ZAMANIN GERÇEK TARİHİ

Tanrı - Yaratılış - Peygamberler - Efsaneler - Uygarlıklar

CAHİT DOĞAN DOYAR

OZAN YAYINCILIK

Cahit Doğan Doyar

ZAMANIN GERÇEK TARİHİ

Ozan Yayıncılık Ltd.
İstanbul 2009

Bu kitabın tüm yayın hakları Ozan Yayıncılık'a aittir. Tanıtım için yapılacak alıntılar dışında tüm alıntılar, Kültür Bakanlığı Telif Hakları Sözleşmesi gereği yayınevinin iznini gerektirir.

Zamanın Gerçek Tarihi / Cahit Doğan Doyar

Yayın Yönetmeni: Mustafa Demir
Editör: Gülten İnce
Kapak tasarımı: Kevser Akgüneş

Baskı ve Cilt: Barış Matbaası
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok Kat 2 No: 291
Topkapı – İstanbul Tel: 0212 674 85 28

Kütüphane Bilgi Kartı (CIP):
Zamanın Gerçek Tarihi / Cahit Doğan Doyar
Uygarlıklar Tarihi, Dinler Tarihi,
Dinbilim, Anadolu Uygarlıkları, Ortadoğu

ISBN: 978-9944-143-28-8

Dağıtım:
İstanbul: 2A, Alfa, Alkım, Artı, Bilgi, Çıra, Ema,
Final, İmge, NT, Remzi, Say, Telos, Yelpaze, Yeni Çizgi
Ankara: Işık Eğitim, İmge, Evren, İlkim, Kıta, Siyasal
İzmir: Erdoğanlar, Gema

İnternet satış:
www.kitapyurdu.com, www.yenisayfa.com, www.kitapnet.com,
www.iskenderiye.com, www.selsus.com, www.dharma.com.tr,
www.ideefixe.com,

Ozan Yayıncılık Ltd.

Alemdar Caddesi Güzel Sanatlar Sk. No: 13 Cağaloğlu İstanbul
Tel: 212.511 93 95 - 520 43 90 Faks: 212.527 98 47
Email: info@ozanyayincilik.com Web: www.ozanyayincilik.com

İÇİNDEKİLER

Başlarken....9

BİRİNCİ BÖLÜM

EN BÜYÜK ÜÇLEME....13
Bilinmeyene Tapmak....16
İnsan Tarih ve Dünya....21
Uzay - Zaman – Işık....26
Yıldızların Çocukları....29
Bilgi ve İnsan....34
Falcılık....36
Üniversite ve Bilim....41
Böyle Buyurdu Zerdüşt!....45
Efsaneler, Destanlar ve Dönüşümler....48
Bir Kutsal Kitap: Eski Ahit....60
Dimyat'a Pirince Giderken....65
Kutsal Kitap'tan Peygamber Manzaraları!....77
Ölüdeniz Yazmaları....85
Eski Ahit ve Tarih....96
Musa....102
Musa; Musa; Buyur!....116
Mısır'dan Çıkış....131
Mısır'da İsrailli Varlığı....138
Goşen Bölgesi....147
Kırk Yıllık Bir Gezinti....150
Gökten Yağan Ekmekler....156
Tanrı İçin Bir Kandil....162
İnsan Tanrıdan Çalar mı?....169
İsrail'deki İsraillilere Ne Oldu?....173
Kenan Eli....176
Kenan Eli'ne Giriş....181
Tanrı'nın Gözünde Kötü Olan....192
Tanrı'nın Reddi ve Antlaşmanın Bozulması....197

Âdem ile Havva....198
Tanrının Görüntüsü....217
Lilith....219
Tufana Doğru....222
Tufan....229
Sümerli Tufanı....235
İcat Edilen Irklar....245
Babil Kulesi....249
İlk Ata Abraham....255
Sodom ve Gomore....281
Hileci Peygamber!....297
Aramiler ve Abraham....304
Hangi Mesih?....308
Tepe Üstü Duran Bir Kitap....321
Mezopotamya'ya Doğru....328

İKİNCİ BÖLÜM

MEZOPOTAMYA....332
Popüler Bilimin Eleştirisi....338
Enuma Eliş....350
Gökyüzü'nün Söyledikleri....361
Bode Yasası....361
Kuyruklu Yıldızlar....365
Halley Kuyruklu Yıldızı....370
Çarpışma....372
Gezegen X mi, X. Gezegen mi?....375
Gezegenlerin Ötesinde....382
Neptün Ötesi Cisimler....382
Oort Bulutu....384
Felaketçilik....386
Dünyadışı Hayat....397

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TANRI'NIN YAKIN DOSTLARI....413
Emmanuel Velikovsky....417
Zecharia Sitchin....425

Büyüklere Masallar 435
Marduk 437
Marduk Geliyor 445
Olmadı, Baştan! 452
Tarihte İlk Grev 472
Bilimin Işığında Marduk 481
Kadim Bir Düzenbaz 491
2012: Marduk Yılı 493
Geldi mi Gelecek mi? 499
Maya Takvimi 505
İ.Ö. 3113 Yılının 13 Ağustos Günü 513
Takvim mi Yıldız Falı mı? 516
Modern Üfürükçülük 520
Kaynakça 526
İndeks 529

BAŞLARKEN...

"Dünle beraber gitti
Cancağızım.
Ne kadar söz varsa düne
Ait.
Şimdi yeni şeyler
Söylemek Lazım."
Mevlana

Yüzyılların ardından böyle seslenir Mevlana insanlığa. Ne kadar doğru ve muhteşem bir deyiş olduğu elbette tartışılamaz ama; Mevlana'nın bu sözlerini ne kadar duyurabildiği tartışılması gereken bir konudur. Çünkü bugün itibarıyla, insanoğlunun elinde ne var diye baktığımızda gördüğümüz; yeni şeyler söylemek yerine insanoğlunun, eskiye dair ne varsa, bıkmadan usanmadan tekrar ettiğidir. Üstelik her tekrarda başta bilgi olmak üzere; her şey biraz daha kirlenmekte, dağılmakta, kararmaktadır. Buna karşı çıkması, hiç değilse bilgiyi koruması gereken ise bilim ve dolayısıyla bilim adamları olmalıdır. Ancak ne bilim adamları, ne üniversiteler ve ne de aydınlar; genellikle bu dediklerimizin hiç birini yapmadığı gibi, üstelikte bu suça ortak olma konusunda neredeyse birbirleriyle yarışmaktadır. Bilim; eski Babillilerin "sıfır rakamını" bilmediği gibi açık bir gerçeği yok sayarak, " ***bir dairenin 360 dereceye, bir günün 24 saate, bir saatin 60 dakikaya ve bir dakikanın 60 saniyeye bölünmesini Sümer uygarlığının mirasçısı olan eski Babillilere borçluyuz"*** *diye yazabiliyorsa eğer; bu artık suça ortak olmakta değil, bilimin eliyle ve bilimi kullanarak bilgiyi kirletmek demektir. Üstelik bu tek örnekte değildir çünkü başka bir bilim adamı da kesirli sayıların ne olduğunu bilmeyen Babillilerin eline bir de Pi sayısı tutuşturacaktır.*

Bu konulara kitabın içinde yeri geldikçe değineceğiz ama; hemen birkaç örnek vermemiz gerekiyorsa, akademisyenlerin göklere çıkardığı ünlü Maya uygarlığı bir şehir efsanesinden başka bir şey değildir. Muhteşem Maya uygarlığının; insanoğlunun en basit buluşlarından biri olan tekerlekten bile habersiz olduklarını bilirseniz, ne demek istediğimizi de anlarsınız. Sümer uygarlığı da bu efsanenin başka bir sürümüdür. Sümerlerde bilinen tarihleri boyunca bir devlet yapılanması bile oluşturamamış; ömürlerini bir birleriyle savaşan şehir devletçikleri olarak tamamladıkları sonra tarih sahnesinden silinip gitmişlerdir. Batı kültürünün temellerini oluşturduğu söylenilen Yunan uygarlığının durumu ise bunlardan da acıklıdır çünkü; Yunan uygarlığını oluşturduğu söylenilen bilim adamlarından Aristarkus ve Pitagoras Sisamlı; Thales ve Anaksimender Miletoslu,(Aydın-Söke) Hipokrat İstanköylüdür. Ptolemy İskenderiyeli, Homeros İzmirli, Arşimet Sicilyalı, İyonyalı olarak takdim edilen Anaksagoras İzmir-Urlalıdır. Üstelik Batı dünyasının övünçle takdim ettiği o ünlü Yunan uygarlığı; "**Ay'ın yeryüzü gibi bir yer olduğunu**" söyleyen İzmirli Anaksagoras'ı dinsizlikle suçlayarak hapse atmıştır. Dahası da var; Eski İyonyalıların toprak, hava, su ve ateş olmak üzere sıraladıkları elementlerin hiçbiri çağdaş anlamda element değildir.* Birisi moleküldür, ikisi molekül karışımıdır sonuncusu da plazmadır.*

Batı dünyasının övünüp durduğu ünlü Atina Demokrasisi de bu masalın parçalarından biridir. Perikles, Platon, Aristo döneminin Atinası; hiçbir hakkı olmayan çok büyük bir köle nüfusuna sahiptir ve Atina demokrasisi dedikleri şey yalnızca birkaç ayrıcalıklı

---

* Bu isimlerin yaşadığı dönemde siz bırakınız "Yunan Uygarlığını"; henüz devlet kavramı bile ortalarda yoktur. O dönemde Ege Denizi'nin iki yakasında ve adalarında kent devletleri halinde yaşayan halklar vardır. Atina ve Isparta'da o dönemde birbirleriyle sürekli harlaşan kent devletçikleridir. Batılı araştırmacılar hiç utanmadan bir "Helenik "kültür icat etmiş ve bu halkları Helen adı altında toplamışlardır... Komik ötesi gerekçeleri ise şudur: Mitoloji araştırmacılarına göre "o devirde Helenler Ege'nin her iki kıyısında yaşarlardı." Bunlar bir zamanlar Büyük İskender'in de Helen olduğunu söylemişlerdir ama; Helen değil Makedonyalı olduğu ortaya çıkınca yüzleri bile kızarmamıştır.

* Daha sonra gelen Aristo (M.Ö.384-322); toprak, hava, ateş ve sudan oluşan dört element fikrine onay verir. Onun bu ve diğer pek çok konudaki görüşü, izleyen 2000 yıl boyunca, düşünce dünyasını hâkimiyeti altına alan, sarsılması güç bir otorite haline gelecektir.

*insan için söz konusudur. Daha ötesini de yazalım: Ünlü demokrasi beşiği Atina; üstelikte "**sınıflı**" bir toplum yapısına sahiptir. En yukarıda; doğuştan kazanılan bir hakla, kentin siyasal hayatına katılabilen birkaç ayrıcalıklı insan vardır. Onların altında Metekler denilen ve ticaret yapan yabancılar vardır; Meteklerin siyasal hakları yoktur. En altta ise Köleler vardır ve hiçbir hakları yoktur. Alın size Atina Demokrasisi.*

*Dün dün de kalmıştır, bu gün sadece yirmi dört saat ömrü olan bir kelebek gibi sonlu ve ölümlüdür. Üstelik Bilgi" ye ait ne varsa İnsanoğlu'nun elinde, hepsi de "**Bugün**" itibarıyladır. Bugün itibarıyla var olan bilginin bugünden yarına nasıl aktarılacağını bilmediğimiz gibi, hangi değişikliklerle ve nasıl aktarılacağını da bilemeyiz. Bilmediğimiz bir başka şey de bugün elimizde var olan bilginin ne kadarının yarına ulaşmadan önce tarihin çöp sepetine atılacağıdır.*

Öyleyse" tıpkı Mevlana'nın dediği gibi, "Dün dünde kalmıştır ve artık yeni şeyler söylemek lazımdır." Elinizdeki bu çalışmanın amacı da bu yeni şeyleri söylemeye yöneliktir. Siz isterseniz buna, söylenmeyenleri söylemekte diyebilirsiniz. İşte tam da bu nedenle bu çalışma; varsayılan hiçbir edebi kurala uymayacaktır. Çünkü söylenmesi gerekenler gereğinden çok fazla, bunları söylemek için ayrılan yer ise gereğinden çok azdır.

Bunun söylediğimiz içinde küçük bir örnek verelim de sözden ibaret kalmasın: Bütün tarih kitaplarında öğretilmekle kalmayıp; bütün başvuru kaynaklarında da gereğinden fazla bir yer verilen İsrail kavminin ünlü Mısırdan Çıkış ve Kızıldeniz'in yarılması hikâyesi de hiçbir şekilde doğru olmayan bir Yahudi efsanesidir. Ancak bu konuyu gerektiği gibi anlatmak ve kanıtlarını ortaya koymak için bu kitap gibi birkaç kitaba daha ihtiyaç vardır. Oysa biz bu hikâye için ancak bir bölüm ayırabildik. Örneğimizi değiştirecek olursak; Âdem babanın ilk karısı olduğu söylenilen sevimli Lilith'in hikâyesini anlatmak için gereken sahife sayısı da en az oylumlu bir kitabın sayfaları kadar olmalıdır ama; bu çalışmanın sınırları içinde kalabilme kaygusu Lilith'den ancak birkaç sayfa içinde söz etmemize olanak tanımıştır.

Kıyısından köşesinden olsa bile değinilmesi gereken konuların çokluğuna karşılık; bu çalışmanın sayfalarının sınırlı olmasının doğal

sonucu olarak daldan dala atlamakla suçlanacağımızı bilmekteyiz. Ancak bunu söyleyecek olanların, bu çalışmada ortaya koymuş olduğumuz düşüncelere yanıt getiremeyen ya da karşı düşünce üretemeyenler olacağını da bildiğimiz için ne söylediklerinin bir önemi yoktur. Çünkü hayli zamandan beri bu türlü "sorunsallar", düşünce üretemeyen içi boş kafaların "şekilsel" dedikodularına dönüşmüş bulunmaktadır. Öyleyse biz bildiklerimizi söyleyelim onlarda şekilsel dedikodularına devam etsinler. Üstelikte bunu bilim adına yaptıklarını söyleyerek...

Son bir söz daha. Bu çalışmanın içinde tekrarlar olacaktır. Bunun nedeni bazen konunun önemi ama daha çok; bir konuyu en az dört defa tekrar eden kutsal metinlerdir. Bunların yanına bir tek cümle içinde beş kere yalan söylemeyi başarabilmiş ünlü yazarları da katmak gerekir. Bitmedi; az ya da çok bir yanıt verilmesi gereken bu kalabalığın içine, bir dediği ötekini tutmayan ünlü araştırmacıları ve adlarına din bilimci denilen aylakları da katarsanız bu tekrarlarımız size bağışlanmayacak kabahatler gibi görünmeyecektir.

Cahit Doğan

13.12.2008

BİRİNCİ BÖLÜM

EN BÜYÜK ÜÇLEME

Evren, Tanrı ve insan. Tüm zamanların en büyük üç bilinmezi. Bunlar insanoğlunun bütün tarihi boyunca anlamaya ve öğrenmeye çalıştığı ancak anlamak ve öğrenmek şöyle dursun, daha da içinden çıkılmaz bilmecelere dönüştürebilmeyi başarabildiği üç temel kavramdır.

Varoluşun temellerini oluşturan bu üçlüye, içlerinden biri olan insanoğlunun elinde basit ve temel açıklamalar yerine, karanlık labirentlerde icat edilen karmakarışık konularla iyice karıştırılmış, sulandırılmış, bambaşka anlamlar yüklenmiştir. Sonunda insanoğlu kendi elleriyle oluşturduğu bir bilinmeyenler okyanusu ile başbaşa kalmıştır.

Tarihin bilinmeyen çağlarında yaşamış bir ilk Rahiple başlayan bu süreç; Şamanların, kâhinlerin, büyücülerin, üfürükçülerin ve hatta falcıların büyük katkılarıyla iyice karıştırıldıktan ve sulandırıldıktan sonra; ilk tapınak Rahiplerinden Yahudi Peygamberlerine ve onlardan da kiliseye uzanan süreç içinde, sayısız eklemeler ve çıkarmalarla binlerce defa düzeltilmiş ve yeniden düzenlenmiştir.

Bu da yetmezmiş gibi, her şehir, her site, her bölgesel Krallık ve nihayetinde her uygarlık kendi Tanrılarını oluşturmuş ve insanlık tarihine binlerce *"Tanrı"* armağan etmişlerdir. Bu anlamsız karmaşa; her toplumun Tanrısının diğer toplumların Tanrılarından daha üstün olmasını gerektirdiğinden, herkes kendi Tanrısına doğaüstü güçler atfetmeye başlamış ve böylece en ilkel kavimlerde basit bir Bereket Tanrısı olan varlık, sonunda doğaüstü güçler edinmiş, amansız silahlara sahip olmuş ve göklerde uçmaya başlamıştır. Gücünün sınırlarına ulaştığı zaman yaptığı ilk iş ise, kendisine bu güçleri veren insanoğlunu tehdit etmek ve korkutmak olmuştur.

Mitoloji ve destanlardan edinilen ilk izlenim; Tanrılar kavramının insanoğlunun hayalinde meydana geldikleri yönündedir. Ancak bu karmaşık yumağın ipleri sarıldıkça görülür ki; evrene hükmeden bir "Tanrı" kavramının aksine, efsane ve destanlardaki Tanrılar "herşeye kadir Tanrılar" değillerdir. Güçleri sınırlıdır ve bu sınırları da insanoğlunun hayalgücü çizer. Bu nedenle de insanlarla Tanrılar arasındaki ilişkilerin "**düzenlenmesi**" ihtiyacı doğar. İşte bu ihtiyaç önce yeni bir meslek grubu doğurur ve daha sonraları "**Din adamları**" adını alacak olan bir "***aracı sınıf***" oluşturur. Bu aracı sınıf önce Tanrı adına kendi hiyerarşilerini oluşturur ve sonra elbette ki yine Tanrı adına; ama "**uygun bir bedel**" karşılığında, insanların günahlarını bağışlamakla kalmaz ve yine Tanrı adına bu bağışlamayı garanti eden yazılı belgeler de verebilir. Yahudi Peygamberleri kadar yakın olmasalar da sonuç olarak onlar da Tanrı'nın yakın dostları arasındadır.

Bütün bunlardan daha da garip olanı ise, bu sürecin hiçbir aşamasında bilimin, tıpkı bugün olduğu gibi bu sürece hiçbir müdahale de bulunmamış olmasıdır. Çünkü "**bilgi**"nin sahibi olanlar da bu süreçten beslenmekte ve dolayısıyla sürecin içinde yer almaktadırlar. Bu "**bilgi**" sahibi en ilkel toplumlarda; tapmakta görevli ikiyüzlü bir Rahip, Vatikan'ın başında bulunan bir kardinal, üniversitede kürsü sahibi bir profesör ya da başka bir ünvan taşıyan bir görevli de olabilir. Sistemden beslenmeleri açısından aralarında hiçbir fark yoktur. Sonuç olarak hepsi de öfkeli bir Tanrı ile insanoğlu arasındaki ilişkileri düzenlemek iddiasında olan bir "***aracılar***" topluluğundan ibarettir. Bu düşüncenin olmazsa olmaz koşulu Tanrı'nın öfkeli ve kahredici olmasını gerektirdiğinden; aracı sınıfın insanlara dayattığı Tanrı kavramı da, öfkelendiği zaman insanların üzerine kan ve ateş yağdıran bir Tanrı olacaktır. Tam da bu nedenle, yaratılmış olan bu korku imparatorluğunun temel harcı "**aracı sınıfın**" çıkar hesapları ile örülmüştür. Bunun nedeni ise yeryüzünde üretilen bütün değerlerin kızgın bir Tanrı'dan korkan insanların elinde bulunmasıdır. Bu durumda Tanrı'nın kahredici öfkesinin; bu aracı sınıf tarafından dindirilmesi gerekir. Bunun yolu da gizemli ayinler, dualar, törenler, adaklar ve akla hayale gelmeyen garip uy-

gulamalardır. Ne var ki doğal olarak bununda bir bedeli olması gerekmektedir. İşte tam da bu nedenle; üretimle elde edilmiş olduğu için insanoğlunun elinde bulunan tüm değerler, çeşitli yöntemlerle el değiştirerek; üretimin hiçbir aşamasında yer almayan Rahiplere, büyücülere, medyumlara, falcılara ve diğer şarlatanlara doğru akar. Ancak bu değerlerin el değiştirmesi sürecinde hem devredışı kalmaktan hiç hoşlanmayacak olan hem de gerekli yaptırımı uygulama gücüne sahip bir makam daha vardır. Kral!

Dolayısıyla ne öfkeli bir Tanrı'nın ne de bu öfkeyi dindiren aracıların memnun edilmesi yetmez. Çünkü Kral da memnun edilmelidir. Sonraki yüzyıllarda büyük sorunlar ortaya çıkaracak ve Ortaçağ Avrupasında adına din savaşları denilen kanlı iktidar kavgalarına yol açacak olan bu durum ilk çağlarda yoktur. Çünkü eski toplumlarda Kral zaten Başrahiptir. Çok büyük bir olasılıkla Kral olmalarını da Rahip olmalarına borçludurlar. Çünkü **"bilmek"** ayrıcalık kazandırır ve bu nedenle sanıldığının aksine **"bilgi"** paylaşılmaz. Çünkü **"bilgi"** güç demektir ve gücün paylaşılması söz konusu bile olamaz. Sözgelimi, Sirius yıldızıyla Nil nehri arasındaki ilişkiyi ilk olarak keşfeden insan, hiç şüphesiz bu keşfini **"gizli güçlere sahip olduğu için"** yapabilmiş olduğu sanılan ikiyüzlü bir Rahipti. O zamana kadar hiçkimsenin bilmediği bir bilgiye sahip olduğu için halka; Nil nehrinin ne zaman taşacağını ve toprağın ne zaman ekileceğini söyleyebilirdi. Oysa bütün bildiği Nil'in taşacağı zaman Sirius yıldızının doğu göklerinden yükseldiği idi.

Bu Mezopotamya toplumlarında da böyledir. Çünkü Mezopotamya toplumlarında da elit kesim Kralın yanındaki Rahiplerden ibarettir. Bu Rahipler biraz yüksekçe yapılar olan ziguratlarda gökyüzünü, yıldızları ve gezegenleri gözlemleyerek ekim, hasat, nehirlerin taşma zamanı gibi ilkel bir takvimle bile sıradan insanların bilemeyeceği konularda bilgi sahibi olmuşlardır. Bunun sonucu olarak da bir tür toplumsal iş bölümünü gerçekleştirmişlerdir. Buna göre işçi-üretici sınıf çalışıp üretecek; Kral ve yanındaki Rahiplerden oluşan elitler ise onları yönetecek ve gerekirse bilgilendirecektir. Bu durumu korumak için yapılması gereken şey ise; bilginin sıradan insanlardan korunmasıdır. Çünkü onları güçlü ve egemen kılan tek şey sahip oldukları bilgi kırıntılarıdır. Sonuç doğal olarak bilginin

korunması ve yalnızca bazı seçilmişlere yani eski deyimle "**inisiye**" edilenlere açıklanması ve adına Rahipler dediğimiz aracı sınıf aracılığı ile sürdürülmesi olmuştur.

Hiç kuşkusuzdur ki sıradan bir üretici için; Nil'in ne zaman taşacağını söyleyebilen bir adam, elbette ki "**çok şey**" bilen bir adamdır. Çok şey bildiği için de herşeyi bilmesi gerekir. Herşeyi bildiği için de gizli güçlerden yardım alabilir ve bunun için ayinler, dualar, törenler ve adaklar gibi yan etmenlerle bu ritmik olayı düzenliyor olabilir. Bu durumda Tanrılarla insanlar arasındaki ilişkiyi de ancak o düzenleyebilir, bu aracılık görevini de ancak o yapabilir. Çünkü herşeyi bilen bir aracı; Tanrıları arzularının ne olduğunu da bilebilir. Ola ki yanılırsa yani belirttiği zamanda Nil taşmazsa bunun da çok basit bir açıklaması vardır. Halkın içinden biri ya da birkaçı mutlaka bir günah işlemiştir. Bu günah Tanrı'yı kızdırmış ve o da Nil nehrinin taşmasını engellemiştir.[1] Yapılacak olan şey ise zaten bellidir ve doğal olarak yine "**bedeli karşılığında**" yine ayinler, yine dualar, yine kurbanlar...

Bu güç; sonunda o kadar büyütülmüştür ki, Tanrıların arzularını bilebilecek kadar bilgili olan bu ikiyüzlü Rahip, nihayetinde Başrahip ve Kral olarak yeni güçler de edinmiş olmalıdır. Bu açıdan bakıldığında yani emek, üretim, artı değer üçlemesi göz önüne alındığında; kimseye satışmak adına değil de bir gerçeğin altını çizmek için şu soruyu rahatça sorabiliriz: Bugün Roma'daki kardinalin bizim ikiyüzlü rahibimizden ne farkı vardır?

BİLİNMEYENE TAPMAK

Biyolog Edward Wilson "**Dinsel inançlara eğilim, insan usunu yönlendiren en güçlü etken olup, olasılıkla insan davranışının ayrılmaz bir parçasıdır.**"der.[2] İnsanoğlu, düşünmeye başladığı ilk günden bu yana, anlayamadığına yani bilemediğine tapmıştır. Ta-

[1] İ.Ö. 500'ler gibi çok geç bir tarihte; Yahuda devletinin yıkılarak halkının Babil'e sürülmesi masalı bunun tipik bir örneğidir. Yahudi peygamberleri Ezra ve Nehemya'ya göre; bütün bu olup bitenler Tanrı'nın yapılan hatalara kızmasının bir sonucuydu. Dolayısıyla Tanrı'ya karşı daha titiz bir bağlılık gösterilmesi gerekiyordu.

[2] Roger Lewin, Modern İnsanın Kökeni,sh.231,Tübitak Bilim Kitapları. 10.Basım, Aralık-2000

pılan şey, adı ne olursa olsun, yukarıda açıkladığımız nedenlerle genellikle çok güçlü ve yine genellikle ürkütücüdür. Tanrılar, ilâhlar, putlar ya da adları her ne ise bu tapılanlar, kendilerine tapanlarda derin bir saygıyla karışık büyük bir korku hissi uyandırırlar. İnsanoğlunun buna karşı bulduğu çare ise yalnızca ilginç olmakla kalmaz ve insanoğlunun yapısında bulunan tüm zaafları Tanrılara da bulaştırdığını gösterir. Çünkü bulunan çare, (adına ister rüşvet, ister hediye, isterseniz başka bir şey deyiniz) bir şekilde Tanrıların memnun edilmesinden ibarettir. İnsanoğlunda ancak o zaman Tanrıların kendilerine zarar vermeyeceği gibi bir düşünce hâkimdir. Bu düşüncenin doğal sonucu ise tapınılan şeye tapınma ritüellerinin ortaya çıkması yani tapınmanın düzenli bir şekil almasıdır.

Tapınma ritüelleri inanç kültlerine ve coğrafi bölgelere göre farklılıklar gösterebilir ama temelde aynı dürtüden kaynaklandıkları kesindir. Çünkü ancak bu şekilde Tanrıların onlara bir zarar vermesinin önüne geçilebilir ve bu nedenle de tapınma ritüelleri kuşaktan kuşağa geçmeye başlar ve bu böylece devam eder gider. İnsanoğlu kurbanlar, sunaklar, hediyeler ve benzer yöntemlerle Tanrılarla olan iyi ilişkilerini sürdürmeye çalışırlar. Tufandan hemen sonra Nuh'un yaptığı ilk işin Tanrı'ya yakma amaçlı sunuda bulunmak olması bu düşünce biçiminin gerçek örneklerinden birisidir. Bunun üzerine Tanrı da Nuh'la bir antlaşma yapmış ve bir daha tufan yaratmayacağına dair söz vermiş ve bu sözünün alameti olarak da yayını bulutların arasına koymuştur. Sonuç olarak Nuh Tanrı'ya bir şey vermiş ve ondan bir şey almıştır. Çünkü vurgulamakta olduğumuz gibi genel düşüncenin temelinde yatan şey, insan-Tanrı ilişkisinin şu ya da bu şekilde sürdürülmesidir.

Sorun şudur: Bütün bu tapınma ritüellerini insanoğlunun kendisi mi akıl etmiştir yoksa bunlar aracı sınıf tarafından insanoğluna dayatılmış uygulamalar mıdır? Bu soru önemlidir; çünkü genel görüntü ikinci seçeneğin daha doğru olduğu yönünde güçlü ipuçlarına sahip gibi görünmektedir. Özellikle çok Tanrılı dinlerde, insan kurban etmeye kadar uzanan aşırılıklar ile yiyecek içecek ihtiyaçları hiç azalmayan Tanrıların varlığı da bunu doğrular gibidir. Çok Tanrılı dinlerde herşeye rağmen anlaşılabilir olan bu durum; tek Tanrılı ilâhi bir din olduğu iddiasında olan Yahudilikte hiç de anlaşılır değildir. Çünkü Yahudiliğin kutsal kitabı olan Eski Ahit'te

Tanrı "**Altın ve gümüş benim**" diyebilmekte ve hatta yağmalardan pay almaktadır. Bunun yanısıra Tanrı'nın yiyecek, içecek ve hatta yakacak ihtiyacı duyması ve bu yöndeki isteklerinin sık sık yinelenmesi, durumu daha da içinden çıkılamaz bir hale getirmektedir.

Bütün bunlar tapınma ritüellerinin hepsinin değilse bile önemli bir kısmının Tanrıların isteği değil de "**aracı sınıf**"ın ihtiyaçları doğrultusunda belirlendiği yönünde güçlü ipuçlarıdır. Ayrıca bu ipuçlarından başka elimizde bol miktarda tarihsel dokümanda vardır. Kimseyi incitmemek adına örneğimizi Eski Mısır'dan verelim. İ.Ö. 1380 yılında Firavun Eknaton, Mısır tahtına geçtiğinde Mısır'da; yasal olmamasına rağmen Rahiplik babadan oğula geçiyordu. Tanrılara ikram edilen kurbanlar Rahiplerin yiyecek ve içecek problemini ortadan kaldırmıştı. Tapınak binaları onların evi olmuştu. "**Tanrılara adanmış olan toprakların vergisi rahatça geçinmelerini sağlıyordu.**" diye yazar A.Sally Landsburg ve şöyle devam eder: "**Böylece bu sınıf daima büyüyerek ve zenginleşerek feodal aristokratlardan daha güçlü ve zengin bir hale gelmişti. Teb'in asil aileleri arasından seçilen en güzel genç kız Amen'e takdim edilirdi. Yani kız Rahipleri eğlendirecek bir esir olurdu.**"[3] Aynı dönemde Mısır'da Kurbağa Tanrıça Heget, Kobra Tanrıça Wadjit, Akbaba Tanrıça Nekhbet, Hipopotam Tanrıça Tqurt başta olmak üzere daha birçok Tanrıça için yapılmış mabetler vardı. Firavun Eknaton'un ilk işlerinden biri Maymun Tanrı, Çakal Tanrı, Ay Tanrısı, Bitki Tanrıları, Rüzgâr Tanrıları, İnsan Tanrılar ve daha bir sürü önemsiz Tanrı'yı ortadan kaldırmak olmuştur.

Vergilerden muaf tutulmaları, Rahiplerin zenginleşmesinin en önemli nedenlerinden biridir. Teb'deki Amen Rahiplerin en güçlüleriydi. Ülkeyi Firavunla birlikte yönetiyorlardı. Şimdi size garip gelebilir ama Amen'in başrahibi eski dünyanın en büyük toprak sahiplerinden birisi olmuştu. Mısır topraklarının yüzde otuzuna sahipti. Ayrıca Rahiplerin halk üzerinde de önemli etkileri vardı. Rahipler para karşılığı muska dağıtıyor, para karşılığı ilahiler söylüyor ve yine para karşılığı sihirli ayinler düzenliyordu. "**Dindar Mısırlılar her adımda garip laflar tekrarlayarak kendilerini kötülüklerden kurtaracaklarına inanıyorlardı. Her kapının kötü**

[3] A.Sally Landsburg, Tanrıların Sırları, sh.161, Altın Kitaplar, Mart-1974

ruhları uzak tutmak ve mutluluğu sağlamak için bir iki Tanrı'ya ihtiyacı vardı."[4]

İnsan-Tanrı ilişkisinin bu biçimde sürdürülmesi belki insanoğlunu Tanrıların gazabından esirgemiş olabilir ama komşularının ya da daha uzaklardan kopup gelen barbarların saldırılarından hiçbir şekilde koruyamamıştır. Azteklerin başına gelenler bunun en tipik örneklerinden biridir. Cortez adında bir İspanyol serserisi ve yanındaki beş yüz barbar, Aztek uygarlığını yerle bir ederken; uğrunda onca ayinler yapılan ve kurbanlar kesilen Aztek Tanrıları kıllarını bile kıpırdatmamışlardır. Benzer biçimde Babilliler Kudüs'teki Süleyman tapınağını yakıp yıkarken; evi yerle bir edilen İsrail Tanrısı Yahve de olup bitenlere seyirci kalmıştır. Sümerlerin başına gelenlerde bundan farklı değildir. Uzun bir süre Ortadoğu'nun kültür beşiği olan Sümer uygarlığında; Sümer kâhinleri Tanrıların arzularını çözmeye çalışırken, böyle bir tasası olmayan düşmanlar Sümer şehirlerini yakıp yıkmış ve uygarlıklarını mahvetmiştir. Yazılı sayıları üç binden fazla olan güçlü Sümer Tanrıları da olup bitenlere hiçbir müdahalede bulunmamış, tıpkı İsrail Tanrısı Yahve gibi seyretmekle yetinmişlerdir.

Sonuç olarak; bilinmeyene tapma insanoğlunun güvenliğini ve hayatta kalabilme yeteneğini arttırmak şöyle dursun, tam tersine bir yönde etkili olmuş ve insanoğlunun hayatta kalabilme yeteneğini daha da azaltmıştır. "**Aracı sınıf**"ın insanlara dayattığı dinsel törenlere aşırı bağlılık ve bunun yarattığı dogmaların getirdiği göreceli rahatlık; özellikle eski toplumlarda insanın çevreye uyum sağlamak ve dolayısıyla düşmanlara karşı korunmak için gerekli olan, güç ve esnekliğinin azalmasına neden olmuştur. Yazılı tarih boyunca özellikle yerleşik toplumların başına gelenler bunun açık bir kanıtını oluşturur. Ne var ki insanoğlunun bütün bu olup bitenlerden bir ders çıkarabildiği de söylenemez. Sözgelimi; Cengiz Han'ın yakıp yıktığı şehirlerin daha sonraları Timur'un orduları tarafından da yakılıp yıkılması bu aymazlığın göstergelerinden sadece bir tanesidir.

Yazılı tarih boyunca uygarlıkların tapınma yöntemi ve diğer dinsel temaları, hiçbir uygarlığı yıkılmaktan koruyamamıştır. Ancak bu-

[4] A.S.Landsburg, Tanrıların Sırları, sh.162, Altın Kitaplar, Mart-1974

nun bütün suçunu da Tanrıların üstüne atamayız. Çünkü bunun nedenlerinden birisi de insan zihninin sınırlı olmasıdır. Aynı nedenle tüm dinler de baştan beri var olan bir dünya düşüncesini şiddetle reddederler. Dinlere göre dünyanın yaratıldığı bir başlangıç anı vardır ve olmalıdır. Bu genel bir kabuldür ama bütün bunlara karşın gerçekten de anlaşılamaz bir şekilde dinler de Tanrılar üretirler. Tarihin en önemli çelişkilerinden birisi olan bu durumun asıl anlaşılmaz yanı ise; "*dünyayı Tanrı yarattı ise Tanrı'yı kim yarattı?*" sorusuna öfke yıldırımları yağdıran dinî çevrelerin, bizzat dinlerin Tanrı yaratması konusunu büyük bir anlayış ve olgunlukla kabul etmeleridir. Sözgelimi; (kadınlı erkekli, çoluklu çocuklu binlerce Ortadoğu kökenli Tanrı'yı ve hatta Yunan panteondaki ölümlü Tanrıları gözardı etsek bile) İbrani dini metinleri, Tanrıların ve hatta Tanrıların oğullarının karıştığı üreme olayları ile doludur. Üstelik normal insanlarla Tanrılar ve onların oğulları arasındaki bu tür cinsel temaslar sıradışı olaylar da değildir.

Normal insanlarla Tanrı ya da Tanrılar arasındaki bu tür ilişkiler Musevilikten sonra gelen Hıristiyanlık dininde daha da geliştirilmiştir. Bilindiği gibi Hıristiyanlık dini, bir kadınla Tanrı arasındaki birleşmeden doğan "**Tanrı'nın oğlu İsa'ya**" dayanır. Bu da Tanrı'nın insana yakın bir biçimde olduğunu ya da başka bir ifadeyle; Tanrı'nın insan üzerinde genetik denemeler yapma yeteneğinin, fiziki biçimde ve yakın temas şeklinde de olabileceği gibi garip bir düşünceye de yol açar. Üstelik de bu ilk değildir. Âdem'in oğlu Şit ve Lamek'in oğlu Nuh hakkında olduğu gibi Abraham'm oğlu İshak, İshak'ın oğlu Yakup hakkında da bu tür kayıtlar vardır. Tanrıyla insan arasındaki bu tür fiziki yakın temasların bir başka örneği de Yahudilerin kutsal kitabı Tevrat'ta yazılı olan Yakup'un bütün gece Tanrıyla güreş tutması olayıdır. Bu nedenle Tanrı Yakup'a "İsrail" adını vermiştir. İbranice de "Tanrıyla güreşen" ya da "Tanrıyla mücadele eden" anlamına gelen bu isim günümüzde bir devletin de adıdır.[5]

Bu durumda ne düşünebiliriz? İnsanoğlunun zihninin sınırlı olması

[5] Bu kelime, "Tanrı ve insanlarla güreşip yenen" anlamında bir kelimedir. Yahudi ansiklopedisinde kelimenin asıl anlamının belirsiz olduğu, Eski Ahit'te "**Tanrı ile güreşen**" şeklinde yer almasına rağmen, "**Tanrı ile mücadele eden**" anlamına da gelebileceği belirtilmektedir.

nedeniyle algılama yeteneğini ancak belirli sınırlar içinde kullanabilmesi, yeterince açıklayıcı bir çözüm olabilir mi? Ya da insanoğlunun sınırlı zihninin algılamak ve anlamak konusunda yetersiz kaldığı anda "**mucize**"lere başvurması ile açıklanabilir mi?

David Ruelle, Rastlantı ve Kaos adlı eserinde bu konuda şunları yazar: "**İnsan beyninin geçirdiği doğal evrim bize karmaşık matematik problemlerini çözmekten çok avlanmak, yiyecek toplamak, savaşmak ve toplumsal ilişkilerimizi sürdürmek gibi alanlarda yardımcı olmaya yöneliktir.**"[6]

Bu, böyle olsa bile, asıl amacı yaratılışı açıklamak ve yaratanı yüceltmek olması gereken dinlerin, bu dinlere inanan milyarlarca insana rağmen bu hale gelmesi dindar insanlardan daha çok "**aracı sınıf**"ın bir marifeti gibi gözükmektedir.

Oysa ne Tanrı, ne evren ve ne de insan bu kadar açıklanamaz ve anlaşılmaz değildir.

İNSAN TARİH VE DÜNYA

İlk uygarlıklar Dicle, Fırat, Nil ve İndüs gibi büyük nehirlerin vadilerinde ortaya çıkmıştır. Saban, tekerlekli araba, sulama kanalları bu vadilerde yaşayan insanların buluşudur. Hayvanların iş gücünden yararlandıkları da bilinmektedir. Üretimleri yalnız toprağı işleyenlerin değil, Rahip ve soylulardan oluşan seçkin bir sınıfın geçimi için de yeterliydi. Tarımsal bolluk demircilik, çömlekçilik gibi zanaatların da gelişmesine imkân vermişti.

G.Basalla bu konuda şunları yazar: "**Teknoloji insanlık kadar eskidir. Bilim adamlarının doğayı şekillendirmede ve kontrol etmekte kullanılan bilgiyi toplamaya başlamalarından uzun bir zaman önce de teknoloji mevcuttur. Bilinen en eski teknolojilerden biri olan taş alet imalatı, mineraloji ve jeolojinin ortaya çıkmasından önce iki milyon yıl boyunca gelişimini sürdürmüştür. Teknoloji, bilimden daha eski olmanın yanısıra bilimin yardımı olmaksızın gelişirken yapılar ve aletler yaratabilme kapasitesine de sahiptir.**"[7]

[6] David Ruelle, Rastlantı ve Kaos, sh.17, Tübitak Bilim Kitapları-1994, Ankara.
[7] G.Basalla, Bilim ve Teknoloji, sh.15, Tübitak Bilim Kitaplar-1995, Ankara

M.Ö.3000 yılarında "Mezopotamya" diye bilinen Dicle-Fırat vadisinde oluşan Sümer uygarlığı yumuşak kil üzerine yazı yazma tekniğini de geliştirmişti. Mısırlıların yazı yöntemi daha değişikti. Mısırlılar kayıtlarını bitkilerden elde ettikleri bir tür kâğıt üzerinde mürekkeple tutuyorlardı. Gerek Sümer gerekse Mısır uygarlığında alışveriş işleri basit hesaplama becerisinin gelişimine de yol açmıştı. Ama David Ruelle bu konuda şunları yazar. **"Hele hele arazi ölçümünde kullandıkları geometri ileri bir düzeydeydi. O kadar ki yalnız Pi sayısını değil, dik açılı üçgenin özelliklerini de biliyorlardı. Astronomi de gözleme dayalı ilk bilgileri ve bir dairenin 360 dereceye, bir günün 24 saate, bir saatin 60 dakikaya ve bir dakikanın 60 saniyeye bölünmesini Sümer uygarlığının mirasçısı olan eski Babillilere borçluyuz."**[8] Bu bilgileri daha sonraki bölümlerde ayrıntılı olarak ele alacağız. Ama şimdilik devam edelim:

"Babillilerin aritmetik ve astronomi de, Mısırlıların ise daha çok geometri de attığı adımlar sonraki dönemlerde bilimin gelişmesi için önemli adımlar oluşturmuştur." diye devam eder yazar. Ama eğer bunlar doğru bilgilendirmeler ise; bütün bunlara eklenmesi gereken bir bilgi notu daha vardır. Çünkü adı geçen uygarlıklar **"bize göre"** eskidir. Ama onların arkasında da **"daha eski"**ler vardır ve olmalıdır. Biz nasıl bizden önceki insanlardan bize kalan bilgi birikimini kullanıyorsak, onlar da kendilerinden öncekilerden kalan bilgi birikimini kullanıyor olmalıdırlar. Aksi takdirde eski Babillilerin bir dakikayı hangi bilgi birikimi ile 60 saniyeye böldüklerini açıklayabilmek çok zor olacaktır.

İşte bu nedenle tarihle ilgilenmek isteyen ortalama bir insan; eğer gerçekten bir şeyler öğrenmek istiyorsa, yapması gereken ilk şey, en azından kendi düşüncesinde dünya ve onun tarihi konusunda bir kıyaslama yapmaktır. Çünkü her ne kadar **"bir"** ve **"aynı"** görünseler de bunlar sanıldığı kadar **"bir"** ve **"aynı"** değildir. Oysa klasik bilim çevrelerinin yerleşik uygulamaları bize bunun böyle olmadığını söyler. Bununla da kalmaz ve bize dünya, insan ve tarih kavramlarını kendi metotlarıyla açıklamayı dayatır. Bunun için de daha ilkokuldan başlayarak tarihi çağlara, çağları devirlere, devirleri bölümlere, bölümleri kısımlara böler de böler.

[8] D.Ruelle, Rastlantı ve Kaos, Tübitak Bilim Kitapları-1994, Ankara.

Sözgelimi; Taş devri diye adlandırdığı bir zaman dilimini Yontma taş devri, Cilalı taş devri v.s. gibi bölümlere ayırmakla kalmaz, bize bunların yaklaşık tarihlerini de verir. Ya da kendi tabirleriyle "Cro-Magnon" insanının ne zaman yaşadığını da belirterek bunun da tarihlerini verir[9]. Ya da bundan daha ilginç bir örnek olan "Cambrien Patlaması"nın 530 milyon yıl önce olduğunu açıkça bildirir. Buna göre karmaşık ve gözle görülebilen yaşam türlerinin ortaya çıkması 530 milyon yıl önce başlamıştır. Paleontoloji bilimi de buna "Cambrien Patlaması" ismini yakıştırmıştır. Bu söylenilen şey yaklaşık dört milyar yıl boyunca dünya üzerinde bir yaşam formunun hiç olmaması demektir. Üstelik **"Bunlar kesin doğru bilgiler midir?"** sorusuna verecek net bir yanıtları da yoktur. Karbon 14 yönteminden ağaç halkalarına kadar bir sürü kem-küm dışında alabileceğiniz en açık yanıt ise **"varsaymak"** tan ibarettir. Üstelik bütün bu varsaymalar da yaklaşık beş milyar yıllık bir geçmişi bulunan dünyanın son beş yüz bin yıllık bir dilimi içinde döner dururlar. Gerçekte ise bütün bildiğimiz son beş bin yıllık döneme aittir ve bu da dünyanın tarihinin beş milyonda biri demektir.

Bu varsayım konusunu biraz daha açalım: Bu varsayım konusu da günümüz Ortodoks biliminin bir zavallılığıdır. Başlangıçta teori, sonra kuram, sonra hipotez, daha sonra da varsayım olan ve böyle dayatılan bu bilimsel aldatmacanın Türkçesi; **"Olsa olsa böyledir."** demektir. Sözgelimi; değerli bilim adamları, bir konu hakkında yeterli bir açıklama yapamıyorlarsa eğer; bu konuda senaryolar yazmaya başlarlar. Ama her bilim adamı kendi senaryosunu üreteceğinden; ortaya çıkan şey, genellikle konuyla ilgili bilim adamı sayısı kadar olan **"fantezilerdir."** İşte Ortodoks bilim; bu **"Olsa olsa böyledir."** fantezilerini bize **"varsayım"** adıyla dayatır. Bu varsayımlar Ortodoks bilimin Ortaçağı hatırlatan karanlık koridorlarında kendilerince bir değerlendirmeden geçer. Sonra; bunlardan bir tanesi **"bilimsel görüş"** etiketine layık görülür, diğerleri tarihin çöp sepetine atılır. Bu **"bilimsel görüş"** maskaralığının Türkçesi ise; **"kanun hükmünde kararname"** gibi başka bir maskaralıktır.

[9] İlk bulundukları mağaranın adıyla "Cro-Magnon" olarak adlandırılan ve 25.000 yıl önce Avrupa'ya yayıldığı düşünülen Cro-Magnonlar günümüz insanının doğrudan atası sayılıyor. Bilim ve Teknik, sayı:247, Tübitak, Haziran-2003.

Ne var ki sorun bu kadarla da bitmez. Saygıdeğer bir bilim adamının ürettiği bir "**fantezi**"; bir kere "**bilimsel görüş**" etiketiyle şereflendirilerek koruma altına alındıktan sonra, artık bir tür "**dokunulmazlık**" kazanır. Bunun en güçlü tanığı Darwin'in ünlü "**Evrim Teorisi**"dir. Bu konuya da daha sonra döneceğiz ama burada da kısaca değinelim. Güçlü olan ve çevresine uyum sağlayan canlı türlerinin gelişerek yoluna devam ettiği şeklinde özetleyebileceğimiz Evrim Teorisi; evrimin, metabolizmadan değil de DNA moleküllerinin içerdiği bilginin değişmesinden kaynaklandığı şeklindeki DNA gerçeğine rağmen, dokunulmazlığını devam ettirmektedir. Ortodoks bilimin; yerine koyacak daha iyi bir fantezi üretemediği için zorunlu olarak katlandığı "Büyük Patlama" bu açıdan bakıldığında belki anlaşılabilir olmaktadır. Ama DNA'nın bulunmasına ve neredeyse binlerce kez kanıtlanmasına karşın; Evrim Teorisinin hala korunmakta olması da anlaşılabilir bir konu olmanın ötesine geçememiştir.

Özellikle "**sosyal bilimler**"; günümüzde bile bir "**varsayımlar topluluğu**" olmaktan artık utanmalıdır. Üniversite kürsüleri dolgun maaşlara ulaşmanın bir amacı olmaktan çıkmalı ya da çıkarılmalı ve bilgi üretmenin bir amacı biçimine dönüşmeli ya da dönüştürülmelidir. Bilimin mevcut haliyle; hiçkimse bizi bundan 200 bin yıl önce yaşamış bir "**Mitokondriyal Havva**" hikâyesine ya da 560 milyon yıl önce var olmuş olduğunu varsaydıkları "**Cambrien patlamasına**" ya da 400 bin yıl önceki bir tarihe yerleştirdikleri "**Neodertal insan**" masalına inandıramaz. Çünkü "**Bu fosil insanlar bizim doğrudan atalarımız mıdır yoksa adına bugün insan dediğimiz soy ağacının yalnızca bir dalı mıydılar?**" sorusuna verebilecek bir yanıtları bile yoktur.

Bunların çok önemli konular olmadığını hiçbir zaman söyleyemeyiz. Çünkü şarlatanlar, sahtekârlar ve spekülasyondan geçinenler bunları sonuna kadar kullanmakla kalmazlar; korkutma teorilerini de bunların üzerine kurarlar. Ama bundan çok daha önemli olan insanların daha ilkokuldan başlayarak birer varsayımdan ibaret olan bu bilgi kirliliği ile bütün öğretim hayatı boyunca şartlandırılmasıdır. Bunun doğal sonucu ise üniversite eğitimini tamamlayarak diplomasını eline alan her genç insanın; klasik bilim çevrelerinin istediği ve elde ettiği, "**şartlanması tamamlanmış**" insan olmasıdır.

Hafızası bir sürü gereksiz varsayımla tıka basa doldurulmuş, zaten sınırlı olan zihni ipotek altına alınmış ama öğrenmesi gereken ne varsa hiçbirini öğrenememiş bir insandır karşımızda duran. Bu nedenle de eğitilmiş değil, şartlanması tamamlanmış bir insandır. Ve yine bu nedenle "korunmasız ve hazırlıksız" bir insandır. Hayata ve herşeye karşı...

Bunun nedenini ise seri üretim yapan fabrikalar gibi üniversitelerin de "standart" insan üretimi yapmasından kaynaklanan doğal bir sonuç olarak açıklayabiliriz. Bu insan klasik bilimin yerleşik uygulamalarının elde etmek istediği standart insan modeli olabilir ama elde edilen model hiçbir şekilde **"eğitimli insan modeli"** değildir. Genel kültürü kıt, dünya görüşü dar, ufku sınırlı ve analiz yeteneği neredeyse yok ama; elinde bir üniversite diploması olan bu **"şartlanması tamamlanmış"** insan modelinden beklenen ve istenilen ise, hiçbir şekilde kendisine verilmeyen herşeyin toplamıdır.

Konuyu daha çok detaylandırabilir ve birçok soru daha sorabiliriz. Ancak pratikte bunun bize bir faydası olmayacaktır. O nedenle Ortodoks bilim çevrelerinin bize sunduğu **"at gözlüklerini"** ait oldukları yere iade etmek ve onları Cro-Magnon insanı ve Cambrien Patlamalarıyla başbaşa bırakmak şimdilik yeterli olacaktır.

Konumuza dönecek olursak; söz konusu ortalama okuyucunun bu skolâstik düşünce şartlanmasından kurtulabilmesinin tek yolu, bildiklerini yeniden sorgulamasından geçmektedir. Ancak bu kolay bir iş değildir. Hayatın günlük zorluklarıyla uğraşmanın yanısıra ayrıca bir uğraşı gerektirecektir.

Bu durumda olan bir okuyucu için bizim önerimiz: Hayalinde bile olsa İstanbul'daki Çemberlitaş sütununun üzerine madeni bir para koyması ve onun üzerine de bir posta pulu yapıştırmasıdır.

Neredeyse orantılı olarak; Çemberlitaş sütunu dünyanın yaşını, madeni para insanlığın yaşını, posta pulu ise insanoğlunun taşı bir silah olarak kullanmasından bu yana geçen zamanı gösterecektir. Hem de skolâstik bilim çevrelerinin dayatmalarından bağımsız olarak.

Bu önermeyi kavradığınız ve kabul ettiğiniz anda herşey çok daha anlaşılır olacaktır. Çünkü hiçbir şey size söylendiği kadar karmaşık ve anlaşılmaz değildir.

UZAY - ZAMAN – IŞIK

Benzer bir durum da uzay söz konusu olduğu zaman geçerlidir. İçinde "uzay" kelimesi geçen bir yazıyı ya da kitabı okumak üzere olan bir okuyucu, daha "uzay" kelimesini gördüğü anda "kilometre"yi unutmak zorundadır. Çünkü onun önünde açılan yeni sayfada artık dünyaya ait uzaklık ölçülerinin hiçbir değeri yoktur.

Konuyu biraz açalım: dünyanın Güneş'e olan uzaklığı yaklaşık 150 milyon km kadardır ve bu uzaklık bir AB olarak kabul edilir.[10] Ama bu uzaklık birimi bile daha Güneş Sistemi'nin dış sınırlarına ulaştığınızda anlamını kaybetmeye başlar. Bundan sonraki uzaklık ölçüleri parsek ya da "Işık Yılı"dır.

Işık bilebildiğimiz en hızlı hareketi temsil eder ve bir saniye içinde 300 bin km yol alır. Başka bir ifadeyle ışık, bir saniye içinde dünyanın çevresini 7,5 kere dolaşabilir ama bu hızına rağmen Güneş'ten dünyaya ulaşması tam olarak sekiz dakikasını alır. Yani şu anda sizin yüzünüze vuran Güneş ışığı, Güneş'ten yola çıktığı andan beri sekiz dakika geçmiştir. "Kuantum kuramı ışığın sıfır kütleli ve sıfır elektrik yüklü, foton denen parçacıklardan oluştuğunu söyler."[11] Bir ışık yılı ile ölçülen mesafe ise yaklaşık on trilyon km'yi ifade eder ama uzak yıldızlar söz konusu olduğu zaman ışık hızı bile milyon ya da milyar yıllarla ölçülmeye başlanır.[12]

Ancak ışık hızı göreceli bir kavramdır. Sözgelimi, Güneş'e en yakın yıldız olan Alfa Proxima'nın bize uzaklığının 4,3 ışık yılı, yani ışığın saniyede 300 bin km'lik hızıyla dört yıldan biraz daha fazla bir zamanda ulaşabileceği bir yıldız olduğunu öğrendiğiniz zaman, bu size çok uzak gibi gelebilir. Ama Güneş'in Samanyolu Galaksi'nin merkezine olan uzaklığının yaklaşık 30 bin ışık yılı olduğunu öğrendiğiniz zaman Proxima'yı neredeyse kapı komşunuz gibi görürsünüz. Aynı şekilde Samanyolu'na yakın bir başka galaksinin

---

[10] AB :Astronomi Birimi

[11] Steven Weinberg, İlk Üç Dakika, sh.3, Tübitak Bilim Kitapları,13.Basım, Haziran 2001.

[12] Bilindiğinin aksine, ışığın hızının sonlu olabileceğini ilk olarak 11.yüzyılda İbn-i Sina ileri sürer.Yaklaşık 400 yıl sonra Galileo, bu tezin deneysel olarak sınanması gerektiğini belirtir.Bununla da kalmaz ve ellerinde fener olan iki kişinin birbirinden birkaç mil uzak olan iki ayrı tepeye çıkarak bu deneyi gerçekleştirebileceğini de söyler. Cemal Yıldırım, Bilimin Öncüleri, sh.29, Tübitak Bilim Kitapları-1995, Ankara.

bize olan uzaklığının sekiz milyon ışık yılı olduğunu öğrendiğinizde, başlangıçta çok uzak gibi görünen Proxima size oturma odanızda çay içiyor gibi gelecektir.

Ancak tek başına bunları bilmeniz de size fazla bir şey kazandırmayacaktır. Çünkü uzay ve zaman iç içe girmiş bir durumdadırlar. Zaman kavramı olmadan uzayı ve uzaklıkları, uzay ve uzaklıklar kavramı olmadan da zamanı kavrayamazsınız. Kavrayamadığınız bir şeyi anlamanız da zaten söz konusu değildir.

"Evren 15 milyar yıl önce gerçekleşen şiddetli bir patlamayla başladı. Klasik Yunan ve Roma, eski Çin ve Hint efsanelerinin yerini alan hipotez budur." diyerek başlar Joseph Silk kitabına ve şöyle devam eder: **"Belki bin yıl sonra Büyük Patlama da bir yirminci yüzyıl efsanesi olarak anılacak."**[13] Bu, bin yıl sonrasına ait bir sorun olarak görülebilir ama öyle değildir. Çünkü tarihin çöp sepeti daha bugünden neredeyse tıka basa doludur. Yine de Evreni açıklayan eldeki tek varsayım budur ve bilim çevrelerinde genel bir kabul görmektedir. Bu genel kabulün asıl nedeni ise, bilim adamlarının bu varsayımın yerine koyabilecek başka bir hipoteze henüz sahip olmamalarıdır. Üstelik bu durum bilim çevrelerinde genel kabul görmekte olan diğer bütün varsayımlar içinde geçerlidir.

"Big Bang" diye de bilinen bu varsayımın ayrıntılarına elbette ki girmeyeceğiz ama sizin için küçük bir ufuk turu yapabiliriz. Büyük Patlama varsayımı bize evrenin bir kozmik yumurtadan doğduğunu söyler. Patlamadan sonra. **"Meydana gelen gaz, kütlesel çekim etkisi altında topaklar oluşturmaya başlamış, bunlarda sonunda yoğunlaşıp şimdiki evrenin gökadalarını ve yıldızlarını oluşturmuşlardır."**[14] Evren patlama anından itibaren genişlemeye başlamıştır ve eldeki bilgiler bu genişlemenin hala devam ettiğini göstermektedir. Gözlemlenen galaksiler hem bizden ve hem de birbirlerinden büyük bir hızla uzaklaşmakta, bildiğimiz evren büyük bir hızla genişlemeye devam etmektedir. Bu genişlemenin sonsuza kadar mı süreceği yoksa evrenin, genişlemesinin bir noktasında durup yeniden kendi üzerine kapanarak yeni bir kozmik yumurta mı oluş-

[13] Joseph Silk, Evrenin Kısa Tarihi, Tübitak Bilim Kitapları-1995, Ankara.
[14] Steven Weinberg, İlk Üç Dakika, sh.5, Tübitak Bilim Kitapları, 13.Basım, Haziran-2001.

turacağı bilim adamları arasında büyük bir tartışma konusudur. Çünkü bu sorunun yanıtı doğrudan evrendeki madde miktarına bağlıdır. Eğer evrende yeterli madde var ise evrenin genişlemesinin bir nokta da durup yeniden kendi üzerine kapanması gerekmektedir. Ancak evrende yeterli madde yok ise evrenin genişlemesi sonsuza kadar sürecektir.

Güneşimizin de içinde bulunduğu galaksi Gökada Samanyolu Galaksisi olarak adlandırılmıştır. **"Bugün Samanyolu sisteminin 80 bin ışık yılı çapında ve 6 bin ışık yılı kalınlığında yassı bir yıldızlar diskinden oluştuğu biliniyor. Ayrıca Samanyolu yine yıldızlardan oluşmuş neredeyse 100 bin ışık yılı çapında küresel bir taca (haleye) sahiptir. Toplam kütlenin 100 milyar Güneş kütlesi kadar olduğu tahmin ediliyor."**[15]

Konunun bizi ilgilendiren yönü, zamanın bu Büyük Patlama ile başlamış olmasıdır. Büyük Patlamadan önce zaman yoktu ve olması da gerekmiyordu. Çünkü zamanın da içinde yer alacağı bir uzay yani evren yoktu. Bugün biz, evren 15 milyar yıl yaşındadır derken farkında olmadan, zamanın da 15 milyar yıl yaşında olduğunu söylüyoruz.

Evren ve zaman "bir" ve " iç içe"dir. Bu nedenle ayrı olarak düşünülemezler. Aynı nedenle bilim adamları zamanı da bir boyut olarak değerlendirir ve dördüncü boyut olarak kabul ederler. Yine aynı nedenle yıldızlararası uzaklıklar da zamanla ölçülür; çünkü bir ışık yılı uzaklık aynı zamanda ışığın bir yıllık bir zaman içinde kat edeceği bir uzaklık yani on trilyon km demektir.

Küçük bir örnekle konuyu biraz daha anlaşılır hale getirelim: Siz şu anda sevdiğiniz bir insanın yüzüne bakıyorsanız, gördüğünüz şey onun şu andaki görüntüsü değildir. Siz saniyenin milyarda birkaçı kadarda olsa daha eski bir görüntüye bakıyorsunuz. Sizin gördüğünüz görüntü karşınızdaki insandan sizin gözünüze ulaşıp beyninizde bir şekil kazanıncaya kadar geçen süre kadar eskidir. Elbette ki bu çok küçük bir süredir ve normalde fark edilmesi olanaksızdır. Ancak uzay ve zamanın "içiçe"liğine güzel bir örnek olabilir Örneğimizi biraz büyütecek olursak, benzer bir şekilde siz diyelim

[15] S.Weinberg, İlk Üç Dakika, sh.13, Tübitak Bilim Kitapları, 13.Basım, Haziran-2001.

ki yüz ışık yılı uzaktaki bir yıldızın ışımasını gördüğünüz anda, o yıldızın yüzyıl kadar daha eski bir görüntüsüne bakıyorsunuz demektir. O anda gördüğünüz ışık yola çıktığı anda büyük bir olasılıkla babanız henüz doğmamıştı ve dolayısıyla siz de henüz ortalarda yoktunuz. Yine bunun gibi, bizim galaksimizde bulunan ve M 31 adını verdiğimiz Andromeda takımyıldızında bulunan en yakın sarmal galaksiden gelen ışık, yola çıktığında yeryüzünde henüz insan türü bile yoktu. Çünkü bize olan uzaklığı iki milyon ışık yılıdır.

Sonuç olarak, bugün gökyüzüne baktığımızda gördüğümüz uzak yıldızlar bize olan uzaklıkları kadar daha eski olan fotoğraflarını gönderirler. **"Uzayda dışarı bakmakla zamanda geriye bakmak bir ve aynı şeydir."**[16] Dolayısıyla bin ışık yılı uzakta olan bir yıldız bugün bir şekilde yok olsa, bizim bundan ancak bin yıl sonra haberimiz olacaktır. Çünkü belirtmiş olduğumuz gibi şu anda gördüğümüz onun bin yıl önceki görüntüsüdür. Bu durumda **"Bir yıldız dünyadan ne kadar uzaktaysa, ona bakarken zamanda o kadar geride bir anı görüyoruz demektir."**[17]

Uzay ve zamana karşı insanoğlunun durumunu belirtmek için de şu örneği verelim: Bugüne kadar elimizde olan tüm bilgi birikimini kullanarak yıldızlararası yolculuğa çıkardığımız iki adet Voyager uzay kapsülü; sahip oldukları ışık hızının on binde birine eşit bir süratle, en yakın yıldıza kırk bin yıl sonra ulaşacaklardır. Bu da uzay söz konusu olduğunda kaplumbağa hızından daha yüksek bir hız değildir. Ancak günden güne gelişen teknolojik birikim sayesinde, bu kaplumbağa hızının biraz daha geliştirileceği düşünülse de yakın gelecekte çok önemli bir gelişme olamayacağı açıktır.

YILDIZLARIN ÇOCUKLARI

Rastlantının nedenleri vardır.

Petrus

Gök biliminin en son verilerine göre Evren yaklaşık olarak 15 mil-

[16] Robert Osserman, Evrenin Şiiri, sh.123, Tübitak Bilim Yayınları, 5.Basım, Ekim-2005

[17] R.Osserman, Evrenin Şiiri, sh.123, Tübitak Bilim Yayınları, 5.Basım, Ekim-2005

yar yaşındadır. Yine gökbiliminin verilerine göre evren % 99 oranında hidrojen ve helyumdan oluşmuştur.[18] Bu nedenle hidrojen ve helyum evrende en bol bulunan elementlerdir. Bu elementlerin temel özellikleri ise bilinen en basit elementler olmalarıdır.

Bu nedenle de Büyük Patlama'dan hemen sonra oluşan ilk yıldızlardaki başlıca elementlerin bu evrende en bol bulunan ve en basit elementler olan hidrojenle helyum olması gerekir. Ancak bu iki basit element hayatın başlaması ve devam edebilmesi için yeterli elementler değillerdir. Çünkü "**Hayat**" bu basit elementlerden çok daha karışık elementlere gereksinim duyar. Bu nedenle de evrenin yaratılışından ya da oluşumundan hemen sonra doğan bu ilk nesil yıldızlar döneminde evrende bir hayat belirtisi olmaması gerekir.

Ancak evrenin de kendi içinde bir mantığı vardır ve olması da gerekir. Çünkü hayatın başlaması için uygun koşulları taşımayan bu ilk nesil yıldızlardan bazıları, yani yeterince büyük olan tek yıldızlar, kendi kozmik mutfaklarında hayatın başlaması için gerekli olan karmaşık elementleri oluşturmaya koyulurlar. Bu, yapılarındaki hidrojeni yakarak oluşturdukları kimyasal tepkimeler sonucunda, basit elementlerin daha karmaşık elementlere dönüştürülmesi şeklinde olur. Bu da sebepsiz bir davranış değildir, çünkü bu tepkimeleri sağlayacak kadar yüksek bir ısı ve yüksek basınç yalnızca bu yıldızların içlerinde vardır.[19]

"Sıcaklık birkaç milyon dereceye ulaştığında hidrojen yanmaya başlar. Dört hidrojen atomu birleşerek bir helyum atomu oluşturur ve büyük miktarda enerji açığa çıkar. Bu süreç milyonlarca yıl sürer. Hidrojen azaldıkça geri kalan atomlar kütle çekiminin etkisiyle birbirlerine daha çok yaklaşır ve ek bir enerji açığa çıkar. Sıcaklık yaklaşık yüz milyon dereceye ulaştığında, helyum atomları üçer üçer birleşerek karbon atomlarını oluşturur. Başka helyum atomları da eklenerek oksijen ve kalsiyuma kadar bir dizi başka elementi meydana getirir."[20]

Küçük bir yıldız, örneğin Güneş söz konusu olduğunda bu işlem çok yavaş gerçekleşir. Hidrojen tamamen tüketildiğinde Güneş de

[18] Carl Sagan, Kozmos, sh.244, Altın Kitaplar-1982, İstanbul
[19] Carl Sagan, Kozmos, sh.245, Altın Kitaplar-1982, İstanbul
[20] John Lenihan, Bilim İş Başında, sh.144, Tübitak Bilim Kitapları-1998, Ankara

soğuyarak bir demir yığınına dönüşecektir. Ama büyük bir yıldız için sözünü ettiğimiz kimyasal tepkimeler öyle şiddetli olabilir ki çekirdek çok daha kısa bir zamanda demire dönüşebilir. Bu büyük değişiklik şiddetli bir patlamaya yol açar ve yıldız bundan sonra Süpernova olarak bilinir.

Süpernova olabilecek kadar büyük bir yıldız, kendi kozmik mutfağında hayatın oluşumu için "vazgeçilemez" olan daha karmaşık ve ağır elementleri ürettikten sonra, hayatının son aşamasında bir Süpernova Patlaması gerçekleştirir ve bütün ömrü boyunca hazırlamış olduğu ağır atomları uzayın dört bir yanına saçar.[21]

İnsanlık, yazılı tarih içinde Samanyolu'nda üç tane Süpernova Patlaması gözlemiştir. Bunların ilki 1054 yılında, ikincisi 1572 yılında ve üçüncüsü de 1604 yılında gözlenmiştir. Bunların yanısıra son yıllarda gelişmiş teleskoplarla uzak galaksilerde de çok sayıda başka Süpernova gözlemi yapılmıştır. Bu Süpernova Patlamaları, evrenin birçok yerinde yeni yıldız oluşumlarının hala devam ettiğini gösteren kanıtlardır.

Bir Süpernova Patlaması insan aklının kolayca kavrayamayacağı muhteşem bir patlamadır. Belli bir galakside bir Süpernova Patlamasına ortalama olarak yüzyılda bir rastlanır. Tipik bir galaksinin on milyar yılı bulan hayatı süresince yüz milyon civarında Süpernova Patlaması olur. Bu sayı çok gibi görünse de öyle değildir. Çünkü galaksinin hayatına ortalaması binde bir civarında olur.

Süpernovaların bir özelliği de sadece belirli bir büyüklükte olan 'tek' yıldızlarda söz konusu olmasıdır. Evrende bol miktarda bulunan çift yıldızlar bir Süpernova Patlaması oluşturamazlar.[22] Şu ya da bu şekilde ölür giderler. Ama gücünü silikon tepkimesinden alan bir Süpernova Patlaması, oluşturduğu basınç dalgalarıyla uzayın herhangi bir yerinde henüz gaz ve toz bulutundan ibaret ama yoğunlaşmakta olan yıldız oluşumlarını da tetikler. Sisler arasından bizim adına Güneş dediğimiz bir yıldız ortaya çıkar ve çocukluk

[21] Atom sözcüğü Yunanca "bölünemez" anlamına gelen bir sözcükten türetilmiştir.Şimdi biliyoruz ki bu doğru değildir.Çünkü atomlar parçalanabilir ve bu yüzden elementler gerçek anlamda temel parçacık değillerdir.Element, yalnızca tek bir tür atomdan meydana gelmiş olan maddedir. Maddenin Yapı Taşı,sh.7, Tübitak Bilim Kitapları-1996, Ankara

[22] Çift yıldızlar birbirinin etrafında dönen ikili yıldız sistemleridir.

çağının ilk ışıklarıyla birlikte o da kendi sistemini ya da düzenini oluşturmaya başlar. Kendisi de ışıyan bir yıldız olduğundan neredeyse bütünüyle hidrojen ve helyumdan oluşan dev bir gaz topudur ama yakınlarında patlayan süpernovanın kendi kozmik mutfaklarında üretmiş olduğu elementler; bu çocuk yıldızın oluşturacağı sistem içerisinde yerlerini alacaklardır. Bu sistem içerisinde hayat başlar ya da başlamaz. Ama sistemin kendi içerisinde hayatın başlaması için gerekli olan karmaşık yapılı atomlar; artık var olmayan bir yıldızın kozmik mutfağında üretildiği biçimlerde var olmaya devam edecekler ve sonsuz bir sabırla kozmosun kendilerine bir şans vermesini bekleyeceklerdir.

Ancak bütün bu olanlar kozmosun umurunda bile değildir. Kozmos kendi mantığı içerinde her yüzyılda bir belirli bir galaksinin herhangi bir yerinde yeni bir Süpernova Patlaması gerçekleştirir. Samanyolu benzeri tipik bir galaksi yaklaşık on milyar yıl olan ömrü boyunca yüz milyon civarında Süpernova Patlaması yaratır. Evrenin mantığı bize, bu Süpernova Patlamalarının milyonda biri amacına ulaşsa bile, samanyolu benzeri tipik bir galakside yüz civarında 'hayatın' başlayabileceğini söyler.

Bizim Güneşimiz ikinci ya da üçüncü bir nesil yıldızdır. Güneş Sistemi Samanyolu Galaksisi diskinin merkezinden **"30 bin ışık yılı kadar uzakta ve diskin orta düzleminin biraz "kuzey"-indedir."**[23] Güneş'in yapısındaki ana maddeler evrende en bol bulunduğunu vurgulamış olduğumuz hidrojen ve helyumdur. Ama çevresinde dolanan gezegenlerin durumu bundan farklıdır. Dünyamızda bulunan bazı ağır atom türleri, Güneş Sisteminin oluşmasından biraz önce yakınlarımızda bir Süpernova Patlaması gerçekleşmiş olduğunun kanıtlarıdır. Süpernova Patlamasının oluşturduğu basınç dalgaları yıldızlararası boşlukta sıkışmakta ve çökmekte olan gaz ve toz oluşumunu tetiklemiş ve böylece Güneş Sisteminin yoğunlaşmasına ve oluşumuna neden olmuştur. Güneş Sistemi varlığını kazandıktan sonra mor ötesi ışınlar yerküre atmosferine ulaşmış ve sıcaklığı belki de bir şimşek çakmasına yol açarak hayatın başlamasını sağlayacak olan karmaşık molekülleri kıvılcımlamıştır. Ancak yukarıdaki nedenlerle bunu bir rastlantı

[23] S.Weinberg, İlk Üç Dakika, sh.13, Tübitak Bilim Kitapları, 13.Basım, Haziran-2001.

olarak kabul etme lüksümüz ve şansımız yoktur. Çünkü Petrus'un da dediği gibi "**Rastlantının nedenleri vardır.**"[24]

"Hayatın kökeni ve evrimi ile yıldızların kökeni ve evrimi arasında içli dışlı bir ilişki söz konusudur. Yapımızdaki asıl maddeler olan, hayatı mümkün kılan atomlar, çok uzun bir zaman önce, kırmız dev yıldızlarda imal edilmiştir." der Carl Sagan.[25] Doğa da birbirinden ayrı özellikler gösteren 92 atom vardır. Bunlara kimyasal elementler adı verilir. **"Yalnızca tek bir atomdan meydana gelmiş olan maddelere kimyasal element denir. Atom sözcüğü Yunanca bölünemez anlamına gelen bir türetmedir."**[26] Bu elementler genellikle molekül bileşimi halindedirler. Örneğin su, hidrojen ve oksijen atomlarından meydana gelmiştir. Yeryüzü çok zengin atomlar karışımından oluşur; "**Atomlar parçalanabilir ve bu yüzden elementler gerçek anlamda parçacıklar değildir.**"[27] Çoğunluğunu silikon, oksijen, alüminyum, magnezyum ve demir atomları meydana getirir.[28] Bunların çoğunu yakından tanırız çünkü hayatın temelinde bulunan elementlerdir. Yeryüzünü oluşturan asıl elementler de bunlardır. Bazıları gaz, bazıları sıvı, bazıları da katı durumdadır. Bilim adamları bu elementleri yapılarının karmaşıklığına göre bir sıraya koyarlar. En basiti olan hidrojen 1 numaralı, en karmaşık olan uranyum da 92 numaralı elementtir. Adından en çok söz edilenler ise doğa da en bol bulunan elementlerdir. Bu satırları okuyan herhangi bir insanın vücudundaki atom sayısı yaklaşık olarak 10^{28}'dir. Bunu anlamak için bir sayısının sağına 28 tane sıfır koymanız gerekir. Bu nedenle **"Ben su, kalsiyum ve organik moleküller koleksiyonundan oluşan Carl Sagan adında biriyim."** der ünlü bilim adamı[29]. Bugün sizin DNA'nızda bulunan nitrojen, dişlerinizdeki kalsiyum ve kanınızda bulunan demir; bundan milyarlarca yıl önce bu malzemeyi kendi kozmik mutfağında özenle hazırlayan ve artık var olmayan uzak bir yıldızın armağanlarıdır.

---

[24] David Ruelle, Rastlantı ve Kaos, Önsöz
[25] Carl Sagan, Kozmos, sh.254, Altın Kitaplar-1982, İstanbul
[26] Gerard Hooft, Maddenin Son Yapıtaşları, sh.9, Tübitak Bilim Yayınları, Ekim-2000
[27] G.Hooft, Maddenin Son Yapıtaşları, sh.10, Tübitak Bilim Yayınları, Ekim-2000
[28] Eski İyonyalıların sıraladıkları elementlerin hiçbiri çağdaş anlamda element değildir. Birisi molekküldür, ikisi molekül karışımıdır, sonuncusu da plazmadır.
[29] Carl Sagan, Kozmos, sh.234, Altın Kitaplar-1982, İstanbul

Bu durumda siz, ana babanızdan önce o uzak yıldızın çocuklarısınızdır demektir. Eğer bir yıldızın atomlarından oluşan bir bedeniniz varsa yani bir yıldızın çocuğu iseniz, hiçbir soylu sizden daha soylu değildir.

BİLGİ VE İNSAN

Bunları bilmezseniz eğer, gökyüzüne boş gözlerle bakmakla kalmaz, uzay-zaman "içiçe"liğini de kavrayamazsınız. Bu "bilmemek" sizin günlük hayatınızda hiçbir şeyi değiştirmez. Hatta belki de ne kadar bilmezseniz o kadar mutlu olursunuz ve belki de bu nedenle bir Rus atasözü "**dünyanın en mutlu insanları çobanlardır.**" der. Çünkü bir çobanın dünyası, sürüsü ve çevresi ile sınırlıdır. Daha fazlasını hem bilmez hem de bilmesi gerekmez. Ama buna karşılık bir "**şartlanma**" eğitiminden geçmediği için de muhakemesi daha açık, görüşü daha sağlıklı ve hayatta kalabilme yeteneği daha güçlüdür. Ancak ne var ki, hepimiz çobanlar gibi yaşayamayız. Çünkü yaşadığımız kent, aldığımız eğitim, yaptığımız iş ve çevremiz bizi sınırlar. Bize öğretilenleri elbette sorgulayabiliriz ama bütünüyle de yok sayamayız. Bu nedenle düşüncemizde bazı kalıplar oluşmuştur. Örneğin, "şunu" yapmak "doğru" değildir. "Bunu" yapmak ise "hoş olmayacaktır" gibi insanî ve ahlakî düşünce ve davranışlar bizi "**itaatli**" insanlar yapar.

Ancak ne yazık ki "itaatli" insan olmamızı sağlayan koşullar bizi "mutlu" insan yapmaya yetmez. Çünkü elimizde olmadan "düşünürüz", kıyaslamalar yaparız, gazete, dergi ve kitaplar okuruz. Bunları yaptıkça da, istemesek de bazı bilgi kırıntıları ediniriz. Bu bilgi kırıntıları üst üste yığıldıkça, bize öğretilmiş olan doğruların ne kadar "doğru" olduğu konusunda, kaçınılmaz olarak bazı kuşkularımız oluşur.

Bilgi piramidinin tabanındaki bu boşluğun; bir bilgi karşıtlığı ile yani bilginin, eğitimin ve kültürün değersiz ve hatta zararlı olduğu düşüncesi ile doldurulduğu da çok sık görülen bir durumdur. Ama ne yazık ki bu özellikleri nedeniyle de konumuzun dışında kalmaktadır. Konumuzun içerisinde olan ise evren ve aptallık gibi, insan saflığının da sonsuzluğun sınırlarını zorlamakta olduğudur.

Bunun örneklerinden birisi nükleer silahlardan ya da benzeri küresel felaketlerden duyulan korkunun; gökyüzünde çıkıp gelecek iyi niyetli bir kurtarıcının bizi; bu gezegen üzerinde tamamını kendi ellerimizle ürettiğimiz karmaşa ve oluşturduğumuz tehditlerden kurtaracağı umuduyla üretilen fantezilerdir. Bunların en ünlülerinden biri olan "**tanımlanamayan uçan nesneler**" işte tamda bu nedenle son derece olağandır. Eğer siz şimdiye kadar mavi-kırmızı ışıklar saçan bir UFO görmediyseniz bu sizin iyi bir gözlemci olmadığınızın en açık kanıtıdır. Sizden daha iyi gözlemci olan iyi ve dürüst insanların; kendi gözlerinin tanıklığını yanlış yorumlamasına yol açan neden ise sadece bilgisizlikten ibarettir. Çünkü içerisinde bulunduğumuz iletişim ve bilgi çağında gerçek bir uzay gemisinin ya da gerçek bir uzaylının gözlerden kaçma şansı, bir dinozorun taksim meydanında gizlenebilme şansından daha fazla değildir. Bu Marduk ve benzeri saçmalıklar içinde geçerlidir. Uçan dairelerin Sovyetler Birliği'ni istila ettiği söylentilerine biraz da kızgın olan Pravda'nın yazdığına göre; Rus uçan daire hayranları Venüs'ten gelen küçük insanların sürekli olarak Özbekistan ve Tacikistan'a inip, sonra da "vakit geçirmeden ucuz şekerlemeler aramak için dört bir yana koştuklarına" inanıyorlarmış.

Bu bilgisizlik bir yere kadar anlaşılabilir ve affedilebilir ancak Venüs'ten gelen küçük yeşil insanlara inanmaya bu kadar hazır olan halk yığınlarının varlığı da, bu insan yığınları ile bilgiye dayalı bir toplum kurulamayacağını da açıkça ortaya koyar. Hemen hemen herşeye inanmaya ve hiçbir dayanağı olmayan saçmalıklara, kanıt bile istemeden kabul etmeye hazır olan halk yığınları, bu özellikleriyle yalnız hayal tacirlerinin, falcıların, üfürükçülerin, şarlatanların, sahte Peygamberlerin değil, Hitler gibi diktatörlerinde önce avı sonra da müttefiki olmaktan kurtulamazlar. Üstelik yukarıda sözünü ettiğimiz etik düşünce dışı meslek grupları böyle bir bilgisizliğin ve ondan kaynaklanan korkunun yarattığı bu sömürüyü sonuna kadar kullanmaya da kararlıdırlar.

Bilincin insan düşüncesinde parıldamaya başladığı ilk günden beri; insanların parasını alabilmenin en kolay yollarından biri onları korkutmak olmuştur. Bunun nedeni korkunun canlıların yaşama içgüdüsünün ayrılamaz bir parçası olmasıdır. Bunu en iyi bilenler ise başta felaket tellalları olmak üzere; Medyumlar, falcılar, büyü-

cüler, şarlatanlar yani kısaca, bu süreçten beslenen bütün sahtekârlardır. Bu beslenmeyi sürekli kılmak; sürekli olarak yeni senaryolar uydurmak gerektirdiğinden, bu iş bundan sonra da böylece sürüp gidecektir. Falcılık, büyücülük, üfürükçülük ve astroloji gibi sahtekârlıklar bireysel çıkar ilişkileri ile sınırlı kalır. Oysa felaketçilik tezleri toplu çıkarlar elde edebildiği için bu konu ilerleyen günlerde daha da önem kazanacaktır. Ama ne yazık ki insanoğlu; ilk çağlardan bu yana iliklerine işlemiş "**aracı sınıf**" dayatmaları sonucu, aldanmaya ya da aldatılmaya neredeyse gönüllü hale getirilmiştir. Ne var ki bu aldanmaya ve aldatılmaya bu kadar gönüllü olmak; ne bilimsel ne de mantıksal ve ne de duygusal yoldan hiçbir şekilde açıklanabilir bir olgu değildir.

FALCILIK

Bunlardan biri olan ve son yıllarda daha de önem kazanmış gibi görünen astroloji konusunda da birkaç söz edelim. Çünkü hiçbir bilimsel temeli olmayan; eski çağlardaki bildiğiniz "falcılık" yalnızca isim değiştirerek artık neredeyse gözde bir meslek haline gelmiştir. Önce konu hakkında küçük bir bilgi notu: dünyanın "baş sallama" da denilen ama bilimsel adı Presesyon denilen bir hareketi vardır. Bu Presesyon yani Yer'in dönme ekseninin, 26.000 yıl gibi bir dönemle hareket ettiği yeni bir buluş değildir ve uzun zamandan beri de bilinmektedir. Bu hareketin nedeni, yeryüzünün tam bir küre değil, dönme nedeniyle basıklaşmış bir elipsoit olmasıdır. Güneş ve Ay'ın çekim etkileri de bu hareketin yapılmasına katkı da bulunur. Sonuç olarak dünya bu baş sallama dediğimiz hareketi yapar yani kuzey kutbuna diktiğimiz hayali bir direk farklı zamanlarda farklı yönleri gösterir. Bir örnek vermek gerekirse bu hareketin bir sonucu olarak, M.Ö. 3000 yılındaki kutup yıldızı, bugün bilinen kutup yıldızı Polaris değil; Draconis takımyıldızının en parlak yıldızı olan "Thuban" idi. Bundan 10.000 yıl sonra da Vega kutup yıldızı olacaktır. Daha sonra da yine bugünkü kutup yıldızı yeniden kuzey kutup yıldızı olacaktır. Bunun ne Maya çağlarıyla ne de başka masallarla hiçbir ilgisi yoktur. Dünya üzerinde insan türü yokken de dünya bu hareketi yapıyordu ve bundan sonra da yapacaktır.

İşte bu Presesyon hareketinin ilginç sonuçlarından biri olarak burçlar da yer değiştirirler. Bilindiği gibi sabahları Güneş doğarken arkasındaki fonda görülen yıldızlar; insanlar tarafından yay, oğlak, başak gibi çeşitli şekillere benzetilmiştir. Aslında elbette ki bu görülen yıldızlar sabit yıldızlar değillerdir. Yani orada öylece durmazlar. Bu yıldızlar da **"Saniyede birkaç yüz kilometreye varan hızlarla hareket ederler; böylece bir yıl içinde hızlı bir yıldız 10 milyar kilometre kadar yol gitmiş olabilir. Örneğin göreli olarak hızlı sayılan ve Bernard yıldızı olarak bilinen yıldız 56 milyon kere milyon kilometre uzaklıktadır; bakış doğrultumuza dik olarak saniyede 89 kilometre ya da yılda 2,8 milyar kilometre kadar yol alır; bunun sonucu olarak görünen konumu bir yılda 0,0029 derecelik açı kadar kayar. Astronomlar yakın yıldızların gökte görünen konumlarındaki bu yıllık kaymaya "öz hareket" derler. Daha uzak yıldızların gökte görünen konumları öyle yavaş değişir ki en sabırlı gözlemde bile onların öz hareketi algılanamaz."**[30] Üstelik burçları oluşturan bu yıldızların bazıları göreceli olarak bize yakın ama bazıları çok uzak yıldızlardır. İnsanoğlunun hayalgücünün de biraz zorlanmasıyla oluşturulan bu şekillere burç adı verilmiş ve gökyüzü 12 burca bölünmüştür. Aslında astronomi bilimine göre **"Gökyüzü tam 88 takımyıldıza bölünmüştür."**[31]Ama adlarını astrolog olarak değiştirmiş olan falcılara gereken sadece bu 12 burçtur. Bu nedenle de diğer 76 burçtan haberleri bile yoktur. İşte dünyanın bu baş sallama dediğimiz hareketinin bir sonucu olarak; Güneş doğarken arkasında görülen burç her 2148 yılda bir değişmektedir. Yani Türkçe söyleyecek olursak; **"Güneş'in bir burçtan diğerine geçmesi için gereken süre 2148 yıldır."**[32] Sonuç olarak ekinoks kaymaktadır.[33] Bu da yaklaşık olarak 26.000 yıllık daha uzun bir takvim demektir.[34] **"Üstelik yönü de farklıdır. Yıllık takvimde Güneş'in dönüşü balık-koç-boğa yönünde dönerken presesyon kaymasında**

[30] S.Weinberg, İlk Üç Dakika, sh.8, Tübitak Bilim Kitapları, 13.Basım, Haziran-2001
[31] Stuart Atkinson, Astronomi, Tübitak Yayınları, 16.Basım, Nisan-2001
[32] Bilim ve Teknik, Tübitak, sayı:428, Temmuz-2003
[33] Ekinoks: Geceyle gündüzün süre olarak birbirine eşit olduğu günlerdir. Ekliptik, dünyanın Güneş çevresinde dönerken izlediği yörüngenin oluşturduğu yüzeye verilen addır.
[34] Tam olarak 25.766 yıl

bu dönüş boğa-koç-balık yönünde olur."[35] İşte bir söylentiye göre Eski Yunan'da ama daha güçlü bir olasılık gibi görülen ikinci söylentiye göre de Eski Mısır'da, insanlar önce bu burçları icat ettiler. Sonrada koç burcunu yılın başlangıcı saydılar. Buna göre 21 Mart günü yani ilkbahar ekinoksu "**birinci gün**" oluyordu. Bu saptama önemlidir çünkü o gün dünya Kış mevsiminden çıkıyor ve hayatın yeniden başladığı İlkbahar mevsimine giriyordu. Türkler Nevruz bayramıyla bugünü kutlamaya hala devam etmektedirler

Burçlar kuşağı eski insanlar için mükemmel bir tarım takvimidir. Örneğin koç burcu tohum atma, aslan burcu hasat zamanıdır. Zaten Eski Yunancada Zodyak, adını buradan almıştır.[36] Ama zamanla bu amacından uzaklaşmış ve bugün astrolojinin temeli olan 12 burç etrafında karmaşık olan inanç sistemleri oluşturulmuş; Tanrısal bağlantılar kurulmuş ve kehanetler için kullanılmaya başlanarak çeşitli büyü ve sihir yöntemlerine alet edilmiştir. Bu oluşum; basit bir tarım takviminin insanoğlunun elinde ne hallere gelebileceğinin en açık kanıtlarından birisidir.

Sonuç olarak; Güneş'in yılın belirli zamanlarında çakıştığı takımyıldızlarının yeri de zaman içinde değişmektedir. Oysa astroloji adı yakıştırılan ama aslında falcılık ya da üfürükçülükten başka bir şey olmayan; üstelik de insanların kaderlerini belirlediği gibi yanlış inançların kaynağı haline dönüştürülmüş olan bu burçlar hikâyesi 4000 yıl önce İskenderiye'de icat edildiği günden bu yana hiçbir değişikliğe uğramamıştır. Bunun doğal bir sonucu olarak da örneğin; koç burcu astroloji açısından 21 Mart ile 20 Nisan arasında tanımlanırken, gerçekte, günümüzde 19 Nisan ile 13 Mayıs arasına kaymıştır ve boğa burcuna karşılık gelen yerde bulunmaktadır. Daha açık ifade etmek gerekirse; Astrologların verdikleri tarihlere göre "Siz koç burcundansınız" dediği herkes aslında bugün Boğa burcunda doğmuş olmaktadır. Ama astrologlar daha hala boğa burcu insanına koç burcunun varsayılan özelliklerini dayatırlar. Üstelik bu bütün burçlar için geçerlidir ve üstüne üstlük insanlar zaman ilerledikçe daha başka burçlara da geçeceklerdir. Ama falcılar bu-

[35] Y.İlter, Kayıp Tarih, sh.174

[36] Zodyak; Eski Yunanca da Zoe (yaşam) ve diakos (tekerlek) sözcüklerinin birleşmesinden ortaya çıkmıştır. Yani "Yaşam Tekerleği" ya da " yaşam döngüsü" gibi bir anlam taşır.

nun bile ayrımında değillerdir ve sözgelimi aslında başak burcunda olan bir insana daha hala aslan burcundan olduğunu söylememekte; şansını, kaderini, talihini, eşini, dostunu da buna göre tayin etmektedirler.

Bu çok açık ve bilinen bir gerçek olduğu halde; günümüzde bu falcılığın etkileri daha da artmış bulunmaktadır. Bunun nedenlerinden birisi ve en önemlisi medyadır. Bir astroloji dergisini her gazete satış noktasında bulabilirsiniz ama sözgelimi bir astronomi dergisini arasanız da bulamazsınız. Astrologların yani falcıların sayısı bilim adamlarının sayısından on kat daha fazladır. Üstelik hiçbir zaman birinin söylediği diğerini tutmaz. Remil atan ya da fal bakan eski Yahudi Peygamberlerine; yalan bile olsa, hiç değilse **"Rabbin sözü vaki oluyordu."** Bunlara neyin **"vaki olduğu"** da bilinmemektedir. Üstüne üstlük zaman içinde **"tahmin"** değil, **"öneri"** yapmayı da öğrenmişlerdir. Yani size **"başınıza ne geleceğini"** değil, **"ne yapmanız gerektiğini"** söylerler.[37] Sonuç olarak kocaman bir saçmalıklar topluluğu olan bu öneriler sayesinde insanlar günlük hayatlarını düzenlemeye çalışırken ceplerindeki paralar da yer değiştirir. Zaten amaçlanan da sizin sağlığınız, mutluluğunuz falan değil; cüzdanınızdaki düzgün kesilmiş renkli kâğıtların yer değiştirmesidir. Siz bu saçmalıklara inandığınız ya da itibar ettiğiniz sürece de böylece devam edecektir.

Bütün bunlara karşı tek çözüm yolu eğitim gibi görünmektedir. Çünkü ancak eğitim bunların etkilerini en aza indirebilir ve onları bir tehlike olmaktan çıkarıp bir eğlence kaynağına dönüştürebilir. Ancak daha önceden vurgulamış olduğumuz gibi mevcut haliyle üniversite eğitimi de ne bilginin ne de bilgeliğin bir garantisi olmadığı için bir yere kadar yardımcı olsa bile sorunu çözmekten uzaktır. Üstelik çeşitli nedenlerle zekâları ile orantılı bir eğitim alamamış insanların sayısal çokluğu da bu konudaki engellerden biri olarak ana sorun içerisindeki yerini korumaktadır.

Bu durumda, mümkün olan ve akla yakın olanla, düpedüz saçmalık olan arasındaki çizginin, nerede başlayıp nerede bittiği de insanlı-

[37] "Bir uzlaşma sayesinde gerginliğiniz giderilecek" ya da " kendinizi biraz daha zorlamalısınız" gibi ifadeler bir tahmin değil, bir öneridir. Siz bu önerileri "tahmin" zannedersiniz. Çünkü herkese uysun diye özellikle öyle yazılmışlardır.

ğın önüne çıkan en büyük sorunlardan biri olarak orta yerde durmaktadır. Bu ayrımın sınırları hiçbir zaman kolayca ve net bir şekilde çizilemediği için bu ikisi arasındaki ayrımı yapabilmekte kolay olmayacaktır.

O halde bize gereken; kitlesel bir aşı olanağı bulamıyorsak eğer, sadece biraz sağduyudur.

İşte doğru dürüst okumaya da bu noktada başlarız zaten. Çünkü insan zekâsı asla terbiye edilemeyen vahşi bir hayvan gibidir. Sorar, sorar ve hiç durmadan sorar. Ama ne yazık ki en savunmasız olduğumuz dönem de bu okumaya başladığımız dönemdir. Çünkü başta hayâl tacirleri olmak üzere, ne kadar üçkâğıtçı yazar, şarlatan, sahtekâr ve ticaret erbabı varsa, tüm hazırlıklarını yapmış, tüm tuzaklarını hazırlamış, tüm silahlarını kuşanmış olarak sizi beklemektedirler. Gazete ve dergilerdeki danışıklı dövüşlerden ibaret olan "kültür" etiketli reklâm yazıları da sizi o tuzaklara doğru sürmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Üstelik büyük çoğunluğu sizden daha eğitimsiz ve yetersiz olan bu insanlar size; giysinizin renginden hangi filmi görmeniz gerektiğine kadar bir sürü saçma sapan şey söylemekle kalmazlar ve hangi müziği dinlemeniz gerektiğinden hangi kitapları okumanız gerektiğine kadar anlamsız dayatmalarda da bulunurlar. Çünkü onların gözünde siz; kandırılması kolay bir "**şartlanmış**" ve yine onların deyimiyle "**hedef kitle**"nin ideal bir üyesi olarak, yolunması gereken tüylere sahip bir hedeften başka bir şey değilsinizdir.

İşin gerçekten düşündürücü olan yönü ise, sizi bu tür saldırılardan koruması gereken üniversite eğitiminizin hiçbir şekilde sizi koruyamamasıdır.

Tıpkı Süleyman'ın mabedi yakılıp yıkılırken İsrail'in Tanrısının ortalarda görünmemesi ya da Babil düşmanların ayakları altında ezilirken güçlü koruyucu Tanrı Marduk'un olup bitenleri boş gözlerle seyretmesi gibi, en savunmasız olduğunuz durumda ne üniversiteniz ve ne de eğitiminiz sizin yanınızda değildir.

Sonuç olarak; bu durumda Z.Sitchin gibi ticaret erbabı bir hayâl tacirinin bütünüyle uydurma hikâyesinin üzerine; Burak Eldem gibi bir başka falcının kurgulamaya çalıştığı bir başka masalda, yakın bir tarihte bir gezegenin dünya üzerinde büyük felâketlere neden

olacağını okuyunca, ya sağlam zeminli olduğunu sandığınız bir bölgeye sığınak yaptırmaya girişir ya bozulan ruh sağlığınızla birlikte yaşamayı öğrenir ya da başka bir şekilde kendinize yazık edersiniz.

ÜNİVERSİTE VE BİLİM

Richard S. Westfall, Modern Bilimin Oluşumu adındaki kitabında şunları yazar: "**Bizler üniversiteleri bilimsel araştırmaların başlıca merkezi ya da hiç değilse, başlıca merkezlerinden birisi olarak düşünmeye alışkınızdır.**"[38] Ama bu belki de almış olduğumuz eğitimin bilinçaltımıza yerleştirmiş olduğu bir düşünce kalıbıdır. Sözgelimi, sıradan bir sağlık kontrolü için bile, önümüze konulan birkaç seçenekten birisinin üzerinde "Üniversite" etiketi varsa, elimizde olmayan nedenlerle onu tercih ederiz. Yine sözgelimi, önümüzdeki seçeneklerden bir tanesi "X Üniversitesi, Y fakültesi, şunu bunu araştırma ve eğitim merkezi" gibi üstelik de şatafatlı bir isim taşıyorsa, diğer seçeneklerin hiçbir şansı yoktur. Çünkü bize öğretilen üniversitelerin bilimsel araştırma merkezleri olduğudur.

Ancak ne yazık ki gerçek böyle değildir ve "şunu bunu araştırma ve eğitim merkezi" yapabileceğimiz en kötü tercihtir. Çünkü üniversiteler bilimsel araştırma merkezleri olmamalarının yanısıra, bunu yapmaya çalışanlara karşı da muhalefetin öncüsü olmak gibi tuhaf bir görev de üstlenmişlerdir. Üstelik bu yalnız bizde böyle değildir. Kurumsal anlamda bizden daha eski bir üniversite geçmişine sahip olan Avrupa'da durum daha vahimdir. Özellikle biraz daha eskiye baktığımızda ise "vahim" kelimesi de anlamsız kalmaktadır çünkü durum kelimenin tam anlamıyla rezalettir.

Ancak Avrupa üniversitelerinin bilime karşı olan bu duruşunu anlayabilmek için varlık nedenlerine ve kuruluşlarına dair olan işlevlerine de bakmamız gerekir. Sanıldığının aksine Avrupa'nın akademik çevreleri de Aristoteles felsefesinin sürdürülmesine karşı büyük bir ilgi duyarlar. Çünkü en başından beri üniversiteler Kato-

[38] Richard S.Westfall, Modern Bilimin Oluşumu, sh.37, Tübitak Bilim Kitaplar-2000, Ankara

lik kilisesi ile içli dışlı ilişkiler içindedirler. Bu ilişkiler, üniversiteler Katolik öğretisinin merkezi oluncaya kadar da güçlü bir şekilde devam etmiştir. Bu nedenle de üniversitelerin, kilise öğretilerinin önde gelen merkezleri olduğu sürece bağımsız bir varlığa sahip olmaları zaten düşünülemez. Bunun nedeni ise üniversiteyi toplumun en ileri kurumu olarak yaratan ve bundan daha da önemli olarak "besleyen"in kilisenin ta kendisi olmasıdır.

"Bu nedenle de Avrupa üniversitelerindeki bütün hocalar tarikat üyesiydi ve öğrencilerin büyük bir bölümü zaten dinsel kariyere hazırlanan kişilerdi. Ortaçağ üniversiteleri Aristoteles'i vaftiz etmiş ve Hıristiyanlaştırmış, sayısız eserde ona filozof ünvanını yakıştırmıştı."[39] **"Avrupa'nın dünyadaki tek kıta olduğunu ileri süren Aristokles'in öğretileri yakın zamana kadar doğru olarak kabul edilmekteydi."**[40] Bunun doğal sonucu ise üniversitelerin çatısı altında oldukça eğitimli ama modern bilimin oluşumuna karşı onu hem felsefeye; hem de içlerine işlemiş olan din için bir tehdit olarak görme eğiliminde olan büyükçe bir grubun oluşmasıydı.

Ünlü Galileo'nun başına gelenler bu konuda bize bir fikir verebilir. Galileo, mesleki kariyerine Pisa Üniversitesi'nde matematik profesörü olarak başlamış ve 1592'de Padua Üniversitesine geçmiştir. Ama çalışmalarını Aristotelesçi yapının dışına taşıyarak kozmoloji ve mekanikle uğraşmaya başlayınca, Padua'yı da terk ederek Floransa'ya gitmek zorunda kalmıştır. Bu nedenle de büyük eserlerini bir üniversite profesörü olarak değil, Toscani Grand Dükü'nün matematikçisi ünvanıyla yayınlamıştır. Westfall bu konuda şunları yazar: **"Bu durum 17. yüzyıl için simgesel değerdedir. Bazı hekimler dışında önde gelen hiçbir bilim adamı üniversite kürsüsü sahibi değildi ve bilimsel çalışmalar üniversiteler sayesinde değil, üniversitelerin düşmanlığına karşın geliştirildi."**[41] Bu arada üniversitelerin boş ve amaçsız olduklarının, aynı zamanda da geleneksel düşüncenin egemenliği altında bulunduklarının sıkça

[39] Richard S.Westfall, Modern Bilimin Oluşumu, sh.126, Tübitak Bilim Kitaplar-2000, Ankara

[40] A.S.Landsburg, Tanrıların Sırları, sh.187, Altın Kitaplar, Mart-1974

[41] Richard S.Westfall, Modern Bilimin Oluşumu, sh.127, Tübitak Bilim Kitaplar-2000, Ankara

vurgulanması da bu havayı belirleyen söylemlerdir. Leinan, bu profesörler için **"Bu sıfatı taşıyanlar, hükümet tarafından üniversiteye zorla kabul ettirilen davetsiz misafirler gibi görülüyorlardı. Krallıktan veya üniversiteden hiçbir ücret almadıklarından özel iş yaparak geçinmek zorundaydılar ve geçimlerini ancak sağlayabiliyorlardı."** diye yazar.[42]

Sonuç olarak Avrupa Kıtası'ndaki başlıca öğrenim hareketleri, kendisine kapalı olan üniversitelere karşı kendi kurumlarını oluşturmuştur. Ancak çok ilginç bir şekilde bu yeni kurumlar "eğitim" amaçlı değillerdi. Bu kurumlar bilimi üniversite dışına çıkaran ve toplumla da paylaşan entelektüel örgütlerdir. Daha açık bir söylemle; kilisenin elinde esir olan üniversitelerin bilgi üretememeleri ama buna rağmen statükoyu devam ettirme arzusunun tersine, bulduğu ya da edindiği bilgiyi toplumla paylaşma yolunu benimseyen örgütlerdir.

Bilimsel dernek denilebilecek ilk örgüt, Roma'da gelişen Lincei Akademisi'dir. Galileo da bu derneğin üyesidir. Benzer bir örgüt Floransa'da Medici Dükü'nün himayesinde gelişmişti ve adı Deney Akademisi idi. 17. yüzyılın daha ilk yarısında diğer Avrupa ülkelerinde de bunlara benzer **"resmi olmayan"** gruplar ortaya çıkmıştır. 1635'te ünlü Riclieu tarafından kurulan Akademia Françoise'den sonra varlıklı bir insan olan Herbert de Montmor, başlangıçta evinde kabul ettiği Montmor Akademisi'nin kurucusu olmuştur. Ev toplantılarıyla başlayan bu akademi sonraki yıllarda Fransız biliminin merkezi haline gelecektir.

İngiltere'de kurulan Gresham Koleji de yine böyle resmi olmayan gruplar tarafından oluşturulmuştur. Bünyesindeki yedi profesörlük kadrosunun üçü; tıp, geometri ve astronomi bilimlerine aitti. Ünlü Royal Society de (Kraliyet Derneği) Wadham Koleji'nin bir uzantısıdır. Fransa'daki Akademia Royale des Sciences de (Kraliyet Bilimler Akademisi) benzer grupların zorlaması sonucu 1666'da 14.Lui'nin maliye bakanı olan Colbert'in aracılığı ile kurulmuştur.

"Bu derneklerin kurulması bilimsel hareketin gücünün artışı-

[42] John Lenihan, Bilim İş Başında, sh.49, Tübitak Bilim Kitapları-1998, Ankara

nın bir göstergesi ise, araştırma araçlarının icadı da bir başka göstergesidir." diye yazar Westfall[43]

Sonuç olarak: Bugünkü modern bilim, üniversiteler tarafından üretilmediği gibi, üniversitelerin dışında ve üniversitelere rağmen oluşturulmuştur.

Üniversitelerin bu kısa tarihçesi içinde bizim açımızdan önemli olan ise, Avrupa'da bu hareketlerin ve kurumların gerçekleştiği tarihlerde, hiç de küçümsenmeyecek bir malî güce sahip olan Osmanlı İmparatorluğu'nda bu gelişmelerin hiçbir şekilde görülmeyişidir. Üstelik o tarihlerde ve ondan sonraları da sıradan bir Osmanlı vezirinin bile büyük servetler sahibi olduğu da iyi bilinmektedir. Ne var ki; İmparatorluğun bu servet sahipleri cami ve çeşme yaptırmayı, akademi yaptırmaya ya da bilimsel dernek kurmaya tercih etmişlerdir.[44]

Cumhuriyet Türkiyesine gelecek olursak; bu konuda söylenecek fazla bir şey yoktur. Başından beri Batılı Üniversite yapısının kötü bir taklidi olan Türk Üniversiteleri zaman içinde daha da kötüye gitmiş ve sonunda "Üniversite" olmak özelliklerini de kaybederek bugün artık birer "Yüksek Lise" konumuna kadar gerilemişlerdir. Bunun sorumlusu politikacılar gibi görünse de, buna karşı duramayanların da en az onlar kadar sorumlu olduğu tartışılması gerekmeyen bir konudur. Çünkü bilim adamlığı yalnızca kartvizit de taşınan bir ünvan değildir.

---

[43] Richard S.Westfall, Modern Bilimin Oluşumu, sh.135, Tübitak Bilim Kitapları-2000, Ankara

[44] Bu konuya ilgi duyanlar Mısır seferinde hilafeti devralan ya da devralmak zorunda bırakılan Yavuz Sultan Selim'in (1512-1520) peşine takılarak İstanbul'a gelen ve sayıları yüzlerle ifade edilen Sünni Arap din adamları konusunu inceleyebilirler. İmparatorluğun çöküşü bu Sünni Arap mollaların getirdiği Sünni Arap kültürünün etkileri sonucunda başlamıştır. Bunun kanıtı ise çağın en ileri gözlem aletleri ile yıldız gözlemleri yapılan İstanbul rasathanesinin 1580 yılında Şeyhülislam Kadızade Ahmet Şemsettin Efendi'nin zorlamalarıyla yıkılmış olmasıdır. Yıkım gerekçesi de bu Sünni Arap mollaların ürettiği; Rasathanede gözlemler yapan ünlü bilgin Takiyüddin ve rasathane personelinin meleklerin bacaklarını gözlediği yolundaki söylentilerdir. Bu olay nedeniyle önemli bir matematikçi ve astronom olan Takiyüddin'den sonra Osmanlı da Astronom yetişmemiştir.

BÖYLE BUYURDU ZERDÜŞT!

Rönesans'a kadar ve hatta ondan sonra da, bilim adamları da dâhil olmak üzere çoğu insan, kutsal kitabı en güvenilir kaynak olarak kabul etmekteydiler ve İncil'de verilen tarihlere yapılan hesaplamalar da dünyanın olsa olsa altı bin yaşında olduğunu gösteriyordu.

M.S. 1654 yılında İrlanda'da Başpiskopos Armaghli James Ussher, **"Tevrat'ın Tekvin kitabının açılış dizelerinden de yararlanarak yaptığı hesaplar sonucunda, dünyanın yaratıldığı kesin tarihi bulduğunu açıkladı. *"Bu tarih M.Ö. 4004 yılının 26 Ekim günü, sabah saat dokuzdu."* Bu şaşırtıcı sonuca patriklerin yaşlarını toplayarak ve bunun gibi konuyla alakasız başka bazı hesaplar yaparak ulaşmıştı"[45] Üstelik bu kronolojiyi destekleyen bilim adamları arasında bir bilim adamı olan Sir İsaac Newton bile vardı.[46]**

Bizde de bu kronolojiyi destekleyen bilim adamı olmasa da ünlü bir yazar vardır. Burak Eldem Marduk'la Randevu adını taşıyan kitabında Tufan'ın tarihini M.Ö.3150 olarak bildirir.[47]

Gelişen teknolojinin de sunmuş olduğu bunca artı gelişmeye rağmen bu kadar imkân ve kaynağa sahip olan üniversitelerin ortaya koyabildikleri tek şey şaşırtıcı bir bilgi kıtlığından başka bir şey değildir. Yüksek ücretler karşılığı paylaşılan üniversite kürsüleri; eskiden olduğu gibi şimdi de kısırlığı ve statükoyu temsil etmektedirler.[48] Günümüzde bunun en çarpıcı örneği Evrim Teorisi'dir. Bilindiği gibi bu teori Darwin'in, türlerin evrim geçirdiği ve değiştiği şeklinde olan hipotezidir. Buna göre, evrim yavaş ve düzenli bir

---

[45] Patrick Moore, Gezegenler Kılavuzu, sh.8, Tübitak Bilim Kitapları-2000, Ankara

[46] Yalçın İlter, Kayıp Tarih, sh.22

[47] Burak Eldem, Marduk'la Randevu, sh.269, İnkılâp Kitapevi-2003, İstanbul

[48] Bu düşünceye karşı olanlar sözgelimi, Cumhuriyet'ten bu yana geçen 80 yıl boyunca, günümüzde sayıları 80'e ulaşan Türk Üniversitelerinin yaptığı herhangi bir evrensel-de değil, ulusal bir buluşu kanıt olarak getirmek zorundadırlar. Ayrıca bilindiği kadarıyla bunca anlı şanlı ordinaryüs profesörlerin fedakârca görev yaptıkları Hukuk Fakültelerine rağmen neden Türk Medeni Kanunu'nun İsviçre kökenli, Ceza Kanunu'nun İtalyan kökenli, Ticaret Kanunu'nun Alman kökenli olduğu gibi küçük ayrıntıları da açıklamak zorundadırlar. Ayrıca bizim de bir üniversite öğrencisi olduğumuz yıllarda, ders kitabı bile olmayan kürsü sahibi profesörlerin varlığına da bir açıklama gerekmektedir.

süreçtir. Güçlü olan ve çevresine uyum sağlayan canlı türleri gelişerek yoluna devam etmekte, zayıf olan ve çevreye uyum sağlayamayan türler ise tarih sahnesinden çekilmektedirler.

Bu düşünce 19. yüzyılın ortalarından itibaren bilim dünyasına egemen oldu ve o kadar desteklendi ki sonunda bir teori, bir hipotez olduğu unutuldu ve unutturuldu. Neredeyse bir doğa yasası olarak kabul görmeye başladı. Daha sonraki yıllarda DNA'nın bulunmasıyla, evrimin, metabolizmadan değil de DNA moleküllerinin içerdiği bilginin değişmesinden kaynaklandığı açıklandı. Ama o sıralarda bilim dünyası daha hala Darwin'in Evrim Teorisinin yüzüncü yılını kutlama şenlikleriyle meşguldü ve DNA'nın keşfini de duymazdan geldi. Bugüne kadar da tam olarak duydukları söylenemez.

Ama elbette bütün bunların çok geçerli bir nedeni var. Çünkü Descartes, Newton ve Laplace gibi bilim adamları **"Evrenin bir saat gibi işleyen mükemmel bir mekanizma"** olduğunu söylemişler ve bilim dünyası da bunu kabul etmiştir. Darwin'in yavaş ve düzenli bir evrimi öngören teorisi de bu düzene mükemmelen uymaktadır. Dolayısıyla bilim çevrelerinde üst düzey bir kabul görmüş ve **"bilimsel düşünce"** sıfatına hak kazanmıştır.

Bunun aksine bir görüş ya da düşünce doğal olarak evrim üzerinde bir kozmik iradenin doğrudan etkisini ifade eder ki bu da açıkça **"Tanrı"** kavramını çağrıştırır. Oysa mekanistik sisteme şartlanmış olan bilim çevreleri için bu **"metafizik"** bir düşünce biçimidir ve haklı olsun ya da olmasın derhal ve şiddetle reddedilmesi gerekir. Çünkü doğa dışında bir kozmik iradeyi işin içine katmakta ve ustaların mekanist görüşlerine aykırı düşmektedir. Dolayısıyla da yanlıştır.

Peki, neden yanlıştır? Çünkü evrime dışarıdan bir müdahale, adı ne olursa olsun kendi içinde bir **"tekillik"** taşımaktadır. Bu nedenle de bilim çevreleri bir müdahaleye karşıdır. Ortodoks bilim açıklayamadığı bir konuda dahi bir müdahaleyi şiddetle reddeder. Bütün bu nedenlerle de, tüm canlıların evrimin bir ürünü olduğu sonucuna varmış olan Darwin'in Evrim Teorisine sımsıkı sarılır ve bunun dışındaki gelişmeleri; bu DNA gibi bilimsel gerçeklik kazanmış bir konu olsa bile, eğer reddedemiyorsa, görmezden gelir.

Peki, neden böyle yapar? Çünkü ustaların da açıkça bildirmiş olduğu gibi "Evren saat gibi işleyen mükemmel bir mekanizmadır." Dolayısıyla da adı ne olursa olsun bir "üstün varlığa" yer yoktur.

Yani "ustalar" böyle istemiş, Zerdüşt böyle buyurmuştur.

Bilim çevrelerinin bu ikiyüzlülüğüne bir açıklama getirmek isteyen sosyolog Thomas Kuhn, bilimi "**Biri normal diğeri devrimci olmak üzere ikiye ayırır. Kuhn'a göre, normal bilim ortamında bilim adamları profesyonel kuruluşlardan aldıkları eğitim gereği denenmiş ve kabul edilmiş yöntemleri kullanarak, "*Doğayı belirgin kalıplara sokmaya çalışıyorlardı.*" ve bu yaklaşım, var olan kalıpların çalışmadığı açık seçik ortaya çıkınca, yani devrimci düşünceyi gerektiren bir "kriz dönemi" oluşuncaya kadar devam ediyordu."**[49]

Bilimin bu ikiyüzlülüğünün en açık kanıtlarından biri Yahudilerin kutsal kitabı olan Eski Ahit'tir. Tevrat olarak ta bilinen Eski Ahit sanıldığından çok daha önemlidir çünkü eldeki en eski dinî metindir. Yüzyıl öncesine kadar da mutlak doğru ve dolayısıyla "**tartışılamaz**" olarak kabul ediliyordu. Bu nedenle de bugün de olduğu gibi Batı kültürünün temellerinde sanıldığından çok daha önemli bir yer sahibidir.

İşte bu Eski Ahit'in dünyanın yaratılışından başlayarak anlattığı hikâyenin içinde doğaüstü olaylar, mucizeler, kehanetler, ihanetler başta olmak üzere ne ararsanız vardır. Bunların üstüne tatil yapan Tanrıları, bu Tanrıların insan kızlarıyla evlenen oğullarını, babasız doğan çocukları, sadece yedi günde Titanik'e yakın boyutlarda gemi yapan seçilmişleri de eklerseniz "**en eski kutsal metin**" olan bu kitabın nasıl bir durumda olduğunu anlayabilirsiniz. Üstelik de neredeyse bütünüyle eski Mezopotamya metinlerinden kopya edildiği de ortaya çıkmıştır.

Ama kendi kendilerine "**bilimsel kuşkucu**" gibi muhteşem bir etiket yapıştıran ve işine gelmeyen herşeyden kuşku duyan bilim çevreleri; yukarıda sözünü ettiğimiz Eski Ahit'ten hiçbir kuşku duymaz. Yalnızca "akademisyen" olmadığı için Daniken'i yerden yere vurmakla kalmayıp üstüne bir de alay eden Ortodoks bilim çevrele-

[49] Yalçın İlter, Kayıp Tarih, sh.64

ri, Daniken'den bin kat daha garip şeyler yazan Eski Ahit hakkında hiçbir şey söylemez. Tıpkı 560 milyon yıl önce olduğunu söylediği Cambrien patlaması hakkında hiçbir bilimsel kuşku duymadığı gibi.[50]

İnanılacak gibi değildir ama üniversitelerin, onları temsil eden bilim çevrelerinin ve onların temsil ettiği Ortodoks bilimin geldiği nokta ne yazık ki budur.[51]

EFSANELER, DESTANLAR VE DÖNÜŞÜMLER

"Romalılar, Tarım Tanrısı Satürn'ün yiyeceğin bol, ürünlerin zengin olduğu eski bir altın çağda toprağı yönettiğine inanıyorlardı. Bu yüzden, kış dönümü haftası yaz mevsimini ve Satürn'ün eski altın çağının dönüşünü vaat eden bir hafta olarak 17 Aralık'tan 24 Aralık'a kadar "Saturnalia" adıyla kutlanırdı. Bu bir neşe ve sevinç haftasıydı. İş yerleri kapanır, herkes birbirine hediyeler verirdi. Bu bir kardeşlik haftasıydı, uşaklara ve kölelere efendileriyle birlikte eğlenmeleri için izin verilirdi.

Saturnalia kaybolmadı. Sadece M.S. 300 yılında kilise tarafından gelişigüzel bir şekilde 25 Aralık'ın İsa'nın doğum günü olduğu ilan edildi. (İncil'de İsa'nın doğuşuyla ilgili bir tarih kesinlikle yoktur.) Böyleçe Güneş'in doğuşu kutlaması, Oğul'un doğuşu kutlamasına dönüştü."[52]

Bu bir hikâye değildir. Kilise, kendi dışında kaldığı için pagan kültürlerin izleri olarak kabul ettiği daha birçok eski kutlamayı, bu tür uygulamalarla Hıristiyan kutlamalarına dönüştürmeyi başarmıştır. Vatikan, halkların inançlarını doğrudan doğruya ithal ettikten sonra kiliselerin karanlık koridorlarında garip sentezlerden geçirerek ta-

[50] Din ayrı, bilim ayrı şeydir ya da bilim dine karışmaz gibi çekinceleri biz de bilmekteyiz. Ama konu bir dinin desteklenmesi ya da korunmasına gelince de aynı çekincelerin korunması gerekir. Oysa Kutsal kitap arkeologları ya da benzer meslek grupları bilim adına ya da bilim etiketi ile çalışmakta hiçbir sakınca görmemektedir.

[51] Yazmaya elimiz varmıyor ama Nature Dergisinin ABD'de 2 binden fazla bilim adamı arasında yapılan araştırmanın sonuçları bu dergide **"Bilim adamları, çarpıtılmış verilerle, uydurma raporlarla, sanılandan daha 'sahtekâr' çıktı."** başlığı ile yayımlanmıştır.

[52] İsaac Asimov, İnsanlığın Geleceği, sh.10

nınamaz bir hale getirip; başka bir isim altında aynı halklara yeniden ihraç etmek konusunda şaşılacak yeteneklere sahiptir. Sonuç olarak, siz 24 Aralık tarihinde Noel'i kutladığınızı sanırsınız ama asıl kutladığınız Eski Roma'nın Saturnalia Bayramı yani Güneş'in doğuşu kutlamasıdır. Bu, kilisenin küçük bir dokunuşuyla basit bir Roma şenliğinin nasıl bütünüyle değiştirildiği ve başka bir şekle dönüştürüldüğünün küçük bir örneğidir sadece. Paskalya bayramının da İsa'nın dirilişi ile uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Eski kültürlerde ilkbahar ve ekim zamanını kutlayan bir şenlikti. Paskalya tavşanı ve yumurtada doğurganlığın sembolü olarak kilise tarafından eklenmiştir. Noel ağacı bile bir pagan sembolüdür, çünkü eski kültürlerde ağaçlar Yeraltı Kraliçesi Lilith'in varlıklarını taşırlar. Bugünkü tahtaya vurmak inancı da oradan gelmektedir.

Bütün bunlar ve benzerleri, kilisenin **"onları yenemiyorsan, onlara katıl"** politikasının ürünleridir. Bu nedenle de katılmış, bozmuş, değiştirmiş ve tanınamaz hale getirmiştir.

Efsaneler, destanlar, mitolojik hikâyeler ve benzerleri, çok eski zamanlardan günümüze ulaşan kültür köprüleridir aslında. Ancak çoğunlukla sözlü gelenekten geldikleri için tarihi gerçeklere hiç aldırış etmedikleri gibi kronolojik sürelere de dikkat etmezler. Üstelik yapıları gereği konuları büyütür, kahramanını yüceltir, büyülerle, sihirlerle aslında içlerinden biri olan bu zavallı kahramanı gizemlerle sarmakla kalmaz, hayâl güçlerinin yettiği kadar süslerler de. Lenihan, **"Eski çağ insanları anlamadıkları şeyleri süslemek için gösterişli destanları kullandılar. Bugün cehaletimizi bilimle süslüyoruz."** diye yazar.[53]

Ama bütün bunlara rağmen herhangi bir efsanenin ya da destanın konusu bütünüyle bir "hiç" değildir. Roger Lewin de bu konuda şunları yazar: **"dünyanın nasıl oluştuğu ve nasıl işlediğinin az ya da çok özenli, ayrıntılı öykülerinden oluşan mitoloji, dünyalar yaratan bugünkü insan aklının bir ürünü olup dil aracılığıyla paylaşılabilir. Dünyadaki dinleri de içermek üzere her inancın özünde, bir halkın nasıl oluştuğunun bir öyküsü olan yaratılış mitolojisi vardır. Joseph Cambell "Öyle görünüyor ki insanoğlu genel mitolojik kalıta bir biçimde inanmadan edemiyor. Her**

[53] John Lenihan, Bilim İş Başında, sh.137, Tübitak Bilim Kitapları-2005, 11.Basım

toplum, doğaüstü inançların simgesinin kazılı olduğu damgasını öncellerinden teslim alır; kendi içinden çıkan kahramanlarla taşınan bu damganın izleri halkın yaşamına, deneyimlerine yansır." der."[54] Bir efsanenin her zaman "halkın" olmasını istediği bir kahramanı vardır. Ünlü Robin Hood hikâyesi bunun güzel örneklerinden biridir. Ormanda yaşayan bir oduncudan Krallara karşı koyan bir kahraman yaratır. Çünkü o halk bunun böyle olmasını istemekte ve aslında kendilerinin yapmak istedikleri şeyleri bu icat edilmiş kahramana yaptırmaktadır. Robin Hood adında bir insanın yaşayıp yaşamadığının bir önemi olmadığı gibi eğer yaşadıysa bile ne zaman yaşadığı hiç de önemli değildir.

İngiltere'de hiç yoktan bir halk kahramanı yaratan bu düşünce, bir başka coğrafya da bir Köroğlu Destanı yaratır. Çünkü halk bir tarihi gerçeğin peşinden koşmaz. O sadece bunun böyle olmasını ister. Bu açıdan bakılınca her efsane ya da destan ya da benzer hikâyeler; içinden çıktığı halkın bir fantezisi yani bir hayal ürünüdür. Tarihlere dikkat etmez, kronolojiyi umursamaz ama yine de geçmişle bir bağ oluşturmak ve olaylar arasında bir köprü kurmak gibi bir görev de üstlenmiştir. Bu metinleri en çok kullananlardan biri olan Daniken de bu konu da şunları yazar: **"Efsaneler binlerce yıl önce kaleme alınan bir çılgınlıklar hikâyesidir. Bu çılgınlıklar bazen mitoloji bazen de efsane olarak nitelenirler. Bu fantastik hikâyelerin birçoğu da kesin doğru olmak iddiasıyla "Kutsal Kitap"lar da ortaya çıkarlar**[55]**."**

Bir halk efsanesi istediği kadar "çılgın" olabilir. Sonuç olarak okunur, söylenir ya da dinlenirler. Bunun da kimseye bir zararı yoktur hatta eğlenceli bile olabilir. Ama Kutsal Kitaplar söz konusu olunca işin rengi değişmektedir. Çünkü bu kutsal metinler insanların büyük bir çoğunluğunun inandığı, bağlandığı ve doğrudan **"Tanrı'nın sözü"** olarak kabul ettiği metinlerdir. Bu özellikleri itibariyle de Kutsal Kitapların içeriğinde, efsanelerin ya da benzeri söylencelerin yeri olmaması gerektiği açıktır. Ama ne yazık ki durum böyle olmasa gerektir. Bu nedenle de İncil ve Tevrat için Daniken

[54] Roger Lewin. Modern İnsanın Kökeni,sh.231,Tübitak Bilim Kitapları. 10.Basım, Aralık-2000

[55] Erich Von Daniken, Kıyamet Günü, sh.23

şunları yazar: **"Bu metinlerin güya "Tanrı" tarafından dikte edildiği iddiası bile "saçma sapan sözler" oldukları gerçeğini değiştirmez. Bundan daha da kötüsü, zaten saçma olan bu metinlerin, sonradan pek çok kere "düzeltilmiş", çarpıtılmış ve atalarımız tarafından yapılan ekleme ve çıkarmalarla daha da içinden çıkılmaz bir hale getirilmiş olmalarıdır. Özgün metinlerde birbiri ile ilgisi olmayan olaylar itina ile birbirine bağlanmış, araya ekler sokulmuş, kaynakları ve ilk anlamları bir daha çözülemeyecek "özgün" metinler yaratılmıştır."**[56]

Daniken'in bu sözlerine Z.Sitchin de şu katkıyı yapar: **"İki bin yıl öncesinin Grek tarihçilerinin ve onların öncülü Berossus'un bildirdikleri kadar, İncil'deki hikâyelerin de daha önceye ait kökenden Sümer'den kaynaklandığına hiç şüphe yoktur."**[57]

Bu sözlerin sahibi olan Sitchin'in inançlı bir Yahudi olduğuna ve bütün kitaplarında koyu bir Yahudi propagandası yapmakta olduğuna işaret etmemiz gerekir. Şimdi Daniken'le devam edelim: **"Örneği en kesin özgün metin olması gereken İncil'den verelim: Her dini bütün Hıristiyan, İncil'in Tanrı'nın sözü olduğuna inanır. İsa'nın yol arkadaşları olan havariler İsa'nın konuşmalarını, gezilerini ve mucizelerini görmüş ve kaydetmişlerdir. "Özgün metin" adı yakıştırılan bu metinler aslında hiç var olmamıştır. Peki, elde olan nedir? Hepsi de istisnasız İsa'dan sonra 4. ve 10. yüzyıllar da oluşturulmuş kopyalardır. Dahası bu 1500 kopya da, kopyaların kopyalarıdır. Üstüne üstlük bir tek kopya bile diğerleriyle uyuşmaz. Bu sözüm ona özgün metinlerin çelişkilerle dolu olmayan bir tek sayfası bile yoktur. Çünkü çeşitli yazarlar tarafından her kopya da başka türlü ele alınmış ve günün gerekleri doğrultusunda düzeltilmişlerdir."**[58]

Burada ilginç olan nokta, halk efsanelerinin neredeyse "*el değmemiş*" bir durumda sonraki kuşaklara aktarılmasına karşılık, özgün metin olmaları gereken kayıtların bu perişan halleridir. Gerçekten de Eski Ahit o kadar büyük çelişkilerle ve abartmalarla doludur ki

[56] Daniken, Kıyamet Günü, sh.27
[57] Zecharia Sitchin, 12.Gezegen, sh.165
[58] Zecharia Sitchin, 12.Gezegen, sh.165

bunları açıklamanın hiçbir yolu yoktur. Sözgelimi, tek Tanrılı ilahi bir din olduğu iddiasında olan Yahudiliğin kutsal kitabı, daha ilk sayfasında "**Tanrıların**" yeri ve göğü yarattığından bahsetmekle kalmaz ilerleyen sayfalarında bu Tanrıların "**Oğullarından**" da söz eder. Bununla da kalmaz ve Mısır'a yetmiş kişi olarak geldiklerini kaydettiği İsraillilerin sadece dört kuşak sonra 603.550 savaşçıya sahip dört beş milyonluk bir nüfusa sahip olduğunu da kayıt altına alır. Bununla da yetinmez ve 4-5 milyonluk bu kalabalığa 40 yıl boyunca Tanrı Yahve'nin gökten ekmek yağdırdığını da yazar. Hem de her gün...

"En eski özgün metin olan ve Codex Vaticanus gibi 4. yüzyılda oluşturulan Codex Sinaiticus 1844'te Sina manastırında bulunmuştur. En azından yedi düzeltmenden kaynaklanan en az 16 bin düzeltme içermektedir. Bazı yerleri defalarca değiştirilmiş ve yerlerini yeni bir özgün metine bırakmışlardır. Değerli bir uzman olan Prof. Friedrich Delitzsch "*özgün metin de üç bin kopya hatası*" yakalamıştır."[59] Bu yenilir yutulur bir söylem değildir. 16 bin düzeltme demek neredeyse İncil'in her satırında düzeltme yapmak anlamına gelir. Ancak bu kadar da değildir.

"İncilcilerden hiçbirinin İsa'nın çağdaşı olmadığı ve hiçbir çağdaşının görgü tanıklığına dayalı bir bildiride bulunmadığı göz önüne alındığında bütün bunlar daha iyi anlaşılmaktadır. Ancak Kudüs'ün M.S.70 yılında Roma İmparatoru Titüs tarafından yıkılmasından sonra, birileri İsa ve ekibi hakkında bir şeyler yazmaya başlamıştır. Yeni Ahit'in ilki olan İncilci Markos, kendi metnini üstadının çarmıha gerilerek öldürülmesinden en aşağı 40 yıl sonra kaleme almıştır. İsa'yı izleyen ilk yüzyıllarda kilise büyükleri de özgün metinlerin sahte olduğu görüşünü paylaşıyorlardı." Zürihli bir uzman olan Dr. Robert Kehl bu konuda şöyle diyor: "Metnin aynı yerinin bir düzeltmen tarafından bir şekilde, bir başka düzeltmen tarafından ise tam tersi olacak şekilde "düzeltildiği" veya "tekrar düzeltildiği" sık sık görülmüştür. Burada rol oynayan etken, söz konusu düşünce ekolünde benimsenen dogmatik görüştür. Şurası mu-

[59] Daniken, Kıyamet Günü, sh.24

hakkak ki dağınık fakat bundan da çok planlı düzeltmelerle içinden çıkılmaz bir metin kaosu oluşmuştur."[60]

Bilindiği gibi, Yeni Ahit de denilen İncil; Markos, Matta, Luka ve Yuhanna'nın yazdığı dört ayrı İncil'in biraraya toplandığı bir kitaptır. Yani Daniken'in sözünü ettiği çelişkiler ve düzeltmeler ayrı ayrı dört kitap da değil, bu dört İncil'in biraraya getirilmiş olduğu tek bir kitabın içinde bulunmaktadır. Bu nedenle de kolayca incelenebilir. Elinde bir İncil olan herkes bu durumu görebilir. Üstelik fazla bir çabaya da gerek yoktur.

"Matta'nın, Luka'nın ve Markos'un İncillerini açıp bakın. İlk ikisi İsa'nın Beytüllahim'de doğduğunu iddia ederken, Markos İsa'nın doğum yeri olarak Nasıra'yı göstermektedir."[61]

Ancak asıl büyük çelişki bu da değildir. Çünkü İncil kendi içinde tarihin büyük çelişkilerinden birini daha barındırır. Matta'nın İncili İsa'nın soy ağacı ile başlar ve ataları Yusuf ile Yakup'a kadar çıkar. Yakup, Yusuf'un babasıdır. Yusuf ise Meryem'in kocası. Ama Yusuf, İsa'nın babası değilse ya da İsa, Yusuf'un oğlu değilse bu soy ağacının ne önemi olabilir? Yusuf, İsa'nın gerçek babası mıdır ki; İsa, Yusuf'un soy ağacına yazılsın?

Aynı soy ağacını Luka da yapar. Üstelik Luka, Matta'nın saydığı 42 ata yerine tam olarak 76 ata sayar ama kutsal kitabın da belirttiği gibi Meryem'in kocası Yusuf, İsa'nın gerçek babası değilse 276 ata da saysanız bunun bir anlamı olmaz. Bu soy ağacı ancak İsa'nın kardeşleri için bir anlam taşıyabilir. Çünkü İncil'e göre de İsa'nın Meryem'den doğan Yakup, Şemun ve Yahuda adında üç erkek kardeşi daha vardır. Ayrıca kız kardeşleri de vardır ama kutsal metin onların isimlerini belirtme gereği duymaz.[62] Ama bu soy ağacı, İsa söz konusu olduğunda anlamsız bir saçmalıktan başka bir şey değildir. Üstüne üstlük İsa'nın babasız doğduğunu bildiren bir kutsal kitabın içinde, İsa için bir soyağacı yazmak herkesin akıl edebileceği kolay bir iş değildir.

Daniken'in bildirdiğine göre İncilciler İsa'nın son sözleri hakkında

[60] Daniken, Kıyamet Günü, sh.25
[61] Daniken, Kıyamet Günü, sh.26
[62] İncil, Matta 13.55

da anlaşamazlar. "**Markos ve Matta'ya göre İsa yüksek sesle "Tanrım, beni niçin terk ettin?" diye bağırmıştır. Buna karşın Luka'ya göre "Babam, ruhumu sana teslim ediyorum." diye seslenmiştir. Yuhanna'ya göre ise son sözleri "tamamlandı" olmuş ve başını eğerek son nefesini vermiştir.**"[63]

Bu konuda yine Daniken şunları söyler: "**Hangi coğrafi ya dinî çevreden kaynaklanırsa kaynaklansınlar, bu eski metinlerin karma karışık bir salata durumunda olmaları kaçınılmazdır. Kutsal Kitap yorumları edebiyatı, kütüphaneler dolusudur ama o kadar övülen bilimsel araştırma, analiz ve karşılaştırma yöntemi, tartışmasız olağanüstü bilginlerin yüzyıllardır süren kafa yormaları ve filozofça fikir yürütmeleri, Tanrı, Tanrılar, melekleri ve göksel orduları konusunda değil kanıt, tutarlı bir yanıt bile getirememiştir.**"[64]

Bu doğrudur ancak dünyanın dört bir yanında yeşermiş yüzlerce efsaneyi de bütünüyle yok sayamayız. Sonuç olarak, bunlar var olmakla kalmamış ve bir şekilde günümüze kadar da gelebilmişlerdir. Bu durumda yapılması gereken en doğru yaklaşım bunları bütünüyle yok saymak yerine, içlerinde barındırdıklarını varsaydığımız gerçek kırıntılarını aramaya çalışmaktan başka bir şey olamaz. Ancak bu da kolay bir iş değildir çünkü sözgelimi Eski Ahit'i çelişkilerden, abartılardan ve süslemelerden arındırmaya kalkarsanız geriye bir şeyler kalabileceği oldukça şüphelidir. Bunun nedenlerinden birisi ise neredeyse tamamının, kökleri kendisinden daha eski olan Mezopotamya metinlerine dayalı uyarlamalar ve derlemelerden oluşmasıdır.

Bütün bunlardan sonra şu soruyu sorabiliriz artık. Nispeten daha yakın zamanlara ait olan bu kutsal ve özgün metinler; böylesine çelişkilerle dolu bir durumda ise, bunlardan binlerce yıl daha eski zamanlara ait olan metinlerin durumu kimbilir nasıldır? Üstelik bunların çoğu da ne kutsal ve ne de özgün olmayan tarihi metinlerdir. Bu kavşakta karşımıza çıkan asıl problem ise şudur: Bu metinlere ne kadar güvenebiliriz?

Z.Sitchin bu konuda şunları yazar. Eski Ahit'in "**Tekvin kitabın-**

[63] Daniken, Kıyamet Günü, sh.28
[64] Daniken, Kıyamet Günü, sh.29

daki yaratılış hikâyeleri çok daha ayrıntılı olan Mezopotamya metinlerinin kısaltılmış ve özetlenmiş versiyonlarıdır. Onlar da çok çok daha ayrıntılı olan Sümer metinlerinin..."[65] Bu sözlere dikkat etmek gerekir çünkü bunları söyleyen inançlı bir Yahudi'dir. Şöyle devam eder Sitchin: **"Bundan yüzyıl kadar önce bulunan kil tabletlerin deşifre edilmesi, Eski Ahit'ten binlerce yıl önce kutsal metindeki yaratılış hikâyesinin bu kil tabletlerde mevcut olduğunun fark edilmesine neden oldu. Özellikle Asur Kralı Asurbanipal'in Ninova'daki kütüphanesinde bulunan metinler çok önemliydi. Çünkü bunlarda neredeyse kelimesi kelimesine Tekvin hikâyesi ile aynı olan bir yaratılış hikâyesi kaydedilmişti."**[66] British Museum'dan George Smith 1876'da bu kil tabletleri *"Yaratılışın Kalde Yorumu"* adındaki kitabında yayınlayınca, kutsal metinde yer alan hikâyelerin en az bin yıl öncesinde, eski Babil lehçesinde yazılmış Akatça bir yaratılış hikâyesinin varlığının kesin kanıtı olduğu anlaşıldı.

1902 ve 1914 yılları arasında yapılan kazılar da Yaratılış Destanı'nın Asurca versiyonu bulunan yazılı tabletleri ortaya çıkardı. Aradaki tek fark Babil Tanrısı Marduk'un yerine Asur Tanrısı Asur'un konmuş olmasıydı. "Çeşitli parçaların yedi tablet oluşturduğunu, altı tabletin yaratma işlemi ile ilgili olduğu, yedinci tabletin ise tamamen Tanrı'nın yüceltilmesine adandığı 1902 yılında L.W. King tarafından yazılan "Yaratılışın Yedi Tableti" adındaki kitapta ortaya konulunca, Eski Ahit'teki yedi zaman dilimi ve yedinci günde Tanrı'nın neden dinlendiği de ortaya çıkmış oldu. **"İbrahim'in torunları yaratılış destanını biraz kısaltıp biraz da değiştirerek "Yahve"yi yücelten "ulusal" bir dinin temeli kıldılar."**[67] "Rabbi betimleyen Mezmur 104'de gökleri bir perde gibi geren, yukarı odalarını sularda çatı kuran dizeleri neredeyse Enuma Eliş'teki dizelerin kelimesi kelimesine kopyasıdır."[68]

"Artık hem doğubilimciler hem de kitabı mukaddes bilginleri, olanların; Tekvin kitabının ilk olarak Sümer'de yazılmış olan daha eski ve muhtemelen daha ayrıntılı metinlerden özetleyerek biraraya

[65] Zecharia Sitchin, Kozmik Tohum, sh.50
[66] Sitchin, Kozmik Tohum, sh.52
[67] Sitchin, Kozmik Tohum, sh.53
[68] Sitchin, Kozmik Tohum, sh.91

getiren derlemecilerden kaynaklandığını biliyorlar."[69] **"Eski Ahit'i savunulamaz yapan da Eski Ahit'in sözlerinin ta kendisiydi. Maddi bedeni olmayan ve evrensel anlamda yalnız olan bir Tanrı nasıl "Suretimizde, benzeyişimize göre insan yapalım." diyebilirdi?"**[70]

Sitchin'in deyimiyle Eski Ahit'i **"savunulamaz"** yapan bu örnek üstelik de tek örnek değildir. Yapısı gereği maddi bir bedeni olmaması gereğinin yanısıra evrende **"bir"** ve **"tek"** olması da gereken bir Tanrı, **"Kalkın maça gidelim!"**der gibi **"Gelin aşağıya inip dillerini karıştıralım."** diyebilmektedir.[71] Üstelik kendi yarattığı Âdem için de **"Bizlerden biri gibi oldu."** sözleri de aynı Tanrı'ya aittir.[72] **"Ve günün serinliğinde bahçede gezmekte olan Rab Yahve, Âdem'e " Neredesin?" diye seslenir."**[73]

Z. Sitchin kitabında ısrarla belirtir ki; kutsal kitabın daha ilk sayfasında sözü edilen **"Elohim"**, Tanrı değil, en azından **"Tanrılar"** diye tercüme edilmesi gereken bir terimdir.[74] Cümlenin İbranicesi **"Berişim bara Elohim ed aşamain theed aares"** şeklindedir. **"Elohim, Elohalar demektir. Eloha Tanrı, Elohalar Tanrılar."**[75] Büyük bir olasılıkla problem Eski Ahit'in Genesis yani yaratılış bölümünün **"yürütüldüğü"** kaynaktan yani Babil'den kaynaklanmaktadır. Çünkü bilindiği gibi hem Babil hem de Sümer uygarlıkları diğer Mezopotamya çıkışlı uygarlıklar gibi **"çok Tanrılı"** dinlere sahiptir. Her iki uygarlıkta da her şehrin bir koruyucu Tanrısı olduğunu biliyoruz. Bildiğimiz bir başka şey de üç binden fazla Tanrı'nın sayıldığı Sümer Tanrı listeleridir. Bunun yanısıra Babil şehrinin Koruyucu Tanrısı olan Marduk da ikili bir ilâhtır. Yani hem insanlar gibi giysiler içinde yersel bir ilâh, hem de göksel bir ilâhtır. Yine büyük bir olasılıkla Yahudi tarih yazarları bu ayrımın farkına varamamışlardır. Çünkü özellikle Eski Ahit tek Tanrılığı dolayısıyla da evrenselliği vazettiği iddiasındadır; ama tek olduğu

[69] Sitchin, Kozmik Tohum, sh.92
[70] Sitchin,12.Gezegen, sh.362
[71] Tevrat, Yaratılış kitabı, 11:7
[72] Tevrat, Yaratılış kitabı, 3:22
[73] Tevrat, Yaratılış kitabı, 3:8-9
[74] Sitchin, Kozmik Tohum, sh.172
[75] A.Avedisyan, Evrende En Büyük Sır, sh.197

varsayılan Tanrı'nın bizzat kendisi "**yapalım, edelim, gezelim, görelim**" deyip durmakla kalmamakta, Eski Ahit'in kendisi de iki cümlenin birinde "**Tanrılar**" deyip durmaktadır.

Sitchin'e göre "**İbrahim'in torunları,** (*bu duruma*) **gerçekten ustaca bir çözüm buldular ve hem tek hem de çoğul bir varlık düşündüler.**[76] **Harfiyen "Tanrılar" demek olan "Elohim" yani tekil olarak El'i Tanrı değil, çoğul olarak harfiyen "Tanrılar" demek olan Elohim. Yani çoğul ama tek bir Tanrı.**"[77]

"İbrahim'in torunları" bu bir şey açıklamayan açıklamayı çok düşünmüş olmalılar. Her ne kadar alkışlanmaya değer bir buluş olsa da, soruna bir çare olmaktan uzak olduğu açıktır.

Sitchin de herhalde bu kafa karıştırmaktan öteye bir anlam taşımayan ve açıklamaya da benzemeyen açıklamayı, yeni bir açıklama ile tanımlamaya çalışır. "**İncil'deki yaratılış hikâyesi, Tekvin kitabındaki diğer başlangıç hikâyeleri gibi, Sümer kökeninden çıktıklarından, cevap açıktır. Birçok Tanrı'yı, tek bir üstün ilâha sıkıştıran Ahit hikâyesi Tanrılar meclisinin tartışmaları hakkındaki Sümer bildirimlerinin elden geçirilmiş bir versiyonundan başka bir şey değildi.**"[78]

Sümerlerin, Tanrılar Meclisi antik kentlerin kuruluş dönemlerinde tanık olduğumuz Yaşlılar Meclisi'nin bir anısı olmalıdır. Ancak Sümerler de Tanrılar vardır ama bunların bir "**meclisi**" olduğu konusunda yeterli bir bilgi yoktur. Dolayısıyla Sitchin'in bu yeni açıklaması da konuya bir katkıda bulunmamaktadır. Çünkü bu durumun bir açıklaması yoktur ve olabilmesi de olanaklı değildir. Bütün bunlar durum kurtarmak çabalarının çeşitli yansımalarıdır. Yahudi din adamları da aynı çıkmazın içinde yüzyıllardan beri çırpınıp durmaktadırlar. Tek Tanrılı evrensel bir dinin içinde ne Tanrıların ve ne de Tanrıların oğullarının bir açıklaması olamaz. Bu nedenle de bu "Tanrıların Oğulları" deyimi çok uzun bir zamandan beri tartışma konusudur. Ancak sonuç olarak binlerce sayfalık birbiriyle çelişkili açıklamalardan başka bir sonuç elde edilememiştir. Zaten edilmesi de beklenemezdi. Çünkü sözün İbranice orijinali

[76] İtalik bölümler bu kitabın yazarına aittir.
[77] Sitchin.12.Cezegen, sh.360
[78] Sitchin.12.Gezegen, sh.360

"Bene Elohim"dir ve tam olarak **"Tanrıların Oğulları"** demektir.[79] Bunu ne tartışmanın ne de başka şekillerde açıklamaya çalışmanın bir anlamı yoktur. Yahudi ilâhiyatçıları son birkaç yüzyıldan beri başka karşılıklar bulmaya çalışmaktalar ama bunca çalışmanın sonucu **"Tanrıların Oğulları"** demek olan **"Bene Elohim"**i bazen **"devler"** olarak çevirmek, bazen **"düşmüş melekler"** olarak tercüme etmek, bazen **"asi ruhlar"** olarak takdim etmek, bazen **"ilahi varlıklar"** ve bazen de sadece **"melekler"** gibi garip karşılıklar bulmaktan öteye gidememektedir. Son olarak bizim kullandığımız Tevrat'ta **"İlahi varlıklar"** şeklini almıştır ama binlerce İbranice kitapta **"Bene Elohim"** yazdığı sürece bunlar boşuna çabalardır.

Bu konudaki son marifetleri Bene Elohim için **"Şit'in soyundan gelenler"** şeklinde bir açıklamadır ki; bu son derece tehlikeli bir konunun kapısını aralamaktan başka bir çözüm üretmez. Çünkü bilindiği gibi Şit; birisi öldürülen, birisi sürülen Âdem'in son oğludur ve bu durumda insanlık Şit'in soyundan gelenler ve gelmeyenler; yani Türkçe olarak İsrail kavmi ve diğerleri gibi bir ayrımın kapısını ardına kadar açar. Üstelik siz bırakın **"Bene Elohim"**i, tek başına **"Elohim"** bile Yahudiler için benzer sıkıntılar yaratmaktadır. Kelimenin birebir çevirisinin **"Tanrılar"** demek olduğunu konuyla ilgili herkes bilmektedir ve İbranice Kutsal Kitaplarda kelime yerli yerinde durmaktadır zaten. Yahudilerin kelimeye karşılık bulma çabaları sadece diğer dillere yapılan tercümeler içindir ve aslında çok büyük bir samimiyetsizliği de açıkça ifade etmektedir. Ama bütün bu çabalara karşın sonuç değişmeyecektir. Çünkü **"İbrahim'in Torunları"**nın, çoğul bir tanımın yerine koymaya çalıştıkları yeni tanım da çoğul olmaktan kurtulamamaktadır. Yeni basılan Eski Ahitlerde ve internette artık Tanrılar "Tanrı" olarak düzeltilmektedir ama daha eski tarihli Tevrat kitaplarını ne yapacakları ciddi bir merak konusudur.

Vurgulamış olduğumuz gibi bütün bunlar durumu kurtarma çabalarından başka bir şey değildir ama Daniken'in deyimiyle yenilir yutulur şeyler de değildir. Tek Tanrılı evrensel bir din olduğu iddia-

[79] Yahudi dinsel kaynakları "Cennetin oğulları", "Bilgeliğin oğulları", " Işığın oğulları", "Karanlığın oğulları", Tanrı'nın oğlu", "En yücenin oğlu", "Karanlıklar prensi" gibi " tuhaf" tanımlamalarla doludur.

sındaki Yahudiliğin kutsal kitabı olan Eski Ahit, **"Tanrılar adamı yarattığı günde, onu Tanrıların benzeyişinde yaptı."** diye yazdığı sürece, buna kimsenin yapabileceği bir şey yoktur. Olsa bile sorun bu kadarla da bitmemektedir. Yine Eski Ahit'te yazıldığına göre; **"Tanrıların Oğulları, insanların kızlarının güzel olduğunu görmüşler ve içlerinden beğendiklerini kendilerine karı olarak almışlardır."** Bunun neresi, nasıl düzeltilebilir?

İki Kutsal Kitaptan biri olan İncil'in durumunu bir Hıristiyan olan Daniken'den, Eski Ahit'in durumunu da inançlı bir Yahudi olan Sitchin'den öğrenmiş bulunuyoruz. Eski Ahit hakkında çok daha ciddi iddialar bulunmasına karşın yukarıdaki alıntıları Sitchin'den yapmamızın bir nedeni var. Çünkü Eski Ahit için "savunulamaz" diyen ve onun Mezopotamya metinlerinin kötü bir kopyası olduğunu defalarca vurgulayan Sitchin, kitabının ilerleyen bölümlerinde yerden yere vurduğu Eski Ahit'ten bol bol alıntı yapmakla kalmayacak, Eski Ahit'i iddialarına tanık olarak gösterecek ve ırkçılığa kadar ulaşan koyu bir Yahudi propagandası da yapacaktır. Üstelikte "Amos Peygamberin dediği gibi" ya da "Kitabı Mukaddes de bunu doğrular" şeklinde açık bir propagandadır bu.

Ancak ne var ki; ne Hıristiyanların kutsal kitabı olan İncil ve ne de Yahudilerin kutsal kitabı olan Eski Ahit rastgele kayıtlar değildir. Bu kitaplar, bugün dünyada yaşayan insanların yarısından fazlasının "Tanrı'nın sözü" olarak kabul ettiği ve inandığı iki büyük dinin temelini oluşturan kutsal metinlerdir. Bu kitaplara olmasa bile onlara inanan milyonlarca insanın inancına olan saygınızdan kaynaklanan bir duruşla, bu iki kitabı yok sayamaz, yırtıp atamazsınız. Ama asıl sorun da bu değildir zaten. Temeldeki problem; iki büyük dinin yaslanmakta olduğu bu Kutsal Kitapların durumları böyle ise, bunlardan binlerce yıl daha eski olan tarihi kayıtların, efsanelerin, destanların, hikâyelerin ve benzeri metinlerin durumunun kimbilir ne halde olduğudur. Soruyu daha da açalım: İncil ve Tevrat'ın durumları bu ise, "tarihi kaynak" olarak diğer metinlere nasıl ve ne kadar güvenebiliriz?

Sözgelimi Sitchin'in bütün bir 12.Gezegen hikâyesini yasladığı Enuma Eliş adındaki söylencenin Sümer sözlü geleneğinden kaynaklandığını biliyoruz. Ancak bu söylencenin tam bir Sümerce ver-

siyonu olmadığı gibi, kitaplara konu olan ve Akatça yazılmış olan Babil versiyonunun da defalarca "**düzeltildiği**", Babil'e uyarlandığı ve hatta Sümerlerde Niburu olan Tanrı'nın Babil Tanrısı Marduk'a dönüştürüldüğü de kesin olarak bilinmektedir. Nitekim aynı söylencenin Asur versiyonunda Marduk'un yerine de Asur Tanrısı Asur geçecektir.

Ancak bu bilgi notu da binlerce yıllık eski metinlerin ne kadar güvenilir oldukları sorusuna tam bir açıklama getirmediği gibi soruyu daha da haklı kılmaktadır. Bu durumda yapılması gereken iş, zahmetli bir uğraş olsa da, sözünü ettiğimiz bu eski metinlere beraberce bir göz atmak olmalıdır. Ama bundan önce Eski Ahit hakkında bazı küçük bilgi notlarına ihtiyacımız vardır ki bakacağımız bu eski metinler için bir ön bilgi sahibi olabilelim.

BİR KUTSAL KİTAP: ESKİ AHİT

Daha çok Tevrat olarak da bilinen Eski Ahit'in, bir kitaplar topluluğu olarak yazıya geçirilmeden önce sözlü bir halk geleneği olarak uzunca bir zaman hafızalarda yaşatıldığı söylenir ama doğru değildir. Doğru olsa bile; bu haliyle yani yazıya geçirilinceye kadar neredeyse 1500 yıl boyunca rivayetten rivayete, düzenlemeden düzenlemeye ve yorumdan yoruma savrulup duran Eski Ahit'in gerek içerik gerekse şekil olarak nasıl ve ne kadar değiştirilmiş olduğunu söyleyebilmek mümkün değildir. Bu söylediğimizin kanıtı da vardır ve mesela ünlü "On Emir" bile Çıkış kitabında ve Tesniye kitabında birbirinden farklı olarak yer almaktadır.[80]

Din bilimciler Tevrat'ın dört ayrı metinden oluştuğunu söylerler. Bunlar Yahvist metin, Tesniye metin, Elohist metin ve Din adamları metinleridir. Burada bir bilgi notu olarak hemen belirtmeliyiz ki; bu metinlerin böyle adlandırılmasının da bir nedeni vardır. Mesela Yahvist metin Tanrı'nın adını Yahve olarak tanımladığı için bu ismi almıştır. Elohist metin ise Tanrı'nın ismini Elohim olarak belirttiği için bu isimle anılmaktadır. Bu metinlerin ne zaman yazıya geçirildiği din bilginleri arasında yüzyıllardan beri süregelen

[80] Çıkış, 1:21 ve Tes.1:30

tartışmalı bir konudur ama; biz size Tevrat'ın İ.Ö.350 yılları civarında yazıldığını Tevrat'ın kendisine dayanarak söyleyebiliriz. Bu söylediğimizi yine kutsal kitaba dayanarak kanıtlama olanağımız da vardır. Üstelik Kumran'da bulunan ve Eski Ahit dışında kalmış olan İbrani dinsel metinlerinin İ.Ö.3. yüzyıl ile İsa zamanına tarihlendirilmesi bu düşüncemizin bir diğer kanıtını oluşturmaktadır.[81] Bugün elimizde olan Eski Ahit bu dört ayrı ve farklı metnin birleştirilmesi sonucu ortaya çıkmıştır. Daha doğrusu Judeo_Hıristiyan din bilimcilerinin söyledikleri budur. İşin garibi tek başına bu söylem bile Kutsal kitabın dört ayrı yazıcının kaleminden çıktığının açıkça itiraf edilmesidir ama her nedense sürekli olarak gözardı edilir.[82]

Sümerolog M. İlmiye Çığ bu konuda şunları söyler: **"Kutsal kitabın Babil sürgünü sonrasında yazıldığı bilinmektedir. Yahudilerin büyük önem verdikleri Peygamber Ezra ve arkadaşları Tevrat'ı kaleme almış ve ilk olarak Tevrat'ın Torah adı verilen ilk beş kitabını yazmışlardır. Bunlar Tekvin, Mısır'dan çıkış, Levililer, Sayılar ve Tesniye kitaplarıdır. Yahudi kaynakları bu kısmın Musa tarafından yazıldığını iddia ederler. Ama bu konu üzerinde çalışan bilim adamlarına göre Musa zamanında yazı ancak taşlar üzerine yazılabiliyordu. Bunun yanısıra o zamanlar yazı bunları yazacak kadar gelişmemişti. Ayrıca bu kitabın sonunda Musa'nın ölümü anlatıldığına göre bunların**

---

[81] Geza Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

[82] Bu konuda bilinen ilk itirazlar şunlardır: 11. yüzyıl: Isaac ibn Yashush, Yaratılış 36'daki Edom Krallarının Musa öldükten sonra bilinmeyen bir kimse tarafından eklenildiğini söylemiştir. Bu sebepten ötürü Isaac "gaf yapıcı" olarak anılmıştır. Bir diğer adı da "Densiz Yeşuş" olmuştur. 15. yüzyıl: Rahip Tostatus, bazı bölümlerin kâhinlerden biri tarafından yazıldığını, Musa tarafından yazılmadığını ileri sürmüştür. 16. yüzyıl: Andreas van Maes bir editörün Musa'nın yazdıklarına ilavelerde bulunduğunu ileri sürmüştür. 17. yüzyıl: Thomas Hobbes Musa'nın yazdıklarıyla çelişen kısımların koleksiyonunu hazırlamıştır.
18. yüzyıl: 3 araştırmacı (Witter, Astruc ve Eichhorn) Tevrat'taki ikili anlatımların iki farklı yazar tarafından yazıldığı sonucuna varmıştır.
19. yüzyıl: Bilginler Tevrat'ta birkaç üçlü anlatımın da olduğunu farkettiler. Bu, üçüncü bir yazarın karıştığını gösterdi. Sonra Yasanın Tekran'nın Tevrat'taki diğer dört kitaptan farklı bir dil stilinde yazıldığına karar verdiler. Sonuçta, 19.yüzyıl sonunda, liberal bilginler Tevrat'ta 4 yazarın ve 1 editörün aktif bir yer aldığı görüşünde uzlaştılar.

Musa tarafından yazılmış olması imkânsızdır."[83] Prof. Çığ'ın verdiği bu bilgiye biz de bir katkı da bulunalım. Musa'nın yaşadığı iddia edilen tarihlerde İsrail kavminin yazısı yoktur ve bin yıl daha olmayacaktır. Ama diyelim ki İsrail kavmi Mısır hiyeroglif yazısını biliyordu ve bu yazıyı kullandılar. Bunun da olmazları vardır, çünkü Musa döneminde kullanılan Mısır yazısı esas itibarıyla resim yazısıdır ve Mısırlıların resim yazısıyla böyle uzun ve edebi yazıların yazılması olanaklı değildir. İkinci olarak Musa'nın yazdığı iddia edilen ilk beş kitap yaklaşık olarak 250 kitap sayfası kadar olmalıdır. Musa'nın 250 kitap sayfası tutarındaki bir yazıyı bir ya da birkaç gecede yazabilmesi olanaklı değildir. Diyelim ki yazıldı; bu kere de bunların yazıldığı taşları taşıma olanağı yoktur.

California Üniversitesi'nden Prof.Elliot Friedmann da bu görüşü doğrular. *"Tevrat'ı Kim Yazdı"* isimli kitabında Friedmann; Tevrat'ı oluşturan beş kitabın beş ayrı ilâhiyatçı tarafından yazılmış olduğunu ve Musa'ya indirilen Tevrat'ın asıl nüshası ile hiçbir zaman kıyaslanamayacağını belirtir. Yine Friedmannn'a göre **"Bugünkü Tevrat Musa'dan çok sonra yaşayan beş Haham tarafından kaleme alınmış ve Azra adındaki Haham bunları tek tek toplayarak Eski Ahit'in asıl nüshası olduğu iddiasıyla çoğaltmıştır."**[84] Yine Friedmann'a göre; Tevrat'ta, tıpkı İncil gibi aynı olayların anlatıldığı dört ayrı kaynağa sahiptir. Aralarındaki fark İncil'de Matta, Markos, Luka ve Yuhanna kaynaklarının ayrı ayrı kitaplaşmasına karşılık; Tevrat'taki beş kitabın dört ayrı kaynağın birleştirilmesiyle oluşmuş olmasıdır.

16. yüzyılda yaşayan ünlü Yahudi Filozof Spinoza da Tevrat'ın **"Yahudilerin Babil sürgününden dönüşlerinden en az yüzyıl sonra yazılmış olduğunu belirtir".**[85] Babil sürgünü gerçek olsaydı bu yaklaşık olarak İ.Ö.410 yılları demektir. Yine Prof. M. İlmiye Çığ'ın zikrettiği bir kaynağa göre de **"Tevrat yalnızca bir nüsha idi ve kimsenin ezberinde tamamı yoktu. İsrailliler Babil'e esir düşünce Tevrat'ın bn tek nüshası da kaybolmuştur. Daha sonra Peygamber Ezra kısmen ağızdan söylenenleri, kısmen de**

[83] M.İlmiye Çığ, Bereket Kültü ve Mabed Fahişeliği, sh.78, Kaynak Yayınları
[84] Muharrem Tarakçı, Kitabı Mukaddes'i Kim Yazdı, sh.69, Kabalcı Yayınları-2005, İstanbul
[85] www.vikipedia.com

yazılı olan rivayetleri toplayarak Yahudilerin kutsal kitabını yeniden yazmıştır. Bu hizmetinden dolayı Ezra İsrailliilerin büyük saygısını kazanmış ve Yahudiler Ezra'ya "Allah'ın Oğlu" demişlerdir."[86]

Eski Ahit'in yukarıda sözü edilen beş kitabı Yaratılış ve Tufan konularından sonra Abraham ve sülalesinin hayat hikâyesini, Mısır'dan Çıkış, çölde dolaşma, Musa'nın kanunları ve ölümünü kapsar. Bu nedenle de literatürde "**beşli'nin derlenmesi**" anlamına gelen "**Pentakök**" olarak adlandırılır. Bu beş kitaptan sonra gelen bölümler Musa'dan sonraki Peygamberlerle birlikte Tevrat'a eklenmiştir. Örneğin Musa'dan sonra Yeşu gelmiş ve Eski Ahit'e "Yeşu'nun kitabı" eklenmiştir. Samuel gelince "Samuel'in kitabı" eklenmiş ve böylece sonuç olarak 39 kitap ya da bölümden oluşan bir Tevrat ortaya çıkmıştır. Aslında 45 kitaptır ama altı tanesi daha sonra "uyduruk" oldukları gerekçesiyle Kutsal Kitap'tan çıkartılmıştır. Bu nedenle de Eski Ahit , "yazılması en uzun süren kitap" olarak bilinir. Kutsal kitaba sonradan ilave edilen bu 34 kitap ya da bölüm; bir tür tarih ve edebiyat kitabı olarak nitelendirilebilir. Sümerler de tarih yazıcılığı olmadığı için Yahudiler tarih yazıcılığını Hititlerden almışlardır. Bu nedenle de tek yanlı da olsa Tevrat'ta bütün Yahudi tarihini bulabiliriz.[87]

Ancak bu tarih öyle bir tarihtir ki; bilinen başka hiçbir tarihi kayıt tarafından doğrulanmaz. Bütünüyle hayali Babil sürgününe kadar olan bütün Yahudi tarihi için Tevrat'ın dışında bir başka tarihsel kayıtın doğruladığı tek olay, Mısır'da Firavun Merneptah'ın diktirdiği bir zafer anıtında, bu anıtın İsraillilere karşı kazanılan bir zafer sonucunda dikildiğinin yazılmasıdır. 1895 yılında Teb'de bulunan bu ünlü Stel'in 1955 yılında Etienne Drioton tarafından yapılan çevirisinde "**İsrail tükendi, tahılı kalmadı.**" şeklinde bir ifadeye rastlamaktayız. Ancak bazı uzmanlar bu yazıları başka türlü yorumlamaktadır ve mesela; "İsrail tükendi, tahılı kalmadı." cümlesi-

[86] M.İ.Çığ, Bereket Kültü ve Mabed Fahişeliği, sh.75, Kaynak Yayınları

[87] Bu kavim Kenan ülkesine yerleşmeden önce "**İbrani**", orada "**İsrailliler**", Babil sürgününden sonra "**İsrailoğulları**" olarak anılmışlar ve bu topluluğa ait olan kişiler de **Yahudi** şeklinde adlandırılmışlardır. Bu terimlerin hepsi birbirinin yerine kullanılmıştır ve kullanılmaktadır. Yani hepsi de aynı dini topluluğu ve insanları ifade etmektedir. Bu tasnifi başka türlü yapanlar da vardır.

ni "İsrail tükendi, tohumu kalmadı." şeklinde okuyarak İsrail soyunun tüketildiği anlamına geldiğini savunmaktadırlar.

Ancak burada bir gariplik vardır. Ramses'in evlatlığı olan Firavun Merneptah'ın İ.Ö. 1237-1224 yılları arasındaki kısa hükümdarlığının on yıl kadar sürdüğü bilinmektedir. Bu tarihlerde ve daha sonraları İsrail diye bir devlet olmadığını da biliyoruz. Kral Saul'un kurduğu söylenen İsrail Krallığının İ.Ö. 1000 yıllarına tarihlendirildiğini de biliyoruz. Bu durumda Merneptah İsrail kurulmadan iki yüzyıl önce İsrail'den söz ediyor demektir.

Bu konudaki ikinci gariplik ise bu anıtta Merneptah'ın İsrail halkını bütünüyle ortadan kaldırdığının yazılı olmasıdır. Yani bütün yazılı tarih boyunca Tevrat dışında İsrail'in varlığından söz eden ilk kaynak onun tümüyle yok edildiğini yazmaktadır. Bu anıtın Merneptah sefere çıkmadan önce hazırlandığı yolundaki söylentileri de yukarıdaki bilgilerimize ekleyecek olursak; bu tanıklığı yok saymaya olmasa bile kuşku ile bakmaya hakkımız vardır. G.Messadie de "Özetle, bu bir kendini övme anıtıdır. İsa'dan 1208 yıl önce bir hükümdar mutluluğunu dile getiriyor." diye yazar.[88]

Süleyman'ın Krallığının 5. yılında İsrail'den vergi alan Mısır Kralı Şişak'ın, Mısır kayıtlarına göre 22. sülaleden Kral Şeşank olduğu anlaşılmaktadır. Bunun dışında Eski Ahit'te anlatılan olaylardan bahseden ya da bu olayları doğrulayan hiçbir tarihi kayıt yoktur. Bu öyle bir mutlak yokluktur ki; İsrailliler diye bir kavimin ve daha sonra bir devletin var olduğundan komşuları dâhil hiçkimsenin haberi bile yoktur diyebiliriz.

Kutsal Kitap Eski Ahit'in metinlerinin tamamlanarak resmen kabul ve ilânı ise M.S. 90'lı yıllarda olmuştur. Bu tarihte toplanan Yahudi meclisinde (Jamnia Sinodu) elde bulunan birçok nüsha arasından bir seçim yapılmış ve 39 kitaptan oluşan bir derleme resmen Tevrat olarak ilân edilmiştir.[89] Üstelik M.Ö. 3. yüzyılda Yunancaya çevrildiği söylenilen Septuagint'in çevrisinde var olan 45 kitabın 6 âdeti için insan uydurması olarak değerlendirilmiş ve uydurma bulunarak kanondan çıkarılmıştır. Dikkat edilirse bu tarih Mu-

[88] G.Messadie, Musa, sh.542

[89] Çok ilginç bir bilgi notu olarak belirtelim ki İsa hakkında yazılan herşey bu tarihten sonra başlamıştır.

sa'nın yaşadığı varsayılan tarihten 1500 yıl kadar sonradır. 1940'lı yıllarda bulunan ünlü Kumran yazıları da bu seçme sırasında Tevrat dışında kalan metinler olmalıdır.[90] Ancak buradaki asıl gariplik sözünü ettiğimiz Yahudi meclisinin "seçmece yöntemiyle" bir Kutsal Kitap edinmesidir.

Günümüzde Tevrat'ın üç nüshası mevcuttur. Bunlardan biri Yahudiler ve Protestanlar tarafından kabul edilen İbranice nüsha, birisi Katolik ve Ortodoksların kabul ettiği Yunanca nüsha, sonuncusu da Samirilerce kabul edilen ve Samiri dilinde yazılı olan nüshadır. Bu üç nüsha Eski Ahit'in en eski ve güvenilir nüshaları olarak bilinmesine ve kabul edilmesine karşın gerek nüshalar arasında gerekse aynı nüshanın içinde ciddi çelişkiler bulunmaktadır. Bu çelişkiler öylesine ciddidir ki; Samiriye Tevratı ile Yahudi Tevratı arasında 6000 civarında farklılık vardır.[91] Buna karşılık İ.Ö.3. yüzyılda Yunancaya tercüme edilip, Septuaginta ismi alan ve Katolik Hıristiyanların kullandıkları Tevrat ile Samiri Tevrat'ının birbirleriyle daha fazla uyuştuğu gözlenmiştir.

DİMYAT'A PİRİNCE GİDERKEN...

1872 tarihine kadar Tevrat, en eski dinsel metin ve yazdıkları da kesin doğru olarak kabul ediliyordu. Judeo-Hıristiyan kültür insanlığın en uzak geçmişi ve varoluş sorunları ile ilgili konularda sadece Kutsal kitaba dayanmak zorundaydı. Ne var ki Eski Ahit'in kendisi boşlukta salınmakta olduğundan bu kolay olmuyordu. Bunun nedenlerinden birisi Eski Ahit'in hiçbir tarihlendirmeye izin vermeyen yapısından kaynaklanıyordu. İkinci olarak ta kutsal kitabın içinde adı geçen yerleşim birimlerinin hiçbirisinin bilinmiyor olmasıydı. Üstelik Eski Ahit'te adı geçen kentlerin hiçbiri arkeolojik kazılarla tespit edilmemiş ve kanıtlanmamış durumdaydı. Bu durum Judeo-Hıristiyan kökenlerini pekiştirmek isteyen birçok in-

[90] Buna rağmen "***Yahudiler, bugün ellerinde halen mevcut olan Tevrat'ın, ne bir harf eksik ne de fazla, Musa'ya Sina'da verilen aynısı olduğunu iddia etmektedirler.***"

[91] Aralarındaki önemli farklılıklardan birisi kutsal mabetle ilgilidir. Samiri Tevrat'ında kutsal mabet, kuzeyde Şekem şehrindeki Gerzim dağını, Yahudi Tevrat'ı ise Kudüs'teki Süleyman Mabedi'ni kabul eder. Yahudiler Kudüs'ü, Samiriler ise Şekem'deki Gerizim Dağı'nı kıble olarak kabul etmişler ve bu da Tevrat nüshalarına yansımıştır.

sanı harekete geçirdi. Bu insanlardan bazıları Tevrat'ta isimleri geçen şehirleri bulmak için, bazıları Tufan hikâyesini kanıtlamak için, bazıları kökenlerini aramak için ve bazıları da Tevrat'ın ne kadar güvenilir bir dinsel kaynak olduğunu kanıtlamak için bölgede kazılar yapmaya başladılar. Bu konuda en hevesli olanların başında da amatör bir arkeolog olan İngiliz Sir Leonard Wooley bulunmaktaydı. Böylece Mezopotamya'nın birçok bölgesi büyük heveslerle kazılmaya başlandı.

Ama sonuç tam bir sürpriz oldu. Özellikle Ninova'da yapılan kazılarda bulunan kil tabletler üzerindeki yazılar okundukça büyük bir şaşkınlık yaşanmaya başlandı. Çünkü Tevrat'ın anlattığı Tufan hikâyesi neredeyse birebir olarak bu kil tabletlerde yazılıydı ve bu tabletler tartışmasız olarak Tevrat'tan çok daha eskiydi. Kil tabletlerde tufanı anlatan Gılgamış destanı Akatça yazılmıştı ama daha sonraları bu hikâyenin Sümercesi de bulundu. Tabletlerin bazıları kırık olmasına rağmen Tanrıların bir tufan yapmaya karar verdikleri ve tufanın nasıl meydana geldiği rahatlıkla okunabiliyordu. Çeşitli yerlerde yapılan diğer kazılarda ve özellikle Asurbanipal'in Kütüphanesi olarak bilinen Ninova kazılarında ortaya çıkarılan diğer kil tabletler de okundukça, Tevrat'ın yalnız tufan hikâyesini değil, yaratılış hikâyesi başta olmak üzere daha birçok konuyu Sümerlerden aldığı da ortaya çıktı. Sözgelimi Tevrat'ta büyük önem verilen "**İlk oğul**" anlayışının Sümerlerden geldiği açıktı. Sümerolog Prof.Çığ'ın bildirdiğine göre **"Sümerce yazılmış olan Lipit-İştar kanununda mevcut olan bu madde, tabletin kırık olması nedeniyle tam değildir ama Hammurabi kanunlarında tam olarak vardır."**[92]

Sümerler kendilerinin Tanrılar tarafından seçilmiş üstün bir halk olduğunu da yazmışlardır. Eski Ahit'e de alınan bu konunun nasıl abartıldığını da biliyoruz. Sümerlerde yedi sayısı çok önemlidir. Aynı sayıyı Eski Ahit'te de buluyoruz. Yahudi dinsel törenleri de Babil'den alınmıştır. Cinlerin yok edilmesi duaları da Babil kökenlidir. Sümerler Tanrılarını sevindirmek, onlardan bir istekte bulunmak, hastalıklardan kurtulmak için kurban keserlerdi. Bu kurbanlar sakatsız ve hastalıksız olmalıydı ve kurban sahibi vücutça

[92] M.I.Çığ. Bereket Kültü ve Mabed Fahişeliği, sh.121, Kaynak Yayınları

temizlenmeliydi. Kurbanlar Rahipler tarafından özel dualarla kesilir ve belirli parçaları Tanrı'ya takdim edilirdi. Bütün bunlar aynen kutsal kitaba da geçmiştir.

Sümer okul tabletlerinde bulunan altı gün çalışma ve yedinci gün dinlenme de Eski Ahit'e aynen ve hatta fazlasıyla geçmiştir. Yahudiliğe "Sabbat" olarak geçen bu altı gün çalışma ve yedinci gün dinlenme olayı Tevrat'ta dünyanın yaratılışına kadar girmiştir. Kutsal Kitap dünyayı yaratmak için Tanrıların altı gün çalıştığını ve yedinci gün dinlendiklerini yazar. Tevrat'taki ilahiler, atasözleri ve deyimlerinde Sümerlilerden kaynaklandığı açıktır. Sümer atasözleri Tufanın kahramanı Zsiudra'ya babası Şuruppak tarafından, Tevrat'ta ise Süleyman'a babası Davut tarafından neredeyse aynı sözlerle söylenmektedir. Sümer mabet ve saraylarının yapılışında izlenen yol yani yapının Tanrı tarafından önerilmesi ve bunun genellikle rüya da bildirilmesi, yapı malzemesinin ve sanatkârların toplanması da Eski Ahit'te birebir mevcuttur.

Sümerolog S. Kramer bu konuda şunları yazar. "**Gerek form gerek kapsam yönünden Tevrat'taki kitapların eski Yakındoğu uygarlıklarının edebiyatı ile oldukça büyük benzerlikleri var.**"[93] Kramer'e göre Sümerlerin "Dilmun"u Tevrat'ta cennet olmuştur. İlk Mesih kavramı da Sümer'dedir. **"Tevrat'taki ağıtlar kitabının şekil ve içerik bakımından Sümerlere dayandığı pek kuşku götürmez. Şimdiki zamanda Ortodoks Yahudilerin Süleyman'ın çok önceden yıkılmış olan mabedinin duvarında ağlamaları, Sümer'de bundan 4000 yıl önce başlayan geleneklerinin bir devamıdır. Bunu bize kanıtlayan "Sümer ve Ur'un Yıkılışı için Yapılan Ağıt" kompozisyonundaki bir satırdır. Onun (Ur kentinin) etrafını çeviren surlar boyunca ağıtlar yakıldı."**[94]

Yahudiliğin esası; Yahova'nın (Yahve) Horev Dağında (Sina) kendi eliyle taş tablet üzerine yazarak Musa'ya vermiş olduğu "**On Emir**"dir. Ama Reformist Yahudiliğin kurucusu sayılan Moses Mendelson gibi uzmanların buna karşı ciddi itirazları vardır. Mendelson'a göre (1719-1786) İsrailoğulları Sina'da hiçbir dinsel

[93] S.N.Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh.123, Türk Tarih Kurumu
[94] Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh.213, Türk Tarih Kurumu

fikir ve ideal almamışlardır. Tur-i Sina'da verilen sadece kanundur. Bu kanun ise dinsel değil politiktir.

Metinlere dayalı hipotezin savunucuları da Kutsal Kitap'ın ilk beş kitabının (Pentateuch) Musa'nın ölümünden yaklaşık olarak bin sene sonra yazıldığını söylemektedirler.[95]. Bu kişilere göre Pentateuch ismi bilinmeyen (anonim) birçok yazar ve derlemecinin yazması, tekrar yazması, düzeltmesi ve derlemesi ile oluşmuş bir kitaptır.[96]

Herbert Livingston, metinlere dayalı hipotezin ortaya attığı teorinin sonuçlarını şu şekilde listeler:

1. Musa'ya ait yazarlık reddedilmektedir. İlk beş kitabın çok ufak kırıntılarının Musa'ya ait dönemden kalmış olabileceği kabul edilir.
2. Eski Ahit'te ismi geçen birçok karakter gerçek şahıslar değil, hayal ürünüdür. En iyi tahminle bu kişiler, efsaneleştirilmiş kahramanlardır.
3. Eski Ahit antik çağların gerçek tarihini sunmamaktadır. Bölünmüş Krallık döneminden, sürgün sonrası dönemin erken dönemine kadar olan çağı yansıtmaktadır.
4. İlk beş kitapta yer alan karakterlerden hiçbirisi tek Tanrı inancına sahip değildir. Bu karakterlerin Tanrı'ya inandıkları izlenimini, sürgün sonrası dönemin kâhinleri vermiştir.
5. Tanrı, antik çağda hiçbir birey ile konuşmamıştır. Bu izlenim, bir kez daha sürgün sonrası dönemin kâhinlerinin işidir.
6. İlk beş kitapta yer alan inanç uygulamalarından çok azı, Krallıklar döneminden önceye dayanmaktadır. Bu uygulamaların çoğu sürgün sonrası döneme aittir.
7. İsrailliler erken dönemde, "Mısır'dan Çıkış"ta tarifi verilmiş olan Tanıklık Çadırına hiçbir zaman sahip olmamışlardır
8. Tanrı'nın İsraillilerin yanında olduğu, onların yararına eylemlerde bulunduğu ve onları kurtardığına dair Pentateuch'da bulunan bütün ifadeler yanlıştır.

[95] Bu da yine aşağı yukarı M.Ö.4. yüzyıl demektir.
[96] http://www.Hıristiyan.net/mcdowell/14.htm

9. Beş kitabın yapısal birliğinin aynen Musa zamanından geldiğini içeren her türlü kavram hatalıdır.
10. Teorinin içerdiği şüphecilik, sıradan bir insanda öylesine derin bir güvensizlik uyandırmaktadır ki, Pentateuch artık onun gözünde faydasız bir kitaba dönüşmektedir.

Yahudi Kutsal Kitaplarındaki hâkim unsur, Tanrı'nın seçilmiş kavmi olan İsrailoğullarını esas almasıdır. Yahudiler Kutsal Kitaplarında yer alan ifadelerine dayanarak kendilerini, dünya milletleri arasından Tanrı'nın seçtiği bir kavim olarak kabul ederler. Buna göre de, Tanrı bu kavmi Sina'da kendine muhatap kılmış, onlarla ahitleşmiş, Musa'nın şahsında onlara Tevrat'ı göndermiştir. Bu nedenle de Eski Ahit'te tarihsel anlatım herşeyin önüne geçmiştir. Bu durumda Tevrat için bir "**İsrailoğulları tarihi ve onların Tanrıyla ilişkilerinin hikâyesinden olışan bir kavim dinidir.**" diyebiliriz.

Ancak ne var ki; bu son derece doğru bir tanımlama olsa da, Eski Ahit için tek başına yeterli olmaz. Çünkü bütün bunların yanısıra Yahudilik oldukça ilginç bir dindir.[97] Bu dinin en başından beri ulusal bir din niteliği kazandığını biliyoruz. Ancak bu din; tek Tanrı'ya ve vahiye dayanan bir kutsal kitaba ve Peygamberlere yer vermesiyle ulusal bir dinden de farklılıklar sergiler. Ama dini ulusallaştırıp bir ırka tahsis etmesiyle ilâhi dinlerden de ayrılır. Bu durumda Yahudiliğin bir din mi, bir ırk mı, bir millet mi ya da başka bir şey mi olduğu sorusu başlı başına bir araştırma konusudur. Üstelik Yahudilikte din ve ırk öylesine iç içe girmiştir ki bunların birini diğerinden ayırabilmek de söz konusu değildir. Son tahlilde; Yahudiliğin kendine özgü, ulusal motiflerde içeren bir inanç sistemi olduğunu söylemek çok da yanlış olmayacaktır.

Yahudilere göre Sina'da yazılı Tevrat'ın yanısıra Musa'ya verilmiş bir de sözlü vahiy vardır. Ne var ki Kutsal Kitap bu sözlü vahiyden bir tek kelime ile bile söz etmez. Bu da anlaşılabilir bir şey değildir ama bu sözlü vahyin adı Talmut'tur. Yahudiler için Tevrat ve Talmut aynı değerdedir. Hatta bazı farklı görüşlerde Talmut, Tevrat'tan daha önce gelir. Talmut (Sözlü Torah), Tevrat'taki (Yazılı

[97] Din kelimesi, Semitik Akatça dilinde dinu=karar, hüküm, kanun, mahkeme olarak bulunur. Kural anlamına gelir.Âmin (Amen) ise bir akitin, sözleşmenin, dua'nın sonunda " öyle olsun" anlamında bir dilek ve onaydır.

Torah) kanunların nasıl uygulanacağının ve takip edileceğinin sözlü açıklamasıdır. Torah (Tora); günümüzde de Yahudilerin Tevrat yerine ve onun karşılığında kullanmayı tercih ettikleri bir isimdir. Çünkü bir adı da "Yeni Ahit" olan İncil'in yanında "Eski Ahit" adını kullanmak istememektedirler. Bu nedenle de daha çok Tora ismini kullanırlar ve aslında doğru olanda budur. Çünkü Tora; kelimenin tam anlamıyla Türkçedeki "Töre"nin karşılığıdır ve bu anlamda Tevrat bir "Töreler Topluluğu Kitabı" olmaktadır.

Töre, bir toplumda çeşitli konularda izlenen yolların, adetlerin ve ahlak anlayışının tümünü içerir. İngilizcede Custom, Fransızcada Torah, töre'nin karşılığıdır. Türkçenin çeşitli ağızlarında biraz farklı olarak "töre, türe, tora, Torah, tura" şekillerinde söylenebilen "töre"nin Türkçe bir kelime olduğu bilinir bir gerçektir.

Bir de zaman zaman töre ile karıştırılan "gelenek" vardır ama o farklı bir şeydir. Anane olarak da bilinen gelenek, töre'den farklı olarak, geçmiş çağların kural ve uygulamalarının, kuşaktan kuşağa aktarılmasıdır ve batı dillerindeki karşılığı Tradisyon'dur. "Töre "de ahlaki kavramlar, "**gelenek**"te yaşamın her alanı söz konusudur. Bu kavramların karşısında ise, günümüzde "**Hukuk**" bulunmaktadır.

Yahudilerin sözlü Tora dedikleri Talmut için bir tür "Yazılı Tora" tefsiridir diyebiliriz. Buna göre, Eski Ahit'teki hükümler geneldir. Mesela Tevrat'ta yazılı bulunan "Cumartesi günü hiçbir iş yapmayacaksın." hükmü, genel bir hükümdür. Uygulamada bunun nasıl olacağı ise Talmut'ta bulunan açıklamalara göre olacaktır. Talmut da zamanla Tevrat gibi yazıya geçirildi ve buna Mişna denildi. Daha sonra Yahudi ilâhiyatçıları Kudüs ve Babil okullarında bu Mişna üzerinde çeşitli çalışmalar yaptılar ve böylece Talmut ortaya çıktı. Bugün M.S. 4 ve 5. yüzyıllara ait olan Kudüs ve Babil Talmut'u olarak bilinen iki ayrı Talmut vardır. Bu da Musa'ya verildiği söylenen sözlü vahyin yaklaşık iki bin yıl sonra yazıya geçirilmesi demektir. Hafızalarda yaşatıldığı söylenen bu iki bin yıl boyunca nerelerden nerelere savrulduğu; hangi rivayetlerden hangi rivayetlere sürüklenmiş olduğu konusu ise içinden çıkılamaz gerçek bir bilmece oluşturur.

Kelime anlamı olarak Mişna tekrar, Talmut ise talim (bilgi verme)

demektir. Talmut'taki hâkim fikir de Tevrat'ta olduğu gibi Yahudilerin üstün ırk olduğu esasıdır. Bu üstünlük öylesine abartılı bir üstünlüktür ki; ne anlaşılabilir, ne anlatılabilir, ne de kabul edilebilir. Bizde zaten bu konunun üzerinde durmayıp birkaç küçük örnek vermekle yetineceğiz. Bunlardan birincisi; Musa'ya verildiği söylenilen ünlü "On Emir"dir ve çok anlamlıdır. Anlamlıdır çünkü; tek Tanrılı ilahi bir din olduğu iddiasında olan Yahudiliğin temel kurallarını oluşturan Tevrat'taki on emir; sadece Yahudiler arasında geçerli olduğu için Yahudi olmayanlara karşı bir mana ve mükellefiyet ifade etmez. Yani bir Yahudi, Yahudi olmayan birine karşı hiçbir bağlayıcı hükme tabi değildir. Yalan da söyleyebilir, zina da edebilir, hırsızlık yapabilir ve bunları yaptığı için de sorumlu tutulmaz. Bu konuyu da küçük örneklerle açalım: Talmut'un Baba Bathra 54 kısmında aynen şöyle denir: **"Gayri Yahudi'nin sahip olduğu mal, çölde ayağınızın altındaki sahipsiz araziye benzer, kim evvel alırsa onun olur."**

Talmut'un Hoşem Hamişpat, Yoreh Deah, Sultan Arah kısımlarında bundan daha da garip hükümler vardır. Bunlardan bazıları da şöyledir:

"Yahudi olmayan kimselerin kanını akıtmak Allah'a kurban takdim etmektir.",

"Yahudilik maksat ve gayesi için işlenen bütün günahlar, gizli olmak şartı ile mübahtır.",

"Yalnız Yahudi olanlara insan gözü ile bakılır. Yahudi olmayanlar birer hayvandır.",

"Allah dünyanın bütün servetini sadece Yahudilere tahsis etmiştir.",

"Hırsızlık etmeyiniz emri sadece Yahudiler içindir. Diğer milletlerin canları ve malları helaldir.",

"Yahudi olmayanların ırzı, namusu helaldir. Zina etmeyeceksin emri Yahudiler içindir.",

"Yahudi olmayanın, malını çalan ve işini elinden alan bir Yahudi, iyi bir iş yapmıştır."

Bunlardan çok daha garip olan şeyler de yazılıdır. Sözgelimi; **"Bir Yahudi kızının bekâreti iki yüz akçe (zuz) değerindedir. Bu**

pazarlık edilerek peşin de ödenebilir." gibi. Bu nedenle de Talmut, Tevrat gibi herkese açık bir kitap değildir.

Eski Ahit'te açık ve net olarak yer almayan Ahiret'le ilgili inançlar da Tevrat'ta değil Talmut'ta yer almaktadır. Buna göre de Yahudiler öldükleri zaman doğrudan cennete gidecekler ve orada sonsuza kadar kalacaklardır. Çok günahkâr olanlar ise sadece 12 ay cehennemde kalacaklardır ama bunun temel şartı Yahudilere karşı günah işlemiş olmasıdır. Yahudi olmayan birine karşı günah işlemesi söz konusu bile olmadığından bir yaptırımı veya cezası yoktur. Bu adil ve eşitlikçi(!) hükümlere göre bizim gibi Yahudi olmayanlar ise doğrudan cehenneme gidecekler ve sonsuza kadar orada kalacaklardır. Çünkü Yahudi bakış açısına göre Yahudi olmayan herkes putperesttir.[98] Yahudi inanışına göre, kıyametten (**Armageddon**) sonraki hayat da bu dünyada olacaktır. Yahudilerden başka herkes ölecek sadece Yahudiler sağ kalacaklardır. Ama bu kadar değildir. Çünkü buna göre: daha önce ölen bütün Yahudiler de yeniden dirilecekler ve diriliş Kudüs'teki Yahudi mezarlığından başlayacaktır. Bu nedenle de dünyanın dört bir yanında ölen varlıklı Yahudilerden bazılarının cenazeleri Kudüs'e getirilmekte ve orada bu mezarlığa gömülmektedir. Kıyametten sonra ilk dirilecekler arasında olmanın bedeli ise yüz bin Amerikan dolarıdır.

Gerçekten ilginç bir biçimde, açıklayıcı bir kitap olduğunu belirttiğimiz Talmut'ta yer alan bu ifadeler, genel hükümler içerdiği söylenen Tevrat'ta yer almaz.Tevrat'ta Ahiret ile ilgili net bir bilgi yoktur. Zaten Babil sürgünü denilen zaman ayracına ve hatta sonrasına kadar Ahiret diye bir kavramları da yoktur. Kutsal Kitap ölenler için "**Ölüp atalarına kavuştu.**" diye yazar. İsrail Tanrısı da aynı sözleri Musa ve Harun için kullanır. "**Ölüp atalarına kavuşacaksın.**" Oysa Neandertaller bile bir Öbür dünya inancına sahipti ve ölülerinin mezarlarını çiçeklerle süslüyorlardı. Daha sonra bu eksikliğin farkına varılmış olsa gerektir ki Babil sürgünü denilen zaman ayracından sonra ilk olarak Daniel'in kitabında ifade edilmiştir.

Yahudi din adamlarının üzerinde epeyce çalıştıklarını bildiğimiz Sözlü Tora, Talmut da bu din adamlarının sayesinde neredeyse eğ-

lenceli bir hale gelmiştir. Çünkü Talmut'ta yazdığına göre hahamların bazıları (hepsi değil) insan ve karpuz yaratmaya kadirdir. Buna göre bir Haham bir kadını dişi bir eşek haline getirmiş ve bu eşeğe binerek çarşıya gitmiştir. Bir başka haham da eşeği yeniden eski haline çevirmiştir. Yine bunun gibi bir hikâyeye göre, ormanda yaşayan vahşi bir hayvan Roma'ya 400 mil yaklaştığı sırada kükreyince Roma kentinin duvarları yıkılmıştır. Daha da ilginç olan bir başka hikâyeye göre ise tufan sırasında Nuh dev gibi bir öküzü gemiye alamayınca onu boynuzlarından gemiye bağlamış; başka bir dev olan Başan Kralı Og da bu öküzün sırtına binerek tufandan kurtulmuştur.

Buna benzer kayıtlar Yahudi Peygamberlerinin üstün gayretleri sonucunda kutsal kitabın içinde de kendilerine yer bulmuşlardır. Tevrat'ın yazdığına göre; **"Enut oğlu Şamgar; Filistlilerden 600 kişiyi üvendireyle[99] öldürerek İsrailliler kurtarmıştır."**[100] İsrailli-lerin ulusal kahramanı Şimşon ise[101] **"Kıra çıkıp üç yüz çakal yakalamış; sonra çakalları çifter çifter kuyruk kuyruğa bağlamış, kuyruklarının arasına birer çıra sıkıştırmış ve çıraları tutuşturarak çakalları Filistlilerin arasına salıvermiştir."**[102] Birbirlerine kuyruklarından bağlı çakalların ayni yönde nasıl hareket edebilecekleri bilinmezliğini korumakla birlikte Kutsal kitabın yazdığına göre; **"Böylece demetleri, ekinleri, bağları, zeytinlikleri yakmıştır."**[103] Aynı ulusal kahraman Şimşon bununla da kalmamış ve daha sonra **"Yeni ölmüş bir eşeğin çene kemiğini eline alıp bununla bin kişiyi öldürmüştür."**[104]

Gidyon adında bir başka İsrailli kahraman ise **"Sadece üç yüz kişiyle 120.000 (yüz yirmi bin) savaşçıyı öldürdükten sonra sağ kalan on beş bin savaşçıyı da kovalayacak ve Kralları öldürecektir."**[105]

---

[99] Üvendire: Çift öküzlerini yürütmek için kullanılan, ucuna sivri demir çivi çakılmış uzun bir değnek.

[100] Hakimler 3:31

[101] Samson diye de bilinir. Samson ve Dalila adında bir filmi de yapılmıştır. Bu kahramanın Şimşon (Samson) = Güneş'ten gelen adam gibi iddialı bir anlamı vardır.

[102] Hakimler 15:14

[103] Hakimler 15:5

[104] Hakimler 15:15

[105] Hakimler 8:1-12

Boşşevet adında başka bir kahraman ise **"Bir saldırıda sekiz yüz kişiyi öldürmüştür."**[106] Avişoy adında başka bir İsrailli yiğit ise **"Mızrağını kaldırıp üç yüz kişiyi öldürür."**[107] Kutsal Kitap'ta kayıtlı bir başka hoşluk ise ünlü Davut'un sayımıdır. Bu sayımın sonuçlarına göre; **"Yahuda da beş yüz bin, İsrail'de sekiz yüz bin yiğit savaşçı vardır."**[108] Ne var ki bu sayımın sonuçlarını beğenmeyen bir başka Yahudi Peygamberi bu sayıları **"Yahuda'da dört yüz yetmiş beş bin, İsrail'de ise bir milyon yüz bin kişi olarak değiştirecektir."**[109] Ama daha sonra **"Davut İsrail'deki bütün seçme adamları topladı. Sayıları otuz bin kişiydi."** diye devam eder Kutsal Kitap.[110] Ancak bir başka Yahudi Peygamberi de bu sayıyı beğenmeyecek ve oymaklarını da belirterek bu sayıyı **"Üç yüz kırk bin altı yüz kırk iki kişi"** olarak kayıt altına alacaktır.[111]

"Aram Kralı Ben-Hadat kendisini destekleyen 32 Kralla Samiriye'yi kuşatınca; İsrail Kralı Asav bütün ordusunu toplayıp saydı, onlar da yedi bin kişi idiler."[112] Kutsal kitabın yazdığına göre; işte bu **"7.000 İsrailli 32 Kralın birliklerinden oluşan Aram ordusuna saldıracak ve bir gün içinde yüz bin yaya Aramlıyı öldürecektir."**[113] Bu her İsrailli için adam başına on dört düşman askeri öldürmek demektir.

Bu konuda rekor ise Kral Yehoşafat'a aittir. Kutsal kitabın yazdığına göre; **"Yalnızca Yeruşalim'e (Kudüs'e) yerleştirdiği asker sayısı tam olarak bir milyon yüz altmış bin kişidir."**[114] Ancak bundan haberleri olmayan gafil Moavlılar, Ammonlular ve Meunluların bir kısmı Yehoşafat'la savaşmak üzere yola çıkarlar. Şehrin içine yerleştirdiği bu büyük orduyu unuttuğu için olsa gerek; **"Korkuya kapılan Yehoşafat ve Yahuda'nın bütün kentlerinden gelen halk toplanıp Rab'den yardım dilerler."**[115]

---

[106] II.Samuel 23:8
[107] II.Samuel 23:8
[108] II.Samuel 24:9
[109] I.Tarihler 21:25
[110] II.Samuel 6:1
[111] I.Tarihler 21:27
[112] I Krallar 20:15
[113] I Krallar 20:29
[114] II.Tarihler 17:14-19
[115] II.Tarihler 3:20-24

Bu yardım dileme sırasında söylenenler ise çok ilginç olmanın yanısıra; Yahudi mantalitesini vurgulama açısından da önemlidir. Bu nedenle de birkaç cümle alıntı yapmaya değer: **"Ey Tanrımız, bu ülkede yaşayanları halkın İsrail'in önünden kovan ve ülkeyi sonsuza kadar dostun İbrahim'in soyuna veren sen değil misin?"**[116] **"Bize miras olarak vermiş olduğun mülkünden bizi kovmaya geliyorlar."**[117] Ama özellikle vurgulanması gereken şu cümledir: **"Sıkıntıya düştüğümüzde sana yakaracağız ve sen de duyup bizi kurtaracaksın."**[118]

Bu yakarı üzerine İsrail Tanrısı Yahuda'ya saldıran Moavlılara, Ammonlulara ve Seir'in dağlık bölgesinde yaşayanlara **"Pusu kurar."**[119] Pusu kurmak deyimi kutsal kitaba aittir ve İsrail Tanrısı **"Pusu kurarak hepsini bozguna uğratır."**[120] Yine kutsal kitabın yazdığına göre; **"Ammonlularla Moavlılar Seir dağlık bölgesinde yaşayan halkı büsbütün yok etmek için onlara saldırdılar."**[121] Bundan sonra daha ilginç gelişmeler olur ve Ammonlularla Moavlılar **"Seirlileri yok ettikten sonra birbirlerini öldürmeye başlarlar."** Bu Moavlılarla Ammonluların durup dururken ve üstelik müttefik oldukları halde birbirlerini öldürmeleri sonucunda **"Yahudalılar kırdaki gözcü kulesine varınca o büyük orduya baktılar ama sadece yere serilmiş cesetler gördüler. Tek kişi kurtulmamıştı."**[122] Bunun üzerine **"Malları yağmalamaya giden Yehoşafat'la askerleri, ölülerin arasında çok miktarda mal, giysi ve değerli eşya buldular. Taşıyabileceklerinden çok mal topladılar. Yağma edilecek o kadar çok mal vardı ki toplama işi üç gün sürdü."**[123]

Bütün bu hengâme arasında Yehoşafat'ın Kudüs'e yerleştirdiği 1.160.000 kişilik (**bir milyon yüz altmış bin**) orduya ne olduğunun merak ediyorsanız, kendilerinden henüz bir haber alınamamıştır.

---

[116] II.Tarihler 20:7
[117] II.Tarihler 20:11
[118] II. Tarihler 20:9
[119] II.Tarihler 20:22
[120] II. Tarihler 20:22
[121] II.Tarihler 20:23
[122] II.Tarihler 20:24
[123] II.Tarihler 20:25

Yahudiliğin odak noktası Kudüs'teki mabettir. Babilliler tarafından yakılıp yıkılmadan önce bu mabedin bir odasında ünlü Ahit Sandığı'nın bulunduğu da söylenir. Tarih bilgisinden nasibi olmayan bazı şarlatanlara göre bu Ahit sandığı şimdi Mısır'daki Sfenks heykelinin altında gömülüdür.[124] Sfenksin altında gömülü olan ahit sandığının içinde ise sfenksin ve piramitlerin planları vardır.[125] Yani buna göre piramitleri ve sfenksi yapanlar önce planları gömmüş sonra piramitleri yapmışlardır. Ahit Sandığı'nın İsrail kavminin Mısır'dan Çıkış hikâyesinden sonra Tanrı'nın emir ve talimatları sonucunda çölde yapıldığını biliyoruz. Çünkü Kutsal Kitap bunun ayrıntılarını bile yazar.[126] Bu durumda Mısır'ın ünlü piramitleri de sfenks heykeli de İsrail kavminin Mısır'dan çıkışı sonrasında yapılmış demektir. Ama bu satırları yazan şarlatan için bu tarihlerin bir önemi yoktur.

Yahudiliğin sembolü ise yedi kollu şamdanla altı köşeli yıldızdır. İbranicesi "Menora" olan bu yedi kollu şamdanın yedi kolunun haftanın yedi gününü temsil ettiği gibi Sina dağında On Emir'in alınışı sırasında geçen yedi haftayı temsil ettiği de söylenir. Menora'nın bütün kollarının birbirinden eşit uzaklıkta ve eşit uzunlukta olması da adalet ve eşitliği simgeler. Ancak bu eşitlik ve adalet az önce okumuş olduğunuz Talmut hükümlerinde bulunan eşitlik ve adalettir.

Bugün Davut yıldızı Yahudiliğin simgesi olarak bilinmesine rağmen altı köşeli yıldızın kaynağının aslında Yahudilikle hiçbir ilgisi yoktur. Burada birbirine ters olarak üst üste konan iki üçgen bulunmaktadır. Sivri ucu yukarıda kalan üçgen, Firavunun gücünü gösterir. Üçgeninin tabanı yere basar ve sivri ucu da gökyüzünü işaret eder. Ters üçgen, rahibin gücünün simgesidir. Bunun sivri ucu yere doğru yöneliktir. Altıgen yıldız böylece iki taraflı olarak Mesih'in simgesi olmuştur. Davut'un yıldızı olarak bilinmesinin nedeni, Hıristiyanların Peygamberi İsa tarafından böyle adlandırılmış olmasındandır. Yahudiler tarafından simge olarak kabul edilmesi ve kullanılmaya başlanılması ise çok daha sonraları 19. yüzyılda olmuştur.

[124] Sivia Browne, dünyanın Sırları ve Gizemleri, sh.149, GOA Basım Yayım-2006.
[125] Browne, dünyanın Sırları ve Gizemleri, sh.150, GOA Basım Yayım-2006
[126] Mısır'dan Çıkış bölümü

Davut yıldızını İsa'nın Mesihlik sembolü olarak düşündüğümüzde bu simge Hıristiyanlığın sembolü olarak karşımıza çıkar. Yahudiliğe işareti ise haçtır ve bu haçın aslı bildiğimiz anlamdaki haçı değil T harfine benzeyen Tau'ya işaret eder. Tau ise Yahve'nin simgesidir. Hıristiyan Kilisesinin kullandığı haç ise aslında bir Mısır hiyeroglifidir ve kurtarıcı anlamına gelir. İbraniceye çevrilmiş hali Yehoşva veya Yoşva'dır ve İsa adı da buradan gelir Yani Hıristiyan kilisesinin kullandığı haç İsa'nın simgesi değil asıl adıdır.

KUTSAL KİTAP'TAN PEYGAMBER MANZARALARI!..

Yahudi Peygamberlerinin üstün gayretleri sayesinde Eski Ahit daha ilk bölümünde dağılmaya başlar. Çünkü Birinci bölümde yaratılışı anlatırken; beşinci günde **"Tanrılar insanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım."** der ve "Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı." diye yazarlar.[127]

Altıncı günde Tanrılar başka işler yaparlar ve yedinci güne gelindiğinde **"Tanrılar yapmakta oldukları işleri bitirir ve o gün dinlenirler."** Artık yaratma işlemi bitirilmiş dünya ve insan yaratılmıştır. Ama her nedense ve bugüne kadar kimsenin açıklayamadığı bir şekilde... İkinci bölümde **"Rab Tanrı, Âdem'i topraktan yaratır ve burnuna can soluğu üfler."**[128] Yani açıkça görüldüğü gibi insan iki kere yaratılmış olmaktadır. Bu konuya ilerleyen bölümlerde yeniden döneceğiz. Ama burada hemen belirtmemiz gereken bir bilgi notu vardır. Sümerlerde de Bilgelik Tanrısı yumuşak kilden kendi benzerinde şekiller yapar ve Ana Tanrıça üfleyerek ona can verir.[129]

Benzer bir örnekte şudur: Yahudi inanışında Tevrat, Musa'ya Tanrı tarafından "vahiy" yoluyla verilmiş bir kitaptır. Ama yine açıklanamaz bir biçimde, vahiy yoluyla Musa'ya verilen bu kitap; Musa'nın nerede öldüğünü ve nereye gömüldüğünü de yazar. Üstelik Musa'yı toprağa gömen de Tanrı'nın bizzat kendisidir. Ama bu

[127] Yaratılış, 1:26-27
[128] Yaratılış, 1:13
[129] M.İ.Çığ, Bereket Kültü ve Mabed Fahişeliği, sh.67, Kaynak Yayınları

kadar da değildir. Tevrat'ın çıkış kitabında Musa, Midyanlı kâhin "Reuel" in kızıyla evlenir ve Eski Ahit "Musa Reuel'in yanında kalmayı kabul etti. Reuel de kızı Sippora'yı onunla evlendirdi."diye yazar.[130] Ama bunun hemen ardından yazdığı şey, "Musa'nın kayınbabası Midyanlı kâhin Yitro'nun sürüsünü gütmekte." olduğudur.

Bilindiği gibi İlk insan Âdem'in iki oğlu vardır. Habil ve Kabil. Kabil kardeşi Habil'i öldürür. Sitchin bu konuda **"Sebebin homoseksüellik olduğunu ima eden İncil, Kabil kardeşi Habil'e karşı çıktı ve onu öldürdü."** diye yazar.[131] Ama bizim konumuz bu değildir. Kardeşini öldüren Kabil, Tanrı tarafından **"toprağın üzerinden"** kovulur. Ancak Kabil buna itiraz eder **"Cezam çok ağır. Yeryüzünde aylak aylak dolaşacağım. Kim bulsa öldürecek beni."**[132]

Herkesin bildiği ve Kutsal Kitapta da belirtildiği üzere, Âdem yaratılan ilk insandır. Kabil de onun yaşayan tek oğludur. Bu durumda Kabil'i kim bulacak ve öldürecektir? Yoksa yeryüzünde Âdem ve Kabil'den başka insanlarda mı yaşamaktadır? Durum böyle olsa gerektir ki; **"Bunun üzerine Rab, 'seni kim öldürürse ondan yedi kere öç alınacaktır.'** der ve **'Kimse bulup öldürmesin diye Kabil'in üzerine bir nişan koyar."**[133] Ancak bundan sonradır ki, "Kabil Rab'bın huzurundan ayrıldı. Aden bahçesinin doğusunda, Nod topraklarına yerleşti." diye yazar Kutsal Kitap Tevrat.[134]

Bir sonraki ayette, kutsal kitabın yazdığına göre, **"Kabil karısıyla yattı, karısı hamile kaldı ve Hanok'u doğurdu. Kabil o sırada bir kent kurmaktaydı."**[135]

Burada asıl sorulacak soru, Âdem ile Havva'dan başka yeryüzündeki tek insan olması gereken Kabil'in kim ya da kimler için, neden, nasıl ve hangi olanaklarla bir kent kurmakta olduğu sorusu olmalıydı ama yeryüzündeki tek insanın evlenecek kadın nereden bulduğu bundan çok daha önemli bir konudur.

---

[130] Çıkış, 2:21
[131] Sitchin, 12.Gezegen, sh.397
[132] Yaratılış, 4:14
[133] Yaratılış, 4:17
[134] Yaratılış, 4:16
[135] Yaratılış, 4:17

Eski Ahit'in ilerleyen bölümlerinde Kabil'in oğlu Hanok'tan İrat, İrat'tan Mehuyehal, ondan Metuşael, ondan da Lemek doğar. Ama Lemek bir öldürme olayına karışınca Kutsal Kitap Kabil'in soyuna olan ilgisini bitirir ve **"Âdem karısıyla yine yattı. Havva bir erkek çocuk doğurdu. Çocuğa Şit adını verdi."** diye yazar.[136]

Açıkça görüldüğü gibi, Âdem'in üçüncü oğlu olan Şit'in doğumu, yine Âdem'in oğlu Kabil'in, altıncı kuşak torunu olan Lemek'ten sonradır.

Sitchin'in ifadesiyle Eski Ahit'i **"savunulamaz"** yapan yalnızca Tanrılarla ilgili olan bölümleri değildir. Çünkü dinsel metinler birer ahlak ve moral değerler yumağıdır. Ama Tevrat için bunu söyleyebilmek, açıkçası çok da mümkün gibi görünmemektedir. Bunun nedenlerinden birisi ve en önemlisi, kutsal kitabın içindeki garip ayetler ve ifadelerdir. Küçük bir örnek vermek gerekirse: **"Rab, Sara'yı ziyaret edip icra eyledi. Sara gebe kaldı, bir oğul doğurdu."**[137] **"Hiçbir leş yemeyeceksin. Onu kapılarda olan garibe veresin. Yahut ecnebiye satasın."**[138] **"Yakup Yehova'yla güreşti ve Tanrı ona "Tanrıyla güreşen" anlamına gelen 'İSRAEL' adını taktı."**[139]

Eski Ahit'te bunlar gibi ve hatta Lut'un öz kızlarından çocuk sahibi olması gibi daha da garip yüzlerce ayet daha vardır. Biz bu konularda çokta fazla ayrıntıya girmek istemiyoruz. Bu nedenle, bunların içinden Peygamberlerle ilgili olan birkaç konuya kısaca değinip geçeceğiz. Çünkü tek Tanrılı evrensel bir dinin kutsal kitabında bu tür şeylerin yazılı olması gerçekten düşündürücüdür.

Bunlardan birincisi Abraham ile ilgili olandır. İlk Yahudi Peygamberi olan Abraham'ın Saray adında çok güzel olduğu iddia edilen bir karısı vardır. Abraham gittiği her yere karısını da götürür. Ancak gittiği yerlerde karısının güzelliği yüzünden öldürülmek korkusuyla, Saray'ın karısı değil kızkardeşi olduğunu söyler. Saray'ın gerçekten güzel bir kadın olduğunu gören Mısır Firavunu Saray'ı

[136] Yaratılış, 4:25
[137] Tekvin, 21:1
[138] Tesniye, 14:21
[139] Tekvin, 24:25

haremine alır.[140] Saray'ın hatırı için Abraham'a da iyi davranan Firavunun verdiği hediyeler sonrasında, "**Abraham davar, sığır, erkek ve dişi eşek, erkek ve kadın köle ve deve sahibi**" olur. Ancak bundan sonra yani Saray bir zaman Firavuna karılık ettikten ve Abraham kutsal kitabın tek tek saydığı mallara sahip olduktan sonra; Rab, Firavunun başına korkunç felaketler getirir ve Firavuna Saray'ı Abraham'a geri vermesini söyler. Firavun Abraham'ı çağırtarak **"Nedir bu yaptığın?" der. "Saray'ın karın olduğunu neden söylemedin? Niçin Saray kızkardeşimdir diyerek onunla evlenmeme izin verdin? Al karını git!"** Kutsal kitabın yazdığına göre "Böylece Abraham'la karısını **"sahip oldukları herşeyle birlikte"** gönderir."[141]

Eğer bu yazılanlar doğruysa, Abraham'ın mal mülk edinme yöntemi başka bir mesleğin adını çağrıştırır. Ancak Kutsal Kitap bize bunların doğru olduğunu bildirmekle kalmaz ve üstelik bir başka hikâye ile de doğrular. Çünkü bundan sonra bir süre Gerar'da kalan Abraham; karısı Saray için yine **"Bu kadın kızkardeşimdir."** demektedir. Bunun üzerine Saray'ın güzelliğini duyan Gerar Kralı Avimelek adam göndererek Saray'ı sarayına getirtir. Ama Rab düşünde Avimelek'e görünerek "Bu kadını aldığın için öleceksin, çünkü o evli bir kadındır." der. Avimelek'in savunması oldukça ilginçtir. **"Abraham'ın kendisi bana 'Bu kadın kızkardeşimdir demedi mi?' Kadın da Abraham için 'O kardeşimdir.' dedi. Ben temiz vicdanla, suçsuz ellerimle yaptım bu işi."**[142] Ama bu savunmayı dikkate almayan Tanrı "Kadını geri vermezsen sen de sana ait olan herkes de ölecek." deyince korkan Avimelek Abraham'ı çağırtarak, **"Ne yaptın bize? Niçin yaptın bunu**?"diye sorar. Abraham'ın cevabı gerçekten şaşırtıcıdır: **"Saray gerçekten kızkardeşimdir. Babamız bir annemiz ayrıdır. Onunla evlendim."**[143]

Avimelek de Saray'ı Abraham'a geri vermekle kalmaz Saray'ın yanısıra **"Ona davar, sığır, köleler, cariyeler de verir. Saray'a da "Kardeşine bin parça gümüş veriyorum, herkes suçsuz ol-**

[140] Yaratılış,12:13
[141] Yaratılış 12:13,20
[142] Yaratılış 20:1,5
[143] Yaratılış 20:12

duğunu bilsin." der.[144] Bu bin parça gümüş ödemesinin hiçbir mantığı yoktur ama bundan daha önemli olan; Saray'ın her iki beraberliğinde de Abraham'ın hiçbir müdahalesinin olmaması, müdahalenin Abraham adına Tanrı tarafından yapılmasıdır.

Z.Sitchin'e göre benzer biçim de İshak da kızkardeşiyle evlidir. "Din bilimciler yıllar boyunca hem Abraham'ın hem de İshak'ın karılarının aynı zamanda kız kardeşleri olduğunu ilan etmeleri karşısında şaşkın kalmışlardır. Çünkü bir kız kardeşle cinsel ilişkiye yasak getiren İncil'in tavrı açısından bu oldukça çelişkili ve kabul edilmesi zor bir durumdur."[145]

Kutsal Kitap Eski Ahit'te bundan daha kötüsü de vardır. Çünkü Abraham'ın yeğeni olan Lut, her iki kızından da çocuk sahibi olur.[146] **"Büyük kız bir erkek çocuk doğurdu, ona Moav adını verdi. Moav bugünkü Moavlıların atasıdır."**[147] **"Küçük kızın da bir oğlu oldu, adını Ben-Ammi koydu. O da bugünkü Ammonluların atasıdır."**[148] Bunları yazan Kutsal Kitap Tevrat, anlaşılmayan bir şey kalmasın diye Moav'ın ne anlama geldiğini de belirtir. Moav, "**babadan**" demektir.[149]

Bu konuda bir diğer örnek Davut'tur. Yahudilerin efsanevi Peygamberi olarak tanıtılan Davut, kutsal kitabın yazdığına göre, **"Sarayın damına çıkıp gezinmeye başladı. Yıkanan bir kadın gördü. Kadın çok güzeldi. Davut onun kim olduğunu öğrenmek için bir adam gönderdi. Adam, "Kadın Elliam'ın kızı, Hititli Uriya'nın karısı Bet-Şeva'dır" dedi. "Davut kadını getirmeleri için ulaklar gönderdi. Kadın Davut'un yanına geldi. Davut aybaşı kirliliğinden yeni arınmış olan kadınla yattı. Sonra kadın evine döndü. Gebe kalan kadın Davut'a gebeyim diye haber gönderdi."**[150]

---

[144] Yaratılış 20:16

[145] Bizim elimizdeki Eski Ahit'te İshak kendi kızkardeşiyle değil, Abraham'ın akrabası olan Harranlı bir kızla evlidir.Sitchin'in bu bilgiyi İbranice bir Tevrat'tan edindiğini sanıyoruz.

[146] Yaratılış 19:31,36

[147] Yaratılış 19:37

[148] Yaratılış 19:38

[149] Yaratılış 19:37.

[150] II.Samuel,11:2,5

Bunun üzerine Davut kadının kocası olan Uriya'yı bir mektup göndermek bahanesiyle o sırada savaşta olan Komutan Yoav'ın yanına gönderir. Mektup da şöyle yazdı. **"Uriya'yı savaşın en şiddetli olduğu cepheye yerleştir ve yanından çekil ki, vurulup ölsün."**[151]

Bu komplo sonunda Uriya savaşta ölür ve karısı Davut'a kalır. **"Yas süresi geçince Davut onu sarayına getirdi. Kadın Davut'un karısı oldu ve ona bir oğul doğurdu."**[152] Bu kadın daha sonra sahte "muhteşem Süleyman"ı da doğuracaktır.

Kutsal Kitap'ta yazıldığına göre, daha sonra Davut'un oğullarından biri, Davut'un kızlarından birine tecavüz eder. Yine Davut'un oğlu ve aynı zamanda tecavüz edilen kızın öz kardeşi olan Apşalom; hem Davut'un oğlu olan tecavüzcüyü öldürür hem de Davut'a karşı isyan eder. Efsanevi Kral ve Peygamber Davut korkup şehir dışına kaçar. Babasına isyan eden oğul da ordusuyla şehre girerek babası Davut'un on karısına da tecavüz eder. Bütün bunlar Eski Ahit'in Samuel kitabında daha da ayrıntılı olarak yazılıdır.

Kutsal Kitap'ta yazılan Davut hikâyesi bu kadar da değildir. Halktan biri olan Davut dev Golyat'ı sapan taşıyla öldürünce ünlü birisi olur. İsrail Kralı Saul kızını Davut'a vermek için başlık parası olarak yüz Filistli'nin sünnet derisini getirmesini ister. Bunun üzerine Davut iki yüz Filistli'yi öldürür ve sünnet derilerini Saul'a getirir. Kral Saul kızı Mikal'i Davut'a eş olarak verir ama bir yandan da Davut'u öldürmeyi planlamaktadır. Bu amaçla Davut'un evine adamlar gönderince Mikal Davut'u pencereden kaçırır. Kutsal Kitapta bu konuda aynen şunlar yazılıdır: **"Mikal aile putunu alıp yatağa koydu, üstüne yorganı örttü, adamlara Davut hasta dedi."**[153]

İsrail Tanrısının sevgili kulu ve Yahudilerin efsanevi Peygamberi Davut'un evindeki **"AİLE PUTU"** çok önemli bir bilgidir. Bu konuya ileride daha ayrıntılı olarak bakacağız ama biz şimdi Davut'un hikâyesini izlemeye devam edelim.

[151] II.Samuel,11:14,15
[152] II.Samuel,11:27
[153] II.Samuel,19:13,14

"Davut'un nerede olduğunu öğrenen Kral Saul ulaklarını oraya gönderdi. Ulaklar Samuel'in önderliğinde bir 'Peygamberler topluluğunun oynayıp coştuğunu' gördüler. İşte o zaman Tanrı'nın ruhu Saul'un ulaklarının üzerine indi. Onlar da **'oynayıp coşmaya'** başladılar. Saul olup biteni öğrenince başka ulaklar gönderdi. Onlar da **'oynayıp coştular.'** Saul'un üçüncü kez gönderdiği adamlar da **'oynayıp coştular.'** Sonunda Saul'un kendisi yola çıkar ama Tanrı'nın ruhu onun da üzerine inince Kral Saul da Noyat'a varıncaya kadar **'oynayıp coşar.'** Üstelik Kral Saul oynarken biraz fazlaca coşar ve üstündeki giysileri çıkararak **"çıplak"** olarak 'oynayıp coşmaya' devam eder."[154]

Saul'dan kaçarken Gat Kralı Akiş'e sığınmak isteyen ama kutsal kitabın "Gat Kralı Akiş'ten çok korkan Davut, onların önünde tutumunu değiştirerek deli gibi davrandı. Kentin kapılarını tırmaladı, salyasını sakalına akıttı."[155] diye yazdığı "kahraman" Davut da Kral olduktan sonra aynı şeyleri yapacaktır. **"Keten efod kuşanmış Davut, Rabbin önünde var gücüyle oynuyordu. Saul'un kızı Mikal pencereden baktı. Rabbin önünde oynayıp zıplayan Davut'u görünce küçümsedi."**[156]

Anlaşılan Kral Davut da Rabbin önünde **"var gücüyle oynayıp zıplarken ve coşarken"** ölçüyü biraz fazla kaçırmış ve Kral Saul gibi giysilerini çıkartarak **"çıplak"** olarak oynayıp zıplamış olsa gerektir ki; eve dönünce **"Saul'un kızı Mikal onu karşılamaya çıktı, Davut'a şöyle dedi: İsrail Kralı bugün ne güzel bir ün kazandırdı kendine! Değersiz biri gibi kullarının önünde soyundun."**[157]

Bundan daha da garip olanı ise yüzyıllardan beri Yahudilerin efsanevi Peygamberi olarak tanıtılan Davut hakkında Kutsal Kitapta bulunan bir kayıttır. Şöyle yazar Tevrat'ın I.Krallar kitabında: **"İsrail halkı Davut'un soyundan gelenlere hep baş kaldırdı."**

Bu konuda son örnek Yakup'un oğlu Yusuf'tur. Bir mucize sonucu Mısır Firavununa vezir olur. Kutsal Kitap bu konuda şunları yazar:

[154] II.Samuel,19:24
[155] II.Samuel,21:10,13
[156] II.Samuel,6:14,16
[157] II.Samuel, 6:20

"Kıtlık öyle şiddetlendi ki, hiçbir ülkede yiyecek bulunmaz oldu. Yusuf sattığı buğdaya karşılık Mısır ve Kenan'daki bütün paraları toplayıp Firavunun sarayına götürdü. Mısır ve Kenan'da para tükenince Mısırlılar Yusuf'a giderek "Bize yiyecek ver" dediler. "Gözünün önünde ölelim mi? Paramız bitti." Yusuf "Paranız bittiyse, davarlarınızı getirin." dedi. "Onlara karşı size yiyecek vereyim". Böylece davarlarını Yusuf'a getirdiler. Yusuf, davar ve sığır sürülerine, eşeklere karşılık onlara yiyecek verdi. Bir yıl boyunca hayvanlarına karşılık onlara yiyecek sağladı. O yıl geçince, ikinci yıl için yine geldiler. "Canımızdan ve toprağımızdan başka verecek bir şeyimiz kalmadı. Canımıza ve toprağımıza karşılık bize yiyecek sat. Toprağımızla birlikte Firavunun kölesi olalım. Bize tohum ver ki ölmeyelim, toprak da çöle dönmesin." Böylece Yusuf Mısır'da bütün toprakları Firavun için satın aldı. Mısırlıların hepsi tarlalarını sattılar, çünkü kıtlık onları buna zorluyordu. Yusuf Mısır'ın bir ucundan öbür ucuna kadar bütün halkı köleleştirdi."[158]

Abraham için daha fazla bir şey söylemek istemiyoruz. Ama yukarıdaki örneklerde açıkça görüldüğü gibi; Davut'a bir ahlaksız, Yakup'a bir dolandırıcı, Yusuf'a da bir tefeci tipi çizilmektedir. Üstelik bunları yazan da Kutsal Kitap'tır. M.İlmiye Çığ'ın yazdığına göre zina, aile arası cinsel ilişki, cinayet, kıskançlık, kin, aldatma ve benzerleri gibi birçok ahlakdışı olaylarını gören Hıristiyan din adamları, 18. yüzyılda çocuklara verecekleri din kitabından bunları ve Tanrı'yı kızgın ve acımasız gösteren kısımları çıkarmışlardır.[159]

Konuyu daha fazla uzatmaya gerek yok. Ama Prof.Muazzez İlmiye Çığ'ın haklı olarak belirttiği gibi, Abraham'ın eylemlerinden ötürü Firavunun ve Gerar Kralı'nın Tanrı tarafından cezalandırılmaları, hiç de anlamlı değildir. Çünkü karısını kızkardeşi olarak tanıtarak insanları aldatan, karısını başka erkeklerin haremine soktuktan sonra bir miktar hediye ile birlikte geri alan ve üstelik bundan hiçbir rahatsızlık duymayan Abraham dururken, Tanrı'nın neden Abraham'ı değil de Kralları cezalandırdığı cevabı olmayan bir sorudur. Buna ancak biraz önce bazı küçük örneklerini görmüş olduğumuz

[158] Yaratılış. 47: 13_21
[159] M.İ.Çığ. Bereket Kültü ve Mabed Fahişeliği, sh.13, Kaynak Yayınları

"eşitlik ve adalet"in simgesi olan Talmut hükümleri cevap verebilir.

ÖLÜDENİZ YAZMALARI

1946 yılında genç bir çoban Kumran köyü yakınlarındaki bir mağarada çok sayıda toprak testi buldu. Bir hazine bulduğunu düşünen çoban hemen testilerden birini kırdı ama testinin içinde bir hazine değil, rulo halinde kıvrılmış yazılı tomarlar vardı.

Bu yer bugünkü Ürdün sınırları içinde bulunan Kumran harabeleri yakınlarındaydı. Bu nedenle "Kumran Tomarları" ya da "Ölüdeniz Yazmaları" olarak da bilinir. Yazılı tomarlar ise eski bir Sami dili olan Aramice, Yunanca ve İbranice yazılmış metinlerdi. Papirüs ve deri üzerine yazılmış olan bu metinler çok eski bir zamana aitti ve hem Musevi hem de Hıristiyan dinlerinin ilk dönemlerinden söz etmekteydi.

"1947-56 yılları arasında on bir Kumran Mağarası'ndan aralarında biri bakır levha üzerine işlenmiş, diğerleri deri üzerine yazılmış bir düzine parşömen çıkarıldı."[160] Bunların yanısıra bölgede yaşayan Bedevilerin ellerinde bulunan el yazmaları da birer birer satın alınarak toplanıldı. Ancak İlahiyatçı Prof. G. Vermes'e göre; **"Bunlara sayısı kesin olarak bilinmeyen, fakat muhtemelen altı haneli sayılarla ifade edilebilecek papirüs ve deri üzerine yazılmış bölümlerde katılmalı. Yalnızca dördüncü mağara listesinde 575 başlık bulunmaktadır."**[161] Dahası bu mağaralardan bazı Apokrifa yani İbranice Kutsal Kitapta bulunmayan ama; Yunanca konuşan Yahudilerin Kutsal kitabı olan Septuaginta'da geçen metinler de bulunmuştur. Ünlü "Hanok'un Kitabı" da orijinal Aramice olarak bulunanlar arasındadır.

Bütün bu arama-toplama işlemi sırasında elyazmalarının bir bölümü İsrail'in eline, bir bölümü ise Vatikan'ın eline geçmişti. Vatikan elindeki belgeleri hiçbir zaman açıklamadı ama belgelerin daha çoğuna sahip olan İsrail birkaç yıl sonra elindeki belgelerin bir

[160] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.34, Çev. Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

[161] Geza Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.34, Nokta Kitap, 1.Baskı, Mart-2005

kısmını açıkladı.[162] Bu açıklama elbette ki maksatlıydı ve amaç **"Hıristiyanlığın yeni bir din değil, Yahudiliğin içinden çıkmış değişik bir inanç olduğunu göstermek ve iki din arasında hem sistem hem de ibadet ilişkisi kurmaktı."** [163]

Ne var ki Vatikan bu açıklamaları kabul etmediği gibi üstelik de bunların sahte olduğunu ileri sürdü. Bunun üzerine söz konusu belgelere Amerika'nın Arizona Üniversitesi'nde karbon 14 testi uygulandı. Karbon testini yapanlar üniversitenin fizik profesörü olan Timoty Jill ile Douglas Dohanne adında iki bilim adamıydı. Testin sonuçları, bu belgelerin en eskisinin M.Ö. 3. yüzyıla en yenisinin ise M.Ö. 60 ile İsa'nın yaşadığı yıllar arasına ait olduklarını belirledi. Bu gerçekten önemliydi çünkü Tevrat'ın bilinen en eski kopyası sadece bin yıl öncesine ait olduğu halde Ölüdeniz Yazmaları bundan 1300 yıl daha eski bir tarihe aitti. Konunun uzmanı olan Prof.Vermes'e göre "Bugünkü genel bilimsel bakış, Kumran yazıtlarını kabaca M.Ö.200 ve M.S. 70 arasına yerleştirir."[164]

Vatikan'ın böyle telaşlanmasının ve belgelerin sahte olduğunu ileri sürecek kadar ileri gitmesinin nedeni ise, bu el yazmalarının yaklaşık dörtte birinin Tevrat'ta da geçmesinin yanısıra "Arami Apokalipsi" [165] olarak adlandırılan ve 4 Q 246 numarası ile işaretlenen metnin Luka İncili ile çok büyük bir benzerlik taşımasıydı. Neredeyse birebir benziyordu ve "Onun Krallığı sonsuz Krallık olacak, onun hükümdarlığı sonsuz olacak, Tanrı'nın oğlu olacak." gibi birebir ifadeler içeriyordu.[166] Ayrıca bu el yazmaları "İşaya'nın kitabının tamamını, Habakkuk'un kitabının iki bölümünü ve tüm Eski Ahit kitaplarından da bölümler içermekteydi. [167]

Ölüdeniz Yazmalarının üç Musevi tarikattan biri olan Esseneler ta-

---

[162] 1991 yılına kadar bu belgelerin büyük bir bölümüne erişim engellenmiştir. Belgelerin erişime açılması İsrail'in belgeler üzerinde gerekli incelemeyi yani Türkçesi; gereken ayıklamayı yapmasından sonradır. Üstelik de ne kadarının açıklandığı bilinememektedir.

[163] Murat Bardakçı.www.hurriyetim.com.tr/arsiv

[164] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.37, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

[165] Apokalips:Vahiy ya da gizli tutulan sırları açma,ifşa etme.

[166] www.turkyasam.com

[167]. www.hıristiyan.net

rafından yazıldığı sanılmaktadır.[168] Yazanlar değilse bile saklayanların Esseneler olduğu söylenir ama bunlar doğru değildir. Esseneler İkinci Tapınak Zamanı olarak adlandırılan M.Ö. 520 ile M.S. 70 yılları arasına tarihlenen bir tarikattır. Yeni bulgulara göre bu cemaat **"Günahkâr kâhin adıyla bilinen Yahudi bir hükümdar tarafından işkence gören(*ve*) Doğruluk Öğretmeni (*olarak bilinen birisinin*) kurduğu bir cemaattir.[169] Bu cemaat çöle kadar çekilmeye zorlanmış ve orada Tanrı'nın yakın bir zamanda şeytana ve karanlığa karşı zafer kazanmasını beklemişlerdi."** [170] Prof. Norman Gulp ise **"Bu parşömenlerin Kudüs'ün M.S. 67-70 yıllarında işgal edildiği döneme kadar Kudüs kütüphanesinde bulunduğunu ve ancak işgal sırasında Kumran mağaralarına saklandığını"** belirtir.[171] El yazmalarını saklayanların bunları almak için geri dönmemiş olması da bu görüşü destekler gibidir. Bazı iddialara göre İsa ve Vaftizci Yahya da bu cemaate mensupturlar.

Ölüdeniz Yazmaları'ndan söz etmemizin nedenlerinden birisi, bu el yazmalarının Eski Ahitle ilgili en eski dokümanlar olmasıdır. İkincisi ise; Eski Ahit'in aradan geçen zaman içinde binlerce değişiklik ve düzeltmeye uğramasına karşın, Ölüdeniz Yazmalarının bu düzeltmelerden korunmuş olmasıdır. Bunlardan yeri geldikçe alıntılar yaparak **"düzeltilmiş"** Eski Ahit ve **"düzeltilmemiş"** olan bu el yazmaları arasındaki çelişkileri de ortaya koyacağız. Söz konusu el yazmalarının bir diğer önemi ise; tam da bu bağlamda Daniken'in de daha başka el yazmalarından farklı bir bakışla söz etmesi ve nihayet sonuncusu da bu el yazmalarının arasından "Enok'un Kitabı" olarak bilinen kitabın orijinalinin de çıkmasıdır. İlerleyen bölümlerde göreceğimiz gibi bunlar önemli belgelerdir.

Daniken, vardığı sonuçlar ne olursa olsun iyi bir araştırmacı olduğu bilinen bir yazardır ve **"En eski İbrani Metinleri"** adını verdiği bazı el yazması belgelerden bahseder. Daniken'e göre bu ilk zamanların anlatıları yazının bulunuşundan iki bin yıl daha eskidir. Bu metinlerde anlatıldığına göre **"Melek Raziel ilk ata Âdem'e**

[168] Diğerleri Ferisiler ve Saddukiler(seduciler)
[169] İtalik kısımlar yazara aittir.
[170] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.27, Nokta Kitap, 1.Baskı, Mart-2005
[171] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.43, Nokta Kitap, 1.Baskı, Mart-2005

safir taşı biçiminde bir kitap vermiştir."[172] Bu çok özel bir kitap olmalıydı. Çünkü bu mucize kitaptan yalnız Âdem değil bütün soyu yararlanacaktı. Şöyle demişti melek Raziel: Senden sonra gelecek çocukların da son kuşaklarına kadar, her ay neler olacağını, geceyle gündüzün arasında nelerin olup biteceğini öğrenmek için bu kitaptan yararlanabilecekler. Bütün olacaklar; bir felaket mi, bir kıtlık mı olacağı, tahılın bereketli mi olacağı, yağmurun mu kuraklığın mı egemen olacağı gözlerinin önüne serilecek."[173]

"Safir taşından bir kitap ilk ata Âdem'e teslim ediliyor. Ne için? Elbette okuması için. Ve Âdem kitabı dikkatle okudu. Çünkü ancak bu kitap sayesinde her cisme ve her hayvana bir isim verebilecekti."[174]

Âdem'in okuma bilip bilmediği ve safir taşından bir kitabı nasıl okuduğu bizim bilgimiz dışındadır. Ama eski İbrani yazarlarının yeteneklerini elbette öğrenmek isteriz. Şöyle devam eder Daniken: **"Çok eski zamanların yazarlarının icat yetenekleri tartışılmaz düzeydedir. Çünkü Âdem'in "okuduğu" bu kitabın ayrıntılarını dahi kaydetmişlerdir."**[175] Âdem'in ilk ata olarak bilindiğini dikkate alacak olursak; söz konusu kitabı okuduğu sırada elbette yanında başka insanların olmaması gerekmektedir. Hele Yahudi yazarlarının hiç olmaması gerekir. Ama anlaşılan durum böyle değildir. Çünkü İbrani tarih yazıcılarına göre **"Kitabın içinde kutsal ilim, irfanın işaretleri saklıdır. Bunun gibi 72 bilim dalı, en üst sırların 670 işaretini aralarında paylaşmaktadır. Üst dünyanın azizlerine açılmamış 1500 şifre de ayrıca kitabın içinde saklıdır."**[176]

Yahudi tarih yazarlarının bu bilgilere nasıl ulaştıkları bilinmezliğini korumaktadır. Açıklaması bir tek şekilde olabilir. Ya kitabı görmüş ve okumuşlardır ki bu varsayım o sırada onların da orada yani cennet bahçesinde olmalarını gerektirir; ya da Âdem bunlardan İbrani yazarlarına bahsetmiştir. Eğer cennet bahçesinde bulunduğu sırada bahsetti ise, bu Âdem'in cennet bahçesinde yalnız olmadığı

[172] Safir: Gökyakut,Alüminyum oksit'in kristal formu
[173] Daniken, Kıyamet Günü, sh.28
[174] Daniken, Kıyamet Günü, sh.27
[175] Daniken, Kıyamet Günü, sh.27
[176] Daniken, Kıyamet Günü, sh.28

anlamına gelir ki, bu yaratılışı da, kutsal kitabı da inkâr etmek demektir. Ama eğer Âdem bunları Cennetten kovulduktan sonra Yahudi yazarlarına anlattı ise o zaman da bu yazarların Âdem'le yaşıt olmaları gerekmektedir. Başka türlü yalnız Âdem'in okuduğu bir kitabın içeriğini bilmeleri olanaksızdır. Ama bu durumda siz eğer "**uydurmuşlar**" diyorsanız bu da en güçlü olasılıktır.

Safir taşından kitabımıza dönecek olursak; **"Âdem taşı oğlu Şit'e "nasıl kullanacağını" anlatarak verdi. Şit, safir taşından yeterli bilgiyi öğrenince "altından bir sandık" imal etti. Kitabı bu altın sandığın içine koydu ve sandığı da Hanok kentinin bir mağarasına sakladı."** [177]

İlk ata Âdem'in oğlu Şit'in altını nereden bildiği, eğer biliyorsa nereden bulduğu, bulmakla kalmayıp hangi araç ve gereçle altın bir sandık yapmış olduğu başlı başına bir merak konusu olmakla birlikte, eğer bu altın sandığı sakladığı şehir, Âdem'in büyük oğlu ve Şit'in ağabeyi olan Kabil'in, nereden bulduğu hala bir bilmece olan bir kadınla evlendikten sonra inşa etmekte olduğu ve oğlu Hanok doğunca onun şerefine "Hanok" adını verdiği şehir ise; Eski Ahit'te, Yahudi Peygamberleri de öyle bir karışır ki, en seçme icatçı Yahudi Peygamberinin bile bu karışıklığın içinden çıkabilmesi olasılığı yoktur.

Ama ne yazık ki gelişmeler bunun böyle olduğu yolundadır. Çünkü **"Âdem'in kitabının nerede olduğu ata Hanok'a rüyasında açıklanıncaya kadar orada kaldı."** [178] Bu Hanok, Âdem'in yedinci kuşaktan torunudur. 365 yıl yaşadıktan sonra göğe çekildiği söylenir. Mısır'a hiyeroglif yazısını götüren ünlü Thott'un da Hanok olduğu söylenir. Üstelik Nuh'un büyük dedesidir. Ayrıca Ölüdeniz Yazmaları arasında bir nüshası bulunan Enok'un Kitabı'nın da yazarıdır. Hakkında yazılıp çizilenlere göre; Kalemle ilk-yazı yazan, yıldızlar ve hesapla meşgul olan, herkesin derilere büründüğü bir zamanda kendisine kumaştan elbise diken bir insandır. Masonluğun kurucusu olduğu yönünde bilgiler de vardır. Bütün bunlardan da anlaşılacağı gibi on parmağında on marifet olan hayli ilginç ve karışık bir kişiliktir. Kendisi henüz göğe yükselmediğine

[177] Daniken, Kıyamet Günü, sh.28
[178] Daniken, Kıyamet Günü, sh.29

göre adına bir şehir de kurulmamış demektir ki bu durumda sözü edilen Hanok şehri Kabil'in kurduğu Hanok şehri olsa gerekir.

"Hanok sabah erkenden yola çıkarak mağarayı bulmakla kalmadı. Kutsal kitabı nasıl kullanacağı de para-psikolojik yollarla kendisine açıklandıktan sonra Hanok, artık mevsimleri, gezegenleri ve ışıklarını avucunun içi gibi biliyordu."[179]

Yukarıda belirttiğimiz gibi Âdem kitabı oğlu Şit'e vermişti. Verirken nasıl kullanacağını da öğretmişti. Buradaki soru Şit'in kitabı neden kendi oğluna vermeyip, nereden bulduğu ve nasıl yaptığı bilinmezliğini koruyan bir altın sandık içinde bir mağaraya sakladığı değildir. Şit Kitabı sakladıktan sonra altı nesil geçmiş olmalıdır çünkü Hanok belirtmiş olduğumuz gibi Âdem'in yedinci kuşaktan torunudur. Bu durumda Şit'ten Hanok'a kadar geçen nesiller yok sayılmaktadır.

'Kitap melek İsrafil'in yardımıyla Nuh'un eline ulaştı.' Kitabı taşımakla görevli melek Raziel değil miydi? Ayrıca melek Raziel neden kitabı Hanok'a ulaştırmamış ve Hanok dağ taş demeden mağara aramıştır? Diyelim ki böyle oldu, Hanok kitabı neden oğluna teslim etmedi? Çünkü sonuç olarak Nuh'un büyük dedesidir.

'Nuh bu kitaptan gezegenlerin yörüngelerini öğrendi. Yıldızlardan Eldebaran'ın, Orion'un ve Sirius'un yörüngelerini öğrendi. Nuh kitaptan herbir gök katının ve göksel hizmetkârların adlarını da öğrendi.'[180] Daniken bu konuda şunları söyler: **'Nuh'un niçin Eldebaran'ın, Orion'un ve Sirius'un yörüngeleriyle ilgilendiği ve göksel hizmetkârların adlarını bilip de ne yapacağı benim için gizemini koruyor. Yani bence tufandan sonra hayatta kalanların bambaşka tasaları olması gerekirdi.'**[181]

Bundan sonra herkes kitabı oğluna ya da başka birilerine teslim eder. En son Süleyman'a verilir. Süleyman'dan sonra da bir daha sözü edilmez, kaybolur gider.[182]

---

[179] Daniken, Kıyamet Günü, sh.30
[180] Daniken, Kıyamet Günü, sh.31
[181] Daniken, Kıyamet Günü, sh.31
[182] Bu safir taşından kitap hakkında sevivon.com adresindeki bir Yahudi sitesinde çok ilginç bir ipucu vardır.Musa için 'Tanrı ona safir taşından yapılmış çok değerli iki kitap verdi.' şeklindeki ifade izi sürülmesi gereken bir bilgidir.

Tuhaflıklar bu kadarla da bitmez der Daniken. Kitaba sonradan eklenen Âdem ile Havva'nın hayatına dair bir metin daha vardır. Metin her ne kadar MS 730 yıllarında yazılmışsa da, tarihi belirsiz el yazmalarına dayanmaktadır.

'Havva gökyüzüne baktı ve ışıklar içerisinde bir arabanın geldiğini gördü. Bu arabayı görkemini hiçbir insanın anlatamayacağı pırıl pırıl dört kartal çekiyordu.'[183]

Burada da önemli olan Havva'nın bir UFO olayına tanık olması değildir. Önemli olan bu gözlemin dünya üzerinde henüz Âdem ile Havva'dan başka insanlar yokken yapılmasıdır. Daha önceki safir taşı konusundaki eleştirimiz bu gözlem içinde geçerlidir. Yani ya Havva'nın yanında bir Yahudi tarih yazarı vardır ya da Havva bu gözlemini bir Yahudi tarihçiye aktarmıştır. Ya da bunu yazan Yahudi ilahiyatçısı düpedüz uydurmaktadır.

'Eski Yahudi destanlarına bakılacak olursa bu cennet bahçesi çoktan beri vardı.' diye devam ediyor Daniken; **'Tüm bahçeleri, bitkileri ve aynı zamanda üstündeki kubbeyle altındaki yer, hepsi çoktan hazırdı. Ve gök ile dünya ancak 1361 yıl üç saat ve iki saniye sonra yaratıldı.'**[184] Çoğu kere olduğu gibi bu üç saat iki saniyenin nasıl ve ne ile ölçüldüğünü sormanın bir anlamı yoktur. Daha da önemlisi asıl bomba haber bunun sonrasında gelmektedir. **'Asser'in kızı Sara, cennet bahçesine gelen 9 kişiden biridir.'**[185]

Şimdi bir soru: Asser'in kızı Sara cennet bahçesine gelen 9 kişiden biri idiyse öbür 8 kişi kimlerdir? Soruyu daha da vurgulamak için altını çizerek belirtelim ki Sara, Asser'in kızıdır. Yani kim olduğu bilinen bir de babası vardır. Babası varsa annesi ve kardeşleri neden olmasın? Gerçi onların cennet bahçesine girip çıktıklarını bilmiyoruz. Ama bir şeyi çok iyi biliyoruz 'Cennet bahçesinde sadece ilk yaratılan insanlar olarak Âdem ve Havva vardır.' Yani öyle olması gereklidir. Eğer cennet bahçesinin başka ziyaretçileri de varsa bunun bir tek anlamı vardır, o da Âdem'in yaratılan ilk insan olmadığıdır. Peki bu kadar büyük bir iddia '*uydurulmuş*' olabilir mi? Hatırlayalım: Âdem'in okuduğu safir taşı kitapta nelerin yazılı ol-

[183] Daniken, Kıyamet Günü, sh.32
[184] Daniken, Kıyamet Günü, sh.36
[185] Asser'in kızı Sara'nın adı eski Ahit'te de geçer. Peygamber olduğu da söylenir.

duğu biliniyordu. Havva'nın uçan cisim gözleminde ne gördüğü biliniyordu. Cennet bahçesinin dünya yaratılmadan daha önce var olduğu biliniyordu ve hatta zamanı bile ölçülmüştü. Üstelik Kabil'in Nod diyarında evlenecek kadını nereden bulduğunu merak ediyorduk. Yine Kabil'in 'Beni kim bulsa öldürecek.' sözlerine bir anlam verememiştik. Üstelik Tanrı'nın 'Seni kim öldürürse ondan 7 kere öç alınacaktır.' sözleri bize çokta anlamlı gelmemişti. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi Kabil hakkında İncil'in ima ettiği ama Tevrat'ta açıkça yazılı olan homoseksüellik iddiası da bize saçma geliyordu. Yeryüzünde anası babası ve kardeşinden başka kim vardı ki böyle bir ima yapılabilsin. Üstelik Habil için de böyle bir şey düşünülemezdi çünkü Kabil'in sunusunu kabul etmeyen Tanrı, Habil'in sunusunu kabul etmişti. Peki o zaman bu '**ima**' ne içindi? [186]

Hatırlarsanız Eski Ahit'in daha ilk bölümde 'dağıldığını' ve Tanrı'nın 5. günde kendi suretinde erkek ve dişi olarak yarattığı insandan sonra 2. bölümde yazılan **'Rab, Tanrı Âdem'i topraktan yarattı.'** ifadesini İbrani yazarlarının unutkanlığına bağlamıştık. Ama şimdi bunu anlamlandırabilir miyiz? İlk bölümde yani 5. günde yaratılan insan, 2. bölümde yaratılan Âdem'den başka ya da farklı bir insan türü mü idi? Daha da açıkça: ilk bölümde Tanrıların kendi benzeyişlerinde, suretlerinde erkek ve dişi olarak yarattığı insan, 2. bölümde topraktan ve yalnız olarak yaratılan ve burnuna can üflenen Âdem'den farklı bir yaratılışa mı sahipti?

Daha da kötüsü var ama bunun için yeniden kutsal kitaba dönmemiz gerekiyor **'Tanrı oğulları insan kızlarına vardıkları ve bu kızlar onlara çocuk doğurdukları zaman, o günlerde hem de ondan sonra yeryüzünde Nefilim vardı; bunlar eski zamandan kalma zorbalar, şöhretli adamlardı.'**[187] Burada dikkat edilmesi gereken "o günlerde hem de ondan sonra" şeklinde ifade edilen zamandır ama bundan daha da önemli olan "eski zamandan kalma zorbalar" ifadesidir. Soru şudur: Hangi eski zamanlar? Kutsal kitaba göre yaratılışın en eski zamanlarında olmuyor mu bunlar? Sözü edilen zaman dilimi zaten insanlığın ilk zamanları değil mi? Sözge-

[186] Eski Ahit dışında kalan Yahudi kayıtlarında Adem'in her oğlunun bir ikiz kızkardeşi olduğu belirtilir ve hatta bunların isimleri dahi verilir.

[187] Yaratılış, 6:4

limi bu eski zamanlar Âdem'den daha eski zamanlar mı? Eğer öyle ise Âdem'in ilk insan olduğu bütünüyle bir masaldan ibaret demektir. Ayrıca bu Nefilimlerde kim? Hangi eski zamanlardan kaldılar? Bunların zorbalıkları nerelerden kaynaklanıyor? Âdem'den önce bu Nefilimlerin zorbalık yapabileceği başka insanlarda mı vardı? Ayrıca bu Nefilimler neden 'Şöhretli adamlardır? Adam oldukları belirtildiğine göre insan cinsinden varlıklardır ama ne kadar eski bir zamandan kalmış ve şöhretlerini nasıl kazanmış oldukları açıklama bekleyen konulardır.

Bu haklı sorular böylece uzayıp gidebilir ama bunun neredeyse sonu yok gibidir. Dünyanın ve insanın yaratılışını anlattığı ve tek Tanrılı evrensel bir din olduğu iddia edilen bir dinin kutsal kitabında yer alan bu sözleri anlamlandırabilmenin olanağı yoktur. Üstelik yine Yahudi efsanelerine bakılırsa diye devam eder Daniken: **'Cennet bahçesindeki günah kesinlikle elma ile ilgili değildir çünkü gökyüzündeki meleklerin en büyüğü olan Semael, Havva anamızı baştan çıkarmış ve hamile bırakmıştır.'**[188] Tevrat dışı Yahudi dini metinlerinde bu konuda bol miktarda bilgi vardır. Havva'yı baştan çıkaran meleğin adını bile söylerler. Ama bu isim Daniken'in belirttiği gibi Semael değil, Lusifer'dir. Devam eder Daniken: **"Kanıt mı istiyorsunuz, işte size sağlam bir kanıt, 'cinsel ilişkiden' sonra Havva onun yüzüne baktı ve dünyasal biri yerine göksel birini gördü."**[189]

Havva'nın ne gördüğünü sormak durumunda değiliz ama bizim sadece iki kişinin bulunduğunu sandığımız cennet bahçesinde, Havva'nın peşinden koşan başka erkeklerde mi olduğunu sorabiliriz. Asser'in kızı Sara var ise Masser'in oğlu Mara neden olmasın ki? Hatta olmalıdır da! Çünkü Sara cennet bahçesine giren 9 kişiden biri ise cennet bahçesine girip çıkan 8 kişinin arasında erkeklerde olabilir. Eğer var ise cennet bahçesindeki bu kalabalık başka bir konunun aydınlatılmasında bize yardımcı olabilir mi? Yine hatırlayacak olursanız dünya üzerinde kimsecikler yok iken Kabil'in evlenecek kadını nereden bulduğunu merak etmekte idik.[190] Sara ile

[188] Daniken, Kıyamet Günü, sh.37
[189] Daniken, Kıyamet Günü, sh.37
[190] Eski Ahit dışı Yahudi dini kaynaklarının Adem'in her oğlunun bir ikiz kızkardeşi olduğunun yazıldığını belirtmiştik. Aynı kaynaklara göre Kabil'in evlendiği kadın,

beraber babası Asser'in de varlığını öğrendik.[191] Bu da bize cennet bahçesine girip çıkan ama orada yaşamayan bazı insanların var olduğunu söyler. Eğer cennet bahçesinin etrafında yaşayan bazı aileler varsa, Kabil için ima edilen homoseksüellik iddiası güç kazanmakla kalmaz Kabil'in evlenecek kadını nereden bulduğunu da açıklar.

Devam edelim: "**En eski zamanlardaki Yahudilerin efsaneleri bu kadarla da kalmaz. Çünkü Yahudi hayalgücü sınır tanımaz. Sınır tanımamakla da kalmaz ve anlaşılmaz bir şekilde yeni bir dinin temellerini de atar. Bilindiği gibi Hıristiyan dini, İsa'nın insanları kurtarmak için geri gelmesi gerektiği temelleri üzerine kurulmuştur. İsa insanları neden kurtaracaktı? Cevap 'günah mirasından...' Hatırlayacağınız gibi bu günah cennet bahçesinde işlenmiş. Aden bahçesinde Havva gökten kovulan bir eski başmelek tarafından baştan çıkarılmıştı. Havva'yı baştan çıkaran ve herşeyi değiştiren günah, hiçbir zaman işlenmemiş olsa bile, Hıristiyan inanışında İsa'nın daha sonraki gelişinde kurtarıcı olarak gelmesinin başlıca nedenidir. Eğer bu günah mirası olmasaydı, kurtarılmak için bir nedende kalmayacaktı. Yahudi efsaneleri bize bu konuda bazı şeyler daha anlatırlar. Buna göre Havva'nın eski melek tarafından baştan çıkarılmasından sonra iki ayrı soy oluşmuştur. Bunlardan biri Habil'in soyu diğeri ise Kabil'in soyudur. Kabil'in soyundan gelenler tıpkı bir hayvan gibi davranırlarmış.**"[192]

Burada bize açıkça işaret edilen, sapkınlıklarıyla ünlü Sodom ve Gomore halklarıdır. Ama Kabil'in soyunun ayrı tutulması ve açıkça aşağılanması daha sonra Eski Ahit'ten de dışlanması acaba Kabil'in tecavüzcü meleğin soyu olmasından mı kaynaklanıyor konusuna hiç girmeyeceğiz. Bunlar teologların sorunlarıdır. Kabil'den gelen soyun kötülüğü de Sodom ve Gomore efsanelerinde uzun uzun anlatılmaktadır zaten.

---

kendi ikiz kızkardeşidir. Witcombe bu konuda şunları yazar: 'insan soyunun sürmesi için uygulanmış olması gereken ensest ilişki (Kabil'in çocuklarının annesi kimdi?) gibi çetrefil ve utandırıcı soruları bir kenara bırakırsak ...' benzer şekilde Yakup'un öyküsünde de 12 oğlundan herbirinin kendi ikiz kızkardeşi ile evlendiği belirtilir.

[191] Asser'in kızı Sara'nın adı Tevrat'ta da geçer. Üstelik de peygamberdir.

[192] Daniken, Kıyamet Günü, sh.38

Burada gözden kaçan ya da kaçırılan çok önemli bir konu vardır, nedir bu herkesin yanından geçip dokunamadığı konu? Cevap: Habil'in soyu yoktur. Tekrar pahasına hatırlayalım: Âdem ile Havva'nın iki oğlu vardır ve bu oğullardan biri ötekini öldürmüştür. Anlaşılması çokta kolay olmayan bir şekilde kardeşinin katili olduğu açıkça bilindiği halde, öldürülmemiş sadece 'toprağın üzerinden' sürülmüştür. Üstelikte 'canı' konusunda tüm güvenceler verildikten sonra. Neden böyle olduğu sorusunun yanıtı yukarıda belirttiğimiz konu olabilir mi? Habil ölmüştür ve devam edebilecek bir soyu yoktur. Eğer Kabil'i de öldürürseniz insan soyu daha başlamadan biter. Dolayısıyla Kabil'i öldüremediğiniz gibi gözünüz gibi de sakınmak ve korumak durumunda kalırsınız. Kabil'i evlendirir ona bir şehir kurdurur ve soyunu beş altı kuşak boyunca dikkatle takip ederseniz. Ama Lemek bir öldürme olayına karışınca, beş altı kuşak boyunca takip ettiğiniz soyu birdenbire unutur ve Havva anamıza yeniden müracaat edersiniz. Hem de Lemek'in oğullarını çeşitli sanatların kurucuları olarak ilan etmenize rağmen.[193]

Bunun nedeni Kabil'in babasının istenmeyen biri olması ya da bu istenilmeyen babanın ancak fark edilmesi olabilir mi acaba? Çok daha sonraki zamanlarda İsrail Tanrısı Yahve'nin Sodom ve Gomore'yi ısrarla yok etmek istemesinin altında da bu soyun Kabil'den türediği varsayımının bir rolü olabilir mi?

Eski Ahit bu olasılığı destekler gibidir.

'Âdem 130 yaşındayken kendi benzerinde, kendi suretinde bir oğlu oldu. Ona Şit adını verdi.'[194]

Burada Âdem'in oğlu Şit'in, Âdem'in kendi suretinde, kendi benzerinde olduğunun vurgulanması çok anlamlıdır. Çünkü bu vurgulama bütün Kutsal Kitap içerisinde sadece Tanrıların insanı kendi benzerinde, kendi suretinde yarattığı bildirilirken kullanılır. Üstelik Âdem'in diğer oğullarının; "Âdem'in kendi benzerinde, kendi su-

[193] Lamek'in üç oğlu eski Ahit tarafından uygarlığın kurucuları olarak bildirilirler. Buna göre Yaval 'çadırda oturanların ve sürü sahiplerinin atası bu idi.' Yuval 'Lir ve Ney çalanların' hepsinin atası bu idi. Tuval – Kain ise ilk demirciydi. Tunç ve demirden çeşitli kesici aletler yapardı.(Yaratılış.4:20,22)

[194] Yaratılış 2:1,5

retinde" olmadığı gibi bir yaklaşımı da beraberinde getirir. Gerçekten çok ilginç bir biçimde Kutsal Kitap, Şit'in kiminle evlendiğinden de hiçbir şekilde söz etmez. Yaratılış 1.26 da **'Şit'in de bir oğlu oldu, adını Enoş koydu.'** dedikten sonra Âdem'in soyunun öyküsü başlığı altında **'Şit'in doğumundan sonra Âdem 800 yıl daha yaşadı. Başka oğulları ve kızları oldu. Âdem 930 yıl yaşadıktan sonra öldü. Şit 105 yaşındayken oğlu Enoş doğdu.'** der ve konuyu bitirir.[195] Yine çok ilginç olarak Âdem'in Şit'ten sonra doğduklarını bildirdiği 'başka oğullar ve kızlar'dan da tek kelimeyle bile bahsetmez. Şit'in kardeşleri olması gereken bu "başka oğullar ve kızlar" bu kadar önemsiz midir? İlk insan olan Âdem'in diğer çocuklarının da en azından Kabil kadar önemli olması gerekmez miydi?

Unutulmasın ki burada herhangi bir tez önermediğimiz gibi herhangi bir iddiada da bulunmuyoruz. Yaptığımız şey düşüncelerle dans etmekten başka bir şey değildir.

ESKİ AHİT VE TARİH

Milattan önceki bir tarihe bakmak isteyen bir araştırmacının başvuru kaynakları ne yazık ki çok seçenekli bir liste oluşturmaz. Çünkü bilinen en eski kaydedilmiş tarihsel bilgi, Yahudilerin Eski Ahit'i, Mezopotamya tabletleri, Mısır papirüsleri ve Çin kaynaklarından ibarettir. Özellikle de Orta Doğu söz konusu ise Eski Ahit başvurabileceğiniz en önemli tarihsel metin ve tek kaynak olarak çıkar karşınıza.[196]

Ancak bu kere de bambaşka bir sorunla karşı karşıya gelmeniz kaçınılmazdır. Çünkü Eski Ahit'teki tarihler kesinlikle kanıtlanabilir gibi değildir ve sanki özellikle karıştırılmış gibidir. Amacı bilgi vermek değil, kesinlikle var olan bilgiyi de saklamak gibi görünür. Sözgelimi İsrailoğulları, Mısır'dan çıkışlarından sonra kırk yıl boyunca çöl de dolaşır ve sonra Kenan Eli'ne geçerler. Ama siz Mı-

[195] Yaratılış 2:1,7

[196] Bunun bir nedeni de Mezopotamya tabletlerinin perişan halleridir ama bu konuya daha sonra bakmak durumundayız.

sır'dan çıkışın tarihini bilmiyorsanız, bu bilgi ne işinize yarayabilir? Benzer şekilde Süleyman'ın Tapınağı'nın yapılışında referans noktası yine Mısır'dan çıkıştır ama bu tarih bilinmediği için size bir tarih değil sanki bir bilmece verilmiştir. Kutsal kitabın Krallar bölümünde **"İsrail halkı Mısır'dan çıktıktan 480 yıl sonra Süleyman'ın Krallığının dördüncü yılının ikinci ayı olan Ziv ayında Rabbin tapınağını yapmaya başladı."** ifadesinde mükemmel bir tarih bulduğunuzu sanarsınız ama Mısır'dan çıkışın tarihini bilemediğiniz için bu bilgi hiçbir işinize yaramaz. Yılları sayma konusunda Nippur takvimine sadık olan Yahudi takvimi de işinizi kolaylaştırmaz. Çünkü M.Ö. 3760 yılından başlayan bu takvim şimdilerde 5766 yılını göstermektedir. Yani Eski Ahit bırakınız anlattığı olaylarla ilgili tarihler vermeyi, kendisi tarihlendirilmeye muhtaç bir görünüm sunmaktadır. Bu durumda bilim adamlarının kullanabilecekleri tek kaynak Mısır kronolojisi gibi görülmektedir. Çünkü Mısır kayıtları M.Ö. 3100 yılından başlayan Kraliyet hanedanlarından söz eder ve üstelik tarihi kayıtlar konusunda titiz olan Mısırlılar, özellikle hanedanlar kronolojisini son derece düzgün tutmuşlardır. Ancak Eski Ahit'i Mısır kronolojisi ile bağdaştırabilmek son derece zahmetli ve güç bir uğraşı olmasının yanısıra sonuçsuz kalmaya da mahkûm gibi görünmektedir. Özellikle Eski Ahit'teki sıraya bağlı kalmak kaygısından kaynaklanan bu tür bütün çalışmaların sonucu tam bir hüsran olmuştur. Bunun yanısıra Eski Ahit'te önemle anlatılan birçok olay, Mısır tarihlerinde hiçbir şekilde yer almamaktadır. Bunların içinde Mısırlıları yakından ilgilendirmesi gereken ünlü Mısır'dan çıkış hikâyesi de vardır. Eski Ahit'te önemli bir yer tutan bu Mısır'dan çıkış hikâyesinden Mısırlı tarihçilerin haberi bile yoktur.

Bu durumda, mademki Eski Ahit ve büyük ölçüde ondan kaynaklanan İbrani tarihini Mısır kronolojisi ile bağdaştıramıyoruz, o zaman yapılabilecek en doğru şey; işe Mısır kronolojisini de bir yana bırakarak, doğrudan Eski Ahit'te önemli bir yer tutan "Exodus" yani Mısır'dan çıkışla başlamayı düşünmek olabilir. Bu biraz kolaya kaçmak gibi görünse de gerçek öyle değildir. Çünkü bilim adamlarının, tarihçilerin, teologların ve araştırmacıların yüzlerce yıldan beri devam eden Eski Ahitle Mısır kronolojisini bağdaştırma çabaları, kütüphaneler dolusu kitap üretmesine karşın henüz bir

sonuca ulaşabilmiş değildir. Üstelik bunun sorumlusu da Mısır kronolojisi değildir. Bilindiği gibi eski Mısırlılar tarihi kayıtlar konusunda titiz ve güvenilir çalışmalar yapmışlardır ve bunun sonucu olarak elimizin altında bol miktarda tarihsel doküman vardır.

Sorun bütünüyle Eski Ahit'in tarih ve tarihlendirmeye karşı olan tutumundan kaynaklanmaktadır. Üstelik Eski Ahit'in bu tutumu, Eski Ahit kaynaklı İbrani tarihine de olduğu gibi yansımıştır.[197] Dolayısıyla da Eski Ahit kaynaklı İbrani tarihinde herşey birbirine karışmış, karışmakla da kalmayıp tam bir bilmeceye dönüşmüştür. Hiçbir kutsal metin, hiçbir mit, hiçbir yazılı kaynak; düzeltmenlerin, yorumcuların ve din adamlarının becerikli elleri müdahale etmedikçe bu kadar karışamaz ve bu kadar garip bilmeceler oluşturamaz.

Bu karışıklığın en güçlü belirtileri de Mısır'dan Çıkış hikâyesinde görülür. Çünkü İsrailliilerin Mısır da kaldıkları süreyi, bazı tarihçiler 400 yıl olarak belirtir. Çünkü Kutsal Kitap'ta Tanrı Abraham'a **"Senin soyun yabancı bir ülkede 400 yıl esir olarak yaşayacak."** demiştir.[198]

Ama bazı Yahudi kaynakları bu sürenin 94 yılı genişleme, 116 yılı kölelik olmak üzere toplam 210 yıl olduğunu bildirmektedir.[199] Ölüdeniz Yazmaları da bu tarihi 210 yıl olarak bildirir.[200] Üstelik bu konuda bir ayrıntı da verir. **"İsrailliilerin Mısır'daki sürgünlüklerinin 152. yılında 136 yaşındayken ölen, Kehat oğlu ve Levili oğlu Amram."**[201] Amram, Musa'nın babası olarak bildirilen kişidir. Bir sonraki pasaj da ise Musa'nın yaşı konusunda bilgi ki-

---

[197] Bu konuda farklı yaklaşımlar olduğunu daha önce vurgulamıştık. Bilgi notu olarak sunmamız gereken Witcombe'nin bir tespitine göre, İbrani terimi genellikle İbrahim ve İshak ile başlayıp Musa ile sona eren Eski Ahit kabile reislerini tanımlamak için İ.Ö. ikinci bin yılın yarısından M.Ö. 13. yüzyılda Kenan'ın fethine kadar süren döneme işaret etmek için kullanılır. M.Ö.13. yüzyıldan M.Ö. 6. yüzyıla yani Babil sürgününe kadar İsrailli, Babil sürgününden dönüşten sonra da Yahudiler olarak tanımlanırlar. Bu konuda bizim de söyleyeceklerimiz olacaktır.

[198] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.557, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

[199] www.sevivon.com

[200] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.556, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

[201] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.556, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

rıntıları vardır. "**Şölen bittiğinde, oğlunu Harun'u çağırmaya gönderdi ve oğlu yirmi yaşlarındaydı.**"[202] Harun'un Musa'nın büyük kardeşi olduğunu da Eski Ahit'ten öğrendiğimize göre; Amram'ın Harun'u çağırmaya gönderdiği oğlunun Musa olduğunu söyleyebiliriz. O zaman 20 yaşlarındaysa; Midyan'da geçirdiği söylenen 40 yıllık süreyi de buna eklersek; 60 yıllık bir zaman süresi elde ederiz ki, bu da 152+60=212 yıl demektir. Bu da Kumran yazmalarındaki sürenin daha doğru olduğu anlamına gelir. Ama **Eski Ahit'e göre bu süre 430 yıldır.**[203] Eski Ahit bu sürede dört nesil geçtiğini belirtir çünkü; Tanrı Abraham'a "**Soyunun dördüncü kuşağı buraya dönecek.**" demiştir. Ancak aynı Kutsal Kitap Levi'nin ardından üç kuşak ve Yusuf'un soyu olarak da yedi kuşak yaşanmış olduğunu yazarak bunların hepsini yalanlar.[204]

Ama bu çok da önemli bir konu değildir. İster dört nesil, ister sekiz nesil geçsin yabancı bir ülkede 430 yıl boyunca kalmak kim ne derse desin "**yerleşik bir hayat**"ın en güçlü kanıtını oluşturur. ABD'nin Amerika'da yerleşimi bile bu kadar eski bir tarihe dayanmaz.

Bilindiği gibi asıl adı Yosef (Josef) olan Yusuf'un, Mısır Firavununa vezir olması masalıyla başlayan Mısır'a sığınma, Firavunun izni ve Yusuf'un çağrısı üzerine gerçekleşir. "**Ve Yusuf babasını ve kardeşlerini yerleştirdi ve Firavunun emrettiği gibi Mısır diyarında onlara mülk verdi.**"[205] Yani Eski Ahit ve ondan kaynaklanan İbrani tarihsel metinlerinin "**esir kavim**" dediği İbraniler Firavunun izni ve Yusuf'un daveti üzerine Mısır'a gitmişler, oraya yerleşmişler, mal mülk edinmişler ve Eski Ahit'in bildirdiği süreyle 430 yıl boyunca Mısır'da yaşamışlardır. Bilindiği kadarıyla da bütün bu zaman süresi içinde, ne Mısır tarihinde ve ne de İbrani tarihinde kayıtlara geçmiş bir olay yoktur. Bu oldukça ilgi çekici ve

---

[202] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.556, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

[203] Tevrat, Çıkış, 29:40

[204] Kayıtlarına göre Levioğulları'nın adları şunlardır: Gerşon, Kehat, Merari. Levi 137 yıl yaşadı.(Çıkış,6:16) ve "Yusuf oğlu Manaşşe'nin boylarından Manaşşe oğlu Makir oğlu Gilat oğlu Hefer oğlu Selofhat'ın Mahla, Noa, Hogla, Milka, Tirsa adındaki kızları, Buluşma Çadırı'nın girişinde Musa'nın, Kâhin Elazar'ın, önderlerin ve bütün topluluğun önüne gelip şöyle dediler." Çölde sayım, 27:1

[205] Çıkış, 47:11

düşündürücü bir durumdur. 430 yıl boyunca Mısır'da yaşamış kalabalık bir yabancı topluluk; bütün bu uzun yıllar boyunca, Mısır tarihi kayıtlarına geçmiş hiçbir şey yapmamıştır. Oysa kutsal kitaba ve diğer Yahudi metinlerine göre, "zulüm ve işkence gören" esir kavimdirler. **"Böylece Mısırlılar İsrâillilerin başına onları ağır işlere koşacak angaryacılar atadılar."** diye yazar Kutsal Kitap. Üstelik bu angaryacılar **"İsrâillileri amansızca çalıştırdılar. Her türlü tarla işi, harç ve kerpiç yapımı gibi ağır işlerde yaşamı onlara zehir ettiler."** diye acı acı şikâyet eder.

Ama bu arada **"İsrâilliler Firavun için Pitom ve Ramses adında ambar kentler yaptılar."** diye yazacak ve böylece bu konuda yazdıklarının doğru olmadığını ortaya koyacaktır. Çünkü hem Pitom (Pi_Atum) hem de Ramses kentlerini kimlerin yaptığı bilindiği gibi yapıldıkları tarihleri de bilinmektedir. Kesin olarak bilinen bu iki kentin inşaatının Firavun I.Seti zamanında başladığı ve oğlu II. Ramses döneminde tamamlandığıdır. Bu kentlerin ikincisi olan ve Pi-Ramses adıyla bilinen kent, daha sağlığında II. Ramses'in başkenti olmuştur. I.Seti'in çok uzun Krallığı İ.Ö.1294 – 1279 yılları arası, oğlu II. Ramses'in hükümdarlığı ise yine İ.Ö.1279 – 1213 yılları arasındadır. Bu durumda tarihte "Depo-kentler" olarak anılan bu iki kentin İ.Ö.1294 ve 1213 yılları arasında yapılmış olduğunu net olarak söyleyebiliriz. Oysa Kutsal Kitap yorumcuları ve arkeologlar Eriha'nın İsrâilliler tarafından ele geçirildiği tarihin İ.Ö.1250'li yıllar olduğunu söylerler. Bu tarihin üzerine kutsal kitabın yazdığı 430 yıllık sürgün hayatını ve İsrail kavminin çölde dolaşmakla geçirdiği 40 yılı da eklerseniz bulacağınız tarih İ.Ö.1720'li yıllar olur ki; İsrâillilerin bırakınız yapımında çalışmayı, bu kentleri görmüş olabilmeleri bile olanaklı değildir.

Bundan daha ilginç olanı ise Mısır'daki İsrâillilerin tutumudur. 430 yıl boyunca yabancı bir halk olarak yaşadıkları ve zulüm gören esir bir kavim oldukları Mısır'da, bunları bildiren hiçbir kayıt tutmamışlardır. Mısırlılar için sanki ülkelerinde bir tek İsrâilli bile yoktur. İsrâilliler de Mısır'da yaşadıkları halde sanki hiç Mısırlı görmemiş gibidirler. Hem kayıt tutmaya meraklı olduklarını vurguladığımız Mısırlılar hem de 430 yıl boyunca bu ülkede yaşamış oldukları söylenen İbraniler sanki birbirlerini hiç görmemiş gibi garip bir tutum içindedirler.

Bu konuda söylenecek çok şey vardır ama biz bir tek konuyu vurgulamakla yetinelim. Yabancı bir ülkede ister esir, isterse hür olsun 430 yıl yaşamak çok önemli bir olaydır. Dünya üzerinden bütün tarihleri bu kadar bile olmayan onlarca devlet gelip geçmiş ve arkalarında derin izler bırakmışlardır. Yabancı bir ülkede bu kadar uzun bir zaman yaşayan bir toplumun; içinde yaşadığı insanların dilinden, kültüründen, dininden etkilenmemesi olanaksızdır. Bunun kanıtı da İsrailllilerin bütünüyle uydurulmuş olan Babil sürgünüdür. Hiç olmadığını daha sonra kanıtlarıyla birlikte ortaya koyacağımız ama 70 yıl mı, 46 yıl mı sürdüğü hala tartışmalı olan bu sürgün sırasında İsrailllilerin Babil ve Mezopotamya kültüründen ne kadar etkilenmiş olduklarını ve hatta bu etkilenmeden bir Kutsal Kitap ürettiklerini biliyoruz. Bu etkilenme öylesine derindir ki; Pers Kralı hürriyetlerini iade ettiği halde; İsrailllilerin büyük bir kısmı ülkelerine dönmeyerek Babil'de kalmışlardır. Bu konuda Messadie **"Keyhüsrev Yahudilerin Filistin'e dönmelerine izin verdiğinde içlerinden çoğunun ve "belki" çoğunluğun Babil'de kalmayı tercih ettikleri kimi zaman unutulmaktadır."** diye yazar.[206]

Buna karşın; 430 yıl kaldıklarını söyledikleri Mısır'da; ne Mısır kültüründen ne Mısır dininden hiçbir şekilde etkilenmemişlerdir. Ne İbrani kültüründe ve ne de İbrani inanç sisteminde Mısır kültüründen en küçük bir iz bile yoktur. Bunun kanıtı da 430 yıl kaldıkları bir ülkede "Yazı"yı bile öğrenememiş olmalarıdır. İbrani yazısı ancak İ.Ö.8. ya da 7. yüzyılda; Kenan'daki komşuları olan Fenikelilerin yazısını öğrenmeleri ile ortaya çıkacak ama; bu yazının gelişmesi de neredeyse İ.Ö. 5. yüzyıla kadar sürecektir. Kitap yazabilecek bir hale gelmesi ise bundan daha sonradır.[207] Daha sonra ayrıntılarıyla anlatacağımız gibi gelecekte Musa aracılığı ile edinecekleri dinsel ve hukuki yapının içerisinde Mısırlılardan alınmış en küçük bir iz bile yoktur. Bu söylediğimiz Musa'nın Mısırlı olduğu iddiaları için de geçerlidir.

Bu anlattıklarımızı doğrulayan bir başka olayda; Mısır'da 430 yıl boyunca Mısır kültüründen hiç etkilenmeyen İsrailllilerin; Eski Ahit'te yazılanlara göre Kenan'a yerleşimleri sırasında sadece bir-

[206] Messadie, Musa, sh.413

[207] İbranice ayrı bir dil değil, Kenanca da denilen Eski Akatçanın bir lehçesidir.

kaç on yıl içinde bütün komşularının dilinden, dininden ve kültüründen şiddetle etkilenmiş oldukları gerçeğidir. Etkilenmekle de kalmamışlar; onların Tanrılarını bile kabul etmişler ve Eski Ahit'in acı acı yakındığı şekilde bu Tanrılar için tapınaklar kurmuşlar, Aşera ve Baal gibi yabancı ilahlara tapınmaya başlamışlardır. Tevrat bunların hepsini yazar ve komşu halkların putlarına tapan İsrailliilerden acı acı şikâyet eder.

MUSA

Bütün bunlar bize Mısır'da, kurtarılması gereken esir bir halk olmadığını söyler. Bunun tanıklığını da Eski Ahit'in bizzat kendisi yapar. Çünkü İsrailoğulları daha Mısır'dan çıkmadan su koyuvermeye başlamışlardır. Firavunun ordusu yaklaşırken **"Rab'be feryat ettiler. Musa'ya, "Mısır'da mezar mı yoktu da bizi çöle ölmeye getirdin?"dediler. "Bak Mısır'dan çıkarmakla bize ne yaptın! Mısır'dayken sana, "Bırak bizi, Mısırlılara kulluk edelim." demedik mi?"**[208] Mısır'dan çıkış sonrasında İbraniler Musa'ya **"Keşke Rab bizi Mısır'dayken öldürseydi dediler. Hiç değilse orada et kazanlarının başına oturur, doyasıya yerdik."** diye çıkışmışlardır.[209] İsrail Tanrısının davranışı da bunu doğrulamaktadır. **"Tanrı, halk savaşla karşılaşınca düşüncelerini değiştirip Mısır'a geri dönebilir diye düşündü. Halkı çöl yolundan Kızıl Deniz'e doğru dolaştırdı."**[210] Nitekim daha sonra da İsrailliler Kadeş'te İsrail Tanrısına başkaldırdıkları zaman ve Tevrat'ın yazdığına göre, **"Mısır'a dönmek bizim için daha iyi değil mi?" demişler ve sonra da birbirlerine "Kendimize bir önder seçip Mısır'a dönelim."** demişlerdir.[211]

"Et kazanlarının başında doyasıya yiyen" ve her fırsatta Mısır'a dönmek isteyen bir **"esir kavim"** inandırıcı olmaktan çok uzaktır. Mısır'da böyle bir esir kavim varsa bile "kurtarılmak" istemediği de açıktır. Bu düşüncenin bir adım ilerisi de, kendileri istemediği halde "zorla kurtarılan" bir kavime işaret etmektedir. Açıkça gö-

[208] Çıkış, 14:10-12
[209] Çıkış,16:3
[210] Çıkış, 3:18
[211] Çölde sayım, 14:3,4

rüldüğü gibi kutsal kitabın kendisi de yazdıklarıyla bu görüşü doğrulamaktadır. Zaten biraz sonra bütün kanıtlarıyla açıklayacağımız gibi Mısır'da esir bir kavim olmadığı bir yana Mısır'da böyle bir kavim de yoktur.

Ama Yahudi yazar ve tarihçilerinin "icat" ve "uydurma" yetenekleri her zaman olduğu gibi yine sınır tanımaz. Bu nedenle de Mısır'da olmayan bir esir kavim için bir "Mısır'dan Çıkış" hikâyesi icat etmekle kalmaz ve yanında bir de Musa armağan ederler. Bu popüler hikâyeyi kısaca özetleyelim: Hikâyenin anlattıklarına bakılırsa; Mısır'da Yakup ve oğullarıyla başlayan bir İbrani varlığı söz konusudur. Bu arada İbranilerin nüfusu akıl almaz derece de artmış ve sonunda Mısır'daki en büyük etnik grup olmuşlardır. Ama aradan geçen zaman içinde "Misafirlikle" başlayan statüleri değişmiş; inşaat işlerinde ve tarım alanlarında zorla çalıştırılan köleler haline gelmişlerdir. Üstelik Mısır'daki bu etnik grubun varlığı ve sayılarının giderek artması Firavunu da kara kara düşündürmektedir. Bulduğu çare ise yeni doğan İbrani erkek çocuklarının öldürülmesidir. Tevrat bu konuda Firavunun kararını **"Doğan her İbrani erkek çocuk Nil'e atılacak, kızlar sağ bırakılacak."** diye yazar. Ancak Firavun böyle bir karar vermiş olamaz. Çünkü "**İbrani**" kavramı; bu olaydan yaklaşık bin yıl sonra Kutsal Kitap oluşturulurken icat edilmiş bir kavramdır. Yani Firavunun bu kavramı bilmesi olanaklı değildir. Mısır'a yerleşenler İsrail adını alan Yakup ve oğullarıdır. Mısır'da var olduğu iddia edilenler de İbraniler değil, İsrailoğullarıdır. Ayrıca Musa'nın büyük kardeşi Harun'un varlığı da bu konuda yeterli bir soru işareti olarak orta yerde durmaktadır. Üstelik özellikle erkek çocuklara yönelik bir tür soykırım hakkında hiçbir bilgi, hatta belirti bile yoktur.

Ancak bu çocuklardan birisi anne babası tarafından korunur ve bir sepete yerleştirilerek Nil nehrine bırakılır. Büyük bir rastlantı sonucu nehirdeki çocuk, nedimeleriyle birlikte Nil nehrine yıkanmaya giden Mısırlı bir prenses tarafından bulunur. Bu hikâyenin içinde çocuğun ablası olan Miryam'ın ne olacağını görmek için suda yüzen sepeti uzaktan gözlediği de yazılıdır. Kutsal kitabın yazdığına göre ve mutlu bir rastlantı sonucu "O sırada Firavunun kızı yıkanmak için ırmağa indi. Hizmetçileri ırmak kıyısında yürüyorlardı. Sazların arasındaki sepeti görünce, Firavunun kızı onu getirme-

si için hizmetçisini gönderdi."[212] Firavunun kızı **"Sepeti açınca çocuğu gördü. Ona acıyarak, 'Bu bir İbrani çocuğu.' dedi. 'Onu sudan çıkardım.' diyerek adını Musa koydu."**[213]

Açıkça söylemek gerekir ki; bu bir tek cümle içinde anlatılanların ne kadar yanlış olduğunu açıklayabilmek için kocaman bir kitap yazmak gerekir. Çünkü Firavunun kızının İsraillilerin konuştuğu dili nereden bildiği ve çocuğa, bu dilde sudan çıkan/sudan çıkarılan anlamına geldiği iddia edilen Moşe (Moshe, Musa) ismini nasıl koyabildiği başlı başına bir bilmecedir. Tıpkı görür görmez onun bir İbrani çocuğu olduğunu anlaması gibi... Kendisi de Mısır asıllı olan Gerald Messadıe gibi uzmanların itirazları da işte tam da bu noktada artık feryat halinde yükselmeye başlar. Messadıe işe **"Bu hayali sahneyi anlatanların, Mısır sarayının töreleri hakkında hiçbir şey bilmedikleri kesindir."** diye başlar ve bu konuda şu bilgileri verir: "Mısırlılar olağanüstü titiz insanlardı ve Eski İmparatorluk döneminden başlayarak, Mısırlı prensesler, köylüler gibi Nil'in çamurlu sularında değil, sarayın kuyu suyu ya da ince kumla özenle süzülmüş nehir suyuyla doldurulmuş havuzlarında yıkanırlardı. Zamanımızdan üç bin yıl önce, Mısır saraylarında hamamlar vardı."[214] Yine Messadıe'ye göre; **"Musa'nın beşiğinin Çıkış kitabındaki bulunuş öyküsü, Eski Mısır konusundaki bilimsel araştırmaların ışığında tümüyle hayal ürünüdür."**[215]

Ama bütün bunlara karşın Tevrat'ta yazıldığına göre Firavunun kızı bu çocuğu evlat edinecek ve onu saraylarda büyütecektir. Üstelik bütün İbrani erkek çocuklarının öldürülmesini emreden Firavun da bu çocuğun sarayda büyütülmesine izin verecektir. Bu konu için de itiraz çığlıkları yine Messadıe'den yükselir: **"Bir Kral kızının,**

---

[212] Çıkış, 2:5

[213] Çıkış, 2:6-10 Bu hikaye "Çocuğun ablası Firavunun kızına, "Gidip bir İbrani sütnine çağırayım mı?" diye sordu, "Senin için bebeği emzirsin." Firavunun kızı, "Olur." diye yanıtladı. Kız gidip bebeğin annesini çağırdı. Firavunun kızı kadına, "Bu bebeği al, benim için emzir, ücretin neyse veririm." dedi. **"Kadın bebeği alıp emzirdi. Çocuk büyüyünce, onu geri getirdi. Firavunun kızı çocuğu evlat edindi. "Onu sudan çıkardım." diyerek adını Musa koydu."** şeklinde devam eder gider. Burada dikkat edilmesi gereken çocuğun büyüdükten sonra geri getirilmesi ve ad koyma işleminin de Nil kenarında değil, çocuk büyüdükten ve Firavunun kızına geri getirildikten sonra yapılmasıdır.

[214] G.Messadıe, Musa, sh.545

[215] G.Messadıe, Musa, sh.545

babasının ölmesine karar verdiği bir İbrani çocuğu kurtarmak için onun emrine karşı çıkması olacak şey değildir. Ayrıca bütün İbrani erkek çocuklar Firavunun emriyle öldürüldükten sonra, bir Firavun kızının bir İbrani çocuğu evlat edinmesi mümkün olamaz. Ölüme mahkûm edilmiş bir çocuğun bir Firavun kızınca evlat edinildiğini söylemek delice bir iddiadır. Çünkü bu iddia Musa'ya Firavun soyundan gelen bir Mısırlı prensin sahip olduğu hakları kazandırmaktadır."[216]

Bu arada bebeği görür görmez onun bir İbrani çocuğu olduğunu anlamış olan prensesin gözlem yeteneği de şaşılacak kadar gelişmiş olmalıdır. Mısırlı prenses bu kadarla da kalmamış ve çocuğa "**Senin adın Moşe olsun, çünkü seni sudan çıkardım.**" diyerek mükemmel bir İbranice cümle kurmuştur. Mısırlı bir Prensesin nasıl İbranice konuşabildiği ise başlı başına bir soru işaretidir ama; konuyu incelemeye başlayınca bu ismin zaten İbranice olmadığını da görürüz. Çünkü Türkçede Musa dediğimiz Moşe ismi, Eski Mısır dilinin tipik kelimelerinden biri olan ve "**oğul, erkek çocuk**" anlamındaki "Mos, Mes veya Mesu"dan gelmektedir. Üstelik tek başına bir isim değil, tamamlayıcı bir ek sözcüktür. "**Tut'un oğlu**" anlamına gelen Tutmes ya da Tutmos gibi. "**Ra'nın oğlu**" anlamına gelen ünlü Ramses'in ismi de bu konuda diğer bir örnektir. Bizde pek bilinmez ve kullanılmaz ama Slav dilinde çok sık kullanılan ve "**Ahmed'in oğlu**" anlamına gelen "**Ahmedov**" ismindeki "**ov**" eki gibi tamamlayıcı bir ektir. Messadıe de Moşe'ye en yakın İbranice kelime olan maşe, "çekmek, çıkarmak" anlamındaki "maşah" fiilinin, geçmiş zaman 1.tekil şahıs olarak çekilmiş kalıbı olduğunu söyleyerek gramer açısından inceler ve bu durumda "**sudan çıkaran**" anlamına geldiğini belirterek Kitabı Mukaddesin açıklamasıyla varmak istenilen sonuca uymadığını da ayrıca vurgular.[217]

Dahası da var: Prof. Witcombe'nin belirttiğine göre. "**İbraniler ancak M.Ö.13. yüzyılda Kenan'ın fethinden sonra İbranice konuşmaya başlamışlardır. Zaten Kenancanın bir lehçesi olan İbranice, M.Ö. 1500-500 yılları arasında İsrail, Yahve ve Lut Krallıklarında konuşulan Mısır dilinden büyük ölçüde etki-**

[216] G.Messadıe, Musa, sh.545
[217] G.Messadıe, Musa, sh.544

lenmiş Sami bir dil idi."[218] Yani Mısır prensesi çocuğa İbranice Musa adını verdiği sırada İbraniler bile İbranice konuşmamaktadırlar. Dolayısıyla Mısırlı prensesin çocuğa İbranice bir ad vermesi de olanaksızdır. Bazı yazarlar bu Mısırlı prensesin Firavun II. Ramses'in kızı Thebmutis olduğunu düşünürler ama ilerleyen bölümlerde açıklayacağımız gibi bu mümkün değildir.[219]

Tahmin edilebileceği gibi; İsrailliler hakkında bu kadar önemli bir karar veren Firavunun adı yoktur. Çocuğu Nil nehrinde bulan ve onu evlat edinerek Mısır sarayında bir prens gibi yetiştiren Firavunun iyi kalpli kızının da adı yoktur. Oysa en azından Musa'ya annelik yapmış bir kadının adının bilinmesi gerekirdi. Ama yoktur! Ne Firavunun ne de kızının adları bilinmez. Bunun nedeni verilecek bir Firavun isminin; özenle kurgulanmış bütün İsrail tarihinin çöpe atılması demek olduğunun Kutsal Kitap yazıcıları tarafından net olarak bilinmesidir. Zaten bu hikâyede bütünüyle çok daha sonraları Nemrut'un, kendi yerini alacakları korkusu ile yeni doğan erkek çocuklarını öldürtmesi hikâyesinden alınmış gibi görünmektedir.

Buna benzer bilinen bazı başka hikâyelerde vardır. Roma'nın efsanevi kurucuları Romus ve Romulus da daha doğdukları gün, onları bir tehdit olarak gören Kral Amilius'un emriyle bir sepet içine konularak Tiber nehrine bırakılmış ve ölüme terk edilmişlerdir. Ancak bu iki kardeş arkalarında Yahudi tarihçileri olmadığından Musa kadar şanslı olamamış ve bir Roma prensesi yerine bir incir ağacının dalları tarafından tutulmuşlardır.

Musa'nın hikâyesi M.Ö.23. yüzyılda yaşamış olan Akat Kralı Sargon'un hayatı ile büyük benzerlikler taşımaktadır. Sargon da henüz bir bebekken bir sepet içerisinde nehre bırakılmış, Akki adında bir sulayıcı tarafından bulunarak saraya götürülmüş ve sarayda bir hizmetçi olarak büyümüş ve daha donra Akat tahtını ele geçirmiştir. Sargon'un Kral olduktan sonra yazdırdığı bir tablet de şöyle yazılıdır:

[218] L.C.E.Witcombe, Evrensel Kültür Dergisi, evrensel basim.com
[219] Giovanni Sconomogi, En Büyük Sır, sh.194

Ben Agade (Akat) hakanı, kudretli hükümdar Sargon'um
Anam, aşağı tabakadanmış, babamı hiç bilmedim
Dağlılardanmış babamın erkek kardeşi.
Doğum yerim Fırat kıyısındaki Azurgirani kenti
Yoksul anam bana gebe kalınca saklamış
Gizli doğurmuş beni; sağlam bir sepete
Yerleştirip ırmaktan aşağı yollamış.
Batmadan boğulmadan gitmişim ırmağın sularında
AKKİ bulmuş beni, tarlada su dağıtan Akki
Aldı öz oğlu gibi büyüttü de beni

Nil nehrindeki çocuğa dönecek olursak; bu çocuk hakkında bütün bildiğimiz **"Kendi oymağından bir kızla evlenen Levili bir adamın oğlu" olduğudur.**[220] Ama adamın adı sanı yoktur. Sadece Levi oymağından bir adamdır. Tıpkı Firavunun sadece Firavun olduğu gibi. Sarayda büyüdüğü söylenen Musa da Firavunun adını bilmez. Daha sonra bu "**adsız**" Firavun ölünce onun yerine geçen Firavun da sadece Firavundur. Abraham'ın karısı Sara'nın bir süre hareminde kaldığı Firavunun da adı yoktur. Hem de Abraham'a "***sahip olduğu herşeyi***" verdiği halde... Yusuf'u Mısır'a vezir yapan Firavunun da adı yoktur. Tıpkı Yusuf'un babası ile sohbet eden Firavunun adının da olmadığı gibi... Üstelik Kızıldeniz'de boğulan Firavunun da adı bilinmez, biliniyorsa da asla söylenmez. Yahudi tarih yazarları icatçı olabilirler, uydurukçu olabilirler ama aptal değillerdir. Yukarıda vurgulamış olduğumuz gibi; verilecek bir tek Firavun adının, özenle hazırladıkları bütün İsrail tarih kurgusunu nasıl çökerteceğini iyi bilmektedirler. Bu nedenle koskoca bir Mısır'dan Çıkış Hikâyesi içinde bir tek hata yapar ve İsrailli̇lerin "Piton ve Ramses kentlerinin yapımında çalıştırıldıklarını" yazarlar. Bu bir tek hatanın bile ünlü Mısır'dan Çıkış hikâyesini nasıl perişan ettiğini göreceğiz. Çünkü çok daha sonraları bir hata daha yapacak ve Süleyman tapınağının Mısır'dan çıkıştan 480 yıl sonra yapıldığını yazacaklardır. İşte bu nedenle de koskoca Mısır'dan

[220] Çıkış,2:12.

Çıkış hikâyesinde hiçbir Firavunun adı verilmez. Onlar sadece Firavundur ama daha sonra bu adı sanı bilinmeyen Levili adamın oğluna bir kardeş gerekince hemen icat edilecektir. Musa'nın kardeşi Aaron'dur. Yani bize sunulan ismiyle Harun.

İbrani tarih yazarları da "kendi oymağından bir kızla evlenen Levili bir adamın Nil nehrine bırakılan çocuğu" ile bir yere gidemeyeceklerini de anlarlar ama bu biraz geç olacak ve bu nedenle ta altıncı bölüme sarkacaktır. Yani bundan kırk yıl sonra Tanrı'nın Musa'ya "Musa, Musa" diye seslenmesinden sonraya kadar. Kutsal kitabın altıncı bölümünde tam da Tanrı, Musa ile konuşurken, konu orta yerinde kesilir, ***"Musa ile Harun'un Soy Kütüğü"*** adında bir bölüm açılır. Birtakım isimler sayılır ve **"Kehat'ın oğlu Amram 'halası' Yokevet'le evlendi, Yokevet ona Harun'la Musa'yı doğurdu."** şeklinde bir ifadeyle Levili adama ve karısına birer isim bulunur.[221] Burada Yokevet diye yazılan ismin doğrusu YHVD'dir; Yehoved-Yoheved-Yahovad olarak okunur ve bu ismin İsrail Tanrısı Yahoveh ile olan benzerliğini bir tarafa not etmek gerekir.[222] Ancak, Yahudi tarih yazarlarının o kadar düşündükten sonra Levili adam Amram'a bulabildikleri kadın da babasının kızkardeşi yani kendi '**hala**'sıdır. Böylece Musa'nın annesi aynı zamanda büyük halası da olmaktadır.[223] Ama ensest ilişkilere alışkın olan Yahudi tarih yazıcıları için bu önemli değildir. Çünkü konunun uzmanı olan G.Vermes'in de özellikle vurguladığı gibi **"Yeğen ile amca arasındaki olası evliliğe dair Pentateuch'da *(Tevrat'ın ilk beş kitabı)* açık bir ifade bulunmadığından bu suskunluğu evliliğin meşruluğuna yorarlardı."**[224] **"Öte yandan Babil Talmut'unda süregelen geleneğe göre; "kızkardeşin kızıyla evlilik" kabul edilmekle kalmaz, değerli ve cömert bir davranış olarak kabul edilerek teşvik edilir."**[225]

Amram'ın kendi halasıyla evlenmesi konusunda anlaşılmazlıklar

---

[221] Çıkış, 6:20

[222] İngilizce tercümede Jochebed

[223] Yahudililere göre Musa, MÖ. 1392 yılında Mısır'da doğmuştur.

[224] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.93, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

[225] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.4, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

bununla da sınırlı değildir. Çünkü tam da bu konuda Kutsal Kitapta çok açık bir hüküm vardır: **"Halanla cinsel ilişki kurmayacaksın. Çünkü o babanın yakın akrabasıdır."** Amram ise bırakın cinsel ilişki kurmayı, üstelik de kendi halasıyla evlenmiş ve halasından çoluk çocuk sahibi olmuştur. Yani açıkça kutsal kitabın hükümlerine karşı gelmiştir. Üstüne üstlük İsrail kavmini Mısır'dan çıkarmakla görevlendirilmiş olan **"Allah'ın kulu ve Peygamberi"** Musa da bu gayri meşru evliliğin ürünüdür.

G.Messadie'nin yazdığına göre ise **"Musa'nın Kohat'ın oğlu Amram'ın, Kohat'ın kızkardeşi Yokebed'le** (kendi halasıyla) **olan evliliğinin ürünü olduğu söylenir ki bu, Musa yasasının suçladığı aile içi zinadır. Talmut'a göre Yokebed, yüz otuz yaşında tekrar bakire olmuş ve Musa'ya gebe kalmıştır."**[226] Öldeniz Yazmaları'nda da bu konuda ilginç hikâyeler vardır.

Yeniden hikâyemize dönecek olursak, böylece bölüm sona erer ve Tanrı ile Musa kaldıkları yerden sohbetlerine devam ederler. Biraz geçte olsa Musa için bir soy kütüğü icat edilmiştir. Musa, yani Moses, Mısır sarayında ve Mısır kültürü içinde büyür. Daha doğrusu Eski Ahit böyle olduğunu söyler. Ama Öldeniz Yazmaları da bunun böyle olmadığını yazarak bizi yukarıda açıklamış olduğumuz bir bilgiyi yeniden yazmak zorunda bırakır. **"İsrailllilerin Mısır'daki sürgünlüklerinin 152. yılında 136 yaşındayken ölen, Kehat oğlu ve Levili oğlu Amram."**[227] Amram, Musa'nın babası olarak bildirilen kişidir. Bir sonraki pasajda ise Musa'nın yaşı konusunda bilgi kırıntıları vardır. Amram **"Şölen bittiğinde, oğlunu Harun'u çağırmaya gönderdi ve oğlu yirmi yaşlarındaydı."**[228] Harun'un Musa'nın büyük kardeşi olduğunu da Eski Ahit'ten öğrendiğimize göre; Amram'ın Harun'u çağırmaya gönderdiği oğlunun Musa olduğunu söyleyebiliriz. O zaman 20 yaşlarında olan Musa görüldüğü gibi Firavunun sarayında değil, babası Amram'ın yanındadır. Firavunun kızının sarayda bir prens gibi yetiştirdiği söylenen de işte bu Musa'dır. Ama babasının yanında gördüğümüz

[226] Gerald Messadie, Musa, sh.591
[227] G.Vermes, Öldeniz Parşömenleri, sh.556, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005
[228] G.Vermes, Öldeniz Parşömenleri, sh.556, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

bu Musa, Kutsal kitaba göre; Sarayda önemli görevlerde bulunmaktadır ve üstelik bu konuda **"Musa büyüdükten sonra bir gün soydaşlarının yanına gitti. Yaptıkları ağır işleri seyrederken bir Mısırlının bir İbrani'yi dövdüğünü gördü."** diye yazar.[229] Musa, **"Çevresine göz gezdirdi; kimse olmadığını anlayınca, Mısırlıyı öldürüp kuma gizledi."**[230]

Soru: Mısır sarayında Mısır kültürü içinde büyüyen ve sarayda önemli bir görevi olan Musa, bir Mısırlıyı neden öldürsün? Hatta böyle bir olaya neden karışsın? Hadi karıştı diyelim, Mısırlıya sadece emir vermesi bile yeterli olurdu. Sarayda önemli bir görevi olan bir adam, basit bir kavgayı neden adam öldürme boyutlarına taşısın?

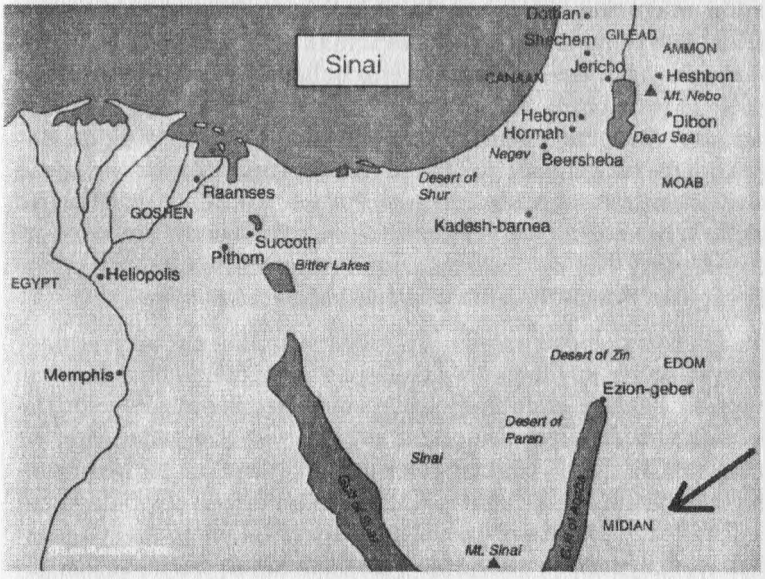
Bundan daha garip ve ürkütücü olan ise Kutsal Kitap Tevrat'ın tutumudur. Tevrat'a göre, Musa **"Çevresine göz gezdirdi; kimsenin olmadığını anlayınca, Mısırlıyı öldürüp kuma gizledi."**[231] Kimse alınmasın ama bu bir Peygamberin davranış biçimi olamaz. Bu olsa olsa cinayet işlemeye meyilli, ruh sağlığı bozuk, soğukkanlı bir katilin davranış biçimi olabilir. Üstelik bunları anlatan da bir Kutsal Kitaptır.

İşlediği cinayetten ötürü hiçbir pişmanlık duymayan Musa, öldürdüğü adamı kuma gizledikten sonra cezadan kurtulmak için uzun bir yolculuğa çıkacak ve başka bir ülkeye, Midyan'a (Hicaz) kaçacaktır.[232] Bazı kaynaklara göre Midyan bir şehirdir.[233]Ancak doğrusu Midyan ülkesi olmalıdır çünkü Kenan'ın ele geçirilmesi sırasında İsrailliler bu ülke ile savaşacaklar ve Krallarını öldürerek halkını da kılıçtan geçireceklerdir.

Eski Ahit'e göre Midyan, **"Kızıldeniz'in doğusuna düşen, Seir Dağı'nın yanından kuzeye doğru uzanan ülkedir ve Midyanlıların İsmaillilerle ticari ilişkileri vardır."**[234] İsmaillilerden kasıt, Abraham'ın cariyesinden olan oğlu İsmail'in soyundan geldiklerini belirtmektir. Midyan adının da Abraham'ın Sara'nın ölü-

[229] Çıkış, 2:11
[230] Çıkış, 2:12
[231] Çıkış, 2:12
[232] www.incil.com/doc/incil
[233] www.kutsalkitaplar.net/index
[234] www.kutsalkitap.net/kkitap

münden sonra evlendiği Ketura'dan doğan oğullarından Midyan'ın adından gelmekte olduğu söylenir. Söylenenlere göre, yöre halkı Midyan'ın etrafında toplandığı için bölge bu isimle anılmaya başlanmıştır. Ama doğru olan bunun tersidir. Çünkü Avram'la ilgili bölümde açıkladığımız gibi; İbrani tarih yazıcılarının çocuklara ad verirken; bildikleri ülkelerin veya yerlerin isimlerini verdikleri artık kanıtlanmıştır. Bir başka dinsel kaynağa göre ise, "**Midyan toprakları Hicaz'ın kuzeybatısında, oradan Kızıldeniz'in doğu sahiline, güney Filistin'e, Akabe körfezine kadar uzanan bölgede yer alır.**"[235] Bütün bunlar bize Midyan bölgesinin Doğu sınırlarını Akabe Körfezi'nin çizdiği Kuzeydoğu Hicaz'da yer aldığını gösterir ve eski haritalarda bunu doğrular...(Harita 2)

Harita-1

Açıkça görüldüğü gibi Midyan bölgesi Mısır'dan kaçmak ve saklanmak için uygun bir bölge olmadığı gibi birazda uzak bir bölge-

[235] www.incil.com

dir. Çünkü bu konuda anlatılan efsaneden bu kaçış sırasında Musa'nın sekiz gün aç kaldığını biliyoruz. Oysa Midyan neredeyse 40 günlük bir uzaklıktadır. Çünkü Kutsal Kitap bize **"Horev'den Seir dağı yoluyla Kadeş-Barnea'ya gitmek 11 gün sürer."** diyerek yol, menzil ve zaman konusunda bizi bilgilendirmektedir.[236] Horev ise Sina yarımadasında bulunduğu söylenilen ve bir adı da Sina dağı olduğu söylenilen bir dağın adıdır. Bu durumda Musa sadece sekiz gün yol aldıysa bırakınız Midyan'ı Horev'e bile ulaşmış olamaz. Ancak Yahudi tarih yazarları için zaman ve mesafe bir anlam taşımadığından Musa Midyan'a ulaşır ve **"Midyanlı kâhin Reuel'in evine konuk olur."**[237]

Kutsal Kitap bu hikâyeyi şöyle anlatır: Musa **"Bir kuyunun başında otururken Midyanlı bir kâhinin yedi kızı su çekmeye geldi. Babalarının sürüsünü suvarmak için yalakları dolduruyorlardı. Ama bazı çobanlar gelip onları kovmak istedi. Musa kızların yardımına koşup hayvanlarını suvardı. Sonra kızlar babaları Reuel'in yanına döndüler. Reuel, "Nasıl oldu da bugün böyle tez geldiniz?" diye sordu. Kızlar, "Mısırlı bir adam bizi çobanların elinden kurtardı." diye yanıtladılar, "Üstelik bizim için su çekip hayvanlara verdi." Babaları, "Nerede o?" diye sordu, "Niçin adamı dışarıda bıraktınız? Gidin onu yemeğe çağırın."Musa Reuel'in yanında kalmayı kabul etti."**[238]

Bu hikâyenin hiçbir mantık örgüsünden nasibi olmadığı açıktır. Midyan'da bir kuyunun başında işsiz güçsüz oturan bir Musa'dan tutun da; bazı çobanlar tarafından muhtemelen her gün kovuldukları halde yine de kuyuya su çekmeye gelen yedi kıza kadar garip bir hikâyedir. Kâhinin yedi kızı görür görmez Musa'nın bir Mısırlı olduğunu anlamışlar, kahraman Musa sayıları birden çok olduğu anlaşılan **"bazı çobanları"** kovalamış, sonra da bütün sürüyü sulamak için kuyudan su çekmiştir. Yedi kızın birkaç saatini alması gereken bir sürüyü sulama işini de çabucak yapmış ve böylece Yahudi Peygamberleri tarafından akşam yemeğine de yetiştirilmiştir. Üstelik Reuel Musa'yı sadece yemeğe çağırdığı halde, Musa he-

[236] Yasa'nın tekrarı,11:7
[237] Çıkış, 2:21
[238] Çıkış, 2:15-20

men Reuel'in yanında kalmayı kabul etmektedir. Üstüne üstlük Kutsal Kitap daha sonra fikir değiştirecek ve Midyanlı kâhinin adı Yitro olacaktır.[239] İşin ilginç yönü Midyanlı kâhine verilen bu yeni adın bir isim değil, İbranice de "**Sayın**" anlamına gelen bir kelime olmasıdır. Bunun Türkçe karşılığı "Bay"dır. Yunanca tercümede Reuel, Latince çeviride "Tanrı dost'tur" anlamında Reguel olan bu isim; Messadıe'ye göre kesin bir İbrani adı olduğu halde; Yitro İbranice bir kelime değil ve üstelik, isim de değil, bir nitelik bir ünvandır.[240](İngilizce tercümede Jethro) Üstelikte bu hikâyede Yitro'nun kızlarına çoban rolü vermek ne tarihi ne bölgeyi hiç bilmemek demektir. Çünkü özellikle sözü edilen çağlarda bölgenin çobanlardan çaldıkları hayvanlarla geçinen soyguncu çetelerle kaynadığı bilinmektedir. Bu nedenle de hayvan sürülerini silahlı çobanların koruduğu bir bölgede Yitro'nun yedi kızına çoban rolü vermenin bir tek anlamı vardır. Bu hikâyeyi yazanlar bölgeyi yeterince tanımamaktadırlar. Bundan çıkan doğal sonuç ise İsrail kavminin bölgede yeni olduğuna işaret eder.

Yitro da Musa gibi ilginç bir kişiliktir. Eski Ahit, Yitro'nun bir kâhin olduğunu belirtir ama buna çok sayıda itiraz vardır. Bunlardan birine göre **"Musa'nın konuk olduğu Yitro kâhin değil Midyan'ın Peygamberlerindendir."**[241] Üstelikte doğrudan Abraham-'ın soyundan gelmektedir. Ama başka bir kaynağa göre, ne **"Eski Ahit'in dediği gibi kâhin, ne Peygamber ve ne de Abraham'ın soyundan olmayan biridir ve üstelik de Arap'tır."**[242] Bir başka Hıristiyan kaynağa göre ise bunların hiçbiri olmayıp **"Midyan mabedinin başrahibidir."**[243] Tevrat ise bize Yitro'nun sürü sahibi olduğunu da bildirir.[244]

Bu ilginç kişiliğin sahibi Yitro, yani Sayın ya da bay; kaçak Musa'yı kızı Tsipora (Sippora) ile evlendirir. Ve sürülerine bakmakla görevlendirir. Bir Yahudi kaynak bize Tsipora'nın **"siyah"** olduğunu söyler.[245] Musa'nın bu evlilikten iki çocuğu olur. Musa bu

[239] Çıkış, 3:1
[240] G.Messadıe, Musa, sh.568
[241] www.kutsalkitaplar.net/index
[242] www.unification.net/turkish
[243] www.tenth.org.fileadmin/files
[244] Çıkış, 3:1
[245] www.sevivon.com/moshe

çocuklara Gerşom ve Eliezer adlarını verir. Yahudi tarihinde çok önemli bir rol biçilen Musa'nın çocukları, çok ilginç bir şekilde ne Yahudi tarihinde ne de Tevrat'ta hiçbir rol almayacak ve unutulup gideceklerdir.

Kutsal Kitap hiçbir şekilde sözünü etmez ama neredeyse bütün dini kaynaklar Musa'nın Yitro'nun yanında bir çoban olarak 40 yıl çalıştığı konusunda ittifak halindedirler. Örneğin bir Hıristiyan kaynak "**Yitro'nun yanında bir çoban olarak 40 yıl çalıştığı Midyan'a kaçtı.**"der.[246] Bir başkası "**Musa Midyan ülkesine kaçtı. Orada gurbette yaşadı ve iki oğul babası oldu. Kırk yıl geçtikten sonra Musa'ya çölde melek göründü.**" diye yazar.[247] Bir diğer kaynakta "**Tanrı'nın çağrısını alana kadar 40 yıl orada yaşadı.**" şeklinde bir ifade kullanır.[248] Sadece Kutsal Kitap bu konuda herhangi bir bilgi vermez.

Bu Midyan konusunu bir bilgi notu ile sonlandıralım. Bilindiği gibi Musa hakkında değişik söylentilerde vardır. Buna göre Musa, " Firavun II. Ramses'in kızkardeşinin oğludur ve asıl adı da Hozarsif'tir. Kurtulmuş anlamına gelen Musa adını sonradan almıştır. Mısır inisasyon eğitimlerini başarıyla tamamlamış ve Mısırlı bir askeri, savunmasız birine saldırdığı için öldürmüştür. Bu sırada bir Osiris rahibidir. Bu olayın ardından oğlunun yerini alacağından korkan Firavun, Hozarsif hakkında ölüm emri çıkarmış ama Hozarsif kaçarak Midyan mabedine sığınmıştır. Mabedin başrahibi Yetro tarafından kabul edilmiş, mabette kaldığı süre içinde bir Osiris rahibinin adam öldürdüğü takdirde yerine getirmesi gereken cezayı ödemiştir. Bundan sonra kendisine "kurtulmuş" manasına gelen Moses (Moshe-Musa) adı verilmiştir. Sonraki dönemde ezoterik bilgilere merak salmış, bu konuda bütün kitapları okumuş ve daha sonra ilk kitabı olan "Prensipler" adındaki kitabı yazmıştır. Bu kitap Tevrat'ın Tekvin kitabını oluşturur. Sonrasında Peygamber niteliğine kavuşmuş, gelen vahiyler kanalı ile Tevrat'ı yazmıştır."[249]

Sigmund Freud "**O adam Musa ve monoteistik din**" adındaki ça-

[246] www.biblebasiconline.com/turkish
[247] www.incil.com/doc/incil
[248] www.tenth.org/fileadmin/files
[249] www.bilgisozluk.com/sozluk.asp

lışmasında şöyle der: Musa aslında Heliopolis'de bir Aton rahibiydi. Başarısızlıkla sonuçlanan din projesini seçtiği bir grup Yahudi köle ile birlikte daha küçük bir çapta devam ettirmek istedi: Musa bir Mısırlı idi. Çocuğu terk etme masalı sadece bir hile idi ve yabancı çocuğu **"Yahudileştirmek"** ve böylece onu **"Milli kuruluş Miti'nin"** merkezine yerleştirebilmek içindir. Yine Freud'a göre o zamanlar Daha henüz yarı müşrik olan Yahudiler Musa'nın çok katı kurallarından usanmış ve onu öldürmüşlerdir. Ancak Musa hakkında bu söylenilenlerin hiçbir dayanağı yoktur. Çünkü Musa'nın yaşadığı iddia edilen zamanlarda yazı ancak taşlar üzerine yazılabildiğinden bu okuyup yazma hikâyelerinin hiçbiri doğru değildir. Çünkü bütün bunların M.Ö.1446 yılı civarında olduğu sanılmaktadır.[250] Üstelik daha sonra Musa'nın kurduğu söylenilen dini ve hukuki yapının içinde ne Mısır dininden ne de Mısır kültüründen en ufak bir iz bile yoktur

M.İ. Çığ da bu konuda şunları söyler. **"Musa hikâyesinin büyük bir kısmının başka kültürlerden alındığı anlaşılıyor. Freud'a göre Firavunun, kendi yerini alacaklar diye bütün erkek çocukları öldürtmesi olayı, aslında Mısır kaynaklarında bulunmuyor, bu daha sonra Nemrut'un aynı gerekçeyle erkek çocuklarını öldürtmesi hikâyesinden alınmış. Musa adının İbranice anlamı, sudan çıkan/sudan çıkarılan. O, Mısırlılar İbranice bilemeyeceklerine ve onun da İbrani çocuğu olduğunu bilemeyeceklerine göre bu adı onların vermelerine olanak yok. Ayrıca Kral bütün erkek çocukları öldürürken kızının böyle bir çocuk almasını nasıl kabul eder? Tevrat'ın yazdığına göre Musa İsrail Dili'ni bilmiyor. Harun kendisine çevirmenlik yapıyor. Dil bilmeyen nasıl Torah'ı yazabilir? Musa'nın sandık veya sepet içine konarak suya atılması, bulunarak saraya girmesi Akad Kralı I. Sargon'un hikâyesine uymaktadır."**

Bu bilgilere daha önce de vurgulamış olduğumuz gibi Musa'nın adının Kutsal Kitap'ta yazıldığı gibi "Onu sudan çıkardım." şeklinde İbranice olmadığını; Mısır dilinde "Mos = Oğul" şeklinde olduğunu da yeniden ekleyelim. Bu isim konusu artık Yahudiler tarafından da kabul edilmiş gibi görünmektedir. Çünkü Tevrat'ın yeni

[250] www.tenth.org./files

tercümesinde "Musa, İbranice Moşe (Moshe) çıkarmak anlamına gelen "Maşa" sözcüğünü çağrıştırır." şeklinde bir not vardır.[251]

Görüldüğü gibi Tevrat'taki Musa hikâyesi Nemrut hakkındaki bir efsaneden alınan bir hikâyeyle başlatılmış ve Akat Kralı II. Sargon hakkındaki mitlerden derlenerek Musa'ya uyarlanmıştır.

MUSA; MUSA; BUYURI[252]

Midyanlı kâhin Yitro'nun bilgili biri olduğu ve Musa'ya çok şey öğrettiği söylenir.[253] Musa bir yandan kayınbabasının sürüsünü güder diğer yandan karısı ve çocuklarıyla mutlu bir hayat yaşayıp giderken; en olmayacak şey olur ve çölde Musa'nın karşısına "Tanrı" çıkar.[254] **"Musa sürüyü çölün batısına sürdü ve Tanrı Dağı'na, Horev'e vardı."**[255] İşte bu biraz zorlamadır. Midyan'ın nerede olduğunu biliyoruz. Horev dedikleri de Sina yarımadasında bulunduğu söylenilen Sina dağı olsa gerekir. Bu durumda kayınbabası Yitro'nun sürüsünü çölün batısına sürmek ve bu eylemi Sina Dağı'na kadar devam ettirmek hem çobanın hem de sürünün intihar etmesi demektir. Üstelik de Sina Dağı Midyan'ın batısında değildir. Midyan'dan batıya doğru hareket eden biri doğruca Akabe Körfezine ulaşır. (Bak. harita 2)

"RAB'bin meleği bir çalıdan yükselen alevlerin içinde ona göründü. Musa baktı, çalı yanıyor, ama tükenmiyor. "Çok garip." diye düşündü, "Gidip bir bakayım, çalı neden tükenmiyor!"[256] Rab, Tanrı, Musa'nın yaklaştığını görünce, çalının içinden **"Musa, Musa!" diye seslendi. Musa "Buyur!" diye yanıtla-**

---

[251] Kutsal kitap, Çıkış, 2:10 için açıklama

[252] Hıristiyan kaynaklara göre: Böyle ikileyerek hitap etme şekli, bir dostu selamlamayı ifade etmektedir. Tanrı, yanan çalıda Musa'ya ve Moriya Dağında sunağın yanında duran İbrahim'e bu şekilde hitap etmiştir. Bu şekil aynı zamanda, İsa'nın Yeruşalim için ağlarken kullandığı ve İsa'nın çarmıhtayken karanlığın çöktüğü zaman babasına yönelttiği hitap şeklidir.www.hıristiyan.net

[253] En Büyük Sır, sh.194

[254] Bu konuda anlaşmazlıklar vardır.Bazı kaynaklar Musa'nın karşısına çıkanın Tanrı değil, melek olduğunu söylerler.

[255] Çıkış, 3:1,2

[256] Çıkış,3:3

dı."[257] Açıkça görüldüğü gibi alevlerin içinden Musa'ya görünen Rab'bin meleği ama Musa'ya dostça seslenen Rab, Tanrı'nın kendisidir. Bu durumda yanan çalının alevleri içinde Rab, Tanrı'nın yalnız mı olduğu yoksa meleklerden bir ya da birkaçının da alevlerin içinde Rab, Tanrıyla birlikte mi olduğu açıklanması gereken bir soru olmaktadır. Çünkü Messadie, Kutsal kitabın "Yanan çalı" dediği bitkinin "Geyikotu" olduğunu, süs ağacı olarak da dikilen bu bitkinin, boyu bir metreye kadar yükselebilen bir ağaççık olduğunu yazar. Bu bitkinin özelliği ise çok sıcak ortamlarda kendiliğinden tutuşan bir yağ salgılamasıdır.[258] Bu durumda boyu bir metre bile olmayan bir bitkinin alevleri içinde hem Rab, Tanrı'nın hem de meleğinin bir arada olamayacağı açıktır.

Tanrı önce kendini tanıtma ihtiyacı duyar ve Musa'ya "**Ben Babanın Tanrısı, Abraham'ın Tanrısı, İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısıyım.**"der.[259] Böylece Tanrı ile Musa'nın tanışmadıkları da ortaya çıkar. Sonra Tanrı, Musa'ya isteğini açıklar. "Rab, halkının Mısır'da çektiği sıkıntıları "yakından" görmüştür. Feryatlarını duymuştur ve acılarını bilmektedir."[260] Tanrı sözlerine devam eder: **"Bu yüzden onları Mısırlıların elinden kurtarmak için geldim. O ülkeden çıkarıp geniş ve verimli topraklara, süt ve bal akan ülkeye Kenan, Hitit, Amor, Periz, Hiv ve Yevus topraklarına götüreceğim."**[261]

Tanrı'nın Musa'dan istediği ise Firavunla görüşerek halkını Mısır'dan çıkarmasıdır.[262] Çünkü Tanrı büyük bir cömertlikle Kenan Eli'ni onlara yurt olarak bağışlamıştır. Tanrı elbette istediği ülkeyi istediği kişiye bağışlayabilir ama; sözlerinden de açıkça anlaşılacağı gibi halkına bağışladığı yerler yani "**Kenan, Hitit, Amor, Periz, Hiv ve Yevus toprakları**" boş yerler değil, başka halkların yaşadığı topraklardır. Ayrıca İsrail'in Tanrısının, halkını Mısırlıların

---

[257] Çıkış, 3:4
[258] Messadie, Musa, sh.571
[259] Çıkış, 3:6
[260] Çıkış, 3:7
[261] Çıkış, 3:8
[262] Bu görüşme konusunda Hıristiyanların din adamlarının bile şiddetli itirazları vardır. Yuhanna 5:37'ye göre, Musa'nın ne Tanrı'yı görmüş olması ne de onunla konuşmuş olması mümkün değildir.Çünkü "Siz hiçbir zaman O'nun ne sesini işittiniz ne de şeklini gördünüz." gerçeği vardır.

elinden kurtarmak için neden bir "**aracı**" ya gereksinim duyduğu da biraz anlaşılmaz olmaktadır. Üstelik de doğrusunu elbette Tanrı bilir ama; yanlış yerde ve yanlış kişiyle konuşmaktadır. Yer yanlıştır çünkü Horev (Sina Dağı) Mısır'da değil Sina'dadır. Oysa kurtarılacak olan halk Mısır'da bulunmaktadır. Kişi yanlıştır çünkü 40 yıldan beri Midyan'da yaşadığı hatırlanacak olursa, Mısır'da onu hatırlayan bile kalmamıştır. Üstelik dili tutuk, iyi konuşamayan biridir. Üstüne üstlük o sırada seksen yaşlarında olması gerekmektedir. Bu durumda; çölde gezen garip bir çobanın yerine bu teklifin, Mısır'da İsrail halkının tanıyıp güvendiği ve dolayısıyla sözünü dinleyeceği itibarlı birilerine yapılması daha iyi bir seçenek olurdu gibi görünmektedir.

Üstüne üstlük Musa da bu öneriden memnun olmamıştır. Çünkü itiraz etmeye başlar. "**Ben iyi konuşan biri değilim, çünkü dili tutuk ağır biriyim.**"[263] Bu itiraz üzerine Tanrı "**Ben konuşmana yardımcı olacağım. Ne söylemen gerektiğini sana öğreteceğim.**" der.[264]Ama Musa itirazlarını sürdürür. "**Aman, ya Rab dedi, ne olur benim yerime başkasını gönder.**"[265] Ama bu itirazlar Rab'bi "**öfkelendirmek**"ten başka bir işe yaramadı. "**Ağabeyin Levili Harun var ya! dedi. Bilirim o iyi konuşur. Hem şu anda seni karşılamaya geliyor. Seni görünce sevinecek. Onunla konuş, ne söylemesi gerektiğini anlat. İkinizin konuşmasına yardımcı olacak, ne yapacağınızı size öğreteceğim. O sana sözcülük edecek, senin yerine halkla konuşacak. Sen de onun için Tanrı gibi olacaksın.**"[266]

Tevrat'ın bu anlaşılması zor ifadeleri yüzyıllar boyunca din bilimcilerin ve araştırmacıların açıklamaya çalıştığı ama; açıklamak şöyle dursun, daha çok karıştırmayı başarabildikleri konulardan biridir. Yıllarca sonra hatırlanan Harun'un hem iyi konuşan biri olması hem de kırk yıldan beri kayıp olan Musa'yı karşılamaya geliyor olmasının yanısıra; Tanrı'nın Musa'yı Tanrı gibi, Harun'u da onun Peygamberi gibi göstermesi ve daha sonra görüleceği gibi mucizeleri de Musa'ya değil Harun'a yaptırması açıklanması zor olan ko-

[263] Çıkış, 4:10
[264] Çıkış, 4:12
[265] Çıkış, 4:13
[266] Çıkış, 4:14-16

nulardan biridir. Ama bundan sonra gelen ve **"O sana sözcülük edecek, senin yerine halkla konuşacak."** cümlesi birçok bilginin; Musa'nın İsraillilerin konuştuğu dili bilmediği ve bu nedenle Harun'u konuşturduğu sonucuna ulaştırmıştır. Örneğin, daha önce de vurgulamış olduğumuz gibi M.İ. Çığ; Tevrat'ın **yazdığına göre Musa İsrail Dili'ni bilmiyor. Harun kendisine çevirmenlik yapıyor. Dil bilmeyen nasıl Torah'ı yazabilir?** der.[267] Sigmund Freud de aynı nedenle Musa'nın Aton dinine inanmış bir Mısırlı olabileceğini ve bir Mısırlı isim olan Thut-Mose'den geldiğini düşünmüştür. Yine Freud'a göre Thut-Mose Mısırlı bir prenstir.[268] Mısır asıllı Messadıe'de de **"Eski Mısır dili kuramsal olarak Sami dillerin akrabasıdır ama Mısır diliyle konuşan Musa'nın Kenanlılar ya da Bedevilerle anlaşmış olması mümkün değildir."** diye yazar.[269]

Bu arada **Tanrı, Musa'ya "Kuşkun olmasın, ben seninle olacağım. Seni benim gönderdiğimin kanıtı şu olacak: Halkı Mısır'dan çıkardığın zaman bu dağda bana tapınacaksınız."** deyince Musa **"İsraillilere gidip, beni size atalarınızın Tanrısı gönderdi dersem, 'Adı nedir?' diye sorabilirler. O zaman ne diyeyim?"**[270] diye sorar. Bu sorunun yanıtı dünya tarihine geçmiştir:**"Tanrı, 'Ben Ben'im dedi. İsraillilere de ki, beni size 'Ben Ben'im diyen gönderdi."**[271] Ve ilave eder: **"İsraillilere de ki, 'Beni size atalarınızın Tanrısı, İbrahim'in Tanrısı, İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısı YAHVE gönderdi.' Sonsuza dek adım bu olacak. Kuşaklar boyunca böyle anılacağım."**[272]

Burada yine hemen belirtmemiz gerekir ki bu ayette geçen Yahve ismi Türkçe tercümede "Rab" olarak değiştirilmiş ve üstelik **"RAB": İbranice "Yahve." Yahve sözcüğüyle 14. ayetteki Ehye (Ben'im) sözcüğü aynı fiilden (olmak fiilinden) türetilir."** şeklinde ilginç bir açıklama yapılmıştır.[273] Bundan daha da ilginç

---

[267] M.İ.Çığ, İbrahim Peygamber, sh.74
[268] Sigmund Freud, Hz. Musa ve Tek Tanrıcılık, sh.106, İstanbul-1987
[269] Messadıe, Musa, sh.566
[270] Çıkış, 4:13
[271] Çıkış, 4:14
[272] Çıkış, 3:15
[273] Çıkış,3:15 için yapılan dip not açıklaması. İngilizce tercümede ise **"The LORD God of Your Fathers"** şeklindedir.

olan İsrail'in Tanrısının Musa'ya söylediği şu sözlerdir. "**Halkımın Mısırlıların gözünde lütuf bulmasını sağlayacağım. Gittiğinizde eli boş gitmeyeceksiniz. Her kadın Mısırlı komşusundan ya da konuğundan altın ve gümüş takılar, giysiler isteyecek. Oğullarınızı, kızlarınızı bunlarla süsleyeceksiniz. Mısırlıları soyacaksınız.**"[274]

Bu sohbette Musa'nın kayınbabası Yitro'nun bir rolü var mıdır bilinmez ama İsrail'in Tanrısının bu sözlerinden sonra Musa kayınbabası Yitro'nun yanına döner ve Ona, "İzin ver, Mısır'daki soydaşlarımın yanına döneyim." der, "Bakayım, hâlâ yaşıyorlar mı?" Yitro, "Esenlikle git." diye karşılık verir.[275] Burada Musa'nın "**Bakayım hala yaşıyorlar mı?**" sözleri, Musa'nın Midyan'da uzun zaman kaldığının bir işaretidir. Sonunda Musa Mısır'a doğru yola çıkar." **Böylece Musa karısını oğullarını eşeğe bindirdi; Tanrı'nın buyurduğu değneği de eline alıp Mısır'a doğru yola çıktı.**"[276] Burada dikkat edilmesi gereken nokta Musa'nın eşeğe bindirdiği oğullarının yaklaşık kırk yaşlarında olması gerektiğidir. Bu durumda kırk yaş civarında olması gereken iki oğlunu ve karısını aynı eşeğe bindirme başarısını gösteren Musa'yı da ayrıca kutlamak gerekir. Kutsal Kitapta yazıldığına göre bu arada eski Firavun ölmüş ve onun yerine yeni bir Firavun gelmiştir. Bu da bize Musa'nın Midyan'da uzun bir süre kalmış olduğunu yeniden doğrular. Ancak Musa henüz yoldayken Rab, Musa'ya "**Mısır'a döndüğünde, sana verdiğim güçle bütün şaşılası işleri Firavunun önünde yapmaya bak.**" der ve ilave eder: "**Ama ben onu inatçı yapacağım. Halkı salıvermeyecek.**"[277] Biraz sonra değineceğimiz gibi Rab'bin bu tutumu gerçekten gariptir ama gariplikler bu kadarla bitmez. Çünkü İsrail'in Rab'bi sözlerine devam etmektedir. " **Sonra Firavuna de ki; İsrail benim ilk oğlumdur.**"[278]

Bir kere daha ya Tanrı açıkça yalan söylemekte ya da yine Kutsal Kitap yalan yanlış şeyler yazmaktadır. Çünkü aynı Tanrı'nın "**Ben İsrail'in babasıyım, Efrayim de ilk oğlumdur.**" dediği de Kutsal

[274] Çıkış, 3:21-22
[275] Çıkış, 4:18
[276] Çıkış, 4:20
[277] Çıkış, 4:21
[278] Çıkış, 4:22

kitabın kayıtları arasında yer almaktadır.[279] Bu durumda ya İsrail'in Tanrısı ilk oğlunun kim olduğunu bilmemekte ya da Yahudi Peygamberleri kutsal kitaba yalan yanlış şeyler yazıyorlar demektir.

Bu ifade Tevrat'ın eski tercümesinde "**İsrail, oğlum, ilkimdir**" şeklindedir.[280] Burada Tanrı'nın bu ilk oğlu İsrail'in, "Tanrıyla güreşen" anlamına gelen İsrael adını bizzat koyduğu Yakup mu yoksa tüm İsrail halkı mı olduğu da tartışmaya açık bir konudur. Çünkü Rab'bin "iyilik ettiği" ilk kadının Abraham'ın karısı Sara olduğunu Tevrat'ın kayıtlarından bilmekteyiz. Bu durumda ilk oğulun da Sara'nın oğlu İshak olması gerekmektedir. Oysa Rab ilk oğlunun İshak'ın oğlu Yakup yani İsrael olduğunu açıkça bildirmektedir. Çünkü Yahudi Peygamberlerinin yazdıklarına göre İsrail'in Tanrısı yalnız Sara'ya değil, İshak'ın karısı Rebeka'ya "**iyilik**" etmiştir. Bunun nedeni Saray'dan sonra Rebeka'nın da kısır çıkmış olmasıdır. Tevrat bu iyiliği şöyle anlatır: "**İshak karısı için RAB'be yakardı, çünkü karısı kısırdı. RAB İshak'ın yakarışını yanıtladı, Rebeka hamile kaldı.**" [281] Üstelik İsrail'in Tanrısının iyilik ettiği kadınlar sadece Saray ile Rebeka da değildir çünkü daha sonra aksi gibi Yakup'un karısı Rahel de kısır çıkınca, Tanrı Rahel'e de iyilik edecek ve böylece Yusuf'un doğmasını sağlayacaktır." **Tanrı Rahel'i anımsadı, onun duasını işiterek çocuk sahibi olmasını sağladı. Rahel hamile kaldı ve bir erkek çocuk doğurdu. "Tanrı utancımı kaldırdı. RAB bana bir oğul daha versin!" diyerek çocuğa Yusuf adını verdi."**[282]

Ancak ne var ki; Yakup'a İsrail adını verdikten sonra "**İsrail benim ilk oğlumdur**" diyen İsrail'in Tanrısı işleri karıştırmaktadır. Çünkü bu durumda İsrail'in Tanrısı yalnızca Rebeka'ya ettiği iyiliği üstlenmekte ve diğer iyiliklerini reddetmektedir. Bu durumda Rab'bin önce Saray'a "iyilik ettiğini" ve bu iyiliğin sonucunda İshak'ın doğduğunu; daha sonra da Rahel'e iyilik ettiğini ve böylece Yusuf'un doğduğunu söyleyen Yahudi Peygamberleri doğruyu söylememektedir. Açıkça görüldüğü gibi Yahudi Peygamberlerine

[279] Yeremya, 31:9
[280] M.İ.Çığ, İbrahim Peygamber, sh.98
[281] Yaratılış, 25:21
[282] Yaratılış, 30:22

yalancı diyen de İsrail'in Tanrısıdır ve bu durumda yine bütün kuşkular Yahudi Peygamberleri üzerinde toplanmaktadır.

Bir diğer olasılık daha vardır ve o da "**İsrail, oğlum, ilkimdir**" şeklinde olan sözleriyle Tanrı'nın tüm İsrail kavmini kastetmekte olduğudur.[283] Çünkü; Rab sözlerinin devamında Mısır Firavunu için de "**Sana, bırak oğlum gitsin, bana tapsın, dedim. Ama sen onu salıvermeyi reddettin. Bu yüzden senin ilk oğlunu öldüreceğim.**" demiştir.[284] Ancak bu da Yahudi Peygamberleri üzerinde toplanan kuşkuları ortadan kaldırmaya yetmemektedir çünkü; yazdıklarına göre İsrail'in Tanrısı bu sözleri Firavuna değil, Musa'ya söylemiştir. Üstelik Musa henüz yoldadır, yani Mısır'a ulaşmamıştır. Mısır'a ulaşmadığına göre Firavunla görüşmüş de olamaz. Bunun kanıtı da yine Tevrat'ta yazılıdır. "**Rab yolda, bir konaklama yerinde Musa'yla karşılaştı, onu öldürmek istedi. O anda Sippora keskin bir taş alıp oğlunu sünnet etti, derisini Musa'nın ayaklarına dokundurdu. '*Gerçekten sen bana kanlı güveysin.*' dedi. Böylece Rab, Musa'yı esirgedi.**"[285]

Yahudi Peygamberleri sayesinde durum yine iyice karışmış ya da karıştırılmıştır. Rab'bin, çölde bulduğu ve türlü vaatlerle ikna ederek Mısır'a gönderdiği Musa'yı üstelikte "yolda, bir konaklama yerinde" **öldürmek istemesinin hiçbir açıklaması yoktur. Musa'nın bu ölümden kurtulmasının oğlunun sünnet derisi sayesinde olduğu vurgulanarak; çok Tanrılı pagan dinlerin bir uygulaması olduğuna daha önce dikkat çektiğimiz sünnet konusu, amacını da aşar bir şekilde abartılmak isteniyorsa durum daha da vahimdir. Çünkü** "Sippora keskin bir taş alıp oğlunu sünnet etti, derisini Musa'nın ayaklarına dokundurdu." **ifadesinin doğrusu;** "Derisini Onun ayaklarına dokundurdu." **şeklindedir. Bunun kanıtı da Tevrat'ta Çıkış bölümünün 4.25 ayeti için getirdiği "Musa'nın: İbranice "Onun" açıklamasıdır."[286] Musa ismi sonradan eklenmiştir. Bu durumda "onun" ifadesiyle kimin kastedildiği açık değildir ve Sippora'nın oğlunun sünnet derisini Musa'nın değil, Rab'bin ayaklarına dokundurdu-**

[283] M.İ.Çığ, İbrahim Peygamber, sh.98
[284] Çıkış, 4:23
[285] Çıkış, 4:24-26
[286] Çıkış, 4:25 açıklaması. sh.72

ğu ve Musa'nın affının bu sayede olduğu şeklinde bir yoruma da açıktır. Messadıe, Tsipora'nın bu hareketini "Çünkü Tanrısal Öfke'nin, oğlunu sünnet ettirmeyerek Ahit'in, bütün inanmış ve Ahitle bağlanmış İbranilerin oğullarını sünnet ettirmelerini isteyen buyruğunu çiğnemiş olan Musa'ya yönelmiş olduğunu anlamıştır." **diyerek açıklamaya çalışır.**[287] **Bunun devammda Sippora'nın söylediği "Gerçekten sen bana kanlı güveysin." sözleri de Musa'ya değil, Rab'be söylenmiş olmalıdır. Bunun kanıtı da yine Tevrat'ta yazılıdır. Rab der ki;** "Bana kocam diyeceksin, artık efendim demeyeceksin."[288] **Üstelik bu tek de değildir.** "Çünkü kocan seni yaratandır. O'nun adı herşeye egemen Rab'dir."[289]

Burada bu sünnet konusu hakkında daha önce söylediklerimize ek olarak bir şeyler daha söylememiz gerekiyor. Sünnet tarihin en eski dönemlerinden beri bilinen bir uygulamadır. Bütün Eski dünya halkları arasında sünneti bilmeyenler sadece Hind-Germen kavimler ve Fin Ukrayna halklarıdır.[290] Mısır'da sünnet çok yaygın bir uygulamadır ve İ.Ö.2400 yıllarına ait bir Sakkara freskinde bir sünnet töreni gösterilir. Bunun dışında çeşitli kaynaklarda sünnetin dört bin yıl önce de bilindiğine ve uygulandığına ait bilgiler vardır. Mısır'da doğup Firavun sarayında büyüdüğü iddia edilen Musa'nın sünneti bilmemesi ve oğlunu sünnet ettirmemiş olması çokta akla yakın bir olasılık değildir. Ama yukarıda anlatılan hikâyeden Tanrı'yı çıkarırsak geride kalan Musa'dan başkası yoktur. Bu durumda Sippora'nın sünnet derisini dokundurduğu kişi eğer Tanrı değilse Musa'nın kendisidir. Nitekim Messadıe, Sippora'nın "oğlundan kestiği deri parçasıyla Musa'nın cinsel organına dokunduğunu" yazar.[291] Bu hareketin simgesel bir anlam taşıdığı ve böylece sünnetli olmayan Musa'yı sünnetli bir erkek yaptığı şeklinde yorumlarda vardır. Bu durumda İsrail'in Tanrısının emirlerini dinlemeyen sünnetsiz bir adamı neden kendisine Peygamber olarak seçtiği de açık-

[287] Messadıe, Musa, sh.571
[288] Hoşea, 2:16
[289] Yeşeya, 54:5
[290] Bu sünneti bilmeyen Hind-Germen kavmine bir işaret koymak gerekir. Çünkü çok önemli bir bilgidir ve hem İsrail kavminin bölgede yeni olduğuna, hem de İsrail kavminin bölgenin diğer halklarından farklı olarak sünneti neden bilmedikleri konusunda ileride söyleyeceklerimiz olacaktır.
[291] Messadıe, Musa, sh.572

lanmaya muhtaç bir konu olmaktadır. Oysa Mısır kökenli olduğu söylenen Musa'nın da sünnetsiz olması pek akla yatkın değildir. Bunu en iyi bilecek durumda olan insan da *'Gerçekten sen bana kanlı güveysin.'* diyen Sippora'nın kendisidir. Üstelik ne Yahudi ne de Mısırlı değil, Midyanlı bir kadın olduğu söylenen Sippora'nın da sünneti değilse bile İsrail'in Tanrı'sının bu sünnet emrini bilmesine imkân yoktur. Musa'nın Midyan'da kırk yıl yaşadığını düşünecek olursak; Sippora'nın keskin bir taşla sünnet ettiği oğlunun da yaklaşık bu yaşlarda olması gerektiği ortaya çıkar ki; zaten anlamsız olan bu hikâye koskocaman bir saçmalık haline gelir.

Yahudi Peygamberlerinin bu hikâyeyi sünnetin önemi konusunu anlatmak için Kutsal kitabın içine kattıkları açıktır. Bunun nedeni ise sünnetin, seçilmiş halk olan İsraillileri, seçilmemiş halklar olan diğerlerinden ayırmak için kullanılan bir işaret olduğunun vurgulanmak istenmesidir. Bu durumda bir başka saçmalıkta bu işaretin konulduğu yerdir. Çünkü bu işaretin konulduğu yer düşünülecek olursa; seçilmiş halkın, diğer seçilmemiş halklardan ayırt edilmesi için bütün İsrail kavminin çıplak dolaşması gerekmektedir. Bu tatsız konuyu Messadie'nin bir sözüyle sonlandıralım: **"Sünnetin sadece ve özellikle Yahudilere özgü bir gelenek olduğu iddiası Eski Ahit yazarlarının ortaya attığı yanlış ve gecikmiş bir kavramdır."**[292]

Bu arada "RAB, Musa'ya, "Firavuna ne yapacağımı şimdi göreceksin." dedi, "Güçlü elimden ötürü İsrail halkını salıverecek, güçlü elimden ötürü onları ülkesinden kovacak." Tanrı ayrıca Musa'ya, **"Ben RAB'bim" dedi, "İbrahim'e, İshak'a ve Yakup'a Herşeye Gücü Yeten Tanrı olarak göründüm, ama onlara kendimi RAB adıyla tanıtmadım."**[293] Türkçe tercümesi böyle olan 6,3 ayeti İngilizce tercümede aynen şöyledir:" **"Ben *Yahve*'yim. İbrahim'e, İshak'a ve Yakup'a El Şaday (*El Shaddai*) olarak göründüm, ama onlara kendimi *Yahve* adıyla tanıtmadım."**[294]

Bu gerçekten çok önemlidir çünkü Yahudi Peygamberleri yine suçüstü yakalanmışlardır. Bir kere daha ya Tanrı yalan söylemekte ya

[292] G.Messadie, Musa, sh.572
[293] Çıkış, 6:1-3
[294] http://www.hristiyan.net/isamesihtanri/bolum3.htm

da Kutsal Kitap yalan yanlış şeyler yazmaktadır. Çünkü Tanrı'nın **"Onlara kendimi *Yahve* adıyla tanıtmadım."** dediği ve Yaratılış kitabında adı geçen birçok insan Tanrı'yı **"Yahve"** ismi ile bilmektedir.

Bunlardan biri Avram'dır. **"Yahve'ye**, "Bana ne vereceksin?" diye sorar.[295] Yine Avram, **Yahve'ye** "Bu toprakları miras alacağımı nereden bileceğim?" diye sorar.[296] Yine Avram bu kere Türkçe tercümede bile İshak'ı kurban etmek istediği tepeye **"Yahve yire"** adını verir.[297] Avram'dan sonra Saray **"Yahve** çocuk sahibi olmamı engelledi." der."[298] Uzatmaya gerek yok; Lavan (24.31). İbrahim (18:14) ve Lut (19:13) Tanrı'yı **"Yahve"** adı ile bilmektedirler. Tanrı, "Yahve benim" diyerek Avram'a (14:22) ve Yakup'a seslenmiştir (28:13) Üstelik siz bırakınız Yaratılış kitabında adı geçen eski atalarını bir yana; Tevrat'a göre tâ Mısır'dan çıkıştan beri hep Musa'nın yanında bulunmuş, her işte onun yardımcısı, âdeta sağ kolu olmuş olan Yeşu'nun adı bile "Yahve kurtarıcı" anlamına gelmektedir. [299] Tevrat'ın ilk beş kitabını yazmış olduğu söylenen Musa'nın bunu bilmemesine olanak yoktur. En yakın yardımcısının adı "Yahve kurtarıcı" olan Musa'ya, **"Kendimi *Yahve* adıyla tanıtmadım."** diyen bir Tanrı, Yahudi Peygamberlerinin uydurdukları koskocaman bir saçmalıktan başka bir şey değildir."[300]

Sonunda Mısır'a ulaşan Musa Mısır'da yaşadığı söylenen halkına Tanrı'nın müjdesini iletir. Halkın Mısır sarayında Mısır kültürüyle büyümüş, aralarında hiç bulunmamış ve üstelik 40 yıl boyunca Mısır dışında yaşamış, tanımadığı bir "Saraylı"nın sözlerine ne kadar inandığı bilinmez. Ama Musa Firavunun huzuruna çıkarak Tanrı'nın sözlerini iletir ve İsrail halkının serbest bırakılmasını ister.

Mısır Firavunu Beyoğlu Sinagog'unda Haham değildir ve bu ne-

---

[295] Yaratılış 15:2 Türkçe tercümede "Egemen Rab"

[296] Yaratılış, 15:8 Türkçe tercümede "Egemen Rab"

[297] Yaratılış, 22:14 Bunun düzeltilmesi gözden kaçmış olsa gerektir. Bir sonraki "Yeni Tercüme" de göremeyeceğinize emin olabilirsiniz. Ama Tevrat'ta Moriya Dağı olarak geçen bu yer; Süleyman'ın tapmağı yaptırdığı Kudüs'ün doğusundaki Moriya Dağı ise (ki öyledir) bu konuda daha çok söyleyeceklerimiz olacaktır.

[298] Yaratılış, 16:8 Türkçe tercümede "Rab"

[299] H.Örs, Musa ve Yahudilik, sh.167

[300] http://www.hristiyan.net/isamesihtanri/bolum3.htm

denle öyle her aklına esen kolayca huzuruna çıkamaz. Hele hele eski bir kanun kaçağının hiç çıkamaması gerekir ama İbrani tarih yazıcıları, ileride çok daha çarpıcı örneklerini de göreceğimiz gibi **"herşeye gücü yeten"** muktedir insanlardır. İsterlerse adamı çölün ortasında Tanrıyla buluşturmakla kalmaz, Firavunun huzuruna da çıkartırlar. Çıkartmakla da yetinmez Firavunu tehdit bile ettirirler. Ama G.Messadie bunları yazan Yahudi Peygamberinin "Git, Firavuna şunu söyle ..." derken aslında saray protokolünden ve dolayısıyla Mısır'dan tamamen habersiz olduğunu vurgulayarak şunları yazar: **"Sarayın töresi gereği insanlar, değil köle sayılan bir halkın temsilcisi, yüksek sınıftan bir Mısırlı bile Kralın huzuruna giremezdi."** Yine Messadie'ye göre **"Mısırlı ustabaşının katil zanlısı Musa, hiç ceza görmeden Firavunun karşısına çıkarak, onunla İbranilerin Mısır'dan çıkışlarıyla ilgili koşulluları tartışıyor. Böyle bir sahneyi hayal edenin Mısır adalet sistemi hakkında hiçbir fikri yok demektir."**[301] Bizim görüşümüze göre de bu, olsa olsa canı istediği zaman kabile reisinin çadırına dalan bir Yahudi Peygamberinin hayali olabilir.

Zaten her nedense Firavun da Musa'nın bu isteğine pek sıcak bakmaz. Daha önce de birkaç kelimeyle açıklamış olduğumuz gibi, Firavun açısından bu anlaşılmaz bir tutumdur. Çünkü sayıları Mısırlıları aşan, Mısırlılar için bir tehdit oluşturmaya başlayan, olası bir savaşta düşman tarafına geçerek Mısır'ın yok olmasına neden olabileceği bilinen ve bu nedenle de sayılarının azaltılmasına çalışılan **"yabancı"** bir kavimin kendi isteğiyle Mısır'dan ayrılmak istemesi, Firavunun, mutlu bir Firavun olması için yeterli bir sebeptir. Ama Firavunun kararı bu yönde değildir. Çok geçmeden de durum anlaşılır. Çünkü Tanrı Firavunu inatçı kılmıştır. **"Ben Firavunu inatçı yapacağım ki belirtilerimi ve şaşılası işlerimi Mısır'da artırabileyim."**[302] Sonuç olarak Musa'nın Firavunun huzuruna çıkarak her izin isteyişinde, Tanrı Firavunu inatçı yaparak izin vermesini engeller. Bu izin istemeler ve reddetmeler defalarca tekrarlanacaktır.

Bu elbette kolay anlaşılır bir durum değildir. Çünkü artık Musa da Firavunun huzuruna çıkarak izin istemekten usanmıştır ve Tanrı

[301] G.Messadie, Musa, sh.578
[302] Çıkış, 7:3

onu ancak birtakım vaatlerde bulunarak göndermektedir. İsrail Tanrısının Musa'ya bulunduğu vaatler de birbirinden ilginç bir hal almıştır. "**Sizi kendi halkım yapacak ve Tanrınız olacağım.**"[303] "**Her kadın Mısırlı komşusundan ya da konuğundan altın ve gümüş takılar, giysiler isteyecek. Oğullarınızı kızlarınızı bunlarla süsleyeceksiniz. Mısırlıları soyacaksınız.**"[304] "**Sizi Abraham'a, İshak'a ve Yakup'a vereceğime ant içtiğim topraklara götüreceğim. Orayı size mülk olarak vereceğim.**"[305] Ve sonunda Musa'ya şunları söyler: "**Seni Tanrı gibi yaptım. Ağabeyin Harun senin Peygamberin olacak.**"[306]

Bunlar elbette ki Tanrı vaatleridir ama özellikle ilk ve son vaatler açıklanmaya muhtaçtır. "**Sizi kendi halkım yapacak ve Tanrınız olacağım.**" sözü ne demektir? Daha önce İsrailliler Tanrı'nın halkı, Tanrı da İsrailllilerin Tanrısı değil miydi? Eğer değil ise ve ancak bundan sonra olacaklarsa, yine Tanrı'nın bu konuyla ilgili olan daha önceki sözlerinin doğru olmadığı gibi bir durum ortaya çıkar ki, bunun da hep belirttiğimiz gibi Tevrat açısından ciddi tehlikeleri vardır. Bunun gibi Tanrı'nın halkını soyguna teşvik etmesi ve üstelik bunun için yardım sözü vermesi de anlaşılır bir olgu değildir. Tanrı çete reisi midir ki; soygun için talimat versin? Üstelik; "**Seni Tanrı gibi yaptım.**" diyerek Musa'ya Tanrı payesi vermek ve üstüne üstlük Musa'ya bir de Peygamber tayin etmek; Daniken'in deyimiyle yenilir yutulur şeyler olmasa gerektir.

Ne var ki gariplikler bu kadarla da bitmez. Tanrı Musa ile Harun'u bir kere daha Firavuna gönderir. Harun, Rab'bin buyurduğu gibi elindeki değneği Firavunla görevlilerin arasına atar. Değnek yılan oluverir. Bunun üzerine Firavun da kendi büyücülerini çağırır. Kutsal kitabın yazdığına göre "**Mısırlı büyücüler de aynı şeyi yaparlar.**"[307] Bu oyunlar ve karşılıklı güç gösterileri devam eder gider. Ama her defasında İsrail Tanrısı Firavunu inatçı yapar ve Firavun çıkışa izin vermez.

Eski Ahit'te bu yazılanlardan anlaşıldığı kadarıyla, Tanrı önce bir-

[303] Çıkış, 6:7
[304] Çıkış, 3:22
[305] Çıkış, 6:8
[306] Çıkış, 7:1
[307] Çıkış, 7

takım vaatlerde bulunduğu Musa'yı Firavuna göndererek İsrailllilerin Mısır'dan çıkması için izin istetmekte, sonra Firavunu inatçı yaparak izin vermesini engellemekte, daha sonra da "*Neden izin vermiyorsun*?" diyerek Firavunu ve dolayısıyla Mısırlıları cezalandırmaktadır. Bu durumda Firavun İsraillilerin gitmesine izin verirse, Tanrı'nın Mısırlıların başına felaketler yağdırmak için bir nedeni kalmayacağı ama; Firavunu inatçı yaparak izin vermesini engellerse, Mısırlıların üzerine istediği kadar felaketler yağdırabileceği ve bunları yapmakta haklı olacağı gibi garip bir düşüncenin varlığından söz edebiliriz. Daha da açıkçası; Tanrı'nın Mısır'a felaketler yağdırmak için bazı bahanelere gereksinim duyduğunu söyleyebiliriz. Ancak bu bahanelerin Tanrı'ya mı yoksa İbrani tarih yazıcılarına mı daha çok gerektiği konusu tartışmaya açıktır. Bunlardan birinde de Mısır konusundaki cehaletlerini apaçık ortaya koyarlar. "**RAB Musa'ya şöyle dedi: "Sabah erkenden kalk, Firavun ırmağa inerken onu karşıla ve şöyle de:"**[308] Firavunun kızının yıkanmak için Nil nehrinin kenarına gittiği ne kadar doğruysa, bu hikâye de o kadar doğrudur ve Çıkış kitabını yazan Yahudi Peygamberlerinin Mısır konusunda hiçbir şey bilmediklerini açıkça ortaya koyar. Sözünü ettikleri Firavun çadırda yaşayan bir kabile reisi değil, o zamanlar bilinen dünyanın üçte birine hükmeden bir gücün kralıdır. Sarayında filtre edilmiş su ile yıkandığı özel bir hamamı vardır. Dolayısıyla ne yıkanmak için ne de başka bir nedenle sabah erkenden kalkıp nehir kıyısına gitmesi için bir neden yoktur. Bir sonraki bölümde ise Tanrı'nın Mısırlıları develerini ve diğer hayvanlarını öldürmekle tehdit ettiği yazılır.[309] Bu da Yahudi Peygamberlerinin Mısır konusunda yukarıda sözünü ettiğimiz cehaletlerinin başka bir kanıtıdır. Çünkü; o devirde Mısır'da deve yoktur, deve sürüsü ise hiç yoktur.[310] Mısır'ın deve ile tanışması çok daha sonraki bir zamanda İ.Ö. dördüncü yüzyılda Roma işgali sırasında olmuştur.

Bu Firavunun huzuruna gidip gelmeler sürerken Tevrat'ın satır aralarından iki önemli bilgi ediniriz. Bunlardan birincisi; Firavunla görüştüğü sıralarda Musa'nın 80, Harun'un 83 yaşında olduğu-

[308] Çıkış, 8:20
[309] Çıkış 9:3
[310] G.Messadie, Musa, sh.574

dur.[311] İkincisi ve asıl önemli olanı ise, Mısır'da var olduğu iddia edilen esir halkın eğer gerçekten var iseler "**Goşen Bölgesi**"nde yaşamakta olduklarının Kutsal Kitap tarafından birçok kez doğrulanmasıdır. Tanrı der ki ; "**O gün halkımın yaşadığı Goşen bölgesinde farklı davranacağım. Orada at sineği olmayacak.**"[312] Bir sonraki bölümde de bu bilgi tekrar edilir. "**Yalnız İsrailliilerin yaşadığı Goşen bölgesine dolu düşmedi.**"[313] Bu bilgi önemlidir ve bir kenara not edilmesi gerekir; çünkü ileride hem tekrar karşımıza çıkacak hem de bazı tartışmalara son verecektir.

Bütün bunlara rağmen "**İsrail'in Babası**"nın gücü sınırlı bir baba olduğu açıktır. Çünkü Mısır'ın başına yağdırmakta olduğu "**şaşılası**" felaketler; sırasıyla söylemek gerekirse, ırmaktaki balıkların ölmesi ve nehrin suyunun kana dönüşmesi, gökten kurbağa yağması, sivrisinek belası, atsineği belası, hayvanların ölmesi, çıban belası, dolu belası, çekirge belası ve karanlık belası gibi Tanrı'nın müdahalesi olmadan da meydana gelebilen felaketlerdir.[314] Üstelik bunları görmek için eski çağlara gitmeye de gerek yoktur. Anadolu da büyüyen herhangi bir orta yaşlı insan bu felaketlerin çoğuna tanık olmuştur. Bütün bunlardan anlaşılan, Yahudi Peygamberlerinin icat yeteneğinin bu konuda babalarının gücü gibi sınırlı kaldığıdır. Ne de olsa zaman eski bir zamandır ve ne Velikovsky ne de Sitchin gibi deha sahibi Peygamberleri henüz doğmamıştır.

Bu felaketlerden birisi özellikle ilgi çekicidir. Çünkü Yahudi kaynaklarının belirttiğine göre, "**Tanrı'nın mucizesi sonucu Mısır'daki bütün sular kana dönüşür.**" Ama Goşen'de yaşayan tüm Yahudilerin evinde temiz ve saf su bulunmaktadır. Bunun üzerine tüm Mısırlılar Goşen'e akın ederler. Ancak bir Yahudi'nin evindeki su bile Mısırlılar içerken kana dönüşmektedir. Sonunda Mısırlıların aklına parlak bir fikir gelir. "**Yahudilerin içtikleri bardakları kullanırsak rahatça su içebiliriz.**" diye düşünürler. Ancak bu plan da geri teper. Bir Yahudi su içtiği zaman rahatlıkla içebilmektedir ama aynı bardak bile Mısırlıların kan içmesine engel olamaz. Bunun üzerine Mısırlılar Yahudilere "**Peki, suyu sizden satın al-**

[311] Çıkış, 7:7
[312] Çıkış, 8:22
[313] Çıkış, 9:26
[314] Tevrat, Çıkış bölümü

sak rahatça içebilir miyiz?" derler. İşte bu fikir işe yaramıştır.(!) Sadece Yahudilerden satın alınan sular su olarak kalır. Kan belasının yedi günü boyunca Mısırlılar Goşen'de yaşayan Yahudilerden su satın alırlar ve Yahudiler böylece hatırı sayılır ölçüde para kazanırlar."[315]

Tanrı Mısır'ın sularını neden kana dönüştürmüştü? Mısırlılar susuz kalsın ve oğullarının gitmesine izin versinler diye. Tanrılarının susuz kalmalarını istediği Mısırlılara su satanlar kimlerdir? Oğulları yani Yahudiler!

Oysa ortada felaket filan yoktur. Yahudi Peygamberlerinin kendi ulusal Tanrılarını ululamak çabasından öteye gitmeyen fantezilerdir bunlar. Bu o kadar açıktır ki; Musa'nın değneği Firavunu etkilemek amacıyla yılan haline getirilince, Firavunun büyücüleri de buna "**karşı büyü**" yaparlar ve Kutsal Kitap'ta yazıldığı gibi onlar da bir değneği yılan haline getirirler. Ama "güçlü" İsrail Tanrısının yılanı, Mısırlı büyücülerin yılanını yutar. Bu hikâyenin asıl saçma tarafı Kutsal kitabı yazan bir Peygamber olduğu söylenen Musa'ya, bu kere de hokkabaz rolü verilmesidir.

Burada bir bilgi notu olarak belirtmemiz gereken bir konu vardır. Kendisi de Mısır asıllı olan ve İsraillilerin Mısır'dan Çıkış hikâyesini gerçek olarak kabul eden G.Messadie; Musa adlı kitabında, Musa'nın Midyan'dan Mısır'a hiç gelmemiş olduğunu yazarak şöyle der: "**Musa'nın Çıkış kitabında anlatılanın aksine, Mısır'a dönmemiş olduğunun ispatı, Harun'un, Musa'ya vahiyle verilmiş olan Tanrısal misyonu, öğrenebilecek ve bu öğretiyi İbranilere nakledebilecek tek kişinin, birden başrole çıkmış görünmesidir. Mısır'a dönmüş olsaydı, Harun'un yardımına ihtiyacı olmazdı. Yarım kardeşin kazandığı önem ve üstlendiği görevler böyle bir işbirliğinin ispatıdır ve Musa daha sonra da işgücü eksikliği ve yetersizliği nedeniyle birçok kez Harun'dan yardım alacaktır. Şunu da hatırlatalım, Musa'ya benzetilebilecek bir kişiden söz eden hiçbir Mısır belgesine rastlanmamıştır."**[316]

[315] www.seviyon.com/show_pdilimleri.asp
[316] G.Messadie, Musa, sh.573,579

MISIR'DAN ÇIKIŞ

Sonunda Mısır Firavunu İsrailoğullarının gitmesine izin verir. Çünkü inanılacak gibi değildir ama "**Gece yarısı Rab tahtında oturan Firavunun ilk çocuğundan zindandaki tutsağın ilk çocuğuna kadar Mısır'daki bütün insanların ve hayvanların ilk doğanlarını öldürmüştür.**"[317] Tevrat bunu şöyle anlatır: "O gece Firavunla görevlileri ve bütün Mısırlılar uyandı. Büyük feryat koptu. Çünkü ölüsü olmayan ev yoktu."[318]

Bunun üzerine Mısır Firavunu İsrail kavminin gitmesine izin vermek zorunda kalır. Ama tam da bu noktada herşey yeniden birbirine karışır. Çünkü Kutsal Kitap kadın ve çocuklar hariç, Mısır'da yerleşik 600 bin Yahudi'den söz etmeye başlar. "**Kadın ve çocukların dışında 600 bin kadar erkekle yaya olarak Ramses'ten Sukkot'a doğru yola çıktılar. Daha pek çok kişi de onlarla birlikte gitti. Yanlarında çok sayıda davar ve sığır vardı.**"[319]

Goşen Bölgesi'nde yaşadıkları defalarca belirtilen İsrailoğullarının neden Ramses'ten yola çıkmış oldukları sorusu yanıtsız kalmaya mahkûmdur. Ama İsrailoğullarının sayısı bundan da önemlidir. Çünkü İsrailli olmadığı anlaşılan "daha pek çok kişi"yi hemen bir tarafa ayırsak bile, bunların yerine koyacağımız kadın ve çocuklarla birlikte bu sayı nereden bakarsanız bakın üç milyondan az olmamak üzere 4-5 milyon civarında bir nüfus demektir. Bu akıl, mantık ve izan dışı bir sayıdır. Çünkü "**İsrailoğullarının Mısır'da oturdukları müddet 430 yıl idi ve vaki oldu ki 430 yılın sonunda 'Rab'bin bütün orduları' Mısır diyarından aynı gün çıktılar.**" diye devam eder Tevrat.[320] Bu o kadar büyük bir sayıdır ki, bunun onda biri bile oldukça abartılı bir rakam sayılmalıdır.

Bu konuda bir fikir vermesi için hemen belirtmemiz gerekir ki; çağın iki büyük devletinin karşı karşıya geldiği ünlü Kadeş savaşında, Mısır kaynaklarına göre Hitit ordusu 17 bin piyadeden oluşmaktadır. Mısır ordusunda ise yaklaşık 20 bin kişi olduğu bilinmektedir ve tarih M.Ö.1285 yılıdır. Yani yaklaşık olarak Mısır'dan

[317] Çıkış, 12:29
[318] Çıkış, 12:30
[319] Çıkış, 12:37
[320] Çıkış, 12:38

çıkıldığı varsayılan tarihlere çok yakın bir tarihtir. Ayrıca Prof. Sedat Alp' de, **"Orta büyüklükte bir Hitit kasabası 300 haneden oluşuyordu. Boğazköy tabletlerinden bir Hitit ailesinin en az 8-10 kişi olduğu anlaşılıyor. Bu durumda orta boydaki bir Hitit kasabasının ortalama 3 bin kişi olması gerekiyor. M.Ö. 2. binin ilk yarısında Hattuşa ve M.Ö.1. binde Karkamış gibi iki metropolün nüfuslarının 30 bin civarında olması gerektiğini düşünüyorum."** der.[321] Mısır'dan çıkıştan yaklaşık 600 yıl sonra 8. yüzyılda; 2.Sargon 10 İsrail boyundan oluşan kuzeydeki İsrail Krallığını yıktığı zaman bölgeden sınır dışı ettiği yani sürdüğü on oymaklık İsrailli sayısının diğer sürülenlerle birlikte sadece 28 bin kişi olduğunu da Asur tabletlerinde yazılıdır.

Tarihçi Flavius Josephus da bundan yaklaşık 1500 yıl sonra yani İ.S. I. yüzyılda Mısır'ın toplam nüfusunun yedi milyon kadar olduğunu yazar. G.Messadıe ise salgın hastalık olasılıklarını bile hesaplayarak yaptığı bir modelleme de "Ortalama ömrün 45 yılı geçmediği Eski Mısır'da nüfusun her dört yüzyılda bir, ikiye katlandığını farz edebiliriz." diye yazar. Messadıe'nin yaptığı hesaplamalar sonucu ulaştığı rakam ise Nil Deltasını da içine alan Aşağı Mısır için üç yüz binle beş yüz bin arası bir Mısır nüfusudur.[322]

Ayrıca Mısır'dan 4-5 milyonluk bir İsrail Kavmi çıkarmaya çalışan Kutsal Kitap, bize Yusuf'un çağrısıyla Mısır'a gelen İsraillilerin sayısını da kesin olarak bildirmiştir. **"Yakup'un soyundan gelenler toplam 70 (yetmiş) kişiydi. Yusuf zaten Mısır'daydı."**[323]

Mısır'a geldikleri sırada toplam 70 kişiden ibaret İsrailoğlu'ndan 430 yıl içinde 4-5 milyonluk bir nüfusa ancak Yahudi Peygamberleri ulaşabilirler. Çünkü bunun başkaca bir açıklaması yoktur ve olamaz. O tarihlerde Mısır'ın toplam nüfusunun bile ancak birkaç yüz bin kişiden ibaret olduğunu Prof. Sedat Alp'in verdiği bilgilerden çıkarabiliriz. Ama Yahudi tarih yazarları bu konuda ısrar ederler ve Mısır'dan çıkış sonrasında, başkaca hiçbir tasaları yokmuş gibi çölün ortasında bir de sayım yaparlar ve kutsal kitaba göre "12

[321] Prof. Sedat Alp, Hitit Çağında Anadolu, sh.52, Tübitak Bilim Kitapları, Ocak-2005
[322] G.Messadıe, Musa, sh.552-553
[323] Çıkış, 1:5

oymaktan 603.550 kişi sayarlar."[324] Üstelik de **bu sayılan 603.550 kişi, 20 yaş üstü ve savaşabilecek durumda olan erkeklerin sayısıdır.**[325] Yani 20 yaş altı erkekler ve yaşları ne olursa olsun bütün kadın, çocuk ve yaşlılar bu sayının dışındadırlar. Bunları da bu 603.550 savaşçı yiğit sayısına eklersek; Yahudi tarih yazarlarının sözünü ettiğimiz 4-5 milyonluk nüfus konusunda ısrarcı olduklarını tespit etmiş oluruz.

Görüldüğü gibi epeyce eğlenceli bir sayıdır bu. Tanrı ve Musa tarafından çöle sokulup ta 40 yıl boyunca çölde dolaştıkları zaman daha da eğlenceli olacaktır.

Yahudi tarih yazıcılarının doğruluğunda ısrar ettikleri bu olanaksız sayıların daha başka eğlenceli tarafları da vardır. Örneğin 5 milyon insanı beşerli sıralar halinde dizerseniz, 1 milyon sıra elde edersiniz. Her sıranın arasında 1 metrelik bir aralık olduğunu varsayarsanız 1 milyon metre uzunluğunda bir yürüyüş kolu elde edersiniz ki, bu da 1000 km uzunluğunda bir yürüyüş kolu demektir. Bu da ilk sıra Türkiye sınırlarına ulaştığı sırada son sıranın henüz Mısır'da olması gibi "eğlenceli" bir durum demektir.

Aynı hesabı bu göç kafilesinde olması gereken kağnı benzeri ilkel arabalar için yaparsanız, her on kişiye bir araba hesabıyla 500 bin kağnı, yani 2 bin km uzunluğunda bir kağnı katarı elde edersiniz ki, bu daha da eğlenceli bir manzara oluşturur. Çünkü bu da ilk araba ile son araba arasında on günlük bir mesafe olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu durumda biz Yahudi Peygamberlerinden daha insaflı olmak adına, iddia edilen sayının yüzde biri olan 50 bin sayısını doğru olarak kabul edelim. Aslında Mısır'dan Çıkış hikâyesi için bu bile çok abartılı bir rakamdır. Çünkü Prof. Sedat Alp'in verdiği bilgiye göre o çağın iki metropol şehrinin nüfusu demektir ama yine de bu 50 bin rakamı bize daha makul sayılar üzerinde konuşma olanağı sağlar.

Kutsal kitabın da belirttiği gibi Mısır'ın başına gelen felaketlerden hiçbir şekilde etkilenmeyen, hatta kan belası sırasında Mısırlılara

[324] Çölde sayım. 1:46
[325] Çölde sayım, 1,41,45

su satarak **"hatırı sayılır ölçüde para kazanan"** İsrailoğulları (Tanım kutsal kitaba aittir) dev bir göç kafilesi halinde yola çıkarlar. Tevrat hepsinin aynı gün ve şehirden yola çıkmış olduklarını bildirse de bunun olanaksızlığı açıktır. Üstelik de Kutsal Kitap bundan bir göç kafilesi olarak değil de **"Rab'bin Orduları"** gibi anlaşılması güç bir tanımla söz etmektedir.

Tanrı'nın kendilerine vaat ettiği topraklara gitmek üzere yola çıkan İsrailoğullarının durumunu şöyle bir göz önüne getirelim. Yahudi Kutsal Kitap yazıcılarının 4-5 milyon civarında olduğu konusunda ısrar ettikleri ya da bizim önerdiğimiz rakamla 50 bin insan göç etmektedir. Yaya olarak yola çıktıklarını kutsal kitabın bildirdiği bu insanlar büyük bir olasılıkla eşyalarını da yanlarına almış ve ilkel arabalara yüklemiş olmalılar. Aralarında yaşlılar, kadınlar ve çocukların da olduğunu biliyoruz. Hareketlerini büyük ölçüde yavaşlatması gereken hayvan sürülerinin var olduğunu da kendileri söylemektedir. Bu şartlar altında bu dev gibi göç kafilesinin hızı da yine büyük olasılıkla "kaplumbağa hızı" dır.

Bu hız konusu önemlidir çünkü bu arada İsrail Tanrısı da boş durmamış ve Firavunu yine "inatçı" yaparak göç edenlerin peşine takılmasını sağlamıştır. Bu konuda şöyle konuşur Tanrı: **"Firavunu inatçı yapacağım, onların peşine düşecek. Böylece Firavunla ordusunu yenerek yücelik kazanacağım."**[326] Bir Tanrı zaten "yüce" değil midir, neden hala yücelik peşinde koşarak bu uğurda bazı oyunlara başvurma gereği duysun? Ama anlaşılan durum böyledir. Çünkü İsrail Tanrısı sözünü tutar ve Kutsal Kitap da bunu yazar: **"Rab, Firavunu inatçı yaptı. Firavun zafer havası içinde ilerleyen İsrailllilerin peşine düştü."**[327]

Kutsal kitaba göre Firavunun seferber ettiği güç; "Seçme 600 savaş arabasının yanısıra, Mısır'ın bütün sorumlu yöneticileri ile savaş arabaları idi."[328] Ama iki ayet sonra fikir değiştirecek ve "Mısırlılar Firavunun bütün atları, savaş arabaları, atlıları, askerleriyle onların ardına düştüler." diye yazacaktır.[329] Daha başka Yahudi kay-

[326] Çıkış, 14:4
[327] Çıkış, 14:8
[328] Çıkış, 14:7
[329] Çıkış, 14:9

nakları ise Mısırlıların asker sayısını 700.000 kişi olarak bildirirler.[330] Daha önce vurgulamış olduğumuz gibi, Kadeş savaşı için 20 bin asker çıkartabilen Mısır'ın, bu 700.000 askeri nereden bulduğu, eğer bütünüyle uydurma değilse, başlı başına bir merak konusudur.

Ne var ki Mısır'ın bu seçme süvari birlikleri, sözünü etmekte olduğumuz dev göç kafilesini bir türlü yakalayamazlar. Çünkü "**Gündüzün ve geceleyin yürüsünler diye, Rab onlara yol göstermek için gündüzün bulut direğinde ve geceleyin ateş direğinde, önlerinde gidiyordu.**"[331] Rab, istediği direğin üzerinde gidebilir. Çünkü o Rab'dir ama bu kafilenin yürüyüş hızını değiştirmez. Üstelik de çöl şartlarında ilerleyen bu kafilenin, geride ayak izlerinden, hayvan pisliklerinden ve çeşitli artık maddelerden oluşan bir iz bırakması da kaçınılmazdır. Ama Firavunun seçkin süvarileri bu kafileyi Kızıldeniz kıyılarına kadar yakalayamaz. Çünkü yakalasalar Mısır'dan çıkış hikâyesi başlamadan bitecektir. Bu nedenle Mısırlı süvariler yaya İsraillileri ancak Kızıldeniz kıyısında "**Pi-hairot yakınlarında, Baal-sefon'un karşısında konaklarken**" yetişebilirler.[332] Ama Rab, Mısırlılarla Yahudiler arasına bir bulut yerleştirmek suretiyle Mısırlıların İsrailoğullarına bir kötülük yapmasını engeller. Messadie de "**Böyle bir öykü Çıkış yazarının Mısır coğrafyası konusundaki cehaletini gösterir.**" diyerek şunları yazar: "**Pi-Hairot adından da anlaşılacağı gibi yolların başlangıcıydı. Baal-Sefon'da Mısırlıların dilinde Tahpahnes, bugün Menzile Gölü üzerindedir. Bu durumda İbraniler herhalde denizin ortasında çadırlarını kurmuş olamazlardı. Mısır ordusu kaçak İbranileri Pi-Hairot'ta yani dümdüz bir arazide yakalamış olsaydı, hepsini kılıçtan geçirirdi. Çıkış kitabının yazarına da anlatacak bir şey kalmazdı. İkinci olarak, şunu söyleyebiliriz, orada Musa'nın asasını kaldırmasına gerek olmazdı, çünkü ikiye ayrılacak bir deniz olmadığı gibi, Mısırlıları boğacak dalga da yoktu. Bu durumda onlar Migdol'un batısında yani Şur çölünün sınırında bulunuyorlardı.**"[333] Ama

[330] www.sevivon.com
[331] Çıkış, 13:21
[332] Çıkış, 14:9
[333] Messadie, Musa, sh.585

Messadie'nin bunları söylemesine rağmen; Musa elindeki değneği havaya kaldırınca, Kızıldeniz ikiye ayrılır ve bütün kafile sağ salim karşı kıyıya geçer.

Kutsal kitabın verdiği sayıyla 4-5 milyon insanla, binlerce kağnının ve hayvan sürülerinin kaç günde ya da kaç haftada karşı kıyıya geçebileceği sorusunun Yahudi tarih yazıcıları için hiçbir önemi yoktur. Önemli olan son Yahudi de karşı kıyıya geçtikten sonra, Kızıldeniz de açılan yolun kapanması ve başta Firavun olmak üzere bütün Mısır ordusunun Kızıldeniz' de boğulmasıdır.

Tevrat dâhil bütün Yahudi kaynakları, Mısır'dan çıkışın Ramses kentinden başladığını yazarlar. Söylentilere göre İsrailliler bu kentin kurulması sırasında köle olarak çalışmışlardır.[334] Bu kenti Mısır Firavunu II. Ramses'in yaptırdığı bilindiğinden, neredeyse bütün uzmanlar Mısır'dan çıkışın 13. yüzyılda Ramses'in uzun hükümdarlığı dönemine (M.Ö.1290-1224) uyduğuna inanırlar ve böyle yazarlar. Ancak II. Ramses Hititlilerle yaptığı Kadeş savaşı nedeniyle Mısır tarihinin neredeyse dönemi en iyi bilinen Firavunudur. Askeri ve siyasi eylemlerinden dolayı tarihçiler tarafından çok iyi tanınan Ramses, hayatının başı ve sonu çok iyi bilinen ve kesinlikle Musa ile çağdaş olmayan bir Firavundur. Bu Firavunun mumyası 1881'de Krallar vadisindeki özel mezarında bulunmuş olup günümüzde Kahire'deki Mısır müzesinde 10 dolar karşılığı turistlere teşhir edilmektedir. Dolayısıyla Kızıldeniz'de boğulmuş olması da söz konusu değildir. Zaten Kızıldeniz'de ya da başka bir yerde boğulmuş olan hiçbir Mısır Firavunu da yoktur. Yine Messadie'nin bildirdiğine göre; "**Hiçbir Mısır belgesinde, hiçbir yabancı kaynakta, Mısır ordusunun kaçan İbranileri takip etmiş olduğu konusunda kayıt yoktur. Bu konuda tek bilgi kaynağı Çıkış kitabıdır.**"[335] Zaten Mısırlılar kaçan İsrail kavmini öldürmek isteselerdi Kızıldeniz'deki donanmalarından birkaç gemiyi İsrailllilerin geçiş yaptıkları noktaya göndermeleri yeterdi. Mısırlıların İsrailllilerin peşinden 600 savaş arabası göndermeleri ve hele hele bu işi

[334] Tevrat'taki Ramses kenti bugünkü Quantir şehridir.
[335] Messadie, Musa, sh.587

gece yapmaları Yahudi Peygamberlerinin koskocaman bir saçmalığından başka bir şey değildir.

Üstelik İsraillilerin Ramses kentinin inşaatında çalıştıkları da doğru değildir ve bunun tanığı da Kutsal Kitaptır. Çünkü Eski Ahit'in yazdığına göre; İsrailliler Mısır'a geldikleri zaman **"Firavunun buyruğu üzerine Yusuf onlara ülkenin en iyi yerinde, Ramses bölgesinde mülk vermiştir."**[336] Yani Yakup ve ailesi Mısır'a geldiklerinde Ramses kenti zaten vardır. Bu kenti II. Ramses'in yaptırdığı da bilinmektedir.(İ.Ö.1290-1224) Eğer İsrail kavmi bu tarihten 430 yıl sonra Mısır'dan çıktılarsa bu; Çıkış'ın tarihi yaklaşık olarak İ.Ö. 8. yüzyıla taşır ki bu da olanaksızdır.

Tam da bu noktada, 603.550 savaşçı yiğide sahip olduğunu bizzat kutsal kitabın bildirdiği İsrailoğullarının, Firavunun birkaç bin savaş arabasının önünden neden kaçtığı da sorulabilir elbette. Belirtilen savaşçı sayısı günümüzde Türk ordusunun bütün kuvvetlerinin toplamından daha fazla bir sayıyı ifade etmektedir. Bu durumda Mısır'dan neden çıktıkları da anlaşılabilir bir olgu değildir. 603.550 savaşçı yiğide sahip olan İsrailliler; Kadeş savaşı için 20 bin asker çıkartabildiklerini bildiğimiz Mısırlıları kolayca yenebilir ve Firavunu alaşağı ederek yine kolayca Mısır'a hâkim olabilirlerdi. Üstelik başına gelen büyük felaketler nedeniyle zaten perişan bir durumda olan Mısır'ın böyle bir saldırıya karşı koyabilecek gücü de yoktu. Üstüne üstlük İsrail Tanrısı da hazır orada bulunduğu sırada bu iş çok da kolay olurdu. Hatta İsrail Tanrısı da böylece yüceliğine daha başka yücelikler de katabilirdi.

Sonuç olarak söylemek gerekirse; İsraillilerin Mısır'dan çıkış hikâyelerinin kocaman bir masal olduğunun en büyük kanıtı, Yahudi Peygamberlerinin Mısır konusundaki cehaletleridir.

Son zamanlarda yapılan küçük bir çalışma bütün bu karşılıksız soruları ve yüzyılların Kızıldeniz edebiyatını tarihin çöp sepetine attı. Çözüm şaşılacak kadar basitti. **"Bilinmeyen nedenlerle"** İbranice Yam-suf olan tabir İngilizceye **"reed" (saz)** olarak çevrilmesi gerekirken **"red"** (kızıl) olarak tercüme edilmişti. Yani İbranice Yam-suf Kızıldeniz değil, Saz denizi ya da Sazlık denizi demekti

[336] Yaratılış, 47:11

ve kütüphaneler dolusu Kızıldeniz edebiyatının sorumlusu da bu basit tercüme hatasıydı.[337]

Yani ortada ne Kızıldeniz vardı, ne asa, ne de **Musa!** [338]

MISIR'DA İSRAİLLİ VARLIĞI

Kutsal Kitap Eski Ahit'in Mısır'dan çıkış bölümünün Kızıldeniz yolculuğu böylece sona erer. Ancak bir Mısır'dan çıkıştan söz edebilmek için bir Mısır'a girişin ya da bir Mısır'da yaşayışın veya Mısır'da bir yerleşikliğin de olması gerekir. Şimdi de bu izin peşine düşeceğiz.

Eski Ahit ve ondan kaynaklanan İbrani tarihi, Yusuf'un çağırısı üzerine Mısır'a giden ve başlangıçta sayılarının 70 kişi olduğunu belirttiği bir İsrail topluluğunun 430 yıl boyunca Mısır'da yaşadığını söylediğini vurgulamıştık. Bu yıllar boyunca Yahudi nüfusu hızla artmış ve sonunda öyle bir hal almıştır ki Mısır Firavunu halkına **"Bakın İsrailliler sayıca bizden çok."** diye sızlanmaya başlamıştır.[339]

Ama Firavunun bu şikâyetine karşın Mısır'da böyle bir İsrail nüfusunun varlığı konusunda hiçbir iz yoktur. Kutsal Kitap'ta anlatılan olayları aydınlatmak isteyen tarihçiler, din adamları ve diğer araştırmacılar; bütün Mısır tarihini didik didik etmişler ama Mısır tarihinin hiçbir safhasında, böyle bir İsrail nüfusunu ve yerleşimini bulamamışlardır. Kayıt tutma konusunda titizliklerini bildiğimiz Mısırlı tarihçiler bu konuda hiçbir şey yazmamışlardır.

"Büyük oranda 'mit' izleri taşıyan bu hikâyeyle ilgili olarak tarih-

---

[337] G.Messadie, Sazlıklar Denizi diye anılan bu su yolunun bugün Kızıldeniz'e karışmış doğal bir kanal olduğunu yazar. Musa, sh.563

[338] Buna rağmen Yahudilerin Kızıldeniz konusunda ne edebiyatları ne de haberleri bitmiş değildir. Sabah gazetesinde yer alan bir habere göre "**İki İngiliz Hz.Musa'nın Kızıldeniz'i ikiye böldüğünü kanıtladıklarını iddia etti. Araştırmacılar atlı arabaların tekerleklerini bulduklarını açıkladı. Peter ve Mark elmer adlarındaki araştırmacılardan Peter Elmer 'Bu Mısır döneminden kalma bir atlı arabanın tekerleğidir' derken kardeşi Mark da 'Şüphesiz bunlar Mısır ordusundan kalma kalıntılardır.'** dedi. Sabah gazetesi,22.6.200
Bizce de bu iki İngiliz hiç "şüphesiz" icat ve uydurma yetenekleri sınırsız olan Yahudi peygamberlerinin yakın akrabalarıdır.

[339] Çıkış, 1:9

çilerin birçok haklı kuşkusu vardır. Herşeyden önce, bir '**çıkış**'ın gerçekleşebilmesi için Mısır topraklarında bu insanların kalıcı bir yerleşimlerinin olması gerekir ki, döneme ilişkin bunu doğrulayacak hiçbir bilgi elde edilememiştir. Musa adında birinin yaşadığına ilişkin de hiçbir kayıt yoktur. Mısır belgelerinde, sarayda bir prens gibi büyütülen, beklenmedik biçimde bir cinayet işleyerek 'yasa dışı' durumuna düşen; ardından büyük bir halkı Mısır'dan Firavunun itirazına rağmen çıkaran bir liderden hiçbir iz kalmaması, Mısır gibi kayıt tutmaya meraklı bir toplumda rastlanılacak bir durum değildir. En azından merkezi iktidarın güdümünde maksatlı olarak kaleme alınmış birtakım taraflı belgelerde Musa diye bir 'hain'den ve onun Mısır Firavununa ihanetinden söz eden resmi kayıtlara ulaşılmış olması gerekirdi."[340]

Ama yoktur! Mısır tarihi böyle bir İsrailli yerleşiminden habersizdir. Eski Mısır kayıtları hiçbir şekilde Mısır'da bir İsrailli yerleşiminden söz etmez. Buna resmi yazışmalar da dâhildir. Tam tersine, bırakın kalabalık bir yerleşik topluluğu, bedevi göçmen kabilelerinin Mısır'a girmesine izin verilmediğini tarihi kayıtlara dayanarak söyleyebiliriz. M.Ö. 1307'de iktidara gelen ve Doğu delta bölgesine özel bir önem veren 19. hanedan Firavunlarının aralarında Pi_Atum'da olan başka kentlerde kurduklarını ve Sina ile diğer yerlerden bedevilerin girişini önlemek için bir sınır kaleleri zinciri ve ikmal depoları inşa ettiklerini de biliyoruz.[341] Bu durumda Mısır sınırları içinde büyükçe bir yabancı yerleşikliğine izin verme ya da göz yumma olasılıkları da sıfırdan daha fazla değildir.

Sina Dağı'nın nerede olduğu konusunda önemli çalışmaları olan Sina ve Arabistan tarihi uzmanı Prof. Emmanuel Anati de **"Hiçbir yerde, Asyalı bir kavmin Mısır dışına göç ettiğine ve Mısır'ın başına geldiği söylenen ünlü on felaket hakkında hiçbir kayda rastlanılmadığını"** yazar. Buna karşı çıkanların ellerindeki tek kanıt ise on felakete benzer bir sıra felaketin Mısır'ı perişan ettiğini anlatan ünlü İpuwer papirüsüdür. Söylemedikleri şey ise İpuwer öğretisi diye de bilinen bu metnin Mısır'da altıncı hanedan zamanında yani İ.Ö.2375-2181 yıllarına ait bir metin olduğudur.[342]

[340] B.Eldem, Marduk'la Randevu, sh.40-41
[341] Pi_Atum, Tevrat'ta Pithom, günümüzde Tel el Rabata
[342] G.Messadie, Musa, sh.543

Sonuç olarak bu konudaki tek kayıt Yahudilerin kutsal kitabındaki **"Ve Firavun için Pitom ve Ramses şehirlerini yaptılar."** şeklindeki iddiadır.[343] Buna göre İsrailliler bu şehirlerin yapımında köle olarak zorla çalıştırılmışlardır. Bu iddianın doğru olamayacağına kısaca belirtmiştik. Kendileri tekrarladığı için biz de tekrar etmek zorunda kalmaktayız. Küçük bir ekleme daha yapalım: Pi_Atum-'un 19. hanedan tarafından yaptırıldığını biliyoruz. Bu hanedanın iktidara geldiği yıl M.Ö.1307 yılıdır. Pi_Atum'un yaptırılması da bundan biraz sonra olmalıdır. Buna yaklaşık olarak İ.Ö.1250 olarak kabul edersek; bu kere İsrailllilerin Mısır'dan çıkışı yaklaşık olarak İ.Ö. 1000 yıllarına denk düşer. Aynı hesabı Ramses kenti içinde yapabiliriz. Çünkü Ramses'in İ.Ö. 1279-1213 yılları arasında yönetimde olduğunu biliyoruz. Ramses, kendi adını taşıyan kenti sağlığında yaptırdığına göre; bu tarihe de yaklaşık olarak İ.Ö.1220 yılı civarı diyebiliriz. Bu durumda da İsrailllilerin Mısır'dan çıkışları yine yaklaşık olarak İ.Ö.1000 yılları civarı olur.

Oysa Eski Ahit bize; **"Süleyman tapınağının Mısır'dan Çıkış'tan 480 yıl sonra yapıldığını"** bildirmektedir. Bu durumda Kudüs'teki ünlü Süleyman tapınağı İ.Ö. 520 yılında yapılmış demektir ki; bu tarihlerde biz Kutsal Kitaptan kaynaklanan bilgilerimizle Kudüs'ün de tapınağında Babilliler tarafından yakılıp yıkılmış olduğunu ve İsrailllilerin Babil'de Sürgünde olduğunu da biliyoruz. Dolayısıyla İsrailliler ne Ramses ne de Pi_Atum şehirlerinin yapımında çalışmış olamazlar.

Tevrat ve diğer İsrail kaynakları da istemeden de olsa bunu doğrulayıcı bilgiler verir. Bunlardan birisi sayıları 600 bini bulan erkek sayısıdır. Bu sayıda bir yabancı topluluğun Mısır'da varlığı bile düşünülemez. Bu, İsrailllilerin Mısır'da eziyet gördükleri ve köle olarak çalıştırıldıkları iddiası için de geçerlidir. Zaten Tevrat'ın bir ifadesi de bunu doğrular. **"İsrailliler Mısır'dan silahlı çıkmışlardı."**[344] İşte bu da bu konudaki bir başka kanıttır. 600 bin silahlı savaşçıya sahip bir topluluğun; toplam nüfusları birkaç yüz bin olan Mısırlılar tarafından **"zorla"** ve **"esir"** olarak çalıştırılması söz konusu bile değildir.

[343] Çıkış, 1:11
[344] Çıkış, 13:18

Bu konuda Tevrat'ta iki önemli ipucu daha vardır ki bunlarında izinin sürülmesi gerekir. Bu ipuçlarından birisi Yusuf'un sözlerinde gizlidir. İsrailoğullarını Mısır'a çağırdığı söylenen Yusuf, onlara şunu tembih eder: **"Ve olur ki sizi Firavun çağırır ve işiniz nedir der; siz de çocukluktan şimdiye kadar hem biz hem babalarımız, kulların, davar adamlarıdır deyin ki Goşen vilayetinde oturasınız; çünkü Mısırlılar için her çoban mekruhtur."**[345]

Bu **"Goşen Bölgesi"**nden daha önce de söz etmiş ve Eski Ahit'te dolu felaketi anlatılırken **"Yalnız İsrâillilerin yaşadığı Goşen bölgesine dolu düşmedi."**[346] ve atsineği belasından bahsederken de, Tanrı'nın **"Ama o gün halkımın yaşadığı Goşen bölgesinde farklı davranacağım."** dediğine dikkatinizi çekmiştik.[347]

Bu ifadeler bize şunu söyler: Eğer varsa az ya da çok bir İsrailli varlığı Mısır'ın Goşen bölgesinde olmalıdır. Kutsal Kitap bunu defalarca belirtir. **"Yakup oğulları Goşen'e yerleşiyor."** ara başlığı altında "Yusuf'un babası Yakup'u Goşen'de karşıladığı yazılıdır.[348] Yusuf, kardeşlerine **"Atalarımız gibi biz de çocukluktan beri hayvancılık yapıyoruz." dersiniz. Öyle deyin ki, sizi Goşen bölgesine yerleştirsin,** diye tembih eder.[349] Yusuf'un kardeşleri Firavuna **"İzin ver, Goşen bölgesine yerleşelim."** derler.[350] **"Firavun Yusuf'a onları ülkenin en iyi yerine yerleştir. Goşen bölgesine yerleşsinler."** diye buyruk verir.[351] Eski Ahit **"İsrail Mısır'da Goşen bölgesine yerleşti. Orada mülk sahibi oldular, çoğalıp arttılar."**diye yazar.[352] Ancak Kutsal Kitap'ta defalarca kere adı geçen bu Goşen bölgesi ya da vilayetinin, Mısır'ın neresinde bulunduğu bilinen bir bölge değildir. Daha doğrusu; bilinen Mısır tarihinde bu isimle anılan bir bölge yoktur. İbrani kayıtları da bu konuda bir bilgi vermez. Bir olasılıkla Mısır'ın bir bölgesine verilen İbranice bir isim olduğu da düşünülebilir ama bu hem mantıklı değildir hem de Yusuf'un sözleri bu olasılığı ortadan kaldırır.

[345] Çıkış, 46:33,34
[346] Çıkış, 9:26
[347] Çıkış, 8:22
[348] Yaratılış, 46:28
[349] Yaratılış,46:34
[350] Yaratılış,47:4
[351] Yaratılış, 47:6
[352] Yaratılış,47:27

Çünkü Yusuf Goşen bölgesinin adını söylediği sırada İsrailliler Mısır'a henüz gelmişlerdir.

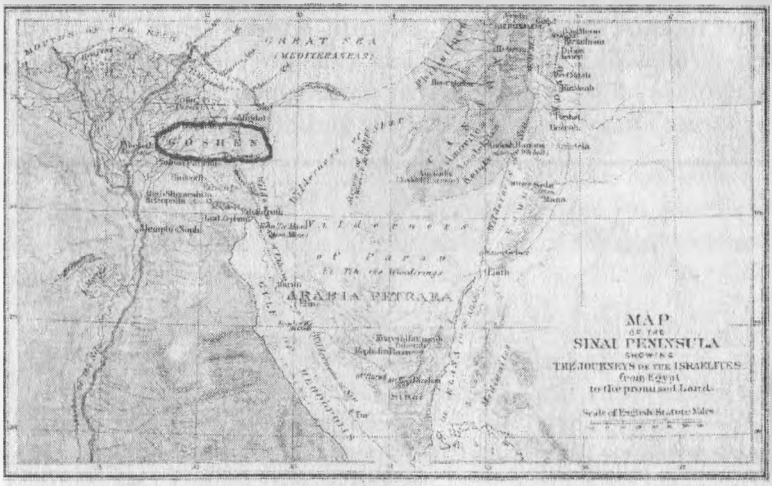
Bazı tarihçilere göre Goşen bölgesi; Nil deltasının doğu ucunda olabilir. Bu bölgenin Mısırlıların izniyle göçebe çobanlar tarafından sürülerini sulamak ve hayvan ticareti yapmak amacıyla kullanıldığı düşünülebilir. Bu durumda Yusuf'un sözleri de bir anlam kazanır. Ne demişti Yusuf? **"Hem biz hem babalarımız, kulların, davar adamlarıdır deyin ki Goşen vilayetinde oturasınız. Çünkü Mısırlılar için her çoban mekruhtur."** [353]

"Davar Adamları"nın çobandan ne farkı olduğu başka bir bilmece olmakla beraber Yusuf'un sözlerinden Goşen bölgesinin çobanların oturduğu bir yer olduğu sonucu çıkarılabilir mi? Çünkü bu tembihi yapan Yusuf, bu sözlerden hemen sonra **"Gideyim Firavuna haber vereyim, çoban olduğunuzu, hayvancılık yaptığınızı, bu yüzden davarlarınızla, sığırlarınızla birlikte geldiğinizi anlatayım."**diyecektir.[354] Üstelik sanki bu da yetmezmiş gibi Yusuf'un "Çoban olduğunuzu sakın söylemeyin, çünkü Mısırlılar çobanlardan iğrenir." diye sıkı sıkı tembihlediği kardeşleri de daha Firavunun huzuruna ilk çıkışlarında **"Biz kulların, atalarımız gibi çobanız."** diye bir ağızdan bağrışırlar.

Bu bilgilerin ışığı altında Mısır'daki şu bölge Goşen bölgesidir diyebilmek eldeki verilerle olanaksızdır. Ama Judeo-Hıristiyan bilim adamları Goşen bölgesini Nil nehrinin doğu delta bölgesinde bulunduğunu gösteren haritalar uydurmaktan çekinmezler. Üstelik harita üzerinde Goşen bölgesi olarak işaretledikleri bölge Mısır'ın kuzeydoğusundaki uç bölgedir ve biz Mısır Firavunlarının biraz önce vurgulamış olduğumuz gibi o bölgede gereken önlemleri almış olduklarını da bilmekteyiz. Bu durumda sözünü etmekte olduğumuz Goşen bölgesi Judeo-Hıristiyan araştırmacıların dediği gibi Mısır deltasının doğu ucundaki topraklarda olamaz. Bunu destekleyen bir düşünce de; zaten Deltanın en doğu ucunda yani sınır bölgesinde oturuyor olsalardı Firavundan gitmek için izin istemelerine de gerek olmadığıdır. Firavundan izin alma gerekliliği Mısır'ın daha iç bölgelerine işaret etmektedir. Ama Mısır'ın iç bölgelerinde

[353] Çıkış, 46:33
[354] Çıkış, 46:32

de böyle bir yerleşimin izi bile yoktur. Bu durumda da Mısır'da **"Goşen"** diye bir bölge bulunmadığını söyleyebiliriz. Kutsal Kitap da bunu doğrular. Çünkü kutsal kitaba göre İsrailliler Mısır'a geldiklerinde Firavun **"Onlara ülkenin en iyi yerinde, "Ramses" bölgesinde mülk vermiştir."**[355] Ama söylemiş olduğumuz gibi Judeo-Hıristiyan bilim adamları Goşen bölgesini Deltanın doğusunda gösteren haritalar yayınlamaktan çekinmezler.[356] (Harita 3)

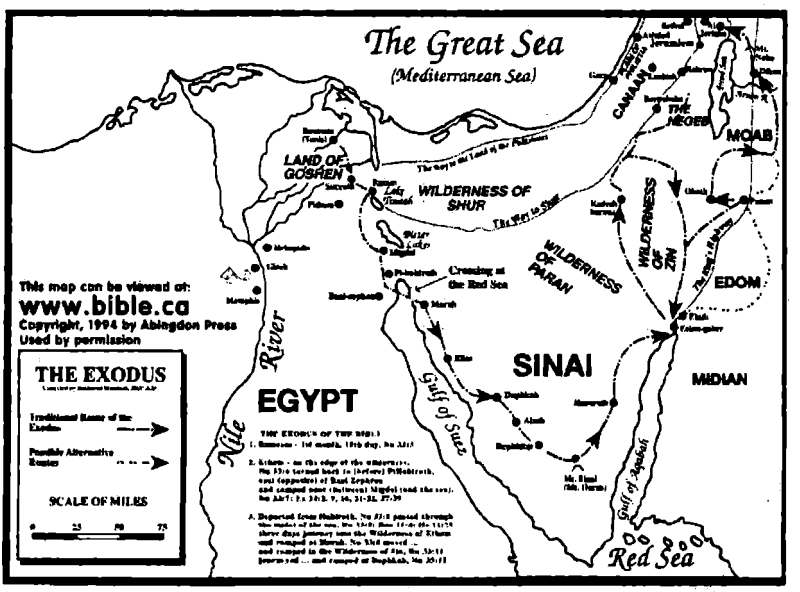
Harita-3

Eski Ahit'te sunulan biçimiyle ikinci ve son ipucu İsrail Tanrısının Mısır'ın başına yağdırdığı felaketlerdir. Hiçbir şeyin olmasa bile böyle ülke çapında olduğu iddia edilen felaketlerin bir biçimde Mısır kayıtlarına girmiş olması gerekmektedir. Yaklaşık M.Ö.14-15. yüzyıllarda, ekonomisi bütünüyle tarım ve hayvancılığa dayanan bir ülke için bunların büyük çapta felaketler olması ve Mısırlıları derinden etkilemiş olması gerekir.

Ama yoktur! Mısır kayıtlarında bu felaketlerle ilgili en küçük bir kayıt bile yoktur. Bu durum karşısında Mısır'dan çıkışı doğrula-

[355] Çıkış, 47:11
[356] www.onlinebibleworld.com/wp-content/gallery/a

maya çalışan B.Eldem bile isyan eder: **"Bunlar oldukça sıradışı ve şaşırtıcı afetlerdir. Bunca dehşet verici olayın Mısır kayıtlarına bir biçimde girmemiş olabileceğini düşünmek ancak iki olasılığı akla getirebilir. Birincisi Yahudi yazarları bu olayları Tanrılarının gücünü abartarak göstermek ve bir "resmi tarih" yazmak için bütünüyle uydurmuşlardır. İkincisi ise bu felaketler Mısır üzerinde öylesine yoğun bir karmaşa dönemine rastlamış olabilir ki, yazılı kaynak bulmak olanaksızlaşmıştır. Birinci seçenek kabul edildiği takdirde, Exodus (*Mısır'dan çıkış*) için kronolojik "kerteriz" bulma çabaları büyük oranda anlamsızlaşır. Eğer o doğal afetler uydurulmuşsa, devamının da uydurma olmayacağına dair hiçbir garanti yoktur."**[357]

Konuyu toparlayacak olursak; Mısır'da bir İsrailli yerleşimi ya da varlığı konusunda en küçük bir iz bile yoktur. Ve bu yokluk neredeyse mutlak bir yokluktur. O kadar yoktur ki; II. Ramses zama-

[357] B.Eldem, Marduk'la Randevu, sh.64

nından kalan ve bugün Torino Papirüsü olarak bilinen belgede yoktur. Sakkara ve Abidas'taki önemli olayların dökümlerini de içeren Kral listelerinde yoktur. Eknaton adını alan ve Mısır'da tek Tanrılı bir din anlayışını yerleştirmeye çalışan IV. Amenofis'ten kalmış olan Amorna Mektuplarında yoktur. Bütün bu Firavunların ve Yeni Krallık kayıtlarının hiçbirinde ne Mısır'da bir Yahudi yerleşimi ve ne de Musa hakkında bir tek satırlık bir bilgi bile yoktur.

Mısır tarihinde İsrailliilerden değil ama Filistin'den bahseden bir tarihçi vardır. Mısırlı bir tarihçi olan Manheton Mısır'daki kutsal tapınakların yazıcısı ve başrahibidir. Yunanlı tarihçi Plutarkhos, Manethon'dan Ptolemaios hanedanından ilk Kralın (M.Ö. 382-304) çağdaşı olarak söz eder. Mısır Tarihi hakkında üç ciltlik önemli bir eseri vardır. Bu eser kayıptır ama Julianus Africanus[358] ve Eusebius [359] Manheton'un kayıp tarihinden yaptıkları alıntılarla bu eserdeki bir kısım bilgilerin günümüze ulaşmasını sağlamışlardır.

Manethon'un bir kayıp kitabı daha vardır. Ortodoks bilimin bizlere "Tarihin babası" olarak tanıttığı ama; aslında tarihin en büyük yalancısı olan Herodot'un yazdığı ve Mısırla ilgili yalan yanlış ve çoğu da uydurma bir sürü bilgi içeren "Tarih" adında bir kitap vardır. Manethon'un; bu saçmalıklara karşı duyduğu şiddetli tepki nedeniyle yazmış olduğu "Herodot'a Karşı" isimli kitabı da kayıplar arasındadır. Ama tarih bilimine ilgi duyanlar için asıl büyük kayıp Manethon'un "Mısır Tarihi" isimli üç ciltlik kitabıdır.[360] Manethon'un yaklaşık olarak çağdaşı olan Babilli tarihçi Berossus'un kitapları da, Manethon'un kitapları gibi kayıptır. Bu iki tarihçinin yazdıklarını ancak Judeo-Hıristiyan yazarların bu kitaplardan yaptıkları alıntılar aracılığı ile öğrenebiliyoruz. Ancak bu yazarlar hem objektif değillerdir hem de Manethon ve Berossus'a karşı duydukları derin nefreti saklayamazlar. Bu nefretin nedenlerinden birisi; bir Mısırlı olan ve elbette ki Mısır tarihini Yahudilerden daha iyi bilen Manethon'un yazdıklarının Yahudilerin kutsal kitabına açık-

[358] Ölümü. M.S. 240
[359] Ölümü M.S.339
[360] İlber Ortaylı, (Üstelik bu kitabı Yunanca yazmıştır), Son İmparatorluk Osmanlı, sh.23

ça ters düşmesidir. Belki de bu nedenle her iki tarihçinin kitapları **"süratle"** kaybolmuştur. Aynı nedenle İ.S. I. yüzyılda Josephus'un eline ulaşan kitap da Manethon'un orijinal eseri değil; büyük oranda tahrif edilmiş kopyalardır. Bütün bunların gerçek nedenlerinden birincisi; hem Manethon'un hem de Berossus'un Mısır'da var olduğu iddia edilen Yahudi varlığına şiddetle karşı çıkmalarıdır. İkincisi ise Yahudilerin yaratılışı İ.Ö.3760 tarihine yerleştiren takvimine karşı Manethon'un; Mısır'daki hanedanların başlangıcının bu tarihten en az iki bin yıl önceye dayandığını söylemesidir.

İbrani din adamlarının verdiği yaratılış tarihini sözünü ettiğimiz eserinde iki bin yıl daha geriye çektiği için Yahudilerin nefretini kazanan Manheton **"Mısır'dan hijyenik ve dinsel amaçlarla sürülen cüzzamlıların ve salgın hastalık mikrobu taşıyanların, sonradan Filistin'e yerleştiklerini ve Mısır'dan kovulan bu insanların, çobanlarla birlikte orada bir Krallık kurduklarını"** yazmaktadır. Adres doğrudan İsraillileri tarif ettiği için Yahudiler Manheton'un adını bile duymak istemezler. Ama siz Manheton'un bu yazdıklarına bir işaret koyun. Çünkü daha sonra bu konuda söyleyeceklerimiz olacaktır.

Buraya kadar olan anlattıklarımızdan çıkan sonuç ise şudur: Kutsal Kitap'ta bize sunulan Mısır'daki İsrailli yerleşimi ve dolayısıyla Mısır'da ağır işlerde zorla çalıştırılan bir İsrailli halkın varlığı hiçbir tarihi kayıt tarafından desteklenmemektedir. Siz bakmayın Judeo-Hıristiyanların yayınladıkları uydurma haritalara. Kutsal Kitap'ta İsrail halkının yaşadığı belirtilen Mısır'daki **"Goşen Bölgesi"**, Mısır'ın hiçbir yerinde bulunamamaktadır. Üstüne üstlük Mısır gibi tarih tutmaya meraklı bir halkın ne Mısır'ın başına gelen felaketlerden haberi vardır ne de Mısır'da yaşayan İsraillilerden.[361]

[361] Mısır'da bir İsrailli yerleşiminin yokluğu o kadar açıktır ki son zamanlarda Yahudiler de bunu kabul etmek zorunda kalmışlardır ama inadı da elden bırakmazlar. Bir Yahudi kaynağa göre **"Mısır kayıtlarında böyle bir şey yoktur çünkü "utandıkları için" yazmamışlardır. Mısırlıların kayıt etmek istedikleri en son şey, çelimsiz bir tutsak ulusun Tanrısı tarafından tamamıyla yok edilme utancıdır. Mısırlılar tarlalarının, sürülerinin ve ilk doğanların artı Paro (Firavun) ile tüm Mısır ordusunun Kızıldeniz'de yok oluşunun ayrıntılarını kaydedip muhafaza etmeyi arzu ederler miydi?"** www.sevivon.com

O Mısırlılar ki **"Ramses savaşlarında birçok tutsak alınca, Firavunun yontucuları, Medinet Habu'nun duvarlarına tutsakların memleketlerini yazmakla kalmamış, ulusal giysilerini ve başka özelliklerini de kabartmalarla betimlemişlerdir."**[362] Tarihçi İlber Ortaylı Mısırlılardan şöyle söz eder: **"Mısırlılar ki bu âlemin gelmiş geçmiş en orijinal medeniyetinin sahibidirler, uzun tarihleri boyunca yaklaşık dört bin sene çok yoğun bir biçimde sahnede kalmış, siyaset yapmış, iktisadiyat yapmış, kültür, medeniyet ve bilim yaratmış insanlardır. Bu yaptıklarını da hiç çekinmeden hem papirüslerin üzerine yazmışlar -o da yetmemiş- taşların, kayaların üzerine kazımışlardır."**[363]

G.Messadıe'nin şu satırları ise bu konuyu noktalandırmak için yeterlidir: "Mısır bugünkü deyimle gerçekten "okuryazar" bir ülkeydi. Bu olağanüstü örgütlenmiş ülkede, nomlarda ya da Aşağı ve Yukarı Mısır eyaletlerinde ve hatta işgal edilmiş topraklarda yazılı bir belge olmadan hiçbir işlem yapılmazdı. Bu nedenle, her yerde bir yazıcılar ordusu bulunurdu, kamuya ait ya da özel bütün akit ve anlaşmalar, toprak satışından bir parti kumaşın sevkine, miras paylaşımından tahnit ve mumyalamaya kadar her tür işlem bu yazıcılar tarafından belgelenirdi; ordunun yazıcıları da papirüs ya da tahta tabletler üzerinde, asker celbi işlemleriyle, tersanelerin, beylik ahırların ve depoların durumuyla, savaş arabalarının onarım masraflarıyla, silah alımlarıyla ilgili belgeler hazırlardı. Özel iş mektuplarının sonunda: **"Gelecekte sizin için belge olabilecek bu mektubu saklayınız"** biçiminde bir cümle bulunurdu."[364]

Ülkelerinde yaşayan 4-5 milyon İsrailliden haberi bile olmayanlar işte bu Mısırlılardır.

GOŞEN BÖLGESİ

Bütün bu açıklamalardan anlaşılacağı gibi Mısır'da bir İsrail halkı ve dolayısıyla da bu halkın yaşadığı bir Goşen bölgesi yoktur. Hiç-

[362] Seton Llyod, Türkiye'nin Tarihi,sh.53, Tübitak Bilim Kitapları-2003, 20.basım
[363] İlber Ortaylı, Son İmparatorluk Osmanlı, sh.23
[364] G.Messadıe, Musa, sh.549

bir zaman da olmamıştır. Mısırlıların, Mısır'da yaşayan bir İsrailli halktan habersiz olmalarının nedeni de budur. Aynı nedenle Mısır kayıtlarında bu yönde bir bilgi bulunmamasında da şaşılacak bir şey yoktur. Çünkü Kutsal Kitap'ta yazılı olan Goşen diye bir bölge gerçekten vardır ama bu bölge Mısır'da değildir.

Goşen bölgesinin nerede olduğunu bulmak için yine Eski Ahit'e dönmemiz ve Yeşu'nun kitabına bakmamız gerekiyor.

"Yeşu, Kadeş-Barnea'dan Gazze'ye kadar, Givon'a kadar bütün 'GOŞEN BÖLGESİNİ' egemenliği altına aldı."[365]

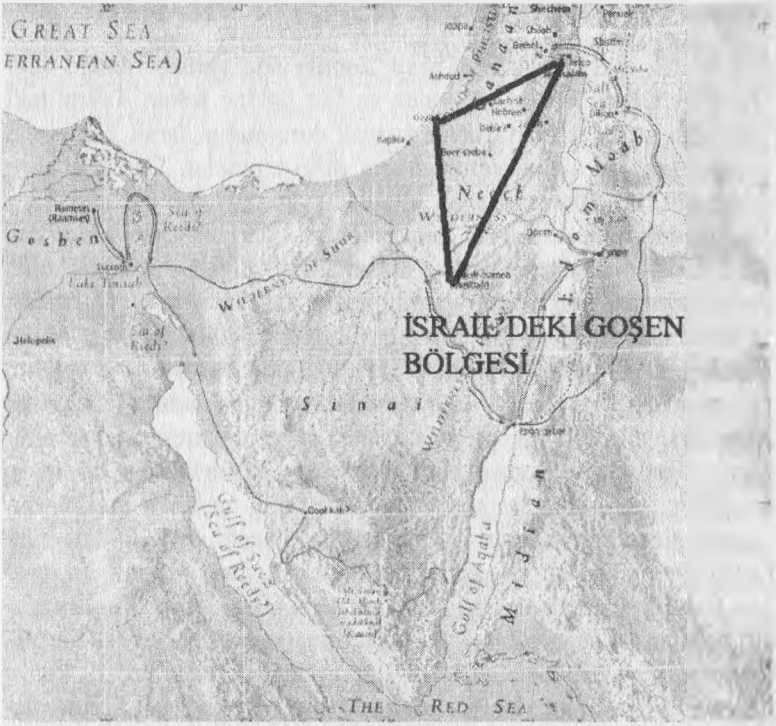
Böylece Goşen bölgesini bulduğumuza göre, şimdi de bu bölgenin sınırlarına bakalım. Gazze'yi zaten biliyoruz, Akdeniz kıyısında bulunan bu kentin adı günümüzde de Gazze'dir. Bu konuda bir sorun yoktur ve Gazze bize Goşen bölgesinin batı sınırını gösterir.

Kadeş-Barnea'nın yerini de tam olarak biliyoruz. Çünkü eski haritalardan yerini saptamış bulunuyoruz. İsrail'in güneyinde bulunan Kadeş-Barnea da bize Goşen bölgesinin güney sınırını vermektedir. Bu durumda bilemediğimiz yer Givon'dur. Givon'un yerini de yine Kutsal Kitap'tan iz sürerek bulabiliriz. "Givon'da yaşayan Hivliler dışında İsraillilerle barış antlaşması yapan kent olmadı."[366] Buradan da Givon'un bir kent olduğunu ve bu kentte Hivlilerin yaşadığını öğrenmiş oluyoruz. "Bir zamanlar ahit sandığı da bu kentte bulunduğundan Givon kenti de bilinen bir yerdir ve Kudüs yakınlarındadır."

Demek ki; batıda Gazze, güneyde Kadeş-Barnea ve kuzeyde Givon kenti arasında çizilecek bir üçgen bize tam olarak Goşen bölgesinin yerini bildirecektir.

Bu yer tam olarak bugünkü Güney İsrail'dir. (Harita-4)

[365] Yeşu. 10:41
[366] Yeşu. 11:9

Harita-4

Goşen bölgesini Mısır'da arayan bilim adamlarının, tarihçilerin, teologların, Kutsal Kitap arkeologlarının, coğrafyacıların ve diğerlerinin bu bölgeyi bulamamış olmalarının nedeni ise anlaşıldığı kadarıyla; Judeo-Hıristiyan kökenlerinden kaynaklanmaktadır.

İsraillilerin Mısır'da yaşadığı bölge olarak takdim edilen Goşen bölgesi Mısır'da değil de İsrail'de bulunuyorsa; bu demektir ki, Mısır'da bir İsrail yerleşimi hiçbir zaman olmamıştır. Bu nedenle de Mısırlıların ne Goşen bölgesi ne de İsraillilerden haberleri bile yoktur. Mısır'da bir İsrailli yerleşimi yoksa Mısır'dan çıkacak bir İsrail kavmi de yok demektir. Mısır'dan çıkacak bir İsrail kavmi yoksa bir Mısır'dan çıkıştan da söz edilemez.

Girmediğiniz bir yerden çıkamazsınız da...

KIRK YILLIK BİR GEZİNTİ

Mısır'dan çıktıktan sonra İsrail Tanrısı söz vermiş olduğu gibi **halkını** Kenan Eli'ne götürmez ve Şur çölüne sokar. Tevrat'taki neden o sırada Kenan Eli'nin karışık durumudur. İsrail Tanrısının oğullarına yurt olarak vermeyi vaat ettiği topraklar, Tanrı'nın elinde değil, başkalarının işgali altındadır. Burada, bu durumu Tanrı'nın daha önceden bilip bilmediği ve eğer biliyorsa Mısır'dan çıkmak konusunda neden bu kadar acele ettiğini düşünülse bile, bunu sormanın bir anlamı yoktur. Zaten var olmayan bir Mısır'dan çıkış sonrası İsrailoğullarının 40 yıl boyunca çölde dolaşmaları da anlamlı değildir. Üstelik bu çölde dolaşanların sayısı 4-5 milyon civarında ise bu gezinti daha da anlamsız olmaktadır. Gerçi Tanrı oğulları ve kızları için 40 yıl boyunca gökten ekmek yağdıracaktır ama; özellikle su konusu bu kadar kolay çözülebilecek bir sorun değildir. Asıl sorun ise suyu bulmakta değil, bu kadar insanın bulunan bir su kaynağından suyu nasıl içebileceği ya da kullanabileceği sorunudur. Bir su kaynağının önüne dizilmiş 4-5 milyon insanı gözünüzün önüne getirirseniz ne demek istediğimizi anlarsınız. Üstelik insan sayısından daha fazla olması gereken hayvan sürülerini de henüz bu hesabın içine katmış değiliz. Ama her 10 kişiye bir çadır hesabıyla 500.000 bin çadırın nereye ve nasıl kurulabileceği sorusunu sorabiliriz.

Bu noktada çölde sayım konusundan da birkaç cümleyle söz etmemiz gerekiyor. Anlaşılması zor bir şekilde İsrailoğulları çöle girişlerinin **"ikinci yılının ikinci ayının birinci günü"** sanki başka hiçbir sorunları yokmuş gibi ciddi ciddi bir sayım yapmaya girişirler. Eski Ahit bu sayımın Rab'bin isteği üzerine yapıldığını bildirir.[367] Ama bu istek bile başta beslenme ve su sorunu olmak üzere daha başka birçok sorunları olması gereken kalabalık bir göç topluluğunun durup dururken çölün ortasında bir sayıma girişmelerini anlaşılabilir kılmaz.

Burada dikkati çeken bir başka nokta da, Eski Ahit'in "Çölde Sa-

[367] Çölde sayım,1:2

yım" kitabının diğer kitapların aksine bir tek bölümden ibaret olmasıdır. Bu nedenle de 40-50 bölümden oluşan diğer kitapların yanında iğreti bir duruşu vardır ve sanki çok daha sonraları kutsal metine eklendiği izlenimini verir. Gariplikler bu kadarla da kalmaz ve anlaşılmaz bir şekilde Tanrı, Musa'ya Levi oymağını sayım dışı tutmasını buyurur. **"Levi oymağını sayma, öbür İsrailliler arasında yaptığın sayıma onları katma."**[368]

Hatırlanacağı gibi Levi oymağı Harun ve Musa'nın mensup oldukları oymaktır. Musa da Tanrı'nın seçtiği ve topluluğa lider olarak atadığı kişidir. Bu buyruğun görünürdeki sebebi Levililerin bir tür karargâh oluşturma görevidir ama ilerideki zamanlarda ünlü 13. kabile tartışmalarına neden olacaktır.

Sonunda sayım yapılır ama bu kere de sayımın sonuçları inanılacak gibi değildir. Kutsal Kitap bize **"savaşabilecek durumda, yirmi ve daha yukarı yaşta olan erkeklerin"** sayısını tam olarak bildirir. Bu sayı 603.550'dir ve bununla da yetinmeyen kutsal metin her oymağın sayısını da tek tek yazar, örneğin, Ruben oymağında sayılan 20 yaş ve üstü savaşabilecek durumda erkeklerin sayısı 46.500 kişidir. Bunların gerçek bir sayım olmayıp çok sonraları masa başında uydurulan rakamlar olduğuna dair güçlü ipuçları da vardır ve mesela Şimon oymağı için aynı bölümün içinde hem 59.300, hem de 22.200 sayıları verilir.[369]

Daha önce vurgulamış olduğumuz gibi, bu sayılar olanaksızdır. O zamanki çok karılı, çok cariyeli ve çok çocuklu aile yapısını göz önünde bulundurur ve buna savaşacak durumda olmayanların sayısını da ekierseniz; 4-5 milyonluk ve belki de daha fazla bir nüfustan bahsediyoruz demektir ki, günümüzde İsrail devletinin toplam nüfusu bile bu kadar değildir.

Bu sayım konusunu bir bilgi notu ile bağlayalım: 46.500 savaşçıya sahip olan, kadınlar, çocuklar ve yaşlılarla birlikte yaklaşık 200.000 kişiyi bulan Ruben oymağı; Yakup Mısır'a geldiğinde sa-

[368] Çölde sayım. 1:49
[369] Çölde Sayım, 1:23 ve 26:14

dece ve sadece 5 (beş) kişiden ibarettir. Yakup'un ilk oğlu olan Ruben ve onun oğulları Janok, Pallu, Hesron ve Karmi.[370]

Tevrat'a göre çölde geçirilen 40 yılın ve dolaşılan yerlerin izini sürmek de mümkün değildir. Tarihçiler ve din adamları bu konunun da içinden çıkamazlar ve herkes kendi görüşüne göre bir rota çizer. Bazıları da birden çok gezinti rotası çizmekte bir çekince görmezler. Bunun nedeni de yine Kutsal Kitap'ta İsrailllilerin konakladıklarını iddia ettikleri yerlerin adını bizzat kendilerinin vermesinden kaynaklanmaktadır. Mesela, **"Mara'nın suyunu içemediler, çünkü su acıydı. Bu yüzden oraya Mara (acı) adı verildi."**denilir.[371] Yani daha önce Mara adında bir yer yoktur ve İsrailliler oradan ayrıldıktan sonra da Mara adında bir yer olmayacaktır. Böyle bir yer varsa bile bölge halkı orasını Mara adıyla değil başka bir isimle bilmektedirler. **"Halk Musa'ya yalvardı. Musa RAB'be yakarınca ateş söndü. Bu nedenle oraya Tavera adı verildi."** ayeti de bu konuda bir diğer örnektir.[372] Bir başka örnekte Kutsal Kitapta yazılan **"Oraya Massa ve Meriva adı verildi. Çünkü İsrailliler orada Musa'ya çıkışmış ve, "Acaba RAB aramızda mı, değil mi?" diye RAB'bi denemişlerdi."** ayetinde anlatıldığı gibidir.[373] Buna benzer birçok konaklama yeri ismi daha vardır ve bu nedenle söz konusu konaklama yerlerini saptamak olanaksızdır. Judeo-Hıristiyan bilimcilerin harita üzerinde işaretledikleri bu tür konaklama yerleri bütünüyle hayalidir.

Kutsal Kitap Mısır'dan çıkıştan sonra göç yolu için sekiz konaklama yeri sayar. Bunlar sırasıyla Şur çölü, Mara, Elim, Refidim, Sina çölü, Paran çölü ve Zin çölü yani Kadeş'tir. Ama bu göç yolunu beğenmeyen bir Yahudi Peygamberi, Elimle Sin çölü arasına bir Kızıldeniz konaklaması ekler.[374] Bir başka Yahudi Peygamberi Sin çölü ile Refidim konaklaması arasına Dofka ve Aluş adında iki ko-

[370] Çıkış, 46:8,9
[371] Çıkış, 15:23
[372] Çölde sayım, 11:3
[373] Çıkış, 17:7
[374] Çölde Sayım, 33:10

naklama yeri daha ekler.[375] Bunları da beğenmeyen bir başka Yahudi Peygamberi ise Paran çölü konaklaması öncesine tam altı konaklama yeri daha ekleyecektir.[376] Böylece başlangıçta sekiz olan konaklama yeri sayısı tam olarak 43 konaklama yeri sayısına ulaşır. Ama bunların sadece bir tanesi bilinen bir yerdir ve o da Akabe körfezinin en uç noktasında bulunan Esyon-Geber'dir. Yukarıda verdiğimiz Mara örneği nedeniyle İsraillilerin çöl rotasının saptanması olanaklı değildir.

Bu belirsizliğin nedeni de yine kutsal metnin kendisidir. İsraillilerin göç yolunun ve konaklama yerlerinin anlatıldığı bölüm çelişkilerle ve belirsizliklerle doludur. Kutsal Kitap bir ayette **"İsrailliler Mısır'dan çıktıktan tam üç ay sonra Sina çölüne vardılar."** [377] derken; başka bir ayette **"İsraillilerin Mısır'dan çıkışının ikinci yılı, ikinci ayın birinci günü Rab 'Sina'da Musa'ya şöyle dedi."**[378] diyebilmektedir. Başka bir ayette ise **"İsrail topluluğu birinci ay Zin çölüne vardı. Halk Kadeş'te konakladı."** denilerek daha önceki her iki ayette yok sayılmaktadır.[379] Bir başka ayette **"Kızıldeniz yoluyla Hor dağından ayrıldılar."**[380] denilir. Oysa Hor dağı Kızıldeniz ile alakasız bir yerde, Lübnan'dadır. Yine başka bir ayette de **"Mısır'dan ayrıldıkları zaman Kızıldeniz'e kadar çölde yürüyerek Kadeş'e ulaştılar."** denilerek Sina yolculuğu da yok sayılmaktadır.[381] Üstelik Kızıldeniz ile Kadeş'te birbiriyle alakasız yerlerdedir. Bu durumda İsrailoğullarının göç ettiği yolu belirleme olanağı yoktur.

Bu konuda neredeyse yorumcu ve araştırmacı sayısı kadar kuram vardır ama bu ayrıntılara girmeden biz sizin için kısa bir özet sunalım. Bu kuramlardan birincisi; Sina Yarımadası'nın kenarlarını dolaşan Sahil yolu teorisidir. İki nedenle bu teoriyi hemen çöpe atabilirsiniz. Bunlardan birincisi; sahilden geçen bu yolun bir sıra Mısır

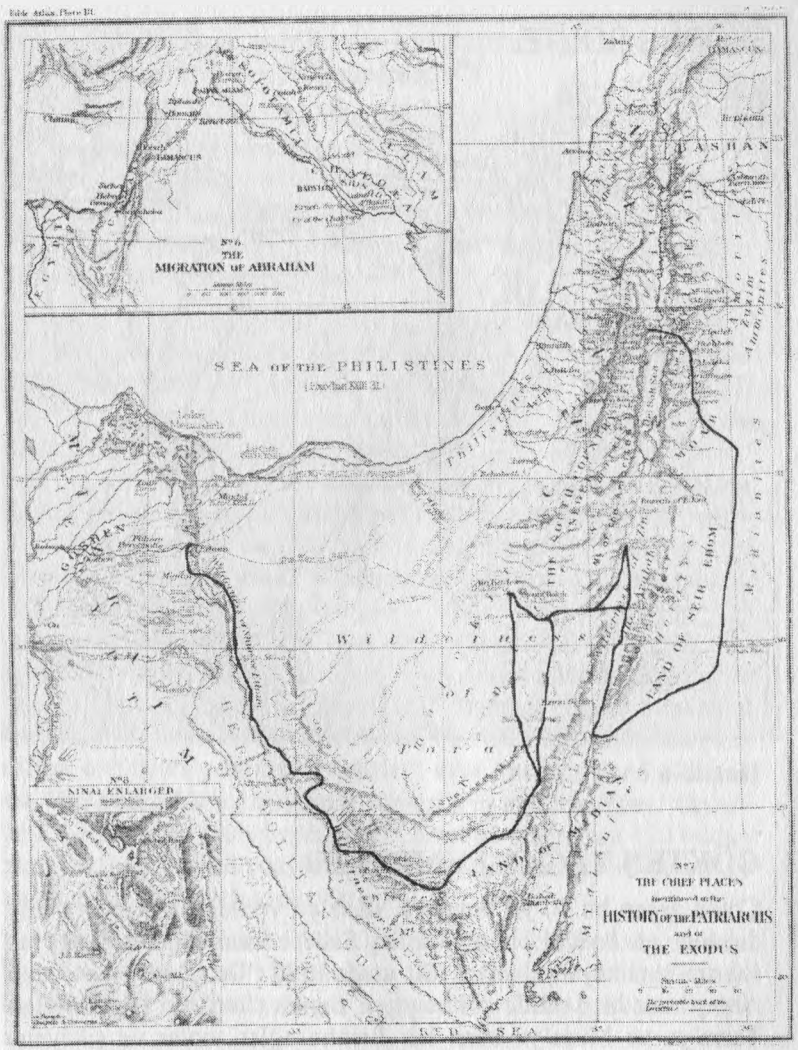
[375] Çölde Sayım, 33:12-13
[376] Çölde Sayım, 33:18-19
[377] Çıkış, 19:1
[378] Çölde sayım, 19:1
[379] Çölde sayım, 20:1
[380] Çölde sayım, 21:4
[381] Çıkış 26:8

kalesiyle çok sıkı denetim altında olmasıdır. Bu denetim o kadar sıkı bir denetimdir ki "**Anastasi papirüsü, bu yoldan kaçmak isteyen iki kölenin, sınırdaki emniyet güçlerince nasıl yakalandığını anlatır.**"[382] Çölün ortasında iki **köleyi** yakalayan Mısırlılar koskoca bir göç kafilesini gözden kaçırmış olamazlar. İkincisi de **Sina Yarımadasının** tarih öncesi çağlardan beri insan topluluklarının yaşadığı bir yer olmasıdır. Bölgede bulunan yazıtlar arasında Milattan üç bin yıl önceye uzananlar vardır ki; bu da bize özellikle sahil bölgesinin boş olmadığını ve bazı sitelerin var olduğunu söyler. Bu arada İ.Ö.15. yüzyıldan itibaren Kızıldeniz'i denetleyen bir Mısır Donanmasının varlığını da bilgi notu olarak ekleyelim.

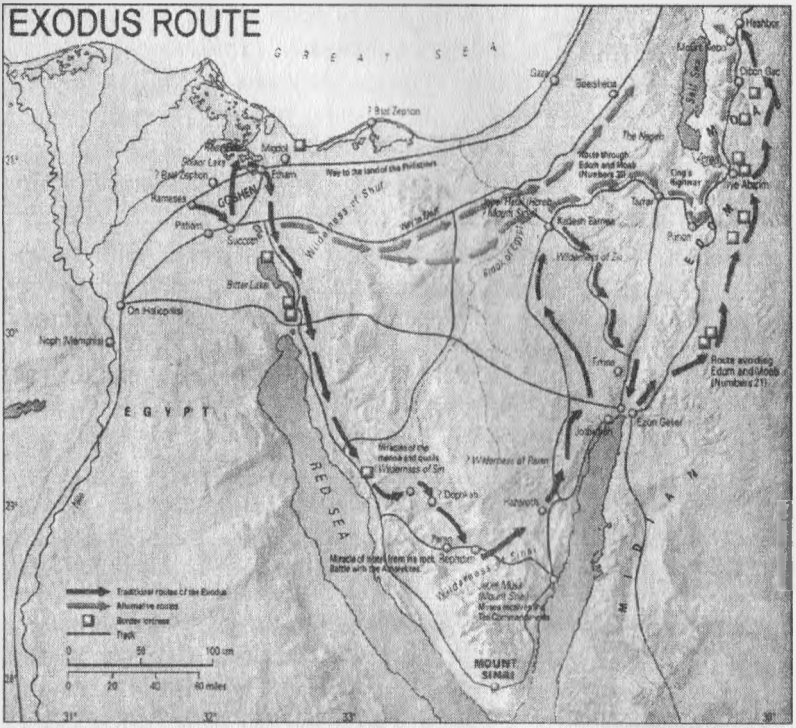
İkinci kuram; çöllerden geçen yol kuramıdır ve bunu da hiç düşünmeden çöp sepetine atabilirsiniz. Çünkü daha sonraları Mekke'ye giden Müslümanların kullandığı yol olduğu için Hacılaryolu olarak da bilinen bu yolun İsraillileri doğrudan Kenan ülkesine ulaştırması gerekir. Bu durumda da o zamanlar toprakları çok daha güneyde olan Edomlulardan geçiş izni istemelerine gerek kalmaz.

Bu bilgilerin ışığında kesin olarak söyleyebiliriz ki; bazı tarihçilerin ve din adamlarının çizdiği ve bu göç yolunda İsraillilerin uğradığı yerleri gösteren haritalar da bütünüyle hayali haritalardır. (Harita 5 ve 6) [383]

[382] G.Messadie, Musa, sh.601
[383] www. bible atlas.com

Bible Atlas. Plate III.
DAMASCUS
BASHAN
SEA OF THE PHILISTINES
GOSHEN
Wilderness of
Peninsula
LAND OF THE HIGH
RED SEA
№6
THE
MIGRATION OF ABRAHAM
№8
SINAI ENLARGED
№7
THE CHIEF PLACES
HISTORY OF THE PATRIARCHS
THE EXODUS

Harita-5

Harita-6

GÖKTEN YAĞAN EKMEKLER

Çölde geçen bu 40 yıl boyunca Musa'ya verildiği söylenen vahiy dışında çok önemli bir şey olmaz. Sadece İsrailoğulları Tanrı'nın sabrını sınamaya çalışırlar. Bu arada ünlü "**On Emir**" açıklanır. Anlaşılmaz bir şekilde çölde geçen zaman süresince İsrailoğulları Tanrı'ya ve Musa'ya karşı her fırsatta ağlar, sızlar ve şikâyetçi olurlar. İsrail Tanrısı onları memnun etmek için herşeyi yapar ama yine de kimseyi memnun edemez. Çünkü İsrailoğullarının iki sözünden birisi "Ne yiyeceğiz?", diğeri de "Ne içeceğiz?"dir. Her fırsatta yakınırlar ve yine anlaşılmaz bir şekilde Musa'yı Tanrı'ya değil, Tanrı'yı Musa'ya şikâyet ederler: "**Keşke Rab bizi Mısır'dayken öldürseydi. Hiç değilse orada et kazanlarının başın-**

da oturur, doyasıya yerdik. Ama siz bütün topluluğu açlıktan öldürmek için bizi bu çöle getirdiniz."[384]

Sonunda Tanrı da bu şikâyetlerden bıkıp usanır. Musa'ya **"Size gökten ekmek yağdıracağım."** der.[385] Yine kutsal kitabın yazdığına göre, "Akşamları et yiyeceksiniz, sabah da ekmekle karnınızı doyuracaksınız. O zaman bileceksiniz ki Tanrınız Rab, benim." der **ve "Akşam bıldırcınlar ordugâhı sarar, sabahleyin de gökten ekmek yağmaya başlar."**[386]

Messadıe de buna hemen itiraz eder. İtirazının nedeni Kutsal kitabın " Her yana bir günlük yürüyüşte alınacak yol kadar bir alanda bıldırcınlar olduğunu" yazması ve Yahudi Ansiklopedisi'nin de "bir günlük yürüyüşün 44.815 metre olduğunu" kayıt altına almasıdır. Messadıe'nin yaptığı hesaba göre ise, bu 2000 km^2lik muazzam bir alan demektir. **"Herbir bıldırcının 400 cm^2lik bir alan kapladığı hesabıyla bu, elli milyon bıldırcın demektir."**[387] Üstelik Kutsal Kitap **"Halk bütün gün, bütün gece ve ertesi gün durmadan bıldırcın topladı. Kimse on homerden az toplamadı. Bıldırcınları ordugâhın çevresine serdiler."** diye devam eder. On homerlik dedikleri ise **"On Homer: Yaklaşık 2.200 litrelik bir ölçek."**diye açıklanan bir ölçektir.[388] Bu da yine Messadıe'ye göre "aşağı yukarı 120 bıldırcın" demektir.[389] Bitmedi; İsrail kavmine et vereceğini söyleyen Tanrı'ya; **Musa, "Aralarında bulunduğum halkın 600.000'i yetişkin erkektir." diye karşılık verdi. "Oysa sen, 'Bu halka bir ay boyunca yemesi için et vereceğim.' diyorsun."** şeklinde bir yanıt vermiştir.[390] Yani bu adam başı 120 bıldırcının yaklaşık beş milyonla çarpılması gerekmektedir ve bu bir ay boyunca her gün devam edecektir.

Ama bu arada beklenmedik bir gelişme olur ve **"Et daha halkın dişleri arasındayken, çiğnemeye vakit kalmadan RAB öfkelendi, onları büyük bir yıkımla cezalandırdı. Bu nedenle oraya**

[384] Çıkış, 16:3
[385] Çıkış, 16:4
[386] Çıkış, 16:12, 13
[387] G.Messadıe, Musa, sh.600
[388] Çölde sayım 11:32
[389] Messadıe, Musa, sh.600
[390] Çölde sayım 11:21

Kivrot-Hattaava adı verildi. Başka yiyeceklere özlem duyanları oraya gömdüler." diye yazar Kutsal Kitap.[391] Yani İsrail Tanrısı bir ay boyunca et yedireceğine söz verdiği İsrail kavmine et yedireceğine dair olan sözünü tutmamakla kalmamış, üstelik onları **"büyük bir yıkımla cezalandırmıştır."**

Ama işin doğrusu böyle değildir. Çünkü bıldırcının en büyük özelliği zehirli bitkileri özellikle de "Güzelavratotu" olarak bilinen Belladon'u hiçbir zarar görmeden yiyebilmesidir. Böylece bir insan için öldürücü olan zehir miktarının on katına kadar olan bir miktarı, kendisi hiçbir zarar görmeden vücudunda depo edebilir. Bu zehir hayvanın bağırsaklarında bulunduğu için içi boşaltılmadan yenilmesi halinde bir insanı kolayca öldürebilir. Hikâyeden anlaşıldığına göre; İsrailoğulları bıldırcınları içini boşaltmadan yemişler ve böylece kitle halinde ölerek atalarına kavuşmuşlardır. Bu da İsrail'in Tanrısının bıldırcınların bu özelliğini bilmediğini ortaya koyar. Bu durumda ölen insanların Rab'bin cezasıyla değil, "Size bir ay boyunca et yedireceğim." diyen Rab'bin gönderdiği bıldırcınları yedikleri için belladon zehirlenmesi sonucu öldükleri açıktır. Yani İsrail Tanrısı halkına, bıldırcın sürüsü yerine başka bir kuş sürüsü göndermiş olsaydı, oğulları zehirlenerek ölmeyeceklerdi. Üstelik doğrusunu elbette Tanrı bilir ama; kuş sürüsü yerine bir sığır sürüsü gönderseydi bütün bunların hiçbiri olmayacaktı.

Bir de gökten yağan ekmekler meselesi vardır. Modern Yahudi Peygamberlerinden E.Velikovsky; Tanrı'nın İsrail kavmine gökten ekmek yağdırması olayını Venüs gezegeninin dünyayla yaptığı bir yakın geçişle açıklamaya çalışır. Velikovsky'ye göre; Venüs'ün kuyruğunun dünya atmosferi ile tepkimeye girmesi sonucu karbonhidrat oluşmuş ve bu karbonhidratlar da gökten ekmek olarak düşmüştür. Ama Velikovsky bu hikâyede bile kurnazca bir hileye başvurmaktadır. Çünkü böyle bir etkileşim karbonhidrat değil, hidrokarbon bileşimleri oluşturabilir. Üstelik Velikovsky'nin kendi cehaletini ortaya koyan böyle bir "uç" açıklamaya da gerek yoktur çünkü; Kutsal kitabın "Man" dediği Manna, bugünde bilinen bir şeydir ve Anadolu insanı tarafından "Kudret helvası" olarak da bilinir. Dişbudak gibi bazı ağaçlarda bulunan tatlımsı bir maddedir. Üstelik yalnız bir çeşit değil, birkaç çeşit Manna vardır ve bunlar-

[391] Çölde sayım 11:33-34

dan biri de bazı ağaçların üzerinde bir tür ağaç kurtçuğunun yaptığı reçineli bir yumrudur. Bölgeyi iyi bilen Messadıe, günümüzde Sina bedevilerinin hala, kolayca ufalanan ve unundan gevrek yapılan Ilgın ağacı mannasını yediklerini yazar.[392] Yine kutsal kitabın yazdığına göre **"İsrailliler yerleştikleri Kenan topraklarına varıncaya kadar kırk yıl ekmek (man) yemişlerdir."**[393]

Bu arada anlamsız bir şey olur ve her nedense Amelekliler gelip durduk yerde İsraillilere savaş açarlar. Ameleklilerin nereden geldiği, çölün ortasında İsraillileri nasıl bulduğu ve neden durduk yerde İsraillilere savaş açtıkları bilinmez. Bu Ameleklileri Abraham'ın karısı Saray'ı haremine alan Amelek Kralı dolayısıyla da tanırız. Yaşadıkları yer Kenan Eli'nin biraz güneyinde bir bölgedir ve Kutsal Kitap bize onların nerede yaşadıklarını kesin olarak bildirir. **"Amelekliler Negev'de yaşıyorlar."**[394] İsraillilerin ise bu sırada Sina yarımadasının güneyinde bulunmaları gerekir. Üstelik birbirlerini tanımazlar ve savaşmaları için bir nedenleri de yoktur. Üstüne üstlük; Sina çölünde sürekli konup göçen İsraillileri nasıl bulabildikleri de başka bir konudur. Diyelim buldular; 603.550 savaşçı yiğide sahip olduğu yazılan İsraillilere, hangi cüretle ve nasıl olup da saldırabildikleri de tartışmaya açık bir konudur.

Bu cüretkâr saldırı karşısında Musa Yeşu'ya, **"Adam seç git Ameleklilerle savaş. Yarın ben de elimde Tanrı'nın değneği ile tepenin üzerinde duracağım." der.**[395] Bunun üzerine Yeşu Ameleklilerle savaşa tutuşur. Musa da Harun ve Hur ile tepenin üzerine çıkar. Kutsal Kitap'ta **"Musa elini kaldırdıkça İsrailliler, indirdikçe Amelekliler kazanıyordu."** diye yazar.[396] Sonunda Musa'nın kolları yorulunca işler sarpa sarar. Neyse ki yanında Harun ve Hur vardır. Musa'nın ellerini tutarak yukarı kaldırırlar da durum biraz düzelir. Böylece Harun ve Hur Güneş batıncaya kadar Musa'nın ellerini yukarıda tutmasına yardımcı olurlar ve İsrailliler **"Amelek ordusunu yenerek kılıçtan geçirirler."**[397]

---

[392] Messadıe, Musa, sh.567
[393] Çıkış, 16:35
[394] Çölde sayım, 13:29
[395] Çıkış, 17:9
[396] Çıkış, 17:4
[397] Çıkış, 17:13

Hem bu garip savaş ve hem de İsrailoğullarının bundan sonra yapacakları diğer savaşlar hakkında bilmeniz gereken çok önemli bir bilgi notunu hemen sunalım. Başka kaynakların değil, Kutsal kitabın yazdığına göre bu savaştan yaklaşık yüz ya da iki yüzyıl sonra; Samuel zamanında bile, **"Bütün İsrail ülkesinde bir tek demirci yoktur."**[398] O kadar yoktur ki, **"İsrailliler saban demirlerini, kazma, balta ve oraklarını biletmek için Filistlilere gitmek zorundadır."**[399] Yani bırakınız savaşlar için silahlar yapmayı, mevcut olan araç gereçlerini bile bilemekten acizdirler. **"İşte bu yüzden savaş sırasında Saul ile Yonathan dışında, yanlarındaki hiçkimsenin elinde kılıç ve mızrak yoktu."**[400] diye yazar Kutsal Kitap.

Bu gerçekten önemli bir bilgidir ve İsrailoğullarının özellikle Kenan Eli'ni işgali sırasında göz önüne alınması gerekir. H.Örs bu konuda şunları yazar: **"M.Ö. 1200'den önce demir çıkarmak Hititlerin tekelinde gibiydi. Bu kez Filistî hükümdarları bunu sır olarak sakladılar ve bununla zengin oldular. İsrailoğulları yerleşmelerinin ilk devrelerinde, bu değerli madenden yapılma şeyleri satın alamayacak kadar yoksuldular. Demirden tarım araçları, ev yapmak için çivi ve demir silahlardan yoksun oluş onlar için büyük bir eksiklikti. Filistîler dağlık araziye kadar sınırlarını genişletince, bu yeni silaha kavuşmasınlar diye, İsrailoğullarına demirciliği yasak bile etmişlerdi."**[401]

Bu bilgileri ileride İsrail kavminin Kenan ülkesini ele geçirmesi hikâyesi sırasında da tekrarlamak zorunda kalacağız. Ama şimdi bu Ameleklilerle savaş konusuna dönecek olursak; bu savaşın önemi Mısır'dan çıktıktan sonra İsrail kavminin ilk savaşı olmasıdır. Bu savaşı dikkatle incelersek; İsrail kavminin bundan sonraki savaşları hakkında şimdiden bir fikir edinebiliriz.

Tevrat'ta yazılanların aksine olarak İsrail kavminin Mısır'da bellerinde kılıçla dolaşmaları hayal bile edilemez. Mısır'da **"Esir"** olduğu söylenen bir kavmin Mısır'dan silahlı olarak çıktığı da düşü-

[398] Samuel, 13:19
[399] Samuel, 13:21
[400] Samuel, 13:22
[401] H.Örs, Musa ve Yahudilik, sh.161

nülemez. Bu durumda İsraillilerin hangi silahlarla bu savaşa girdiğini düşünmemiz gerekir. Amelekliler ise Tevrat'ın Çölde Sayım kitabında **"Amelekliler Negev'de; Hititler, Yevuslular ve Amorlular dağlık bölgede; Kenanlılar da denizin yanında ve Şeria Irmağı'nın kıyısında yaşıyor"** ayetinde Negev'de yaşadıkları bildirilen bir kavimdir. Midyanlılar, Moavlılar, Edomlular gibi yağmacılıkla geçinen komşuları arasında yaşadıklarına göre savaş tecrübeleri de olmalıdır, silahları da. İsrail kavmine saldırmaları da bunun böyle olduğunu ve amaçlarının yağmacılık olduğunu gösterir. İsrail kavminin çıplak ellerle savaşa girmeleri de düşünülemez; olsa olsa sopaları vardır. Messadıe de bu savaşta İsraillilerin" çevreden buldukları, ucunu ateşte yakarak sertleştirdikleri sopalarla ve sapan taşlarıyla savaştıklarını" yazar.[402] Bu durumda İsraillilerin **"Amelek ordusunu yenerek kılıçtan geçirdikleri"** hikâyesinin bir tek kelimesi bile doğru olamaz.[403] Üstelik bunu kanıtlama olanağımız da vardır. Kutsal Kitap bu konuda aynen şunları yazar: **"Böylece Yeşu Amelek ordusunu yenip kılıçtan geçirdi. RAB, Musa'ya, "Bunu anı olarak kayda geç." dedi, "Yeşu'ya da söyle, Ameleklilerin adını yeryüzünden büsbütün sileceğim." Musa bir sunak yaptı, adını "RAB sancağımdır." koydu. Eller Rab'bin tahtına doğru kaldırıldı."dedi. "RAB kuşaklar boyunca Ameleklilere karşı savaşacak!"**[404]

Yenilerek kılıçtan geçirilen bir halkla "kuşaklar boyu savaşılacak" olması tuhaflığının yanıtını ise yine Kutsal kitabın içinde buluruz. **"Siz Mısır'dan çıktıktan sonra Ameleklilerin yolda size neler yaptığını anımsayın. Siz yorgun ve bitkinken yolda size saldırdılar; geride kalan bütün güçsüzleri öldürdüler. Tanrı'dan korkmadılar. Tanrınız RAB mülk edinmek için miras olarak size vereceği ülkede sizi çevrenizdeki bütün düşmanlardan kurtarıp rahata kavuşturunca, Ameleklilerin anısını gökler altından sileceksiniz. Bunu unutmayın!"**[405]

Açıkça görüldüğü gibi İsrail kavminin Ameleklileri kılıçtan geçirdiği hikâyesinin yazıldığı gibi olmadığını söyleyen de Kutsal kita-

[402] Messadıe, Musa, sh. 604
[403] Çıkış, 17:13
[404] Çıkış, 17:13-16
[405] Yasanın Tekrarı 25:17-19

bın kendisidir. Anlaşıldığı kadarıyla da Amelekliler İsraillilere saldırdığı sırada kaçan kurtulmuş; "geride kalanlar" yani kaçamayanlarda Amelekliler tarafından öldürülmüşlerdir. İşte Ameleklilerle kuşaklar boyu savaşılacak olmasının nedeni de bu bozgundan kaynaklanan intikam çığlıklarıdır. İsrail kavminin bundan sonra yaptıklarını söyledikleri savaşları ve Kenan ülkesinin ele geçirilmesi sırasında anlatılanları bu bilgilerin ışığında değerlendirmek gerekir.

Bu savaştan sonra da Tanrı her türlü itaatsizliği sergilemekte olan "oğullarını" itaate zorlamak için çeşitli vaatlerde bulunmaya devam etmektedir. Bu vaatlerin arasında "Hastalıkları yok etmekten kısırlığı önlemeye; uzun ömür vermekten düşmanları şaşkına çevirmeye kadar ne ararsanız vardır."[406] Ama Tanrı'nın **"Hivlileri, Kenanlıları, Hititleri önünüzden kovmak için önünüz sıra eşek arısı göndereceğim."**[407] sözü oğulları tarafından çok da ciddiye alınmayınca, vaatlerini biraz daha genişletir. **"Sınırlarınızı Kızıldeniz'den Filist denizine (Akdeniz) çölden Fırat ırmağına kadar genişleteceğim."**[408]

TANRI İÇİN BİR KANDİL

"Musa, Rab'bin bütün vaatlerini ve buyruklarını yazar, sonra antlaşma kitabını alıp halka okur."[409] Ama bu okuma yazma işinde bir gariplik olsa gerektir çünkü; henüz ortada bir İsrail yazısı yoktur. İsrail kavminin yazısı bundan çok daha sonra, İsrailoğulları Kenan'a yerleştikten sonra komşularından ve özellikle Fenikelilerden etkilenerek gelişmeye başlayacaktır. Dolayısıyla Musa'nın hangi alfabe ve hangi yazıyla okuyup yazdığı çokta anlaşılır olmasa da; 70 İsrail soylusunun dağa çıkarak **"Tanrı'yı görmeleri ve sonra yiyip içmeleri"** bundan daha da anlaşılmazdır.[410] Kutsal metin bu yiyip içme olayının hep birlikte mi olduğu konusunda bir bilgi vermez ama anlaşılan öyle olsa gerektir. Çünkü Tanrı'nın çağrısı ve izniyle dağa çıkmışlardır ve bu yiyip içme olayının hep

[406] Çıkış, 17:25,27
[407] Çıkış, 17:28
[408] Çıkış, 17:31
[409] Çıkış, 24:4,7
[410] Çıkış, 24.11

birlikte gerçekleşmiş olduğu izlenimi vardır. Üstelik biraz da aşırıya kaçılmış olsa gerektir ki fatura Musa'ya kesilmiştir. **"İsrailliler-e söyle bana armağan getirsinler. Onlardan alacağım armağanlar şunlardır: Altın, gümüş, tunç"**[411] Sonra da ilave eder: **"Kandil için zeytinyağı."**[412]

Aydınlanmak için kandil kullanan bir Tanrı, ancak Yahudi Peygamberleri ve Kutsal Kitap yazarlarının düşünebileceği bir varlıktır. Ama büyük olasılıkla İsrailliler Tanrı'nın kandili için bozuk yağ getirmiş olsalar gerektir ki; Tanrı isteğini tekrarlamak ihtiyacı duyar: **"İsrail halkına buyruk ver, kandilin sürekli yanıp ışık vermesi için "saf sıkma" zeytinyağı getirsinler."**[413]

Bütün bu kandil için zeytinyağı getirip götürmeleri sırasında uygunsuz durumlarda yaşanmış olsa gerektir ki, Tanrı Musa'ya da kızar: **"Edep yerlerini örtmeleri için onlara keten donlar yap. Boyu belden uyluğa kadar olacak."**[414]

Anlaşıldığı kadarıyla İsrailliler Tanrılarına hizmet etmek konusunda bir hayli isteksiz davranmaktadırlar. Çünkü bunun üzerine Tanrı yeni emirler yağdırır: **"Düzenli olarak her gün iki erkek kuzu sunacaksınız. Kuzunun birini sabah ötekini akşamüstü sunun. Kuzuyla birlikte dörtte bir hin sıkma zeytinyağı ile yoğrulmuş, onda bir efa ince un ve dökmelik sunu olarak ta dörtte bir hin şarap** [415]**sunacaksınız."**[416] Bütün bunların karşılığı ise şudur: **"İsrailliler arasında yaşayacak ve onların Tanrısı olacağım."**[417]

Ne var ki, Tanrı'nın ne tehditleri, ne vaatleri, ne de her gün gökten ekmek yağdırıp kayalardan su fışkırtması üstelik de her akşam ordugâha bıldırcın sürüleri göndermesi İsrailoğullarını memnun etmeye yetmediği gibi sızlanmalarının da şikâyetlerinin de itaatsizliklerinin de önüne geçmeye yeterli değildir. Çünkü Musa, Tanrı'nın huzuruna çıkıp da birkaç gün dönmeyince, Peygamber Harun'un önderliğinde bir put yapmaya girişirler. Kutsal Kitap bu

[411] Çıkış, 25:1,3
[412] Çıkış, 25:6
[413] Çıkış, 27:20
[414] Çıkış, 28:42
[415] Hin:3.6 litrelik bir ölçü birimi, Efa:22 litrelik bir ölçü birimi
[416] Çıkış, 29:38,40
[417] Çıkış, 29:45

olayı şöyle anlatır: **"Kalk, bize öncülük edecek bir ilâh yap dediler, bizi Mısır'dan çıkaran adama, Musa'ya ne oldu bilmiyoruz. Harun, karılarınızın, oğullarınızın, kızlarınızın kulağındaki küpeyi çıkarıp bana getirin dedi. Herkes kulağındaki küpeyi çıkarıp Harun'a getirdi. Harun altınları topladı, oymacı aletiyle buzağı biçiminde dökme bir put yaptı. Halka "Ey İsrailliler, sizi Mısır'dan çıkaran Tanrınız budur." dedi. Harun bunu görünce, buzağının önüne bir sunak yaptı ve "Yarın Rab'bin onuruna bayram olacak."diye ilan etti. Ertesi gün halk erkenden kalkıp yakmalık sunular sundu. Yiyip içmeye oturdu, sonra kalkıp çılgınca eğlendi."**[418]

"Rab, Musa'ya, aşağı in dedi. Mısır'dan çıkardığın halkın baştan çıktı. Şimdi bana engel olma, bırak öfkem alevlensin, onları yok edeyim. Sonra seni büyük bir ulus yapacağım."[419]

"Musa elinde antlaşma koşuları yazılı iki taş levhayla dağdan indi. Levhaların ön ve arka yüzü de yazılıydı. Onları Tanrı yapmıştı, üzerlerindeki oyma yazılar O'nun yazısıydı. Musa ordugâha yaklaşınca buzağıyı ve oynayan insanları gördü; çok öfkelendi. Elindeki taş levhaları fırlatıp dağın eteğinde parçaladı. Yaptıkları buzağıyı alıp yaktı, toz haline gelinceye kadar ezdi, sonra suya serperek İsraillilere içirdi."[420] Kutsal Kitapta yazılı olan Ünlü On Emir'in de bu kırılan taş levhalar üzerine yazılı olması gerekirdi ama daha önce de vurgulamış olduğumuz gibi; Reformist Yahudiliğin kurucusu sayılan Moses Mendelson'a göre, İsrailoğulları Sina'da hiçbir dinî fikir ve ideal almamıştır. Sina'da verilen sadece kanundur. Bu kanun ise politiktir.[421] Zaten Tevrat'ın kendisi de **"elinde antlaşma koşulları yazılı olan"** ifadesiyle bu görüşü doğrular. Antlaşma koşulları dinsel olamayacağına göre Mendelson'un görüşü geçerlik kazanmaktadır.

Bu görüş gerçekten önemlidir. Çünkü Yahudiliğin temelinde Sina Dağı'nda Musa'ya vahiy verildiği iddiası vardır. Musa'nın Peygamberliği de bu vahye dayanır. Museviliğin semavi bir din olduğu

[418] Çıkış, 32:1, 6
[419] Çıkış, 32:7
[420] Çıkış, 32:15,20
[421] www.yarindergisi.com/yazılar

iddiasının temelini de bu iddia teşkil eder. Burada Tanrı'nın neden başka bir şeye değil de taşlar üzerine yazılar yazdığı sorusu önemli değildir. Önemli olan taşların üzerinde **antlaşma koşullarının** yazılı olduğunun belirtilmesidir. Çünkü antlaşma tek taraflı bir eylem biçimi değildir ve en az iki tarafı gerektirmektedir. Oysa "**Vahiy**" başka bir şeydir. Üstelik üzerinde "**antlaşma koşulları**"**nın** yazılı olduğu taşlar da parçalanmıştır. Bu durumda; ortada vahiy yoksa Peygamberlikte yok demektir. Vahye dayalı bir Peygamberliğin olmaması da "semavi din" olma iddiasını ortadan kaldırır.

Tarihçiler doğrudan Kenan'a gitmek yerine çölde yapılan bu uzun yolculuğun sebebini Tevrat'ta yazıldığı gibi o sırada Kenan'da meydana gelen karışıklıklara bağlarlar. Kutsal Kitap'ta önce böyle yazar ama sonra fikir değiştirir. Eski Ahit'in bu yeni fikrine göre, Tanrı oğullarına fena halde kızgındır. Çünkü Kadeş'te bulundukları sırada İsrail halkı yine Tanrı'ya baş kaldırmış ve **"Keşke Mısır'da ya da bu çölde ölseydik. Rab neden bizi bu ülkeye götürüyor? Kılıçtan geçirilelim diye mi? Karılarımız çocuklarımız tutsak edilecek. Mısır'a dönmek bizim için daha iyi değil mi?" demişler ve sonra da birbirlerine "Kendimize bir önder seçip Mısır'a dönelim."** demişlerdir.[422]

İşte bu nedenle Tanrı İsrailoğullarını cezalandırır. "**Beni on kez sınayan, sözümü dinlemeyen bu kişilerden hiçbiri söz verdiğim ülkeyi görmeyecek.**"[423] Tanrı sözlerine devam eder: "**Cesetleriniz bu çöle serilecek, bana söylenen yirmi ve daha yukarı yaşta herkes ölecek. Sizi yerleştireceğime ant içtiğim ülkeye Yefunna oğlu Kalevle Nun oğlu Yeşu'dan başkası girmeyecek. Çocuklarınız, hepiniz ölünceye dek 40 yıl çölde çobanlık edecek ve sizin sadakatsizliğiniz yüzünden sıkıntı çekecekler.**"[424]

Buna göre Kadeş'teki başkaldırı yüzünden Tanrı iki kişi dışında bütün İsrailoğullarını cezalandırmış ve 40 yıl boyunca çölde gezinmeye mahkûm etmiştir. Tanrı, bu süre içinde çöldeki ilk sayımda sayılan yirmi yaş ve üstü olan oğullarının kendi ecelleriyle öleceklerini ümit etmektedir. Geriye kalan İsraillileri ancak ondan sonra Vaat ettiği topraklara götürecektir. Aynı nedenle Musa ve

[422] Çölde sayım, 14:3, 4
[423] Çölde sayım, 14:23
[424] Çölde sayım, 14:29

Harun da cezalıdır. Rab Edom sınırındaki Hor Dağı'nda[425] Musa'yla Harun'a şöyle dedi: **"Harun ölüp atalarına kavuşacak. İsrail halkına verdiğim ülkeye girmeyecek. Çünkü ikiniz de Meriva sularında (Kadeş-Barnea) verdiğim buyruğa karşı geldiniz."**[426] Harun'un ölümü konusunda Kutsal Kitap şunları yazar: **"Ve Musa Rab'bin dediği gibi yaptı ve bütün kavmin gözü önünde Hor dağına çıktılar. Ve Musa Harun'un esvabını çıkardı, ve onları oğlu Eleazar'a giydirdi; ve Harun orada, dağın tepesinde öldü; ve Musa ile Eleazar dağdan indiler."**[427]

Kutsal Kitap **"Harun orada dağın tepesinde öldü."**diye yazar ama; Tevrat'ın içinde bu yazılanların doğru olmadığını söyleyen başka bir ayette vardır.[428] Bu ayette de **"Ve İsrailoğulları Beerot Bene-yaakandan Moseraya göç ettiler. Harun orada öldü ve orada gömdüler; ve oğlu Eleazar onun yerine kâhinlik etti."** diye yazılarak Harun'un Hor Dağı'nda ölmediği, bundan daha önce Moşera'da öldüğü belirtilmektedir.[429] Dolayısıyla da bu iki ayetten birisi yanlıştır. Üstelik bir başka ayette de **"Ve Harun Hor dağında öldüğü vakit yüz yirmi üç yaşında idi."** denilerek Moşera'da öldüğü de yok sayılır.[430]

Bu hikâyenin ilginç olan bir başka yönü de, söz konusu 40 yıl çölde dolaşma cezasının zaten İsrailoğulları 40 yıl çölde dolaştıktan sonra verilmiş olmasıdır. Kadeş-Barnea çöldeki gezintinin son durağı ve Kenan'a girişin de başlangıç noktasıdır. Harun'un Lübnan dağında ölmesi de bunu doğrular.

Harun'dan sonra sıra Musa'ya gelmiştir. **"Rab, Musa'ya Midyanlılardan İsraillilerin öcünü al, sonra ölüp atalarına kavuşacaksın" der.**[431] Bunun üzerine **"İsrailliler Midyanlılara savaş açıp bütün erkekleri öldürdüler. Öldürdükleri arasında beş Midyan Kralı vardı."**[432]

Bu savaşın hiçbir inandırıcılığı yoktur. Musa'dan söz ederken

[425] Hor Dağı: Lübnan'daki Lübnan Dağı. Cebel-i Lübnan
[426] Çölde sayım, 20:22,26
[427] Sayılar 20:27-28
[428] Çölde sayım, 20:27
[429] Yasanın Tekrarı, 10:6
[430] Çölde Sayım, 33:39
[431] Çölde sayı, 31:1
[432] Çölde sayım, 31:8

Midyan'ın yerini harita üzerinde işaretlemiştik. Eriha kenti ise Ölüdeniz'in kuzeyindedir. İkisinin arasında ciddi bir uzaklık vardır. Ayrıca İsrail kavminin Midyanlılardan alınacak bir öcü de yoktur. Kutsal Kitap yorumcuları olan saygın din bilimciler; bu öcün nedeninin çöldeki bir isyan sırasında Midyanlı bir kadının İsrailli lerin kampına gelmesi olduğunu söylerler. Kutsal Kitap da bunu şöyle anlatır: "İsrailliler Şittim'de yaşarken, erkekleri Moavlı kadınlarla zina etmeye başladı. Bu kadınlar kendi ilahlarına kurban sunarken İsraillileri de çağırdılar. İsrail halkı yiyeceklerden yedi ve onların ilahlarına taptı. Böylece Baal-Peor'a bağlandılar. RAB bu yüzden onlara öfkelendi. Musa'ya, **"Bu halkın bütün önderlerini gündüz benim önümde öldür." dedi. "Öyle ki, İsrail halkına öfkem yatışsın." Bunun üzerine Musa İsrail yargıçlarına, "Herbiriniz kendi adamlarınız arasında Baal-Peor'a bağlanmış olanları öldürün." dedi.[433]"** Bu ayetlerin devamında anlatılanlara göre, bu öldürme işine Tanrı da karışmış ve İsraillilerin arasına ölümcül bir hastalık göndermiştir. Bu ölümcül hastalık İsrailli lerin ölümlerine neden olmaktadır. Kutsal Kitap şunları yazar: **"O sırada İsrailli bir adam geldi, Musa'nın ve Buluşma Çadırı'nın girişinde ağlayan İsrail topluluğunun gözü önünde kardeşine Midyanlı bir kadın getirdi. Bunu gören Kâhin Harun oğlu Elazar oğlu Pinehas topluluktan ayrılıp eline bir mızrak aldı. İsrailli'nin ardına düşerek çadıra girdi ve mızrağı ikisine birden sapladı. Mızrak hem İsrailli'nin, hem de Midyanlı kadının karnını delip geçti. Böylece İsrail'i yok eden hastalık dindi. Hastalıktan ölenlerin sayısı 24.000 kişiydi."[434]** Bundan sonra anlatılanlar ise; **"Midyanlı kadınla birlikte öldürülen İsrailli, Şimon Oğulları'nın bir aile başıydı ve adı Salu oğlu Zimri'ydi. Öldürülen kadın ise Midyanlı bir aile başı olan Sur'un kızı Kozbi'ydi. RAB, Musa'ya, "Midyanlıları düşman say ve yok et." dedi, "Çünkü Peor olayında ve bunun sonucunda ölümcül hastalık çıktığı gün öldürülen kız kardeşleri Midyanlı önderin kızı Kozbi olayında kurdukları tuzaklarla sizi aldatarak düşmanca davrandılar."** şeklindedir.[435]

[433] Çölde sayım,25:1-5
[434] Çölde sayım, 25:6-9
[435] Çölde sayım,25:10-18

Bu hikâyeye yer vermek zorunda kaldık çünkü İsrailli bir adamın kardeşine Midyanlı bir kadın getirmesi ile başlayan bu hikâyede; öldürülen bu Midyanlı kadının, İsrail'in Tanrısının **"Midyanlıları düşman say ve yok et"** emrine neden olması anlaşılabilir bir konu değildir. Üstelik Tevrat'ta yazılan "İsrailliler Şittim'de yaşarken, erkekleri Moavlı kadınlarla zina etmeye başladı." ayetinden açıkça görüleceği gibi İsraillilerin zina ettiği kadınlar Midyanlı değil, Moavlı kadınlardır. Bu durumda İsrail Tanrısının öfkesinin Midyanlılara değil, Moavlılara yönelik olması gerekirdi.

Ancak bütün bunlardan çok daha önemli olan konu; hem bu hikâyeyi yazan Yahudi Peygamberlerinin, hem de yukarıdaki yorumları yazan saygın din bilimcilerin, Musa'nın evlendiği kadın olan Sippora'nın da Midyanlı bir kadın olduğunu görmezden geldikleri gerçeğidir. Bu durumda bir İsrailli ile evlenmeyi düşünen Midyanlı bir kadının gördüğü cezanın ve bu olayın yol açtığı Midyanlılara karşı Tanrısal ve toplumsal öfkenin hiçbir açıklaması olamaz.

Bunun gibi; Midyanlıların neden bir tane değil de beş tane Kralları olduğu sorusu da cevapsız kalmaya mahkûmdur. Tıpkı İsraillilerin bu savaşı hangi silahlarla yaptıkları sorusunda olduğu gibi. Ama "İsrailliler aldıkları ganimeti ve esirleri, Eriha karşısında Moav ovalarındaki ordugâhta konaklayan İsrail topluluğuna getirdiler. Kadın ve çocuklardan oluşan esirleri gören Musa öfkelendi, onlara **'Bütün kadınları sağ mı bıraktınız?' diye çıkıştı. 'Şimdi bütün erkek çocukları ve erkekle yatmış kadınları öldürün. Yalnız erkekle yatmamış genç kızları kendiniz için sağ bırakın.'** "[436]

Midyanlıların Abraham'ın soyundan geldiklerinin iddia edildiğini ve dolayısıyla da İsraillilerin yakın akrabaları olduğunu daha önce özellikle vurgulamıştık. Musa'nın Mısır'dan kaçtığı zaman Midyan'a gittiğini ve orada Midyanlı kâhin Yitro'nun kızı Sippora ile evlenerek iki çocuk sahibi olduğunu ve 40 yıl boyunca Midyan'da yaşadığını da biliyorsunuz. Bu durumda öldürülen Midyanlılar arasında Musa'nın kayınbabası Yitro ile diğer akrabalarının olup olmadığını sormanın bir anlamı yoktur. Musa'nın ilk karısı Sippora'nın da "erkekle yatmış" olduğu için öldürülen kadınların arasında olup olmadığını da Kutsal Kitap yazmaz. Ama

[436] Çölde sayım, 31:18

yukarıdaki katliam emrini veren Musa bir Peygamber ve bu katliamı yazan kitap da bir Kutsal Kitaptır.

Sayılar söz konusu olduğu zaman, bu sayıları yazan Yahudi Peygamberlerinin tutumlarını artık biliyoruz. Bu sayıları yazabilenlerin sayı saymayı bildikleri konusunda bizim ciddi kuşkularımız oluşmuştur. Şimdi yazacaklarımız da bu şüphelerimizi doğrulayıcı bilgilerdir. Çünkü Midyanlılarla yapılan bu savaş sonrasında yağmalanarak ordugâha getirilen mallar arasında tam olarak **"675 bin davar, 72.000 sığır, 61.000 eşek ve 32.000 genç kız"** vardır. Sayıların toplamı **840.000'dir.** Ayrıca "Bunların yanında ayrıca Rab'be sunulan **195 kilo da altın** vardır. Yetmedi; bu Midyan savaşı sırasında İsrailliler bir tek kayıp bile vermemişlerdir."[437] Yani eşekten düşüp ölen bile yoktur. Çünkü ordu komutanları -binbaşılar ve yüzbaşılar- Musa'ya gidip **"Yönetimimiz altındaki askerleri saydık, eksik yok."** demişlerdir.[438]

Bu savaştan sonra ölüm sırası Musa'ya gelmiştir. **"Musa Moav ovalarından Nevo dağına giderek Eriha kenti karşısındaki Pisga dağına çıktı. Rab ona bütün ülkeyi gösterdi. Sonra Musa'ya ülkeyi sana gösterdim ama sen oraya gitmeyeceksin." dedi.[439] "Böylece Rab'bin sözü uyarınca Rab'bin kulu Musa orada Moav ülkesinde öldü. Rab onu Moav ülkesinde Beytpeor'un karşısındaki vadide gömdü. Öldüğünde 120 yaşındaydı."[440]**

Burada önemli olan Musa'yı gömenin bizzat Rab'bin kendisinin olması değil, Musa'ya vahiy yoluyla indirildiği söylenen kitabın, Musa'nın ölümünü de yazabilmesidir.[441]

İNSAN TANRIDAN ÇALAR MI?

Çölde geçen zaman boyunca İsrailoğullarının yakınmaları, sızlan-

[437] Çölde sayım, 31:1,54
[438] Çölde Sayım, 31:48
[439] Yasanın tekrarı, 34:1
[440] Yasanın tekrarı, 34:8,9
[441] Yahudi kaynakları Musa'nın ölüm tarihini M.Ö.1272 olarak belirtirler. Ancak bunu destekleyen hiçbir kayıt yoktur. Bu nedenle bir tahminden öteye geçemez.

maları, şikâyetleri ve itaatsizlikleri sonunda İsrail Tanrısını da bıktırıp usandırır. Gökten ekmek yağdırmak ve kayalardan su fışkırtmak, her akşam ordugâha bıldırcın sürüleri göndermek bile İsraillileri memnun etmeye yetmeyince, bu defa da Tanrı İsrailoğullarından şikâyete başlar.

"Oğul babasına, kul efendisine saygı gösterir. Eğer ben babaysam, hani bana saygınız? Eğer efendiysem, hani benden korkunuz?"[442]

İsraillilerin marifetleri bu kadarla sınırlı olmasa gerektir ki, Tanrı şikâyetlerine devam eder.

"Hem sunağıma murdar yiyecek getiriyor, hem de yiyeceği nasıl murdar ettik diye soruyorsunuz."[443]

İsraillilerin Tanrı'yı kızdıran başka eylemleri de vardır.

"Kör hayvan kurban etmek kötü değil mi? Topal ya da hasta hayvan kurban etmek kötü değil mi? Böyle bir hayvanı sen kendi valine sun bakalım, senden hoşnut kalır mı ya da seni kabul eder mi?"

"Ben sizden hoşnut değilim. Rab'bin sofrası murdardır yemeği de küçümsenir diyerek adımın kutsallığını bozuyorsunuz."

"Kurban olarak çalıntıyı, topalı, hastayı getirdiğinizde elinizden kabul edeyim mi? Sürüsünden adadığı erkek hayvan yerine Rab'be kusurlu hayvan kurban eden aldatıcıya lanet olsun."[444]

Bu sözlerden sonra Tanrı'nın İsraillilere öfkesi biraz daha artmıştır.

"Ben RAB'bim, değişmem. Siz bunun için yok olmadınız ey Yakup soyu. Atalarınızdan bu yana kurallarımı çiğnediniz. Onlara uymadınız."[445]

İsraillilerin yaptıklarından bıkıp, usanmış olan Tanrı artık öfkesinin doruğundadır ve oğullarının son marifetlerini de açıklar:

---

[442] Malaki,1:6
[443] Malaki, 1:7
[444] Malaki, 1:1,14
[445] Malaki, 2:6,7

"İnsan Tanrıdan çalar mı? Oysa siz benden çalıyorsunuz! Yeniden nasıl çalarız diye soruyorsunuz, ondalıkları, sunuları çalıyorsunuz"[446]

Ama anlaşılan bunlar münferit olaylar değildir. Çünkü Tanrı şöyle devam eder sözlerine.

"Siz lanete uğradınız. Çünkü bütün ulus benden çalıyorsunuz."[447]

Ne var ki, bütün bu sözlere de aldırış etmeyen İsraillilerin ne şikâyetleri ne itaatsizlikleri bitip tükenecek gibi değildir. Sonunda İsrail Tanrısı bile İsraillilerle uğraşmaktan bıkar, usanır ve bunu da açıkça söyler. Musa'ya, **"Buradan git!"** ve devam eder: **"Orayı senin soyuna vereceğim diye ant içtiğim topraklara gidin. Çünkü inatçı insanlarsınız. Sizinle gelirsem, yolda sizi belki de yok ederim."**[448]

Tanrı'nın kesin kararı ise şudur: **"BEN SİZİNLE GELMEYECEĞİM!"**

Çöldeki 40 yıllık gezinti konusuna yeniden dönecek olursak; bu 40 yıllık çöl macerasının **"hayali"** bir yolculuk olduğunu artık söyleyebiliriz. Zaten Tevrat'ın Çölde Sayım Kitabının Kadeş-Barnea'da başlayıp yine Kadeş-Barnea'da bitmesi de bu yolculuğun hayali olduğunu ortaya koyar. Yine Tevrat'ın kendisi de **"Horev'den (Sina) Seir dağı yoluyla Kadeş-Barnea'ya gitmek on bir gün sürer."** diyerek bu görüşümüzü destekler.[449] Daha önce de belirtmiş olduğumuz gibi, Kadeş-Barnea çöldeki yolculuğun son noktası, Kenan'a girişin ise başlangıç noktasıdır. Hatırlanacağı gibi Kadeş-Barnea Musa'nın Kenan ülkesini keşfetmek için casusları gönderdiği yerdir. Yani **"Tanrı İsraillilere önlerinde on bir günlük yol olduğunu söylemektedir. Fakat İsrailoğulları bu yolu tam 40 yılda alırlar."**[450]

Çıkış Kitabında **"İsrailliler Mısır'dan çıktıktan tam üç ay sonra Sina Çölü'ne vardılar."** diye yazar ama Sazlıklar denizi ile Sina

[446] Malaki, 3:8
[447] Malaki, 3:9
[448] Çıkış, 33:1
[449] Yasanın tekrarı, 1:2
[450] www.antalya incil kilisesi.com

çölünün arası topu topu yüz km kadardır.[451] Yine bunun gibi "**Bütün İsrail topluluğu Elim'den ayrıldı. Mısır'dan çıktıktan sonra ikinci ayın on beşinci günü Elim ile Sina arasındaki Sin Çölü'ne vardılar.**" diye yazar.[452] Bu kırk beş gün içinde yüz kilometre civarında bir yol aldıklarını gösterir ki bu hız ortalamasıyla Moav ülkesine yedi-sekiz ayda ulaşmaları gerekirken, Kutsal Kitap bu yolu kırk yılda gidebildiklerini yazar. Yine Çıkış kitabın da "**Filist halkını dehşet saracak**" diye yazılıdır ama o tarihte Filistin diye bir isim yoktur çünkü o çağda orası Kenan ülkesidir.[453] Bundan daha kötüsü aynı yerde "**Edom beyleri korkuya kapılacak.**" diye yazılmasıdır. Çünkü henüz yolculuğun başındadırlar ve Edomlularla karşılaşmamışlardır bile. Bundan daha da kötüsü vardır çünkü aynı yerde "**Moav önderlerinin korkudan titredikleri**" de yazılıdır ama Moav ülkesi de henüz beş yüz km uzaktadır.

Bütün bunlardan daha ilginç bir durum olarak; bu çöl yolculuğu sırasında Musa'nın babası Amram ve dedesi Kohat'ın da adları geçer. Yani 80 yaşın üzerindeki Musa'nın babası da dedesi de bu yolculuğa katılanlar arasındadır. Bu üç neslin çöl yolculuğunda bir arada olması demektir. Daha da ilginci Kohat'ın oğlu İssar'ın oğlu Korah, yani Musa'nın amcasının oğlu Korah bu yolculuk sırasında Musa'ya karşı isyan eder. İsrail halkının ileri gelenlerinden 250 kişi de Korah'ı destekler.

Bütün bunlardan çok daha önemli olan bir konu daha vardır. İsrailliler çölde geçirdikleri bu kırk yıllık zaman içerisinde kendilerine saldıran Amelekliler dışında hiçkimseyle karşılaşmazlar. Daha önce de vurgulamış olduğumuz gibi Sina Yarımadası kimsenin yaşamadığı ıssız bir yer değildir. Oysa İsrail kavmi ne göçebelerle ne de bölgede yaşayan diğer halklarla ve hatta ne de her yöne doğru hareket halinde olan kervanlarla hiç karşılaşmamıştır. Kutsal Kitap yorumcuları ve din bilimciler gibi bütün bunları gözardı etsek bile, özellikle su kaynakları olan yerlerde bölge halklarıyla karşılaşmamaları olanaksızdır.

Bu konuda sözü çok da fazla uzatmaya gerek yoktur. Zira Kutsal

[451] Messadie, Musa, sh.564
[452] Çıkış 16:1
[453] Çıkış, 15:14

Kitap'ta herşeyi itiraf eden bir ayet daha vardır. **"Kadeş-Barnea'dan yola çıkıp Zeret vadisinden geçinceye kadar 38 yıl yol aldık."**[454] Bu Zeret vadisi "Moav'a bakan çölde, İye-Haavarim" denilen yerdedir.[455] Yani Eriha yakınlarında. İsrailoğulları bu yolu 38 yılda geçebilmiştir. Kadeş-Barnea ile Kudüs'ün biraz güneyinde bulunan İsrail'in Hebron kenti arasındaki mesafe ise yüz kilometreden daha azdır.[456]

Bütün bunlar bize çölde yapılan 40 yıllık yolculuğun "hayali" olduğunu bir kere daha söyler. Sonuç olarak: Hayali bir Mısır'dan çıkış masalı yine hayali bir çöl yolculuğu ile süslenmiştir.

İSRAİL'DEKİ İSRAİLLİLERE NE OLDU?

Bu Mısır'dan çıkış konusu yeni bir şey değildir. Yüzlerce yıldan beri özellikle Yahudiler tarafından çeşitli şekillerde gündeme getirilir. Olmayan bir Kızıldeniz masalı anlatılır, konuşulur, üzerine hikâyeler yazılır, romanlara konu edilir, sinema filmleri yapılır ve bir şekilde tekrar tekrar karşınıza çıkartılır. Tek taraflı bir propaganda bombardımanı hiç ihmal edilmez.

Bu propaganda için en uygun araçlardan birisi de; genellikle genel kültürü kıt, eğitimi yetersiz editörlerin hazırladığı gazetelerdir. Bu nedenle de Kızıldeniz'de bulunan araba tekerleklerinden bu konuda yapılmış olan bilimsel araştırma sonuçlarına kadar bir sürü saçmalığı gazetelerde de okuruz. Bu nedensiz değildir. Çünkü medyanın amacı insanları eğitmek değil, **"kâr etmek"** tir. Bunun ilk şartı da rakiplerinden daha hızlı davranmaktır. Bu da yetersiz araştırma, yalan dolan ve spekülasyon demektir. Bunlara asparagas haberleri, yetersiz editörleri, söylenenlerin değiştirilmesini ve benzerlerini de eklerseniz medyanın bu **"ilkesiz"** tutumunu oluşturan davranışları da anlarsınız.

Şaşılması gereken; bu haldeki bir medyanın hiçbir tepki almaması-

[454] Yasanın tekrarı, 2:14
[455] Çölde sayım, 21:18
[456] Messadie, Musa,sh.625

dır. Bu tepkisizlik medyanın daha da cüretkâr ve daha da sorumsuz davranmasına yol açar. Tekzip denilen kurum ise genellikle işlemez. İşlese bile olan olmuş, yalan yanlış haberler yayılmış, dallanıp budaklanmış ve iş işten geçmiştir. Bundan daha da garip olanı ise, yayımlanmak için herhangi bir mahkeme kararına ihtiyaç duymayan bu yalan yanlış haberlerin; yalan olduğunu belirtmek için mahkeme kararına gereksinim olmasıdır. Böyle bir mahkeme kararı alınabilmiş olsa bile, bu kararın yayınlanması yine medyanın insafına kaldığından, genellikle ilgisiz bir yerde ve gözden uzak köşelerde yer alabilir.

İşte bu nedenle bu tür haberler için en uygun yer medyadır. Üstelik zaten bu durumdaki medya başıboşta bırakılmaz ve birçoğu yurt dışından saygın ortaklar edinir. Örneğin uluslar arası medya devi Axel Springer'in Türkiye'deki ortağı büyük bir basın grubudur. Bu ticari ilişkilerde ve ortaklıklarda elbette ki bir anormallik yoktur. Anormal olan ise medya devi Springer grubunun çokta saklı gizli olmayan yayın ilkeleridir. Çünkü beş maddeden ibaret olan bu ilkelerin ikincisi; **"İsrail Devleti'nin yaşamsal haklarını savunmak ve Alman-İsrail ilişkilerini geliştirmek"**, üçüncüsü ise **"Transatlantik işbirliğini güçlendirmek ve ABD ile dayanışma içinde olmak"**tır.[457] Bu ilkelerin sahibinin İsrail devleti değil, ticari bir kuruluş olduğuna da ayrıca dikkat edilmelidir. İşte bu nedenlerle **"On Emir"**, **"Ben Hur"**, **"Tufan"**, **"Musa"** ve benzer propaganda filmleri de kısa aralıklarla Türk televizyonlarında döner dururlar.

Belki de bu ve bundan kaynaklanan nedenlerle Mısır'dan çıkış hikâyesinin içindeki asıl mantıksızlığa, asıl büyük çelişkiye kimse dikkat etmez. Ettiyse de yazmaz. Yazan olduysa da biz göremedik. Dolayısıyla bu konunun ilk defa dile getirildiğini söyleyebiliriz.

Mısır'dan çıkış masalının kendi içinde barındırdığı ve bu çıkışın ne kadar büyük bir masal olduğunu kanıtlayan çelişki şudur: Bilindiği

[457] Fatih Altaylı, Sabah gazetesi, 5.12.2006

gibi, Mısır'a gelenler Yakup ve 12 oğlu ile bunların ailelerinden oluşan 70 kişilik bir İsrailli grubudur. Bize bu bilgiyi veren kaynak ta kutsal kitabın kendisidir. Aynı kitap "Yusuf haber yollayıp babası **Yakup'u ve tüm akrabalarını, toplam yetmiş beş kişiyi çağırttı." diye yazarak** bu sayının 75 olduğunu da söyler.[458] Ama bu çokta önemli değildir. Ancak bu durumda; ya bütün İsrail soyunun Mısır'a gelen bu yetmiş kişiden ibaret olduğunu ya da bunların dışında kalan bir grup İsraillinin Mısır'a gelmeyerek Kenan'da kaldığını kabul etmek bir zorunluluktur.

Sorun şudur: Mısır'a gelmeyerek geride kalan yani Kenan'da yaşamaya devam eden İsrailoğullarına ne oldu? Bu soruyu sorma hakkımız vardır çünkü; Abraham'ın hikâyesinden Kenan Eli'nde yaşayan başka İsraillilerin de var olduğunu biliyoruz. Kutsal kitabı da bu sözlerimize tanık tutalım ve kayıtlara bir daha bakalım: Abraham'ın yeğeni Lut'un kendi kızlarından olan Moavlıları ve Ammonluları zaten bilmekteyiz.[459]

Patriarc **"Abraham bir kadınla daha evlendi. Kadının adı Ketura idi. Ondan Zimran, Yokşan, Medan, Midyan, Yişbak, Şuah adlı çocukları oldu. Yokşan'dan Şeva, Dedan oldu. Dedan soyundan Aşurlular, Letuşlular, Levumlular doğdu. Midyan'ın Efa, Efer, Hanok, Avida, Eldea adlı oğulları oldu."**[460]

Abraham'ın sarayın cariyesi Hacer'den doğan oğlu İsmail'i de biliyoruz. "**Paran çölünde annesi ona Mısırlı bir kadın aldı."**[461] diyen Kutsal Kitap da daha sonra **"Doğum sırasına göre İsmail'in oğulları şunlardır:"** diyerek tam 12 isim sayar.[462] İshak'ın iki oğlundan biri ve Yakup'un kardeşi Esav da Kenan'da kalanlardandır. Esav da üç kadınla evlenir ve altı oğlu olur. Bu oğullardan Eli-

[458] Y.Tekrarı, 7:14
[459] M.İ.Çığ bunun bütünüyle uydurma olduğunu ve Moavlılarla Ammonluların tarihsel kayıtlara göre Doğu çöllerinden gelen kavimler olduğunu yazar. M.İ.Çığ,İbrahim Peygamber, sh.95
[460] Yaratılış, 22:21
[461] Yaratılış, 21:21
[462] Yaratılış, 25:13

faz'ın yedi, Reuel'in dört oğlunun adı da Eski Ahit'te tek tek yazılır.

Abraham'a gelen müjdeli bir haberde de kardeşi Nahor'un çocukları olduğu bildirilir. **"Bu sekiz çocuğu Abraham'ın kardeşi Nahor'a Milka doğurdu."** diyen Eski Ahit bu çocukların isimlerini de sayar. Nahor Reuma adındaki cariyesinden de ayrıca dört oğul sahibi daha olmuştur.[463]

Mısır'a giden Yakup ve 12 oğluna karşı Kenan'da kalan ve yukarıda isimleri sayılan tam 45 oğul vardır. İsimleri sayılmayanlarla birlikte bu sayı çok daha fazladır. Yani Kenan'da kalanlar Mısır'a gidenlerden çok daha kalabalıktır.

Buradaki soru da şudur: Mısır'a giden 70 kişi, 430 yıl sonra 603.550 savaşçı yiğide sahip 4-5 milyonluk bir nüfusa ulaşmış ise, Kenan Eli'nde kalan diyelim ki 700 kişinin, aynı mantık ve hesapla 6 milyon civarında savaşçıya sahip 40-50 milyonluk bir nüfusa ulaşmış olmaları gerekmez mi?

Elbette gerekir ama yokturlar! İsrail kavmi çölden çıkıp Kenan'a girerken oralarda sadece Lut'un kendi kızlarından olduğu söylenen Moavlılarla Ammonlular ve Esav'ın soyundan geldiği söylenen ve üstelik dost da olmayan küçük bir nüfus vardır. Yakup'la aynı sayıda yani 12 oğul sahibi olan büyük amcası İsmail'in soyundan da bir haber yoktur. Üstelik de 12 oğlu sayesinde 600 bin kadar savaşçı ve 4-5 milyonluk bir nüfusa sahip olması gerektiği halde. Abraham'ın diğer torunları da ortalıklar da yoktur. Kutsal Kitap da bu konuda bir şey söylemez zaten.

Bilim adamları ve teologlar ise merak bile etmezler.

KENAN ELİ

Tarihte Kenan Ülkesi denilen yer bugünkü Filistin ve İsrail'in bulunduğu coğrafyadır. Bu coğrafyayı daha iyi anlamak için önce

[463] Yaratılış, 22:20-24

birkaç bilgi notu verelim: Bugünkü İsrail Devleti yüz ölçümü 20,770 km² olan bir devlettir. Bu devletin sınırları içinde 2005 sayımına göre yedi milyon kadar insan yaşamaktadır.[464] Bu, 1 km² içinde 333 kişinin yaşaması demektir. Büyük çoğunluğu göç yoluyla başka ülkelerden gelen bu insanların yüzde 82'si Musevi, yüzde 16'sı Müslüman, geriye kalan bölümü de Hıristiyan'dır. İsrail; batısında Akdeniz, kuzeyinde Lübnan ve Suriye, doğusunda Ürdün, güneyinde ise Mısır ve Kızıldeniz ile çevrilidir. Başkenti Kudüs'tür .(Yeruşalim-Jerusalem)[465]

Bir fikir vermesi için hemen belirtelim ki; Konya ilimizin yüzölçümü **38.257 km²**, **nüfusu** 2.192.166 kişi, nüfus yoğunluğu ise km² başına 57 kişidir. Yüzölçümü olarak İsrail'in iki katı kadar bir büyüklüğe sahiptir.[466] Ankara ilimizin ise yüzölçümü 30.715 km², nüfusu 5.019.167 kişidir. Yüzölçümü olarak İsrail'den üçte bir kadar büyüktür. İsrail devleti yüzölçümü itibarıyla Konya ilimizin Akşehir ilçesine bağlı Çakıllar kasabası ile eşit; **yüzölçümü 22.000 km2 olan Bodrum'a bağlı** Orta kent-Yahşi Beldesinden ise birazcık daha küçüktür.[467]

İşte bugün Orta kent beldenizden biraz daha küçük olan İsrail devletinin yüzölçümünden; o zamanlar Filistinlilerin sahip olduğu Akdeniz kıyı şeridini çıkarırsanız geriye kalan yaklaşık olarak Kenan Eli'nde İsrail kavminin yerleştiği bölgedir. Daha sonra ünlü İsrail Krallığı da bu bölgede kurulacaktır. Bu coğrafyanın doğu sınırlarında Ölüdeniz ve Şeria Irmağı vardır. Güneyinde çöl ve zamanın güçlü devleti Mısır bulunmaktadır. Kuzey sınırları ise Şam'ın çok daha güneyinde yer alır. **(Harita 6 ve 7)**

Ameleklilerle savaş konusunda daha önce verdiğimiz bazı bilgileri burada tekrar etmek ve bunlara bazı bilgiler daha eklemek zorundayız. **"Bütün İsrail ülkesinde bir tek demirci yoktu. Filistliler,**

[464] Tam olarak 7.005.400
[465] www.vikipedia.com
[466] http://www.konya.gov.tr/konya/nufus.htm
[467] http://www.bodrumlu.com/bodrum/ortakent—yahsi-beldesi.html

"İbraniler kılıç mızrak yapmasın." demişlerdi. Bu nedenle bütün İsrailliler saban demirlerini, kazma, balta ve oraklarını biletmek için Filistlilere gitmek zorundaydılar. Saban demiriyle kazmanın biletme fiyatı, şekel'in üçte ikisi kadardı.(8 gram gümüş) **Beller, baltalar, üvendireler için istenen fiyat ise şekel'in üçte biriydi.** (4 gram gümüş) **İşte bu yüzden savaş sırasında Saul ile Yonatan dışında hiç kimsenin elinde kılıç, mızrak yoktu."**[468]

Bu tek örnek değildir. Kutsal Kitap bir başka savaş sırasında da **"Savaş kentin kapılarına dayandı. İsrail'deki kırk bin askerin elinde ne kalkan ne de mızrak vardı."** diye de yazar.[469] Bundan çok sonraki bir zamanda Krallık ikiye ayrıldıktan sonra bile İsrail Kralı Yoram ile Yahuda Kralı Yehoşafat'ın birlikte katıldıkları ve Moavlılarla yaptıkları bir savaş sırasında **"Kentlerini yıktılar. Her İsrailli verimli tarlalara taş attı. Bütün tarlalar taşla doldu. Su kaynaklarını kuruttular, meyve ağaçlarını kestiler. Yalnız Kir-Hereset'in taşları yerinde kaldı. Sapancılar kenti kuşatıp saldırıya geçti."** diye yazar Kutsal Kitap.[470] Yani inanılacak gibi değildir ama Kenan ülkesine girişlerinden neredeyse üç yüzyıl sonra bile, kuşattıklarını söyledikleri kentlere saldırmak için "Sapan" kullanmaktadırlar.

Yine bunun gibi Giva kentine saldırdıklarında da "Solak olan yedi yüz seçme adam da bunların arasındaydı. **Hepsi de bir kılı sapanla vuracak kadar iyi nişancıydı."** diyerek sapancılardan söz eder Kutsal Kitap.[471] Ünlü Kralları Davut için bile **"Sapanını alıp Filistli Golyat'a doğru ilerledi."** diye yazılıdır.[472] Davut'u desteklemeye gelen adamlardan da "Benyamin oymağından, Saul'un ailesindendiler. **Yay taşır ve yayla ok, sapanla taş atmak için hem sağ, hem sol ellerini kullanabilirlerdi."** diye sapancılardan öv-

[468] I.Samuel, 13:19-22
[469] Hakimler, 5:8
[470] II.Krallar 3:25
[471] Hakimler 20:16
[472] I.Samuel 17:40

güyle bahseder Kutsal Kitap.[473] Bundan çok daha sonraki bir zamanda Yahuda Kralı olan Uzziya bütün ordu için diğer malzemelerin yanında "**Sapan taşı da sağlamıştır.**[474] Üstelik bu örnekleri çoğaltma olanağımız da vardır.

Bütün bu anlattıklarımızdan da anlaşılacağı gibi, ne Kenan ülkesine girişleri sırasında ne de bundan sonra savaşacak silahları yoktur. Silahları olsa bile savaş deneyimleri yoktur. Özellikle de o zamanlar yüksek surlarla çevrilmiş olan kentlere karşı hiçbir şansları yoktur. Bu anlattığımız nedenlerden dolayı Filistlerin kendilerine karşı savaşa hazırlandıklarını duyunca "**Durumlarının tehlikeli olduğunu ve askerlerinin sıkıştırıldığını gören İsrailliler, mağaralarda, çalılıklarda, kayalıklarda, çukurlarda, sarnıçlarda gizlendiler.**" diye yazar Kutsal Kitap.[475] Aynı nedenle "**Ekin ektikleri vakit, Midyanlılar, Amelekliler ve öbür doğulu halklar topraklarına girip ordugâh kurarlardı. Gazze'ye dek ekinleri yok eder, koyun, sığır, eşek gibi geçim kaynağı olan herşeyi alırlardı. Hayvanları ve çadırlarıyla birlikte çekirge sürüsü gibi gelirlerdi. Adamları, develeri saymak olanaksızdı. Yakıp yıkmak amacıyla toprakları işgal ederlerdi. Midyan boyunduruğu İsrailllilere öyle ağır geldi ki, dağlarda kendilerine sığınaklar, mağaralar, kaleler yaptılar.**" diye de yazar Kutsal Kitap.[476] Yine aynı nedenle İsrail Kralı Yehoaş zamanında "**Her ilkbaharda Moav akıncıları İsrail topraklarına girerlerdi. Bir keresinde İsrailliler, ölü gömerken akıncıların geldiğini görünce, ölüyü Elişa'nın mezarına atıp kaçarlar.**"[477] Bu örnekleri daha da çoğaltabiliriz ama buna gerek yoktur. Kenan Eli'ne girmeden önce de girdikten sonra da durumları budur.

[473] I.Tarihler 12:2
[474] 2 Tarihler 26:14
[475] I.Samuel 13:6
[476] Hakimler 6:1-5
[477] II.Krallar 13:20

0
50
100 km
0
25
50 miles
Tyre
LEBANON
Qiryat Shemona
SYRIA
Nahariyya
Ma'alot Tarishiha
Zefat
'Akko
Karmi'el
Qir Motzkin
Qir Ata
Haifa
Tiberias
Qiryat Tiv'on
Nazerat-illit
Nazareth
Yoqne'am illit
Zikhron Ya'Aqov
NORTHERN PROVINCE
Mediterranean Sea
Umm El-Fahm
Hadera
Jenin
Bad El-Gharbiya
Netanya
Tulkarm
JORDAN
Nablus
Ra'Anana
Ros Ha-Ayin
Tel Aviv-Yafo
TEL AVIV PROVINCE
Ari'el
SAMARIA
Ramallah
Ramla
Modi'in
JERUSALEM AREA
Jericho
Rehovot
Jerusalem
Ashdod
CENTRAL PROVINCE
Bet Shemesh
Ma'Ale-Adummim
Ashqelon
Bethlehem
Qiryat Gat
Gaza
Hebron
WEST BANK
Dead Sea
Rahat
GAZA STRIP
JORDAN
Ofaqim
SOUTH ISRAEL
Beersheba
SOUTH ISRAEL
Arad

Harita-7

İsrail kavminin Kenan ülkesini işgali ve bu coğrafya da yapılan savaşlar, katliamlar, yıkımların hepsini işte bu bilgilerin ışığında değerlendirmek ve üstelik bütün bu olup bitenlerin ülkemizin Çakıllar kasabası kadar bir yerde cereyan edeceğini göz önünde tutmak zorunluluğu vardır. Nasıl kurulduğu hala büyük bir bilinmezlik taşıyan İsrail Krallığı da bu küçücük coğrafya da kurulacak, daha sonra İsrail ve Yahuda Krallıkları olmak üzere yine bu coğrafya da ikiye ayrılacak ve bölgedeki diğer Krallıklarla yapılan bitmez tükenmez savaşlar yine bu bölgede cereyan edecektir. İsraillilerin Kenan ülkesini işgalini ve bölgeye yerleşimini incelerken bu bilgilerin göz önüne alınması gerekir.

Burada sizinle paylaşmamız gereken bir bilgi notu daha vardır. Halkların birbirinin topraklarını fethetmesi elbette dünya da ilk değildir. Garip olan bunun "**dinsel bir hak**" olarak kayda geçirilmesi ve Filistin'in İsrail kavmine "**Vaat edilmiş ülke**" olduğu anlamında tarihteki yerini almasıdır. Üstelik burada, tarihsel bir fethin sonrası Kenan ülkesinin doğal olarak İsrailleşmesi gibi bir durum da söz konusu değildir. İşte bu durumda ve bundan sonraki 2000 yıllık süreçten sonra bile; İsraillilerin yine aynı hukuksal değil, dinsel meşruiyetle, Filistin'i kendilerine ait tapulu mal olarak görmeye devam etmeleri, Tevrat'ı da bu konudaki biricik meşruiyet gerekçesi olarak ilan edebilmeleri ise bundan daha da gariptir.[478]

KENAN ELİ'NE GİRİŞ

Tevrat'a göre İsrailliler sonunda Yeşu'nun önderliğinde Kenan ülkesine girerler. Yaptıkları ilk iş de surlarıyla ünlü Eriha kentini ele geçirmektir. Bu arada kutsal kitabın yazdığına göre Yeşu, önünde kılıcını çekmiş bir adam görür. Ona yaklaşarak "**Sen bizden misin karşı taraftan mı?**" diye sorar. Aldığı cevap dünya tarihine geçmesi gereken ilginçlikte bir yanıttır. "**Adam 'hiçbiri' der. Ben Rab'bin ordusunun komutanıyım.**"[479]

[478] Bu durum ve bu gerekçe gerçekten de bir fıkra gibidir. Birileri gelip bir arazi parçası için "Burası benim" demektedir. Neden diye sorulduğunda verilen yanıt "Babamdan kaldı." şeklinde garip bir cevap olmalıdır. Baban kim sorusunun yanıtı ise bundan daha ilginçtir: "Tanrı!"

[479] Yeşu, 5:15

Rabbin ordu komutanı elinde kılıçla çıkagelmiştir ama komutanın ordusu ortalıkta gözükmemektedir. Belki de bu nedenle Yahudiler yine dünya tarihine geçmesi gereken bir savaş stratejisi uygularlar. Bu yeni askeri buluşa göre Yeşu, İsrail kavmini altı gün boyunca Eriha'nın surları etrafında dolaştırır. En önde silahlı bir grup bulunmakta, bu grubun arkasında yedi kâhin borularını öttürerek yürümekte, onların peşinden ünlü Ahit sandığı gitmekte, Yahudi kavmi de onların peşisıra Eriha'nın surları etrafında dönüp durmaktadırlar. Yedinci gün bir değişiklik yaparak şehrin etrafını yedi kere dolanırlar ve sonunda Yeşu "bağırın" diye emredince "**Halk bağırmaya başladı. Kâhinlerde borularını çaldılar. Boru sesini işiten halk daha yüksek sesle bağırdı. Kentin surları çöktü. Herkes bulunduğu yerden dosdoğru kente girdi. Böylece kenti ele geçirdiler.**"[480] Bu arada aldıkları bir emir de dikkate değerdir. "**Sakın Rabbe adanan herhangi birşeye el sürmeyin. Bütün altınla gümüş, tunç ve demir eşya Rabbe ayrılmıştır. Bunlar Rabbin hazinesine girecek.**"[481]

Kutsal Kitap'ta yazılana göre, kenti ele geçiren İsraillilerin yaptıkları tam bir vahşettir. "**Kadın, erkek, genç, yaşlı, küçük ve büyükbaş hayvanlardan eşeklere kadar, kent de ne kadar canlı varsa hepsini kılıçtan geçirip yok ettiler.**"[482] Yahudiler, Kenan'ın işgali sırasında bu vahşet uygulamalarını sık sık tekrarlayacaklar ve Kutsal Kitap da bunları ayet diye yazacaktır.

İsrail kavminin bir ağızdan bağırmaları sonucunda Eriha kentinin surlarının yıkılması birçok yazara iyi bir malzeme konusu olmuştur. Ama bu da doğru değildir. Çünkü İncil'in izinden giden Judeo-Hıristiyan kazı bilimciler Ürdün'de, Şeria Irmağı'nın vadisinde, Lut gölünün kuzey ucunda bulunan yerleşmede 1867 yılından başlayarak kazılara başlamışlardır. 1907-1911 yılları arasında E. Sellin, 1933-1936 yılları arasında J.Garstang, 1952-1956 arasında K. Kenyon ve nihayet 1963'te yine İngilizler tarafından kazılmıştır. Ayşegül Y. Günenç bu kazı merakını; "**Batılı kazıbilimcilerin İncil'deki Kutsal Ülke'yle ilgili söylemleri ispatlama hırslarıyla**

[480] Yeşu, 6:20
[481] Yeşu, 6:18,19
[482] Yeşu, 6:21

açıklanabilir. İncil'in izinden giden kazıbilimciler, dev duvarlarıyla Eriha'yı (Jericho) keşfettiler. Ürdün'deki bu yer, üzerinde fazla tartışılmadan insanlığın ilk büyük yerleşim alanı ilan edildi." sözleriyle açıklar.[483]

Eriha'da yapılan bu çeşitli kazılarda surların Yahudilerin bağırıp çağırması sonucunda değil, bir deprem sonucu yıkıldığı ama şehrin yanmış olduğu ortaya çıkarılmıştır. "**Eriha aşağı yukarı M.Ö.1200 yıllarında meydana gelen bir deprem sonucu yıkılmış ve yanmıştır.**"[484] Tevrat da "**Sonra kenti içindekilerle birlikte ateşe verdiler.**" diye yazarak kentin yakıldığını belirtir.[485]

1933-1936 yılları arasında Eriha'da kazılar yapan Garstang da bu konuda şunları yazar: "**Asıl ilginç olan ise duvarların dışarıya doğru ve istilacıların rahatlıkla şehre girmesine imkân verecek şekilde tamamen yıkılmış olmasıdır. Peki, garip olan nedir? Çünkü saldırıya uğrayan şehirlerin duvarı içeriye doğru yıkılırlar, dışarıya doğru ve tamamen değil. Yani bütün duvarlar bir deprem sonucu dümdüz olmuşlardır.**"[486]

Buraya kadar olan açıklamalarımızdan çıkarılabilecek sonuç ise şu olabilir: Yahudiler Eriha yakınlarında bulundukları bir sırada büyük bir deprem meydana gelmiş ve Eriha'nın surları yıkılmıştır. Eriha'nın sağlamlığı ile ünlü surlarını yıkabilecek kadar güçlü bir deprem şehirde yaşayan insanlara da büyük kayıplar verdirmiş olmalıdır. Çadırlarda yaşadıkları için depremden zarar görmeyen İsrailliler yağma amacı ile bütünüyle savunmasız olan kente girmişler ve sağ kalan insanları Yahve'nin gözetiminde katlettikten sonra da önce kenti yağmalamış, sonra da ateşe vermişlerdir. Bunun bir diğer kanıtı da İsrailliilerin o güne kadar ne surlu ne de sursuz bir şehre saldırabilecek silahları ve tecrübelerinin olmayışıdır. Ama burada yine bir bilgi notu olarak belirtmemiz gerekir ki; Eriha'da kazılar yapanlardan birisi olan Katherina M.Kenyon'un vardığı sonuç, M.Ö. 13. yüzyıl sonunda Israiloğullarının bölgeye girişiyle Eriha'nın yıkılışını denk düşürmenin imkânsız olduğu yolundadır. İsrail kavminin altı gün kentin etrafında dolaşıp yedinci gün hep

[483] Ayşegül Yılmaz Günenç,TÜBİTAK Bilim ve Teknik, Eylül-2000
[484] Hayrettin Örs, Musa ve Yahudilik, sh.96, Remzi Kitabevi-1999, İstanbul, 2.baskı
[485] Yeşu, 6:24
[486] www.hristiyan.net./mcdowell/4

bir ağızdan bağrışmaları da, İsrail Tanrısının dünyayı yaratırken yaptığı gibi, altı gün çalışma, yedinci gün dinlenme şeklinde özetlenen Şabbat kuralını çağrıştırmakta olduğundan Bayan Kenyon'un haklı olma olasılığı da çok yüksektir.

İsrailliler bundan sonra da Kenan ülkesini işgal etmeye devam ederler. İşgalin temel felsefesi hayvanlar da dâhil olmak üzere **"hiçbir canlıyı sağ bırakmamak"** şeklinde özetlenebilir. Bugünkü İsrail kadar bir alanda [487] yani yaklaşık 20.000 km^2 içinde nereden buldularsa tam 31 Kralı yenilgiye uğratır ve topraklarına el koyarlar. Ama bunun bir istisnası vardır. Yine Tevrat'ın yazdığına göre, **"Rab, Yahuda oğulları ile beraberdi. Yahuda oğulları dağlık bölgeyi ele geçirdilerse de ovada yaşayan halkı kovamadılar. Çünkü bunların demirden savaş arabaları vardı."**[488] Bu ifade Mısır'ın başına geldiği iddia edilen felaketlerden söz ederken vurgulamış olduğumuz gibi, bir kere daha İsrail Tanrısının gücü sınırlı bir Tanrı olduğunun açık bir ifadesidir.

Eriha'nın ele geçirilmesine benzer bir durum da yine Kenan ülkesinin işgali sırasında yaşanır. İsrail kavmi yeni bir savaşa tutuşmuştur ama durumları iyi değildir. Bunun üzerine Yeşu: **"Dur ey Güneş Givon üzerinde. Ve Ay sen de Ayalan vadisinde"** diye acı acı haykırmaya başlar.[489] Eski Ahit bu durumu aynen şöyle anlatır: "Rab Amorluları İsraillilerin önünde şaşkına çevirdi. İsrailliler de onları Givon'da büyük bir bozguna uğrattılar. Beythoron'a çıkan yol boyunca Azeka ve Makkeda'ya dek kovalayıp öldürdüler. **Rab, İsraillilerden kaçan Amorluların üzerine Beythoron'dan Azeka'ya inen yol boyunca gökten iri iri dolu yağdırdı.** Yağan dolunun altında can verenler, İsraillilerin kılıçla öldürdüklerinden daha çoktu. Rab'bin, Amorluları İsraillilerin önünde bozguna uğrattığı gün Yeşu halkın önünde Rab'be şöyle seslendi:

"Dur, ey Güneş. Givon üzerinde

Ve Ay, sen de Ayalon Vadisi'nde.

Halk düşmanlarından öcünü alıncaya dek."

---

[487] Günümüzde İsrail'in nüfusu 4.470 bin, yüz ölçümü ise 20.470 km^2 dir.

[488] Hakimler, 1:19

[489] Yeşu, 10:12

Güneş durdu, ay da yerinde kaldı. Güneş yaklaşık bir gün boyunca göğün ortasında durdu, batmakta gecikti. Ne bundan önce, ne de sonra Rab'bin bir insanın dileğini işittiği o günkü gibi bir gün olmamıştır. Çünkü Rab İsrail'den yana savaştı."[490]

Hemen belirtelim ki Eski Ahit'in yeni tercümelerinde "Rab'bin gökten iri iri dolu yağdırması" eski tercümelerde **"iri iri taş yağdırdığı"** şeklindedir. Ve aynen şöyle anlatılır: **"İsrailliler Tanrı ve hizmetkârı Yeoşua için" çığlığı ile savaşa girdiler. Kenanlılar tam bir karmaşa içinde silahlarını yere atarak batıya doğru kaçtılar. Burada onları yeni bir felaket bekliyordu. Bet-oron'a doğru kaçarken, geçidin üst ve alt uzantıları arasında taş ve kaya yağmuruna tutuldular. Bu taşların boyları bir insanın fırlatabileceği ağırlığın çok üstündeydi.**[491] İngilizce tercümede de **"great stones"** olarak bu şekildedir.[492] Bilinmeyen nedenlerle (!) Türkçe tercümede **"iri iri dolu"** şeklinde düzeltilmiştir.

Güneş'in ve Ay'ın hareketlerinin durdurulması kısmını yok sayarsak; burada açıkça görülen **"Herşeye Gücü Yeten"** İsrail Tanrısının **"gücünün"** ancak düşmanların üzerine taş atmaya yetebildiği gerçeğidir. Üstelikte yine İngilizce tercümede **"düşmanların üstüne iri iri taşlar atan"** ve "İsraillilerden yana savaşan" Rab değil, Lord yani **"Efendi"** dir.[493]

Bundan sonrası İsrailoğullarının bölgeye yerleşme sürecidir. Bu süreç içinde İsraillilerin bölgede yaptıkları savaşların ve yenip öldürdüklerini ve topraklarına el koyduklarını iddia ettikleri 31 Kralın hiçbir inandırıcılığı yoktur. Bölge, Eriha'nın surlarını yıkan güçlü deprem nedeniyle zaten büyük ölçüde tahrip olmuş, kentler yıkılmış ya da yanmış, bölgede yaşayan insanlar bu felaketten büyük zararlar görmüş bir durumda olmalıdır. Yoksa silahsız İsrailli-lerin bölgeye girebilmeleri bile söz konusu olamazdı. Ama bundan

[490] Yeşu, 10:14

[491] www.seviyon.com/seviyon_post.asp

[492] "And it came to pass, as they fled from before Israel, and were in the going down to Bethhoron, that the LORD cast down **great stones** from heaven upon them unto Azekah, and they died: they were more which died with hailstones than they whom the children of Israel slew with the sword."Joshua 10:11

[493] "And there was no day like that before it or after it, that the **LORD** hearkened unto the voice of a man: for the **LORD** fought for Israel." Joshua 10:14

daha garip olan Kutsal kitabın bu deprem felaketinden bir tek kelimeyle bile söz etmemesidir.

Eğer gerçekten Kenan Eli'ne bu şekilde girmişlerse, bu aşamadan sonra İsrail kavminin Kenan elini paylaşma süreci başlar. Kutsal Kitap savaşlarla ele geçirilen toprakların İsrail kavminin 12 oymağı arasında nasıl paylaştırıldığını uzun uzun anlatır. Hemen belirtelim ki; bir tek kelimesi bile doğru değildir. Bunu da kanıtlayabiliriz çünkü Kutsal Kitap "**Böylece Musa Gadlılarla, Rubenlilere ve Yusuf oğlu Manaşşe oymağının yarısına Amorluların Kralı Sihon'un ülkesiyle Başan Kralı Og'un ülkesini ve çevrelerindeki topraklarla kentleri verdi.**" diye yazarak bu paylaşımın bir kısmını daha Musa'nın sağlığında yapar. Hatırlanacağı gibi Musa'nın "**vaat edilmiş topraklara**" girmesi İsrail Tanrısı tarafından yasaklanmış ve kendisi de Kenan Eli'ne girmeden önce öldürülerek yine Tanrı tarafından gömülmüştür. İsraillilerin Kenan ülkesine girmeleri ve yaptıklarını söyledikleri savaşlar ise Musa'dan sonra yapılmıştır. Yani Musa'nın Kenan ülkesi sanki ellerindeymiş gibi Mavera, Ürdün denilen toprakları üç kabile arasında paylaştırması bütünüyle bir hayal ürünüdür. Bu da bundan sonraki paylaşımlarında bir hayal ürünü olduğunu söylememiz için yeterli bir gerekçedir.

Zaten ortada paylaşılacak bir toprakta yoktur ya da en azından olmaması gerekir. Burada hiçkimsenin duymak istemediği bir soruyu yeniden sormamız gerekiyor; "**İsrail'deki İsraillilere ne oldu?**" Yani Yakup'la Mısır'a gitmeyerek bölgede yaşamaya devam eden akrabalarına ne oldu? Hatırlayacağınız gibi Mısır'a gitmeyen İsraillileri tek tek saymış ve "**Mısır'a giden 70 kişi dört yüzyıl sonra 600 bin savaşçıya sahip beş milyonluk bir nüfusa sahip oldular ise; Mısır'a gitmeyerek Kenan Eli'nde kalan yedi yüz kişinin altı milyonluk bir orduya sahip elli milyonluk bir nüfus oluşturmaları gerekmez mi?**" şeklinde kimsenin ve özellikle Kutsal Kitap yorumcularının duymak bile istemedikleri bir soru sormuştuk. Bu insanlar buharlaşıp uçmadılarsa, bırakın paylaşacak toprakları, Kenan ülkesinde adım atacak kadar bir yer bile olmaması gerekir. Çünkü bu, kabaca bir hesapla km^2 başına iki bin kişi demektir. Üstelik amcaoğulları olan Edomlular da İsrailoğulları gibi on iki kabiledir ama onların da büyük bir orduyla bir ülke fethettiklerinden hiç bahsedilmez.

Şimdi biz size yine yeni bir şey söyleyelim: Mısır'a gitmeyerek Kenan Eli'nde kalan ya da kalmış olmaları gereken bu insanlar; sayıları ne olursa olsun, İsrail kavminin Tanrıyla yaptıklarını söyledikleri "**Antlaşma**"nın tarafı da değillerdir. Çünkü İsrail kavmi Tanrı Dağı'nda İsrail Tanrısıyla antlaşmalar yapmakla meşgul iken; onlar İsrail Tanrısının antlaşmalar yaptığı İsrail kavmine, "**sonsuza kadar ve mülk olarak**" vermeyi vaat ettiği Kenan topraklarında yaşamaktadırlar. Dolayısıyla da ne antlaşmalardan ne de İsrail Tanrısının kendilerinin yurtlarından kovulacağına dair İsrail kavmine verdiği sözlerden haberleri bile yoktur. Üstelik açıkça görüldüğü gibi bu nedenlerden ötürü yurtlarından da kovulmaları gerekmektedir. Üstüne üstlük Musa'nın yasalarından da habersiz oldukları için İsrailli de sayılmamaktadırlar. Hangi Yahudi Peygamberinin bu durumu nasıl açıklayacağı merak ettiğimiz bir konu olmakla birlikte, bizim size önerimiz bu garip durumu da bir kenara not etmenizdir. Çünkü sonradan İsrail Krallığı olarak adlandırdıkları ve ikide bir savaştıkları Kuzeydeki İsrail Krallığını kuranlar, bölgenin yerli halkları olan bu insanlar olabilir.

Diğer yandan ortada bir harita bile yok iken bu paylaşımın nasıl yapılabildiği sorusu da patlamaya hazır bir bomba gibi orta yerde durmaktadır. Kutsal kitabın yazdıklarına göre bölgeye yeni girilmiştir yani ülke henüz iyice tanınmamaktadır. Yendik, yok ettik, kılıçtan geçirdik dedikleri halklar da, Kutsal kitabın her fırsatta açıkça belirttiği gibi yerli yerinde durmaktadır zaten. İşte bu durumdan dolayı **"Dan kabilesi örneğin, Hermon Dağı'nın hemen yanında bir toprak parçasına sahip olurken, bir başkasına verilen toprak yüz elli km uzakta deniz kıyısındadır. Manesse kabilesinin toprağı Ürdün'ün iki yakasına yayılmıştır. Şimeonların toprakları Yahuda kabilesinin arazisinin ortasındadır. Kiryat-Yearim'in bazen Yahudalıların, bazen Benyaminlilerin elinde oluşunu açıklayamıyoruz."**[494] diye yazar Messadie. Açıklayabilmesi de olanaksızdır çünkü böyle bir şey olmamıştır.

Tevrat'taki anlatıma göre Kenan ülkesine yerleşme süreci içinde İsrailliilerin en önemli başarısı, kendi yazılarını oluşturmaya başlamalarıdır. Yazının kaynağı, yakın komşuları olan Fenikelilerin al-

[494] G.Messadie, Musa, sh.633

fabesidir. Bu alfabeyi kendi dillerine uygularken Sami kökenli dillerden de yararlanırlar. Sonunda ortaya gerçekten garip bir İbrani yazısı çıkar. Gariptir çünkü; Mısır hiyeroglifleri gibi bu yazınında "sesli" harfleri yoktur. Sesli harfleri olmadığı gibi bu yazının "**gelecek zaman**" dediğimiz çekimi de yoktur. Yunanlılar da aynı alfabeyi almış ama bu sessiz harflerden oluşan alfabeye sesli harfler katarak kullanmışlardır. İsraillilerin ise böyle bir tasaları yoktur. Fenike alfabesini almışlar ve olduğu gibi kullanmışlardır. Bu gerçekten önemli bir konudur çünkü tam da bu nedenle; İsrail Tanrısının YHVH şeklinde yazılan adının nasıl okunacağı iki bin yıllık bir tartışma konusudur. Çünkü kural olarak bu sessiz harflerin aralarına istediğiniz sesli harfleri koyabilirsiniz. Bu durumda da onlarca Tanrı adı ortaya çıkar. İsrail kavmi bu garip alfabenin içine sesli harf yerine kullanılabilecek "**noktacıklar**" serpiştirmeyi de ancak İ.S. 10. yüzyıldan sonra akıl edebileceklerdir. İşte bu nedenle bu garip yazı gelişimini çok sonraki yüzyıllarda tamamlayabilecektir. Bunun en büyük nedenlerinden birisi de; o zamana kadar İbranilerin İbranice konuşmamaları gibi yine son derece ilginç bir durumdur. Witcombe'nin verdiği bilgiye göre, "**İbraniler ancak M.Ö.13. yüzyılda Kenan'ın fethinden sonra İbranice konuşmaya başlamıştır. Zaten Kenancanın bir lehçesi olan İbranice M.Ö. 1500-500 yılları arasında İsrail, Yahve ve Lut Krallıklarında konuşulan Mısır dilinden büyük ölçüde etkilenmiş Samî bir dil idi. Ama dinsel nedenlerden dolayı farklı bir dil olarak görülmektedir.**"[495] Bu bilgiye bir katkı da biz yapalım ve İbranice diye bir dil olmadığını; İbranice denilen dilin sonradan Yahudi Aramcası denilen Aramice olduğunu söyleyelim.[496]

Bu konuda yazılanlara ve Eski Ahit'in anlatımına göre; zaman bir yandan bölgedeki İsrail yerleşimini güçlendirirken bir yandan da gerekli koşulları hazırlar ve sonunda Saul'un önderliğinde ilk İsrail Krallığı kurulur. Tarih yaklaşık olarak M.Ö.1000 yıllarıdır. Yalnız önemle belirtmeliyiz ki, sözünü ettiğimiz Yahudi yerleşimi kentsel anlamıyla düşünülmemelidir. Çünkü bırakın Saul'u o çok ünlü muhteşem Süleyman bile çadırda yaşar. İsrailoğullarının bedevi göçebe hayat tarzında ne bir gelişme ne de bir değişme olmuştur.

[495] L.C.E.Witcombe, Evrensel kültür dergisi, evrenselbasim.com
[496] Avram Galanti, Türkiye ve Sami dilleri, www. doguedebiyati.com

Ancak bu İsrail Krallığı çok yaşamaz. Bunda elbette İsrailoğullarının kişisel ihtirasları da rol oynar ancak asıl neden bu değildir. Witcombe'nin de belirttiği gibi **"Yeşu önderliğinde Kenan'ı fetheden yarı göçebe İbrani kabileleri devlet öncesi bir toplum düzeni yaşamaktaydı."** ama bu devlet öncesi toplum düzenini hiçbir şekilde daha ileri götürememişlerdir. Üstelik yazılıp çizildiğinin aksine öyle güçlü ya da muhteşem bir Krallık falanda değildir. Tevrat ve Yahudi kaynakları bu Krallığı öylesine abartırlar ki; Eski Ahit **"Süleyman Fırat ırmağından Filist'e oradan Mısır sınırına kadar bütün ülkelere egemendi. Bu ülkeler Süleyman'ın yaşamı boyunca ona haraç ödeyip hizmet ettiler."** diye yazar.[497] Oysa bu yazılanların bir tek kelimesi bile doğru değildir. Çünkü M.Ö.922 de Mısır Firavunu Şeşong'un Kudüs'ü yağmaladığını ve haraca bağladığını biliyoruz. M.Ö.850'de Arap ve Filistinliler Kudüs'ü yeniden yağmalarlar.

Çevre ülkelerden haraç alan muhteşem Kral Süleyman'ın yaptırdığı ünlü Süleyman Tapınağı da uzunluğu **27 metre, genişliği 9 metre olan basit bir yapıdır**. Üstelik bu basit yapının inşaatı da yedi yıl sürmüştür.[498] Bu abartmaların bir diğer örneği de yine Muhteşem Süleyman'ın ünlü sarayıdır. **Uzunluğu 45 metre, genişliği 13 metre** olan ölçüleriyle ne kadar muhteşem olduğu kolayca anlaşılır.[499] Ama ne ölçü ne de sınır tanımayan Yahudi abartması ; adı saray olan bu yapının içine yalnız Süleyman'ı değil, **Süleyman'ın karıları olan 700 Kral kızını sığdırmakla kalmayacak, yanlarına Süleyman'ın üç yüz cariyesini de yerleştirecektir.**

Tevrat'ın yazdığına göre hepsi de **"Kral kızı"** olan bu yedi yüz sayısını bulmak için de çok düşünmüş olsalar gerekir. Çünkü yedi yüz kızı bulup Süleyman'la evlendirmek belki kolaydır ama bu kızların babaları olması gereken yedi yüz Kralı nasıl ve nereden bulacakları büyük bir merak konusudur. İsrail Krallığına ve Süleyman'a muhteşemlik kazandıracak bir **"resmî tarih"** yazma gayretinden başka bir şey olmayan bu abartmalar; aynı Süleyman'ı sa-

[497] I.Krallar, 4:20
[498] I.Krallar, 6:2
[499] I.Krallar, 7:2

vaş arabalarının atları için **kırk bin ahır ve on iki bin atlı** sahibi de yaparlar ama daha sonra nedense bu sayıyı **1400 savaş arabası ile 12 bin ata** indireceklerdir. Ama bu da doğru değildir. Çünkü gerçekten hayret uyandıracak bir şekilde İsrailoğulları atı bilmezler. Binekleri eşek ve katırdan ibarettir. Bu nedenle kahraman Kral Davut'un "**Öbür oğulları katırlarına atlayıp kaçarlar.**" Aynı nedenle de İsrailliler " **Süleyman'ı Kral Davut'un katırına bindirirler.**"[500].

Tek kelimesi bile doğru olmamakla beraber; Bu konuda yazılanlara göre, İsrail Krallığı sonunda ikiye bölünür. Uzman teologların söylediklerine göre Tarih M.Ö.922'dir. Kutsal kitabın yazdıklarına göre de çok geçmeden de bu iki Yahudi Krallığı birbiriyle savaşa tutuşurlar. Kuzeydeki İsrail Krallığı İ.Ö.722'de Asurlular tarafından ortadan kaldırıldıktan sonra; Güneydeki Yahuda Krallığı da M.Ö.586 tarihinde Babil Kralı Nabukadnezar tarafından yıkılmakla kalmaz Süleyman tapınağı da yerle bir edilir. Bir kısım İsrailoğulları'ndan bazıları kaçarak kurtulur ama kaçamayanlar tutsak edilerek Babil'e götürülür.

İsrail Krallığında tarihsel açıdan kendimize bir nirengi noktası bulma umudumuz vardır. Bu da ünlü Süleyman tapınağıdır. Bu tapınağın yapım tarihi konusunda tam bir ittifak yoksa da bütün kaynaklar aşağı yukarı M.Ö. 960 yıllarına işaret etmektedir. Eski Ahit net olarak Süleyman tapınağının Mısır'dan çıkıştan 480 yıl sonra yapılmaya başlandığını bildirir. "**İsrail halkı Mısır'dan çıktıktan 480 yıl sonra Süleyman Krallığının dördüncü yılının ikinci ayı olan Ziv ayında Rabbin tapınağını yapmaya başladı.**"[501]

Bu 480 yıl sonra sözüne ne kadar güvenebileceğimizi elbette bilmiyoruz. Ama Kutsal Kitap'ta bulunan tek kriterimiz de budur. Bu durumda zaten olmayan bir Mısır'dan çıkış için; basit bir hesapla M.Ö.1440 tarihini buluruz. Artı eksi 40 yıllık bir yanılma payı da bize 1400'lü yılları gösterir. Bizim açımızdan bir önem taşımayan bu tarih Mardukçu araştırmacı yazar Burak Eldem için önemlidir. Bu nedenle de bizimle aynı fikirde değildir. Eldem, tapınağın yapıldığı tarihi M.Ö.930 yılına işaretler. Bunda da bir gariplik yoktur

[500] I.Krallar, 1:39
[501] I.Krallar. 6:1

zaten. Ama yine Eldem'e göre **"Eski Ahit'in Krallar kitabında belirtilen 480 yıl, kelimesi kelimesine doğru olarak kabul edilemez. Dolayısıyla bu süre daha uzun olmalıdır."**[502]

Peki neden daha uzun olmalıdır? Çünkü **"Bir belgedeki tarihler inandırıcı görülmüyorsa, verilen süreden 'daha kısa' değil daha uzun zaman dilimlerinin denenmesinin çok daha mantıklı olduğunu"** düşünmektedir.[503] Bu düşünce gibi birkaç güçlü kanıt daha sıralayan Eldem, sonunda anlaşılması çok da kolay olmayan bir şekilde **"Eriha'nın M.Ö.1600 dolaylarında fethedilmiş olması, en akla yakın seçenek gibi görünüyor."** der.[504]

Eğer Eldem'le aynı şehirden yani Eriha'dan söz ediyorsak, belirttiği tarih olanaksızdır. Çünkü bu İsraillilerin Mısır'dan çıkışını en az iki yüzyıl daha geriye çekmek demektir. Mısır'dan Çıkış İ.Ö.1650 yılları olursa; Eriha'nın yağmalanması İ.Ö. 1600'ler civarı olur. İsrail Krallığının İ.Ö. 1000 yılları civarında kurulduğunu da bildiğimize göre, aradaki 600 yıllık boşluğu ne Eldem ne de başka bir tarihçi açıklayamaz. Ayrıca Süleyman tapınağından yola çıkarak Eriha'ya nasıl gelebildiği de anlaşılır olmaktan uzaktır. Ama Eldem'in bunu neden yaptığı açıktır. Eldem, Kenan Eli'ne girişi M.Ö.1600 dolaylarına çekebilirse eğer; 40 yıllık çölde gezinti süresini de hesaba katarak Mısır'dan çıkışı M.Ö.1650 yılı dolaylarına denk getirecektir ki, bunu Thera'nın M.Ö.1649 yılındaki patlamasıyla oluşan doğal felaketler zincirine uydurabilsin. Çünkü Eldem, Mısır'ın başına gelen felaketleri Thera'nın patlamasıyla ilişkilendirmek istemektedir. Ona göre Mısır'ın başına geldiği söylenen felaketler, Thera'nın patlamasıyla oluşan felaketler zincirinin bir parçasıdır. Bu nedenle de Thera'nın patlaması İsrailoğulları-nın Mısır'dan çıkışını da elbette ki tetiklemiş olmalıdır.

Ne var ki, bu tez kendi içinde çelişkili olmanın yanısıra, başta Thera'nın patlama tarihi olmak üzere hiçbir tarihi gerçekle de bağıntılı değildir. Bu konuya ilerleyen bölümlerde yeniden döneceğiz ama şimdilik şu kadarını belirtelim ki Eldem'in Marduk'la Randevu kitabındaki tezi baştan sona yanlış olsa bile (ki öyledir) elini zayıflatan bu Mısır'dan çıkış hikâyesine ihtiyacı yoktu.

[502] Eldem, İbrahim Peygamber, sh.74 sh.76
[503] Eldem, İbrahim Peygamber, sh.76
[504] Eldem, İbrahim Peygamber, sh.77

TANRI'NIN GÖZÜNDE KÖTÜ OLAN

Kenan ülkesine yerleşmelerinden ve Yeşu'nun ölümünden hemen sonra İsrail Tanrısının sevgili oğulları olan İsrailliler **"Rab'bin gözünde kötü olanı"** yapmaya başlarlar. Hâkimler kitabında yazılanlara göre; bu Rab'bin gözünde kötü olanı yapmak, kendilerini Mısır'dan çıkartıp Kenan Eli'ne kadar sağ salim gelmelerini sağlayan babaları olan İsrail'in Tanrısına değil, başka ilahlara tapmaktır. İsrail Tanrısının sevgili oğullarının bu yaptıkları pek anlaşılır gibi değildir ama; Kutsal kitabın yazdığına göre **"İsrailliler RAB'bin gözünde kötü olanı yapmışlar, Baallara tapmaya başlamışlardır. Kendilerini Mısır'dan çıkaran atalarının Tanrısı RAB'bi terk etmişler, çevrelerinde yaşayan ulusların değişik ilahlarına bağlanıp onlara taparak RAB'bi öfkelendirmişlerdir. RAB'bi terk edip Baal'a ve Aştoretlere tapmaya başlamışlardır."**[505] Bunun üzerine RAB İsrail'e öfkelenir ve onları, herşeylerini alan yağmacıların eline teslim ederek; artık karşı koyamadıkları düşmanlarının kölesi yapar.

Böylece RAB söylediği ve ant içtiği gibi, onlara karşı olduğundan, savaşa her gittiklerinde yenilgiye uğrarlar. Büyük sıkıntı içine düşerler. Daha sonra RAB onları bu yağmacıların elinden kurtaran hâkimler çıkarır. Ama İsrailliler hâkimleri de dinlemezler ve başka ilahlara tapmaya devam ederler.

Sonunda İsrail'in Tanrısı iyice öfkelenir ve söz dinlemez oğullarını Aram-Naharayim Kralı Kuşan-Rişatayim'in eline teslim eder. İsrailliler sekiz yıl boyunca Kuşan-Rişatayim'im boyunduruğunda kalınca akılları başlarına gelir ve Rab'be yakarmaya başlarlar. Bunun üzerine Rab onlar için Otniel adında bir kurtarıcı çıkarır. Otniel, İsraillileri yönetir, onlar için savaşır ve İsraillileri kurtarır. Ama Otniel'den sonra İsrailliler yine bildiklerini okur ve Rab'bin gözünde kötü olanı yapmaya devam ederler. İsrail'in Tanrısı yine öfkelenir ve bu kere onları Moav Kralı Eglon'un ellerine teslim eder. Eglon İsrail'e saldırır ve onları bozguna uğratarak Hurma kentini (Eriha'yı) ele geçirir. İsrailliler tam 18 yıl Eglon'un boyunduruğu altında kaldıktan sonra yine akılları başlarına gelir ve Rab'be ya-

[505] Hâkimler, 2:11-23

karmaya başlarlar. İsraillilerin sonunda akıllandığını düşünen İsrail Tanrısı bu kere onlar için Ehut adında bir kurtarıcı çıkarır. Bu yeni kurtarıcı Ehut'u izleyen İsrailliler Moav'ın güçlü yiğitlerinden on bin kadarını vurup öldürerek Moavlılardan kurtulurlar.

Ne var ki Ehut'un ölümünden sonra İsrailliler yine Rab'bin gözünde kötü olanı yaparak başka ilahlara tapmaya başlarlar. İsrail'in Tanrısı yine öfkelenir ve onları bu defa da Hasor'da hüküm süren Kenan Kralı Yavin'in ellerine teslim eder. Ama bir sorun vardır. Çünkü Kutsal kitabın yazdığına göre daha önce "**Yeşu Hasor'u ele geçirmiş, Hasor Kralı'nı kılıçla öldürmüş ve İsrailliler kentteki bütün canlıları kılıçtan geçirip yok etmişler. Soluk alan bir tek kişiyi esirgememişler ve bunlarda yetmiyormuş gibi ardından Yeşu Hasor'u ateşe vermiştir.**" Üstelik Kutsal Kitap da bütün bu olup biten vahşet hikâyesini ayet diye yazmıştır.[506] Yani bırakın bu Hasor'da hüküm süren bir Kralı, Hasor'da taş üstünde taş bile olmaması gerekmektedir ama; işte bu Hasor'da hüküm süren Kral Lavin tam yirmi yıl boyunca İsraillileri acımasızca ezer. Böylece yeniden akılları başlarına gelen İsrailliler yeniden Rab'be yakarırlar. İsrail'in Tanrısı bu kere Barak adında bir kurtarıcı çıkartır ve Barak'ın komutasındaki İsrailliler Yavin ile ordusunu kılıçtan geçirerek tek bir kişiyi bile sağ bırakmazlar.[507] İlginç olan bu savaş sırasında "**İsrail'deki kırk bin askerin elinde ne kalkan ne de mızrak olmamasıdır.**"[508] Ama bunu yazan Kutsal Kitap Yavin ile ordusunun kılıçtan geçirildiğini de yazar.

Bundan sonra da yine İsrailliler yine RAB'bin gözünde kötü olanı yaparlar ve İsrail Tanrısı onları yedi yıl süreyle Midyanlıların eline teslim eder. İsrailliler yine yakarırlar ve Rab onlar için Gideon adında yeni bir kurtarıcı çıkarır. Gideon önce üç yüz kişilik bir fedai grubu seçer ama bu seçim dünya tarihinde eşi görülmemiş bir seçimdir. Çünkü İsrail'in Tanrısı bu seçimi yapabilmek için Gideon'a, adamlarına su içirmesini söyler. Suyun başına yatıp "**köpeklerin yaptığı gibi**" diliyle yalayanlarla, diz çöküp ellerini ağızlarına götürerek su içenleri birbirlerinden ayırtır. Seçilen fedailer bu ikinci gruptandır. Bu seçme yönteminin nedenini anlamak

[506] Yeşu, 11:10-12
[507] Hâkimler, 4:1-24
[508] Hâkimler, 5:8

imkânsızdır, üstelik İsrail kavminin hiç değilse bir kısmının, köpeklerin yaptığı gibi su içtiklerini açıklamaktadır. Kutsal Kitap'ta yazıldığına göre; su içme yöntemlerinin farklılığı dolayısıyla seçilen bu üç yüz kişi, Midyanlıları bozguna uğratırlar.[509]

Bu büyük başarıdan sonra İsrailoğulları, Gideon'a "Krallık" teklif ederler. Gideon bu teklifi reddeder.[510] Fakat bu hizmetine karşılık, herkesten Midyanlılardan aldıkları altın halkaları ister. Asıl garip olanı ise İsrail Tanrısı Rab'bin gönderdiği bu kurtarıcının; topladığı altınlarla bir "put" yapması ve bunu kendi şehri olan Ofra'ya koymasıdır. Yani İsrail Tanrısının gönderdiği kurtarıcı olduğu yazılan Gideon da İsrail Tanrısını tanımamakta ve kendi elleriyle yaptığı kendi Tanrısına, bir puta tapmaktadır.[511] Açıkça görüldüğü gibi Yahve ortalarda yoktur, varsa da Yahve'yi tanıyan yoktur. Bu da yazılıp çizilenlerin aksine; İsraillilerin Yahve adında ne yersel, ne de göksel bir Tanrılarının olmadığını gösterir. Örneğin son **"Yahuda Kralı Ahaz'ın Rab'bin İsrail halkının önünden kovmuş olduğu ulusların iğrenç törelerine uyarak oğlunu ateşte kurban etmiş olması"**[512] Yahve'nin en başından beri var olmadığının ve Kutsal kitaba sonradan monte edilmiş olduğunun bir kanıtıdır.

Bu böylece devam eder gider. İsrailliler önce Rab'bin gözünde kötü olanı yaparlar. Bu kötü olanı yapmak Baal, Aştoret ve diğerleri gibi yabancı ilahlara tapmaktır. Sonra İsrailliler ağlayıp sızlanmaya başlayınca İsrail'in Tanrısı onları yeniden kurtarır. Son olarak İsrailliileri Babil Kralı Nabukadnezar'ın eline teslim edecektir. Babil Sürgününde "Oğullarının" yeterince eziyet gördüğüne karar verdikten sonra ve artık elinde İsrailli kurtarıcı da kalmadığı için; bu kere de Pers Kralını Babil'in üzerine saldırtacak ve İsraillileri bir kere daha kurtaracaktır. Ama bu kurtardıkları artık İsrailli değil, Yahudi olarak karşısına çıkacaktır. Bu nedenle de **"Bütün bunlar Rab'bin buyruğuyla Yahudalıların başına geldi."** diye yazar Kutsal Kitap.[513]

---

[509] Hâkimler, 8:20
[510] Hâkimler,8:22-23
[511] Hâkimler: 8, 27
[512] II. Krallar, 16:3
[513] Hâkimler, 24:1-4

Bütün bu anlatılanlardan sonra merak edilen konu; İsraillilerin neden ısrarla "Rab'bin gözünde kötü olanı" yaptıklarıdır. Bunun Baal ve Aşera gibi yabancı Tanrılara tapınmak olduğunu biliyoruz. İsrail Tanrısının sürekli olarak "Başka ilahlara tapmayacaksınız." demesine ve hatta bunun cezasının ölüm olacağını açıkça belirtmesine rağmen; İsraillilerin de inat ve ısrarla yabancı Tanrılara tapınarak "Rab'bin gözünde kötü olanı" yapmalarının bir anlamı olmalıdır.

Bunun anlamını Kutsal kitabın şu satırlarında bulabiliriz: "**Midyan'ın yüzünden İsrailoğulları dağlardaki gizlenecek yerleri ve mağaraları ile hisarları yaptılar. Ve vaki oldu ki, İsrailoğulları ekin ektikçe Midyanlılar ve Amelekliler ve Doğu oğulları çıkarlardı ve onlara karşı çıkarlardı ve onlara karşı konarlardı ve Gazze'ye varıncaya kadar yerin mahsulünü bozarlardı ve koyun olsun, sığır olsun, eşek olsun, İsrail'de geçinecek birşey bırakmazlardı. Çünkü onlar hayvanları ve çadırlarıyla çıkarlardı; çoklukta çekirge gibi gelirlerdi; kendilerinin ve develerinin sayısı yoktu; ve diyarı bozmak için oraya gelirlerdi. Ve Midyan yüzünden İsrail çok alçaldı.**" [514]

Açıkça görüldüğü gibi kahramanca savaşarak Kenan ülkesini ele geçirdikleri yazılan İsrailoğulları Midyanlılar, Amelekliler ve Doğu oğulları olarak adları sayılan göçebe kavimlerin sürekli saldırıları ve yağmaları altında inleyen bir kavimdir. Doğu oğulları dedikleri eski Araplardır. Bu kavimler canları istedikçe İsrail kavminin topraklarına girmekte, mahsullerini ve hayvanlarını almaktadırlar. İsrail kavminin tek yapabildiği ise **"dağlardaki gizlenecek yerleri ve mağaraları"** yapmaktır. Bu da bize Tevrat'ta yazılanların aksine, İsrail kavminin Kenan ülkesinde "egemen" olmadığını ve sözü edilen bu göçebelerin egemenliği altında yaşadıklarını gösterir.[515]

---

[514] Hâkimler: 6, 1-6 Yeni tercümede değiştirilmiştir. Bu ifadelerin içinden "ve"leri çıkarırsanız Kenan dilini elde edersiniz. Bu "ve" leri ekleyince ifade İbranice olur.

[515] Bu İsraillilerin **"Deve ile ilk defa karşılaşmalarıdır. O zamana kadar İsrail olsun, Mısırlılar olsun, Kenan halkı olsun, deve görmüş değillerdi. Bu hayvanın evcil cinsi tunç çağında bilinmemekteydi. Hatta Arabistan'ın sınırdaşı olan ülkelerin bundan haberi bile yoktu. Tevrat'ta eşek ve sığırdan başka evcil hayvanın adına, önceleri, hiç rastlanmaz."** H.Örs, Musa ve Yahudilik, Remzi Kitabevi-1999, İstanbul, 2.baskı

Eski Ahit'in içinde bunun kanıtları da vardır. Yakup'un oğullarına söylediği:

İssakar, koyun ağılları arasında yatan, kuvvetli eşektir;

Ve iyi olan bir dinlenme yeri,

Ve hoşa giden bir memleket gördü;

Ve yük taşımak için omzunu eğdi,

Ve iş altında bir hizmetçi oldu" sözleri on iki İsrail boyundan biri olan İssakar boyunun Kenanlıların hizmetinde olduğunu açıkça belirtmektedir.[516] Yahudi Peygamberleri Yakup'un ağzından söyletilen bu sözlerle Kenanlılara uşaklık eden İssakar kabilesini anlatmaktadır. Burada belki biraz alay da vardır ama H.Örs de bu konuda şunları yazar: **"Kenanîlerin, Galile dağlarında oturan İsrail kabilelerini hükümleri altına aldıklarını ve onların yarı-köle gibi kullanmaya başladıklarını da Tevrat'tan anlıyoruz."**[517]

Eski Ahit'te bunun birçok örneği daha var ama; yalnızca yukarıda söylediğimiz İsraillilerin sekiz yıl boyunca Kuşan-Rişatay'imin boyunduruğunda kalması, daha sonra İsraillilerin tam 18 yıl Eglon'un boyunduruğu altında yaşaması, Hasor'da hüküm süren Lavin'in tam yirmi yıl boyunca İsraillileri acımasızca ezmesi olayları ve yedi yıl süreyle Midyanlıların eline teslim edilmeleri hep bu çerçeve içinde değerlendirilmelidir. Kutsal Kitap yazıcılarının yaptığı ise bu işgallerin, esaretlerin, yağmaların ve bütün bunlardan çok daha önemli olarak, çevrelerinde yaşayan halklar tarafından sürekli olarak "ezilmelerinin", Tanrı'nın isteği ile olduğunu belirterek bütün bunların suçunu İsrail'in Tanrısının üzerine atmaktan ibarettir. Bu konudaki bir diğer niyetleri ise çevre halklarının İsrail kavmi üzerindeki egemenliklerini gizlemek ve bütün bunların "Tanrı'nın rutin işleri" gibi göstermektir. Ancak bütün bunların olabilmesi için Tanrı'nın da bir nedene gereksinimi vardır ve işte o da İsrail kavminin Baal ve Aştoret gibi Tanrılara tapınma olarak gösterilen itaatsizlikleridir.

[516] Yaratılış: 49, 14-15

[517] H.Örs, Musa ve Yahudilik, sh.167, Remzi Kitabevi-1999, İstanbul, 2.baskı

TANRI'NIN REDDİ VE ANTLAŞMANIN BOZULMASI

Tevrat'tan edindiğimiz bilgilere göre; İsrail kavmi Musa ve Yeşu gibi kavim önderleri ve daha sonraları hâkimler aracılığıyla bizzat Tanrı tarafından idare edilmektedir. Ancak İsrail kavminin Kenan'a yerleşmesinden hemen sonra çok ilginç bir gelişme olur. Dünya tarihinde bir başka örneği daha olmayan bu gelişme İsrail kavmi tarafından **"Tanrı'nın reddedilmesi ve antlaşmanın bozulması"**dır.

On binlerce bilim adamı daha hala görmezden gelmeye devam etmektedir ama Kutsal kitabın yazdığına göre; Mısır'dan çıkıştan itibaren Kenan ülkesine yerleşinceye kadar İsrail kavminin hem Tanrısı hem de Kralı durumunda olan; önce Musa sonra Yeşu ve Hâkimler adı verilen diğerleri aracılığı ile onları yöneten **"Tanrı"** artık istenilmemektedir. Daha da açıkçası İsrailliler bir Tanrı tarafından değil bir insan Kral tarafından yönetilmek istemektedirler. Bunu da açıkça söylerler ve Yeşu'dan sonraki lider olan Samuel'e **"Şimdi, öteki uluslarda olduğu gibi, bizi yönetecek bir Kral ata."**[518] derler. İsraillilerin bu sözleri Samuel'i üzer ama "Rab, Samuel'e şu karşılığı verdi: **Onların sözünü dinle. Reddettikleri sen değilsin, Kralları olarak beni reddettiler. Onları Mısır'dan çıkardığım günden bu yana *(bana karşı)* bütün yaptıklarının aynısını sana da yapıyorlar."**[519]

Davut'un oğlu Süleyman için yaptığı tanımlamada söyledikleri de bu durumun tespitidir: **"Sizin Tanrınız, efendiniz için Kral olmak üzere (Tanrı'nın) tahtı üzerinde hüküm süren kişi."**

Bu durumda; artık hangi Tanrıdan ve hangi dinden bahsettiğimizi sorgulamanın zamanı gelmiştir. Çünkü açıkça görüldüğü gibi İsrailliler **"Tanrı'yı reddetmiş"** bulunmaktadırlar ve üstelik Tanrı da bu reddi kabul etmiş durumdadır. Onun yerine koydukları da **"Tanrı'nın tahtı"** üzerinde hüküm süren kişi, yani Kraldır. Anlaşılan o dur ki; İsrailliler artık Kenan ülkesine yerleşmiş ve artık onlara yardım edecek bir **"Kabile Tanrısına"** ihtiyaçları kalmamıştır. Bu durumda ne Süleyman'ın başka Tanrılara tapmasında ne de İs-

[518] I Samuel, 8:5
[519] I.Samuel, 8:7,8

rail kavminin yabancı ilahlara tapınmasında şaşılacak bir şey yoktur. Bu da bizim daha önce yapmış olduğumuz saptamayı bir kere daha doğrulamış olur: Rab Tanrı kimsenin umurunda bile değildir. Çünkü Tanrıyla İsrail kavminin yapmış olduğu "**ahitleşme**" karşılıklı olarak feshedilmiş durumdadır. İsrailliler antlaşmayı bozarak Tanrı'yı reddetmiş; Tanrı da bu reddi kabul ederek Samuel'e "Onların sözünü dinle " demiş ve hem Krallıktan hem de Tanrılıktan çekilmiştir.

Daha önce işaret etmiş olduğumuz Davut'un evindeki aile putu, bu reddin belirtilen zamandan daha önce yapıldığını da gösteriyor olabilir ama daha doğrusu "**antlaşma**"nın hiç yapılmamış olması ve "**Tanrıyla yapılan antlaşma**nın" da kutsal kitaba sonradan monte edilmiş olduğudur. Eski Ahit'in "Put yapımım" şiddetle yasaklayan sözleri de bunun bir kanıtıdır. **"Benden başka Tanrın olmayacak, kendine yukarıda gökyüzünde, aşağıda yeryüzünde ya da yer altındaki sularda yaşayan herhangi bir canlıya benzer put yapmayacaksın. Putların önünde eğilmeyecek, onlara tapmayacaksın. Çünkü ben, Tanrın Rab, kıskanç bir Tanrı'yım."**[520] Eski Ahit'te yer alan bu kesin yasak ve Davut'un evindeki "Aile Putu"; hiçbir şekilde yan yana getirilemez ve bir arada olamaz. Üstelik de çok ağır bir cezası varken. Çünkü İsrail'in Tanrısı: **"Benden nefret edenin babasının işlediği suçun hesabını çocuklarından, üçüncü, dördüncü kuşaklardan sorarım."** demektedir.[521] Bu durumda Davut zamanında bile ne Eski Ahit ve ne de Yahve henüz yoklar demektir. [522]

Bu durumda yapmamız gereken iş; biraz geriye dönerek, dünyanın yaratılmasından hemen sonra, kutsal kitabın Âdem ile Havva hikâyesine bir göz atmak olmalıdır. Çünkü bu bölümde İsrail'in Tanrısı hakkında bazı bilgilere ulaşma olanağımız vardır.

ÂDEM İLE HAVVA

"Rab Tanrı doğuda, Aden'de bir bahçe dikti. Yarattığı Âdem'i

[520] Mısır'dan Çıkış, 20:3-5
[521] Çıkış, 20:5
[522] Davut'un Krallığı İ.Ö.1000-961 yılları arasına yerleştirilmektedir.

oraya koydu. Bahçede iyi meyve veren türlü türlü güzel ağaç yetiştirdi. Bahçenin ortasında hayat ağacı ile iyiyi kötüyü bilme ağacı vardı. Aden'den bir ırmak doğuyor, bahçeyi sulayıp orada dört kola ayrılıyordu. İlk ırmağın adı Pişon'dur. Altın kaynakları olan Havila sınırı boyunca akar. Orada iyi altın, reçine ve oniks bulunur. İkinci ırmağın adı Gihon'dur. Kûş sınırları boyunca akar. Üçüncü ırmağın adı Dicle'dir Asur'un doğusunda akar. Dördüncü ırmak ise Fırat'tır."[523]

Kutsal kitabın Âdem ile Havva hikâyesi bu satırlarla başlar. Tevrat'ın tartışılamaz olduğu dönemler geçtikten sonra birçok insan bu konuyu incelemiş ama bir sonuca ulaşamamıştır. Çünkü **"Aden-'den bir ırmak doğuyor, bahçeyi sulayıp orada dört kola ayrılıyordu."** diye tanımlanan coğrafya da; Fırat ve Dicle'nin adı verilerek açıkça Orta Doğu bölgesine işaret edilmektedir. Ancak Ortadoğu'da dört ırmağın doğduğu hiçbir yer olmadığı gibi, Fırat ve Dicle'nin aynı kaynaktan doğmadıkları da uzun bir zamandan beri bilinmektedir.

Soru: Rab Tanrı Aden bahçesini ne zaman dikmiş ve orada iyi meyve veren türlü türlü ağaçları ne zaman yetiştirmiştir? Bu sorunun en mantıklı yanıtı; dünya yaratıldıktan hemen sonra ama insanın yaratılmasından biraz önce olduğu şeklinde verilebilir. Sorun şudur: Rab Tanrı henüz insanı yaratmadı ise; ilk ırmağın adının Pişon olduğunu ve bu ırmağın Havila sınırları boyunca aktığını bilmekle kalmayıp, orada iyi altın, reçine ve oniks de bulunduğunu bilen; bilmekle de kalmayıp Kutsal kitaba yazan bu mucizevî yaratık kimdir? Üstelik bilgisi bu kadarla da sınırlı değildir. İkinci ırmağın adının Gihon olduğunu bilmekle yetinmemekte ve Kûş sınırları boyunca aktığını da söylemektedir.

İnsan henüz yaratılmadığına göre bu ırmakların adını kim vermiştir. İnsan yoksa Havila ülkesi ne demektir? Havila ülkesinde bulunan iyi altın, reçine ve oniks bilgisi nereden ve nasıl edinilmiştir? Havila ülkesinde bulunan altını kim bulmuş ve bu iyi altına "altın" adını kim vermiştir? Burada iyi altından kasıt; tahmin ettiğimiz gibi ayarı yani saflık derecesi yüksek altın ise; insanın yaratılmasından önce bu teknolojik bilgiye nasıl ulaşılmıştır? Siz bu soruları

[523] Yaratılış, 2:8-14

daha da çoğaltabilirsiniz ama bunlar herhangi bir yanıtları olmayan sorulardır.

Yüzlerce yıldan beri bu konuyu araştırdıkları halde bir sonuca ulaşamayan din bilimcilerin çabalarının boşa gitmesinin nedenlerinden biri Judeo-Hıristiyan kültürüne sahip olmaları; ikincisi ise bundan kaynaklanan dikkatsizlikleridir. Bizden de araştırmacı yazar Burak Eldem; 'Marduk'la Randevu' kitabında şaf saf bu ifadenin peşine düşerek Gihon ırmağının geçmesi gereken Kûş ilini aramaya koyulur. Sonunda Kûş ilinin güneyde bulunması gerektiğine karar vererek; Sudan ve Etyopya'yı **"çağrıştırdığını"** düşündüğü bu ismin Nil nehrine işaret ettiğine karar verir ve **"O halde Gihon Nil'dir."** hükmüne ulaşır.[524] Ayrıca, **"Son derece temkinli olmakla birlikte, Pişon'un da İndüs nehri olabileceği"** kararına varmıştır.[525]

Hem bu konuda araştırma yapan Judeo-Hıristiyan bilim adamları hem de B.Eldem için okuduklarını anlamıyorlar diyemeyiz ama; Eldem'in çizdiği coğrafyanın bir ucu Mısır'da, diğer ucu Hindistan'da bulunmaktadır. Üstelik Eski Ahit'te bahsedilen de bu ırmakların "doğduğu" yerlerdir. Bu durumda Eldem'in çizdiği coğrafyanın çerçevesi daha da genişler ve bizi Afrika'nın ortalarına kadar götürür. Üstüne üstlük; Kutsal Kitap, **"Aden'den bir ırmak doğuyor, bahçeyi sulayıp orada dört kola ayrılıyordu."** diyerek, bu dört ırmağın **"tek"** kaynaktan doğduğunu da açıkça belirtmektedir. **"Orada"** dört kola ayrılan bir ırmak için Afrika ve Hindistan'da nehir aramak ne kadar ciddi bir uğraştır, bu bilinmez ama Eldem'in kitabında bundan daha vahim özensizlikler de vardır. Üstelikte bu kendi buluşu değildir çünkü Tevrat'ın İngilizce tercümesinde Kûş ili için Etiyopya tanımı zaten kullanılmaktadır.[526] Dolayısıyla "çağrıştırmaya" falan da gerek yoktur.

Oysa yapılması gereken son derece basittir ve bu durumda yapılacak iş Dicle nehrine dikkat etmektir. Çünkü **"Üçüncü ırmağın adı Dicle'dir. Asur'un doğusunda akar."** cümlesi; kutsal kitabın ya-

[524] B.Eldem, Marduk'la Randevu, sh.94
[525] B.Eldem, Marduk'la Randevu, sh.94
[526] And the name of the second river is Gihon: the same is it that compasseth the whole land of Ethiopia.

ratılışını anlatan bu bölümünün, Cennet bahçesinden binlerce yıl sonra Asur'u, Asurluları ve onların doğu sınırlarını bilen bir Yahudi Peygamberi tarafından yazılmış olduğunun açık bir kanıtını oluşturmaktadır. Üstelik daha ortada Havva bile yokken Asur'dan bahseden ve Asur'un doğu sınırlarını çizen bu Yahudi Peygamberini de ayrıca kutlamak gerekmektedir.[527]

"**İkinci ırmağın adı Gihon'dur. Kûş sınırları boyunca akar.**" cümlesinin ardına düşen bilim adamları önce yıllar boyunca Kûş ülkesini; sonra de bu ülkenin sınırları boyunca aktığı söylenen Gihon'u aramışlar ama Burak Eldem kadar akıllı olmadıkları için birtakım varsayımlardan başka bir sonuç elde edememişlerdir. Bundan sonra da edemeyeceklerdir çünkü Kûş ülkesinde aradıkları Gihon; İsrail de "**Davut Kenti'nin batı yakasından aşağıya akan Gihon Pınarı**"nın adıdır.[528] Üstelik Eski Ahit'te **"Efendinizin görevlilerini yanınıza alın ve oğlum Süleyman'ı benim katırıma bindirip Gihon'a götürün.**" şeklinde bir yer adı olarak defalarca geçer.[529]

Altın kaynakları olan Havila'yı da Hindistan'da falan aramaya kalkışmasınlar çünkü Havila da bugünkü İsrail'de Ölüdeniz'in güneyinde bir yerdir. Üstelik I.Samuel, 15:7'de "**Saul Havila'dan Mısır'ın doğusundaki Şur'a dek Ameleklileri yenilgiye uğrattı.**" şeklinde geçer. Bu arada kutlanması gereken bir diğer insan da; Aden'den doğan ırmağın dört kolunun adını bildiği halde "**Aden'den doğan ana ırmağın**" adını bilmeyen Yahudi Peygamberi olmalıdır. Üstelik dört kola ayrılacak kadar büyük olduğuna göre de, adı ihmal edilecek bir ırmak olmasa gerektir.

Bir diğer gariplik ise Tanrı'nın "**bahçe dikmesi**" ve ağaç yetiştirmesidir. Bunlar Tanrısal değil, tarımsal eylemlerdir. Her iki ifadede de anlatılan bir "yaratma" eylemi değil; bir ekme biçme faaliyetidir. Altı günde dünyayı yaratan bir Tanrı'nın bir bahçe dikmek

---

[527] Asurlular, bugünkü Musul yöresinde M.Ö.19. yüzyılda kurulan bir devlettir. İnişli çıkışlı uzun bir hayatı olan Asurlular, Kral Sargon zamanında iki kere Babilli ele geçirmiştir. M.Ö.668-626 yılları arasında Asurbanipal zamanında en parlak dönemini yaşayan bu devlet, M.Ö.612'de Medlerin saldırısı sonucunda tarih sahnesinden silinmiştir.

[528] *2 Tarihler 32:30*

[529] I.Krallar, 1:33

için elinde kazma kürek günlerce çalıştığını düşünmek kocaman bir saçmalıktır. Ama Tanrı'nın yıllarca sürmesi gereken bir "**iyi meyve veren türlü türlü güzel ağaçlar yetiştirmesi**" eyleminin saçmalığı yanında daha masum kalmaktadır. Bunun nedeni de yine Yahudi Peygamberlerinin Sümerlerin cenneti olan **"Dilmun'un meyve bahçeleri ile Tanrıların cennet bahçesi"** olması konusunu yanlış yorumlamalarıdır. Bunun en açık kanıtı da Yahudilerin Cennet'in karşıtı olan Cehennem kavramından habersiz oluşlarıdır.

"Peki, Yahudilerde cehennem yok mudur?" diye sorar Messadie. Yanıtı da ondan alalım: **"Şaşırtıcı gerçek olmadığıdır. Ölülerin gittiği Şeol bizim cehennemimizle kıyaslanacak bir cehennem değildir. Burası bir sessizlik ve unutma toprağıdır. Ölen bütün insanlar oraya gitmektedirler.** ***"Kıvamsızlık ve boşluktan oluşur; karanlık ve toz onun özellikleridir."*** Bu, ***"Dönüşü olmayan ülkedir."*** Bu terim de Mezopotamyalılardan ödünç alınmıştır. Tıpkı bu yerin tanımının Asur-Babillilerin "**Arallu**"sunda yazılı olması gibi. Bu **Eyüp'ün kitabına göre iyi ya da kötü, Kral ya da köle "*Bütün canlıların buluşmasıdır.*" Ne cennet ne de cehennem vardır; tıpkı Hıristiyanlığın daha geç keşfi olan "Araf" gibi."**[530]

Yeniden Âdem ile Havva hikâyesine dönecek olursak; **"Rab Tanrı Aden bahçesine bakması ve onu işlemesi için Âdem'i oraya koydu. Ona 'Bahçede istediğin ağacın meyvesinden yiyebilirsin.' diye buyurdu. Ama iyiyi kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün. Sonra 'Âdem'in yalnız kalması iyi değil.' dedi. Ona uygun bir yardımcı yaratacağım."** şeklinde devam eder. Burada hemen belirtmemiz gereken bir nokta vardır. Tevrat'ın eski tercümelerinde bu yaratacağım sözü yerine "**yapacağım**" şeklinde bir söz vardır ve ayet şu şekildedir. **"Adamın yalnız olması iyi değildir; kendisine uygun bir yardımcı yapacağım."**[531] Yapmak ve yaratmak arasındaki farkı ise açıklamaya bile gerek yoktur.

"Rab Tanrı, yerdeki hayvanların, gökteki kuşların tümünü topraktan yaratmıştı. Onlara ne ad vereceğini görmek için hepsini Âdem'e getirdi. Âdem herbirine ne ad verdiyse, o canlı

[530] G.Messadie, Musa,sh.399
[531] İlhan Arsel, Tevrat ve İncil'in Eleştirisi, sh.25, Kaynak Yayınları-2001

o adla anıldı. Âdem bütün evcil ve yabani hayvanlara, gökte uçan kuşlara ad koydu. Ama kendisi için uygun bir '*yardımcı*' bulunmadı. Rab Tanrı, Âdem'e derin bir uyku verdi. Âdem uyurken Rab Tanrı, onun kaburga kemiklerinden birini aldı ve yerini etle kapadı. Âdem'den aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaratarak onu Âdem'e getirdi. Âdem '*İşte bu benim kemiklerimden alınmış kemik, etimden alınmış ettir.*' dedi. Ona kadın denilecek. Çünkü o adamdan alındı. Bu nedenle adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak, ikisi tek beden olacak. Âdem de karısı da çıplaktılar, henüz utanç nedir bilmiyorlardı."[532]

Kutsal Kitap'taki Âdem ile Havva hikâyesi budur. Ama Prof. Muazzez İlmiye Çığ, buna itiraz eder. Sümerolog M. İlmiye Çığ'a göre, **"Bu hikâyeye esas olan Sümer Tanrıçasının adı, kaburganın hanımı anlamına gelen Nin-ti'dir. Bu kelimede Nin "hanım", ti "kaburga"dır. Ti'nin diğer anlamı "hayat"tır. Bu hikâye Tevrat'a geçerken kaburgadan bir kadın yaratılmış ve ti kelimesinin ikinci anlamı alınarak "kaburganın hanımı" yerine İbranice de "hayat veren hanım" anlamına gelen "Havva" adı verilmiştir."**[533] Witcombe ve diğer sayısız kaynakta Prof.Çığ'ın bu tespitini doğrular.[534]

Eski Ahit'teki bu Âdem, adı da dâhil olmak üzere Sümer mitolojisindeki Adapa efsanesinin bir kopyasıdır. Sümerlerin yaratılan ilk insan olarak kabul ettikleri Adapa, efsaneye göre Tanrı Enki'nin oğludur ve tufan öncesi ilk Sümer kenti olan Eridu'nun Kralıdır. Krallık görevinin yanısıra Rahip ve üfürükçüdür.(kötü ruhları kovan kimse) Öldükten sonra "Apkallu" yani yedi büyük bilge'den biri olmuştur. Babası Enki Tanrıdır ama oğlu Adapa'ya ölümsüzlük verememiştir. Bu durum Adapa efsanesinde şöyle anlatılır:

"Bilgelik verdi ona,

Ona bilgiyi verdi.

Ebedi hayat vermedi ona."[535]

---

[532] Yaratılış, 2:8-24

[533] Muazzez İlmiye Çığ, http://turkoloji.edu.tr/GENEL/27.php

[534] L.C. E.Witcombe, Evrensel Kültür Dergisi

[535] Rosenberg, Dünya Mitolojisi, sh.78

Adapa ismi de Akatçada **"Adam-erkek insan"** anlamındadır.[536] Eski Ahit'te de yaratılış sırasında **"Adam"** olarak isimlendirilmesine karşın, cennette iken **"Âdem"** şeklini alır. Âdem her üç semavi din tarafından da ilk insan olarak kabul edilir. Türkçeye Fars-Sanskrit dil kökeninde bulunan **"Adamas"** sözcüğünden "adam-erkek " şeklinde geçmiştir. İbranicede ise ilgisiz bir şekilde "kızıl toprak" anlamındadır. Bu nedenle de bazıları Âdem'in Kızılderili olduğunu bile düşünmüştür. Havva adının da bugünkü Musul yöresinde yaşamış ve bir devlet kurmuş olan Hurrilerin Ana Tanrıçası Heva (Hepa-Hepat) dan geldiği de söylenir.

Sümerlerin cenneti olan Dilmun ise Eski Ahit'te anlatılandan farklı bir cennettir. Prof. Çığ Dilmun'u şöyle anlatır: "**Sümer'de Dilmun adında saf temiz Tanrıların yaşadığı bir ülke var. Hastalık, ölüm bilinmeyen yaşam ülkesi. Fakat orada su yok. Su Tanrısı, Güneş Tanrısına, yerden su çıkararak orasını tatlı su ile doldurmasını söylüyor. Güneş Tanrısı istenileni yapıyor. Böylece Dilmun meyve bahçeleri, tarlaları ve çayırları ile Tanrıların cennet bahçesi oluşuyor. Bu bahçede Yer Tanrıçası 8 şifa bitkisi yetiştiriyor. Bunlar meyvelenince Bilgelik Tanrısı Enki hepsinden tadıyor. Yenmesi yasak olan bu meyveleri yiyen Tanrı'ya, Tanrıça çok kızıyor ve onu ölümle lânetleyerek ortadan yok oluyor... Diğer Tanrılar büyük güçlüklerle Yer Tanrıçasını bularak Tanrı'yı iyi etmesi için yakarıyorlar. Tanrıça, Tanrı'nın 8 bitkiye karşı hasta olan 8 organı için birer Şifa Tanrısı yaratıyor. Bunlardan 5 tanesi Tanrıça. Hasta olan organlardan biri kaburga. Onu iyi eden Tanrıçanın adı, kaburganın hanımı anlamına gelen Nin_Ti'dir. Bu kelimede nin hanım, ti kaburgadır. Ti'nin diğer anlamı "yaşam" dır."**[537]

Sümerler de Dilmun cennetini şöyle tanımlarlar.

"Dilmun'da karga bağırmadı.
İttudu kuşu İttudu kuşuna haykırmadı,
Aslan öldürmedi.
Kurt kuzuyu parçalamadı.
Oğlak yiyen yaban köpeği bilinmiyordu."[538]

[536] www.vikipedia.org
[537] M.İlmiye Çığ, http://turkoloji..edu.tr/GENEL/27.php
[538] N.Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh.125

Âdem'in cennet bahçesine nasıl bakacağı ve onu nasıl işleyeceği de çok anlaşılır olmamakla birlikte, Âdem in bütün hayvanlara nasıl isim verebildiği daha da anlaşılmazdır. Burada ister istemez Daniken'in safir taşı hikâyesini hatırlıyoruz. Ama bundan da önemli olan ilerleyen bölümlerde bahsedeceğimiz Enuma Eliş söylencesinde yeri, göğü ve diğerlerini isimlendirme olayı ile birebir örtüşen bir adlandırma olayıyla karşı karşıya olmamızdır. Bir diğer anlaşılması zor konu da evcil hayvan meselesidir. Âdem bütün evcil ve yabani hayvanlara isim koymuştur ve bu anlaşılır bir şeydir. Ama evcil hayvanlar konusu aynı derecede anlaşılır değildir. Yani Rab Tanrı cennet bahçesinde tavuk mu besliyordu? Ya da cennet bahçesinin bir köşesinde süt veren inekler mi otluyordu gibi münasebetsiz bir soruya verebileceği hiçbir yanıtı yoktur.

Hayvanlar arasında Âdem'e bir yardımcı aramanın da bir anlamı yoktur. Bu nedenle bazıları bu yardımcı kelimesinin "***arkadaş***" olarak anlaşılması gerektiğini söylerler. Ama bunun da hem bilinen tehlikeleri vardır hem de yeri göğü yaratan Tanrı'nın derdini anlatamadığı gibi hoş karşılanmayacak düşüncelere yol açar.

Bunun gibi zor bir konu daha vardır. Rab Tanrı, Âdem'e bir yardımcı yapmaya karar vermiş ama bunun yerine Âdem'in önüne yeryüzündeki bütün hayvanları getirmiştir. Kutsal metin bize bu hayvanlar arasında Âdem'e bir yardımcı bulunamadığını da bildirir. Ancak bundan sonradır ki Âdem'in kaburga kemiğinden bir kadın yaratılmıştır ve dikkat edilirse bu kadın henüz Havva bile değil, sadece kadındır. Witcombe bunun; kadının yeni ikincil statüsünü tanımladığını ve aynı dönemde Doğu Akdeniz'in bütün olarak sarsıcı değişimler yaşadığını belirterek; toplumsal ve dinsel kurumları güçlü bir ataerkilliğin damgasını taşıyan Hint-Avrupalı işgalcilerin etkisi olduğunu, yaşanan değişimlerden birinin de kadının toplumsal statüsü ve rolünün büyük ölçüde önemsizleştirmek olduğunu söyler. [539]

Bu tartışmaya ilahiyatçı kadın Prof. Phyllis Trible de katılır ve gerçekten ilginç bir yaklaşımda bulunur. Trible'ye göre, Havva ikincil veya bağımlı bir varlık olmanın aksine yaratılışın doruğudur. İlk olarak Âdem'in, ardından Havva'nın yaratıldığı yaratılış sırasının

[539] Witcombe,agm.

bir hiyerarşiye ve Âdem'in üstünlüğüne işaret ettiği görüşü hayvanların Âdem'den önce yaratıldığı gerçeğini gözardı etmektedir. Âdem hayvanlardan üstün olduğu için yaratılış hikâyesi ters çevrilmeli ve Havva Tanrı'nın mükemmel yaratımı olarak görülmelidir.

Yine Trible'nin vurguladığı bir diğer görüşte yaratılış anında Tekvin 2:7 ye göre törel olarak adam diye çevrilen **"ha-adam"** sözcüğünün veya Âdem'in cinsiyetinin olmadığıdır. Cinsiyet ancak Tekvin 2:22 de kadının yaratılması ile devreye girer. [540]

"Ona kadın denilecek." sözü de kadının ikincil statüsünün vurgulandığı ve Âdem'in diğer hayvanlara ad koyma eyleminin bir devamı olarak görülmekte ve **"Buna eşek denilecek."** gibi bir yaklaşım içermektedir.

"Rab Tanrı'nın yarattığı yabanıl hayvanların en kurnazı yılandı. Yılan kadına 'Tanrı gerçekten bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin dedi mi?' diye sordu. Kadın, '*Bahçedeki ağaçların meyvesinden yiyebiliriz.*' diye yanıtladı. '*Ama Tanrı bahçenin ortasındaki ağacın meyvesinden yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz.*' dedi. Yılan '*Kesinlikle ölmezsiniz.*' dedi. Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesinden yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına da verdi, o da yedi. İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar.

Derken günün serinliğinde bahçede yürüyen Rab Tanrı'nın sesini duydular. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler. Rab Tanrı, Âdem'e '*Neredesin*?' diye seslendi. Âdem, bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim' dedi. Rab Tanrı '*Çıplak olduğunu sana kim söyledi*?' diye sordu. '*Sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan mı yedin?*' [541]

Tanrı'nın bu sorusu çok açık bir şekilde, cennet bahçesinde

[540] Agm.
[541] Yaratılış, 3:1-24

Âdem'e çıplak olduğunu söyleyebilecek birinin ya da birilerinin var olduğunun bir kanıtıdır. Ama bu konuya daha sonra değineceğiz. Çünkü burada Âdem'in Tanrı'ya verdiği yanıtta ilginçtir.

"Âdem, yanıma koyduğun kadın ağacın meyvesini bana verdi ben de yedim." diye yanıtladı. Rab Tanrı kadına 'Nedir bu yaptığın?' diye sordu. Kadın 'Yılan beni aldattı, o yüzden yedim.' diye karşılık verdi. Bunun üzerine Rab Tanrı, yılana 'Bu yaptığından ötürü bütün evcil ve yabanıl hayvanların en lanetlisi sen olacaksın.' dedi. 'Karnının üzerinde sürünecek, yaşamın boyunca toprak yiyeceksin. Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın." Rab Tanrı kadına, 'Çocuk doğururken sana çok acı çektireceğim.' dedi. 'Ağrı çekerek doğum yapacaksın. Kocana istek duyacaksın. Seni o yönetecek.' Rab Tanrı, Âdem'e 'Karının sözünü dinlediğin ve sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için toprak senin yüzünden lanetlendi.' dedi. 'Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın. Toprak sana çalı ve diken verecek. Yaban otu yiyeceksin. Toprağa dönünceye kadar ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın. Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin.' Âdem karısına Havva adını verdi. Çünkü o bütün insanların annesiydi. Rab Tanrı, Âdemle karısı için deriden giysiler yaptı, onları giydirdi."[542]

Tanrı böylece her üç suçluyu da cezalandırmış ve adalet yerini bulmuştur gibi görünse de durum böyle değildir. Çünkü biraz sonra vurgulayacağımız gibi bu olayda Havva'nın hiçbir suçu yoktur. Rab Tanrı'nın, Âdem'le karısı için "deriden" giysiler yapmış olması da sayısız Yahudi Peygamberlerinden birinin iyi niyeti gibi görünmektedir.

Sonra 'Âdem iyiyi kötüyü bilmekle bizlerden biri gibi oldu.' dedi. Artık yaşam ağacına uzanıp meyve almasına, yiyip ölümsüz olmasına izin verilmemeli. Böylece Rab Tanrı, yaratmış olduğu toprağı işlemek üzere Âdem'i Aden bahçesinden çıkardı. Onu kovdu. Ya-

[542] Yaratılış, 3:1-24

şam ağacının yolunu denetlemek için de Aden bahçesinin doğusuna Keruvlar ve her yana dönen alevli bir kılıç yerleştirdi.[543]

Yüzlerce yıl konuşulan, anlatılan, tartışılan ve her zaman olduğu gibi bir sonuca bağlanmayan Günah ve Cennet'ten kovulma hikâyesi de budur.[544]

---

[543] Yaratılış, 3:1-24

[544] Türklerin Yaratılış destanı olan Kara Han (Kayra Han) Destanı'nda bu konu şöyle anlatılır: "Erlik'in canı sıkıldı. "Hele dur bir gidip şu milleti göreyim." diye kalabalığın yanına vardı. Orada, insanlardan başka yaban hayvanları, kuşlar ve daha bilmediği birçok güzel yaratıklar vardı. Erlik: "Kara Han bunları nasıl yarattı acaba? Bunlar burada ne yiyip ne içiyorlar?" diye düşünmeğe başladı. O düşüne dursun, insanlar ağacın meyvelerinden yemeğe başlamışlardı. Erlik baktı ki, insanlar ağacın yalnız bir yanındaki meyvelerden yiyorlar, öte yandakilere ellerini bile sürmüyorlar. Gidip bunun sebebini sordu, insanlardan aldığı cevap ise: "Tanrı bize o yandaki meyveleden yemeyi yasak etti, biz de bunun için o meyvelerden yemiyor ancak, izin verdiği Güneş'in doğduğu yandaki meyvelerden yiyoruz. Şu gördüğün yılan ile köpek, o yasak yandaki meyveleri yemememiz için bekçilik ediyor." Bu cevap Erlik'in canını sıkacağı yerde sevindirdi. Ağacın çevresindeki insanların arasında bulunan Doğanay (Törüngey) denilen bir adam buldu ve ona: "Kara Han size yalan söylemiş. Asıl size yasakladığı meyvelerden yemeniz gerekir; daha tatlıdır, göreceksiniz." dedi. Bu sırada uyumakta olan yılanın ağzına girdi ve yılana ağaca çıkmasını söyledi. Yılan da ağaca çıkıp yasak meyvelerden yedi. Doğanay'ın karısı Ece (Eje) yanlarına gelmişti. Erlik, Doğanay'la Ece'ye de meyvelerden yemeleri için ısrar etti. Doğanay, Kara Han'ın sözünü tutarak yasak meyvelerden yemedi ama karısı Ece dayanamadı, yedi. Meyve çok tatlı idi. Alıp, kocasının ağzına sürdü o anda Doğanay ile Ece'nin tüyleri dökülüverdi, birden utanmağa başladılar, kaçışıp her biri bir ağacın ardına saklandılar.

Bu işler olurken Kara Han oraya gelmişti, insanların hepsi birden kaçışıp aklınca birer köşeye gizlenmişlerdi. Kara Han: "Doğanay! Ece! Doğanay! Ece!" diye haykırmağa başladı. "Neredesiniz?" Doğanay'la Ece: "Ağaçların arasındayız." diye cevap verdiler. "Sana görünemeyiz. Utanıyoruz."Sonra, olanları bir bir anlattılar. Kara Han, bildiği şeyleri duymanın öfkesi içinde herbirine ayrı ayrı cezalar verdi: "Şimdi sen de Erlik'ten bir parça oldun." diye yılana verdi ilk cezasını; "İnsanlar sana düşman olsun, seni görünce vurup, ezip öldürsünler!" dedi. Ece'ye döndü: "Sen Erlik'in sözüne uydun, yasak meyveyi yedin, öyleyse cezanı çekeceksin. Çocuk doğuracaksın, doğururken de türlü eza cefa ve acı çekeceksin. Sonunda öleceksin, ölümü tadacaksın!" Doğanay'a da şöyle diyerek cezasını verdi: "Erlik'in gösterdiğini yedin. Benim sözümü dinlemedin. Madem Erlik'in sözüne uydun öyleyse onun adamları onun ülkesinde yaşar, karanlık Dünyasında bulunur. Benim ışığımdan mahrum kalır. Benim sözümü dinlemiş olsaydın benim gibi olacaktın. Dinlemediğin için dokuz oğlun ve dokuz kızın olacak. Bundan sonra ben insan yaratmayacağım. Bundan sonra insanlar senden türeyecek. Tek başına ne yaparsan yap." Erliğe de kızdı: "Benim adamlarımı neden aldattın?" diye sordu öfkeyle." Erlik: "İstedim vermedin." dedi; "Ben de senden çaldım. Artık hep çalacağım. Atla kaçarsa düşürüp çalacağım; içip içip sarhoş olurlarsa birbirine düşürüp dövüştüreceğim. Suya girseler, ağaçlara çık-

Burada Tanrı'nın "Âdem iyiyi kötüyü bilmekle "bizlerden" biri gibi oldu." sözleri din bilimcilerin anlamsız bir şekilde yıllardır tartışıp durduğu bir konudur. Oysa bunun tartışılacak bir tarafı yoktur. "Bizler" çoğul bir zamirdir ve açıkça birden fazla kişiyi ifade eder. Bunun Türkçesi cennet bahçesindeki Rab Tanrı'nın yalnız olmadığıdır. Bir'den çok oldukları kesin olmakla birlikte gerçek sayıları hakkında bir bilgi yoktur.

Cennet bahçesindeki iyiyi kötüyü bilme ağacı ile hayat ağacı, gerçek meyve ağaçları değil de sembolik bir ifade olsa gerekir. Sümerlerin Dilmun'unda meyve ağaçlarının yenmesi yasak olan meyvelerini yiyen Enki'ye, Tanrıçanın çok kızması ve onu ölümle lânetlemesine olan benzerlik açıktır. Ama sorun bu değildir. Kutsal kitabın açıkça bildirdiği gibi Âdem'e yasaklanan **"iyiyi kötüyü bilme"** ağacının meyvesidir ve **"hayat"** ağacının meyvesi yasaklanmamıştır. Oysa hayat ağacının meyvesi, iyiyi kötüyü bilme ağacının meyvesinden daha önemli olmalıdır. Örneğin Âdem iyiyi kötüyü bilme ağacının yerine hayat ağacının meyvesini yeseydi ölümsüz olacaktı. Üstelik kutsal kitaptan anlaşıldığına göre hayat ağacının meyvesi yasak bile değildir. Yasaksa da söylenmemiştir. Rab Tanrı böyle bir hata yapmayacağına göre bu durum olsa olsa bölüm editörü olan Yahudi Peygamberinin dikkatsizliğinden kaynaklanmaktadır.

Bu konuda asıl dikkat edilmesi gereken bir başka konu vardır. Din bilimcilerin Âdem ile Havva yorumları kütüphaneler dolusudur ama hiçbirinin dikkat etmediği ve "bilerek" ya da bilmeyerek gözden kaçırdığı bu konu sanıldığından daha önemlidir. Hatırlayalım: Tanrı Âdem'e ne buyurmuştu? **"Ama iyiyi kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün."** Ama Âdem yılanın da katkılarıyla Tanrı'nın sözünü dinlemeyerek yasak ağacın meyvesinden yemiş ve hiçbir şey olmamıştır. Üstelik Kutsal kitaba göre; Tanrı'nın **"kesinlikle ölürsün"** dediği Âdem 930 ya-

salar bile yine çalacağım." Kara Han da: "Öyleyse üç kat yerin altında, ayı Güneşi olmayan karanlık bir Dünya vardır. Seni oraya atıyorum!" diye Erlik'i cezalandırdı. Bu iş de bitince bütün insanlara birden ceza verdi: "Bundan sonra kendi yemeğinizi kendiniz kazanacak, gücünüzle elde edeceksiniz, benim yemeğimden yemek yok." dedi; "Artık yüz yüze 'gelip sizinle konuşmayacağım. Size bundan sonra Gök Oğul'u (Mayter'e) göndereceğim."

şına kadar da yaşamıştır. Üstüne üstlük aynı Tanrı'nın "**Ruhum insanda sonsuza dek kalmayacak, çünkü o ölümlüdür, insanın ömrü yüz yirmi yıl olacak.**" şeklinde çokta açık ve anlaşılır bir hükmü vardır.[545] Bu durumda ne düşünebiliriz; Tanrı'nın bir yalancı olduğunu mu? Ya da kutsal kitabın yalan yanlış şeyler yazdığını mı?

Bir olasılık daha vardır: Asıl yalan söyleyenler bu hikâyeyi uyduran Yahudi Peygamberleridir.

Cennette Âdem dururken yılanın neden Havva ile konuştüğu ve bütün bu sohbet boyunca Âdem'in hiç ses çıkarmaması da ilgi çekici bir durumdur. Yılanla Havva'nın hangi dilde ve nasıl anlaştıkları gibi... Witcombe bu konuya da ilginç bir yorum getirir ve yılanın Âdemle değil de Havva ile konuşmasını eski toplumların anaerkil yapısına bağlar. Buna göre, yılan Âdem'i muhatap bile kabul etmemiş ve anaerkil toplumda söz sahibi olan kadınla konuşmuştur. İncil'in aktarımında ataerkil bir aile yapısının egemen olduğuna kuşku yok ama daha önce anaerkil bir aile örgütlenmesine sahip kabileler bulunduğuna dair kanıtları yine İncil de buluyoruz der Witcombe. Örneğin Yakup'un Laban'ın kızları Rachel ve Leah'ın herbiri için baba Lavan'ın hizmetinde yedişer yıl çalışması bunun kanıtıdır. Buna bir kanıt da biz ekleyelim. Kutsal Kitap bütün Yahuda ve İsrail Krallarının annelerinin kim olduğunu belirtir ve adlarını teker teker sayar.

Bunun bir diğer kanıtı da Abraham'ın oğlu İshak'a kendi kabilesinden bir kız bulması için uşağını akrabalarının yaşadığı Harran yöresine göndermesidir. Çünkü İshak, Kenanlı bir kadınla evlenmesi durumunda kadının kabilesine geçmiş olacaktı. Zaten Eski Ahit evlenen bir erkeğin ana babasını bırakarak karısına bağlanması konusunu da kayıt altına almıştır.[546]

Cennet bahçesinde Havva ile konuşan yılan çok ilgi çekici bir varlıktır. Henüz karnı üzerinde sürünmeye mahkûm edilmediğine göre Cennet bahçesine girdiği sırada, yürüyebilen bir varlık olması gerekir. Üstelik konuşabilmekte ve iyiyi kötüyü bilme ağacı hakkında gerçekleri de bilmektedir. Daha da önemlisi; Tanrı'nın **bir yalancı**

[545] Yaratılış 6:3
[546] Yaratılış, 3:7

olduğunu hiç korkmadan söylemekle kalmamakta üstelik bunu kanıtlamaktadır.[547] Bu çok önemli bir konudur. Tanrı tarafından cezalandırılmasına rağmen; Tanrıdan korkmadığı da anlaşılmaktadır. Dolayısıyla da bu "yılan" konusu çok ta anlaşılabilir gibi değildir. Sümerlerde yasak meyveyi veren Bilgelik Tanrısının ikiyüzlü vezirinin Tevrat'a geçerken yılan olduğu açıktır.[548] Zaten bu nedenle olsa gerek daha sonra "şeytan"a dönüştürülmüştür. Bu nedenle de, çoğu kaynakta Yılan Şeytan ile özdeşleştirilir. Ancak açıkça görüldüğü gibi bu anlatıda "Yılan'ın" "şeytan" olduğuna dair bir ifade bulunmamaktadır. Bunun nedeni de Cennetten kovulma hikâyesini kaleme alan Yahudi Peygamberlerinin henüz "Şeytan" kavramına sahip olmamalarıdır. Çünkü Mezopotamya metinlerinde başta çocuk hırsızı Lilith olmak üzere; ölüm cini Mevetveba ve hastalıkların cini Dever gibi kötü karakterler vardır. Gılgamış destanındaki İştar da kötü bir karakterdir ama bunlar Şeytan anlayışına denk düşen bir kötülüğü temsil etmezler.[549] Şeytan'ın Genel Tarihi'ni yazmış olan G.Messadie; **"Şeytan'ın ilk kez İran'da ortaya çıktığını"** belirtir.[550]

Bunun nedeni ise Kutsal kitabı yazan Yahudi Peygamberlerinin Mezopotamya kültürünü tam olarak algılama yeteneğine sahip olmamalarından kaynaklanmaktadır. Aynı nedenle Eski Ahit'teki bu yaratılış hikâyesi içinde çok sayıda soru işareti barındırır: Bu konuya daha sonra da değinecek ve örneklerini de sunacağız. Buradaki soru işaretlerinden birisi; Yaratılan ilk insanlar olan Âdem ile Havva'nın; kötülüğün ne olduğunu bilmemeleri gerekirken, bir kandırılma eylemi sonrasında işledikleri bir günahın bedelini ödemeleri noktasında gösterilen Tanrısal kararlılıktır. Cennet bahçesindeki Tanrı, hiç de affedici değildir. Oysa yeni doğmuş bir çocuğun günah işlemekle suçlanmasına benzeyen bu Tanrısal kararlılığın ikna edici bir açıklamaya sahip olması gerekirdi. Üstelik "**günah**" bir ön-bilgi veya uyarı gerektirir. **"Çünkü bir günah ancak**

[547] Havva ile konuşanın bir yılan değil de Âdem'in ilk karısı Lilith olduğuna dair iddialarda vardır.

[548] M.İ. Çığ, İbrahim Peygamber, sh. 70

[549] Şeytan sözcüğü Arapça Şitan'dan türemiştir. Batı dillerine Satan olarak geçmiştir ama bunun hiçbir anlamı yoktur.

[550] G.Messadie, Musa, sh.140

durumu iyice bilerek işlenebilir, diğeri bir hatadır."[551] Tanrı'nın iki ağacın meyvesini yeme yasağına ilişkin uyarısı ise bir günah değil, bir "**yasanın**" çiğnenmesi şeklinde de değerlendirilebilir. Bir yasayı çiğnemek ise, hiç kuşkusuz olarak "**günah işlemekten**" farklı bir şeydir. Bu durumda yasaları çiğneyen kişilerin "**henüz**" iyi ve kötüyü bilme konusundaki cahillikleri göz önünde tutulduğunda; Tanrı'nın tutumu da eleştirilebilir hale gelir. İnsanların yaptığı yasalar bile bir suçu cezalandırmak için "**cezai ehliyet**" ararken ve sözgelimi on sekiz yaşından küçük olanları daha düşük bir ceza ile cezalandırma yolunu seçerken... Buradan hareketle de, Tanrı'nın, bilgisiz ve özellikle de savunmasız olan bu ilk insanların "yılan" tarafından "kandırılma" ya da kışkırtılma eylemine maruz kalabileceklerini dikkate alması ve Tanrısal kararlılığın bu yönde uygulanması da düşünülebilirdi. Kaldı ki; "**İyiliği ve kötülüğü bilmeyi yasaklayan Tanrısal emrin haklılığı da tartışılabilir. Tanrı iyiliğin ve kötülüğün ne olduğunun bilinmesini yasaklamış olabilir mi?**" diye yazar Messadie.[552]

Öte yandan yılanın bu kandırma eyleminin hiçbir nedeni yoktur. Üstelik bu eylemi sonunda ceza göreceğini de bildiği halde böyle bir eyleme kalkışması ne anlaşılabilir, ne de anlatılabilir değildir. Din bilimcilere soracak olursanız elbette "kötülüğünden" yapmıştır ama yılanın iyi ya da kötü olduğu yolunda hiçbir kanıt yoktur. Üstelik yılan kötülüğünden dolayı böyle bir eyleme girişti ise bu; yılanın Âdemle Havva'yı kandırmak gibi bir misyonu olduğunu da düşündürür. O zaman yılana bu misyonu yükleyende Tanrı olmalıdır. Ama bu durumda da yılanın aldığı cezanın bir açıklaması yoktur. Üstelik bu cezanın bir sonucu da yoktur. Yılanın toprak yemediğini bilen herkes için bu hem sonuçsuz hem de anlamsız bir cezadır. Âdem'in aldığı cezada sadece Cennet bahçesinden kovulmaktan ibarettir. Yani görünüşte Tanrı adil bir şekilde her üç suçluyu da cezalandırmış göründüğü halde; gerçekte cezalandırılan sadece kadındır.

Bu bağlamda, artık Eski Ahit'teki yılanın şeytan olmadığını düşünebiliriz. Şeytanın Genel Tarihi'ni yazmış olan Messadie açık se-

[551] Messadie, Musa, sh.373
[552] Messadie, Musa, sh.4 14

çik bildirir ki: "**Şeytanlar Yahudiliği İ.Ö. 300-150 yılları arasında işgal etmişlerdir.**"[553] Yine Messadıe'ye göre; "**İ.Ö.III. ya da II. yüzyıla kadar Tanrı'nın tescilli düşmanı olarak Şeytan imgesi Yahudilikte yoktur.**"[554] Bu nedenle de Havva'yı baştan çıkaran hiç değilse başlangıçta şeytan değil yılandır. Zaten Kutsal Kitap'ta Şeytanın adının geçtiği bölümlerden birisi Meseller kitabı diğeri de Eyüp'ün kitabıdır; ama her ikisinde de Şeytan; hiç de anlamlı olmayan bir şekilde "kötülüğün temsilcisi" değil; göksel bir konseyin göksel bir üyesi gibidir. Kutsal Kitap bu konuda aynen şunları yazar: "**Ve Tanrı'nın oğulları Rabbin önünde kendilerini takdim etmeye geldikleri gün vaki oldu ki, onların arasında ŞEYTAN da geldi. Ve RAB şeytana dedi: Nereden geliyorsun? Ve Şeytan Rab'be cevap verip dedi, dünyada dolaşmaktan ve orada gezinmekten.**"

Aynı durum Tarihler kitabında da karşımıza çıkar. "**Ve Şeytan İsrail'e karşı kalktı ve İsrail saymak için DAVUD'u tahrik etti...**" Burada da Şeytan göksel konseyin göksel bir üyesi gibi hareket etmekte ve Davut'u bir sayıma zorlamaktadır. Şeytan'ın mutlak bir kötülüğü temsil eden bir karakter haline gelmesi ise çok daha sonra tanıştıkları Zerdüşt dininin etkisiyle olacaktır. Çünkü Zerdüşt dininde Ahriman örneğinde olduğu gibi; iyi iyidir, kötü de kötü. Ayrım kesindir ve karakterler arası geçişler kapalıdır. Messadıe bu konuda şunları yazar: "**Ahriman'ın uğursuz ordularında ıssız yerlerin cini olan ve Günah Keçisinde cisimleşen Azazel- ki, hemen hemen aynı şekilde Yahudiliğe aktarılacaktır.-Kaos cinleri Leviathan ve Rahab ve yine Yahudiliğin devralacağı efsanenin Âdem'in ilk karısı olduğunu doğruladığı içli Lilith de bulunacaktır.**"[555]

Burada herkesin gözden kaçırdığı bir diğer nokta da, Tanrı'nın açık bir dille iki ayrı soydan bahsetmesi ve bu iki soyun birbirine düşman ilan edilmesidir. Yani kadının soyuyla yılanın soyunun... Tanrı'nın sözlerini yeniden hatırlayalım: "**Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu**

[553] Messadıe, Musa, sh.396
[554] Messadıe, Musa, sh.403
[555] Messadıe, Musa, sh.141

senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın." Bir yaratılış hikâyesinin içine kasıtlı olarak yerleştirilen bu kışkırtıcı sözlerin Türkçesi; Kadının soyu olan Yahudiler ve yılanın soyu olan diğerleridir. Yılanın soyu olan diğerleri kadının soyunun sadece topuğuna saldırabilecek ama kadının soyu olan Yahudiler onların daima başını ezecektir. Üstelik bunu söyleyen de Tanrı'nın ta kendisidir ve bu durumda; Yahudiler ve diğerleri şeklinde yapılan ayrım yani Yahudilerin diğer insanlara üstünlüğü Tanrı'nın emri gereğidir.

Bu sözlerimizin açık kanıtı ise; genel kabulün aksine neslin babadan değil anneden türediğinin açıkça vurgulanmasıdır. Yani açıkça, anne hangi milliyetten ve dinden ise çocuk da o milliyetten ve dinden olur düşüncesine işaret edilmektedir. Yahudi olabilmenin temel şartının Yahudi bir anneden yani "**kadından**" doğmak olduğu dikkate alınacak olursa; ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılacaktır.

Witcombe de Tanrı'nın iyi olarak ilan ettiği yeni bir dünyada Şeytanın (yılan) nereden geldiğini sormakla başlar. Gerçekten de yılanın koruma altında olduğunu sandığımız cennet bahçesine girmekle kalmayıp, Havva'nın yanına kadar gelerek sohbete başlaması Witcombe'yi haklı çıkartabilir. Yılanın bu rahat tavrı yanında sohbetin son derece senli-benli olması da dikkat çekicidir. Hatta Havva'nın bir yabancıya karşı bu yakın duruşu, bunun yılanla Havva'nın ilk karşılaşmaları olmadığını da düşündürebilir. Bu durumda Eski Yahudi anlatılarında; "**başta Asser in kızı Sara olmak üzere sekiz kişinin daha**" ellerini kollarını sallayarak cennet bahçesine girip çıktıklarından söz edilmesi de bir anlam kazanır. Aynı bahçede Havva'nın tecavüze uğramış olduğu iddiaları da cennet bahçesinde birtakım güvenlik sorunlarının var olduğu kuşkusunu haklı çıkartır. Âdemle Havva'nın cennetten kovulmalarından sonra gerekli önlemin alınmış olması da hem bu güvenlik sorununun daha önce var olduğunu hem de iddialarda doğruluk payı olabileceğini ortaya koyar.

Bu konunun önemli bir noktası da kadının hala bir adının olmaması ve neredeyse kadının yok sayılmasıdır. Örneğin Tanrı "**Neredesin?**" diye Âdem'e sorar. Yasak meyveyi yiyip yemediğini de Âdem'e sorar. Tanrı "**Âdem bizlerden biri gibi oldu.**" derken bile

Havva yok sayılmaktadır. Üstelik Havva da yasak meyveyi yediği ve iyiyi kötüyü bilmek durumunda olduğu halde. Bu durumda Âdem Tanrı'nın sözüyle "bizlerden bir gibi oldu" ise aynı meyveden yiyen **"Havva kimler gibi olmuştur?"** sorusuna kimsenin verebileceği bir yanıt yoktur. Ya da bu durumda bile Havva; Tanrı katında yok sayılmaktadır. Yine bunun gibi, Cennet bahçesinden kovulan da sadece Âdem'dir. Kadın yalnızca ceza söz konusu olduğu zaman hatırlanır. Üstelik de bahsedilen ağaçların meyvesi, metinden anlaşıldığı kadarıyla Havva'ya değil Âdem'e yasaklanmıştır. Bu da gözden kaçırılan önemli bir konudur. Çünkü Âdem için bu yasak konulduğunda Havva henüz yapılmamış ya da yaratılmamıştı bile. Ayrıca Havva'nın bu yasak meyve hakkında bilgilendirildiği yönünde bir kayıt da yoktur. Bu durumda Havva'nın cezalandırılmasının da bir anlamı yoktur.

"Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü." ayetinde, bir ağacın meyvesinin bilgelik kazanmak için çekici olduğunu görmek te ne demektir. Rab Tanrı'nın sesini duymak nasıl mümkün olabilmiştir? İyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız ne anlama gelmektedir? Rab Tanrı'nın ısrarla **"karın"** dediği Havva'ya Âdem niçin ısrarla **"yanıma koyduğun kadın"** deyip durmaktadır? Bunları ne anlamak ne de anlatmak mümkün değildir.

Âdem ile Havva hikâyesinde asıl önemli olan ve irdelenmesi gereken konu ise yasak meyve yenildikten sonra ortaya çıkan durumdur. Yani Tanrı'nın yasakladığı bir meyve, bu yasağı dinlemeyen Âdem ve Havva tarafından yenildikten sonra ne olmuştur? Kutsal kitaba bakılacak olursa, Âdem ile Havva çıplak olduklarını fark ederek örtünmeye çalışmışlardır. İyiliksever bir Yahudi Peygamberi de onlara cennet bahçesinde iğne-iplik ve incir yaprakları temin ederek bu örtünme eylemine yardımcı olmaya çalışmaktadır. Ama iyiyle kötüyü bilmek ve Tanrı gibi olmak yalnızca çıplaklığı görmekten ibaret olmasa gerektir. Çünkü böyle bir düşünce, Tanrı'nın da sadece çıplak olup olmadığını bildiği için Tanrı olduğu gibi uygunsuz sonuçlara neden olabilir. Üstelik de bu, çok basit bir açıklama olur.

Âdem ile Havva'nın cennetten kovulmalarına yol açan olayların amacının; insanların giyinmeye nasıl başladıklarını anlatmak olması gibi bir hafifliğin hiçbir mantıklı açıklaması olamaz. Üstelik bu-

nun ne kadar büyük bir saçmalık olduğunu kanıtlayan da hikâyenin kendisidir. Çünkü eğer yasak meyveyi yemenin sonucu, insanın çıplak olduğunu fark ederek örtünmeye başlaması ise, o meyveyi yemenin yasaklanması değil tam aksine teşvik edilmesi gerektiği açıktır. Ayrıca eğer cennet bahçesindeki bu olay insanların özellikle cinsel organlarını örtmesi ile ilgili olsaydı; bundan binlerce yıl sonra Musa zamanında bile Zecharia Sitchin'in donsuz atalarının, iyiyi kötüyü bilerek cinsel organları açıkta gezmemeleri gerekmez miydi? Yoksa neden İsrail Tanrısı Musa'ya, "**Keten donlar yap, bunlara giydir.**" desin ki?

Âdem ile Havva hikâyesinin şifresi "**bilme**" kelimesinde gizli gibi görünmektedir. Çünkü bu bilme, bilimsel bir bilgiyi ifade etmez ve bilgi kelimesiyle de bir ilgisi yoktur. Bu bilme, "**Âdem karısı Havva'yı tekrar bildi, bir oğlu oldu, adını Şit koydu.**" ayetinde geçen bilmedir. Bu bilme bütün Eski Ahit boyunca bir kadınla bir erkek arasındaki cinsel ilişkiyi anlatmak için kullanılır. Bu durumda söz konusu olan bilme, cinsellikle ilgili olmalıdır. Böylece iyiyi kötüyü bilme eksikliği, cinsel konulardaki iyiyi kötüyü bilme eksikliği gibi görülmektedir.

Ne var ki, bu da yasaklanması değil teşvik edilmesi gereken bir "**bilme**" olduğundan metindeki çelişkiyi ortadan kaldırmaya yetmez. Bu durumda iyiyi kötüyü bilme; bizim düşündüğümüz gibi olumlu bir yönde değil de tam tersi bir yöndeki olumsuz gelişmelere işaret ediyor olabilir mi? Bunun yanıtını Tanrı'nın davranışlarında arayabiliriz. Çünkü bu gelişme üzerine Tanrı, Âdem'i cennetten kovmuştur. Kovmuştur da ne olmuştur? Âdem'in kovulmadan sonra yaptığı ilk iş; kadına Havva adını vermek, ikincisi de Havva'yı "bilerek" onu gebe bırakmaktır. Bu "bilme" sonucunda ilk "**insan çocuk**" doğacak ve böylece insan soyu başlayacaktır. O halde, istenilmeyen bu muydu? Yani Âdem ve Havva'nın cinselliği keşfetmesi ve insan soyunun başlaması.

Buna da yine kutsal kitabın kendisi karşı çıkar. Çünkü Tanrı yaratılan ilk insanlara "**üreyin ve çoğalın**" buyruğunu vermiştir. Bir olasılık daha vardır: O da kutsal kitabın bu bölümünün kafası karışık bir Yahudi Peygamberi tarafından uydurulmuş olmasıdır. Verilmek istenen mesaj da zaten çok açıktır: "**Âdem'in başına gelenler karısının sözünü dinlediği içindir.**"

TANRI'NIN GÖRÜNTÜSÜ

Bu bölümde yaptığımız açıklamalardan çıkan sonuç ise şudur: Cennette bir günah işlendi ise bile bunun ne elmayla ne armutla bir ilgisi yoktur. Elma ağacı Tevrat'ta değil, Sümer efsanelerinde Aşk Tanrıçası İnanna ile ilgili bir ağaçtır.[556]

Ölüdeniz Yazmalarında bu konuyla ilişkilendirebileceğimiz bir bilgi kırıntısı vardır. 4Q166-7 numaralı Hoşea beyanatları adını taşıyan el yazmasında **"Fakat onlar, Âdem gibi, Antlaşmayı bozdular."** şeklinde bir ifade vardır. Burada önemli olan "Antlaşma" kelimesidir. Çünkü bundan anlaşılan; örneğin Nuh'un Tufandan sonra Tanrıyla bir antlaşma yapması gibi, Âdem'in de Tanrıyla bir antlaşma yaptığıdır. Bu durumda Âdem; yasak meyveyi yediği için değil, antlaşmayı bozduğu için cennet bahçesinden atılmış demektir. Ama bundan daha önemli olan Âdem'in Tanrıyla antlaşma yapabilecek bir pozisyonda olmasıdır. Sorun şudur: Tanrı çamurdan şekillendirip burnuna can soluğu üflediği bir yaratıkla neden antlaşma yapsın?

Sümer belgeleri ortaya çıkmadan yaşamış olduğu için bu hikâyeden hiçbir şey anlamayan Voltaire bu konudaki şaşkınlığını şöyle ifade eder: "İnsanoğlu yüzlerce yıl ilk anasının babasının kim olduğunu bilememiş. Âdem ile Havva adlarını ne Yunanlılar, ne Romalılar, ne Persler, ne Suriyeliler biliyordu. Nasıl olmuşta ne Mısır'da ne Babil'de ilk atalarımızın izine ve geleneğine rastlanmamış? **"Tanrı ilk yarattığı bu aileyi, insan topluluğunun en küçüğü, en bahtsızı olan Yahudilere neden bildirmiş ki? "**[557]

Witcombe'ye göre, Havva'nın yasak meyveyi Âdemle paylaşması gibi **"basit ve cömert bir paylaşma eylemi"**, Hıristiyan din adamları ve yorumcular tarafından, yüzyıllar boyunca Havva'nın Âdem'i ayarttığı, kandırdığı, ahlaksızlığa ittiği, kötü yönde ikna ettiği, ona akıl verdiği ve öğrettiği, öneride bulunduğu, yanlışa ittiği ve onun üzerinde egemenlik kurmak için bile, hile, hurda, gözyaşı ve yakınmaları kullandığı şeklinde yorumlanmıştır.

Biz de aynı kitabı okuduğumuz halde bunların hiçbirini göremediğimiz için, sözü edilen saygıdeğer din adamları ve yorumcuların bu

[556] M.İ. Çığ, İbrahim Peygamber, sh.70
[557] M.İ. Çığ, İbrahim Peygamber, sh.69

bilgileri nereden edindiklerini elbette ki bilemiyoruz. Bir olasılıkla kendi karılarından bahsediyor olabilirler ama bu da onların sorunu olsa ve bizi ilgilendiren bir yönü olmasa gerekir. Ama buna karşın ilk Hıristiyan ilahiyatçılarından Tertullian yine de kadınlara karşı şöyle bir söyleve girişir:

"Hepiniz, Havva'nın ilk günah rezaletini ve insan soyunun düşüşünün nedeni olma utancını paylaşıyorsunuz. Tanrı'nın sizin cinsinize verdiği ceza günümüzde bile yaşamakta. Şeytana kapıyı açan, yasak ağacın meyvesini ilk kopartan, ilahi yasağı ilk terk eden, şeytanın saldırmak için yeterli güce sahip olmadığı Âdem'i ikna eden sizsiniz. Tanrı'nın görüntüsü olan erkeği ne kadar da kolay mahvettiniz. Ölüm demek olan sizin terk edişiniz yüzünden Tanrı'nın oğlu bile ölmek zorunda kaldı".

Buradaki **"Tanrı'nın görüntüsü olan erkek"** sözü zaten herşeyi açıkladığı için ayrıca bir yoruma ihtiyaç yoktur. Bütün bu suçlamalar Yahudi ve Hıristiyan tarihi boyunca sürüp gitmişler ama Tanrı'nın oğlunun bile ölmek zorunda kaldığı bu ilk günah hakkında bırakın geçerli bir kanıt getirmeyi tutarlı bir yanıt dahi verememişlerdir. Ama buna rağmen bütün Ortaçağ boyunca Aziz Bernard gibi Hıristiyan ilahiyatçılar vaazlarında **"Havva'nın tüm kötülüklerin ilk nedeni olduğunu ve onun kara lekesinin tüm kadınlara geçtiğini"** söyleyip durmuştur. Çünkü Eski Ahit'i yazan Yahudi Peygamberlerinden sonra Hıristiyan din adamlarına göre de kadın; özel olarak Âdem'e hizmet etmek üzere yaratılmıştır ve Tanrı, bu ikincil konumun onun yazgısı olduğunu açıkça bildirir. Ama Witcombe'ye göre Havva'nın Eski Ahit'teki ikincilliği kutsal bir buyruğun değil, öyküyü inşa eden ataerkil İbrani yazarlarının kadın düşmanlığıdır. Yasak meyveyi yediği halde Havva'nın "Hiçkimse gibi olmaması" da bunun açık bir kanıtıdır. G.Messadıe de bu konuda şunları yazar: **"Yahudiler Mezopotamyalılardan yalnızca Tekvin (*Tevrat'ın yaratılış bölümü*) ve On Emir'in şemasını ödünç almamışlardır; pişmanlığın ayrılmaz parçası olan Günah kavramı ve Mezopotamyalılarda ciddi şekilde var olan kadının Şeytanla özdeşleştirilmesi de bu etkileşmenin sonuçlarıdır."**[558]

[558] G.Messadıe, Musa, sh. 417

Yukarıdaki söylemlerde de açıkça görüldüğü gibi, bu kadın düşmanlığının tek temsilcisi Yahudiler değildir. Göreceli olarak yakın zamanlarda geçen Jean D'arc olayında da Mahkemenin başyargıcı ve kilisenin temsilcisi olan Beauvais piskoposu Pierre Cauchon; zavallı Jean D'arc için şunları söyler: "**Kız oğlan kız denen, yalancı, zararlı, halkı kışkırtan, kâhin, batıl inançlı, Tanrı'ya küfreden, kibirli, İsa'nın inancına uymayan, tafracı, putperest, vahşi, sefih, şeytanların himayesindeki, dönek, dinden ayrılmış ve sapkın Jean...**" [559]

Yahudi Peygamberlerinin çok sonraları öğrendikleri Zerdüşt dinindeki Mitracılık'tan açık esintilerdir bunlar. Çünkü "**Mitracılık, erkekler arasındaki kardeşliği ve sadakati övüp kadınları dışladığından Mezopotamya'daki kadın düşmanlığı kolaylıkla kabul görmüştür. Geriye Tekvin'i yazmak ve bütün günahı Havva'nın hesabına kaydetmek kalır.**"[560]

LİLİTH

Bu konuya eklememiz gereken bir bilgi notu daha vardır. Eski Ahit dışındaki Yahudi kaynaklarında bir de Lilith konusundan söz edilir. Buna göre daha önce sözünü ettiğimiz yaratılışın ilk bölümünde "**Tanrı adamı kendi görüntüsünde yarattı, Tanrı görüntüsünde yarattı onu, adam ve kadını yarattı**" ayetinde yaratılanlar Âdem ve onun ilk karısı olan Lilith'dir. Lilith, Âdemle aynı zamanda yaratıldıklarını ve bu nedenle eşit olduklarını ileri sürerek Âdem'e tabi olmayı reddeder. Âdem tavırlarında ısrar edince, Lilith, birlikte yaşamalarının zor olacağına karar verip Tanrı'nın söylenmemesi gereken adını anarak göğe doğru yükselir ve cennetten kaçar. (bazı kaynaklarda kovulur.)

Böylece cennette yalnız kalan Âdem, Tanrı'ya dua ederek Lilith'i geri ister. Tanrı, Sanvai, Sansanvai ve Semangelof isimli üç meleği geri getirmeleri için Lilith'e gönderir ama Lilith geri dönmeyi reddeder. Meleklerin ne ricaları ne de tehditleri Lilith'i geri dönmeye ikna edemez. Bir söylentiye göre zaten düşmüş meleklerden biriyle ilişkisi de vardır.

[559] G.Messadie, Musa, sh.461
[560] G.Messadie, Musa, sh.418

Bu durum üzerine Rab Tanrı, ikinci bölümdeki kadını yani Havva'yı yaratır. Ancak Havva'yı Lilith gibi Âdem'le aynı maddeden değil, Âdem in kaburga kemiğinden yaratır. Bunun nedeni Âdem'in bir parçasından yaratıldığı için Havva'nın da Lilith gibi Âdem'le eşitlik iddiasmda bulunmaması ve itaatli olmasını sağlamaktır. Ama Âdemle Havva'nın çocukları olunca Lilith bunu kıskanır ve doğacak her bebeği öldüreceğine yemin eder. Tanrı'nın Lilith'e gönderdiği üç melek bunu yapmaması için Lilith'e ricalarda bulunurlarsa da Lilith kararından vazgeçmez. Ancak bebeğin üzerinde kendisiyle konuşan bu üç melekten birinin bir işaretini görürse o bebeğe dokunmayacağına söz verir. Bu konu hem Talmut'ta hem de Kabala'da kayıtlıdır.[561] Daha değişik versiyonları da bulunur. Bu konuyla ilgili olarak 9 ya da 10. yüzyıllara denk düşen ve Ben Sira Alfabesi denilen el yazması bir metin daha vardır. Metnin ana kahramanı Ben Sira'nın M.S.6. yüzyılda yaşadığı sanılıyor ama yazarı belli değildir.

İşte bu Lilith korkusundan dolayı günümüzde bile Yahudiler arasında lohusa kadın akşamları evde yalnız bırakılmaz. Aynı nedenle akşamları çamaşır iplerinde çocuk bezi de bırakılmaz. Çünkü artık bir ifrit olduğu kabul edilen Lilith, çocuk bezlerini görürse o evde yeni doğmuş bir bebek olduğunu anlayacak ve eve girerek çocuğu boğacaktır.

Lilith İbranice de **"geceye ait olan"** anlamında bir isimdir. Sümer Tanrı listelerinde ise Lilitu adıyla dişi gece demonu olarak geçer.[562] Rüzgârla gelen felaket ve hastalıklardan sorumlu görülmekle birlikte daha çok insanların cinsel yaşamlarına müdahale ettiğine inanılır. Kabala'nın bir başka yerinde de şöyle yazar: Lilith en sonunda orada burada dolaşarak insanoğullarına sarkıntılık eder ve kendi kendilerini kirletmelerini sağlar. Bunun ardından adı 'Tohum Hırsızı'na çıkar. Yahudi kadınlar, eşlerinin bu şeytan kadına kapılmamaları için yatak odalarının duvarlarına bir daire içinde *'Âdem ile Havva buyursunlar içeri, girmesin kapıdan Lilith'* diyen

[561] Kabala,12.yüzyıldan başlayarak Yahudi gizemciliğini tümüyle etkisi altına almış olan ezoterik bir deyimdir.

[562] Demon, Hıristiyan literatürde cin ve şeytan anlamında kullanılmış bir terimdir. Terimin kökeni eski Yunancada tamamen farklı anlamlarda kullanılmış olan daimon sözcüğüdür.

bir yazı asarlar. Musevi dininde erkek çocukların doğduktan sekiz gün sonra sünnet edilmesi de Lilith den korunmak için bir önlemdir, sünnetin Lilith'e karşı bağışıklık kazandırdığına inanılmaktadır.

Lilith son zamanlarda feminist kadınlar tarafından yeniden keşfedilmiş ve kadınların gözdesi olarak "**İlk feminist kadın**" olarak ilan edilmiştir. Bu ilanın sonucu ise yeni doğan kız çocuklarına bol bol Lilith ismi verilmesidir. Bu nedenle de başlı başına bir araştırma konusu haline gelmiştir.

Bir bilgi notuyla bu konuyu bitirelim. Adapa efsanesinde Cennet Tanrısı Anu, Adapa'yı huzuruna çağırır. Babası Enki (Akatçada Ea) oğlunu, Anu'nun huzurunda nasıl davranacağını anlatırken, "Sana ölüm ekmeği verecekler yeme, sana ölüm suyu verecekler, içme!" diye uyarır. Bu uyarı bazı kaynaklarda "**verirlerse**" olarak geçer. Adapa, Anu'nun kapısına geldiğinde Dumuzi ve Giszidum tarafından karşılanır. Bunlar Adapa'ya bir giyecek ve zeytinyağı verirler. Adapa bu yağla yağlanır ve giysiyi giyer. Adapa'nın konuşmaları Cennet Tanrısı Anu'nun hoşuna gider ve Adapa'ya cennetin ölümsüzlük yiyeceği ve içeceği sunulur. Ama Adapa bunları yemeyi ve içmeyi reddeder. Anu bunun nedenini sorunca Adapa, bir başkası yemeyeceksin ve içmeyeceksin dedi karşılığını verir. Anu buna kızar ve Adapa'nın yeryüzüne atılmasını emreder.

Cennet bahçesi ve Âdem hikâyesinin yürütüldüğü yer olan bu efsanenin anlatımına göre, Cennet bahçesinde bulunan iki ağaç, Adapa efsanesindeki ölümsüzlük yiyeceğini ve içeceğini temsil ediyor olmalıdır. Enki yemeyeceksin diye emredince Adapa bilmeden sunulan yiyeceği yemeyerek ölümsüz olma fırsatını kaçırmıştır. Büyük olasılıkla Yahudi Peygamberleri bunu ya hiç anlamamışlar ya da yanlış anlamışlardır. Bu nedenle de kendi cennet hikâyelerini yanlış kurgulamışlardır. Âdem topraktan ve Tanrı'nın suretinde yaratıldığına göre ölümsüz olmalıdır. Meyvesi yasaklanan ağaçta ölüm ağacı olsa gerektir. Âdem ile Havva bu yasak meyveyi yedikten sonra ölümsüzlüklerini yitirmişler ve bu nedenle de cennetten atılmışlardır. Efsanede Enki Adapa'ya, cennet bahçesinde Rab Âdeme "**yemeyeceksin**" dedikleri için Adapa yemeyince, Âdem yiyince ölümsüzlük özelliğini kaybetmiş olmaktadırlar.

Bu söylemi destekleyen kanıt da; efsanede Adapa'ya, cennet bahçesinde Âdem'e yemeyeceksin emrini verenlerin ikincil Tanrılar olmalarıdır. Efsanede birincil Tanrı, Cennet Tanrısı olan Anu'dur. Adapa'nın babası Enki, ikincil bir Tanrıdır. Eski Ahit'te ise birincil Tanrı; yeri ve göğü yaratan Elohimdir ve Rab Tanrı ancak insan yaratabilen ikincil bir Tanrı konumundadır.

Bir bilgi notuyla bu konuyu bitirelim. "**Yahudilik, teolojisinin önemli bir bölümünü İran aracılığıyla Vedacılıktan ödünç almıştır.**"[563] Bu ödünç almaların yine önemli bir bölümünde Mezopotamya kültüründen gerçekleştirildiğini yukarıdaki açıklamalarımızla kanıtlamış bulunmaktayız. Hıristiyanlık ise "**Öncelikle Yehovacılıkla paylaşılan ve Tevrat'ın Yaratılış bölümü tarafından oluşturulmuş bir kozmogoni önerir.**"[564] Yani Hıristiyanlığın kendine özgü bir yaratılış hikâyesi yoktur. Tevrat'ta anlatılan hikâyeyi olduğu gibi almış ve kabul etmiştir Hıristiyanlığın buna eklediği ise Tanrı'nın "**Son müdahalesi, oğlu İsa'yı yeryüzüne göndermesi olmuştur. Tanrı'nın karşısında, Şeytan tarafından yönetilen kötülük vardır.**"[565]

TUFANA DOĞRU

Kutsal Kitap der ki: "**İnsanlar dünyada çoğalmaya başlayınca ve kız çocukları olunca Tanrıların oğulları insanların kızlarının güzel olduklarını gördüler ve beğendiklerini kendilerine eş olarak aldılar.**" Eski Ahit'in dışında kaldığını daha önce vurgulamış olduğumuz Hanok'un kitabında bu Tanrıların oğullarının "**şef" durumundaki 20 "Günahkâr meleğin**" isimleri tek tek sayılır. Burada ilginç olan bu isimlerin İbranice değil, Aramice olmasıdır.[566] Hanok, Eski Ahit'ten farklı olarak bunlara "**Gökyüzünün Oğulları** " der ama bu çok da önemli bir fark değildir. Tanrıların oğulları ile insan kızlarının bu birleşmelerinden ise normal çocuklar değil de "**Devler**" doğarlar. Bu devler çoğaldıkça yiyecek problemleri

[563] G.Messadıe, Musa, sh.72 Buradaki Vedacılıktan kasıt Hint veda'larıdır.
[564] G.Messadıe, Musa, sh.51
[565] G.Messadıe, Musa, sh.51
[566] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.531, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

baş gösterir. Çünkü bu korkunç cüsseli yaratıkların işi gücü hırsızlık yapmak, yağmalamak ve kan dökmektir. Üstelik bu devler de evlenir, çocuk yapar ve çoğalırlar. "**Genetik saflıkları azalmakta olan erkek ve kadınlarla evlenen Tanrıların kendisi de bozunmaya maruz kalıyorlardı.**" diyen Sitchin, zaten garip olan bu konuya erkekleri de dâhil ederek daha da garip bir katkı da bulunur.[567] B.Eldem bu devlerin boyunun Etiyopya dilindeki versiyonda 300 arşın yani 140 metreden söz ettiğini belirterek Sitchin den geri kalmaz.[568] Ama konunun uzmanı olan Geza Vermes de "**Etiyopya versiyonunda Devler kitabının bulunmadığını**" yazar.[569] Daniken bu konuyu daha da abartır ve 3000 arşın yani 1400 metre rakamını verir ama bu bir baskı hatası olsa gerektir.[570] İşin doğrusu Enok'un kitabında "**Ve onlar hamile kaldılar ve boyları 3000 ell olan devleri yüklendiler.**" şeklinde geçen ifadedir. Bu "**3000 ell**" şeklinde yazılan ölçünün karşılığı henüz tam olarak bilinmemektedir.

Yine Daniken'in belirttiğine göre, sayısız Yahudi Peygamberlerinden biri olan Baruh, sanki tek tek saymış gibi bunların sayılarını da belirtir. Kim Baruh un kulağına üfledi bilinmez ama Yahudi Peygamberi Baruh'a göre, tufandan hemen önce 4.090.000 dev vardı.[571]

Bazılarına göre ise tufanın asıl sebebi, insan kızlarıyla birleşen Tanrı oğullarının bildiklerini insan kızlarına öğretmeleridir. Buna göre Tanrı oğullarından Gadreal, insan çocuklarına öldürücü darbeler vurmayı göstermiş, cinayet araçlarını, zırhı, kalkanı, kılıcı öğretmiştir. Bir başka Tanrı oğlu olan Penemue, acıyla tatlı arasındaki ayrımı göstermiş, bilgeliğin sırlarını açıklamış, insanlara mürekkep ve kâğıtla yazı yazmayı öğretmiştir. Kasdeya adında bir başkası da yılan ısırıklarını ve sıcak çarpmalarını öğretmiştir. Daha başka önemsiz şeyler öğreten Tanrı oğulları da vardır ama "mürekkep ve kâğıtla yazı yazmayı öğretme" eylemi; bütün bunların uy-

[567] Sitchin,12.Gezegen. sh.414
[568] Eldem, Mardul'la Randevu, sh.106
[569] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.532, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005
[570] Daniken, Kıyamet Günü, sh.70
[571] Daniken, Kıyamet Günü, sh.71

durma olduğunu ortaya koyduğundan, onların öğrettiklerini belirtmenin bir anlamı kalmamıştır. Çünkü Tufan öncesi bir dönemden söz edilmektedir ve bundan binlerce yıl sonra bile İsrail Tanrısı taş levhalar üzerine yazı yazmaktadır. M.Ö.668-626 yılları gibi yakın bir tarihte yaşayan Asurbanipal'in yasaları da taş kitabeler üzerine yazılmıştır.[572]

Kaldı ki öyle olmuş olsa bile bu önemsiz bilgiler dünya üzerindeki bütün hayatı ortadan kaldırmak gibi önemli bir olay için yeterli nedenleri oluşturmaz. Ayrıca siz bakmayın Yahudi Peygamberi Baruh'un uydurduğu 4.090.000 dev sayısına Yahudi Peygamberleri bunu hep yaparlar. Çünkü uydurma ve abartma en büyük marifetleridir. Ayrıca, bu hikâyeye göre insan kızlarını alan Tanrı oğullarının sayıları da neredeyse tam olarak bilinmektedir. **"Jared'in gününde Heremon dağına inenler hepsi hepsi iki yüz kişiydiler."**[573] Bu Jared ya da Yared; Yahudi kronolojisine göre Âdem-'den sonraki beşinci atadır ve ünlü Enok'un babasıdır.

Zaten bu devler konusu çok da anlaşılır gibi değildir ve bu konuda farklı düşünmek için yeterince geçerli nedenimiz vardır. Sözgelimi bütün Eski Ahit'in yaslandığını ve kaynaklandığını bildiğimiz Mezopotamya metinlerinde böyle devler yoktur. Bu hikâyenin yalnızca Eski Ahit'te bulunması da yeterince kuşku uyandırıcıdır.

Ama bütün bunlar zaten çok da önemli değildir. Çünkü bu devler konusu bütünüyle bir çeviri yanlışlığından kaynaklanmaktadır. Eski Ahit'in yaratılış bölümünde yer alan **"Yeryüzünde Nefilim (devler) vardı, bunlar eski zamandan kalan zorbalar, şöhretli adamlardı."** ayetlerindeki Nefilim sözcüğü; önceleri devler diye çevrilmiş ama daha sonraları bu "Nefilim"lerin devler olmadığı anlaşılmıştır. Kelimenin tam karşılığı da bilinemediği için daha sonraki tercümelerde orijinal şekliyle "Nefilim" olarak bırakılmıştır.

Ama bunlar anlaşılıncaya kadar ve hatta anlaşıldıktan sonra bile, sansasyondan beslenen bazı yazarlar bu devlerin izini sürmeye başlamışlar ve saçmalık adına ne varsa ortaya koymuşlardır. Önce Mısır'daki Neterleri ve Sümerlerdeki Anunnakileri de bu devlerin içine dâhil etmekle işe başlamışlar ve daha sonrada Atlantis'e doğru

[572] 282 yasa maddesinin kazılı olduğu bu dikme taş şimdi Paris'te Louvre müzesindedir.
[573] Daniken, Kıyamet Günü, sh.71

yelken açmışlardır.[574] Oysa Anunnakilerin dev olduğuna dair bir kayıt bulunmadığı gibi, bunların Sümerlerde ikinci sınıf Tanrılar olduğu da bilinmektedir. Bunlara göre bir zamanlar Orta Amerika'da yaşadıkları söylenen Olmekler de dev zencilerdir. Peru'daki Twiakanlar da dev kölelerdir. Atlantisliler de sekiz metre boyunda dev insanlardı. Ama bu konuda da anlaşamazlar. Çünkü bazılarına göre boyları üç metre civarında, alt yaşam ömürleri de sekiz yüzyıldır.[575] İnkaların fethi sırasında And dağlarında dolaşan 2,40 ile 3,60 m arasındaki boylarda sarı saçlı devler tarif edilmektedir. Londra'nın bile 4,20 cm boyunda devleri vardır; Yecücle Mecüc! Ansvers'in Antigon'nun boyu 12 metredir. Douai'deki Gayant 6,5 metre boyundadır.[576] İnsanlığın ürettiği bir mitos olan devler; insanlık tarihi kadar eski ve onun kadar kalıcıdır. Üstelik Ortodoks bilim de bize Java adamının boyunun 3,20 m olduğunu bildirir.

Bu hikâyelerin bir ucundan Lemuryalılar diğer ucundan da Satanistler ve bilge yazar Z.Sitchin tutmaktadırlar. Satanistlere göre Satan da (şeytan) bir Nefilimdir. Buna göre; dünyadışından gelenler yanlarında madenlerde çalıştırmak üzere eğitilmiş, iri cüsseli devasa işçiler getirmişlerdi ki bunlar Tevrat'taki Nefilime denk geliyordu. Anunnakiler de işte bu Nefilimlerdir. Bir süre sonra ağır çalışma şartlarına isyan eden devlerin yerine, dünyada var olan en uygun yaratık seçilmiş, bu maymunsu yaratık üzerinde genetik işlemler uygulanarak insan nesli geliştirilmiştir. Hikâye size çok tanıdık gelebilir. Çünkü Z.Sitchin'in hikâyesi de bu Satanist hikâyenin Mezopotamya versiyonudur. Üstelik de bu esinlenmelerin kaynağı da Satanist inanç sistemidir

Bu hikâyeye göre de Anunnakiler arasından bu insanlarla ilişki kuranlar çıkmış ve bir anlamda melez bir ırk yaratma deneyleri yapılmıştır. Tıpkı kutsal kitabın yaratılış bölümünde **"Tanrı'nın oğulları, insan kızlarını eş olarak seçtiler."** cümlesinde de belir-

[574] Bu Atlantis masalı bütünüyle Yunanlı Plato'nun uydurmasıdır. Mısırlılardan duyduğu ve kendi zamanından bin yıl önce olan Thera Patlamasının tarihine bir sıfır daha ekleyerek on bin yıl yapmış ve cehaleti burnunun dibindeki Thera'yı görmesini engellediğinden; bunu "Herkül sütunlarının ötesine" yani Atlas Okyanusuna yerleştirerek adına da Atlantis demiştir.

[575] Sylvia Browne, dünyanın Sırları ve Gizemleri, sh.47

[576] Messadie, Musa, sh.626

tildiği gibi Sitchin de bu görüşleri ileri sürer. Ama benzerlikleri bu kadarla da kalmaz. Sitchin in başbilimcisi olan Enki, Satanistlere göre bir satandır. İşte Eski Ahit de tam da bu noktada konuya katılır ve Eyüp'ün kitabında yazıldığına göre, bir gün ilahi varlıklar Rab'bin huzuruna çıkmak için geldiklerinde **"Şeytan da onlarla geldi. Rab, şeytana nereden geliyorsun? dedi. Şeytan dünyayı gezip dolaşmaktan diye yanıtladı."** [577]

Yine satanistlere göre, bir grup Nefilim bugünkü İsrail dolaylarında bir yerden ilerleyerek Mezopotamya ya doğru gelirken şehirler kurdular. Sodom ve Gomore iki önemli insan şehri olmakla birlikte köle insanların kaldığı şehirlerdir. Satan, özgür insanlar ve diğer eski Tanrılar, Sodom ve Gomore'ye çok büyük bir saldırı yapmışlardır. Daha sonra Nefilimler bir Kuyruklu Yıldıza binerek dünyadan uzaklaşmışlardır.

Bu hikâyelerin bir diğer ucu da Tibetlilerin ünlü Dzyan kitabından devler ırkına ve oradan da yine ünlü Rus medyum Madam Blavatski'nin **"Kök Irklar"** doktrinine kadar ulaşır. Blavatski'nin teofizik öğretisine göre, bu gizli üstatlar ya da nezaretçiler ya da gözcüler, Aryanlardır. Bu gizemci öğreti Hitler'in 3.Reich'in milliyetçi programındaki Ari (Aryan) ırkını evrimin en üst basamağındaki ırk olarak tanıtıyordu. Hitler döneminin inançlarını ortaya koyan, insanların kökeni ile ilgili ve tarih öncesi Ortodoks görüşü; bu okült (gizemci) bakış açısıyla bağdaştıran ise Blavatsky'nin koyu bir hayranı olan Edgar Dacque'dir. Münih Üniversitesi'nde Tarih öncesi Profesörü olan Dacque,1924 yılında yayınladığı "İlk Dünya Efsanesi ve İnsanlık" adındaki kitabıyla da Hitler'in Ari Irk görüşlerinin kaynağını oluşturmuştur. Kaderin ironik cilvesi de Hitler'in Ari Irk programından zarar görenler arasında, bu devler masalını uyduran Yahudilerin de bulunmasıdır. Açıkça görüldüğü gibi, herkes, her aklına eseni söyleyip yazdığı zaman işin ucu tehlikeli konulara kadar da uzanabilmektedir. Bunun son örneği de yazdığı "Marduk'la Randevu" kitabıyla Burak Eldem olmuştur.

Bu küçük ufuk turundan Eski Ahit'e dönecek olursak; kutsal kitabın bahsettiği bir sürü dev daha vardır. Bunlardan biri Filistli Golyat'tır. Her kim ölçtü ise bu devin boyunun 2,74 m olduğu Eski

[577] Eyüp'ün kitabı

Ahit'te yazılıdır. Davut'un bu devi sapan taşıyla öldürdüğü söylenir ama ne yazık ki doğru değildir. Yine Eski Ahit'te adı geçen bir başka dev de Başan Kralı Og'dur. Og, bir devler ırkı olan Rafaitlerin sonuncusudur. Eski Ahit referansları Og'un Rafa kökenli bir grup devden biri olduğunu da belirtir. Ammonitler bu halka Zamzummim derlermiş. Bu isim başka Yahudi kaynaklarında da vardır. Kutsal Kitap Anakoğullarının da Nefilimlerden olduğunu bildirir.

Yine kutsal kitabın verdiği bilgilere göre, "**Orada (Moav da) Anaklılar kadar uzun boylu, güçlü ve kalabalık olan Emliler yaşıyordu. Emliler Anaklılar gibi Rafalardan (devlerden) sayılırdı.**"[578] Bu kadar dev yetmiyormuş gibi Musa'nın Kenan ülkesini araştırmaları için gönderdiği 12 kişilik bir keşif kolu da geri döndüğünde "**Orada gördüğümüz herkes uzun boyluydu. Nefilleri, nefillerin soyundan gelen Anaklıları gördük. Onların yanında kendimizi çekirge gibi hissettik onlara da öyle göründük.**" derler.[579]

Bütün bu anlatılanlardan çıkan sonuç, ortalığın devlerle kaynamakta olduğudur. Üstelik kutsal kitabın sözünü ettiği Başan Kralı Og; eğer çok büyük olduğu için Nuh'un gemiye alamayıp da boynuzlarından gemiye bağladığı öküzün sırtına binerek tufandan kurtulan Başan Kralı Og ise durum iyice karışık demektir. Çünkü bu Başan Kralı Oğ, ilginç birisidir. Nuh'un boynuzlarından gemiye bağladığı dev öküzün sırtına binerek Tufan'dan kurtulmakla kalmamış; bundan binlerce yıl sonra da Musa'nın karşısına çıkarak onunla savaşmıştır. Her ne kadar Musa bu Başan Kralı Oğ'un oğullarıyla birlikte yok edildiğini söylerse de bu doğru olamaz. Çünkü bir süre sonra da Davut'un karşısına çıkarak onunla dövüşecektir. Ölüdeniz Yazmalarına göre "**Sedir ağacı gibi bir mızrağı ve kale gibi bir kalkanı vardır.**"[580] Üstelik Talmut'un bildirdiğine göre gerçek bir devdir ve bir ayağı kırk mil uzunluğundadır. Tufandan beri yaşıyor olduğuna göre üstelikte ölümsüz olmalıdır.

---

[578] Yasanın tekrarı, 2:10

[579] Çölde sayım, 33:34

[580] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.551, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

Ama anlaşılan durum böyle değildir. Çünkü Başan Kralı Og'la ordusu onlarla savaşmak için Edrei'de İsrailoğullarının karşısına çıkmak cüretini gösterince kahraman İsrailliler kimseyi sağ bırakmadan Og'la oğullarını ve ordusunu yok ederek ülkesini de ele geçireceklerdir. Musa da bu savaşı bir sonraki bölümde biraz daha ayrıntılı olarak anlatacaktır. **"Başan Kralı Og'la ordusu bizimle savaşmak için Edrei'de karşımıza çıktı. Tanrımız Rab, Başan Kralı Og'u ve halkını da elimize teslim etti. Hiçbirini sağ bırakmadan hepsini yok ettik. Bütün kentlerini ele geçirdik. Ele geçirmediğimiz bir tek kent bile kalmadı. Hepsi altmış kentti. Başan'da Og'un ülkesi olan bütün Argov bölgesi; Bütün bu kentler yüksek surlarla, kapılarla, sürgülerle sağlamlaştırılmıştı. Bunlardan başka surla çevrilmemiş birçok köy vardı. Heşbon Kralı Sihon'a yaptığımız gibi hepsini yok ettik. Her kenti, kadın, erkek ve çocuklarla birlikte tümüyle yok ettik."**[581]

Görüldüğü gibi ayrıntılar ile anlatılan bu savaşın hiçbir yerinde Başan Kralı Og da dâhil olmak üzere devlere rastlanmamıştır. **"Yeşu bundan sonra Anaklıların üzerine yürüdü. Onları dağlık bölgeden Hevron, Devir ve Anav'dan, Yahuda ve İsrail'in dağlık bölgelerinden söküp attı. Kentleriyle birlikte onları tümüyle yok etti. Zaten bundan biraz daha önce de Anakoğulları kadar uzun boylu, güçlü ve kalabalık olan Zamzummimleri de Rab, Ammonluların önünde yok etmiştir."** [582]

Kutsal Kitap bütün bu savaşları ve kadın, erkek, çocuk demeden yapılan bütün katliamları ve uygulanan vahşeti birer birer anlatır. Ama görüldüğü gibi ortalarda ne Nefilimler, ne devler ne de devlere benzeyen kimsecikler vardır. Zaten olması da mümkün değildir. Çünkü Kenan ülkesini keşfe giden ve geri döndükleri zaman **"Orada gördüğümüz herkes uzun boyluydu. Nefilleri, nefillerin soyundan gelen Anaklıları gördük. Onların yanında kendimizi çekirge gibi hissettik onlara da öyle göründük."**[583] diyen adamlar bir salkım üzümü iki kişi taşıyarak getirebilmişlerdir. Tevrat, "Eşkol Vadisi'ne varınca, üzerinde bir salkım üzüm olan bir asma

[581] Yasanın tekrarı,3:1-6
[582] Yasanın tekrarı. 2:21
[583] Çölde sayım, 33:34

dalı kestiler. **Adamlardan ikisi dalı bir sırıkta taşıdılar.**" diye yazar.[584] İki kişinin ancak taşıyabildiği bu üzüm salkımı bütün bu devler hikâyesinin uydurulmuş olduğunu ortaya koyar. Bu hikâyenin amacı, devlerle dolu Kenan ülkesinin ele geçirilmesinin ne kadar zor olduğu ama İsrail kavminin bunu başarabildiği şeklinde özetlenebilir.

Üstelik açıkça görüldüğü gibi; Kutsal Kitap yazıcıları olan Yahudi Peygamberleri kendi uydurdukları devleri yine kendileri sessizce ortadan kaldırmışlardır. Davut'un kahramanlığı hikâyesinde bir "Dev"e ihtiyaçları oluncaya kadar da ortada dev görülmeyecektir. Ama yine suçüstü yakalanmaktan kurtulamamışlardır. Yüksek surlarla çevrili altmış kent ve surlarla çevrilmemiş birçok köy sığdırdıkları Argov bölgesi; bırakın altmış kenti ve daha birçok köyü, altı kasabanın bile sığamayacağı küçük bir bölgedir. Üstelik İsrailoğullarının savaşacak silahları olmadığını da Kutsal Kitap bize bildirmişti.

TUFAN

Kutsal Kitap'ta tufanın nedenleri konusunda ayrıntılı bir bilgi bulamayız. "**Rab baktı insanın yaptığı kötülük çok. İnsanı yarattığına pişman oldu. Yüreği sızladı. Yarattığım insanları, hayvanları, sürüngenleri, kuşlar yeryüzünden silip atacağım dedi. Çünkü onları yarattığıma pişman oldum.**"[585]

Açıkça görüldüğü gibi, Rab Tanrı da dünya üzerindeki devlerden ya da dev benzeri başka garip yaratıklardan söz etmemektedir. Rab Tanrı sadece pişman olmuştur ve hepsi bu kadardır. Bu pişman oluşun nedenleri de açık değildir. Rab baktı insanın yaptığı kötülük çok ifadesi tufan gibi büyük bir felaket için yeterli bir sebep olarak görülmemektedir.

Nuh tufanının orijinali olan Sümerlerin Gılgamış destanında da tufanın nedenleri konusunda fazla bir bilgi yoktur. "**Bu geniş topraklar üzerinde yaşayan insanlar sayılamayacak derecede arttılar ve çok gürültü yapıyorlar... İnsanların gürültüsü beni uy-**

[584] Çıkış, 13: 23
[585] Yaratılış. 5:7

kumda rahatsız ediyor." gerekçesi de tufan için yeterli bir neden gibi gözükmemektedir[586].Üstelik de Enlil'in tufan için gerekçesi neredeyse birebir sözlerle Enuma Eliş'teki Tanrı Apsu'nun, genç Tanrıların gürültüsünden rahatsız olarak onları yok etme kararı almasıyla aynıdır.

Kalabalık, gürültü ve pişmanlık dünya üzerindeki bütün hayatı ortadan kaldıracak bir felaket için akla gelebilecek nedenler içinde en zayıf olanlarıdır. Çünkü tufanın kahramanı olan Nuh, ilk insan olan Âdem'in henüz onuncu kuşak torunudur. Bu on nesil içinde insan soyu ne kadar çoğalabilir ki Tanrı'yı ya da Tanrıları rahatsız edecek ölçüde gürültü yapabilsinler ya da onları pişman edecek kadar aykırı davranışlarda bulunabilsinler? Üstelik gürültüden neyin kastedildiği de açık değildir. Sözgelimi insanlar Tanrı'ya yakın bir yerde davul mu çalıyorlardı ya da başka türlü bir gürültü yapma yöntemi mi icat etmişlerdi? Zecharia Sitchin gibi seks takıntılı bazı yazarlar Tanrı'nın, insanların sevişirken çıkardıkları seslerden rahatsız olduğunu belirtirler ama bu ve benzeri iddialar ciddiye alınabilir olmaktan uzaktır. Sonuç olarak her iki kaynakta da belirtilen nedenler bir tufan için ciddi sebepler değildir.

Tanrı'nın gözünde yeryüzü bozulmuş, zorbalıkla dolmuştu. Ama **"Nuh, Rabbin gözünde lütuf buldu. Tanrı Nuh'a insanlığa son vereceğim dedi. Onlarla birlikte yeryüzünü yok edeceğim. Kendine Gofer ağacından bir gemi yap. İçini dışını ziftle. İçeriye kamaralar yap. Gemiyi şöyle yapacaksın: Uzunluğu üç yüz arşın, genişliği elli, yüksekliği otuz arşın olacak. Pencere de yap, boyu yukarıya doğru bir arşını bulsun. Kapıyı geminin yan tarafına koy. Alt, orta ve üst güverteler yap."**[587]

Eski Ahit dışı Yahudi kaynakları bu konuda daha ayrıntılı bilgiler verirler. Geminin sağ kanadı 150 kamara uzunluğunda, önde 33 kamara, arkada 33 kamara eninde olması gerekiyordu. Ortada yiyecek stokları için 10 oda, ayrıca geminin solunda 5 depo bulunuyordu. Bunların içinde suyu ileten borular vardı ve bunlar açılıp kapanıyordu. Gemi üç kat yüksekliğindeydi. En alttaki kat nasılsa ikinci ve üçüncü katlarda öyle görünmek zorundaydı. En alt katta

[586] Rosenberg, Dünya Mitolojisi, sh. 313
[587] Yaratılış. 6:14-16

sığırlar ve vahşi hayvanlar barınacak, orta katta kuşlar yuva kuracaktı. En üst kat ise haşarata ve insanlara ayrılmıştı. Her yer ziftlendikten ve kapılar kapandıktan sonra içerisi karanlık olmasın diye geminin içinde kocaman bir inci asılıydı.[588]

Bir arşın 52,5 cm dir ama Kutsal Kitap bize bir arşının 45 cm olduğunu söyler. Bu hesaba göre Nuh'un gemisinin uzunluğu 135 metre, genişliği 23 metre ve yüksekliği 14 metredir. Geminin sağ kanadının 150 kamara uzunluğunda olduğunu ve bunun yaklaşık 300 metre ettiğini, bu ölçülerle Titanik'ten daha büyük olması gerektiğini gözardı etsek bile, Eski Ahit'in bize bildirdiği ölçüler günümüzde orta boy bir transatlantiğin ölçüleridir. Ama bu haliyle bile, çok bilinen bir gemi olduğu için örnek verdiğimiz ünlü Titanik'in yarısı kadar bir gemidir.

Yine kutsal kitabın verdiği bu ölçüler üzerinden yapacağımız basit bir hesap; Nuh'un gemisi için 42 milyon cm^3 lük bir hacim verir ki bu da 45 bin ile 66 bin ton arasında bir gemi demektir. Üstelik bu gemiyi yapmak için verilen süre de sadece yedi gündür ve bu süre içinde Nuh'un bırakın bu gemiyi, bu geminin maketini yapması bile söz konusu değildir.

Bütün bunlara ek olarak, geminin içinde asılı olan ve etrafını gündüz gibi aydınlatan inciyi de görmezden gelsek bile, geminin içindeki suyu ileten borular ve açılıp kapanan musluklar fikri anlayışımızın sınırlarını zorlamaktadır. Bu durumda açılır kapanır musluklarla su ileten borular fikri ancak hayalgücü yüksek, uydurma yeteneği sınırsız Yahudi Peygamberlerinden birine ait olabilir. Bu da bize Tufanın Yahudi versiyonunun nispeten yakın zamanlarda musluk ve su borusunun ne olduğunu bilen biri tarafından yazıldığını garanti eder.

"Rab, Nuh'a bütün ailenle birlikte gemiye bin dedi. Çünkü bu kuşak içinde yalnızca seni doğru buldum. Yeryüzündeki soyları tükenmesin diye yanına temiz sayılan hayvanlardan erkek ve dişi olmak üzere yedişer çift, kirli sayılan hayvanlardan birer çift, kuşlardan yedişer çift al. Çünkü yeryüzüne kırk gün kırk gece yağmur yağdıracağım. Nuh, Rab'bin bütün buyruklarını yerine getirdi." [589]

---

[588] Daniken, Kıyamet Günü, sh.46
[589] Yaratılış, 1:1-5

Nuh, Rab'bin bütün buyruklarını yerine getirirken; Yahudi Peygamberleri bir kere daha suçüstü yakalanmışlardır. Çünkü. Temiz-kirli hayvan ayrımı Yahudi dinine Musa zamanında girmiş olan bir kavramdır. Nuh, Yahudi değildir. Yahudi olsa bile, Yahudiliğe de binlerce yıl sonra girecek olan temiz-kirli hayvan ayrımını bilmesi söz konusu değildir. Dolayısıyla bunu da Yahudi Peygamberlerinin suç dosyasına eklemek gerekir.

Eski Ahit dışı Yahudi kaynaklarında Nuh hakkında ilginç bilgiler vardır. Buna göre tufanı sağ olarak atlatan Nuh, herhangi biri değildir. Anlatılanlara göre, Nuh'un babası olan Lamek bir gün dokuz aydan daha fazla süren bir geziden döndüğünde, çadırında ailesine pek benzemeyen bir çocukla karşılaşır. Üstelik fark, fark edilmeyecek gibi de değildir. Çünkü çocuk farklı bir fiziğe sahiptir ve eti kar gibi beyaz, gül gibi kırmızıdır. Saçları da yün gibi beyaz ve uzundur. Yani bir albinodur. Lamek öfkeyle karısına bu çocuğu nereden edindiğini sorar ama kadın ne bir yabancıyla, ne bir askerle ve ne de Gökyüzünün oğullarından biriyle cinsel ilişkisi olmadığına dair yeminler eder. Nuh'un anası Bartenoş'un ilişkisi olmadığına dair yeminler ettiği bu şüpheliler grubu bir başka kaynakta bakıcılar, kutsal olanlar ve devler olarak geçer. Bunun üzerine kafası karışan Lamek akıl istemek için babası Metuşalem'e gider. Metuşalem de konu üzerinde bir karara varamayınca, o da kendi babasına gider. Metuşalem'in babası ise ünlü Hanok'tur. Hanok'u safir taşı konusundan da hatırlayacaksınız. Hani şu on parmağında on marifet olan ve sonunda göğe çekildiği söylenen Hanok. Bu hikâye Ölüdeniz Yazmalarında da vardır ama Ölüdeniz Yazmaları yukarıda anlatılan hikâye ile aynı fikirde değildir. Çünkü Metuşalem, babası Hanok'tan gerçekleri öğrenmek üzere **"Cennet'e gitmesini"** istemektedir.[590] Bundan anlaşılan Âdem'den on kuşak sonra Cennet bahçesinin hala var olduğu ve bu bahçeye hala girilip çıkılabildiğidir. Hanok'un konuyu soruşturmak için Cennet'e gidip gitmediğini bilmiyoruz.

Hanok, oğlu Metuşalem'e Lamek'in çocuğunu oğlu olarak tanımasını ve karısına da kızmaması gerektiğini söyler. Çünkü Lamek'in

[590] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.469, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

karısının rahmine tohum aşılayan gökyüzünün bekçileridir. Ayrıca Lamek çocuğa Nuh (Noah) adını vermeliydi. Doğal olarak Lamek de öyle yaptı.[591] Eski Ahit de Nuh için "**Zürriyetinde saftı, temizdi.**" diyerek bu hikâyeyi doğrular.

Her zaman olduğu gibi durum yine karışıktır. Lamek'in karısı Bartenoş, gökyüzünün oğullarından biriyle ilişkisi olmadığına dair yeminler ederken, Lamek'in dedesi ünlü Hanok bunun tersini söylemekte ve Bartenoş'un rahmine tohum aşılayanın Gökyüzünün bekçileri olduğunu belirtmektedir. Bunun ikisi birden doğru olamayacağına göre, ikisinden biri yalan söylemektedir. Bir diğer olasılıkta böyle bir şeyin hiç olmadığı ve asıl yalan söyleyenin bu hikâyeyi uyduran Yahudi Peygamberi olduğudur.

Nuh, oğulları Ham, Sam, Yafet, karısı ve gelinleriyle birlikte gemiye biner. Onlarla birlikte her türlü hayvan da gemiye biner. Gerçi gemiye binen bu hayvanlardan bazılarının, mesela Afrika ya da Uzak Asya gibi yerlerden gelenlerinin aylarca süren bir yolculuk yapmaları gerekir ama Kutsal Kitap bizi bu konuda bilgilendirmez. Bütün hayvanlar bindikten sonra **"Rab, Nuh'un ardından kapıyı kapatır."**[592]

Nuh gemiye bindikten sonra, geminin kapısının neden Rab tarafından kapatıldığı ve bundan daha da önemli olarak dışarıdan kapatılan bu kapının içeriden nasıl açılabileceği henüz bilinmezliğini korumakla birlikte; bu konunun Yahudi Peygamberlerince önemli olmadığı açıktır. Çünkü, bundan sonra tufan kopar. Sular öyle yükselir ki yeryüzündeki bütün yüksek dağlar su altında kalır. Hangi becerikli Yahudi Peygamberi nasıl ölçtü bilinmez ama **"Yükselen sular dağları on beş arşın aşar."** [593] Yeryüzündeki yaşayan bütün canlılar yok olur. Yalnız Nuh'la gemideki[594]ler kalır. Sular 150 gün boyunca yeryüzünü kaplar.

Sonra Tanrı, Nuh'u anımsar. Bu ifade Eski Ahit'te aynen böyle **"anımsadı"** şeklinde yer almaktadır. Bu ifade her ne kadar Tanrı'nın, Nuh'u ve gemisini bir süre unuttuğuna işaret ederse de bu-

[591] Daniken, Kıyamet Günü, sh.132
[592] Yaratılış, 7:14
[593] Yaratılış. 7:20
[594] Yaratılış. 7:24

nun artık önemi yoktur. Çünkü sonunda yağmur diner ve 150 gün sonra sular azalır. Sonunda Nuh'un gemisi Ağrı (Ararat) Dağının zirvesine oturur. Onuncu ayın birinde dağların doruğu görünür. Hiç acelesi olmayan Nuh, 40 gün sonra pencereyi açar ve bir kuzgun gönderir ama bir süre suların üstünde uçup duran kuzgun gemiye dönmez. Bunun üzerine Nuh bir güvercin gönderir ama konacak yer bulamayan güvercin yeniden gemiye döner. Nuh yedi gün bekler ve güvercini yeniden gönderir. Güvercin gagasında yeni kopmuş bir zeytin yaprağı ile dönünce Nuh suların çekilmiş olduğunu anlar.

"Nuh 601 yaşındayken birinci ayın birinde sular kurudu." Onikinci ayın 27. günü toprak tamamen kurumuştur. Tanrı Nuh'a, gemiden çıkın der ve Nuh, karısı, oğulları ve gelinleriyle birlikte gemiden çıkar. Bütün hayvanlar, yeryüzünde yaşayan her türlü canlı da gemiyi terk eder. Nuh, Rabbe bir sunak yapar. Orada bütün temiz sayılan hayvanlarla kuşlardan yakmalık sunular sunar. **"Güzel kokudan hoşnut olan Rab içinden şöyle dedi: İnsanlar yüzünden yeryüzünü bir daha lanetlemeyeceğim. Şimdi yaptığım gibi bütün canlıları bir daha yok etmeyeceğim."**[595]

Dikkat etmeniz gereken nokta; Tanrı'nın bu sözleri kimseye söylememiş olması, **yalnızca** içinden **geçirmesidir**. Son derece bilgili olan Yahudi Peygamberleri yalnızca herşeyi bilmekle kalmaz, Tanrı'nın aklımdan geçenleri dahi bilirler. Daha sonra Velikovsky ve Z.Sitchin'de de örneklerini göreceğimiz gibi, bilgelikleri sonsuz, icat yetenekleri sınırsız, hayal güçleri mükemmel, uydurma yetenekleri ise bunların da üzerindedir. Ancak Ölüdeniz Yazmalarına göre de durum hiçte böyle değildir. **"Kuru toprak üzerindeki herşey helak oldu ve adamlar ve hayvanlar, kuşlar ve kanatlı yaratıklar öldü. Devler kaçmadı... Tanrı bir işaret verdi. Antlaşmayı anımsamak için bulutların arasına bir yay yerleştirdi."**[596] Yani tufanın gerçek nedeni olan devlere bir şey olmamıştır; hatta kaçmamışlardır bile. Yerli yerlerinde durmaktadırlar ve üstelik Tanrı onlara bir işaret vermiştir.[597]

---

[595] Yaratılış, 7:21

[596] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.537, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

[597] İşret: içki içme

Tufana dönecek olursak; daha sonra Tanrı Nuh'la bir antlaşma yapar. Yeryüzüne bir daha tufan göndermeyeceğine söz verir ve bu antlaşmanın belirtisi olarak da yayını bulutların arasına koyar.[598] Yayı olmadan oklarını ne yapacağı konusunu ise ancak Yahudi Peygamberleri bilebilirler.

Kutsal kitabın verdiği bilgilere göre tufan tam olarak bir yıl ve on gün sürmüştür. Bütün bu zaman boyunca onca hayvanın ne yiyip ne içtiği bilinmediği gibi, tufan geçirmiş bir dünyada güvercinin taze kopmuş zeytin yaprağını nasıl bulabildiği de bilinmez. Ama bilinen bir şey vardır. O da geminin oturduğu bildirilen Ağrı dağının zirvesinin tam olarak 5165 metre yükseklikte olduğudur.

Bu konuda Yahudi Peygamberleri ne derlerse desinler; bilinen gerçek dünya üzerinde bu kadar su bulunmadığı ve bulunamayacağıdır. Kutuplardaki buz miktarı üzerinden yapılan hesaplar, en şiddetli buzul çağında bile denizlerin su seviyesinin yaklaşık 250 metre civarında azalabileceğini ya da çoğalabileceğini göstermektedir. 5165 metre yüksekliğe ulaşacak ve bütün dünyayı kaplayacak kadar suyu; Değil kırk gün, kırk yıl boyunca yağmur yağdırsanız da elde edemezsiniz. Bu miktarın onda biri kadar bir su kütlesi bile, hiçbir şekilde dünyadan elde edilemez. Bazı uçuk fikirlere yer vermek pahasına, bu su kütlesini "**dışarıdan**" ithal etsek bile, bu kere de tufandan sonra bu suyu koyabilecek bir yer bulamayız. Çünkü toprağın görünebilmesi ve dünyanın yaşanabilir bir hale gelebilmesi için dışarıdan ithal ettiğimiz bu su bir yerlere çekilmek zorundadır ama çekilebileceği bir yer yoktur. Bu durumda dünya, bütün hayatı boyunca 5000 metre yüksekliğinde suyla kaplı bir gezegen olacaktır.

SÜMERLİ TUFANI

"Zamanla eskidi gitti o kent,
Tanrıları da birlikte yaşlandılar, kocadılar."
Utanapiştim

Gılgamış Destanı ile ilgili olarak bilim adamlarının elinde M.Ö.

[598] Yaratılış.7:24

2100'lü yıllardan M.Ö.627 yılına kadar olan döneme ait çok sayıda tablet vardır. Bu tabletleri değerlendiren bilim adamları sözlü Sümer geleneğinde var olan ve Gılgamış'ın maceralarını anlatan öykülerin ilk kez yaklaşık M.Ö.2100'ler de yazıya geçirilmiş olduğunu tahmin etmektedirler. M.Ö. 1600-1000 yılları arasında destan, bazıları Sümer versiyonlarını izleyen, bazıları daha geniş versiyonlara doğru kollara ayrılan ama hepsi de Sümerli kahramanların ve Tanrıların adlarını koruyan Akat, Hitit ve Hurri çevirileriyle yazıya geçirilmiştir. Singlei-uninni adında ve muhtemelen bu dönemde yaşayan bir rahibin, destanın son Akat (Babil) versiyonunu yazdığına inanılmaktadır. Bilim adamları rahibin bilinen Sümer öykülerini aldığını ve birbirinden ayrı bir dizi macerayı, Gılgamış'ın ölümsüzlüğü aramasının dramatik öyküsünü oluşturacak şekilde düzenlendiğini düşünmektedirler.

Babil söylencesi Enuma Eliş'te olduğu gibi Gılgamış'ta da hala eski anaerkil dinin izleri vardır. Örneğin Anu ve İştar'ın tapınağı, her ikisine değil sadece İştar'a aittir. Buna ek olarak Gılgamış da Ana Tanrıçayı anaerkil dinin ulu Tanrısı olarak betimler.

Gılgamış destanı, en eski ve en büyük edebiyat eseridir. Gılgamış, edebiyattaki ilk insan kahramandır. Bu nedenle de destan Batı kültürlerinin hepsinde çok büyük bir ilgi görmüştür. Çünkü, Gılgamış, kendisi veya bir başka ölümlü için ölümsüzlüğün tek yolunun büyük işler yaparak ve zorluklarla mücadele ederek sonsuz bir üne ulaşmak olduğunu gösterir.

Eski Ahit'in esinlendiği orijinal kaynak olan Sümerlerin Gılgamış Destanındaki tufan hikâyesi Kutsal Kitap'taki Nuh versiyonundan çok daha derli toplu bir hikâyedir. İlk fark Nuh'un hikâyesinin ikinci elden anlatılmasına karşı Sümer tufanının "ben" diye başlayan ve birinci elden anlatılan bir hikâye olmasıdır. Buna göre Sümer tufanının kahramanı olan Utanapiştim; "**Şurippak kentinin Kralı, evini parçalamalı ve dev bir gemi, hayatın kurtarıcısı adını vereceğin bir tekne inşa etmelisin.**" diye bir ses duyar.[599] Çünkü Enlil büyük bir tufan yaratarak insanları yok etmeye karar vermiş ve Tanrılar meclisi de bu planı onaylamıştır. Buna gönlü razı olmayan ve insan soyunun bütünüyle yok olmasını istemeyen

[599] Utanapiştim=Çok uzak

Ea (Enki), Utanapiştim'in rüyasına girerek ona bunu bildirmektedir.

Ses yani Sümer Tanrısı Ea, geminin eni ve boyunun eşit ölçüde olmasına dikkat et der. Onu sert kerestelerden inşa et ki, Şamaş'ın (Güneş'in) ışınları içine girmesin. Yapıyı iyi kapatmaya özen göster. Karını, aileni, akrabalarını ve şehir esnafını gemiye al. Tahıllarını ve bütün mallarını ve yiyeceklerini getir. Hem vahşi hayvanları hem de gökyüzünün kuşları gibi yaşayan herşeyin tohumunu gemiye al. Fakat Utanapiştim buna itiraz eder. **"Ben hiç gemi yapmadım. Benim için toprak üzerine bu teknenin bir tasarımını çiz, böylece bu planı takip edebileyim".** Bunun üzerine Ea, toprağın üzerine bir plan çizer. Geminin taban alanı tam bir dönümdür. Uzunluk, genişlik ve yüksekliğin herbiri altı metre olacaktır.

"Şurippak halkı tahtaları ve ihtiyacım olabilecek herşeyi getirirken küçük çocuklar sıvama malzemelerini taşıdılar. Geminin yüksekliğini içinde yedi kat olacak şekilde böldüm ve her katı da dokuz odaya ayırdım." Yedinci gün hazırlıklarımı tamamladım ve gemiyi suya indirdim. Geminin üçte ikisi suya girdiği zaman yanıma almayı düşündüğüm ne varsa gemiye yükledim. Ea, bana hazır olmam için zaman vermişti. *'Adad, korkunç fırtına bulutlarıyla gökyüzünü kararttığı zaman, gemiye bin ve girişi kapat.'* Bende gökyüzünü dikkatle seyrettim. Gökyüzünü yaklaşan fırtınanın karanlığıyla korkunç bir görüntü sardığı anda gemiyi yüzdürdüm. Göksel Tanrılar tufan sularının yeryüzünü basışını ve dünyada yerleşmiş olan herşeyi harap edişini izlerken kendileri de dehşete düştüler. Dış duvarın dibine çömelip köpekler gibi korku içinde titreşerek beklediler. Ana Tanrıça Nintu yeryüzündeki insanlar için ağladı."[600]

Tufan yedi gün sürer. Sekizinci gün sular sakinleşir ve gemi Nısir dağının eteklerinde sabit bir şekilde kalır. Nuh tufanına aynen kopya edildiği gibi, önce bir güvercin salınır ama konacak yer bulamaz ve geri döner. Sonra bir kırlangıç salınır ama o da geri döner. *"Sonra bir kuzgun gönderilir, kuzgun suların geri çekildiğini görür, havada daireler çizer ama geri dönmez."* Utanapiştim bütün canlıları gemiden çıkarır ve göksel Tanrılar için bir kurban sunar

[600] Rosenberg. Dünya Mitolojisi, sh.316

ve içkiler saçar. Tanrılar kızarmış etin ve tatlı özsuyunun kokusunu alır ve sinek gibi üşüşürler.

Bu Sümer anlatımında herşeyden önce Utanapiştim'in gemisi **"yapılabilir"** ölçülerdedir. Oysa Yahudi Peygamberleri Eski Ahit'te Nuh'a transatlantik boyutlarında bir gemi yaptırırlar. Utanapiştim geminin yapımı için şehir halkından da yardım alır ama Nuh tek başınadır. Utanapiştim gemiye ailesinin yanısıra akrabalarını ve şehir esnafını (bazı kaynaklarda zanaatkârları) da alır. Ama Yahudi Peygamberleri "bizden olmayan gebersin" yaklaşımı içindedirler. Ama en önemli fark Utanapiştim gemisine **"tohumları"** da almasına karşılık Yahudilerin böyle bir endişelerinin olmayışıdır. Buna rağmen tufandan hemen sonra Nuh'a bir üzüm bağı diktirirler. Nuh bu üzümlerden şarap yapar, şarabı içince sarhoş olur ve her nedense çadırında çırılçıplak yatarken de tecavüze uğrar. Üstelik tecavüz eden de torunu Kenan'dır.

Sümerlerin tufanı yedi gün gibi makul bir sürede biterken Yahudi Peygamberleri Nuh tufanını bir yıl ve on gün gibi akıl dışı sürelere taşırlar. Üstelik Utanapiştim'in gemisi Nısir dağının eteklerine otururken Nuh'un gemisi için 5125 metre yüksekliğinde bir dağın zirvesi seçilmiştir.

Sümer ve Nuh tufanlarının bu küçük karşılaştırması bile bize; Kutsal Kitapta yazılı olan Nuh tufanının Sümerlilerden yürütüldüğünü açıkça gösterir. Sümerolog M.İ. Çığ da **"Görüldüğü gibi Tufan hikâyesinin Sümerlilerde yazıya geçtiği, onlardan Akatların aldığı, onlardan da Tevrat'a geçtiği anlaşılmaktadır."** diyerek bu söylediğimizi doğrular[601]

Ünlü alternatif tarih yazarı Zecharia Sitchin de konuya tam da burada katılır. Yaptığı ilk iş ise Utanapiştim'in gemisini kurcalamak olur. Sitchin'in yazdığına göre; **"Çünkü gemi dedi Enki, bir Ma.-gur.gur olsun. Yani dönüp yuvarlanan bir gemi."**[602] Sitchin dünya tarihinde henüz yapılamamış olan bu dönüp yuvarlanan gemi buluşundan aldığı ilhamla yeni ve parlak bir buluşa daha imza atar. Sitchin'e göre Utanapiştim'in gemisi bir **"Denizaltı"**dır. Çünkü **"İncil'deki 'teba' terimi 'batık' kökünden çıkmıştır ve**

[601] M.İ.Çığ, www.akmb.gov.tr
[602] Sitchin,12.gezegen, sh.420

Enki'nin Nuh'a su altına girebilen bir gemi, bir denizaltı inşa etmesi talimatını verdiği sonucuna varılmalıdır."[603] Bu bir şaka değil ciddi bir fikirdir ve büyük usta(!) aynen bunları yazmaktadır. Yani Utanapiştim'in "yüksekliğini yedi kata böldüm" dediği gemi; Z.Sitchin'e göre bir denizaltıdır. Üstelik bunun için bir de kanıt hazırlamıştır. **"Bu, bir Apsu gemisi gibi olacaktı, yani bir sululi; bugünlerde İbranicede bir denizaltıyı anlatmak için kullanılan soleleth ile aynı terim."**[604]

Ben hiç gemi yapmadım diyen Utanapiştim'in hangi bilgi ve araç gereçle bir denizaltı yapabileceği gerçekten de anlaşılması kolay olmayan bir düşüncedir ama bizim asıl anlayamadığımız konu; Enki ile Nuh'un nasıl buluşabildikleridir. Çünkü bilindiği gibi birisi Eski Ahit'te birisi Sümerlerdedir. Ama Sitchin bu ikisini buluşturmakla kalmamış üstelik bir de konuşturmaya başlamıştır.

Bu kadar da değildir. Hangileri olduğu hiçbir zaman bilinemeyen ve varlığı da şüpheli olan **"Mezopotamya metinleri Utanapiştim'in yanına Puzur-Amurri (suları bilen batılı) adında bir gemiciyi aldığını da belirtmektedirler."**[605] Çünkü Sitchin'in Ağrı dağının üstünde Tanrılarla randevusu vardır ve **"dönüp yuvarlanan bir gemi olan denizaltının"** doğruca Ağrı dağına götürülmesi için "suları bilen batılı" adında bir denizciye ihtiyacı vardır. Gerçi sözü edilen bir tufandır ve bu tufanın karmaşası içinde "suları bilen gemici"nin ne yapabileceği de ayrı bir bilmecedir. Üstelik de dağların zirveleri bile görünmüyorken.

Sitchin'in tufan hakkında daha başka ilginç fikirleri ve ancak bir dâhinin düşünebileceği buluşları da vardır. Buna göre tufan **"Güney kutbundan kopan büyük bir buz parçasının suya kayması sonucunda"** oluşmuştur. **"Bu ani olay, muazzam bir gel git dalgası oluşturdu. Antarktik sulardan başlayarak Atlantik, Pasifik ve Hint okyanuslarına doğru kuzey yönünde yayıldı."**[606] Peki, neden böyle olmuştu? Çünkü **"Gılgamış destanı fırtınanın güneyden geldiğini yazmaktadır."** Yazmaktadır ama bu bilgi bi-

[603] Sitchin, 12.gezegen, sh.420
[604] Sitchin, 12.gezegen, sh.420
[605] Sitchin, 12.gezegen, sh.424
[606] Sitchin, 12.gezegen, sh.424

ze, Pasifik okyanusunda gelgit dalgaları yaratabilen buz kaymasının Atlantik'te nasıl olup da gelgit dalgaları oluşturabileceğini açıklayamamaktadır. Zaten Sitchin de böyle bir açıklama isteği duymaz. Çünkü yeni hayallerin peşine düşmüştür. Hangileri oldukları yine bilinemeyen **"Mezopotamya metinleri tufanı ve ondan önceki iklimsel değişiklikleri yedi "geçiş"e bağlamaktadır. Şüphesiz bu, 12. gezegenin dünya yakınlarından periyodik geçişi anlamına gelmektedir. Bunun kanıtı da Eski Ahit'in sık sık, Rab'bin; engin sularıyla dünyanın örtülmesine sebep olduğu zamandan söz etmesidir."**[607] Çünkü Eski Ahit'teki 29. mezmur **"engin"** suları **"çağırmasını"** ve suların **"dönüşünü"** tarif etmektedir. Kolayca tahmin edilebileceği gibi numarasını verdiği 29. mezmurda Rab, ne suları çağırmakta ne de bir şeylerin dönüşünü tarif etmektedir. Ama bu olasılığa karşı Sitchin'in yedekte tuttuğu başka mezmurlarda vardır. Örneğin **"Muhteşem 70. mezmurda Rabbin daha eski zamanlarda ortaya çıkışını ve gözden kayboluşunu anmaktadır."**[608]

Bütün bu söylediklerinin düşündürücü tarafı ise, Sitchin'in kendine tanık tuttuğu bu "mezmurların şiir halinde yazılan ve müzikle söylenen Yahudi şarkıları olmasıdır. Ama Sitchin için bunun bir önemi yoktur ve bu şiirlerle şarkıları iddialarına tanık tutmaya devam eder. **"Göksel Rabbin işlerini yücelten 104. mezmur okyanusların kıtaları örttüğü ve geri döndürüldükleri zamanı anmaktadır."** Üstelikte bu konuda **"Amos Peygamberin sözleri de pek açıklayıcıdır. Demek ki bunlar "eski günlerde" meydana gelen olaylardı. Rabbin günü, tufan günüydü."**[609] sözleri pek açıklayıcı olan Yahudi Peygamberi Amos ile sözleri pek karışık olan büyük tarihçi Sitchin'i aynı fikirde buluşturmuştur. 12. gezegenin son geçiş tarihi olduğunu yine Sitchin'in bildirdiği M.Ö.200'lü yıllarda neden yeni bir tufan yaratmadığını açıklayabilselerdi eğer, yukarıdaki şiir ve şarkıların kanıt olarak gösterilmesine de gerek olmayacaktı.

Alternatif tarih yazarı Sitchin'in tufan konusunda daha parlak fikir-

[607] Sitchin, 12.gezegen, sh.432
[608] Sitchin, 12.gezegen, sh.432
[609] Sitchin, 12.gezegen, sh.435

leri de vardır. Bunlardan birine göre, Utanapiştim'in "Gökyüzünü yaklaşan fırtınanın karanlığıyla korkunç bir görüntü sardığı anda gemiyi yüzdürdüm" diye anlattığı tufanın başlama anı ünlü yazara göre öyle olmamıştır. Çünkü Ea, Utanapiştim'e "**Şafak vakti bir titreme emreden Şamaş bir patlamalar sağanağı indirdiğinde gemiye bin, girişi de kapa.**" demiştir. Destanda olmayan bu şafak vakti saptamasını da şöyle anlatır: "**Fırlatmalar şafaktan önce yapıldığından yükselen roketleri gemiden sağanak gibi inen patlamalar yağmurunu görmek zor olmayacaktır.**" Yazarın tufanın başlama anında işaret fişeği niyetine roket fırlatmaları size garip gelebilir ama öyle değildir. Çünkü hangileri olduğu yine belli olmayan "**Mezopotamya metinleri Tanrıların dünyadan kaçmak için "Rukup ilani" (Tanrıların arabaları) kullandığından söz eder.**"[610]

Bu kadar da değildir. Çünkü gerçek bir deha sahibi olan ünlü yazar, en büyük ve en parlak buluşlarından birini en sona saklamıştır. "**Şamaş tarafından bir uzay roketinin ateşlenişi olduğu anlaşılan bu sinyal ile tüm geminin *'ambar muşambalarını'* çekip tirizmi vuran Utanapiştim, *"yapıyı"* içindekilerle birlikte gemici Puzur-Amurri'ye devretmiştir.**"[611]

Açıkça görüldüğü gibi tufandan hemen önce Utanapiştim'e, tam da ihtiyacı olan **"ambar muşambalarını"** vermek deha gerektiren bir buluştur. Bu ambar muşambalarının bunları nasıl kullanacağı çok da anlaşılır olmayan "**yedi katlı dönüp yuvarlanan bir denizaltı**" için düşünülmüş olması ise "**deha ötesi**" bir buluş olarak adlandırılmalıdır.

Eski Ahit'teki tufan hikâyesi ne ilk ve ne de tek tufandır. Dünyanın çeşitli yerlerinde beş yüzden daha fazla tufan hikâyesi vardır. Paleontoloji ve coğrafya uzmanı olan Dr.Richard Andree bu hikâyelerden 86 tanesi üzerinde ayrıntılı bir inceleme yapmış ve bunlardan 62 tanesinin İbrani ve Mezopotamya kayıtlarından bağımsız olduğunu ileri sürmüştür.[612]

Yalnız tufanlar değil, Nuhlar da, gemileri de türlü türlüdür. Mesela

[610] Sitchin, 12.gezegen, sh.405
[611] Sitchin, 12.gezegen, sh.406
[612] Yalçın İlter, Kayıp Tarih, sh.66

Nuh'un gemisi Ağrı dağına oturmuştur ama eski Kalde hikâyelerinde Zisuadra adındaki Kaldeli Nuh gemisini Korkura adındaki bir dağa oturtmuştur. Hintli Nuh Manu, gemisi için Himalaya dağlarının bir tepesini seçmiştir ki sözü edilen tepe Ağrıdan da yüksektir. Güney Amerikalı Nuh Boşika, gemisini And dağlarının zirvesine çıkartmış, Meksikalı Nuh Coxcox ise Sierra Madre dağlarını tercih etmiştir. Bunlar bilinen tufan hikâyelerinden bazı örneklerdir.

Yunan mitolojisine göre de, Tanrı Zeus insanları bir tufanla yok etmeye karar verir. Bunun üzerine Prometheus oğlu Delkalon'a bir gemi yapmasını söyler. Gemiye binen Delkalon ve karısı Pyyrha dokuzuncu gün Parnassos dağına ayak basarlar. İnsanlar da onların suya attığı taşlardan meydana gelir.

Pek bilinmez ama Türklerin de bir tufan hikâyesi vardır. Buna göre "Yayık (Tufan) olacağını ilkin Temrü müüstü kök teker: (demir boynuzlu gök teke) bildi 7 gün dünyayı dolaştı. Bağırdı. 7 gün deprem oldu. 7 aziz kardeş, cins hayvandan birer cins aldılar." " Tufan, bitti." "Ülgen, altın fincan içine kök çiçek koydu." (İnsan yaratmaya girişti) "Kardeşi Erlik, bu çiçeğin bir parçasını çalıp gene bir insan yarattı."

Biraz daha ayrıntılı olan Altay Türklerinin tufan hikâyesi de şöyledir: **"Sel bütün yeri kapladığında, Tengiz (=Deniz) yerin üzerinde efendi idi. Tengiz'in yönetimi altında Nama adında iyi bir erkek yaşardı. Nama'nın Sozun Uul, Sar Uul ve Balık adlarında üç oğlu vardı. Ülgen (Tanrı), Nama'ya bir kerep (=tahta sandık) yapmasını buyurdu. Nama, sandığın yapılması işini üç oğluna bıraktı. Oğulları, kerepi bir dağ üzerinde yaptılar. Kerep yapıldıktan sonra Nama, onu herbiri seksen kulaç olan sekiz halatla köşelerinden yere bağlamalarını söyledi. Böylece su seksen kulaç yükseldiğinde durum anlaşılacaktı. Bundan sonra Nama, ailesi ile çeşitli hayvanları, kuşları alarak kerepe girdi.**

Yeryüzünü sisler kapladı. Dünya korkunç bir karanlığa gömüldü. Yerin altından, ırmaklardan, denizlerden sular fışkırdı. Gökten sağanaklar boşandı. Yedi gün sonra yere bağlanan halatlar koptu, kerep yüzmeğe başladı; suyun seksen kulaç yükseldiği anlaşıldı. Yedi gün daha geçti. Nama en büyük oğluna

kerepin penceresini açmasını, çevreye bakmasını söyledi. Sozun Unl bütün yönlere baktı. Sonra şöyle dedi: "Herşey suların altına batmış. Yalnızca dağların dorukları görünüyor." Daha sonra Nama da baktı. O da "Gökyüzü ile sular dışında bir nesne görünmüyor" dedi.

Kerep sonunda sekiz dağın birbirine yaklaştığı yerde durdu. Çomoday ve Tuluttu dağlarında karaya oturdu. Nama pencereyi açtı, kuzgunu serbest bıraktı. Kuzgun geri dönmedi. İkinci gün kargayı gönderdi, üçüncü gün saksağanı gönderdi. Hiçbiri geri gelmedi. Dördüncü gün bir güvercin gönderdi. Güvercin, gagasında bir ince dalla geri döndü. Nama bu kuştan, öteki kuşların niçin geri gelmediğini öğrendi. Onlar sırasıyla geyik, köpek ve at leşi yemek üzere gittikleri yerde kalmışlardı. Nama bunu duyunca öfkelendi. "Onlar şimdi ne yapıyorsa, dünyanın sonuna değin onu yapmağa devam etsinler" dedi.

Efsanenin devamında Nama yaşlandığı zaman, kurtardığı canlıları öldürmesi için kendisini kışkırtan karısını öldürür. Oğlu Sozun Uul'u yanma alarak cennete (göğe) çıkar. Daha sonra orada beş yıldızlı bir yıldız kümesine dönüşür. Holmberg'in düşüncesine göre, tufan kahramanları, Yayık Han'a dönüşmüştür. Yayık Han, Altay Türklerine göre, insanları koruyan ve yaşam veren bir ruhtur. Ayrıca insanlarla Ülgen (Tanrı) arasında elçilik yapar."

Bilindiği gibi Nuh'un gemisini arama çalışmaları da, bu tufanın meydana geldiği tarihi tespit etme çalışmaları da konunun meraklıları tarafından sürdürülmektedir. Bu tarihlerden en yenisi İ.Ö.2600, en eskisi ise yine İ.Ö. 13.000 tarihleri olmak üzere yüzlerce tufan tarihi saptanmıştır. Konunun yeniden gündeme gelmesi ise 1920'li yıllarda İngiliz arkeolog Leonard Woolley'in Hıristiyanlığın ve Yahudiliğin Patriyark'ı, Abraham'ın doğum yeri olduğu iddia edilen Güney Mezopotamya'da Ur kentinde kazı yaparken tufanın kanıtlarını bulduğu iddiası olmuştur. Üstelik bulan da kendisi değil karısıdır. Çünkü hanımefendi kazı sırasında kurumuş balçık tabakasını görünce "Aaa, tufan" diye bağırmıştır.

Ne var ki bu doğru değildi ve doğru olmadığı da zaten kabul edilmiştir. Çünkü aynı yerde daha sonra kazılar yapan arkeologlar da

bir şey bulamadılar. Bulunanlar ise çanak, çömlek, mezarlar ve binaların yerleşim izlerinde suyla getirilmiş alüvyon katmanlarıydı. Ancak bu alüvyon katmanları da yerleşim bölgelerinin sadece belirli alanlarında vardı ve hiçbir zaman tamamını örtmüyordu. Bunlar tufanın değil ama Sümer ve Akat coğrafyasının büyük nehirleri olan Fırat ve Dicle'nin yerel taşmalarının kesin kanıtları olarak kabul edildiler.

Konuyu İsaac Asimov'un sözleriyle bağlayalım ve ondan sonra da tufan hikâyesinin uydurulmuş olduğu yolundaki kanıtımızı sunalım: **"Mezopotamya vadisinde oturan Sümerler M.Ö.2800 yıllarında kötü bir su baskınına uğramışlardır. Bu onları öylesine etkilemiştir ki zamanı sel baskınından önce ve sel baskınından sonra olmak üzere ikiye ayırmışlardır.**

Sonunda bu sel baskınından Sümer Destanı Gılgamış doğdu. Gılgamış, Uruk şehrinin Kralıydı. Serüvenleri sırasında ailesi sel baskınından bir gemi sayesinde kurtulmuş olan Utanapiştim'le karşılaştı.

Popüler bir destandır bu. Ünü Sümer sınırlarının dışına taşmış İbranilere ve bir olasılıkla Yunanlılara ulaşmış, bu milletlerin her ikisi de mitolojilerine bir su baskını (tufan) eklemişlerdir."[613]

Şimdi de bu konudaki kanıtımızı sunalım: Çünkü Kutsal Kitap'ta anlatılan tufan hikâyesinin doğru olmadığı yolundaki bilgileri yine Kutsal kitabın içinde bulabilme olanağımız da vardır. **"İsrail'in Rabbi şöyle der, atalarınız, hatta Abraham ve Naçor'un babası Terah bile eskiden tufandan önce yaşadılar ve başka Tanrılara hizmet ettiler. Ve babanız Abraham'ı tufandan aldım ve Kenan ülkesinden geçirdim."**[614] Bu açıkça Nuh tufanı hikâyesinin doğru olmadığının kabul edilmesi demektir. Çünkü ilk olarak Terah'ın göçtüğü ve ölünceye kadar da yaşadığı Harran kentinin tufandan önce de var olduğunu söyler. Urfa ve Harran kentleri bugün de dimdik ayakta olduğuna göre; bunun doğal sonucu da "Tu-

[613] İsaac Asimov, İnsanlığın Geleceği, sh. 178, Cep kitapları-1984

[614] www.viewzone.com/abraham.html ve İngilizce tercüme Yeşu 24:2-3 Türkçe tercümede **"tufandan önce yaşadılar"** yerine **"Fırat ırmağının ötesinde yaşar"** şeklinde düzeltilmiştir.

fan falan yok; Onu da biz uydurduk." demektir. İkinci olarak ise İngilizce tercüme de kullanılan **"flood"** sözcüğünün Türkçe karşılığının **"taşkın, sel taşkını"** olmasıdır. Yani bize "insan soyunu sona erdiren bir tufan" olarak takdim edilen olay İngilizce tercümede açıkça **"Sel taşkını"** olarak yer almaktadır. Burada "Tufan" sözcüğünün İngilizce karşılığının "cataclysmal- **cataclysm"** olduğunu da belirtmemiz gerekir.

Daha sonra da vurgulamak zorunda kalacağımız bir soruyu da tam da yeri gelmişken soralım. Soru şudur: İngilizce tercümenin bir tek kelimesine bile dokunamadıkları halde; Türkçe tercümeyi neden her yeni baskıda ve muntazaman değiştirmekte ve düzeltmektedirler?

İCAT EDİLEN IRKLAR

Yahudi Peygamberleri Sümerlilerden bir tufan hikâyesi kopya ederek Kutsal kitabın içine yerleştirirler ama; konu bununla sınırlı kalmayacaktır. Çünkü anlatılan hikâyeye göre tufanda bütün canlılar ölmüş ve yalnızca Nuh'la üç oğlu ve gelinleri kalmıştır. Dolayısıyla **"ara verilmiş, tehir edilmiş, ertelenmiş"** olan hayatın yeniden başlaması ve Tanrı'nın oğlu olduğu için **"zürriyetinde saf ve temiz olan"** Nuh'tan başlayacak olan bir insan soyunun sürdürülmesi gerekmektedir. Nuh'un İbranice adının Noah olması ve bu ismin "erteleme, ara verme, tehir, dinlenme" anlamına gelmesi bütün hikâyenin bir kurgu olduğunun geçerli bir kanıtı olduğu için bundan sonraki hikâyenin de bir kurgu olacağı açıktır.

Bu yeni hikâyede Yahudi Peygamberleri bildikleri dünyayı Nuh'un üç oğlu arasında paylaştırarak onları da insan ırklarının ataları yapmakla kalmaz ve bugünkü insan soyunun bu ırklardan meydana geldiğini de uydururlar. Ancak tufan konusundaki kafa karışıklığı devam etmektedir. Bu nedenle de ırkları belirleme ve bildikleri dünyayı bu ırklar arasında paylaştırma işine Nuh'un ilk oğlu olduğunu iddia ettikleri Sam'dan değil en küçük oğlu olan Yafet'ten başlarlar.

Yafet'in Kutsal Kitap'ta adları teker teker sayılan tam altı oğlu

vardır.[615] Ancak bu altı oğulun adlarını teker teker sayan Yahudi Peygamberleri bunlardan sadece iki tanesinin yani Gomer'le Yâvan'ın oğullarının adlarını bilirler.[616] Buna göre; Gomer'in Aşkenaz, Rifat ve Togarma adlı üç oğlu vardır. Yâvan'ın oğulları ise Elişa, Tarşiş, Kittim ve Rodanim'dir.[617] Yahudi Peygamberleri bilgiç bilgiç "**Kıyılarda yaşayan insanların ataları bunlardır.**" diye buyururlar.[618] Ama bu atalar için seçmiş bulundukları isimler bunun doğru olmadığını açıkça ortaya koyar. Çünkü Tarşiş "uzun yol" ya da "uzun yola" gibi bir anlam taşır ve tanığı da Kutsal Kitaptır.[619] Bazı eserlerde "Tarşiş" in "Tarsus" olduğu da yazılıdır. Kittim ise hem Kıbrıs'ın eski bir adıdır hem de o sıralarda yeryüzünde olmayan "Romalı" anlamına gelir. Yavan adı da yine o sıralarda yeryüzünde olmaması gereken Yunanlılara verilen bir isimdir.

Ham'ın oğulları içinde Kûş, Misrayim, Put ve Kenan adlarını sayarlar.[620] Bunlardan Put hiçkimsenin atası değildir ama Kenan için Sidon'un, Hititlerin, Yevusluların, Amorluların, Girgaşların, Hivlilerin, Arklıların, Sinlilerin, Arvatlıların, Semarlıların ve Hamalıların yani Kenan ülkesindeki bütün düşmanlarının atası olmayı layık görürler.[621] Üstelikte Kutsal Kitap'ta yazdıklarına göre; Kenan'ın sınırı daha o zamanda Sayda'dan Gazze'ye; Sodom ve Gomore'den Loşa'ya doğru uzanmaktadır.[622] Tufandan hemen sonra çizilmesi başarılan Kenan Eli'nin sınırlarını bir yana bıraksak bile; bütün bu isimlerin İsrail kavmi Kenan Eli'ne girdikten sonra karşılaştıklarını söyledikleri kavimlerin adları olduğunu biliyoruz.

Kûş içinde beş oğul ismi sayarlar ama bunlardan yalnız sonradan eklenen Nemrut adında altıncı bir oğul için bilgi vardır.[623] "Yiğitliğiyle yeryüzünde ün salan" ve "Rab'bin önünde yiğit bir avcı olan"

---

[615] Yaratılış 10:2
[616] Yaratılış 10:3
[617] Yaratılış 10:4
[618] Yaratılış 10:5
[619] II. Tarihler 9:21 açıklaması
[620] Yaratılış 10:6
[621] Yaratılış 10:15-18
[622] Yaratılış 10:19
[623] Yaratılış 10:7

bu Nemrut içinde Krallık beğenmezler. [624] Bu nedenle de Nemrut **"İlkin Şinar topraklarında Babil, Erek, Akat, Kalne kentlerinde Krallık yaptı. Sonra Asur'a giderek Ninova, Rehovot, İr, Kalah kentlerini ve Ninova'yla önemli bir kent olan Kalah arasında Resen'i kurdu."** diye yazarlar.[625] Bunları yazan Yahudi Peygamberinin açıklaması gereken konu ise tufandan hemen sonra Babil, Erek, Akat, Kalne kentlerinin nasıl var olabildiğidir. Yiğitliğiyle ün yapan yiğit avcı Nemrut aynı anda bu dört ayrı kentte nasıl Krallık yapabilmiştir? Diyelim ki yaptı, o zaman bu dört kentin Krallığını yapmayı neden beğenmemiş ve o tarihlerde olmaması gereken Asur'a giderek şehircilik yapmaya başlamıştır?

Konuyla ilgili bir araştırma yapan Sümerolog Prof. M.İlmiye Çığ gibi yetkin bir isme göre ise; **"Tarihte Nemrut adında bir Kral yoktur."**[626] Çığ'a göre bu Sümer Savaş ve Av Tanrısı Ninurta olmalıdır. Yine Çığ'ın verdiği bilgilere göre; **"Nemrod ve Nimrod adı Musul'un 50 km kadar güneyinde eski bir Asur şehri olan Kalah'a verilen bir addır."**[627] 1845 yılında başlayan ve aralıklarla devam eden kazılarda Asur Kralı Asur Asurnasipal'in çeşitli binaların yanısıra şehrin Tanrısı Ninurta için bir mabet ve bir ziggurat yaptırdığı ortaya çıkmıştır. Sümerlerin Savaş ve Av Tanrısı Ninurta'yı Tevrat'a geçerken "yiğit bir avcı olan Nemrod " olmuştur.

Ham'ın oğlu Kûş'un oğlu olan Nemrut'un; tufandan hemen sonra Babil, Erek, Akat ve Kalne kentlerinde **"hangi halklara"** Krallık yaptığı sorulması gereken bir soru olarak bütün bunların koskocaman bir saçmalık olduğunu da ortaya koyar.

Ama Kutsal kitaba göre **"Ham oğulları bunlardır**[628]**."**

Sam'ın oğulları içinde Elam, Asur, Arpakşat, Lud, Aram isimlerini sayarlar ve bunlar "Doğuda Meşa'dan Sefar'a kadar uzanan dağlık bölgede yaşarlardı." diye yazarlar.[629] Yahudi Peygamberlerine gö-

[624] Yaratılış 10:8-9
[625] Yaratılış 10:10-12
[626] M.İ.Çığ, İbrahim Peygamber, sh. 73
[627] Çığ, İbrahim Peygamber, sh. 73
[628] Yaratılış 10:20
[629] Yaratılış 10:22-30

re; "Sam oğulları bunlardır."[630] Arpakşat dışında diğer isimlerin tufandan çok daha sonraki zamanlarda yaşayan kavim ve devletler olduğunu biliyoruz. Zaten daha sonra biraz daha mantık sahibi bir Yahudi Peygamberi bunu düzeltecek ve **"Tufandan iki yıl sonra Sam yüz yaşındayken oğlu Arpakşat doğdu."** diye yazarak Elam, Asur, Lud ve Aram'ı ortadan kaldıracaktır.[631] Böylece Kutsal Kitap'ta Sam'ın soyunu bu Arpakşat'tan devam ettirecek ve diğerlerini sadece ismen sayarak Abraham'ın babası Terah'a kadar gelecektir.[632]

İcat ve uydurma yetenekleri ile ünlü Yahudi Peygamberlerinin bu yazdıklarında şaşılacak fazlaca bir şey yoktur. Bütün bunlar Abraham için bir soy ağacı oluşturmak ve Abraham'ın bir "Sami" olduğunu kanıtlama çabalarıdır. Ama ne yazık ki uydurdukları bu ırklar ve atalar konusu sadece Tevrat'ta kalmamış; "Bilimsel kuşkucu bilim" hiçbir kuşku duymadan bu hikâyeyi olduğu gibi kabul ederek daha da geliştirmiştir.

Buna göre de; Ham **Hami**, Sam Sami ve Yafet Ari ırkı oluşturmuştur. Bilimsel kuşkucu bilimcilere göre; sözgelimi Mezopotamya halkları **"Sami ırkına"** mensupturlar. Onlara göre Araplarda Sami bir ırktır. Üstelik dilleri de Sami dillerindendir. Bu dil konusuna hiç girmeyelim ama sözgelimi, tüm Afrika Kıtası'nın kuzeyi tamamen **Hami** ırkıdır.

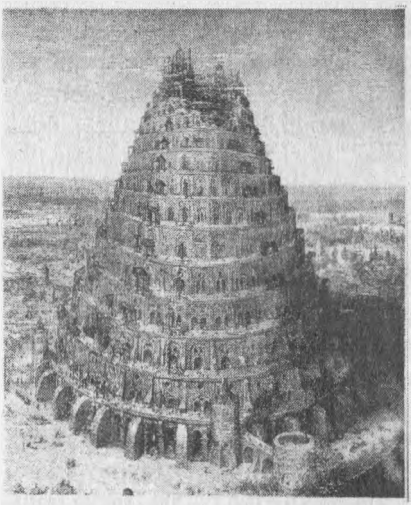
Modern antropolojiye göre; Bunlardan Ham'ın, esmer, zenci ve **hami** ırkın atası; Sam'ın, buğday benizli, beyaz-esmer Akdeniz ırkının yani Sami'lerin atası; Yafes ise sarı ırkın atasıdır. Ama Mongollar için bir açıklama getiremeyince Nuh'un dördüncü oğlunun ateist olduğu için tufanda boğulduğu iddia edilir. Yamm'a sarılarak bu Yamm'ın (Kenan adıyla da anılır) Mongol ırkının atasını temsil ettiğini de söyleyebilen saçmalıklar da vardır. Ama ne Hami, ne Sami ve ne de Hint-Avrupa ırkı olmayan Sümerler nerden gelmiştir? sorusuna verebilecekleri bir yanıtları da yoktur.

Benzer bir hikâyeyi Ölüdeniz Yazmalarında da buluruz. Ama burada hikâye Nuh'un ağzından anlatılır. "Oğlum Sam, mirasını ken-

[630] Yaratılış 10:30
[631] Yaratılış 11:10
[632] Yaratılış 11:12-24

di oğulları arasında bölüştürdü. Dicle nehrinin sularından Kızıl Deniz'e kadar uzanan ve batıda Asur topraklarına kadar uzanan kuzey toprakları Elam'ın payıydı. Aram'a düşen toprak, iki nehir arasından Asur dağlarına kadar uzanıyordu."[633] Burada asıl sorulması gereken Nuh'un oğlu Ham'a bu mirasın nereden kaldığı olmalıydı ama; tufandan hemen sonra Dicle nehrinden, Kızıl Deniz'den ve Asur topraklarından söz eden bu hikâyenin ciddiye alınabilir bir yeri olmadığı için yukarıdaki sorunun da bir önemi olmayacaktır.

BABİL KULESİ

"Ve bütün dünyanın dili bir ve sözü birdi. Ve vaki oldu ki, Doğuya göçtükleri zaman Şinar Diyarında (SÜMER) bir ova buldular. Ve birbirlerine dediler: Gelin, kerpiç yapalım ve onları iyice pişirelim ve onların taş yerine kerpiçleri ve harç yerine ziftleri vardı. Ve dediler: Bütün yeryüzü üzerine dağıtmayalım diye gelin kendimize bir şehir ve başı göklere erişecek bir kule inşa edelim ve kendimize nam yapalım".

Kutsal Kitap yazıcısı olan Yahudi Peygamberleri, "Ham, Sam ve Yafet. Nuh ve çocukları karaya ayak bastıktan kısa süre sonra Ham, Sam ve Yafet kendilerine yeni yurtlar kurmak üzere değişik yerlere göç ettiler. Ve insanlık yeniden bu üç oğuldan türemiş oldu." derler ama bununla bir yere gidemeyeceklerinin de farkındadırlar. Çünkü Nuh'un üç oğlundan türediğini iddia ettikleri insanlar; bu üç oğulun konuşması gereken bir tek dil yerine onlarca dil

[633] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.473, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

konuşmaktadırlar. Tevrat'ın yazıldığı İ.Ö.4. yüzyılda bile dünya üzerinde konuşulan birçok dil vardır. Sümerce, Aramice, Hititçe, Hurrice, Urartuca, Elamca, Persçe, Mısır dili, Ugarit dili, Akatça gibi diller başta olmak üzere; onlarca dilin varlığı "insanlık yeniden bu üç oğuldan türemiştir" hikâyesine yeteri kadar gölge düşürmektedir.

Yahudi Peygamberleri yeniden kaleme ve kâğıda sarılmak zorunda kalırlar. Çünkü bu dil karmaşasına bir çözüm üretmeleri ve Nuh'un oğullarının konuşması gereken tek dilin nasıl bu kadar çoğaldığına bir açıklama getirmeleri gerekmektedir.

Bulabildikleri çözüm ise ünlü Babil Kulesi hikâyesidir. Şimdi bu hikâyeye bir göz atalım.

Tarihte kaydı geçmemekle birlikte halk efsanelerinde Babil Şehri meşhur avcı Nemrut'un ünlü Nemrut Krallığını kurduğu yer olarak anlatılır. Kutsal kitabın on birinci bölümden başlayarak anlattığı hikâyeye göre Babil adı dillerdeki karışıklığın simgesidir. Çünkü bu kelimenin İbranice kökü "Balal" olup karışıklık demektir. Bu Balal kelimesinin Babil sözcüğüyle ne gibi bir ilgisi olduğu da ayrı bir merak konusudur. Babel, Babil sözcüğü, kente adını veren eski Akat dilinde ise Tanrı Kapısı, Tanrı Şehri demektir. Anlatıldığına göre bu kentte yapılmasına başlanan Kule eski Şinar (Sümer) diyarında kavimlerin biraraya gelerek inşa ettikleri ve insanoğlunun Tanrıları bulmak için gökyüzüne çıkmak iddiası içinde bir tür merdiven ya da yükselti inşa etmek amacını taşımaktadır. Kutsal kitaba göre bu küstahlığa kızan Tanrı, birlik halinde olan, tek dili konuşan ve aralarında anlaşan bu meraklı ve küstah kullarının dil birliğini bozmuş, aralarına nifak ve bölücülüğü sokmuştur. Arkeolog/Sümerolog Benjamen de Tudala bu kulenin bugün Irak'ta bulunan ve şimdiki adı "Hillâl" olan eski Borsippa yakınlarında bulunan Bir nimrot harabeleri olduğunu söyler. Bir başka arkeologa göre ise Bağdat yakınlarında bulunan büyük bir ziggurattır...

"Başlangıçta dünyadaki bütün insanlar aynı dili konuşur, aynı sözleri kullanırlardı. Doğuya göçerlerken Şinar (*Babil*) bölgesinde bir ova bulup oraya yerleştiler."[634] Ağrı Dağından doğuya göçerseniz Babil'e yani Mezopotamya'ya ulaşmanız olanaksızdır.

[634] Yaratılış, 11:1-2

Ama şimdilik bunu Yahudi Peygamberlerinin coğrafya bilgisinin kıtlığına bağlayalım ve devam edelim: Birbirlerine, "Gelin, tuğla yapıp iyice pişirelim." dediler. Taş yerine tuğla, harç yerine zift kullandılar. Sonra, "Kendimize bir kent kuralım." dediler, "Göklere erişecek bir kule dikip ün salalım. Böylece yeryüzüne dağılmayız."[635] Efsaneye göre Babil Kulesi'nin mimarı da Nuh Peygamberin Shem kolundan gelen Peleg'dir.

Tufandan hemen sonra bu insanların beslenme ve giyinme gibi daha önemli ve acil sorunları olması gerekirken neden bir kule dikmeye ihtiyaç duydukları dışında buraya kadar anlaşılmayacak bir şey yoktur. Fakat konu yine birden bire karışır. Çünkü **"RAB insanların yaptığı kentle kuleyi görmek için aşağıya indi."**diye devam eder Tevrat.[636]

Rab'bin kenti ve kuleyi görmeye gelmesinin gerekçesi ise bundan da karışıktır. Çünkü **"Tek bir halk olup aynı dili konuşarak bunu yapmaya başladıklarına göre, düşündüklerini gerçekleştirecek, hiçbir engel tanımayacaklar."** demiştir.[637] İnsanların bir kent ve bir kule yapmalarında ne gibi bir kötülük olduğu ayrı bir tartışma konusudur; çünkü Rab'bin bu kent yapımını engellemek konusunda hem kesin bir kararı ve hem de bu konuda bulduğu kesin bir çözüm vardır.

"Gelin, aşağı inip dillerini karıştıralım ki, birbirlerini anlamasınlar."[638] Kutsal Kitap'ta da yazılan aynen budur. Tanrı kim oldukları bilinmeyen birilerine **"Gelin, aşağıya inelim."** demektedir. Aşağıya inmekle de kalmayacaklar ve hep birlikte insanların dillerini karıştıracaklardır. Böylece tek bir dil yerine birçok dil konuşulacak ve insanlar birbirlerini anlamayacaktır. İnsanlar birbirlerini anlamayınca da kentin yapımını durduracak ve böylece Tanrı'nın arzusu yerine gelecektir.

"Böylece RAB onları yeryüzüne dağıtarak kentin yapımını durdurdu. Bu nedenle kente Babil adı verildi. Çünkü RAB bü-

[635] Yaratılış 11:3-4
[636] Yaratılış, 11:5
[637] Yaratılış 11:6
[638] Yaratılış 11:7

tün insanların dilini orada karıştırmış ve onları yeryüzünün dört bucağına dağıtmıştı."[639]

Her zaman olduğu gibi sorulması gereken birden çok soru vardır. Bunlardan birincisi Rab'bin, kenti ve kuleyi görmek için neden aşağı inme gereği duyduğudur. Çünkü bu açıkça Rab'bin bulunduğu yerden kenti göremediği anlamını taşımaktadır. İkincisi; Tufandan hemen sonra insanların hangi teknik imkânlarla bir kent ve kule yapımına giriştikleridir. Üçüncüsü de Rab Tanrı'nın kimlere "Gelin, aşağıya inelim." dediğidir.

Robert Cooper da bu konuda şunları yazar: **"Tevrat kronolojisine göre sözde bu kule Tufandan 115 yıl sonra yapılmış. Nuh henüz sağ. Tufandan yalnız Nuh ve ailesi kurtulmuş. Bu kısa süre içinde insanlar bir şehri dolduracak kadar çoğalıp böyle görkemli bir kuleyi nasıl yapabilirler? Üstelik onu yapabilmek için birçok matematik ve geometri bilgisi olması gerek. Tevrat'a göre, yüksekliği 81bin ayak imiş. Nerede ise 20 bin metreden fazla. Dış taraftan üzerinde giden yol sekiz helezon olarak dönüyormuş. Böylece sekiz kule üst üste yapılmış gibi görünüyormuş. Bu kadar erken bir tarihte ve kısa sürede böyle görkemli bir eserin planlanması, yapılması akım alacağı gibi değil. Bunda diğer bir saçmalıkta, Tanrı'nın insanların kendisine ulaşacağından korkması. Bu kuleyi yapanlar göğün hangi katına ulaşacaktı?"**[640]

Hemen belirtmemiz gerek ki; Cooper'ın Tevrat'ta yazılı olduğunu söylediği bu bilgiler Türkçe tercümede yoktur. Daha önce de vurgulamış olduğumuz gibi; Tevrat'ın diğer dillere tercümeleri arasında büyük farklılıklar vardır.

Yahudiler hiç aldırış etmedikleri halde durumdan vazife çıkartan Hıristiyan kaynaklar bu konuda **"Arkeolojik çalışmalar, bizlere M.Ö. 2044'ten M.Ö. 2007'ye kadar hüküm sürmüş olan Ur Kralı Ur-Nammu'nun, Ay Tanrısı Nannat'a tapınmaları için bir ziggurat (kule/piramit gibi bir tapmak) inşasının emrini verdiğini göstermektedir. Ur-Nammu'nun inşa ettirdiği eserler arasındaki beş feet eninde ve on feet yüksekliğinde bir *stele***

[639] Yaratılış 11:8-9 "Babil": İbranice "Kargaşa" sözcüğünü çağrıştırıyormuş.
[640] M.İ.Çığ, İbrahim Peygamber, sh.75

(anıt), kendisi hakkında birçok bilgiyi bizlere ulaştırmıştır. Bir panelde kendisinin bu büyük kulenin inşasını başlatmak için elinde harç dolu bir kap ile durduğunu anlatan bir resim mevcuttur; böylece Tanrılara ne kadar sadık ve alçak gönüllü olduğunu anlatmakta ve bir işçi gibi çalıştığını göstermektedir." şeklinde bir açıklama getirmeye çalışırlar.[641] Ama bu açıklama ile de kendileri açısından birden çok sayıda sorun yaratırlar. Bunlardan birincisi; bu açıklamanın tufanın zamanını da İ.Ö.2000 yılları gibi çok yakın bir tarihe çekmesidir ki; Sümerleri de, onların ardılları olan Asurluları da tufandan önce yaşamış olan uluslar yapar. Üstelik bu açıklama Mısırlılar göz önüne alındığında daha da talihsiz bir açıklama olur çünkü; bu durumda Mısırlılar hem tufandan önce hem de tufandan sonra yaşayan bir ulus olur. Üstüne üstlük bu durumda tufanı görmüş geçirmiş olmaları gereken Mısırlıların bu konudan hiçbir şekilde söz etmemeleri bu talihsizliği Judeo-Hıristiyan bir mahcubiyete dönüştürür.

İkincisi; bu tarihlerde Sümer, Kaide, Elam, Akat, Mısır Kavimlerinin zaten kendilerine has bir dillerinin olmasının yanısıra yazılarının da mevcut olması ve bunun bilinmesidir. Üstelik Urartular dâhil olmak üzere hiçbiri böyle korkunç bir afetten söz etmezler. Bu da yukarıda sözünü ettiğimiz mahcubiyeti ikiye katlaması gereken bir başka gerçektir.

Üçüncüsü; sözü edilen kulenin Kutsal Kitaba göre tuğla ve katrandan yapılmış olmasıdır. Katran ile harç kullanılarak yapılan tuğla ve bu tuğla ile yapılan inşaat tarzına günümüzde "Bitüm" denilmektedir. Dolayısıyla da oldukça yeni devirlere ait bir inşaat tarzıdır ve bu inşaat tarzının o zamanlar da biliniyor olması olanaklı değildir. Bu da artmış olması gereken Judeo-Hıristiyan mahcubiyetin yüz kızartısına dönüşmesi demektir.

Dördüncüsü; sözü edilen tarihlerde ne Şinar'ın yani Babil'in, ne de Sümer ülkesinin bomboş ve sahipsiz yerler olmadığıdır. Verilen tarihlerde bu bölgede en az 1500 yıllık bir yerleşim söz konusudur.[642] Dolayısıyla Ağrı Dağı'ndan "Doğuya göçtükleri zaman"

[641] www.hıristiyan.net

[642] Fırat'ın doğu kıyısında bulundan Babil şehri 16.yüzyıldan itibaren bilinmektedir. İlk defa C. S. Rich 1811-1817 yılları arasında, daha sonra A. H. Layard 1850'de kazılar

dosdoğru Hazar denizine ulaşmaları gerektiği halde her nasılsa güneyde Şinar Diyarına" ulaşan ve üstelik "bir ova" bulan tufanzedelerin hangi bilgi birikimi ve hangi teknolojik olanaklarla "bir şehir ve başı göklere erişecek bir kule inşa" edecekleri gerçekten bir merak konusudur.

Beşincisi; bulunduğu yerden kenti göremeyen ve bu nedenle Tevrat'ın "**RAB insanların yaptığı kentle kuleyi görmek için aşağıya indi.**"diye yazdığı Tanrı düşüncesine katılıyor olmalarıdır.[643] Ama bundan daha kötüsü Tevrat'ta "**Gelin, aşağı inip dillerini karıştıralım ki, birbirlerini anlamasınlar.**"diyerek yanındaki diğer Tanrıları da "**aşağı inmeye**" davet eden "**çok Tanrılı**" bir Tanrı düşüncesine katıldıklarını da itiraf etmeleridir ki; vahye dayalı tek Tanrılı bir din olduğunu iddia eden Hıristiyanlık dini için affedilemez bir suç işlemiş olmaktadırlar.[644] Dolayısıyla Vatikan'daki Kardinal tarafından derhal aforoz edilmeleri ve cehenneme gönderilmeleri gerekmektedir.

İşin doğrusu; çok daha geç zamanlarda yaşamış olması gereken bir Yahudi Peygamberinin belki de yıkıntılarını görmüş olduğu bir Sümer Zigguratından esinlenerek bir Babil Kulesi masalını uydurmuş olduğudur.[645] Çok büyük bir olasılıkla Yunan Mitolojisindeki Devlerin, Olimpus Dağındaki Tanrılarla boy ölçüşmeye kalkışmaları gibi bir başka efsaneden kopya edilmiştir. Üstelik yalnızca Tevrat'ta yer alması ve başkaca hiçbir metin tarafından desteklenmemesi de bu söylediğimizin bir kanıtını oluşturmaktadır.

Zaten bu konuyu fazla uzatmaya da gerek yoktur. Çünkü bu Babil Kulesi hikâyesi de çoğu zaman olduğu gibi Sümerlerden yürütülmüştür. Tevrat'taki tek dil konusu da açıklayan ve Sümerolog

---

yapmışlardır. Ardından 1851-1854 yılları arasında Oppert Başkanlığı'ndaki Fransız ekip tarafından çalışmalar devam ettirilmiştir. Ancak Babil'deki ilk sistemli kazılar Alman Robert Koldewey tarafından 1898-1912 yılları arasında gerçekleştirilmiştir. Şehrin ilk kuruluşu Babil Krallığı öncesine dayanmakla birlikte yazılı kaynaklarda MÖ.VI. yüzyıldan itibaren rastlanır.

[643] Yaratılış, 11:5

[644] Yaratılış 11:7

[645] Bu Babil Kulesi'nin tufandan kurtulmuş olan bazı uzaylılar tarafından yeni bir uzay gemisi yapmak için yeni bir uzay istasyonu inşa etme çabaları olduğunu söyleyen üstün zekâlı insanlar da vardır. Çeşitli gazetelerde köşe yazarlığı yapan Engin Ardıç tarafından temsil edilirler.

Kramer'in kaydettiği bu Sümer şiiri şöyledir:

"Tanrıların evinde,

Eridu'nun beyi, bilgelikle donanan

Onların ağzındaki konuşmayı değiştirdi.

Vaktiyle insanın tek olan konuşmasının içine dalaşmayı soktu."[646]

Anlaşıldığı kadarıyla Yahudi Peygamberleri ya bu konuyu da hiç anlamamışlar ya da işlerine geldiği gibi yorumlayarak böyle garip bir metin ortaya çıkarmışlardır. Düşünemedikleri konu ise Mısır'da "Hırsız çetesi reisi", Kenan'da "talimgâh çavuşu" yaptıkları İsrail Tanrısına bu kere de insanların arasına "fitne sokan" bir "bölücü başı" sıfatını yakıştırmış olduklarıdır.

İLK ATA ABRAHAM

1185 sayfa olan Eski Ahit'in yalnızca ilk on sayfasını oluştursa da yaratılış ve tufan hikâyeleri sonunda tamamlanmıştır. Her iki hikâye de Mezopotamya kaynaklarından alınmış olsa bile artık Yahudilerin de bir yaratılış hikâyesi vardır. Herhangi bir yerden "esinlenmeden" kendi başlarına oluşturduklarını varsaydığımız Mısır'dan çıkış hikâyesi de bunlara eklenince Eski Ahit'in temelleri oluşturulmuş demektir.

Ama ortada ciddi bir sorun vardır. Çünkü hikâyenin her iki ucu da açık kalmıştır. Dolayısıyla Tanrıyla ilk antlaşmayı yapmış olan Nuh'la başlattıkları insan soyunu; bir şekilde Mısır'dan çıkış hikâyesinin ucuna bağlamak gerekmektedir. Bunun için de elde edilen hikâyeyi Nuh'a kadar çektikten sonra Mısır'da var olduğunu uydurdukları İbrani varlığına bağlamak gerekmektedir. Aradaki bu boşluğu doldurmak için de bir soy ağacına ihtiyaçları vardır.

Yahudi Peygamberleri yeniden kâğıt ve kaleme sarılırlar ama daha ilk adım da bir problemle karşılaşırlar. Tanrıyla ilk antlaşmayı yaptırdıkları Nuh'un üç oğlu isimleriyle bilinmektedir ama bunlardan hangisinin "**İlk doğan oğul**" olduğunun belirtilmesi unutulmuştur.

[646] N.S.Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh. 288

Oysa Sümerlerden aldıkları ilk doğan oğul konusu İbrani kültürü içinde önemli bir yere sahiptir ve İbraniler de soy; ilk doğan oğuldan başlayarak sürdürülmektedir. Bütün İbrani tarihi içinde bunun tek bir istisnası vardır ki o da Âdem'in oğullarının özel durumundan kaynaklanmıştır.

Eski Ahit'te bu konuda bir tereddüt yaşanıldığı açıktır. Çünkü Nuh'un oğulları Ham ve Yafet'in soyları hakkında kısa bir bilgi verildikten sonra ilk doğan oğul olarak Sam seçilmiştir. Ham'ın değil de Sam'ın seçilmesinde Nuh'a tecavüz ettiği öne sürülen Kenan'ın; Ham'ın oğlu olması bir etken olmuş mudur bilmiyoruz ama zaten çok da önemli değildir. Sonuç olarak insan soyu bu üç oğuldan biri tarafından sürdürülecekti. Bu da Sam olmuştur.

Kutsal Kitap'taki bu tereddüt Sam'ın oğulları hakkında bir bilgi verilmezken, Ham'ın oğulları hakkında epeyce bilgi verilmesinden anlaşılmaktadır. Sözgelimi; Ham'ın ilk oğlu olan Kuş'un oğlu Nemrut'un; Rab'bin önünde nasıl yiğit bir avcı olduğu, yiğitliğiyle yeryüzüne ün saldığı, **"Rab'bin önünde Nemrut gibi yiğit avcı"** sözünün buradan geldiği, ilkin Şinar topraklarında Babil, Erek, Akat, Kalne kentlerinde Krallık yaptığı, sonra Asur'a giderek Resen kentini kurduğu her zamanki abartılı üslupla anlatılmaktadır.[647] Ancak tarihçilere göre; tarihte Nemrut (ya da Nimrod) adında bir Kral yoktur ve bu Sümerlerde ki Tanrı Ninurta olmalıdır; Tevrat'a geçerken Nimrod olmuştur.[648] Zaten Nuh'un soyunu sürdürmekle görevli Sam'ın, bırakınız torunlarını oğulları hakkında bile böyle bilgiler verilmez. Zaten Yahudi dinsel kaynakları da Sam'ın oğullarının adlarını sayarken; Elam, Asur, Lud ve Aram isimlerini, Ham'ın oğullar içinde Kûş, Put ve Kenan adlarını verir ki bu da bu hikâyenin bütünüyle kurgu olduğunu ortaya koyar.[649] Çünkü saydıkları isimlerin kimisi sonradan kurulacak olan devletlerin adları; kimisi bölge adları, kimisi de yer adlarıdır. Bundan sonra da Sam'dan itibaren ilk dokuz ata aceleyle ve sadece ismen sayıldıktan sonra Terah'ın oğlu Avram'a gelinir. Avram (Abram) sonradan Abraham Peygamber olacaktır.

[647] Yaratılış, 9:6-12

[648] M.İ.Çığ, İbrahim Peygamber, sh.73

[649] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.474, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

Abram, önemli bir isimdir. Çünkü biz de pek bilinmez ama Musevi-Hıristiyan kültürleri içinde çok önemli bir yeri vardır. Bu önem her iki kültürde de Abram'ın **"Patriarc"** yani **"ilk ata"** veya **" Patrik"** olarak kabul edilmesinden kaynaklanır. Abram (Avram) adı da zaten **"şevketli baba"** ya da **"baba şevketlidir"** anlamına gelir. İncil'de de (Matta) **"İbrahim oğlu Davut oğlu İsa Mesih'in soy kaydı şöyledir."** diye başlanarak İsa'nın soy ağacı da Abraham'dan başlatılır.[650] Bu durumda İnsan soyu da Abraham-'dan başlatılmış olmaktadır. Çünkü gerçekten anlaşılması zor bir şekilde Abraham'dan önceki bütün atalar **"putperest"** olarak kabul edilmektedirler. Tufandan sonra Rab Tanrıyla ilk antlaşmayı yapan Nuh'un da mı putperest olduğu; eğer değilse, ilk ata olarak neden Nuh'un değil de Abraham'ın seçildiği sorusunun tutarlı bir yanıtı olamaz. Sonuç olarak Nuh, tufandan önce Tanrı tarafından seçilmiş, tufanı sağ olarak atlatmış, Tanrıyla ilk antlaşmayı yapmış ve insan soyunun devamını sağlamış olan bir **"seçilmiş"**tir. Bu durumda Patriyark yani ilk ata olarak kabul edilmesi gereken de Abraham değil Nuh olmalıdır.

Bu konuda ilk bilgi Terah hakkında verilir. **"Terah; Avram, Nahor ve Haran'ın babasıydı. Haran'ın Lut adında bir oğlu oldu. Haran, babası Terah henüz sağken, doğduğu ülkede, Kildanilerin Ur kentinde öldü. Avram'la Nahor evlendiler. Avram'ın karısının adı Saray, Nahor'unkinin adı Milka'ydı. Milka, Yiska'nını babası Haran'm kızıydı. Saray kısırdı, çocuğu olmuyordu."**[651]

Bu bilgi önemlidir. Bütün Eski Ahit boyunca adına iki kere daha rastlayacağımız Nahor'un karısı Milka'nın kardeşi ve babasının adı belirtilirken ilk atanın karısı sadece Saray'dır. Bunun nedeni açıktır. Çünkü Talmut'ta yazılanlara göre Saray, Avram'm kardeşi olan Haran'ın kızı yani Avram'ın yeğenidir. Üstelik Saray kısırdır yani çocuğu olmaz.

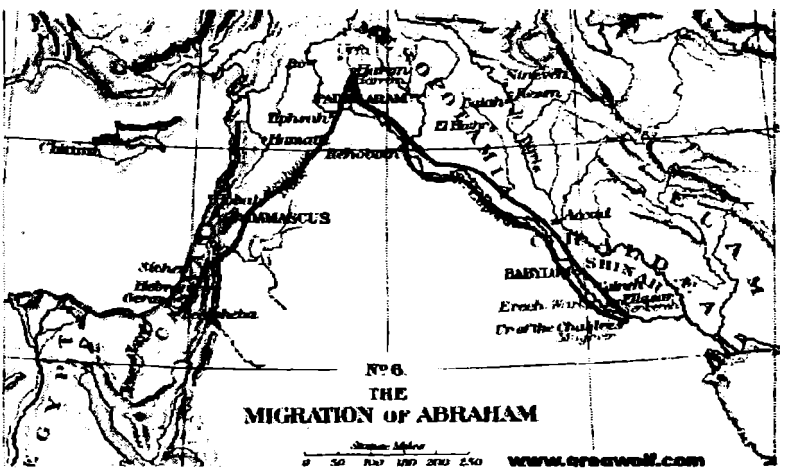
Gariplikte burada başlar zaten. Eski Ahit yazarlarının ilk ata olarak kabul ettikleri, dolayısıyla soyunun sürdürülmesi gereken Avram için neden çocuğu olmayan bir kadın seçtikleri başlı başına bir

[650] Kutsal Kitap, Kitabı Mukaddes Şirketi, 3.Basım, Mart-2003
[651] Yaratılış, 11:31-32

saçmalık gibi görülmektedir ama daha sonraki gelişmeler bu seçimin bilinçli yapılmış olduğunu da gösterebilecektir.

"Terah oğlu Avram'ı, ölen oğlu Haran'ın oğlu olan Lut'u ve Avram'ın karısı olan Saray'ı yanına alarak Kenan ülkesine gitmek üzere Kildanilerin Ur kentinden ayrıldılar. Harran'a gidip oraya yerleştiler. Terah 205 yıl yaşadıktan sonra Harran'da öldü."

Göçün nedeni belirsizdir. Ama bundan daha da garip olanı, Kenan ülkesine gitmek üzere Ur'dan yola çıkan bir adamın dosdoğru batıya yönelmesi gerekirken, tam tersi bir yönde Kuzeye doğru çıkarak Harran'a ulaşmayı nasıl becerebildiğidir. Üstelik ulaşmakla da kalmamış Harran'a **"yerleşmiştir."**Kenan ülkesine doğru yola çıkan Terah'ın bu Harran'a yerleşmesindeki garipliği gözardı edelim. Burada önemli olan Avram'ın kardeşi Nahor'un Ur kentinde kalmış olması ve Harran'a yerleşenlerin sayısının dört kişiden ibaret olmasıdır. Terah, Harran'da öldükten sonra da üç kişi kalmışlardır ve bu bilgi daha sonra bize gerekecektir.

Harita-8

Terah ve yanındakilerin göç rotası gerçekten gariptir. Harita-8 de görüleceği gibi, batıya yöneleceği yerde yüzlerce kilometre kuzeye çıkmaktadır. Bu durum da iki olasılık akla gelebilir. Ya Terah, Kenan Eli'ne gitmek üzere yola çıkmamıştır. Ya da yola çıktığı kent Sümerlerin Ur kenti değildir. Bu sorunun cevabını da yetkin bir isim olan Sümerolog M. İlmiye Çığ verir. Prof. Çığ der ki:

"Tevrat'ın İ.Ö. üçüncü yüzyılda Yunancaya çevrilen metninde bu şehrin adı yok. Birçok araştırmacı, bu Ur adının sonradan eklendiğini söylüyorlar. İbranîce olan metinde Ur-Kastim olarak yazılıyor. Mari'de bulunan çivi yazısı belgelerine göre Ur-Kastim olarak gösterilen yerin, Güney Mezopotamya'da değil kuzeyde Harran civarında bulunan bir yer olması gerek deniyor. Bugüne kadar böyle bir yer kanıtlanamadı, fakat bu yolda çeşitli tarihsel veriler var."

Prof.Çığ'ın bu sözlerinden sonra; Kutsal Kitap'ta adı geçen bu Ur kentinin bugünkü Urfa şehri olabileceğinden kuşkulanma hakkımız vardır. Urfa'nın Harran'a olan yakınlığı ve Harran adının Sami dilinde ve çivi yazılı daha eski metinlerde Harran, Harranu şeklinde "**yol** "anlamına gelmesi [652] ve daha da önemli olarak Urfa'dan Kenan ülkesine gitmek isteyen birinin Harran'dan geçmesi gerektiği düşünülürse, bu kuşkumuzda son derece haklı oluruz. Yukarıda sunmuş olduğumuz ve Avram'ın yolculuğunu gösteren eski haritada; Urfa ve Harran'ın Paddam-Aram bölgesinde gösterilmesi de bu düşüncemizi doğrular.[653] Bu konuda B.Eldem'in de böyle düşündüğünü ve üstelik bunu destekleyen tarihsel verilere de dikkat çektiğini belirtmemiz gerekir.[654]

Ancak çoğu zaman olduğu gibi dersini iyi çalışmamıştır. Çünkü Büyük İskender'den sonra Makedonyalıların Urfa'yı kendi vatanlarındaki **Edessa** (Vodina) kasabasına benzeterek bu adı verdikleri ve daha sonra da "akarsuları güzel" anlamında "**Kaliroe**" diye adlandırdıkları bilinmektedir. Araplar da bu Kaliroe isminden esinlenerek "**Ruha**" adını vermişlerdir. Prof. Fikret Işıltan'ın belirttiğine

[652] M.İ.Çığ, İbrahim Peygamber, sh. 79
[653] www.gregwolf.com
[654] Bu konuda Harran isminin Terah'ın ölen oğlu Haran'ın adından geldiği yönünde söylentiler de vardır. Ama biz artık yer adlarının çocuklara verildiğini biliyoruz.

göre, kentin Süryanice "**Urhai**" olan önceki ismi Arapça "**Er-Ruha**" nın Latinleştirilmiş biçimidir.[655]

Büyük Larousse Ansiklopedisi de "Edessa" (Urfa) M.Ö. 2. yüzyılda Doğu Hıristiyanlığının önemli merkezlerinden bir olunca; Hıristiyanlar için dinsiz terimiyle eş anlamlı olan Aramice ile karıştırılmaması için Süryanice "Urhai" adını aldığını belirterek Edessa-Urhai-Urfa olduğunu doğrular. Mimar ve Arkeolog Seton Lloyd da Türkiye'nin tarihi yerleri haritasında Urfa'nın eski adının Edessa olduğunu bildirir.[656]

Prof. M.İlmiye Çığ da Urfa'nın eski adlarının; Ur, Urha, Urhai, Al-Ruha, Edessa, Kairhoe, Roha olduğunu ve 11.yüzyılda Türklerin eline geçtikten sonra Urfa olduğunu bildirir.[657]

Bu konuda bütün kuşkuları ortadan kaldıracak bir de kanıt vardır. Şemseddin Sami'nin 'Kamusü'l Âlâm' adındaki ünlü eserinde, Urfa'nın eski adının **Ur** ya da **Ur el Keldayin** olduğu açıkça belirtilmektedir.

Bu konuda Eski Ahit'te yazılanlarda yukarıdaki tespitleri doğrular. **"Haran, babası Terah henüz sağken, doğduğu ülkede, Kildanilerin Ur kentinde öldü."**[658] **Haran**'ın adını Harran'dan aldığı açıktır. Doğduğu yerde öldüğüne göre de bu yer Harran'dır. Harran eski çağlarda önemli bir yerleşim birimidir. Yazıtlarda açıkça görülüyor ki, M.Ö. 2. milenyumda bir eyaletin merkezi/başkenti olan Harran, bu dönemde Asur'dan hemen sonra gelen ikinci önemli merkezdir. Bu öneminin nedeni ise Sümer'de Nanna olarak bilinen Ay Tanrısı Sin'in tapınağının bu kentte kurulu olmasıdır. Mari'de yapılan kazılarda bulunan belgelerde, M.Ö. 2000 yılı civarına ait Harran'ın ünlü Sin Tapınağı'nın kayıtları vardır.

Mari'de bulunan M.Ö. 2000 yılı civarına ait mektuplarda açıklanan belgelere göre; Harran'ın ünlü Sin Tapınağı'nda istilacı Amorit aşiretlerinden Bene-Iamina'nın yaşlılarıyla yapılmış bir antlaşmanın kaydı vardır. Yani Sin adlı Harran Tanrısı politik antlaşmalarda

---

[655] Prof. Fikret Işıltan, Urfa tarihi.
[656] Seton Lloyd, Türkiye'nin Tarihi, Tübitak Bilim Kitapları-2003, 20.basım-Türkiye Haritası
[657] M.İ.Çığ, İbrahim Peygamber, sh.78
[658] Yaratılış, 11:31-32

bir garantör olarak kabul edilmiştir. Üstelik bu tek örnekte değildir ve Harran'ın Sin ve Shamash adlı Tanrılarını Hitit Kralı Shubbiluliuma (1385-45 M.Ö) ile Hurri (Mitanni) Kralı Mattiuaza arasındaki bir antlaşmanın da garantörleri olarak yerlerini almışlardır. Yine aynı kaynaktaki bilgilere göre, Asur Kralı Ashur-Nirari VI ile Arpadlı Mati-el arasında M.Ö. 8. yüzyıl ortalarında yapılan bir antlaşmada da benzer şekilde Harran Tanrısı Sin'e başvurulur.

Harran'daki Ay Tanrısı Sin tapınağının Asur Kralı Salmaneser III (859-24) ve ondan iki yüzyıl kadar sonra da Asur yazıtlarında Krallık tacını Harran'da giydiği kaydedilen Ashurbanibal tarafından onarıldığının kayıtları vardır. Mısır seferine giderken Harran'a uğrayan Esarhaddon, Harran Tanrısı Sin'den zafer dileğinde bulunmuştur. Ashurbanibal (Sardanapalus), kendisinin küçük kardeşini Sin Tapınağı'na yüksek Rahip olarak yerleştirir. Son Babil Kralı Nabonidus (Nabunaid) da gördüğü bir rüya üzerine kendi yönetiminin üçüncü yılında aynı tapınağı onarmış olduğunu da biliyoruz. Harran'ın önemini kaybetmesi M.Ö. 610 yılında bu tapınak *Umman-Mandalar* diye referans verilen birileri tarafından tahrip edilmesinden sonra olmuştur. Harran'dan sonra Urfa ve Rakka'da bölgenin belli başlı kentleriydiler.

Oldukça ilginç bir bilgi notu olarak ta belirtelim ki; Harran'daki bu Ay Tanrısı Sin'in mabedi nedeniyle M.Ö. 10. Yüzyılda Harran, Asur kenti gibi vergiden muaf tutulan ayrıcalıklı bir konuma sahiptir. Bütün bunlar biraraya getirildiğinde Harran'ın, dini, politik, idari ve ticari bakımlardan büyük önem taşıyan bir merkez olduğu açıkça görülebilir. Tevrat, açıkça Harran'ın Fenike kenti Tyre (Sur) ile ticari bağlarına da işaret eder.

Harran'ın ilk çağlardaki bu önemini vurguladıktan sonra şimdi yeniden Sam'dan Avram'a kadar ismen sayılan atalara dönebiliriz. Bu ataların isimleri sırasıyla şöyledir. Sam, Arpakşat, Şelah, Ever, Pelek, Reu, Serok, Nahor, Terah, Avram.[659] J. B. Segal'ın 1950-'lerde ve 60'larda Urfa'ya yaptığı beş gezinin ürünü olan kitabında; sözünü ettiğimiz bölgede bulunan Harran, ona yakın Paddan, Serug, Terah ve Nahor gibi yer adlarını anar ki, onun da işaret etti-

[659] Yaratılış 11:11-32

ği gibi, bu adlar Tevrat'ta kişi ve yer adları olarak geçmektedirler.[660]

Bölgede yapılan araştırmalarda ve arkeolojik buluntularda da Avram'ın ataları olarak sayılan bu isimlerin şahıs adları değil; yer adları olduğu saptanmıştır. Sözgelimi Harran varlığını korumaktadır. Nahor adı bölgede bulunan Til Nahori'den alınmıştır. Terah bölgede bulunan Torah'tan alınmıştır ve Torah'ın anlamı "Keçi Tepesi" demektir.[661] Bölgede Balih nehrinin üzerinde bulunmaktadır. Serug, Harran'ın batısında bulunan Sarug ya da Sarugi şehrinin ismidir. Daha eski atalardan Peleg'in Habur Irmağı'nın Fırat'a karıştığı yerde bulunan Paliga şehri olduğu kanıtlanmıştır.[662]

Bütün bu açıklamalar bize, Eski Ahit de Abraham'ın doğduğu ve Terah'ın yola çıktığı "**Kildanilerin Ur kenti**"nin, Mezopotamya'daki Sümer kenti Ur değil, Bugünkü Urfa kenti olduğunu net bir şekilde bildirir.Zaten Tevrat Sümerlerin Ur şehrinden söz ediyor olsaydı, Sümer ülkesinden ve Sümerlilerden de söz etmesi gerekirdi ama Tevrat'ta buna dair bir tek kelime bile yoktur. Bunun tam tersine Avram'ın dilinin Aramice olması da Ur'un kuzeyde olduğunun bir diğer kanıtını oluşturur. Zaten Ur kentinin Güney Mezopotamya'da değil, Kuzey'de Urfa bölgesinde olduğunun bir diğer kanıtı yine Tevrat'ta vardır ve bu kanıt Tevrat'taki Ur kentini Güneydeki Sümer'in Ur kentinden ayırmak için "Kaldea'nın Ur'u" yani Ur el Keldani denilmesidir.[663]

Daha sonra Eski Ahit de bu bilgiyi doğrulayacaktır. Çünkü Abraham oğlu İshak'ı evlendirmek istediği zaman "**akrabalarımın yanına gideceksin**" diye emir verdiği uşağını Sümerlerin Ur şehrine değil Aram-Naharayim'e yani Harran'a gönderecektir. "**Uşak efendisinden on deve alarak en iyi eşyalarla birlikte yola çıktı; Aram-Naharayim'e, Nahor'un yaşadığı kente gitti.**"[664] diye yazar Tevrat.

Bu on deve hikâyesi doğru olamaz. Çünkü Yahudilere göre "**Yits-**

[660] J.B.Segal: Edessa: The Blessed City, 1970.
[661] M.İ.Çığ, İbrahim Peygamber, sh.81
[662] M.İ.Çığ, İbrahim Peygamber, sh. 81
[663] M.İ.Çığ, İbrahim Peygamber, sh.78
[664] Yaratılış, 24:10

hak ve Rivka İ.Ö.2108 yılında evlenirler." ve bu tarihlerde deve henüz evcil bir hayvan değildir.[665] H.Örs de bu konuda şunları yazar:" Musa Şeriatı denen İsrail yasasında deve etinin haram olduğu yazılı ise de, hem bunun, hem de daha önce Rebeka'nın devesinden söz eden bölümün sonradan Tevrat'a katıldığı besbellidir. Bu dev gibi hayvan, hele biçiminin acayipliğiyle İsrailoğulları üzerinde öylesine korku uyandırmıştı ki, etinin haram sayılmasına bile bu korku sebep olmuştu herhalde. Devenin nerede ve ne zaman evcilleştirildiğini bilmiyoruz. Mezopotamya'da ancak M.Ö. 11. yüzyılda, çivi yazılı belgelerde devenin adı geçmeye başlamakta ve ondan sonra da Mezopotamya kabartma ve heykellerinde bu hayvan görülmektedir. İsrail'in ilk deveyi görüşü de herhalde bu sıralardadır."[666]

Abraham'ın uşağı bu olmayan develerle Harran'a gitmekle kalmaz; **"Rebeka'yla genç hizmetçileri hazırlanıp bu develere binerek İbrahim'in uşağını izlerler."**[667] Damat adayı İshak **"Başını kaldırdığında bu develeri görür. Rebeka İshak'ı görünce deveden iner ve peçesini alıp yüzünü örter."**[668] Prof. Çığ'a göre bu peçe olayında da bir gariplik vardır Çünkü kutsal kitabın 38. bölümüne göre peçeyi fahişeler kullanmaktadır.[669] Açıkça görüldüğü gibi "Uşağın alıp getirdiği ve İshak'la evlenen Aram-Naharayimli yani Harranlı Rebeka da **"Milka'yla (*Avram'ın kardeşi*)Nahor'un oğlu Betuel'in kızı"** dır.[670] Daha sonraları İshak da oğlu Yakup'a **"Paddan-Aram'a annenin babası Betuel'in yanına git."**derken; Aram-Naharayimli Rebeka da oğlu Yakup'a **"Hemen Harran'a kardeşim Lavan'ın yanına kaç."** diyecektir.[671] Esav'dan kaçan Yakup Paddan-Aram'a ulaştığında **"Yakup çobanlara "Kardeşler nerelisiniz?" diye sordu. Çobanlar Harranlıyız, diye yanıtladılar. Yakup, "Nahor'un torunu Lavan'ı tanıyor musunuz?" diye sordu. "Tanıyoruz." dediler. "İşte kızı Rahel davarlarla birlikte geliyor."**[672]

---

[665] M.İlmiye Çığ, İbrahim Peygamber, sh. 31
[666] H.Örs, Musa ve Yahudilik, sh.168, Remzi Kitabevi-1999, İstanbul, 2.baskı
[667] Yaratılış, 24:61
[668] M.İ.Çığ, İbrahim Peygamber, sh.31
[669] M.İ.Çığ, İbrahim Peygamber, sh.31
[670] Yaratılış, 24:47
[671] Yaratılış, 25:17
[672] Yaratılış,20:4_6

Bu Ur-Urfa şehri konusu ve Harran'a ileride yeniden döneceğiz çünkü çok önemlidir ve bu nedenle de önemli sonuçlara ulaşmamızı sağlayacaktır. Buradaki önemi ise, Nuh'la Musa arasında kurulmak istenen soy ağacı köprüsünün daha ilk adımlarda çöktüğüdür. İsrailoğullarının soyunu Sümerlere bağlamak için Avram'ı bir Sümer kenti olan Ur'a yerleştirmek çabasında olan Yahudi Peygamberleri yine suçüstü yakalanmışlardır. Modern Yahudi Peygamberi Z.Sitchin de benzer bir çabayla Abraham'ı Sümer kenti Ur'a yerleştirmekle kalmayacak; "**Sümer sarayından soylu bir Rahip**" olduğunu da yazarak açıkça yalan söyleyecektir.

Bundan sonra Nuh'tan itibaren Avram'a kadar geçen ataların neden sadece isimleri sayılarak hızla geçildiği de anlaşılır hale gelir. Çünkü Nuh'tan beri ortalarda görünmeyen Rab yeniden ortaya çıkarak Avram'a; "**Ülkeni, akrabalarını, baba evini bırak, sana göstereceğim yere git.**" der ve devam eder. "**Seni büyük bir ulus yapacağım, seni kutsayacak, sana ün kazandıracağım. Bereket kaynağı olacaksın. Seni kutsayanları kutsayacak, seni lanetleyenleri lanetleyeceğim. Yeryüzündeki halklar senin aracılığınla kutsanacak.**"[673]

Burada da bir yanlış yapılmış gibi görünmektedir. Çünkü bu sözlerin muhatabı Avram değil Terah olmalıydı. Ülkesini, akrabalarını, baba evini bırakan ve gelip Harran'a yerleşen Avram değil Terah'dır. Zaten Terah'ın ülkesini, akrabalarını, baba evini bırakıp Kenan ülkesine doğru yola çıkmasının belirgin bir nedeni de yoktur. Ama bundan da garip olan Kenan'a gitmek üzere yola çıkan Terah'ın neden ölünceye kadar Harran'da kaldığıdır. Terah'ın 70 yaşında iken bir oğul sahibi olduğunu biliyoruz. Kumran yazmalarında da Harran'a geldikleri sırada "**Avram'ın 70 yaşında olduğu**" açıkça belirtilir.[674] Urfa'dan yola çıktıkları zaman Avram'ın evli olduğunu da biliyoruz. Bu durumda Terah Harran'a geldiği sırada yaklaşık 140 yaşından fazla olmalıdır. Kumran yazmaları Harran'a geldiği sırada Terah'ın 145 yaşında olduğunu da bildirir. 205 yaşında öldüğüne göre de Harran'da yine yaklaşık olarak 60 yıl

[673] Yaratılış, 11:1-3

[674] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.481, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

kadar yaşamış olmalıdır. Kenan'a gitmek üzere yola çıkan birisinin, Kenan'a gitmeyip Harran'a yerleşmesinin ve ölünceye kadar orada yaşamasının hiçbir mantıklı açıklaması yoktur.

"Avram Rab'bin buyurduğu gibi yola çıktı. Lut da onunla birlikte gitti. Avram Harran'dan ayrıldığı zaman 75 yaşındaydı."[675]

Yola çıkanların sayısı üç kişidir. Zaten dört kişi gelmiş ve babaları Terah ölünce üç kişi kalmışlardır. Avram, Kenan Eli'ne göçmüş olsa bile, Tevrat'taki anlatımdan açıkça görülebileceği gibi, bazı yakınları Harran'da yaşamayı sürdürmektedirler. Harran'a göçenler kabilenin ya da ailenin bütünü değildir. Avram'ın tek kardeşi olan Nahor da doğduğu yer olan Ur-Urfa-Ur el Keldayin'de kalmıştır. Bu bilgiyi de not edelim çünkü ileride gerekecektir.

Burada anlaşılmayan bir konu vardır ve o da Avram'ın yaşıdır. Çünkü Kutsal Kitap bize der ki: **"Yetmiş yaşından sonra Terah'ın Avram, Nahor ve Haran adlı oğulları oldu."**[676] Ve sadece altı ayet sonra da bildirir ki: **"Terah 205 yıl yaşadıktan sonra Harran'da öldü."**[677] Ölüdeniz Yazmalarından edindiğimiz bilgilere göre de; Harran'a geldiği sırada 70 yaşında olan Avram, 60 yıl da Harran'da yaşamıştır.

Soru: Avram kaç yaşındadır?

Cevap: 205-70 = 135 veya

70+60 =130

Bilemediniz! Avram 75 yaşındadır.

Harran'a geldiği sırada 70 yaşında olan bir insan 60 yıl da Harran'da yaşadıktan sonra nasıl 75 yaşında olabilir? Bunun bir açıklaması var mıdır? Sözü edilen Kutsal Kitap semavi olduğu iddia edilen tek Tanrılı bir dinin kutsal kitabı değil midir? Sözü edilen adam üstelik de ilk ata olarak kabul ettikleri Patrik (Patriarc) değil midir? Üstelik de bu yaş bir kere değil iki kere düzeltilmiştir. Eski

[675] Yaratılış. 11:4-5
[676] Yaratılış, 11:26
[677] Yaratılış, 11:32

tercümelerdeki **"Ve Terah'ın günleri 235 yıl oldu ve Terah Harran'da öldü."** ifadesine göre ise 160 ya da 165 yaşında olması gerekmekte değil midir? Siz bu soruları daha da çoğaltabilirsiniz ama bunlar bir işe yaramayacak ve Avram Kutsal Kitap yazıcıları sayesinde 100 ya da 160 veya 190 yaşından sonra üstelik de kısır olan karısından bir de çocuk sahibi olacaktır.

Bundan daha da önemli olan ise Avram'ın değil, karısı Saray'ın yaşıdır. Kutsal Kitap verilerinden Avram'la Saray arasında on yaş fark olduğunu biliyoruz. Bu durumda Harran'dan ayrıldıkları sırada Saray doğru hesaba göre 125 ya da 155 yaşında olmalıdır. İşte bu 125 veya 155 yaşındaki Saray, Kutsal Kitap yazıcıları sayesinde Kralların haremine girmekle kalmayacak, kısır olmasına rağmen 150 ya da 180 yaşında bir de çocuk doğuracaktır.[678]

Bir kalem darbesiyle önce 90, sonra 60 yaş gençleştirilmiş olan Avram artık yoluna devam edebilir. Ama hangi yola devam edeceği konusu biraz karışıktır. Çünkü Rab ona **"Sana göstereceğim yere git."** demiş ama hangi ülkeye gideceğini henüz belirtmemiştir. Avram bu belirsizliğe rağmen yola çıkar. **"Karısı Saray'ı, yeğeni Lut'u, Harran'da kazandıkları malları, edindikleri uşakları yanına alır."**[679]

Sonunda Avram'ın Kenan ülkesine doğru yola çıktığı da anlaşılır ama Rab, Avram'a hala gideceği yeri göstermiş değildir. Rab gösterdi ise de Yahudi Peygamberleri yazmayı unutmuşlardır. Dolayısıyla Avram'ın neden başka bir yere değil de Kenan ülkesine doğru yol almakta olduğu bilinmezliğini korumaktadır.

Burada bir parantez açalım ve Yahudi-Hıristiyan dünyasının Patriyark'ı yani ilk atası olan Avram'a bu ünvanı kazandıran özelliklerine bir göz atalım:

Kutsal Kitap'ta Avram'ın kişiliği hakkında fazlaca bir bilgi yoktur. Olan bilgilerde lehinde değil aleyhindedir. Sözgelimi karısı Saray'ı kızkardeşi olarak tanıtmak ve başkasıyla evlenmesine göz yummak

[678] Talmut'ta *"Abram, kendisinden 42 yaş küçük olan yeğeni Sara ile evlendi."* şeklinde bir bilgi vardır.

[679] Yaratılış, 11:6

gibi. Karısının sözüyle Hacer'i ve ondan olan oğlu İsmail'i bir parça yiyecek ve biraz suyla çölün ortasına atar. Bunların dışında yeğeni Lut'u kurtarmak için 318 adamıyla, dört Kralın ordularını önüne katıp Şam'a kadar kovalaması dışında başkaca bir eylemi de yoktur. Sonuç olarak Avram'ın özelliği, "özelliksiz" olmasıdır diyebiliriz. Bu durumda Rab'bin İbranileri büyük bir ulus yapmak için neden Avram'ı seçtiği de belirsizliğini korumaktadır.

Bu arada Avram, Kenan ülkesine ulaşır ve Şekem denilen yere kadar ilerler.[680] Burada Rab ikinci defa Avram'a görünerek **"Bu toprakları senin soyuna vereceğim."** der. Avram kona göçe Negev denilen bir yere ulaşır.[681] Büyük olasılıkla gitmesi gereken yer henüz bildirilmediğinden avare avare dolaşmaktadır. Eski Tevrat tercümeleri bu durumu **"Ve Abram gitgide Cenup'a doğru göç ediyordu."**şeklinde yazar.[682] Bu arada bölgede yaşanan bir kıtlık yüzünden Mısır'a gider. Eski tercüme bunu **"Ve memlekette kıtlık oldu; ve Abram orada misafir olmak üzere Mısır'a gitti."** diye bildirir. Bu kıtlık olayı da pek inandırıcı değildir. Bir karış ekili toprağı olmayan sürü sahibi bir göçebe olası bir kıtlıktan niçin etkilensin? Üstelik bu durum İsrail'in Tanrısı Rab'bin; tek kulu olan Avram'ın geçimini sağlayamaması gibi uygunsuz düşüncelere de yol açabilir ve üstelik; Avram'ın **"Harran'da kazandıkları mallar, edindikleri uşaklarla"** yola çıktığının düşünürsek iyice anlamsızlaşır. Ölüdeniz Yazmalarında Avram bu durumu şöyle anlatır: "Aradan beş sene geçtikten sonra Firavunun emri üzerine, Mısır prenslerinden üç adam benim ve karımın işlerini deneylemek için geldi."[683] Üstelik Avram Mısır'da kendisini denetlemeye gelen Mısırlı prensler için **"Kuraklık yüzünden onlara yakındım, daha fazla yemek ve içecek şarap için söz verdiler."** diyerek bu kuşkuları haklı çıkarır.[684] Mısırlı memurların Avram'a daha fazla yemek

[680] Bu Şekem daha sonra Eski Ahit'te İsrail Krallığının bir şehri olarak gösterilecektir.
[681] Bugünkü İsrail'in güneyinde bir yer adı.
[682] Bu ifade yeni tercümede yoktur.
[683] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.474, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005
[684] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.474, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

ve içecek şarap için söz vermelerinin ve Avram'ın "misafir" olmak üzere Mısır'da bulunmasının da hiçbir anlamı yoktur. Çünkü anlatılan hikâyeye göre; sonuç olarak Avram kıtlık yüzünden Mısır'a sığınmış olan binlerce göçebeden birisidir. Mısırlılar onu neden misafir ederek ihtiyaçlarını karşılasın?

Daha önce değinmiş olduğumuz gibi Avram karısı Saray'ı kızkardeşi olarak tanıtır. Terah üzerinden yaptığımız hesaba göre 130 ya da 160; Kutsal Kitap yazıcılarının düzelttiği hesapla 70 yaşında olması gereken Saray güzelliği ile Mısırlıları büyüler. Üstelik Avram da karısının ne kadar güzel olduğunu şu sözlerle anlatır: **"Onun yüzüne bakınca, o ne kadar güzel, başındaki saçlar ne ince, gözleri ne kadar güzel, burnu ne hoş! Bütün ışıltılar onun yüzünde, göğsü ne kadar güzel! Beyazlığı ne sevimli! Kollarının görünüşü ne biçimli! Elleri ne kadar uygun. Avuçları ne hoş, parmakları uzun ve ince. Bacakları ne güzel! Kalçaları kusursuz. Bütün kızların ve gelinlerin hiçbiri onun kadar güzel değil."** [685] Burada ilgi çekici olan bu güzel kadının doğru hesapla 160, Yahudi Peygamberlerinin hesabıyla 70 yaşında ve üstelik çöl şartlarında göçebe bir hayat sürdüren bir kadın olmasıdır.

Saray'ın güzelliğini duyan Firavun onu haremine alır. Avram bu konuda **"Kral onun güzelliği karşısında tutuldu. Onu kendisine aldı."** der.[686] Mısır Firavunu Saray'ın hatırı için Avram'a karşı iyi davranır ve kutsal kitabın yazdığına göre **"Avram davar, sığır, erkek ve dişi eşek, kadın ve erkek köle, deve sahibi olur."**[687] Avram da **"Ben, Avram, yanımda büyük bir yükle, altın ve gümüşlerle ve yeğenim Lut'la beraber Mısır ülkesinden ayrıldım."** der.[688] Ama söylemeyi unuttuğu şey Firavunun; daha sonra cariyesi olacak ve ona İsmail'i doğuracak olan Hacer'i de ona he-

[685] M.İlmiye Çığ, İbrahim Peygamber, sh.88, Kaynak Yayınları, Kasım-2006. Altıncı basım

[686] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.475, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

[687] Yaratılış, 13:16

[688] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.476, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005

diye ettiğidir.[689] Prof. Çığ bu konuda şunları yazar: **"Kral bana ince keten elbiselikleri ve Hacer'i verdi. Ve ben Abram, bol sığırlar, gümüş ve altınla zengin oldum ve Mısır'dan ayrıldım."**[690] Ama bu da doğru olmasa gerektir çünkü Ölüdeniz Yazmalarına göre Avram Mısır'dan kendi isteğiyle ayrılmamış; Firavunun emriyle kovulmuştur. İki yıl evli kaldığı Saray'ın Avram'ın kızkardeşi değil karısı olduğunu öğrenen Firavun Avram'a; **"Saray yüzünden başıma ne işler açtın? Bana, aslında karın olan Saray'ın kızkardeşin olduğunu söylemiştin; bu yüzden onu kendime eş edindim. İşte karın Saray! Mısır ülkesini terk edeceksin."** diyerek Avram'ı Mısır'dan kovmuştur.[691] Üstelik bu kovulmayı garanti etmek için görevlendiği adamlar da Mısır'dan çıkana kadar Avram'a eşlik etmişlerdir. Avram bu konuda **"Mısır'dan çıkana kadar benimle yolculuk edecek adamları yanıma verdi."** der [692]

Her zaman olduğu gibi bir süre Saray'la evli kalan ve Avram'ı hediyelere boğan Firavunun kim olduğu bilinmez. Kutsal Kitap ta da belirtilmez ama Saray'ın bu Firavunla evli kaldığı süre Ölüdeniz Yazmalarında Avram'ın ifadesiyle iki yıldır.[693] Zaten görünüşe göre Firavunun adından ve Saray'ın Firavunla ne kadar evli kaldığından çok; kazanılan **"mal"** önemlidir. Çünkü Kutsal Kitap **"Avram karısı ve sahip olduğu herşeyle birlikte Mısır'dan ayrılıp Negev'e gitti."** diyerek bu **"sahip olunan her şey"** kavramını yeniden vurgular. Ancak bizzat Firavunun emriyle Mısır'dan kovulan ve yanına adam verilerek Mısır'dan çıkışı garanti edilen bir adamın söylenen mal varlığıyla Mısır'dan ayrılmış olması hiçbir şekilde inandırıcı değildir. Buna rağmen **"Ve Abram sürülerde, gümüşte ve altında çok zengindi. Ve konaktan konağa göçerek Cenub'tan Beyt-el'e Beyt-el ile Ay arasında başlangıçta çadırının olduğu yere kadar, evvelce orada yapmış olduğu sunağın yeri-**

[689] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.476, Çev.Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, Mart-2005
[690] M.İ.Ç. İbrahim Peygamber, sh.89
[691] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.476
[692] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.476
[693] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.475

ne kadar gitti." diye yazar Kutsal Kitap.[694] Bu ifade Ölüdeniz Yazmalarında Avram'ın ağzından **"Sunak kurduğum Beytel'e varıncaya kadar önceden konaklamış olduğum yerlerde tekrar konakladım. Sonra burada ikinci bir sunak yaptım."** şeklindedir.[695] Bunun hemen ardından da Kutsal Kitap **"Abramla beraber giden Lut'un da koyunları ve sığırları ve çadırları vardı. Ve birlikte oturmak için yer onları taşıyamıyordu; çünkü onların malları çoktu ve birlikte oturamıyorlardı."** diye ekler.[696] Avram'ın nasıl zengin olduğunu biliyoruz ama; kıtlık yüzünden Avram'la beraber Mısır'a sığınan ve asıl adı Lot olan Lut'un bu zenginliğinin anlaşılabilir bir yönü yoktur. Çünkü Lot; sonuç olarak Mısırlı memurlara **"Kuraklık yüzünden onlara yakındım, daha fazla yemek ve içecek şarap için söz verdiler."** diyen Avram'ın yardıma muhtaç olan yeğenidir. Buna rağmen **"Avram Lut'a, "Biz akrabayız." dedi, "Bu yüzden aramızda da çobanlarımız arasında da kavga çıkmasın. Bütün topraklar senin önünde. Gel, ayrılalım. Sen sola gidersen, ben sağa gideceğim. Sen sağa gidersen, ben sola gideceğim."** der."[697] Avram'ın bu sözleri üzerine **"Lut çevresine baktı. Şeria Ovası'nın tümü RAB'bin bahçesi gibi, Soar'a doğru giderken Mısır toprakları gibiydi. Her yerde bol su vardı.** RAB Sodom ve Gomora kentlerini yok etmeden önce ova böyleydi. **Lut kendine Şeria Ovası'nın tümünü seçerek doğuya doğru göçtü. Birbirlerinden ayrıldılar."**[698] **Avram Kenan topraklarında kaldı. Lut ovadaki kentlerin arasına yerleşti, Sodom'a yakın bir yere çadır kurdu.**[699] Bu ifade de Ölüdeniz Yazmalarında **"Lut uzaklarda, Ürdün ovasına yerleşti. Bense Beytel dağına yerleştim"** şeklindedir.[700]

[694] Yaratılış 13:3
[695] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.478
[696] Yaratılış 13:5-6
[697] Yaratılış 13:8-9
[698] Yaratılış 13:10-11
[699] Yaratılış 13:12
[700] G.vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.478

Lebanon
Damascus
Har Hermon
Tyre
Kiryat Shmona
Nahariya
Tsfat
Kinneret (Sea of Galilee)
Syria
Akko
Tiberias
Haifa
lediterranean Sea
Nazareth
Beit She'an
Jordan (Ha Yarden) River
Hadera
Jenin
Netanya
Tul Karm
Herzliya
Ktar Saba
Bnorham
Tel Aviv - Yafo
Bat Yam
Ramla
Ramalla
Amman
Ashdod
Jerusalem
Jericho
Ashkelon
Bethlehem
Azs
Hebron
Kefar Yuvel
Han Yunes
Be'er Sheva
Arad
Dead (Salt) Sea
Israel
Ha Negev
Jordan
Sinai Desert
Mitspe Ramon
Petra
gypt (Mitzraim)
Eilat
Gulf of Eilat
Saudi Arabia
003 ThirdTemple.com

Harita-9

Zengin olmanın önemliliğini vurgulamaya çalışan bu hikâyenin bir tek kelimesi bile doğru değildir. Üstelikte **"ne pahasına olursa olsun"** türü bir vurgulamayla insanları ahlaksızlığa teşvik etmektedir. Bu teşvikin bir Kutsal Kitap tarafından yapılıyor olması ise başlı başına bir talihsizlik olarak değerlendirilmelidir. **Kutsal kitabın "Abram'la beraber giden Lut'un da koyunları ve sığırları ve çadırları vardı. Ve birlikte oturmak için yer onları taşıyamıyordu; çünkü onların malları çoktu ve birlikte oturamıyorlardı."** ifadesi "Mal ve zenginlik" konusuna vurgu yapmaya çalışan Yahudi Peygamberlerinin bir abartısından başka bir şey değildir. Avram'la Lut'un ayrıldıkları söylenen Beytel, bilinmeyen bir yer değildir. Kudüs'ün on bir mil daha kuzeyinde bugün de var olan küçük bir kenttir. Kudüs'ün on bir km kuzeyinden bakıp ta Ölüdeniz'in güneyini görebilmek, ancak Yahudi Peygamberlerine özgü bir görüş yeteneğidir. Üstelik **"kendine Şeria Ovası'nın tümünü seçerek doğuya doğru"** göçen Lut'un; Güneydeki Sodom'a değil, Doğu'daki Amman'a ulaşması gerekir. Üstüne üstlük İlk Ata'nın yeğeninin yerleşmek için neden bir "Günahkâr kenti" seçtiği de ayrı bir konudur. Bu da yetmezmiş gibi Kutsal kitabın yazdığına göre; bölge Krallarla doludur ve biraz sonra belirteceğimiz gibi bunlardan dokuz tanesinin adları da sayılmaktadır. Yağma için birbirleriyle vuruşan bu Kralların ortasında **"Yer onları taşıyamıyordu."** denilen miktarlarda mallarla serbestçe gezinmek olanaklı değildir. Bu da Yahudi Peygamberlerinin yaşadıklarını iddia ettikleri coğrafyayı hiç bilmediklerini gösterir. Üstelik yalnız coğrafya konusunda değil, bölgenin tarihi konusunda da cehaletin zirvelerinde gezinmektedirler.

Bu arada; Rab Avram'a yine görünür ve **"Gördüğün bütün toprakları sana vereceğim, soyunu yerin tozu kadar çoğaltacağım."** der.[701] Ama o sırada bölge oldukça karışmıştır. Çünkü Şinar Kralı Amrafel, Ellesar Kralı Aryak, Elam Kralı Kederlaomer ve Goyim Kralı Tidal birleşerek Sodom Kralı Bera, Gomora Kralı Birşa, Adma Kralı Şinav, Sevoyim Kralı Şemever ve Bala Kralı Soar'dan oluşan beşli bir gruba karşı savaş açmışlardır. Elam Kralı Kederlaomer'i destekleyen birinci grup; Siddim vadisi denilen bir

[701] Yaratılış, 13:2

yerde ikinci grup Kralların ordusunu yener. Galip gelen dört Kral Sodom ve Gomore'nin bütün malını ve yiyeceğini alıp giderken Avram'ın yeğeni Lut ile mallarını da götürürler."**Çünkü o da Sodom'da yaşıyordu.**"[702] Böylece Avram'la Lut'un birbirlerinden neden ayrıldıkları ve Lut'un neden Sodom'a yerleştiği de ortaya çıkar.

Bunu duyan Avram **"Evinde doğup yetişmiş 318 adamını yanına alarak dört Kralı ve ordularını Dan'a kadar kovalar."**[703] Avram'ın evinde doğup yetişmiş bu 318 adam Mısır'da yanında mıydı sorusunu sormuyoruz çünkü; Ölüdeniz Yazmalarında "Kölelerinin arasından savaşa hazırlıklı 380 adam seçti." şeklinde anlatılan bu hikâyenin hiçbir şekilde doğru olamayacağı anlaşılmaktadır.[704] Burada önemli olan Avram'ın bu 318 çobanla dört Kralı ve ordularını Dan'a kadar kovalamasıdır. Bu kovalama hikâyesinde de Yahudi Peygamberleri yine suçüstü yakalanmışlardır. Çünkü Dan kenti, Avram'ın bu dört Kralı önüne katıp kovalamasından yaklaşık bin yüzyıl daha sonra Yakup'un 12 oğlundan biri olan Dan'ın soyundan gelenler tarafından kurulacak ve Kutsal Kitap bunu şöyle bildirecektir: **"Dan oğulları Layiş üzerine yürüdüler. Barışçıl ve herşeyden habersiz olan kent halkını kılıçtan geçirip kenti ateşe verdiler. Dan oğulları kenti yeniden inşa ederek oraya yerleştiler. Yakup'un oğlu olan ataları Dan'ın anısına kente Dan adını verdiler."**[705]

Bu bilgi, Avram'ın hikâyesinin Dan şehri kurulduktan sonra kaleme alındığını açıkça bildirir.Ama bunun farkına varılmış olsa gerektir ki bir sonraki ayette Avram, yanındaki 318 adamla, önüne kattığı dört Kralı sadece Şam'a kadar kovalamakla yetinecektir. Kutsal Kitap **"Avram adamlarını gruplara ayırdı, gece saldırıp onları bozguna uğratarak Şam'ın kuzeyindeki Hova'ya kadar kovaladı."** diye yazar.[706] Ama Kumran yazmalarına göre; Şam'ın kuzeyindeki yerin adı **Hova değil, Helbon'dur.**[707] Helbon da

[702] Yaratılış, 14:1-2
[703] Yaratılış, 14:14
[704] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.478
[705] Hâkimler, 18:27-29
[706] Yaratılış, 14:15-16
[707] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.478

Şam'ın kuzeyinde değil, İsrail'de Lut gölünün biraz kuzeyindedir. Sonuç olarak Avram "**Yağmalanan bütün malı alıp, yeğeni Lut'la mallarını, kadınları ve halkı geri getirir.**"[708]

Avram'ın evinde doğup büyümüş 318 uşağıyla dört Kralı ve ordularını Şam'ın kuzeyindeki Hova'ya ya da Helbon'a kadar kovalayıp bir de üstüne üstlük bozguna uğratarak yeğenini ve mallarını kurtarması elbette bir kahramanlıktır. Ama ne yazık ki o tarihte Şam kenti de henüz kurulmamış olduğundan Avram'ın bu kahramanlık hikâyesi bütün inandırıcılığını yitirmektedir. Şam kenti olmuş olsa bile, Sodom ve Şam arasındaki uzaklık bu kovalama eylemine izin vermemektedir Çünkü Sodom Ölüdeniz'in Güney kıyısında; Şam ise bilindiği gibi Suriye'dedir. Üstelik bu adı geçen Kralların hiçbirisi diğeriyle çağdaş değildir. Üstüne üstlük isimleri de çarpıtılmıştır. Eski Ahit'in Kederlaomer dediği Kral; Elam Kralı Kudur-Laghamar'dır. Aryok dedikleri Kral Eri-Aku, Tidal dedikleri Kral da Tut-Ghula'dır.

1897 yılında Victoria enstitüsünden T.Pinches Sportoli koleksiyonu olarak bilinen bir dizi tableti deşifre ederken bu Kralların isimlerine ve Kudur-Laghamar'ın diğer iki Kralla yaptığı bir ittifaktan bahsedildiğini açıkladı. Judeo-Hıristiyan bilim adamları bu söylentinin üzerine düşüncesizce atılarak hemen Eski Ahit'te adı geçen Kral Tidal'in Hitit Kralı I. Tudhaliya olduğunu ilan ettiler. Ne var ki Hitit Kralı I.Tudhaliyanın İ.Ö.1450 yıllarında yaşamış olduğunun saptanmasıyla bunun doğru olamayacağı anlaşılmış oldu. Bundan sonra İstanbul Arkeoloji Müzesinde araştırma yapan Vincent Scheil adında başka bir din adamı; Hammurabi tarafından yazılan bir mektupta Elam Kralı Kudur-Laghamar'ın adına rastladığını açıkladı. Judeo-Hıristiyan çevreler bu kere de Eski Ahit'te Şinar Kralı Amrafel olarak geçen Kralın ünlü Babil hükümdarı Hammurabi olduğu sonucuna vardılar. Ne var ki Hammurabi'nin İ.Ö.1750 yıllarında yaşadığı açıkça biliniyordu ve Hammurabi Şinar Kralı Amrafel olsa bile İ.Ö.2100' lerde yaşadığı bildirilen Abrahamla çağdaş olamazdı. Üstelik yukarıda sözünü ettiğimiz Sportoli tabletlerinin kaynağını daha eski metinlerden aldığı da sonraki yıllarda ortaya çıkmıştır.

[708] Yaratılış, 14:15-16

Konunun uzmanı olan Sümerolog Prof.Muazzez İlmiye Çığ da Avram'ın savaştığı bu Kralların çağdaş olmadığını ve **"değişik zamanlarda yaşamış Krallar"** olduğunu bildirir.[709] B.Eldem'in yazdığına göre de, **"Bu Kralların hiçbiri birbiriyle çağdaş değildir. Genesis yazarları adı geçen Kralların aynı yıllarda yaşayıp ortak bir savaşın içinde yer aldıklarını düşünerek bütün hikâyeyi buna göre kurmuşlardır. Avram'ın da bir biçimde içine karıştığı savaşın büyük ihtimalle bir kurgu olması, devamında gelen Sodom ve Gomore'nin yok edilmesi hikâyesine de gölge düşürmeye yeterlidir."**[710]

Bu "uydurulmuş" savaştan sonra yani **"Avram, Kedorlaomer'le onu destekleyen Kralları bozguna uğratıp dönünce, Sodom Kralı onu karşılamak için Kral vadisi olan Şave vadisine"** gider. Ancak Avram'ı karşılamaya gelenler arasında çok önemli birisi daha vardır. Kutsal Kitap bu konuda **"Yüce Tanrı'nın kâhini olan Salem Kralı Melkisedek ekmek ve şarap getirdi."** diye yazar.[711] Gariplikler zinciri yine başlamıştır. Bunlardan birincisi Salem'in Kudüs'ün eski adlarından biri olmasıdır. Yani Melkisedek'in Kudüs Kralı olduğu söylenmektedir. İkinci gariplik bu Melkisedek'in doğrudan **"Tanrı'nın oğlu"** olmasıdır. Üçüncü gariplik ise Tanrı'nın oğlu ve Kudüs Kralı olan bu Melkisedek'in Avram'ı kutsaması ve Avram'ın da bu kutsanmaya karşılık Melkisedek'e herşeyin ondalığını vermesidir. Çünkü Melkisedek; kutsal kitabın yazdığı gibi yalnız "Yüce Tanrı'nın kâhini" değil, üstelik **"Semavi kurtarıcıdır. Başmelek Mikail ile özdeşleştirilen Melkisedek, "Cennet'in Oğulları'nın" ya da "Adalet Tanrıları'nın"** başıdır. **Onun için kullanılan diğer isimler Elohim ve El'dir."**[712] Bilindiği gibi Elohim Tanrılar, El de Tanrı demektir ve bu durumda Avram'ı karşılamaya giden Melkisedek hem Tanrı'nın oğlu, hem de Tanrı'nın ta kendisidir.

Hıristiyanların İncil'in de ise Melkisedek konusunda şunlar da yazılıdır. **"Melkisedek Salem Kralı ve yüce Tanrı'nın kâhiniydi. Kralları bozguna uğratmaktan dönen Avram'ı karşılamış ve**

[709] M.İ.Çığ, İbrahim Peygamber, sh.26
[710] B.Eldem, Marduk'la Randevu, sh.129
[711] Yaratılış, 14:18
[712] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.519

onu kutsamıştı. Avram da ona herşeyin ondalığını verdi. Melkisedek, adının anlamına göre, önce "Doğruluk" Kralı'dır. Sonra da Salem Kralı, yani esenlik Kralıdır. Babasız ve annesizdir. Soyunu gösteren bir kayıt yoktur. Ne günlerinin başlangıcı, ne yaşamının sonu vardır. Tanrı'nın oğlu gibi sonsuza kadar kâhin kalacaktır."[713]

İncil, **"Soyunu gösteren bir kayıt yok."** demektedir ama böyle bir kayıt vardır ve bu kayda göre de Melkisedek Tanrı'nın oğludur. Tufanın kahramanı Nuh'un kardeşi olan **"Nir, Sopranima ile evlidir ve karısı kısırlığıyla tüm aileyi üzüntüye boğmaktadır. Yüce efendinin baş hizmetkârı olan Nir için Sopranima'nın hamile olduğunun duyulması büyük bir utanç vesilesi olur. Nir, karısına öyle ağır şeyler söyler ki, kadın düşüp ölür. Karnı yarılır ve içinden üç yaşındaki bir çocuk iriliğinde bir oğlan çıkar. Nir kardeşi Nuh'u yardıma çağırır. Birlikte Sopranimo'yu gömer ve oğlancığa "Melkisedek" adını verirler. Aynı Melkisedek Salem'in efsanevi Rahip Kralı olarak ün salacaktır.**

Efendi tufanı başlatmak için bend kapılarını açar açmaz, melek Mikail yeryüzüne iner ve üvey baba Nir'e, Melkisedek'i Sopranimo'nun rahmine aşılayanın Efendi'nin ta kendisi olduğunu anlatır. Ve bu nedenle Efendi, başmelek Mikail'i, Tufanı kazasız belasız atlatabilmesi için oğul Melkisedek'i alıp cennete götürmekle görevlendirmiştir."[714]

Avram'ı karşılayarak kutsayan Melkisedek, işte bu Melkisedek'tir. Babası olan Efendi sayesinde Tufanı atlatmış ve tufandan binlerce yıl sonra Salem Kralı olarak karşımıza çıkmıştır. Çıkmakla da kalmamış Avram'ı kutsamıştır. Daniken bu konudaki şaşkınlığını şöyle dile getirir: **"Yahudi geleneğindeki hiyerarşide, üç kült kurucudan birincisi olan Abraham bir numarada yer alır. Ve bir de bakılır ki, hemen hemen hiç tanınmayan bir Melkisedek geliverir ve Abraham'ı kutsar!** İnsanlığın dedesi de boyun eğer ve herşeyin ondalığını verir. Yüce Tanrı'nın ne tür bir rahibidir bu?"[715]

---

[713] İncil, İbraniler, 7:1-3

[714] Erich Von Daniken. Tanrıların Stratejisi, sh.24, Cep Kitapları, Ekim-1983

[715] Daniken, Kıyamet Günü, sh. 24

Bu Melkisedek'in adı Davut'un mezmurlarında da geçer ama çok ilginç bir şekilde bu kere **"düzen kurucu"** olmuştur. "RAB ant içti, kararından dönmez: "Melkisedek düzeni uyarınca Sonsuza dek kâhinsin sen!" dedi."[716] Aynı şekilde Hıristiyanların İncilinde de yer alır. "Melkisedek düzeni uyarınca Sen sonsuza dek kâhinsin."[717] Buradaki Kâhin ise İsa'dır. Çünkü Tanrı tarafından Melkisedek düzeni uyarınca başkâhin atanmıştır.[718] Birkaç ayet sonra yeniden tekrarlanır. **"Melkisedek** düzeni uyarınca sonsuza dek başkâhin olan İsa oraya uğrumuza öncü olarak girdi."[719]

Efendi'nin buyruğu üzerine Melkisedek'i alıp cennete götüren Başmelek Mikail de ayrı bir âlemdir. Başmelek Mikail de Meleklere yaptığı bir konuşmada; **"Ve orada yedi dağ gördüm. İkisi doğuda, ikisi batıda, ikisi kuzeyde ve ikisi güneydeydi. Orada Cebrail meleği gördüm."** şeklinde garip bir söz söyler.[720] Bu sözlerden anlaşıldığına göre; ya Başmelek Mikail sayı saymayı bilmiyordur; ya da metin editörü olan Yahudi Peygamberi toplama işleminden henüz haberdar değildir. Bir diğer olasılık ta Başmelek Mikail'in sözüne güvenilir biri olmamasıdır.

Melkisedek hikayesininin önemi bize, Yahudi Kutsal Kitap yazıcılarının düşünce dünyalarını göstermesidir. Bu düşünce dünyasının içinde hiçbir tutarlılık olmadığı gibi, hayalle gerçeğin karışımının nerede başlayıp nerede bittiği de anlaşılabilir olmaktan uzaktır. Ama bu Melkisedek hikâyesinden daha kötüleri de vardır ve şimdi okuyacaklarımız bu kötü örneklerden birisidir.

"Rab yine Avram'a göründü ve 'korkma Avram' diye seslendi. Senin kalkanın benim. Ödülün çok büyük olacak. Avram '*Ey egemen Rab, bu toprakları miras alacağımı nereden bileceğim?*' dedi. Rab, '*Bana bir düve, bir keçi, bir koç getir.*' dedi. '*Hepsi üçer yaşında olsun. Bir de kumruyla güvercin yavrusu getir.*' Avram hepsini getirdi, ortadan kesip parçaları birbirine karşı dizdi. Güneş batıp karanlık çökünce dumanlı bir mangalla

[716] Mezmurlar, 110: 4
[717] İncil, İbraniler, 5: 6
[718] İncil, İbraniler, 5: 10
[719] İncil, İbraniler, 5:20
[720] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.542

alevli bir meşale göründü ve kesilen hayvan parçalarının arasından geçti."[721]

Eğer burada anlatılmak istenen Rab Tanrı'nın elinde dumanı tüten bir mangalla gezdiği ve kesilip dizilen et parçalarıyla kendine bir ziyafet çektiği ise, bu elbette anlaşılır olmaktan uzak olur. Ama Kutsal kitabın yazdığı tam olarak budur ve buna başka bir anlam yüklemekte pek olası görünmemektedir. İsrail Tanrısının bu kebapçılık eyleminden sonra Güneş batarken Avram derin bir uykuya daldı. Rab, Avram'a şöyle dedi **"Şunu bil ki senin soyun yabancı bir ülkede gurbette yaşayarak dört yüzyıl kölelik edip baskı görecek. Ama soyuna kötülük yapan ulusu cezalandıracağım. Soyun oradan büyük malvarlığı ile çıkacak. Soyunun dördüncü kuşağı buraya geri dönecek."**[722]

Yabancı bir ülkede dört yüzyıl yaşayıp, baskı görecek üstelik kölelik yapacak olan bir soyun nasıl zengin olabileceği ve kölelik yaptığı bu ülkeden büyük bir varlığıyla nasıl çıkabileceği metin yazarı Yahudi Peygamberinin sorunu olarak kabul edilebilirse de gerçek böyle değildir. Çünkü kölelik yaparak zengin olan bir kavmi tarih henüz yazmamıştır.

Bu ifadenin bize anlattığı bir tek şey vardır: Avram'ın üzerinden Musa'ya kadar uzanacak olan soy ağacının ve her iki hikâyenin uçlarını birbirine bağlama gayretlerinin ilk adımları atılmıştır. Yabancı bir ülke, dört yüzyıl kölelik ve baskı, dört nesil ve sonunda büyük mal varlığı ile çıkılması, Mısır'dan çıkış hikâyesinin bir özeti olarak karşımızda durmaktadır. Mısır'dan çıkış hikâyesi de işte bu senaryoya göre yazılacaktır.

Eski Ahit yazarları için "**mal varlığı**" Saray örneğinde de olduğu gibi önemli bir konudur. Bu nedenle de sık sık vurgularlar. Ama bundan sonra gelen ayet de çok önemlidir. Çünkü kebap ziyafetinden memnun kaldığı için olsa gerek, **"O gün Rab, Avram'la antlaşma yaparak ona şöyle dedi. Mısır ırmağından büyük Fırat ırmağına kadar uzanan bu toprakları senin soyuna vereceğim."**[723]

[721] Yaratılış, 15:17
[722] Yaratılış, 15:12
[723] Yaratılış, 15:18

İsrailoğullarının Tanrısı sonuç olarak bir Tanrıdır ve elbette istediği toprağı istediğine verebilir. Ancak Rab Tanrı'nın Avram'a vermiş olduğu ve antlaşma ile de kayıt altına almış olduğu bu sözü, dört bin yıldan beri tutamamış olması da Rab Tanrı'nın sözüne olan güveni sarsıcı bir durumdur. Üstelik Rab Tanrı bunu sık sık yapmaktadır. Bu kadar vaatte bulunduğu Abraham; bırakınız Mısır ırmağından Fırat ırmağına kadar uzanan toprakları, karısı Saray ölünce mezar yerini bile parayla satın alacaktır. Daha başka örneklerini de yeri geldikçe vurgulayacağız.

Buna karşın Avram 99 ya da 159 ya da 199 yaşındayken Rab yine görünür. Avram'a "**Birçok ulusun babası olacaksın. Artık adın Avram değil Abraham olacak.** [724] **Çünkü seni birçok ulusun babası yapacağım. Soyundan uluslar doğacak. Krallar çıkacak. Senin, senden sonra da soyunun Tanrısı olacağım. Bir yabancı olarak yaşadığın toprakları, bütün Kenan ülkesini sonsuza dek mülkünüz olmak üzere sana ve soyuna vereceğim. Onların Tanrısı olacağım**" der.[725] Ama antlaşmanın bir şartı vardır. Bütün erkekler sünnet olacaklardır Çünkü sünnet Rab Tanrı ile oğulları arasındaki antlaşmanın belirtisi olacaktır.[726]

Sünnet yeni bir şey değildir ve Mısır'da ve birçok ülkede uzun zamandan beri uygulanmaktadır zaten. Çok Tanrılı Mısır'da erkek cinsel organı bereket sembolü olarak kutsal sayılmaktadır. Ondan bir parça koparılıp bu parçanın Tanrı'ya sunulması da Tanrı'ya saygıyı ve ona olan bağlılığı göstermektedir.[727] Kutsal Kitap yazıcılarının bunu bilmedikleri ve yeni bir uygulama sandıkları açıktır. Çünkü bu sünnet olayının arkasında asıl söylenilmek istenilen; sünnet olmanın "**seçilmiş kavim**" olmanın bir işareti olduğudur. Ama bundan çok daha önemli olan ve Judeo-Hıristiyan din bilimcilerin ısrarla görmezden geldikleri husus; bu sünnet konusunun bütünüyle çok Tanrılı pagan dinlerin bir uygulaması olduğudur. Burada çok Tanrılı pagan dinlerin bir uygulaması; yeni bir uygulama sanılarak İsrail Tanrısı tarafından istenilmektedir. Bu husus çok önemlidir. Çünkü hem İsraillilerin bundan habersiz olduğunu söy-

[724] Avram=Yüce Baba, Abraham=Çokların Babası
[725] Yaratılış, 17:1-8
[726] Yaratılış,
[727] M.İ.Çığ, İbrahim Peygamber, sh.98

ler; hem de İsrail kavminin bölgede yeni olduğunu. Bu nedenle de **"Sünnet'in kökeni Doğu'nun bereket törenlerine kadar uzanır ve geleneksel olarak buna verilen simgesel anlam Tekvin'in** (*Tevrat'ın yaratılış bölümü*) **hatalı bir yorumundan kaynaklanır." diye** yazar Messadıe.[728]

Kaçınılmaz sonuç ise 159 yaşında (düzeltilmiş hesapla 99) olan Abraham'ın, cariyesinden olan 13 yaşındaki oğlu İsmail'le birlikte sünnet edilmesidir. Ama bu sünnet hikâyesi burada bitmez ilerleyen bölümlerde tekrar karşımıza çıkacak ve bunların birinde RAB, Yeşu'ya **"Kendine taştan bıçaklar yap ve İsraillileri eskisi gibi sünnet et."** diyecek ve **"Böylece Yeşu taştan yaptığı bıçaklarla İsraillileri Givat-Haaralot'ta sünnet"** edecektir. Yeşu'nun taştan yaptığı bıçakla sünnet ettikleri ise altı yüz binden fazlası yirmi yaşın üzerinde olan ve bir o kadarı da yirmi yaşın altında olması gereken sayıda erkeklerdir. Yani Yeşu yaklaşık bir milyon İsrail oğlunu sünnet etmekle görevlendirilmiş bulunmaktadır. Üstelik bu işi de taştan bıçaklarla yapacaktır. Üstüne üstlük bunların çoğu kırk elli yaşında erkeklerdir. Yeşu'nun hiç durmadan bütün gün bu sünnet işiyle uğraştığını kabul etsek bile; bir günde yüz kişiyi sünnet etmesi durumunda, Yeşu'ya gerekli olan zaman bir milyon bölü yüz eşittir on bin gün demektir. Bu da yaklaşık olarak yirmi yedi yıl eder. Bu da Yeşu'nun Tanrı'nın emriyle ilk sünneti yaptığı gün doğan bir çocuğun; sünnet edilme sırası kendisine geldiğinde, yirmi yedi yaşında olması demektir. Doğal sonuç: yirmi yedi yıl boyunca gece gündüz İsrailliileri sünnet etmekle uğraşan Yeşu'nun; tam sonuncu İsrailliyi sünnet ettiği anda, sünnet olmayı bekleyen en az iki milyon İsraillinin sırada olmasıdır. Neresinden bakarsanız bakın; neresinden anlarsanız anlayın, bu sünnet hikâyesi tam bir yoruma açıktır.

Burada küçük bir parantez açalım ve Abraham'ın cariyesi Hacer ile oğlu İsmail hakkında bir bilgi notu sunalım. Eski Ahit'te yazıldığına göre Abraham karısı Saray kısır olduğu için cariyesi Hacer'den bir çocuk sahibi olmuş ve adını İsmail koymuştur. Bu da Sümerlerden alınmıştır, çünkü; **"Sümer'de eğer bir kadın çocuk doğu-**

[728] G.Messadıe, Musa, sh.415

ramazsa bir cariyesini kocasına verir."[729] Daha sonra "Tanrı'nın yardımıyla "Saray da bir oğul doğurmuştur. Bu gelişme üzerine Saray, **"Bu cariyeyle oğlunu kov dedi. Bu cariyenin oğlu, oğlum İshak'ın mirasına ortak olmasın."**[730] Saray'ın bu sözleri üzerine **"Abraham sabah erkenden kalktı, biraz yiyecek, bir tulum da su hazırlayıp Hacer'in omuzuna attı, çocuğunu da verip onu gönderdi."**[731]

Bunu yapan Musevi ve Hıristiyanların "İlk Ata"sı, yazanda bunların kutsal kitabıdır.

Bu arada Rab, Avram'ın ismini değiştirirken Saray'ın ismini de değiştirmiştir. **"Karın Saray'a gelince, bundan böyle onun adı Sara olacak.**[732] **Onu kutsayacak ve ondan sana bir oğul vereceğim."**[733]

SODOM VE GOMORE

Aradan zaman geçer ve bir gün Abraham çadırının önünde otururken üç adam görür. **"Abraham karşısında üç adamın durduğunu gördü."**[734] Kutsal Kitap'taki ifade aynen budur. **"Üç adam."** Bu üç **"adam"**dan birisi ise Rab'bin yani Tanrı'nın bizzat kendisidir. Abraham onları konuk eder, onlara yemek hazırlatır ve hazırlanan buzağıyı yoğurt ve sütle birlikte **"adamların"** önüne koyar. Adamlar ayaklarını yıkadıktan sonra yemeklerini yerken Abraham da yanlarında durur. Adamlar "Karın Sara nerede?" diye sorarlar. Abraham "Çadırda." diye yanıtlar. Bunun üzerine **"Rab Tanrı, gelecek yıl bu zamanda kesinlikle yanına döneceğim dedi. O zaman Sara'nın bir oğlu olacak. Sara Rab'bin arkasında çadırın girişinde durmuş dinliyordu. İçin için gülerek 'Bu yaştan sonra bu sevinci tadabilir miyim?' diye düşündü. Üstelik efendim de yaşlı."**

Kutsal Kitap'ta yazıldığına göre, Rab Tanrı ve iki arkadaşı, bir

[729] M.İ.Çığ, İbrahim Peygamber, sh.97
[730] Yaratılış, 21:10
[731] Yaratılış, 21:14
[732] Sara =Prenses
[733] Yaratılış. 17:15
[734] Yaratılış, 17:2

yandan süt ve yoğurt eşliğinde buzağı yerken bir yandan da Sara ve Abraham'la laf yarıştırmakla meşguldürler. Ama Rab Tanrı, Tanrı olduğu için Sara'nın" için için güldüğünü" fark eder. Sara korkar, '**gülmedim**' diye yalan söyler ama Rab '**hayır, güldün**' der.[735]

Bütün bunlar kutsal kitabın Yaratılış bölümünde üç konuk ara başlığı altında 1'den 15'e kadar olan ayetlerde aynen bu şekilde yazılıdır.

"**Adamlar oradan ayrılırken**" Sodom'a doğru baktılar. Abraham onları yolcu etmek için yanlarında yürüyordu. Rab, "**Yapacağım şeyi Abraham'dan mı saklayacağım.**" dedi. "**Kuşkusuz Abraham'dan büyük ve güçlü bir ulus türeyecek, yeryüzündeki bütün uluslar onun aracılığı ile kutsanacak.**"[736] Sonra Abraham'a "**Sodom ve Gomore büyük suçlama altında**" dedi. "**Günahları çok ağır, inip bakacağım.**"[737]

İnsan yaratan Rab Tanrı'nın neden piyade gezdiğini sormanın ne bir anlamı ne de bir faydası yoktur. Abraham'la yakınlığının ve onunla sırdaş olmasının da abartı olduğu ve Abraham'ın yüceltilmesine yönelik olduğu da açıktır. Bu Abraham'ın Tanrıyla giriştiği pazarlıktan da anlaşılır. Abraham "**Rab'be yaklaşarak, haksızla birlikte haklıyı da mı yok edeceksin?" diye sordu. "Kent'te elli doğru kişi var diyelim. İçindeki elli doğru kişinin hatırı için kenti bağışlamayacak mısın?" Rab, "Eğer Sodom'da elli doğru kişi bulursam onların hatırına bütün kenti bağışlayacağım." diye karşılık verdi.**"[738] Bu pazarlık sayı on kişiye ininceye kadar devam eder Ne var ki, Abraham'ın Tanrı'ya söylediği bu sözler Sümerlerde Ninurta'nın Nergal'e söylediği "**İyileri de kötülerin yanında, suçsuzları da sana karşı suç işlemiş olanlarla birlikte mi yok edeceksin?**" sözleriyle hemen hemen aynıdır ve Sümerlerden alındığı açıkça ortadadır.

"**Adamlar**" Sodom'a doğru giderler ama Rab, Abraham'ın yanında kalır. Diğer iki adam Sodom'a girerken "**adam**" değil "**melek**"

[735] Yaratılış, 18:1-12
[736] Yaratılış, 18:18
[737] Yaratılış, 18:16-17
[738] Yaratılış, 18:23-26

olurlar.[739] Büyük bir rastlantı sonucu olarak da Abraham'ın yeğeni Lut ile karşılaşırlar. Kutsal kitabın **ovadaki kentlerin arasına yerleşti, Sodom'a yakın bir yere çadır kurdu.**[740] diye yazdığı Lut onları Sodom'daki evine davet eder, "**mayasız ekmek**" pişirir ve yemek hazırlar. Yatmadan önce Sodom kenti ahalisinden bir kısım insanlar evi kuşatırlar ve yatmak için Lut'un konuklarını, yani Rab'bin arkadaşı olan iki meleği isterler. Lut'un onlara yalvarıp yakarmaları ve misafirleri yerine iki bakire kızını önermesi de bir işe yaramaz. Bunun üzerine Lut'un konukları olan "**iki adam**" Lut'u kolundan çekerek içeriye alır ve Sodomluları körlük silahıyla vururlar. Sonra Lut'u, karısını ve iki kızını kentin dışına çıkarırlar ve Lut'a "**Kaç canını kurtar, arkana bakma.**" derler.[741]

Rab, Sodom ve Gomora kentlerine gökten kükürtlü ateş yağdırarak bu kentleri, bütün ovayı, oradaki insanların hepsini ve bütün bitkileri yok eder.[742] Abraham sabah erkenden kalkıp Rab'bin durduğu yere giderek ovaya bakar. Yerden, tüten ocak gibi duman yükseldiğini görür.[743]

Spekülasyondan beslenen bazı yazarçizer takımı da bu hikâyeyi alır, "atom bombasına" dönüştürür ve meraklılarına pazarlarlar. Oysa bundan çok daha kötü bir olay İsrail'de yaşanır. Kutsal metnin yazdığına göre, Benyaminoğullarının Giva kentinde, Levili bir yolcu, cariyesi ile birlikte, geceyi geçirmek için yaşlı bir adamın evine konuk olurlar. Kent'in bir kısım ahalisi evi kuşatır ve ev sahibi olan yaşlı adamdan "o adamı dışarıya çıkar, onunla yatalım" diyerek konuğunu dışarı çıkarmasını isterler. Yalvarmaları bir işe yaramayan yaşlı adam, "erkek eli değmemiş kızımla adamın cariyesi içeride. Onları dışarıya çıkarayım, onlarla yatın, onlara dilediğinizi yapın" der. Ancak onu dinlemezler. Bunun üzerine Levili yolcu cariyesini zorla dışarı çıkarıp onlara teslim eder. Adamlar bütün gece kadına tecavüz ederler ve sonunda kadın ölür.[744]

---

[739] Z.Sitchin'e ve birçoklarına göre bu iki adam uzaylıdır. Ama bu iki uzaylının arkadaşı olan ya da onlarla birlikte olan Rab Tanrı'nın da uzaylı olup olmadığı konusunu görmezden gelirler.
[740] Yaratılış 13:13
[741] Yaratılış, 18:16
[742] Yaratılış, 18:19
[743] Yaratılış, 18:29
[744] Hâkimler, 19:15-26

Üstelik bunu yapanlar Sodom ve Gomore'dekiler gibi suçlama altında olan insanlar değil, Rab Tanrı'nın Benyamin oymağından olan inançlı oğullarıdır. Ama Rab Tanrı Giva kentine ne ateş ne de kükürt yağdırmaz. Çünkü bu hikâyenin tamamı uydurmadır. Sodom ve Gomore kentleri yalnızca Eski Ahit'te vardır. [745]Yakındoğu'da iki büyük kent olması gereken Sodom ve Gomore şehirleri ne daha önceki, ne çağdaşı ve ne de daha sonraki hiçbir kayıt da yoktur. Mısır kayıtlarında yoktur. Göreceli olarak yakın olan Filistin ve Babil kayıtlarında yoktur. Zamanın güçlü devleti Hitit kayıtlarında yoktur. O kadar yoktur ki; Ölüdeniz Yazmalarında bile yoktur. Çünkü bu el yazmalarında Avram'ın ağzından **"Lut uzaklarda, Ürdün ovasına yerleşti. Bense Beytel dağına yerleştim."** şeklindedir.[746] Bu da bize Sodom ve Gomore hikâyesinin sonradan uydurularak kutsal kitabın içine sokulmuş olduğunu garanti eder. Bu söylediğimizi kanıtlama olanağımız da vardır. Çünkü bu kentler hakkında arkeolojik bilgi ya da bulgu bile yoktur. İlk ata Abraham'ın torunları bu bölgeyi neredeyse karış karış kazmışlar ama bir şey bulamamışlardır. Yapılan araştırmalarda bölgede birkaç küçük yerleşim birimi izleri dışında hiçbir kalıntı yoktur. Genel kanı da bu küçük yerleşim birimlerinim deprem ya da toprak kayması gibi doğal nedenlerle terk edildiği yönündedir. Eski Ahit gibi kutsal bir kitap da anlatılan bu iki kent'ten hiçbir iz bulunamamasının verdiği şaşkınlık o kadar büyük olmuştur ki; H.Örs gibi yüksek dereceli bir Mason olan bir yazar bile bunun sebebinin **"Dört bin yıl önce büyük bir felaket sonucu, Sodom ve Gomore'nin tam anlamı ile yerin dibine batması olduğunu"** yazmıştır.[747]

Sodom ve Gomore olayından sonra Abraham yine yer değiştirme ihtiyacı duyar ve Negev'e göçerek Kadeş ile Sur kentleri arasına yerleşir. Sonra geçici olarak bir süre Gerar'da kalır. Dört Kralın ordusunu önüne katıp Dan'a kadar kovalayan ve bozguna uğratan Abraham; yine karısı yüzünden öldürülmekten korktuğundan, karısı Sara için yine kızkardeşim demiştir. Üstelik **"evinde doğup büyümüş 318 adamı da"** ortalar da yoktur. Gerar Kralı Abimelek

[745] Sodom-Sodome-Şezum. Gomora-Gomorrah- Omore
[746] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.478
[747] H.Örs, Musa ve Yahudilik, sh.153, Remzi Kitabevi, İstanbul-1999, 2.Basım

Sara'nın güzelliğinden etkilenir ve onu haremine alır. Ama Rab yine olaya müdahale ederek Abimelek'e görünür ve onu korkutur.[748] Abimelek de Abraham'ı çağırtarak bunu neden yaptığını sorar. Abraham'ın yanıtı hayret vericidir. **"Sara gerçekten kızkardeşimdir. Babamız bir annemiz ayrıdır, onunla evlendim."**[749]

Ne var ki Ölüdeniz Yazmalarına göre ilk ata Abraham açıkça yalan söylemektedir.[750] Çünkü bu yazmaların bildirdiğine göre Sara Abraham'ın ölen kardeşi Haran'ın kızı yani Abraham'ın yeğenidir. Eski Tevrat tercümelerinde de **"Ve Terah 70 yıl yaşadı ve Abram'ın Nahor'un ve Haran'ın babası oldu ve Haran Lut'un babası oldu. Abram'ın karısının adı Saray ve Nahor'un karısının adı Milka idi; O, Milka'nın babası, ve İska'nın babası olan Haran'ın kızı idi."** şeklinde yazılıdır. Yani her iki kardeş de diğer kardeşleri olan Haran'ın kızlarıyla evlenmişlerdir. Yeni tercümede sadece **"O"** kelimesi çıkarılarak Saray'ın amcasıyla evlenmiş olduğu gizlenilmeye çalışılmaktadır. Üstelik Yahudilerin Talmutunda bunun kanıtı da vardır: **"Bunun üzerine Terah, oğlu Abram, torunu Lut, aynı zamanda torunu olan oğlunun karısı Sara ile birlikte Ur şehrini terk edip Harran'a gitti."**[751] İfade son derece açıktır; "torunu olan oğlunun karısı Sara" Yani ölen oğlu Harran'ın kızı olan Saray!

Bunu gizlemeye çalışmanın nedeni ise Tevrat'ın Levililer kitabında yazılıdır. **"Annenin kızkardeşiyle *(teyzenle)* cinsel ilişki kurmayacaksın. Çünkü o annenin yakın akrabasıdır."**[752] *G.Vermes,* **"Ensest ilişkiyle ilgili yazılar erkeklere hitaben yazılmış olsa da bu kurallar kadınlar için de geçerlidir. Bu nedenle bir erkek kardeşin kızı, kendi babasının erkek kardeşiyle cinsel ilişkiye girmeyecek; çünkü onun yakınıdır."**diye yazar.[753] Kumran yaz-

[748] Her iki olayda da müdahalenin Rab'den gelmesi ve Abraham'ın sessizliği ilgi çekicidir.

[749] Yaratılış 20:12

[750] Burada bir hatırlatma yapmamız gerekiyor. Eski Mısırlılarda da çocuğun yasallığı anneden gelir. Bu nedenle de Firavunlar tahta çıktıkları zaman bazen sembolik olarak, bazen de gerçekten kız kardeşleri ile evlenirler. Babanın bir önemi yoktur. Avram'ın kendi kızkardeşi ile evlendirilmesi böyle bir ululama gayreti de olabilir.

[751] H. Plano: The Talmut Selections, sh. 30-42, Londra

[752] Levililer, 18:14

[753] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.411

malarındaki bir belgede de; "**Bir erkek, erkek kardeşinin kızını ya da kızkardeşinin kızını almayacak; çünkü bu kabul edilemezdir.**" diye yazar.[754] Yani Judeo-Hıristiyanların ilk atası olan Patriarc Abraham'ın; kardeşinin kızıyla evliliği Tevrat'a göre de uygun değildir. Üstelik kardeş kızıyla olan evliliği onaylamayan kutsal kitabın; kız kardeşle yapılan bir evliliği hiç onaylamaması gerekir Kutsal Kitap bu konuda aynen şunlar yazar: "**Babandan ya da annenden olan, ister seninle aynı evde doğmuş olsun, ister olmasın üvey kız kardeşlerinden biriyle cinsel ilişki kurmayacaksın.**"[755] Üstelik bu suçun bir de ağır cezası vardır ve buna göre; "**Kim bu iğrençliklerin birini yaparsa halkın arasından atılacaktır.**"[756]

Bu yasaya göre Abraham'ın topluluktan atılması gerekir ama Abraham atılmak bir yana dursun üstelik "Patriarc" seçilerek ödüllendirilecektir.

Abimelek Sara'yı Abraham'a geri verir ve tahmin edilebileceği gibi Sara'nın yanısıra Abraham'a "**Davar, sığır, köleler, cariyeler ve bin parça da gümüş verir.**"[757] Hikâye inanılacak gibi değildir. Sara, Abimelek'in haremine girdiği sırada Terah üzerinden yapılan hesapla 150 yaşını, Eski Ahit yazarlarının hesabıyla 90 yaşını çoktan geçmiş olmalıdır. Bu yaşlarda bir kadının güzelliğiyle herkesi etkilemesi ve hatta Kralın haremine girmesi şaşırtıcı bir olaydır. Abimelek'in Sara'nın yanısıra Abraham'a verdiği ve Eski Ahit'in özenle belirttiği mallar ise daha da anlaşılmazdır. Olay Mısır'da geçen ve Abraham'ın zenginleşmesi sağlayan olayın tekrarı ve doğrulamasıdır. Abraham'ın öldürülme korkusunun bir maskeleme olduğu ve asıl amacın bu yolla "**mallar**" edinmek olduğu şeklinde hoş olmayan düşüncelere de neden olmaktadır. Bunlar Musevi ve Hıristiyan dünyasının "İlk ata" olarak kabul ettikleri Abraham için yakışık almayan düşüncelerdir ama bunun sorumlusu da bunları yazan Eski Ahit olsa gerektir.

Abraham'ın karısı Sara'yı Firavuna sunması hikâyesinde Sümerle-

[754] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.318
[755] Levililer 18:9
[756] Levililer 18:29
[757] Yaratılış 20:14

rin bereket kültürünü oluşturan kutsal evlenme törenlerinden esinlendikleri şeklinde düşüncelerde vardır. Kız kardeşle evlenmek konusuna gelince, bu da Sümer panteonundan yürütülmüş gibi görünmektedir. Sözgelimi, Enki, kızkardeşi Ninhursag'ı hamile bırakır ama çocuk kız doğar. Kardeşi Enlil de daha sonra, Enki'ye bir kız çocuk doğuran kızkardeşi Ninhursag'dan bir erkek çocuk sahibi olur. Yunan Panteonu'nda da Sümerlerden alındığı sanılan benzer kız kardeşle evlilikler vardır. Mesela, Tanrı Zeus da Tanrıça Metis'den bir kız çocuk sahibi olunca ortanca kızkardeşi Demeter'den bir çocuk yapar. Mesela Sümer'de EN. Kİ, Tanrı ANU'nun ilk doğan çocuğudur, ama hükümdarlık yetkisi EN. LİL e devretmek zorunda bırakılır. Çünkü EN. Kİ cariyeden EN. LİL ise ANU'nun yarım kızkardeşi ile yaptığı evlilikten doğmuştur. Benzer şekilde Mısır'da Osiris kızkardeşi İsis ile Seth de diğer kızkardeşi Nephtys ile evlenir. Yaratılış kitabının yazarları Sümer efsanelerinden aldıkları ilhamı Mısır mitolojisinden aldıkları hikâye ile birleştirerek Eski Ahit'e aktarmakta bir sakınca görmemişlerdir. Amaç; Abraham'ın yarım kızkardeşle olan evliliği sonucu Abraham'ın oğlu olduğu söylenen İshak'ı bu şekilde soylu bir kan sahibi olarak ilan edebilmektir

Sümerolog M.İ. Çığ bu konuda şunları yazar: **"Bu hikâyede neden Abraham karısının kızkardeşi olduğunu söylüyor? Neden onu Krala veriyor? Neden bunun için Abraham cezalandırılacağı yerde Firavun cezalandırılıyor? Neden Firavun Abraham'ı zengin yapıyor sorularına yüzyıllar boyunca Tevrat araştırmacıları cevap bulmaya çalışmışlardır.**

1946 yılında Kumran mağaralarında Aramice yazılmış metinler bulundu. İşte bu belgelerden birinde bu hikâyenin daha ayrıntılı yazılmış olduğunu gördüm. Buna göre aslında böyle bir olay olmamış. İsrailliilerin, Sümer'in kutsal evlenme efsanesinden çeşitli motifler alarak bu hikâyeyi meydana getirmiş oldukları anlaşılıyor."[758]

Abraham'ın yarım kız kardeş ile evliliği böyle bir özentiden ibarettir. Eski Ahit yazarlarının böyle bir yarım kız kardeş evliliği icat ederek hikâyeye bir soyluluk katmak istedikleri açıktır. Ancak he-

[758] M.İ.Çığ, www.akmb.gov.tr

def yine yanlış seçilmiştir. Terah'ı kendi yarım kızkardeşi ile evlendirselerdi, bunun bir mantığı olabilirdi. Çünkü o zaman Abraham için "soylu" denilebilirdi. Ama bu durumda Abraham'ın kendi kızkardeşi ile evliliği, Abraham için değil oğlu İshak için yararlı olabilir. Nitekim bu husus daha sonra anlaşılmış olsa gerektir ki, bu hikâyenin başından beri kısır olduğu belirtilen Sara, Tanrı'nın yardımıyla bir çocuk doğuracaktır. Eski Ahit yazıcıları bu kere de İshak'ı kendi yarım kızkardeşi ile evlendirirler ama biraz sonra göreceğimiz gibi bu da doğru değildir.

Bundan sonra Rab, vermiş olduğu söz gereğince Sara'ya "İyilik eder." Bu iyilik, eski tercümelerde "**icra eyledi**" şeklindedir. 90 ya da 150 yaşında olması gereken Sara hamile kalır ve İshak'ı (İsaac) doğurur. Kutsal Kitap bize "İshak doğduğunda Abraham'ın yüz yaşında olduğunu" bildirir.[759] Ama doğrusu 160 ya da 190 olmalıdır. Bu durumda Sara da 150 ya da 180 yaşlarında olmalıdır.

Sara Yahudi tarih yazıcılarının düzeltilmiş hesabıyla, 127 yaşında ölür. 137 ya da 197 yaşında olması gereken Abraham; Sara'dan sonra Ketura adında bir kadınla evlenir ve bu kadından tam altı tane erkek çocuk sahibi olur. Yahudi tarih yazıcılarının herşeye muktedir olduğunu daha önce de vurgulamıştık.

Açıkça görüldüğü üzere Eski Ahit'teki Abraham hikâyesinin hiçbir tutarlı yanı yoktur. Bütün bu anlatılanlar içinde Abraham'a seçkinlik atfedecek hiçbir şey göremeyiz. Bu da Patriarc olarak neden Abraham'ın seçildiğinin anlaşılmasını daha da zorlaştırır. Üstelik Nuh ile Musa arasında kurulacak bir köprü için gerekli olan soyağacının; ilk adımı olacak bir ilk ataya, çocuk doğurma yetisi olmayan bir kadın seçilmesi durumu daha da anlamsız kılar. Bu seçimin doğal bir sonucu olarak, İsrail Tanrısının "**Ulusların anası olacak. Halkların Kralları onun soyundan çıkacak.**" dediği Sara'nın neredeyse son anda "Rab'bin iyiliği" sonucu bir çocuk sahibi olması da aynı ölçüde anlamsız gibi görünür.[760]

Ancak; Saray'ın kısır bir kadın olması önceden kurgulanmış ve Sara'nın bu eksikliğinin, Rab'bin (**ve yalnızca Rab'bin**) Sara'ya iyilik etmesi için bir neden oluşturması istenmiş ise, bizim bu konuda

[759] Yaratılış, 21:5
[760] Yaratılış 17:16

haklı olduğumuz ortaya çıkar. Ve üstelik eğer bundan kasıt; Sara'nın bu "**kutsama**" sonucu doğurduğu İshak'ın, doğrudan Tanrı'nın soyundan geldiği gibi çok abartmalı bir iddianın temelini oluşturmak gayreti ise, bundan çok daha sonra Tanrı'nın "**İsrail benim ilk oğlumdur**" sözü de bu çerçeve içinde bir anlam kazanmaya başlar. Çünkü bu durumda İsrailoğullarının "**Tanrı-Oğul**" yakınlığı; seçilmişliğin de ötesinde bir irsiyet, bir kan bağı oluşturmuş olur ki; bu da tüm İsrailoğullarının doğrudan Tanrı'nın soyundan geldiğini belirtmek gibi gereğinden fazla bir saçmalık olur. Ama iddia budur ve bu nedenle Tevrat'ta yalnız Sara değil, oğlu İshak'ın karısı Rebeka da kısırdır ve o da "**Rab'bin yardımı**" ile hamile kalır.[761] İsrail'in Tanrısının Rebeka'nın doğurduğu Yakup için "**İsrail(Yakup) benim ilk oğlumdur.**" demesi bu anlamda önemlidir. Ama bu kadar da değildir; Yakup'un karısı Rahel de kısırdır ve o da "**Tanrı'nın yardımıyla**" Yusuf'u doğurur.[762] Üstelik Sara'nın ölümünden sonra Abraham'ın yeniden evlendirilmesi ve Ketura'dan altı çocuk sahibi olması da yukarıda söylediklerimizin kanıtı gibidir.

Yahudi din adamlar Avram'ın oğlu İshak'ın doğum tarihi olarak İ.Ö.2048 yılı üzerinde anlaşmışlardır. Bu da bize insanlığın ilk atası Abraham'ın İ.Ö.21.yüzyıl da yaşamış olduğunu düşünme hakkını verir. Ancak; Abraham'ın hikâyesinin bu tarihten yaklaşık 1500 yıl sonra yazılmış olduğunu da düşünürsek, karşımızda bütünüyle "**sanal**" bir ilk ata buluruz. Abraham hakkında uydurulan hikâyenin; değişik mitlerden yapılan bir derlemenin Abraham için yeniden yazılmış bir uyarlaması olduğunu söyleyebiliriz. Prof.Çığ'ın bildirdiğine göre; "**Gittikleri yazılan şehirlerin o çağlarda var olmadığı, Filistin'in güneyinde bulundukları yazılmış olmasına rağmen, yapılan kazılarda oralarda olamayacakları**" da anlaşılmıştır.[763] Üstelik bu hikâyeden anlaşıldığına göre; Abraham Tanrı'nın tek kulu, Tanrı da sadece Abraham'ın Tanrısıdır. Bundan daha da ilginç olanı ise, bir Tanrı ve bir kul vardır ama; ortada bir din yoktur. Üstüne üstlük Tanrı'nın tek kulu ve Peygamberi olan ilk atanın da; bu Tanrı'yı tanıtma gibi, ne bir görevi ve ne de bir derdi yoktur.

[761] Yaratılış, 25:21
[762] Yaratılış, 30:22
[763] M.İ.Çığ, İbrahim Peygamber, sh.19

Bunun nedeni Tanrı'nın Abraham'ın kişisel Tanrısı olmasıdır ve bütünüyle Sümerlerden alınmıştır. Çünkü Sümerlilere göre her insanın kendine ait bir Tanrısı bulunuyordu. Bu Tanrı o kimsenin bütün isteklerini, dualarını daha büyük Tanrılara iletmekle görevlidir. Bu kişiye özel Tanrı daha sonra Abraham'ın çocuklarına geçiyor ve aile genişledikçe bu kez Tanrı onların da Tanrısı oluyor. Bu arada yerli Tanrılara da tapıyorlar. Tevrat'ın anlattığı hikâyeye göre Abraham'ın Tanrısı önce Aile Tanrısı, sonra Kabile Tanrısı, sonra İsrail Tanrısı olmak gibi aşamalardan geçen bir Tanrıdır.

Bir diğer gariplikte Abraham'ın Tanrısının tutumudur. Bilindiği gibi Tanrı Abraham'a her görünüşünde çeşitli vaatlerde bulunmuştur. Defalarca **"Bu gördüğün toprakları sana ve soyuna vereceğim."** demiştir. Hatta bunların birinde Avram'a **"Beytel'in kuzeyinde bulunan Ramat Hazor ülkesine git. Orada durup doğu, batı, güney ve kuzey yönlerine bak. Göreceğin bütün toprakları yurt edin."** demiştir. [764] Alacağı toprakları görmek isteyen Avram Ölüdeniz Yazmalarında bundan sonrasını şöyle anlatır: **"Ertesi sabah Ramat Hazor'a gittim ve bu yüksek yerde, Mısır nehrinden Lübnan'a ve Senir'e; Büyük Deniz'den Havran'a, Kadeş'e kadar uzanan Geval ülkesine, Havran'ın kuzeyindeki Büyük Çöl'e ve Fırat'a kadar uzanan Senir'e baktım. Sonra Tanrı bana seslendi; bütün bu toprakları senin soyuna vereceğim; burası sonsuza kadar sizin olacak."**[765] Tanrı'nın bu kesin sözleri üzerine Avram artık kendisinin olan bu toprakları gezmeye girişir. **"Ben, Avram, bu toprakları gezmek için bulunduğum yerden ayrıldım. Öncelikle Gihon nehrine vardım."** Bu Gihon nehri Yaratılış kitabında Cennet bahçesini suladıktan sonra **"İkinci ırmağın adı Gihon'dur, Kûş sınırları boyunca akar."** diye yazılan Gihon nehridir.[766] Ama aslında nehir falan değil; Gihon kentinde bulunan bir pınardır ve açıkça görüldüğü gibi Kûş sınırları boyunca akmamaktadır. Kutsal kitabın bir yerinde de **"Gihon Pınarı'nın yukarı ağzını kapayıp suyun Davut Kenti'nin batı yakasından aşağıya akmasını sağlayan da Hizkiya'dır."** şeklinde ne-

[764] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.476
[765] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.476
[766] Yaratılış, 2:13

hir değil pınar olarak geçer.[767] Daha sonra da "**Davut Kenti için vadideki Gihon Pınarı'nın batısından Balık Kapısı'nın girişine kadar yüksek bir dış sur yaptı.**" denilerek bir pınar olduğu doğrulanır.[768] İşte aslında bir pınar olan bu Gihon nehrine varan Avram; Gihon'dan ayrılarak gezisine devam eder: "**Sahil boyundan Boğa (Taurus) Dağı'na geçtim. Sonra büyük tuzlu denizi izleyerek, Boğa Dağı'nın doğusundan ilerledim. Bu toprakları boylu boyunca geçtim ve Fırat nehrine ulaştım.**"[769] Bunu yazan Yahudi Peygamberinin coğrafya bilgisinden zerre kadar nasibi olmadığı açıktır. Çünkü Gihon'dan dümdüz doğuya doğru yol alınması halinde Fırat nehri yaklaşık bin km kadar uzaktadır. Yine de Avram'ı gezisine devam ettirmekte bir sakınca görmez. "**Doğu'daki Kızıldeniz'e (İran Körfezi) kadar bu yolu izledim, Kızıl Deniz sahilini geçtim ve Sazlık Denizinin ağzına ulaştım.**"[770] Bu anlatıldığı şekilde Avram'ın İran körfezinden Kızıldeniz sahilini geçerek Sazlık Denizi'nin ağzına ulaşması ise olanaksız bir yolculuktur. Çünkü bilindiği gibi Sazlık Denizi Mısır'da bulunmaktadır. Buna rağmen Avram gezisine devam ettirilir: "**Oradan güneye yönelerek Gihon Nehrine geçtim. En sonunda verimli ve huzur dolu topraklarıma döndüm. Hevron'un kuzeydoğu yakasındaki Mamre meşeliğine yerleştim.**"[771] Avram'ın bu gezisinde İran Körfezinden Mısır'daki Sazlık denizine geçmesi ve oradan Güneye yönelerek Afrika'nın içlerine girmesi gerekirken her nasılsa tam kuzeydeki Gihon'a ulaşabilmiş olması Tanrı'nın bir mucizesinden başka bir şey değildir. Dolayısıyla da bu gezinin bütünüyle hayal ürünü olduğunu ortaya koyar ama; bütün bu topraklar üstelikte Tanrı tarafından kendisine ve soyuna verildiği halde, dönüp dolaşıp aynı yere gelmesi ve sonunda Mamre meşeliğine yerleşmesi Tanrı'nın kendisine bir şey vermediğinin bir kanıtıdır. Bu hikâye kimbilir hangi tapınağın karanlık koridorlarında; aldığı uyuşturucu nedeniyle yön ve mesafe duygusunu yitirmiş, cahil bir Yahudi Peygamberinin vaat edilmiş topraklara daha geniş bir sınır çizme arzusundan kaynaklanan bir aptallıktan başka bir şey değildir.

---

[767] *2 Tarihler 32:30*
[768] *2 Tarihler 33:14*
[769] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.476
[770] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.476
[771] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.476-77

Üstelik siz bırakın Nil'den Fırat ırmağına kadar uzanan toprak vaatlerini; Sara öldüğü zaman İsrail'in Tanrısı ona bir mezar yeri bile tahsis etmemiştir. Her türden Tanrı vaadiyle kuşatılmış olan Abraham Sara'yı gömmek için mezar yerini Hititlerden para karşılığında alır. Kutsal Kitap da bu konuda şunları yazar: **"Sonra karısının ölüsünün başından kalkıp Hititlere, "Ben aranızda konuk ve yabancıyım." dedi. "Bana mezar yapabileceğim bir toprak satın. Ölümü kaldırıp gömeyim."**[772] Bu sözler eski tercümelerde **"Ben sizin yanınızda göçmen olarak yaşayan biriyim. Ölmüş yakınımı gömebilmem için bana mezarlık arsası satın."** şeklindedir.[773] Bu konuda Hititlerle Abraham arasında geçen bir sürü konuşmadan sonra **"dört yüz şekel gümüşü tüccarların ağırlık ölçülerine göre tartarak"** bir mağara satın alır[774] ve Sara'yı o mağaraya gömer.[775] Hıristiyanların İncili de bu durumdan **"Şimdi oturduğumuz memlekete Tanrı onu getirdi ve orada kendisine miras olarak ayak koyacak yer bile vermedi."** diye şikâyet eder.[776]

İsrail Tanrısının verdiği sözleri tutmadığı tek adam Abraham da değildir. Mesela Abraham tarafından çöle atılan Hacer'e; **"Kalk, oğlunu kaldır, elini tut. Onu büyük bir ulus yapacağım."** der. **"Onu kutsayacak, verimli kılacak, soyunu alabildiğine çoğaltacağım. On iki beyin babası olacak. Soyunu büyük bir ulus yapacağım"** sözleri de İsrail'in Tanrısına aittir.[777] Tanrı'nın bütün bu vaatlerine karşılık; kutsal kitabın yazdığına göre gerçek olan ise, **"Çocuk çölde yaşadı ve okçu oldu. Paran çölünde yaşarken annesi ona Mısırlı bir kadın aldı."**[778]

İsrael adını koyduğu ve **"İsrael benim ilk oğlumdur."** dediği sevgili oğlu Yakup'un da durumu aynıdır. Paddan-Aram'dan Kenan

---

[772] Yaratılış,23:3-4

[773] Bereşit 23:4

[774] Yahudi kaynaklar bu konuda **"Avraam'ın Efron'a ödediği ve "Over Lasoher – Tedavülü Mümkün" cinsi her bir gümüş şekelin, normal bir gümüş şekelin 2500 katına denk olan özel parçalar olduğunu belirtir. Başka bir deyişle, Avram'ın ödediği gümüş, bir milyon normal şekele denktir!"** diye yazarlar.

[775] Yaratılış, 23: 5:19

[776] İncil, Elçilerin İşleri, bab.7

[777] Yaratılış, 21:18

[778] Yaratılış, 21:20-21

ülkesine dönen Yakup, Şekem Kenti'ne giderek konakladığı sırada **"Çadırını kurduğu arsayı Şekem'in babası Hamor'un oğullarından yüz parça gümüş"** karşılığında satın alacaktır.[779]

İsrail'in Tanrısı Musa'ya karşı da sözlerini tutmamıştır. Musa'ya karşı olan vaatlerini **"Seni Tanrı gibi yapacağım."** noktasına kadar getiren İsrail'in Tanrısı; bu sözlerinin hiçbirini tutmadığı gibi üstelikte Musa'yı öldürmüş ve kendi elleri ile gömmüştür.

İsrail kavmine verdiği sözleri de tutmamıştır. Defalarca **"Süt ve bal akan ülkeye senden önce bir melek gönderecek, Kenan, Amor, Hitit, Periz, Hiv ve Yevus halklarını oradan kovacağım."** demiş ve buna benzer birçok vaatte bulunmuş, sözler vermiştir.[780] Tevrat Tanrı'nın bu konudaki vaatleriyle doludur. Ama bu sözlerin hiçbirini tutmamıştır; kanıtı da Kutsal Kitaptadır: **"Böylece İsrailliler Kenan, Hitit, Amor, Periz, Hiv ve Yevus halkları arasında yaşadılar."**[781]

Abraham'ın mezar yeri satın aldığı Hititler konusu da uydurmadır. Çünkü Hititlerde eski imparatorluk denilen dönemin M.Ö. 1650-1450 yıllar arasında olduğunu bilmekteyiz ve bu tarihler Avram'ın yaşadığı söylenilen İ.Ö.21. yüzyıldan dört yüzyıl kadar daha sonradır. Hititlerin sınırları İ.Ö. 1350 yıllarına kadar Torosların daha güneyine inmemiştir. Kral Şuppilulliuma zamanında yani M.Ö. 1335 – 1315 yıllarında bu sınırlar Şam'a kadar uzanmasına rağmen hiçbir zaman Filistin'e kadar genişlememiştir. Güneydeki daha geç Hititlerin sınırları da hiçbir zaman Hamat'tan daha güneye inmemiştir.[782] Ama asıl gariplik kutsal kitabın Filistin'e İsrailllilerden önce Hititleri sokmasındadır. Burada Abraham'ın tufandan sonraki onuncu kuşaktan olduğunu hatırlatmamız gerekiyor. Tufandan sadece on kuşak sonra Filistin'de Hititli varlığı koskocaman bir saçmalıktır. Yine bunun gibi tufandan sadece on kuşak sonra Mısır'da bir devlet ve Firavun'un varlığı; bölgede birbirleriyle savaşan dokuz Kralın varlığı, Sodom ve Gomore başta olmak Şam, Urfa ve Harran gibi yüzlerce kentin var olması bu hikâyenin kötü bir kurgu olduğunun açık kanıtlarıdır.

---

[779] Yaratılış, 33: 19
[780] Çıkış, 33:2-3
[781] Hâkimler, 3:5
[782] Hitit tarihi M.Ö. 1650- M.Ö. 1450 **Eski Krallık Devri** ve M.Ö. 1450 - M.Ö. 1200 **İmparatorluk Devri** olmak üzere iki safhada incelenebilir.

Sümerolog M.İlmiye Çığ bu konuda şunları yazar: "**Abraham Hititli Efron'dan bir mezar yeri almak istiyor. Yerin sahibi bütün tarlayı içindeki ağaçlar ve mağarası ile birlikte alması için zorluyor. Abraham tarlayı 400 şekel** (*hemen hemen üç kiloya yakın gümüş*) **karşılığında almak zorunda kalıyor. Tarlanın neden Abraham'a tümüyle satılmak istenmesi konusu bilim adamlarını çok düşündürmüştü. Fakat Hitit kanunları bulunup okunduğunda bunun nedeni de anlaşıldı.**

Hitit kanunlarına göre, eğer alıcı satıcının bütün tarlasını alırsa, o zaman alıcının belirli bir feodal görev yapması gerekli satana. Abraham buna yanaşmak istemiyor. Tarlanın etrafındaki ağaçlarla birlikte satılması bile Hitit kanununa dayanıyor."[783]

Öte yandan, ortada kopya edilecek metinler varken oldukça rahat çalıştıklarını yakından bildiğimiz Yahudi Peygamberlerinin; iş başa düşüp de orijinal bir hikâye yazmak gerekince, daha ilk adımda çuvallamaları, bocalamaları, şaşkınlıkları ve herşeyi birbirine karıştırmaları da bu konuda baştan beri yaptığımız eleştirileri doğrulamış olmaktadır. Çünkü yukarıda anlattığımız bütün bu Abraham hikâyesinden anlaşıldığına göre ilk ata olarak seçtikleri Abraham; "**İbrani**" bile değildir.

Abraham'ın gerçekten yaşamış bir insan olmadığı ve tıpkı Musa gibi; değişik mitlerden derlenmiş hayali bir kişilik olduğu açıktır. Yukarıdaki açıklamalarımızda birden çok vurguladığımız gibi Eski Ahit Babil sürgünü denilen zaman ayracından çok daha sonra kaleme alınmıştır. Abraham'ın yaşamış olduğu zamanın İ.Ö. 2100 yılları olduğu belirtildiğine göre; Kutsal Kitap Abraham'ın yaşamış olması gereken zamandan 1500 yıl kadar sonra yazılmış demektir. Bu çok uzun bir zamandır. Hele de İsrail kavmi gibi uzunca bir süre bir "yazı"nız yoksa.

Daniken, bu konuda şunları yazar: **"Belki de İbrahim Peygamber hiç var olmadığı halde, Terah İbrahim'in babasıydı, İbrahim de İshak'ın babasıydı."** gibi cümleler ne işe yarar ki?[784] Hıristiyanlara Abraham'ın insanlığın ilk atası olduğu öğretilmiştir. Oysa

[783] M.İlmiye Çığ, İbrahim Peygamber, sh.127
[784] Daniken, Kıyamet Günü, sh.62

uzman bilginler; Abraham Peygamberin gerçekte var olup olmadığından ve adının ne anlama geldiğinden kesinlikle emin değillerdir. Leiden Üniversitesi profesörlerinden Franz M.Böhl şöyle diyor. "Patriarc kelimesi bu adın bir çevirisi olarak kabul edilebilir. Abraham adının daha sık rastlanan Ab-ram adının bir başka şekli olması da olasıdır." Bu saptama 1930 yılına aittir. Ancak sonraki yıllarda da bilginler benzer bir sonuca varmışlardır. Prof.Böhl'den beş yıl sonra Journal of Biblical Literature, kısaca şunu belirtiyordu: "**Abraham aslında kişisel bir ad değil, bir Tanrı adıydı.**" Bu saptamayı altmış yıllık Abraham Peygamber araştırmaları izlemiş ama ne çare ki konuya açıklık getirilememiştir. Yale Üniversitesinin bir yayınında şu dikkate değer cümleye rastladım: "**Büyük olasılıkla Abraham'ın gerçekten yaşadığını hiçbir zaman kanıtlayacak durumda olmayacağız.**"[785]

Prof. Çığ da bu konuda şunları söyler: "**Bütün bu araştırmalara rağmen, İbrahim ve ailesinin yaşadığı düşünülen çağa ait ve onları kanıtlayan bir belge bulunamamıştır. Arkeolojik buluntularda İbrahim'in ataları olarak verilen şahısların yer adları olduğu, gittikleri yazılan şehirlerin ise o çağlarda var olmadığı saptanmıştır.**"[786]

Bu konuda Talmut'ta yazılı bulunan bir bilgiyi de paylaşmamız gerekiyor. Talmut'a göre; "**Kâhinler, Abram'ın doğduğu gece gökyüzünde büyük bir yıldız gördüler ve Nemrut'a Terah'ın evinde doğan çocuğu öldürmesini tavsiye ettiler.**[787] **Kral çocuğu öldürmeye karar verdi, fakat Terah çocuğunu sakladı ve onun yerine bir hizmetçinin çocuğu öldürüldü. Bunun üzerine Terah karısını ve çocuğunu bir mağaraya sakladı, çocukla annesi orada on yıl yaşadılar. On birinci yılda Abram, Terah tarafından Nuh'a götürüldü. Abram, Nuh ve oğlu Sam'ın gözetiminde 39 yıl yaşadı.**"[788] Bu satırlardan anlaşılan Nuh ve Avram'ın çağdaş oldukları ve Avram'ın da Nuh gibi tufandan önce yaşamış olduğudur. Bu konuda Eski Ahit'ten bir kanıtımız da vardır ve biraz sonra sunacağız. Ama şimdi Talmut'u okumaya devam edelim:

---

[785] Daniken, Kıyamet Günü, sh. 62
[786] Max Diomont, Jews, God and History.1962
[787] Aynı hikâye sadece isimler değiştirilerek İsa için de anlatılır.
[788] H. Plano: The Talmut Selections, Londra, sh. 30-42

"Abram 50 yaşına gelince Nuh'tan ayrıldı ve babasma geri geldi. Nemrut, Abram'ı öldürmek üzere adamlar gönderdi, fakat Abram, Nemrut'un kendisine verdiği Eleazar adındaki köleden onların planlarını öğrendi. Bunun üzerine Abram kaçtı ve Nuh'un yanma sığındı. Terah da onu orada ziyarete geldi. Baba ile oğul en sonunda o memleketi terk etmeye karar verdiler, Nuh ve oğlu Sam de bu kararı desteklediler. Bunun üzerine Terah, oğlu Abram, torunu Lut, aynı zamanda torunu olan oğlunun karısı Sara ile birlikte Ur şehrini terk edip Harran'a gitti."[789]

Şimdi de bu konudaki kanıtımızı sunalım. Kutsal Kitap Eski Ahit-'in İngilizce tercümesinde aynen şunları yazar: "**İsrail'in Rabbi şöyle der, atalarınız, hatta Abraham ve Naçor'un** (Nahor'un) **babası Terah bile eskiden tufandan önce yaşadılar ve başka Tanrılara hizmet ettiler. Ve babanız Abraham'ı tufandan aldım ve Kenan ülkesinden geçirdim."**[790] Bu açıkça Abraham'ın Nuh'la çağdaş olması demektir. Ama Türkçe Kutsal Kitap'ta Yeşu 24:2-3'de **"Yeşu bütün halka, "İsrail'in Tanrısı RAB şöyle diyor" diye söze başladı, "'İbrahim'in ve Nahor'un babası Terah ve öbür atalarınız eski çağlarda Fırat Irmağı'nın ötesinde yaşar, başka ilahlara kulluk ederlerdi. Ama ben atanız İbrahim'i ırmağın öte yakasından alıp bütün Kenan topraklarında dolaştırdım; soyunu çoğalttım, ona İshak'ı verdim."** şeklinde yer almaktadır.[791]

Açıkça görüldüğü gibi İngilizce tercümede yer alan **"Tufandan önce yaşadılar."** yerine **"Fırat ırmağının ötesinde yaşar."** şeklinde düzeltilmiş: **"Abraham'ı tufandan aldım."** ifadesi de **"Irmağın öte yakasından aldı."** şeklinde bir başka **"düzeltmeye"** uğramıştır.[792] Bunun nedeni ise daha önce de vurgulamış olduğumuz gibi; **"Tufandan önce yaşadılar."** ifadesinin açıkça Urfa ve Har-

[789] H. Plano: The Talmut Selections, Londra, sh. 30-42

[790] And Joshua said unto all the people, Thus saith the LORD God of Israel, Your fathers dwelt on the other side of the flood in old time, even Terah, the father of Abraham, and the father of Nachor: and they served other gods.And I took your father Abraham from the other side of the flood, and led him throughout all the land of Canaan, and multiplied his seed, and gave him Isaac. Joshua:24:2-3

[791] Yeşu, 24:2-3

[792] Kutsal Kitap, Kitabı Mukaddes Şirketi, Mart-2003, 3.basım

ran kentlerinin tufandan önce de var olduğunu söylemesidir. Bu durumda Abraham'ın gezdiği kentler ve Mısır'daki Firavunda tufandan önce de var demektir. Bunları bir yana bıraksak bile; Urfa ve Harran kentleri bugünde dimdik ayakta olduğuna göre; bunun doğal sonucu da "Tufan falan yok; Onu da biz uydurduk" demektir.

HİLECİ PEYGAMBER!

Tanım bize değil kutsal kitaba aittir ve İshak'ın oğlu Yakup için kullanılmıştır.[793] Bu hileci Peygamber daha sonra on iki İsrail oymağının doğduğu on iki oğul sahibi olarak İsraillilerin babası olacaktır. Ama onun babası olan Abraham oğlu İshak özellikleri olan birisi değildir. Üstelik Aram-Naharayim'den getirilen "**Aramlı Lavan'ın kardeşi, Paddan-Aramlı Beutel'in kızı Rebeka'da**" her nedense Sara gibi kısır çıkmıştır.[794] Bu nedenle uzun süre Rebeka'nın da çocuğu olmayınca yine "**Rab, İshak'ın yakarışını yanıtlar ve Rebeka hamile kalır.**"[795] Bu mucize sonucu Rebeka'nın ikiz çocukları olur. İlk doğan oğul Esav'dır ama kendinden önce çıkmasın diye kardeşi Esav'ın topuğunu tutan kardeşi "***hileci Peygamber***" Yakup uyanık bir adamdır. Daha sonra İsrail Tanrısının "**İsrail benim ilk oğlumdur.**" sözleri bu bilgi ışığında da değerlendirilebilir.

Ülkede bir kıtlık olunca İshak, (asıl adı Yitshak'tır) Gerar'a Filist Kralı Abimelek'in yanına gider. Bu Abimelek Sara'yı alıp geri veren Kral olsa gerektir. Tıpkı babası Abraham gibi İshak da yöre halkına karısı Rebeka'nın kızkardeşi olduğunu söyler. Kutsal kitaba göre **"Çünkü karımdır demekten korkuyordu. Rebeka yüzünden yöre halkı beni öldürebilir diye düşünüyordu. Çünkü Rebeka güzeldi."**[796]

Bu İshak Avimelek hikâyesinde de bir gariplik vardır. Bu Filist Kralı Avimelek, Abraham'ın karısı Sara'yı haremine alıp geri veren Avimelek'tir. Bu olaydan sonra "**Avimelek'le ordusunun**

[793] Yaratılış,25:26 dipnot: Yakup "topuk tutar" ya da "hileci" anlamına gelir.
[794] Yaratılış, 25:20
[795] Yaratılış, 25:21
[796] Yaratılış 26:7

komutanı Fikol" Abraham'la bir antlaşma yaparlar. Bu sırada İshak henüz doğmamıştır bile. İshak doğar, büyür, 40 yaşında evlenir, 60 yaşında çocuk sahibi olur. Abraham 175 yaşında öldüğünde İshak 75 yaşında olmalıdır. Daha sonra yine bir kıtlık üzerine İshak Gerar'a Filist Kralı Avimelek'in yanına gider. Orada uzun zaman kalır ve zengin olur. Daha sonra da oradan Beer-Şava'ya gider. Buraya kadar bir gariplik yoktur ama "**Avimelek ordusunun komutanı olan Fikol'le birlikte**" Gerar'dan İshak'ın yanına gidince gariplik başlar. Çünkü bu Avimelek'le komutanı Fikol; yaklaşık yüzyıl önce Abraham'la antlaşma yapan Avimelek'le Fikol'dur. Hala biri Kral biri de ordu komutanı olduklarına göre ikisi de ölümsüz olsalar gerektir.

Kutsal Kitap İshak hakkında fazla bir bilgi vermez. Oğullarından hileci Peygamber Yakup kardeşi Esav'ı aldatarak "**ilk doğan oğul**" olma hakkını elde eder. Daha sonra da artık gözleri görmeyen babası İshak'ı da "**Ben Esav'ım**" diye aldatarak kendisini "**ilk doğan oğul**" olarak kutsamasını sağlar. Esav durumu öğrenince babasına kendisini de kutsaması için yalvarır ama İshak bunu kabul etmez. Nuzi metinleri bu duruma bir açıklama getirir.[797] Buna göre; bir babanın sesli olarak ilân ettiği bir isteği, aynen aldatılmayla da olsa, değiştirilemezdi; Yakup'u bereketleyen İshak'ın kutsamasını geri alamamasının nedeni de budur.[798] Bu aldatma olayında annesi Rebeka'nın da büyük katkıları vardır. Esav durumu öğrenince çok kızar. Esav'ın öfkesinden korkan Rebeka daha önce belirtmiş olduğumuz gibi oğlu Yakup'a kardeşi Aramlı Lavan'ın yanına, Haran'a kaçmasını öğütler. Yakup da "**Paddan-Aram'a, annesi Rebeka'nın kardeşi Aramlı Betuel oğlu Lavan'ın yanına gitmek üzere yola çıkar.**"[799] Mezopotamya gibi, Paddan- Aram da iki nehrin arası demektir.[800]

Asıl adı Yakoov olduğu halde bize Yakup diye takdim edilen Yakup, dayısı Lavan'ın yanında çalışmaya başlar.[801] "**Lavan'ın iki kızı vardı. Büyüğünün adı Lea, küçüğünün adı Rahel'di.**

---

[797] Bu konular antik Asur ve Hitit hukukunda da açık bir şekilde belirtilmiştir

[798] www.hristiyan.net

[799] Yaratılış, 28:5

[800] M.İ.Çığ, İbrahim Peygamber, sh.81

[801] Alakasız bir şekilde Türkçeye Yakup olarak geçen Yakoov isminin = yerime geçen, makamıma kaim olan anlamına gelmesi ilgi çekicidir.

Lea'nın gözleri alımlıydı. Rahel ise boyu posu yerinde, güzel bir kızdı. Yakup Rahel'e âşıktı. Lavan'a küçük kızın Rahel için sana yedi yıl hizmet ederim" dedi."[802] Nuzi metinlerinden öğrendiğimize göre de; bir kişi, evleneceği kızın babasına başlık parası ödemek zorundaydı, ancak bu parayı ödeyecek gücü yoksa aynı Yakup gibi, kayınpederi için çalışmak durumundadır.[803] Dayı Lavan bunu kabul eder ve Yakup Lavan'a yedi yıl hizmet eder.[804] Kutsal kitaba göre, bu yedi yıl ona birkaç gün gibi gelir. **"Lavan'a, zaman doldu, kızını ver evleneyim."** der.[805] Lavan bunu kabul eder ve yöre halkını toplayarak büyük bir şölen verir. Ama Lavan da Yakup'tan aşağı kalır dolandırıcı değildir. Kutsal kitabın yazdığına göre **" Gece kızı Lea'yı Yakup'a götürdü Yakup onunla yattı."**[806]

"Sabah olunca Yakup bir de baktı ki, yanındaki Lea! Lavan'a, nedir bu yaptığın? dedi. Ben Rahel için yanında çalışmadım mı? Niçin beni aldattın?"[807] **"Lavan, bizim buralarda adettir. Büyük kız dururken küçük kız evlendirilmez dedi. Bu bir haftayı tamamla, Rahel'i de sana veririz. Yalnız ona karşılık yedi yıl daha çalışacaksın."**[808]

Yakup böylece Lavan'ın kızları Lea ve Rahel ile evlenir. Ancak kutsal kitaba göre bu büyük bir suçtur. Çünkü Levililer kitabında aynen şöyle yazar: **"Karın yaşadığı sürece onun kızkardeşini kuma olarak almayacak ve onunla cinsel ilişki kurmayacaksın."**[809] Yine kutsal kitabın yazdığına göre; **"Bu iğrençliği yaptığı için halkın arasından atılması"** gerekir.[810] Ancak bunu yazan kutsal kitabın Tanrısı, Yakup'u halkın arasından atmak yerine onunla güreşmekle kalmayacak; bir de "İsrael" adını takacaktır.[811]

Üstelik aynı Yakup; dayısı ve kayınbabası olan Lavan'ın sürülerini

[802] Yaratılış, 29:16-18
[803] www.hıristiyan.net
[804] Yaratılış, 29:20
[805] Yaratılış, 29:21
[806] Yaratılış 29:24
[807] Yaratılış 29:25
[808] Yaratılış 29:27
[809] Levililer 18:18
[810] Levililer 18:29
[811] Yaratılış 32:28

çeşitli hilelerle kendi mülkiyetine geçirdikten sonra da oradan kaçacaktır. Bu arada karısı Rahel de ondan geri kalmayarak babasının aile putunu çalacak, babası da bu nedenle peşlerine düşecektir. Bütün bunları anlatan kutsal kitabın bildirdiğine göre bu sayede Yakup **"Çok sayıda sürü, erkek ve kadın köle, deve, eşek sahibi olur."**[812]

Buraya kadar olanlarda hileci Peygamberin hilelerinden başka bir şey yoktur. Ama bundan sonra olanların bir Kutsal Kitap'ta, üstelik de "tek Tanrılı evrensel bir din" olduğu söylenen Musevi dininin kutsal kitabında yer bulması ne inanılacak ve ne de kabul edilecek gibi değildir. Kutsal Kitap'tan aynen aktarıyoruz.

Yakup iki karısını, iki cariyesini, on bir oğlunu yanına alıp Yabbuk ırmağının sığ yerinden karşıya geçti. Onları geçirdikten sonra sahip olduğu herşeyi de karşıya geçirdi. Böylece arkada yalnız kaldı. **Bir adam gün ağarıncaya kadar onunla güreşti. Yakup'u yenemeyeceğini anlayınca, onun uyluk kemiğinin başına çarptı. Öyle ki güreşirken Yakup'un uyluk kemiği çıktı. 'Adam, bırak beni, gün ağarıyor.' dedi. Yakup, 'Beni kutsamadan seni bırakmam.' diye yanıtladı. Adam 'Adın ne?' diye sordu. 'Yakup'. Adam 'Artık sana Yakup değil İsrael denilecek.' dedi. 'Çünkü Tanrı'yla, insanlarla güreşip yendin.'**[813]

Bir Hıristiyan kaynak Tanrı'nın Yakup'tan adını talep etmesinin bir gelenek olduğunu söyler. Buna göre, bir savaşçı için isim vermek, karşı tarafın üstünlüğünü kabul etmek anlamına gelmektedir.[814] Kutsal Kitap bizi "**İsrael**'in ne anlama geldiği konusunda da bilgilendirir. İsrail, "**Tanrıyla güreşir**" demektir.[815] Tekrar olacak ama önemli olduğu için yine yazalım. G.Messadıe bu ismin "Tanrıyla savaşan" anlamına geldiğini yazar.[816] Bir başka kaynağa göre ise "Gece Yürüyenler" veya "Allah'ın Gece Yürüttükleri" anlamında bir isimdir. Bir başka görüşe göre de "Ezra'nın oğulları" demektir ve doğrusu da bu olsa gerekir.[817]

---

[812] Yaratılış, 30:31-43
[813] Yaratılış, 32:22-28
[814] http://www.hıristiyan.net
[815] Yaratılış 32:28 için açıklama
[816] G.Messadıe, Musa, sh.574
[817] "İbrani" kelimesinin de "suyun öte tarafından gelenler" anlamını taşıdığının söylenilmesi ilginçtir.

İsrail'in Tanrısı sözlerine devam eder: **"Ben herşeye gücü yeten Tanrı'yım dedi. Verimli ol, çoğal. Senden bir ulus ve uluslar topluluğu doğacak. Kralların atası olacaksın. Abraham'la İshak'a verdiğim toprakları sana verecek, senden sonra da soyuna bağışlayacağım."**[818]

Abraham'ın, Sara'nın mezar yerini nasıl temin ettiğini bildiğimize göre, bu satırları yazan Yahudi Peygamberine "Hangi topraklar?" sorusunu yönetme hakkımız vardır.

Bu arada yine anlaşılmaz bir suç işlenir. Çünkü Kutsal kitabın yazdığına göre **"Yakup'un oğlu Ruben babasının cariyesi Bilha ile yatmıştır."**[819] Kutsal Kitap cariyesi diye yazmaktadır ama; bu Bilha aynı zamanda Yakup'un oğullarından Dan ve Naftali'nin annesidir. Kutsal Kitap bunun bir iğrençlik olduğunu ve bu iğrençliği yapanın halkın arasından atılması gerektiğini yazdığı halde İsra-El'in oğlu Ruben için bir yaptırım uygulanmaz. Üstelik de aynı Kutsal Kitap **"Babasının karısıyla yatan, babasının namusuna leke sürmüş olur. İkisi de kesinlikle öldürülecektir. Ölümü hak etmişlerdir."** diye yazdığı halde.[820]

Yakup'un oğullarından Yahuda için de böyle bir suç anlatılır Kutsal Kitapta. Buna göre **"Yahuda oğlu Er için Tamar adında bir kadın alır. "Er, Rab'bin gözünde kötüydü. Bu yüzden Rab onu öldürdü."**[821] Bunun üzerine **"Yahuda oğlu Onan'a *"kardeşinin karısıyla evlen"* dedi. Ama Onan doğacak çocukların kendisine ait olmayacağını biliyordu. Bu yüzden ne zaman kardeşinin karısıyla yatsa, kardeşine soy yetiştirmemek için menisini yere boşaltıyordu. Bu yaptığı Rab'bin gözünde kötüydü. Bu yüzden Rab onu da öldürdü."**[822]

Bunun üzerine Yahuda gelini Tamar'a, *"Babanın evine dön."* dedi. *Oğlum Şela büyüyünceye kadar orada dul olarak yaşa."*

---

[818] Yaratılış 35:11-12 And God said unto him, I am God Almighty: be fruitful and multiply; a nation and a company of nations shall be of thee, and kings shall come out of thy loins;

[819] Yaratılış 35:22

[820] Levililer 18:8

[821] Yaratılış 38:7

[822] Yaratılış 38:10

Yahuda "Şela da kardeşleri gibi ölebilir." diye düşünüyordu. Böylece Tamar babasının evine döndü."[823]

Ancak Yahuda oğlu Şela büyüdüğü halde bu sözünü tutmaz. Bunun üzerine **"Tamar üzerindeki dul giysilerini çıkarttı. Peçesini örttü, sarınıp Timna yolu üzerinde Enayim kapısında oturdu. Yahuda onu görünce fahişe sandı. Çünkü yüzü örtülüydü. Gelini olduğunu bilmeden "Hadi gel seninle yatmak istiyorum." dedi. Tamar, "Seninle yatarsam bana ne vereceksin?" diye sordu. Yahuda "Sürümden sana bir oğlak göndereyim." dedi. Tamar "Oğlağı gönderinceye kadar rehin olarak bana bir şey verebilir misin? dedi. Yahuda ne vereyim diye sordu. Tamar "Mührünü, kaytanını ve elindeki değneği" diye yanıtladı. Yahuda bunları verip onunla yattı."**[824]

Buraya kadar olanlar İsrail kavminin ensest ilişkilerinden birinin hikâyesidir. Bu kadar pazarlık ve ilişkiden sonra Yahuda'nın gelini Tamar'ı tanımaması zaten inanılır gibi değildir. Ama bunların bir önemi yok. Çünkü önemli olan bu hikâyenin ikinci bölümüdür. Kutsal Kitaptan aynen alıyoruz: **"Üç ay sonra Yahuda'ya "Gelinin Tamar zina etmiş şu anda hamile" diye haber verdiler. Yahuda "Onu dışarıya çıkartıp yakın." dedi.**[825] **Tamar dışarıya çıkarılınca, kayınbabasına, "Ben bu eşyaların sahibinden hamile kaldım." diye haber gönderdi, "Lütfen şunlara bak. Bu mühür, kaytan, değnek kime ait?" Yahuda eşyaları tamdı. "O benden daha doğru bir kişi." dedi. "Çünkü onu oğlum Şela'ya almadım." Bir daha onunla yatmadı."**[826]

Bu hikâyeyi buraya almamızın birden çok nedeni var. Bunlardan birincisi; kutsal kitabın içinde yer alan bu hikâyenin, kutsal kitabın ahlakla ilgili hükümlerini birden çok kez ihlal etmesidir. Bu ihlallerden birisi Onan'ın kardeşinin karısıyla evlenmesidir. Çünkü Kutsal Kitap **"Kardeşinin karısıyla cinsel ilişki kurmayacaksın."** diye yazar.[827] Bununla da yetinmez ve **"Kardeşinin karısıyla evlenen adam rezillik etmiş olur. Kardeşinin namusunu leke-**

[823] Yaratılış 38:11
[824] Yaratılış 38:14-18
[825] Yaratılış 38:22
[826] Yaratılış 38:24-26
[827] Levililer 18:17

lemiş olur."diyerek yasağı tekrarlar.[828] İkinci ihlal Yahuda'nın geliniyle yatmasıdır. Çünkü Kutsal Kitap'ta **"Gelininle cinsel ilişki kurmayacaksın."** kuralı vardır.[829] Bunu yapan **"iğrençlik"** yapmış olur.[830] Bu suçun cezası da **"topluluktan atılmak"** gibi ağır bir cezadır.[831] Bu durumda Yahuda **"Rab'bin gözünde kötü olanı"** yapmıştır ama; Rab, Yahuda'nın iki oğlunu da "gözünde kötü olanı" yaptıkları için bizzat öldürdüğü halde Yahuda için hiçbir şey yapmamıştır. Geliniyle ilişki kurarak **"iğrençlik"** yapmış olan ve bu nedenle **"topluluktan atılması"** gereken Yahuda için Tanrı'nın hiçbir yaptırımı yoktur. Üstelik bu Yahuda İsrail'in 12 kabilesinden birinin beyi olmakla kalmayacak adı da İsrailoğullarının kurdukları iddia edilen Krallığa verilecektir.

Ama bu hikâyedeki asıl gariplik; zina yaptığı için yakılması gereken Tamar'ın, bu zinayı kayınbabası ile yaptığı ortaya çıkınca affedilmesi ve bu hamilelikten ikiz çocuk doğurmasıdır. Bunun Türkçesi; zina herhangi biriyle yapılırsa suçtur, kayınbabanla yaparsan suç değildir demektir. Bundan daha da garip olanı ise Yahuda'nın gelininden doğan bu çocuklardan Perez'in Yahudi soyağacı içinde yerlerini alması ve hatta İsa'ya soy ağacı yazılırken de İsa'nın ataları içinde gösterilmesidir.[832] Yani İsa'nın atalarından Peleg açık açık bir veled-i zinadır. Bunu yazanda Kutsal Kitaptır.

Bu hikâyeyi buraya almamızın ikinci nedeni ise Prof M.İlmiye Çığ'ın bir tespitine yer vermek içindir. Prof. Çığ bu konuda şunları yazar: **"Bu olayın hangi gelenekten kaynaklandığı yine çivi yazılı metinlerden öğrenilebildi. Hitit Kanunu'nun 193. maddesi açıklıyor bunu. Ona göre" Eğer bir adam çocuğu olmadan ölürse, karısı adamın kardeşi ile, o da ölürse kocasının babası ile, o da ölürse yeğeni ile evlenir." Bunların birinden doğan çocuk babasının adını ve mirasını alıyor. Herhalde kadın bu mirası alabilmek için kaynatasını kandırıyor. Kaynatanın, kadının kendisi tarafından gebe bırakıldığını anlamadan yakılmasını istemesi de Hintli geleneği. Onlarda kadın ya aileden biriyle evlenecek ya da yakılacak."**

---

[828] Levililer 20:21
[829] Levililer 18:15
[830] Levililer 18:29
[831] Levililer 18:29
[832] İncil, Matta

Yakup'un on iki oğlu vardır. Bu on iki oğul daha sonra İsrail'in on iki kabilesini oluşturacaktır. Neden on iki olduğu da Yusuf'un görmesi sağlanan bir rüya ile açıklanır. Buna göre Yusuf rüyasında Güneş, Ay ve on bir yıldızın kendisine selam durduğunu görmüştür. Doğal olarak babası Güneş, anası Ay ve on bir yıldız da kardeşleridir. Yusuf'un kendisi de herkesin selam durduğu on ikinci yıldız olmaktadır.

Gerisi bilinen hikâyedir. Yusuf'u kıskanan kardeşleri onu Mısır'a giden bir kervana yirmi gümüşe satarlar. Babalarına da Yusuf'un öldüğünü söylerler. Mısır'a ulaşan kervan Yusuf'u köle olarak bir Mısırlıya satar ama evin hanımı ile bazı anlaşmazlıklar sonucu Yusuf zindana atılır. Zindanda rüya tabirleri yapmaya başlayınca ünlenir, bu ünü Firavunun kulağına kadar gider. Yine bir mucize gerçekleşir ve Firavun Yusuf'u vezir yaparak bütün işlerini ona devreder. Eski Ahit'i yazan Yahudi Peygamberleri, daha sonra Kenan'da yeni bir kıtlık yaratacak, bu kıtlık Yusuf'un kardeşlerinin yiyecek almak üzere Mısır'a gitmelerini sağlayacak, bazı gelişmelerden sonra Yakup da Mısır'a gidince Musa ile Nuh arasındaki soy ağacı köprüsü de kurulmuş olacaktır.

Önemli olan da budur zaten!..

ARAMİLER VE ABRAHAM

Burada da bir parantez açalım ve Abraham'ın oğluna kız almak üzere uşağını gönderdiği Aram-Naharayim bölgesinin nerede olduğuna bir bakalım.

Aram-Naharayim denilen bölge, "**Aram-Nahrin**" olarak da bilinir ve bugün doğu Suriye ile Güneydoğu Anadolu'yu kapsayan coğrafi bölgeyi tarif eden bir isimdir. Daha sonra Yakup'un hikâyesinde "**Paddan-Aram**" olarak ta geçecektir. Adından da anlaşıldığı gibi Sümerlerin değil, Aramilerin yaşadığı bir bölgedir.

Aramiler, Sami halklardan biridir. İ.Ö. 1000 yıllarında Kuzey Mezopotamya ve Harran dolaylarında yaşamışlardır. Bu dönemde Arap Yarımadası'ndan yeni halkların geldiği de görülmektedir. Küçük kentler kuran bu halklar Sami ırkındandır ve ilk kez bu dönemde karşımıza çıkarlar. Bu yeni gelen halklara "**Aramiler**" de-

nir ve bu göç Arami göçü olarak adlandırılır [833] Sami kavimlerinin üçüncü büyük göçünü oluşturan Arami göçleri uzun yıllar sürmüş; nihayet Göçebe Aramiler (Ahlamu Aramaye) Yukarı Mezopotamya'da birçok Arami devleti kurmaya muvaffak olmuşlardır. Bunlardan Bit-Adini, Urfa bölgesini de kapsıyordu. [834] İ.Ö. Onuncu ve sekizinci yüzyıllar arasında bugünkü Suriye topraklarında bazı küçük prenslikler kurmuşlardır. Eski Ahit'te "Rab'bin gözünde kötü olanı yapan İsrailliler Tanrıları Rab'bi unutup Baallara ve Aşera putlarına taptılar. Bunun üzerine Rab İsrail'e öfkelendi ve onları **Aram-Naharayim Kralı Kuşan-Rişatayim'in eline teslim** etti. İsrailliler sekiz yıl Kuşan-Rişatayim'in boyunduruğunda kaldılar."[835] diyerek bunu doğrular Yahudi kaynakları. Aram Kralı Ben-Adad'la yaptıkları savaşlardan de bahseder.

Asurlular, batıya doğru ilerlemelerine engel olan Aramilerin çoğalmalarını engellemek için birçok imha seferleri düzenlemişler, ancak bunda pek de başarılı olamamışlardır. Asur Kralı II. Adad-Nirari (M.Ö. 911-891)'nin, Fırat ve Dicle vadilerine yaptığı M.Ö. 894 yılındaki seferinde Habur ırmağı yürüyüşü sırasında Harran'ın önünden geçtiğini, oradan vergi ve haraç aldığını görüyoruz. III. Salmanassar (M.Ö.858-824), M.Ö.875-855 yıllarında düzenlemiş olduğu üç seferde Bit-Adini Devleti'ni ortadan kaldırmış ve civarıyla birlikte bölgeyi de bir Asur eyaleti durumuna getirmiştir.Bu tarihten sonra Aramiler ve Asurlular iç içe girmiş ve kaynaşmışlardır.

Tarihi kaynaklar Harran dolaylarında yaşayan bu Arami topluluğunun kendilerine özgü bir kültürleri ve dilleri olduğunu yazar. Bu dil Aramice dilidir ve bazı tarihçiler Aramicenin dünyada konuşulan ilk dil olduğunu da söylerler. Belki de bu nedenle eski dillerin en yaygın olanlarından biridir. O kadar ki Babil esaretinden sonra İsrailliler bile kendi dillerini bırakıp Aramice konuşmaya başlamışlardır. İsa'nın da Aramice konuştuğu ve Aramice vaaz verdiği bilinir. Matta İncili de Aramice yazılmıştır. Ancak başlı başına bir Devlet dili olmadığından özellikle M.S. 7. yüzyıldan itibaren bir

[833] http://mezopotamya.tripod.com/tiglat.html
[834] www.kultur.gov
[835] Hâkimler, 3:7-8

başka Sami dili olan Arapça karşısında gerilemiş ve zamanla silinerek köylüler tarafından konuşulan küçük bir dil haline gelmiştir.

Bugün Türkiye'de Aramicenin bir lehçesini konuşan ve Süryani olarak bilinen halkın Aramilerden mi yoksa Asurlulardan mı geldikleri konusunda görüş ayrılıkları vardır. Ancak bu görüşlerin hangisi daha doğru olursa olsun Abraham'ın İbrani bile olmadığı açıktır. Çünkü akrabalarının yaşadığı ve dolayısıyla Abraham'ın da doğduğu yer olan Aram-Naharayim önce Aramilerin sonra da Asurluların yaşadığı bir bölgedir. Bölgenin merkezi ise Harran kentidir. Sonraki yıllarda Medlerin yıktığı Asur devletinden arta kalan askeri birliklerin Harran'ı başkent yapmaları da bunu doğrular. Abraham'ın "**Kildanilerin Ur kentinde**" doğduğunu ve buradan göçerek Harran'a yerleştiğini de biliyoruz.[836] Bu durumda Abraham'ın Arami ya Asurlu olduğu açıktır. Zaten Aramilerin bu bölgeye İ.Ö.1000 yıllarında Arap Yarımadasından geldiklerini de bildiğimize göre de Abraham hiçbir şekilde İbrani kavmine mensup olamaz. Eski Ahit'te bunu doğrulayan başka bilgilerde vardır. Tekrar pahasına yeniden vurgulayalım: Aram Naharayim'den İshak'a gelin giden Rebeka; kardeşi Esav'dan kaçması gereken oğlu Yakup'a şöyle diyecektir: "**Oğlum, hemen Harran'a kardeşim Lavan'ın yanına kaç!**" Babası İshak da oğlunu kutsadıktan sonra ona şöyle der: "**Hemen Paddam-Aram'a annenin babası Betuel'in evine git.**" Bu sözler üzerine Yakup da "**Paddan-Aram'a, kendisinin ve kardeşi Esav'ın annesi Rebeka'nın kardeşi" Aramlı Beutel oğlu Lavan'ın yanına gitmek üzere yola çıkar.**"[837] Daha önce de vurgulamış olduğumuz gibi; Esav'dan kaçan Yakup Paddan_Aram'a ulaştığında "**Yakup çobanlara "Kardeşler nerelisiniz" diye sordu. Çobanlar "Harranlı'yız." diye yanıtladılar. Yakup, "Nahor'un torunu Lavan'ı tanıyor musunuz?" diye sordu. "Tanıyoruz." dediler. "İşte kızı Rahel davarlarla birlikte geliyor."** İşte Yakup'un Dayısı Lavan'da, bu Aramlı Lavan'dır.

Bütün bu bilgilerden çıkan sonuç şudur: Aram-Naharayim veya Paddam-Aram, Urfa-Harran ve yöresini ifade eden bir bölgenin adı

[836] Ur Türkçede yurt anlamındadır.
[837] Yaratılış, 27:43 ve 28:2-5

ve Harran'da bu bölgenin merkez kentidir. Bu da Sümerolog M.İ.Çığ'ın tam olarak işaret ettiği yerdir. "**Tevrat'ın İ.Ö. üçüncü yüzyılda Yunancaya çevrilen metninde bu şehrin adı yok. Birçok araştırmacı, bu Ur adının sonradan eklendiğini söylüyorlar. İbranîce olan metinde Ur-Kastim olarak yazılıyor. Mari'de bulunan çivi yazısı belgelerine göre Ur-Kastim olarak gösterilen yerin, Güney Mezopotamya'da değil kuzeyde Harran civarında bulunan bir yer olması gerek deniyor. Bugüne kadar böyle bir yer kanıtlanamadı, fakat bu yolda çeşitli tarihsel veriler var.**"[838]

"Kildanilerin Ur kenti" konusuna bir açıklama daha getirelim: Günümüzde Süryani cemaatinin dini lideri olan Bethnahrin bu konuda şunları söylemektedir: "**Keldani" ismi 1445 yılında Katolikleştirilen Süryanilere, Papalık tarafından verilen bir adlandırmadır. "Asurî" ismi ise 1845 yılında arkeolojik kazılarıyla Ninova'yı ortaya çıkaran Henry Layerd'ın eseridir. Doğu Süryanileri Asur ismini I. Dünya Savaşı döneminde kullanmaya başlamışlardır.**"[839]

Bu bilginin iki açıklaması vardır. Bunlardan birincisi Eski Ahit'te Abraham'ın doğduğu kent olarak bildirilen Kildanilerin Ur kenti, bugünkü Urfa Şehridir. İkincisi de Keldanilerin Ur kenti hikâyesi Eski Ahit'e bu tarihten sonra eklenmiştir. Ne kadar sonra eklendiği ise yukarıdaki sözlerin içinde açıkça belirtilmiştir. 1445 yılından sonra.

Yukarıda sunmuş olduğumuz bilgiler size "tekrar" gibi gelmiş olabilir; ama değildir. Bütün bu bilgileri üst üste koyduğumuz zaman çok başka bir sonuca ulaşırız. Ulaştığımız bu çarpıcı sonuç ise Avram'ın bir "**İbrani**" değil; bir "**Arami**" olduğudur. Bu bilgiyi de not alınız; çünkü daha sonra gerekecektir. Bu konuda Kutsal Kitaptan kanıtımız da vardır: Tanrınız Rab'bin önünde şu açıklamayı yapacaksınız: "**Babam göçebe bir Aramlı'ydı.**"[840]

Soru şudur: Arami ülkesinde doğan, Aramiler arasında yaşayan, Arami dilini konuşan, Aramice bir isim taşıyan Avram; nasıl olup da İbrani Abraham olabilmiştir?

---

[838] B.Eldem, Marduk'la Randevu, sh.123-124

[839] Bethnahrin Süryanice iki nehrin arasında yani Mezopotamya anlamına da gelir.

[840] Yasanın Tekrarı, 26:5

HANGİ MESİH?

Yahudi Peygamberlerinin insanlığa armağanları yalnızca Sümerlerden yürüttükleri efsanelerle oluşturdukları bir başka efsanenin içinde; eline Hammurabi yasalarından bir demet tutuşturdukları Musa hikâyesinden ibaret değildir. Bütün bunların yanısıra insanlığa bir de Mesih hikâyesi hediye etmişlerdir. Babilliler tarafından yıkıldığını söyledikleri ama; büyük olasılıkla hiç kurulmamış olan Yahudi Krallığının yeniden kurulması ve ileride kurulacak bu Krallığın başına Davut soyundan bir Kralın getirilmesi de hayalleri içinde yer almaktadır. Bu nedenle de gelecekte olacağını hayal ettikleri bu Yahudi Krallığının başına geçecek olan; Davut soyundan bir Kraldan söz etmek ihtiyacını duydular ve ona **"Mesih"** dediler. Buna göre, yeni ve büyük bir Yahudi Krallığı kurulacak, Davut soyundan bir Kral, yani Mesih gelecek ve böylece altın bir çağ başlayacaktı.[841] Çünkü Yahudi Peygamberlerinin beklediği gibi Tanrılar gökten inip düşmanları yok etmiyor, büyük bir Yahudi Krallığı bir türlü kurulamıyor ve altın çağ bir türlü gelmiyordu. Sonuç olarak Yahudi Peygamberleri gelecekteki altın çağ hakkında daha fazla yazıp çizmeye başladılar. Özellikle yoğunlaştıkları konu ise, **"bütün düşmanlarını yok edecek"** bir kıyamet günü idi.

Mesih, mesh edilen kişi demektir. [842]Yani yağla sıvanmış bir insan. Çünkü söylenilenlere göre eski İsrail Kralları göreve başlarken dinsel bir tören yapılır ve yeni Kral mesh edilir yani yağla sıvanırmış. Bu da Sümerlerin Adapa efsanesinden yürütülmüş ilkel bir uygulamadır ve kesinlikle **"ilahi"** değil, bir yeryüzü hükümranlığını, bir Krallığı temsil eder.

Bu tanım Yahudi ya da Hıristiyan kültürlerine mensup olmayanlar tarafından çok yanlış olarak algılanır ve sanki **"ilahi"** bir sıfatmış gibi anlaşılır. Oysa neredeyse İsa'nın soyadı haline getirilmiş olan ve bu nedenle de çok sık kullanılan **"İsa Mesih"** ya da **"Mesih İsa"** sanıldığı gibi İsa Peygamber ya da Peygamber İsa demek de-

[841] Bu ilk olarak Zekeriya'nın ifade etmeye çalıştığı gibi bir Mesih değil, İngilizce de "Saivor, Sauveur" şeklinde anlamlandırılan dünyevi bir kurtarıcıdır ve doğrudan Pers Kralı Kiros'u tarif eder. Kiros'la başlamış ve zaman içinde anlam değiştirerek Zerubbabil, Simon Bar Kabba ve İsa'ya kadar gelmiş; ama İsa'dan sonra da sürdürülmüştür.

[842] Adapa'nın Anu'nun huzuruna girerken yağla sıvandığından daha önce söz etmiştik.

ğildir. Çünkü bu " **Kral İsa**" demektir ve İncil'de de aynen böyle geçer: **"Kurtarıcı Kral İsa"** Dolayısıyla da kesinlikle ilahi değil ama "**siyasi**" bir anlam ifade eder.

Konuyu derinlemesine inceleyen Teolog Ulrich Kellerman, **"Mesih'in gelişi umudunun en eski yazılı kaydına Yeşaya kitabında rastlarız."** der. Bir Yahudi Peygamberi olan Yeşaya'nın kitabında şöyle yazılır: **"Çünkü bize bir çocuk doğdu, bize bir oğul bahşedildi. Saltanat onun nasibi. Ona keramet sahibi danışman, ebedi peder, barış hükümdarı gibi adlar takıldı. Saltanatı güçlü olacak. Davut'un tahtında ve hak ve adaletle sağlamlaştırdığı ve desteklediği Krallığında sonsuza kadar barış egemen olacak."**[843]

"Bütün bunlardan bir Hıristiyan ya da Yahudi kurtarıcı türetmek yenilir yutulur bir iş değildir." diye yazar Daniken. **"Yalnız İsa'dan sonra dünyada barış egemen olmadığı için değil, dahası '*sonsuza kadar yaşayacak bir Davut Krallığı*' söz konusu edildiği için."**[844] Daniken'in bu katkısına bir bilgi notu da biz ekleyelim: Tarihte Davut adında bir Kral yoktur. Tarihler ne İsrail'de ne de dünyanın başka bir bölgesinde Davut adında bir Kraldan bahsetmez.

Üstelik siz bırakın Davut'u bir yana; Yeşaya'nın bu Mesih beklentisi yepyeni bir tartışmanın kapılarını da ardına kadar açar. Çünkü kutsal kitabın bize bildirdiğine göre; **"Peygamber Yeşaya İ.Ö sekizinci yüzyılın ikici yarısında Yeruşalim'de yaşamıştır."**[845] Bu bilgi Yeşaya kitabının başlangıcında da **"Yahuda Kralları Uzziya, Yotam, Ahaz ve Hizkiya zamanında Amots oğlu Yeşaya'nın Yahuda ve Yeruşalim'le ilgili görümü"** şeklinde tekrarlanır. [846] Yeşaya'nın kitabının çeşitli yerlerinde de **"Kral Uzziya'nın öldüğü yıl yüce ve görkemli Rab'bi gördüm."**[847] **"Uzziya oğlu Yotam oğlu Ahaz Yahuda Kralı'yken, Aram Kralı Resin'le Remalya oğlu İsrail Kralı Pekah Yeruşalim'e saldırdılar."**[848]

---

[843] Eski Ahit, Yeşaya kitabı,9:6-7
[844] Daniken, Kıyamet, sh.98
[845] Kutsal kitap,sh.841
[846] Yeşaya, 1:1
[847] Yeşaya 6:1
[848] Yeşaya 7:1

"Asur ordusunun başkomutanı, Asur Kralı Sargon'un buyruğuyla gelerek Aşdot'a saldırıp kenti ele geçirdiği yıl RAB Amots oğlu Yeşaya aracılığıyla şöyle dedi."[849] gibi ifadelerle tekrar tekrar doğrulanır.[850] Bu tarihleri vurgulamamızın bir nedeni vardır. Çünkü sanıldığından daha önemlidir ve açıkça Yahudilerin Mesih beklentisinin İ.Ö.8. yüzyıla kadar uzandığını gösterir. Oysa Yahudi kronolojisine göre bu tarihlerde İsrailoğullarının; Yahuda Devletinin başkenti olduğunu söyledikleri Yeruşalim'de, Davut soyundan gelen bir Kralın idaresi altında mutlu bir hayat sürmeleri gerekmektedir. Ama Yeşaya'nın Mesih beklentisi durumun hiçte öyle olmadığını göstermektedir. Bu gerçekten önemli bir konudur ve bundan sonraki çalışmamızda ayrıntılı olarak işlenecektir. Bu kitabın sınırları içinde söyleyebileceğimiz; Yahudilerin Babil sürgününün tam bir şehir efsanesinden ibaret olduğudur. Üstelik Yeruşalim'i yakıp yıkarak Yahudileri sürgün ettiği söylenen Babil Kralı Nabukadnezar Yeruşalim'e hiç gelmemiştir. Üstüne üstlük iddia edilen tarihlerde Yeruşalim'de bir Yahuda Krallığı yoktur. Bu kadar da değildir: Nabukadnezar'ın Kudüs'ü yakıp yıkarak Yahudileri Babil'e sürgün ettiği söylenen tarihlerde Kudüs ellerinde bile değildir.

Bu vurgulamanın ardından yeniden Mesih konusuna dönecek olursak; bu beklentinin Türkçesi her zaman olduğu gibi, Yahudilerin kendilerini kurtarmak adına hiçbir şey yapmadan; İsrail Tanrısının kendileri için bir kurtarıcı göndermesini beklemelerinden ibarettir. Yeşaya'dan çok daha sonraki bir zamanda bile; yine Yahudi Peygamberlerinin kışkırtmaları ve Mesih'in gelerek onları kurtaracağı beklentisiyle Romalılara karşı Makabelilerin liderliğinde bir isyan hareketi başlattılar. İ.Ö.140 yıllarında gerçekleşen bu hareket dünya tarihindeki ilk din savaşıdır. Bir türlü gelmeyen **"altın çağı"** yeniden hatırlatmak ve parlak bir gelecek vaat ederek isyanı desteklemek amacıyla da Eski Ahit'teki Daniel'in kitabı yazıldı. Yine bir Yahudi Peygamberi olan Daniel'e göre, **"Tanrı isyanı desteklemek ve kötüleri (düşmanları) cezalandırmak için görünmeye başlamıştı."** İsrail Tanrısı görünmeye ve isyanı desteklemeye başlamış olabilir ama bunları yazan Daniel; Kutsal kitabın yazdığına

[849] II. Sargon; İ.Ö. 722-705
[850] Yeşaya 20:1-2

göre İ.Ö.586 yılında gerçekleşen Babil sürgününde Nabukadnezar tarafından sürgüne götürülmüştür.[851] İ.Ö.586 yılında Babil'e sürgün edilen birinin bundan tam olarak 446 yıl sonra gerçekleşen bir isyanı desteklemek için nasıl kitap yazabildiği ciddi bir merak konusudur.

"Geceleyin gökten bulutlarla gelen, adamın oğluna benzeyen birini gördüm. Ve (onlar) onu onun önüne getirdiler. O'na hükümdarlık, ihtişam ve Krallık verildi.Bütün halklar, milletler ve diller ona hizmet etmelidir. Onun hükümranlığı sonsuza kadar sürecek bir hükümdarlıktır ve Krallığı hiçbir zaman yıkılmayacaktır."[852]

Bu "Adam'ın oğlu" ya da "İnsan'ın oğlu" sıfatlarıyla ileride de karşılaşacağız. Burada insan şekli soyut olarak Yahuda'yı, özel olarak da Mesih'i temsil etmektedir.

Makabe isyanı kısmen başarılı olur ama bu da altın çağı getirmez. Yine de Peygamber yazıları sonraki yüzyıllar için beklentiyi hep canlı tutar. Mesih çok yakında gelecek ve doğruluğun Krallığı mutlaka kurulacaktır. Yahudi Peygamberi Mişa **"Davut soyundan bir tek çobanın yöneteceği bir koyun sürüsünden"** bahseder. Hezekiel ise **"bütün diğer ulusları yumruğunun altında tutacak muzaffer bir İsrail'den"** dem vurur.

Bu arada Romalılar yönetimi Makabelilerin elinden alırlar ama Yahudi Peygamberi Joel daha hala şunları yazar: **"O güne heyhat! Tanrı'nın günü yakın ve o gün bütün gazabı ile çökecek."**[853] Çizilen tablo yakın bir zamanda Tanrı'nın harekete geçerek bütün dünyayı yargılayacağı ve düşmanları yok edeceğidir. Ama Joel bu kadarla da kalmaz ve Tanrı'nın adına da konuşmaya başlar: **"Yine bütün milletleri toplayacağım, onları Jeoshaphat vadisine getireceğim ve orada onlara karşı halkımı (Yahudileri) ve İsrail mirasını savunacağım."**[854]

Dikkatinizden kaçmamıştır ama yine de vurgulayalım. Yazan Peygamber Joel'dir ama konuşan Tanrı'nın ta kendisidir. Yahudi Pey-

[851] Kutsal kitap, sh.1086
[852] Daniel, 7:13-14
[853] Joel, 1:15
[854] Joel, 3:2

gamberlerinin bu kışkırtmaları Yahudi halkı için bir kurtarıcı Mesih değil ama gerçek bir felaket getirdi. İ.S.70 yılında Kudüs Roma İmparatoru Titiüs tarafından yakılıp yıkılarak Yahudiler yalnız Kudüs'ten değil, bütün Filistin'den de tamamen sürüldüler. Şehre Roma Tanrılarının heykelleri dikildi. Tapınak tepesinde Jüpiter adına bir tapınak inşa edildi. Yahudilerin şehre girmeleri yasaklandı.

"Bu kadar keskinleşmiş bir beklenti sonunda meyvelerini verdi ve Mesih olduğunu iddia eden herkes peşinde oldukça kalabalık bir izleyici kitlesi buldu. Bunlar arasında Nazaretli Jesus da vardı ve diğerlerinin aksine Jesus'u sadece birkaç Yahudi izlemekteydi. Bu izleyiciler, İsa çarmıha gerildikten sonra da bağlılıklarını sürdürdüler. İsa'nın Mesih olduğuna inananlar "*Mesihçiler*" oldu ama siz hayatın cilvesine bakınız ki İsa'yı izleyenlerin dili giderek Yunanca oldu. Mesih'in Yunancası "*Christos*" olduğu içinde İsa'nın izleyicilerine "*Christian*" (Hıristiyan) adı verildi."[855]

Tam da burada bir parantez açalım ve sizlere bir bilgi notu daha verelim. İsa, hiçbir şekilde Yahudilerin beklediği Mesih değildir ve olamaz. Neden olamaz? Çünkü bilindiğinin aksine İsa, Davut'un soyundan değildir. Aynı nedenle de Yahudilerin beklediği Mesih, İsa değildir. Yine aynı nedenle Yahudi Peygamberleri, Mesih beklentilerinin içinde hiçbir şekilde İsa'dan söz etmezler. Çünkü Yahudilerin gözünde İsa; dininden dönmüş bir "mürted"dir. Dolayısıyla da düşmandır. Hem Yahudiliğin, hem de Yahudilerin düşmanı. İşte kanıtı: **"Ulu Tanrı böyle konuştu. Bakın, İsrail'in çocuklarını aralarına karıştıkları ulusların arasından çekip çıkartacağım, onları dünyanın dört bir yanından toplayacağım ve ülkelerine geri götüreceğim. Onları İsrail topraklarında bir ulus yapacağım ve hepsinin yalnız bir Kralı olacak... Uşağım Davut da onların başına Kral olacak. Evim onların tepesinde yer alacak ve ben onların Tanrısı olacağım, onlar da benim halkım olacaklar. O zaman uluslar benim İsrail'i kutsal yapan Tanrı olduğumu anlayacaklar."**[856]

[855] Asimov, İnsanlığın Geleceği, sh. 12, Cep kitapları-1984
[856] Hezekiel, 37:21-28

Bu cümlelerin içinde Hıristiyanlığa da İsa'ya da bol bol gönderme vardır. Daniken de bu konuda şunları yazar: **"İsrailliler acılarla dolu tarihleri boyunca daima Davut hanedanının egemenliğindeki Krallıklarının yeniden dirileceği ve Tanrılarının da aralarında bulunacağı uzak bir geleceğin özlemini çekmişlerdir. Politik yöntemleriyle o kadar sıkıntı yaratan günümüzün bağnaz Yahudileri de, bu tür metinlerden esinleniyorlar. Hezekiel metinlerinin defalarca elden geçtiğini ve çeşitli zamanlarda çeşitli yazarların yaptıkları ilavelerden oluşmuş bir yamalı bohça olduğuna defalarca işaret etmiştim. Bütün bunlardan yola çıkarak nasıl bir İsa Mesihliği bina edebileceğine hiçbir zaman aklım ermemiştir."**[857]

Eski Ahit'e sonradan eklenen Hanok ve Baroh kitaplarıyla Esra'nın 4.kitabı da bir kurtarıcının geleceğini müjdelemektedirler. **"Bana cevap verdi ve dedi ki: Bu adaleti kendinde barındıran ve gizli olanın hazinelerini açıklayacağım insanoğludur. Tüm ruhların efendisi onu seçmiştir ve bu gördüğün insanoğlu, Kralları ve güçlüleri döşeklerinden kaldıracak, kuvvetli olanların haddini bildirecek ve günahkârların dişlerini tuzla buz edecek. Kralları tahtından ve Krallıklarından kovacak."** Bütün bunlar gelecekteki bir zamanın ve bir insanoğlu olan gelecekteki bir kurtarıcının açık müjdesi. **Ne var ki Hanok'un tüm yazılarını ezberlesem bile hiçbir yerde İsa'dan söz edilmemekte.** Baruh'un sonradan uydurulmuş olan kitabıyla yine aynı nitelikteki Esra kitabında da durum aynıdır. Mesih beklentileri vardır ama İsa'nın varlığına işaret eden herhangi bir ima yoktur.[858]

Bu durumda biz artık rahatça kaç tane Mesih olduğunu ya da kaç tane Mesih geleceğini sorma hakkına sahibiz demektir. Çünkü anlaşıldığı kadarıyla biri Yahudilerin beklediği Mesih; biri de Hıristiyanların beklediği Mesih olmak üzere iki ayrı Mesih bulunmaktadır. Burada anlaşılamayan konu, iki Mesih için sadece bir tane Davut Krallığının bulunmasıdır. Bundan daha da anlaşılmaz olanı ise, 1948 yılında İsrail devleti kurulduğuna göre, İsrail Krallığını kurmakla görevli Mesih'in ya sessizce gelip gitmiş olduğu ya da gel-

[857] Daniken, Kıyamet, sh.101
[858] Daniken, Kıyamet Günü, sh.101

mesine gerek kalmadığı ve Onun adına bu işi Judeo-Hıristiyanların yapıp yapmadığı konusudur.[859]

Ne kadar gariptir ki, ilk Hıristiyanlar da Mesih İsa'nın gelmesiyle **"yargı günü"**nün yakın olduğuna inanıyorlardı. İsa da bu inancı boşa çıkarmıyor ve dünyanın sonunun yakın olduğunu belirten açıklamalar yapıyordu: **"Bu büyük sıkıntıdan sonraki günlerde Güneş kararacak, Ay ışığını vermeyecek, gökyüzündeki yıldızlar dökülecek ve göklerdeki güç sarsılacak. O zaman onlar insanoğlu'nun göklerden bulutlarla büyük bir güç ve görkemle geldiğini görecekler. Doğrusu size söylüyorum. Bütün bu işler yapılana kadar bu kuşak kurtulamayacak. Gök ve yeryüzü yok olacak... Ama bugünü ve saati Babadan başka kimse bilemez. Melekler ve oğul bile."**[860]

Bu sözlerden anlaşılan Mesih İsa'nın da bir **"Mesih"** beklediğidir ama bu konuya hiç girmeyeceğiz. Çünkü sonunda İsa ölür ama İ.S.50 yıllarında yani İsa'nın ölümünden 15-20 yıl sonra bile havari Paul hala yargı gününün çok yakın olduğunu söylemektedir: **"Size Tanrı'nın sözüyle söylüyorum ki, Tanrı kendisi başmeleğin sesiyle bağırarak gökten inecek ve önce İsa dirilecek. Tanrı'nın günü geceleyin süzülen bir hırsız gibi gelecek."**[861]

Ama Yahudiler için beklenen yargı günü bir türlü gelmedi. Kötüler cezalandırılmadı, ülküsel Krallık kurulamadı, Tanrı gökten inerek düşmanları yok etmedi ve altın çağ bir türlü gelmedi.

Hıristiyan dünyası için ise, İsa Peygamber iki bin yıl önce insanlığı günah mirasından arındırmış olan kurtarıcıdır. Ama içinden çıktığı millet olan Yahudiler, bir Mesih İsa'nın lafını bile ettirmezler. Yahudi İsa'nın nasıl Mesih olduğu ise öyle karışık ve birbirinden farklı binlerce yorumla öylesine yüklüdür ki, bu bağlamda herşey birbirine karışmakla kalmaz ve bir anlam taşımayan hikâyelere dönüşür. Daniken de sorusunu tam da bu noktada sorar: **"Bütün bunlardan ne anlamalıyız? Bahşedilen oğul, güçlü saltanat,**

[859] Judeo-Hıristiyanlar özellikle kıta Avrupasında yaşayan ve temelde Hıristiyan olmakla beraber Eski Ahit'i de kabul eden ve buna inanan insanlardır. Kıta Avrupasında yaşayan tüm Hıristiyanlar için bu deyim kullanılabilir.

[860] İncil, Markos, 13:24-32

[861] I.thess, 4:5

Davut'un tahtındaki Krallık, sonsuza kadar yaşayacak bir Davut Krallığı..."[862]

"Bütün bu laf salatasından kimsenin bir şey anlaması mümkün değildir. Bu olsa olsa güçlü bir hayal, sınırsız bir ihtiras ve mantıksız söylemlerin birbirine karıştığı, İsa'dan bir Mesih yaratma çabasıdır. Hiçbir yerde İsa'yı Mesihleştiren, az da olsa ikna edici bir işaret olmadığına size söz verebilirim. Ama sözümün geçerli olması için tarafsız bir Kutsal Kitap çevirisi şarttır. Yoksa Rahiplerin işlerine gelen yerlere "İsa"ya da "Hristos" adlarını sokuşturdukları herhangi bir kilise değil."[863]

Neron ve ondan sonraki Roma İmparatoru Domitian zamanında Hıristiyanlara eziyet edilince, tıpkı Silifkeliler zamanındaki isyanın Daniel kitabını ortaya çıkarması gibi, bu kere de Yeni Ahit'teki apokoliptik vaatlerle dolu **"Vahiyler kitabı"** ortaya çıktı. Büyük olasılıkla İ.S.95 yılında yazılan bu vahiy kitabı son derece şaşırtıcı ayrıntılarla dolu yargı gününü canlandırır. Kötülük güçleri ile iyilik güçlerinin son bir savaş yapacakları mahşer meydanından söz eder ve sonunda şöyle denir. **"Yeni bir gök ve yeni bir yeryüzü gördüm. Çünkü başlangıçtaki gök ve yeryüzü yok olmuştu."**[864]

Yuhanna'nın bu garip vahyine göre, yedi mühür sökülmekte ve her mühürle birlikte insanoğlunun üzerine yeni musibetler boşalmaktadır. Bunun yanısıra borular da ötmektedir. İlk boru sesiyle birlikte dünyanın üstüne **"kanla karışık çiy ve ateş atılmakta"**; ikinci boru sesi duyulurken **"ateşten bir dağ denizin içine çökmekte ve bunun sonucunda denizlerin üçte biri kana dönüşmektedir."** Bu arada **"canlıların da üçte biri ölmekte" ve "gemilerin üçte biri" batmaktadır.** Üçüncü boru sesi ile birlikte **"gökten kocaman bir yıldız meşale gibi yanarak dünyadaki nehirlerin ve su kaynaklarının içine düşmektedir."** Bu yıldızın adı Vermuttur. Vermut, acılık veren anlamına geldiği için suların üçte biri Vermuta dönüşmekte ve böylece sular acıdığı için birçok insan da ölmektedir.

[862] Daniken, Kıyamet Günü, sh.99
[863] Daniken, Kıyamet Günü, sh.99
[864] Vahiy kitabı.21:1

Sonunda Güneş ve Ay da kararmakta; insanlar akla gelebilecek her türlü "**haşarat**" tarafından rahatsız edilmekte ama bir türlü ölememektedirler. Dehşet hiç son bulmamakta ve haşaratı "**aslan kafalı atlar**" izlemektedir. Bu aslan kafalı atlarda ağızlarından ateş, duman ve kükürt kusmaktadır. Bu arada insanların üçte biri daha öldüğü için artık dünyada kimse kalmamış olması gerektiği halde Yuhanna'ya göre insanlar daha hala kefaret ödemeye bile hazır değillerdir. Bütün bunlar bulutların üstündeki tahtında oturanın son yargısıdır.[865]

Eski Yahudi Peygamberleri gibi yeni Vahiy kitabının hayalgücü de sınırsızdır ve bu sınırsız hayalgücü başka şeylerde söyler: "**Ve gökten dipsiz kuyunun anahtarıyla elinde büyük bir zincir taşıyan bir meleğin geldiğini gördüm. Melek ejderi, o eski yılanı, yani kötülüğü, yani şeytanı yakaladı ve onu dipsiz kuyuya atıp üzerini kapattı. Öyle ki o bin yıl boyunca milletleri aldatamayacak ve bin yıl sonra zincirleri biraz gevşetilecek.**"[866]

Hikâye çok da anlaşılır gibi değildir ama kötülük bin yıl boyunca önlendiğine göre, Mesih'in artık gelmiş olduğu da söylenebilir. Kötülüğün bağlı olduğu anlatılarak Hıristiyanlara güç ve moral verilmek istendiği de söylenebilir. Ama sonuçları hiç de öyle olmamıştır. Çünkü buna göre son ve gerçek savaş bin yıl sonra yapılacaktır.

İşte bu bin yıl, hiç de hesapta olmadığı halde "Millennium" yani "binyılcılık" düşüncesini ortaya çıkardı. Bu bin yılın İsa'nın doğumuyla başladığını düşünmek akla yakın görünüyordu. Bu nedenle de M.S.1000 yılında bir telaş oldu ama bu telaştan başka bir şey de olmadı. Ama bu bir şey olmaması da bir başka sorunu ortaya çıkardı. Çünkü birinci yılda bir şey olmamışsa, demek ki bin yılın ne zaman başladığı ve ne zaman biteceği bilinememişti.

Çok sayıda insan bu konu üzerinde sayısız hesaplamalara giriştiler. Ortaya çıkan sonuç, hepsi de birbiriyle alakasız ve farklı tarihler

---

[865] İncil, Yuhanna

[866] Vahiy kitabı, 20:1-3 Bir de tufandan önce yaşayan Hanok'un kitabından alınan şu satırlara bakalım: "Azezyel'in ellerini ve ayaklarını bağla, onu karanlığa mahkûm et ve Dudael'deki çölü açarak onu oraya yolla. Üzerine kayalar ve işaretli taşlar atarak üzerini karanlıklarla kapat. Sonsuza kadar orada kalacak; yüzünü kapat ki ışığı göremesin. Ve büyük yargı günü geldiğinde onun ateşe atılmasını sağla."

belirleyen bütünüyle hayal ürünü rakamlardı. Buna rağmen bu konuda belirsiz tarihler taşıyan takvimler yapılmaktan da geri durulmadı. Ünlü bilim adamı Newton'unda katıldığı bu yeni oyunda, insanlar sürekli olarak yanlış tarihlerin ve yanlış tahminlerin peşinde koşup durdular.

Hesaplamalar ve tahminler tutmamıştı ama bu yeni bir meslek grubunun doğmasına engel olmadı. "Millennialist" adı verilen bu yeni meslek grubunu oluşturan tahminciler; inançlı Hıristiyanları sürekli olarak düş kırıklığına uğrattılar ama zengin olma yolunda kendileri hiçbir hayal kırıklığına uğramadılar. Çünkü neredeyse hepsinin binlerce müridi vardı. İşin asıl şaşılacak yanı ise, bunca düş kırıklığından başka bir şey üretmeyen bu binyılcılık mesleğinin bugün eskisinden de güçlü olarak devam etmesidir.

Bu yeni binyılcılardan önemli biri de eski bir asker olan William Miller'dir.(1782-1849) Miller, Daniel ve Vahiy kitaplarını iyice inceledikten sonra, ikinci gelişin 21 Mart 1844'de gerçekleşeceğine karar verdi. Bu görüşünü birtakım garip hesaplarla destekledi ve Vahiy kitabında anlatılan olayların gerçekleşmesinden sonra dünyanın ateş alarak sona ereceğini sürdü. İnanılır gibi değildir ama bu garip görüşü ona binlerce mürit kazandırdı. Bu müritler mallarını mülklerini satarak ve işlerini güçlerini bırakarak, kararlaştırılan günde biraraya toplandılar ve Vahiy kitabında anlatılan olayların gerçekleşmesini beklediler. Ama yine bir şey olmadı.

Bunun üzerine Miller büyük bir pişkinlikle meseleyi yeniden inceledi ve yeni tarihi 22 Ekim 1844 olarak belirledi. Ama bu yeni tarih te olaysız bir şekilde geçip gitti. Buna rağmen Miller'in müritleri ümitlerini kaybetmediler. Müritlerin düşüncelerine göre Miller'in hesapları şimdilik dünyadan görülemeyen göksel bir sürecin başlangıcıydı. Yani beklenecek bir başka bin yıl daha vardı. Böylece İsa'nın ikinci gelişi (Advent) bir kere daha geleceğe ertelendi. Anlaşılamayacak kadar garip bir şekilde bunun sonucu da Adventist hareketin kurulması oldu. Ama tahmincilerin gözü de iyice açılmıştı. Yeni kurulan Adventist hareket çabucak birçok mezhebe bölündü. Doğal olarak her mezhebin ayrı bir lideri vardı ve bunlardan birisi olan C.T.Russell 1879'da Yehova Şahitleri örgütünü kurdu. Russell'in yaptığı hesaplar ve ileri sürdüğü tarihlerde diğerlerinde

olduğu gibi yine boş çıktı ve İsa'nın ikinci gelişi yine gerçekleşmedi.

Bütün bu düş kırıklıklarına, boş çıkan tarihlere rağmen bu örgütün dünyada bir milyondan fazla müridinin olması ise gerçekten zor anlaşılabilir bir durumdur. "**dünya tarihi hiçbiri birer Mesih olmayan ve hiçbir şeyi kurtaramayan "yeniden doğmuş"larla doludur.**"der Daniken. Ama yanılmaktadır. Çünkü hiçbir şeyi kurtaramayan bu yeniden doğmuşlar en azından kendilerini kurtarmayı başarabilmişlerdir.

Hıristiyanların yanısıra Yahudi Peygamberlerinin de sürekli taze tuttuğu, yazılarıyla ve kitaplarıyla desteklediği, kendi vaatleri yetmeyince Tanrı'nın vaatlerini de işin içine sokarak besledikleri bu Mesih düşüncesi Yahudiler üzerinde gerçekten etkili olmuş ve Yahudiler yüzyıllar boyunca bütün dünyaya dağılmış olarak yaşamalarına rağmen bu düşünce canlı tutulmuştur. Yıllar değil, yüzyıllar boyunca, Yahudiler bir gün topraklarına geri dönerek Davut'un Krallığını yeniden kurmak hayaliyle yaşatıldı ve yaşadılar. Bu, ancak *Mesih'in* geri dönüşüyle mümkün olabilecek bir dönüştü. Bu inanç Yahudi Peygamberleri tarafından sürekli olarak işlendi, tekrarlandı ve ne pahasına olursa olsun gündemde tutularak sürekli yinelendi. Leo Landmann bu konuda şunları yazar: "**İsrailliler, dünyaya üç armağan bırakmışlardır. Buna dördüncü bir armağanın eklenmesi gerekir, Mesih'e olan inanç...**"[867]

Teolog H.W.Schomerns de buna bir ek yapar ve şöyle der: "**Hıristiyan camiasının yapılanması ve güçlenmesi, Hıristiyanlığın bütün öbür dinlerden üstünlüğüne ve bunun kesinliğine duyulan kanaati gerektirir.**"[868]

Burada da bir parantez açalım ve bir bilgi notu daha sunalım. Schomerns'in yukarıdaki cümlesi "**Dinlerarası diyalog**"un ne kadar zor olduğunu söylemekle kalmaz; hatta mümkün olamayacağını da anlatır. Özellikle de Musevilik ve Hıristiyanlık açısından bu kesinlikle böyledir. İslamiyet bir istisnadır ve diğer ilahi dinlerin Peygamberlerin de onlara gönderilmiş olan kitaplarında Tanrı katından gönderildiğini kabul eder. Ama unutmayalım ki; İslamiyet

[867] Daniken, Kıyamet Günü, sh.102
[868] Daniken, Kıyamet Günü, sh.102

en son gelen ilahi din özelliğini taşımakla kalmaz; bunun yanısıra kuramsal olarak insanla Tanrı arasında bir "**aracı sınıf**"ın ya da ruhban sınıfının bulunmadığını da söyleyen tek ilahi dindir. Tanrı'nın sözü gücünde söz söylemek yetkisinde bulunan bir ruhban sınıfına sahip olan Yahudilik ve yanlış yapması olasılığı kanunla yasaklanmış olan bir ruhban sınıfına sahip olan bir Hıristiyanlık; ruhban sınıfını açıkça yasaklamış olan bir dinle nasıl diyalog kurabilir? Sonunda bu diyalogu kuracak olanlar ruhban sınıfı değil midir? O zaman İslamiyet'te hiç değilse kuramsal olarak var olmayan bir ruhban sınıfı diğer ilahi dinlerde var olan ruhban sınıfı ile nasıl bir diyalog içinde olabilecektir? Çünkü en azından ikili olması gereken bir diyalog masasını bir tarafında kuramsal olarak diğer tarafın muhatabı olması gereken bir taraf yani İslamiyet bulunmamaktadır. Üstelik de Yahudilik dini kendisinden olmayan herkesi peşin olarak putperest kabul ederken...

O halde sorulardan biri şu olabilir. Bir semavi din mensubuyla bir putperest; hangi diyalogu kurabileceklerdir? Olamaz ama diyelim ki kurdular, bunun ne anlamı olacaktır? *Çünkü böyle bir diyalogun* doğal sonucu, semavi din mensubunun putperest din mensubuna açık dayatmalarından başka bir sonuç üretebilme olanağı yoktur.

"**Dinlerarası diyalog**"un bir diğer açmazı da, bütün dinlerin haklı olduğu gibi bir düşünceye yol açmasıdır. İnsanlar istedikleri dine inanmakta ya da inanmamakta özgürdürler ama bütün dinlerin haklı olmasına olanak yoktur. Ansiklopedia Britannica 1991verilerine göre; dünya nüfusu 5,201,416,000 olup, bunun bir milyardan fazlası (1,711,897,000) **Hıristiyan**, yedi yüz milyona yakın bir kısmı (689,205,000) **Hindu**, üç yüz küsur milyonu (311,438,000) **Budist**, dokuz yüz milyona yakın bir kısmı (869,513,000) dinsiz, iki yüz küsur milyonu "**ateist**", on yedi milyonu (17,357,000) **Yahudi**, altı milyona yakını (5,821,000) **Konfüçyüs** taraftarı, beş milyon kadarı (5,072,000) **Bahaî**, on milyondan fazlası (10,702,000) **Şaman** dininde, doksan milyondan fazlası çeşitli **aşiret dinlerinden**, yüz yirmi altı milyondan fazlası (126,819,500) **yeni dinlerden**, yüz yetmiş milyondan fazlası (170,236,200) **Çin-Halk** dininden görünmektedir. Dünyanın çeşitli yerlerinde yaşayan bir milyardan daha fazla **Müslüman** vardır. Bütün bu dinlerin hepsinin de haklı olduğu düşünülemez bile. Kaldı ki; Yahudiliği de dâhil edersek üç

semavi dine inanların sayısı, bu üç dine inanmayanlardan daha az gibi görünmektedir.

Bu konuda şunu kesin olarak söyleyebiliriz: Bir din yapısı ve ideolojisi gereği bütün öbür dinlere karşıdır ve karşı olmak zorundadır. Bu onun varlık sebebidir. Her din kendi öğretisini tek ve benzersiz olarak kabul etmekle kalmaz; diğer dinler üzerinde de bir tür hâkimiyet kurmak ister. Bu da onun varlık nedenlerinden biridir. Aynı nedenle birbirleri aleyhinde çeşitli yöntemlerle propaganda yaparlar ve yapmaktadırlar.

Şimdi de bir diğer soruya geçebilir ve gereğinden fazla insanın tepkisini de göze alarak şunu sorabiliriz: Bu kadarını biz bile düşünebilirken, yıllarca bu konuda eğitim alan Müslüman din adamları nasıl olur da böylesi bir masalın peşine düşüp giderler?

Bu sorunun yanıtı; astronomi ve kimya dahil, bilim alanında yüzlerce fikir ve buluşun sahibi olan Yahudi ve Hıristiyan din adamlarına karşı, 1400 yıldan beri sadece söz üreten ve hiçbir bilimsel buluşun ya da bilimse düşüncenin altına imza atamayan Müslüman din adamlarının bilimsel gelişmelere kayıtsızlıklarında aranabilir.

Bu bölümü de Soner Yalçın'dan bir alıntıyla bitirelim "**Sion, Kudüs'de tepelik bir bölgenin adıydı ve zaman içinde Kudüs'le eşanlamlılık kazanmıştı. Sion aynı zamanda yurtlarından kovulmuş olan Yahudi halkının Filistin'e dönme arzu ve özlemini taşıyan bir "Siyasi inancın" adıydı. Bu inanç dünyanın çeşitli yerlerinde çok sayıda Mesih'in ortaya çıkmasına neden olmuştur. Mesela 1120'de Bağdat'da İbni Duği, 1150'de Kuzey Irak'da David Alroy, 1240'da İspanya'da Abraham Abulijia, 1502'de Venedik'de Asher Leminin, 1640'larda İzmir'de Sabetay Sevi, 1750'lerde Polonya'da Jakop Frank, 18. yüzyılda Rusya'da Eliezer Mesihlik iddiasıyla Yahudilerin karşısına çıkan onlarca Mesih'den birkaçıdır. Sayısız Mesih'in ortaya çıkmasına rağmen Kudüs'e dönerek "Davut'un Krallığını" yeniden kurma hayali bir türlü gerçekleşmeyince, Mesihlerin yerini Siyonizm'in savunucuları almıştır."**[869]

Bu elbette böyle olmalıydı. "**Kıyametten sonra olmak kaydıyla**"

[869] Soner Yalçın, Efendi, sh.103

hiçbir zaman yıkılmayacak güçlü bir Krallık da zaten bu nedenle icat edilmiştir. Şimdiye kadar olmayan, elbet bir gün olacaktır.

Ve işte tam da bu noktada devreye modern zamanların Yahudi Peygamberleri olan Velikovsky ve Zecharia Sitchin girer. Birincisi; olmayan bir Kızıldeniz'den Yahudi geçişini sağlamak için Jüpiter'den bir gezegen doğurtarak Kızıldeniz'in sularını ikiye ayırtır. İkincisi ise olmayan bir Marduk gezegeni icat ederek **"Davut'un Krallığını"** gökyüzünden indirir. Ataları olan icat ve uydurmaları ile ünlü Yahudi Peygamberlerinin izinden giderek Yahudi halkının Tanrı tarafından seçilen bir kavim olduğunu ve göksel mirasın bu seçilmiş kavme ait olduğunu iddia eder. Özgür düşünce ve analiz yeteneğinden yoksun beyinlerde Siyonizm'e hizmet eden bu Yahudi propagandalarına "dünya güncesi ya da alternatif dünya tarihi yakıştırmalarıyla alkış tutarlar. Ama nedense Eski Ahit'te yazılı olan şu hükmü göremezler.

"İsrail kavmi Davut'un soyundan gelenlere hep başkaldırdı."

Başından beri anlatmaya çalıştığımız ve anlamış olduğunuzu umut ettiğimiz bütün bu uydurmalar, icatlar, abartmalar ve sayısız Yahudi Peygamberinin sayısız yalanları ne kadar doğruysa; modern zamanların Yahudi Peygamberliğine soyunan Velikovsky, Sitchin ve benzerlerinin yazdıkları da o kadar doğrudur. Ancak bunların yalan, yanlış ve uydurma olmalarının hiçbir önemi yoktur.

Önemli olan dün olduğu gibi bugün de umudun sürmesidir.

TEPE ÜSTÜ DURAN BİR KİTAP

Bunun nedenleri açıktır. Çünkü Yahudilerin kutsal kitabı Eski Ahit; ters, yani tepe üstü durmaktadır. Bu nedenle de yüzyıllardan beri teologların Eski Ahit incelemeleri ve bilginlerin Eski Ahit yorumları bu ters yapıya göre şekillenmektedir. Aynı nedenle yapabildikleri de Eski Ahit'te bol miktarda bulunan çelişkileri yeniden ve yeniden tespit etmekten başka bir şey olmamaktadır. Yani Eski Ahit nasıl kendi kendini tekrarlayıp duruyorsa; teologlar ve bilginlerde ona uyarak birbirlerini tekrarlayıp durmaktadırlar.

Oysa yapılacak iş basittir ve sadece tepe üstü duran Eski Ahit'i ters çevirerek ayakları üzerine dikmekten ibarettir. Bunu yaptığınız

zaman herşey anlaşılır hale gelecektir. Çünkü kimbilir hangi tapınağın karanlık odalarında Kutsal Kitap yazıcılarının yazdığı kitap; geçmişe değil, geleceğe yöneliktir. Yani geçmiş bir tarihi anlatmaz, geleceğe yönelik hayalleri anlatır. Daha da açık bir ifadeyle; kutsal kitabın anlattıkları, İsraillilerin gelecekte olmasını istedikleri şeylerin geçmişte olmuş gibi hikâye edilmesinden başka bir şey değildir. Bu nedenle çölün ortasında Musa bir göçebe çadırının iç donanımı için talimatlar verir: Bu nedenle İsrail kavmi çölün ortasında altından, gümüşten ve bakırdan ritüel eşyaları ve bakırdan ritüel kapları yapacak ve çölün ortasındaki bu çadıra altından yapılmış bir avize asacaktır. Eski Ahit'te sayfalar boyunca perdelerin bile nasıl olacağını ayrıntılarıyla tarif eden Kutsal Kitap yazarları çöldeki bir çadırı değil, ilerideki bir tarihte Kudüs'te yapılacak olan bir tapınağın şeklini tarif etmektedirler. Hiçbir zaman yapılmamış olsa da; bir gün yapılacak olan bu tapınaktaki iç donanımın, çölün ortasında Musa'nın çadırında da var olduğunu hayal etmekten ya da böyle olmasını dilemekten başka bir şey değildir bu yaptıkları.

Aynı nedenle Mısır'dan çıkan İsrailli sayısını çok abartılı bir şekilde dört-beş milyonluk bir nüfus olarak verirler ve bütünüyle uydurma bir çöl sayımı ile bunu garanti altına alırlar. Ama bununla da yetinmezler ve daha sonra Davut'a bir sayım daha yaptırırlar. Fakat burada da bir karışıklık vardır. Çünkü Kutsal kitabın II. Samuel kitabında **"Rab İsrail halkına yine öfkelendi. Davut'u onlara karşı kışkırtarak, Git İsrail ve Yahuda halkını say."** diyerek, sayım emrinin Rab'ten geldiği yazılıdır.[870] Ama I.Tarihler kitabına bakılacak olursa bu sayım emrini veren Şeytanın ta kendisidir **"Şeytan İsraillilere karşı çıkıp İsrail'de sayım yapması için Davut'u kışkırttı."**[871] Üstelik Davut'un sayımının[872] sonuçları daha da inanılmazdır. Buna göre on oymaktan oluşan İsrail'de sekiz yüz bin; sadece iki oymaktan meydana gelen Yahuda'da beş yüz bin **"kılıç kuşanabilen"** erkek vardır.[873] Yani Mısır'dan çıkışta 600 bin olan eli silah tutan erkek sayısı; sadece yüzyıl kadar sonra 1.300.000 kişiye ulaşmıştır. Bu sayımdan sonra yapılan İsrail-

[870] II.Krallar, 24:1
[871] I.Tarihler, 21:1
[872] I.Tarihler, 9:6
[873] II.Samuel, 24:

Yahuda savaşında; iki oymaktan ibaret olan Yahuda'nın Kralı Aviya **"Seçme yiğit askerlerden oluşan dört yüz bin kişilik bir orduyla savaşa çıkar."**[874] **On oymaklık İsrail devletinin Kralı olan Yarovam ise "Sekiz yüz bin seçme yiğit savaşçıdan oluşan bir orduyla ona karşı savaş düzenine girmiştir."**[875] İki kardeş devlet arasındaki bu savaşta; dört yüz bin kişilik ordu; sekiz yüz bin kişilik orduyu **"Bozguna uğratır."**[876] **Ve "İsraillilerden beş yüz bin seçme asker öldürürler."**[877] Bunlar akıl, mantık ve izan dışı inanılmaz sayılardır ve yaklaşık on iki milyonluk bir nüfus demektir.

Oysa Assmann İsrail kavminin gerçek nüfusunu **Kuzey'inde nüfusu 50.000 olan "İsrail" ve Güney'de çok daha az nüfusa sahip ve başkenti Kudüs olan "Yuda"** olarak belirtir. Dolayısıyla hem Mısır'dan çıkan kalabalık nüfus hem de Kenan ülkesindeki kalabalık nüfus; mevcut olan değil, olmasını istedikleri bir dilekten ibarettir. Aynı nedenle de İsrail'in Tanrısı **"Soyunuzu kum taneleri kadar çoğaltacağım."** der. Kudüs'ten sürülen Yahudilerin sayısının 20 bin kadar olarak verilmesi de bunu doğrular. Çünkü kutsal kitabın kayıtlarına göre; sürgünden dönen **"Yahudalıların toplamı 690 kişiydi."Yine Kutsal Kitap kayıtlarına göre sürgünden dönen Benyamin oymağının sayısı da "956 kişiden" ibarettir.**[878]

Aynı nedenle Süleyman'ı **"muhteşem"** yapmaya uğraşır ve bunun için Süleyman'a 700 tanesi Kral kızı olan çok sayıda karı ve 300 tane de cariye uygun görürler. Kral kızı olmayan karılarının sayısını yazmayı unutmuşlardır ama bütün bu kalabalığı büyükçe bir apartman dairesi kadar bir yere yerleştirirler. Çünkü bu tarihi bir gerçek değil, olmasını hayal ettikleri bir düşünceden ibarettir. Tarihi kayıtlarda Mısır'a haraç ödeyen Süleyman'ın; Eski Ahit'te bütün çevre ülkelerden haraç alıyor olması da böyle bir dilek ve temenni olarak düşünülebilir.

Bu örnekleri neredeyse sayısız ölçüde çoğaltabiliriz. Teologların ve bilim adamlarının Eski Ahit'e bir de bu açıdan bakmalarında,

[874] II.Tarihler, 13:3
[875] II.Tarihler, 13:3
[876] II.Tarihle, 13:17
[877] II.Tarihler, 13:17
[878] I.Tarihler, 9:7

kutsal kitabın "**anlaşılabilir**" olması açısından büyük yararlar vardır. Çünkü yukarıdaki örneklerden de anlaşılacağı gibi, Kutsal Kitap yazıcılarının yaptıkları, kurulmasını arzu ettikleri "**Büyük İsrail Krallığı**" konusundaki hayallerini geçmişe yansıtmaktan başka bir şey değildir.

Bu bağlamda "vurun, kırın, öldürün, yakın" diyen kan dökücü bir İsrail Tanrısının varlığı ve Kutsal Kitap'ta yazılı olan vahşet uygulamaları da daha anlaşılır hale gelir. Daha öncekileri yok saysak dahi İ.Ö.720 yılından İ.S.70 yılma kadar geçen sürede Kudüs en az altı kere yabancılar tarafından fethedilmiş ve yağmalanmıştır. M.S. 70 yılında ise Romalılar bir kere daha Kudüs'ü işgal etmişler, yakmışlar, yıkmışlar ve bütün İsrailliler sürmüşlerdir.[879] İsrail, bundan sonra da, Yunanlılar, Mısırlılar, Suriyeliler ve Romalılar tarafından istila edilmiş ve İ.S.135'de ise Romalılar tarafından Yahudilerin Yeruşalim'e (Kudüs'e) girişleri bütünüyle yasaklanmıştır.

Bu nedenle de Eski Ahit'te yazılı olan bütün o katliamlar ve vahşet uygulamaları, aslında o tarihe kadar sürekli olarak ezilmiş ve o tarihten itibaren de vatansız kalmış bir kavmin; bütün bunların öcünü Eski Ahit'in sayfalarında almasından ibarettir. Dolayısıyla tarihi gerçekleri değil, bu konuda yapmak isteyip de yapamadıklarının geçmişe yansıtılmasıdır.

Kutsal Kitap yazıcıları, kendileri için her türlü garantiyi de kitaba eklemeyi unutmamışlardı elbette. Yahudi hayatinin rehberi olan Eski Ahit'te Haham sınıfının dokunulmazlığı ve Hahamların her türlü kararı verebileceği, buna karşı gelmenin cezasının ölüm olduğu açıkça belirtilmiştir. Bu durumda bütün Yahudiler Hahamların yönetimine hiç itirazsız uymak zorundadırlar. Üstelik bunlar kutsal kitabın ayetleri yani bir başka ifadeyle Allah'ın emirleridir.

Ancak Tanrı'nın emirleri bunlarla sınırlı kalmaz ve hahamların büyük katkılarıyla Yahudilerden başka herkes için kin ve nefret dolu başka hükümler de içerir. Bu **"Ve aranızda yürüyeceğim ve sizin Allahınız olacağım ve siz benim kavmim olacaksınız."**[880]

---

[879] Bu sürgünden sonra İsrailliler bütün dünyaya dağılmışlar ve yaklaşık iki bin yıl boyunca , 1948'de şimdiki İsrail devleti kuruluncaya kadar da vatansız bir kavim olarak yaşamışlardır.

[880] Levililer, 26:12

veya "**Sizi bugün olduğu gibi bütün kavimlerin arasından seçtim.**"[881] gibi seçilmişlik ifade eden hükümler olduğu gibi "**Siz Allahınız Rabbin oğullarısınız. Çünkü sen Allahın Rabbe mukaddes bir kavimsin ve Rab yer üzerinde olan bütün kavimlerden üstün olarak kendisine has bir kavim olmak üzere seni seçti.**" gibi ırkçı hükümlerde vardır.

Ekonomik ve siyasi hükümlerde ihmal edilmemiştir. "**Ve ecnebiler senin duvarlarını yapacaklar ve Kralları sana hizmet edecekler. Ve kapıların daima açık duracak, milletlerin servetini ve sürgün getirilen Kraliarını sana getirsinler diye gece gündüz kapanmayacaklar. Çünkü sana kulluk etmeyen millet harap olacak. Ve seni sıkıştıran oğulları sana eğilerek gelecekler ve seni hor görenlerin hepsi senin ayaklarının tabanında yere kapanacaklar, ve sana Rab'bin şehri İsrail Kudüs'ünün Sionu, diyecekler. Ve milletlerin sütünü emeceksin ve Kralların memelerini emeceksin.**"[882]

"**Yabancıya faizle ödünç verebilirsin, fakat kardeşine faizle ödünç vermeyeceksin, ta ki mülk olarak almak üzere gitmekte olduğun diyarda elini atacağın herşeyde Allahın Rab seni mübarek kılsın**"[883] "**Ben dedim. Siz İlahlarsınız ve hepiniz yüce olanın oğullarısınız. Kalk ey Allah yeryüzüne hükmet. Zira milletlerin hepsine sen varis olacaksın.**"[884] Irkçılığa başka bir örnek de "**Kızlarınızı onların oğullarına vermeyeceksiniz ve oğullarınıza ve kendinize onların kızlarından almayacaksınız.**"[885] şeklindeki Tanrı'ya mal edilen bir emirdir.

Bu kaynaklardan beslenen Yahudi düşüncesi de "**Yaratılış merdiveninde farklı basamaklar olduğunu herkes doğal olarak kabul eder; önce inorganik nesneler, bitkiler ve hayvanlar âlemi, sonra konuşan, yaratıklar ve hepsinin üstünde Yahudiler.**" diyebilecektir.[886]

Michael Drosnin adında bir başka sahtekâr Yahudi ise, işte bu

[881] Tesniye, 10:15
[882] İşaya, 60:10-16
[883] Tesniye,23:20
[884] Mezmurlar,82:6-8
[885] Nehemya, 13:25
[886] "Siyonizm ve Irkçılık" Ankara Üniversitesi Siy. Bilg. Fak. Yay. (Sources de la pensée Juive contemporaine) Sh:49

yukarıdan beri anlata geldiğimiz Tevrat'ın içinde bazı şifreler bulmakla kalmayacak, üstelik bunları kitap haline getirip "Tevrat'ın Şifresi" adıyla yayınlayacaktır.

Ancak bu konularda kitap yazarak şöhret ve para kazanan şarlatanlar M.Drosnin'den ibaret değildir. Bunların yüzlercesinin arasından dikkat çeken birisi de "Alternatif tarih tezi" yazdığı söylenen Yahudi yazar Zecharia Sitchin'dir.

İlgili bölümde Zecharia Sitchin'in Eski Ahit hakkındaki görüşlerini belirtmiş ve bu konuya dikkat çekmek için de bazı notlar bırakmıştık. Eski Ahit'i yerden yere vurmakla kalmayıp üstelik de "**savunulamaz**" olduğunu özellikle belirten bu Sitchin; ilerleyen bölümlerde bunları unutacak ve bu sözünü ettiğimiz Eski Ahit'e dayanarak ırkçılık düzeyinde koyu bir Yahudi propagandasına başlayacaktır. Savunulamaz bulduğu Eski Ahit için "**Kitab-ı Mukaddes ve bilimin tamamen hemfikir olduğunu**" vurgulamakla kalmayacak; "**Kitabı Mukaddes gerçekten de çok şey anlatır; yeşil bitkilerin 3. gün yaratıldığını söyler.**" de diyebilecektir."[887]

Sitchin'e göre "**Kitabı Mukaddes evrimi bilimsel olarak anlatımına modern bilimin inandığı evrim basamağını işte böyle dâhil edecektir.**"[888] Çünkü "**Tekvin adı verilen bu bilimsel özeti yazan kadim yazarlar**" "**Amos Peygamberin açık biçimde kehânet ettiği gibi; "Ve o günde vaki olacak ki, Rab Yahve diyor, öğleyin Güneşi batıracağım.**"[889] demişlerdir. "**İşte Rab'bin günü geldi." diye ilân eden Zekeriya Peygamber de halkını dünyanın kendi ekseni çevresinde dönüşünün durması fenomeninin sadece bir gün süreceğini söyleyerek bilgilendirmiştir.**"[890] Yoel Peygamberde Rab'bin gününde "**Güneş ve Ay kararıyor ve yıldızlar ışığını gizliyor.**" diye buyurmuştur.[891] "**Çeşitli İncil pasajları özellikle de İşaya, Amos ve Eyüp kitapları Göksel efendinin hareketlerini çeşitli burçlarla ilişkilendirirler.**"[892]

---

[887] Sitchin, Kozmik Tohum, sh.148-152
[888] Sitchin, Kozmik Tohum, sh.153
[889] Sitchin, 12.Gezegen, sh.262
[890] Sitchin, 12.Gezegen, sh.262
[891] Sitchin, 12.Gezegen, sh. 263
[892] Sitchin, 12.Gezegen, sh.263

Ayrıca "**Habakkuk Peygamberinde son derece açık bir biçimde belirttiği gibi Rab güneyden gelecek... Haşmeti bütün dünyayı dolduracaktır.**"[893] Üstelik "**İncil bilgileri de bir kez daha bilimsel bilgileri onaylamaktadır.**"[894] Kitabı Mukaddes'in Tekvin hikâyesi bile dünya üzerindeki en karmaşık varlık, insan kil'den yaratıldığında, ona yaşam üflemek / ruh üflemek için ilâhi bir müdahaleye gerek olduğunu kabul etmektedir.[895] "**Sümerli atalarının, yani Urlu İbrahim'in öğretilerini izleyen kadim İbranilerde en üstün ilâhlarını en üstün gezegenle ilişkilendirirler.**"

Eğer Tevrat'ı Musa'nın yazdığı hikâyesi doğruysa; Bu Yahudi Peygamberlerinin hepsi de Babil sürgününden sonra yani Eski Ahit'in Pentakök denilen ilk beş kitabı yazıldıktan en az bin sene yani çok daha sonraları yaşamışlardır. Dolayısıyla Sitchin'in Peygamberleri bu konuda ne açıkça ne de gizlice hiçbir kehanette bulunamazlar. Çünkü kehanette bulundukları konular bir Yahudi Peygamberine yakışır bir şekilde kendilerinden sonra yaşanacak olaylar değil; kendilerinden önce yaşanmış ve olmuş bitmiş olaylardır. İ.Ö. 500'lü yıllarda Kudüs'teki tapınağın yapımı sırasında Peygamberlik ettiği söylenen ve Kutsal Kitap'ta "**O sırada Peygamber Hagay ile İddo oğlu Peygamber Zekeriya, Yahuda ve Yeruşalim'deki Yahudilere İsrail Tanrısı'nın adıyla Peygamberlikte bulundular.**" şeklinde kayıt altına alınan İddo oğlu Peygamber Zekeriya da Rab'bin gününün geldiğini ilân edemez. Bunu söyleyende açıkça yalan söylüyor demektir. Çünkü sözü edilen dünyanın durdurulması olayının Zekeriya'dan çok daha önce Yeşu zamanında olduğu Kutsal Kitap tarafından açıkça belirtilmektedir. Dolayısıyla da bu durumda İddo oğlu Zekeriya'nın kimseyi bilgilendirmesi de söz konusu olamaz. Bunun gibi İşaya, Amos ve Eyüp kitaplarının hangi göksel efendiyi (Sitchin'in kastettiği göksel efendi Marduktur.) ne ile ilişkilendirdikleri başlı başına bir merak konusudur. Habakkuk'un "**Rab'bin güneyden geleceğini**" açıkça belirtmesi de ne olanaklı ve ne de söz konusudur. "**Tanrı Teman'dan, Kutsal Tanrı Paran Dağı'ndan geldi.**" şeklinde "**Tanrı'nın güneyden geldiği**"nin belirtilmesi gibi bir saçmalığa

[893] Sitchin, 12.Gezegen, sh.264
[894] Sitchin, 12.Gezegen, sh.397
[895] Sitchin, *Kozmik Tohum*, sh.148

dayanır.[896] Üstelikte bütünüyle Gılgamış destanında tufandan önce rüzgârın güneyden estiği söylentisinden yürütülmüştür. Dolayısıyla da "**İncil bilgilerinin bir kez daha bilimsel bilgileri onaylaması**" da Sitchin'in kuruntusudur. "**Kitabı mukaddesin Tekvin hikâyesinin**" insanların yaratılması için uzaylıların ilahi müdahalesini kabul etmiş olması zaten akıl ve mantık dışı bir olaydır. Bütün bunlar Sitchin'in ipe sapa gelmez saçmalıklarıdır. Kaldı ki Yahudi Peygamberlerinin hayal güçleri ve icat yetenekleri konusunda da yeterli bilgiye sahibiz.

Ancak, Sitchin'in "**Urlu Abraham'ın öğretilerini izleyen kadim İbranilerin en üstün ilâhları**" meselesi gerçekten açıklanmaya muhtaç bir konudur. Çünkü İbranilerin kendi aralarında bir üstünlük sıralamasına sahip olan birden çok ilahları olduğunun çok açık bir ifadesidir.

Bütün bunlardan çıkarılacak sonuç ise kitabının ilk yarısında Eski Ahit'in "**savunulamaz**" olduğunu belirten bir yazarın aynı kitabın ikinci yarısında Eski Ahit'e ve onun Peygamberlerine sığınması ise tam bir ikiyüzlülüktür. Ama bu ikiyüzlü tutumuyla bizi Yahudi Peygamberi konusunda bir şeyler yazmaya da mecbur etmektedir.

MEZOPOTAMYA'YA DOĞRU

En eski yazılı metinlerden yola çıkarak başladığımız zaman içindeki yolculuğumuzun ilk bölümü burada bitiyor. En eski dinsel kayıtları, Ölüdeniz Yazmalarını ve Eski Ahit'i hep beraber okumuş ve incelemiş bulunuyoruz. Sorularımızı ve eleştirilerimizi ve bildiklerimizi de bu kitabın çerçevesi içinde kalmak kaydıyla bilgilerinize sunmuş bulunmaktayız. Çünkü bölümler içerisinde de vurguladığımız gibi yalnız Lilith konusu değil, Abraham konusu da, Brahma konusu da, Mısır'dan çıkış konusu da, Kenan ülkesine yerleşim konusu da ve özellikle de İsraillilerin Tanrı'yı reddi ve antlaşmayı bozma konuları da bir değil birkaç kitaplık içeriği olan araştırma konularıdır.

Buraya kadar anlattığımız konulardan çıkarabileceğimiz sonuç ise şudur: İncil'deki çelişkileri ve tutarsızlıkları şimdilik bir yana bıra-

[896] Habakkuk 3:3

kalım. Ama Eski Ahit'in bütünüyle Babil sürgünü denilen zaman ayracından sonra; farklı zamanlarda, farklı editörler tarafından kaleme alındığını, farklı düzeltmenler tarafından farklı şekillerde düzeltildiğini ve yeniden düzenlendiğini artık biliyoruz. Prof. Çığ'ın Eski Ahit'teki "**Abraham'ın doğduğu Sümer şehri Ur konusu**"nun İ.Ö. 3. yüzyılda Yunancaya çevrilen metninde olmadığını söylemesi de bu söylediklerimizin bir kanıtı olsa gerektir. Çünkü bu tespit bize, Sümerlerin Ur kentinin daha sonraki zamanlarda kutsal kitaba dâhil edildiğini kanıtlar. Üstelik akıl alacak gibi değildir ama bu düzeltmeler günümüzde de "**Yeni tercüme**" adı altında devam ettirilmekte ve Kutsal Kitap Eski Ahit, her yeni tercümesinde biraz daha düzeltilmektedir. Bu konudaki görüşlerimizi ilgili bölümde vurgulamıştık ama burada bir kere daha belirtelim ki Eski Ahit'in çok değil 25 yıl önceki tercümesiyle bugünkü tercümesi arasında bile önemli farklılıklar vardır. Üstelik bunu kanıtlamak için öyle eski tarihlere de gitmeye gerek yoktur. Kitabı Mukaddes Şirketinin 1997 yılındaki tercümesinde Mezmur-110'da yer alan ***"Rab Rabbime dedi***, ben **düşmanlarını senin ayaklarına basamak koyuncaya kadar, sağımda otur**."şeklinde yer alan bir ayet vardır.[897] İşte bu ayet aynı Kitabı Mukaddes Şirketinin 2000 yılı ve sonraki tercümelerde *"RAB efendime*: **"Ben düşmanlarını ayaklarının altına serinceye dek sağımda otur." diyor"** olarak değiştirilmiştir. Çünkü tek Tanrılı ilahi bir dinin kutsal kitabında yer alan "**Rab, Rabbime dedi ki**" ifadesinin ne anlaşılabilir ne açıklanabilir, ne de savunulabilir bir yönü vardır. Üstelik bu düzeltmeler Eski Ahit'in çevrildiği dile göre de değişmektedir. Sözgelimi "**Rab rabbime dedi ki**" sözleri Türkçe tercümede düzeltilmiştir ama İngilizce tercümede yerli yerinde durmaktadır.[898] Bunun sayısız örneklerini daha önce de belirtmiş bulunmaktayız.

Daha önce Abraham'la ilgili bölümün sonlarında vurgulamış olduğumuz bir konuyu bu kere bilerek tekrarlayalım. İngilizce tercümede "**İsrail'in Rabbi şöyle der, atalarınız, hatta Abraham ve Naçor'un babası Terah bile eskiden tufandan önce yaşadılar ve başka Tanrılara hizmet ettiler. Ve babanız Abraham'ı tufan-**

[897] Tevrat-Mezmur-110

[898] The LORD said unto my Lord, Sit thou at my right hand, until I make thine enemies thy footstool

dan aldım ve Kenan ülkesinden geçirdim."[899] şeklinde olan Yeşu 24:2-3, Türkçe tercümede **"Tufandan önce yaşadılar."** yerine "**Fırat ırmağının ötesinde yaşar.**" şeklinde düzeltilmiştir.[900] Üstelik de bu çok önemli bir değişikliktir ve daha önce vurgulamış olduğumuz gibi "Tufan" hikâyesinin bütünüyle uydurulmuş olduğunu açık seçik ortaya koyar.

Bu bağlamda şunu artık rahatça söyleyebiliriz. En eski dinsel metin olarak nitelendirilen ve tarihi bilinmeyecek kadar eski olan bir yaratılış hikâyesi olduğu söylenerek; bütünüyle uydurma bir tufandan sonra; İ.Ö.2000'li yıllarda Abraham'la başlatılan ve herşeyi kayıt altına aldığı belirtilen Eski Ahit, "çeşitli **derlemelerden oluşan**" bir yamalı bohçadır. Dolayısıyla da herhangi bir tarihsel gerçek içermediği gibi; kendi dışındaki tarihsel gerçeklikleri de çarpıtmaya ve bozmaya çalışır. Sonuç olarak; hiçbir şekilde tarihi kaynak değildir ve bu şekilde kullanılamaz. Bu vurgu, yalnızca Mezopotamya metinlerinden kopya edildiği için değil, İ.S.90'lı yıllarda toplanarak mevcut birçok Eski Ahit arasında bir seçim yapan ve Tevratlar içinden bir Tevrat'ı Kutsal Kitap olarak ilan eden Yahudi meclisi Jamnia Sinodu'nun; bu seçiminden sonra bile, Kutsal kitabın çeşitli düzeltmenler tarafından çeşitli şekillerde yeniden düzenlendiği içindir. Yukarıda da vurgulamış olduğumuz gibi bu düzeltmeler günümüzde de devam etmektedir. Üstelik G.Vermes'in belirttiğine göre; Yahudiler için bu olağan bir davranıştır. Çünkü Kurman yazmalarında belirtilen cemaat kurallarına göre; **"Yazıcılar ele aldıkları metni tekrar yazarken onu geliştirmek hakkına sahiptirler."**[901] İnanılır gibi değildir ama gerçek budur. Yani daha eski bir metni yeniden yazan yazıcı onu istediği gibi değiştirme hakkına sahiptir. Önemli bir ilahiyatçı olan S. Talmon bu durumu "**denetim dışı kopyalama**" olarak yorumlar. **"Kurman tarikatı üyeleri, ilham sahibi bir yorumlayıcı olmadan gerçek anlamın keşfedilemeyeceğini; çünkü Peygamberlerin kendi yazılarındaki önemi tam olarak kavrayamadıklarını iddia eder-**

[899] www.viewzone.com/abraham.html
[900] Kutsal Kitap, Kitabı Mukaddes Şirketi,Mart-2003, 3.basım
[901] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.47

ler."[902] Dolayısı ile de bu "**ilham sahibi yorumcular**" da haham olsa gerekir.

"**Tam 272 bilgin tüm ömürlerini bu eski metinlerin çözümüne vakfetmişlerdir. Teologların çoğu Hezekiel kitabının söz konusu Peygamberin elinden çıkmadığı, aralarında gerçekten Hezekiel'den kaynaklananlar da bulunmak üzere, eski metinleri derleyerek zamana uygun birtakım eklentiler yapan isimsiz redaktörlerin eseri olduğu konusunda fikir birliğine varmaktadırlar.**"[903]

Bu bölümün başından beri anlattığımız bilgilerin ışığında artık şunu söyleyebiliriz: Yahudilerin Kutsal kitabı olabilir ama; Eski Ahit, bu haliyle hiçbir tarihi olaya ne tanık ne de kaynak olamaz.

[902] G.Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, sh.111
[903] E.V.Daniken, Tanrıların Stratejisi, sh.107. Cep Kitapları, Ekim-1983

İKİNCİ BÖLÜM

MEZOPOTAMYA

Konumuzla ilgili olarak bakmamız gereken en eski yazılı kaynaklardan bir diğeri de Mezopotamya bölgesinde bulunan kil tabletlerdir. Çivi yazısıyla yazılan bu tabletler hiç tartışmasız olarak Yahudilerin Eski Ahit'inden çok daha eski zamanlara aittir.

Verimli toprakları ve uygun iklim şartları nedeniyle çok eski zamanlardan beri yoğun göçe sahne olmuş Mezopotamya, birçok farklı kültür ve halkın birbirine karıştığı bir bölge olmuştur. Bilinen ilk okuryazar topluluklara ev sahipliği yapmış bu bölgede birçok uygarlık Güneşi doğmuş ve batmış; bu nedenle de **Medeniyetler Beşiği** olarak da anılmıştır. Mezopotamya olarak anılan belirli bir siyasi mevcudiyet hiçbir zaman var olmadığı gibi; sınırları kesin çizgilere sahip belirli bir bölge de değildir. Eski Yunan tarihçileri bu bölgeyi anmak için basit anlamda Mezopotamya ismini kullanmışlar ve Batı kültürünün hegemonyası sonucunda bu isim kalıcı olmuştur. Hâlbuki daha önce de vurgulamış olduğumuz gibi bölgenin yerli halklarından olan Aramilerin bölgeye verdikleri isim "**İki Nehir Arasında**" anlamına gelen Paddan Aram veya "**Aram Naharayim**"di. Aramicenin unutulma sürecine koşut olarak bu isim de unutulmuş gitmiştir.

Mezopotamya, günümüzde Irak, Doğu Suriye ve Güneydoğu Anadolu'yu kapsayan coğrafi bölgeye verilen bir isimdir. Kelime anlamı olarak; Mezopotamya; Eski Yunancada "iki nehir arasındaki yer" demektir. Kastedilen iki nehir de Fırat ile Dicle olduğu için sözünü ettiğimiz bölge de bu iki nehrin arasında yer alan bölge olarak kabul edilir. Mezopotamya tarih boyunca farklı kavimlerin bir arada yaşadığı bir bölge olmuştur. Bölgeye uzun süre devam eden sürekli göçler, hem siyasi iktidarın belirli bir çizgi izlemesini en-

gellemiş hem de kültürel ve teknolojik anlamda kent ve toplumların gelişimini körüklemiştir. Mezopotamya bölgesi Sümerler, Akatlar, Babilliler, Asurlular, Elamlılar ve Persler gibi dünyanın en tanınmış ve köklü medeniyetlerinden birkaçına ev sahipliği yapmıştır. Bunların dışında daha birçok halk ve kavim Mezopotamya'da kök salmıştır. Tarımın gelişimi ve köy hayatının başlamasından; yazının ortaya çıkışına kadar olan en eski dönemin yerleşim birimleri Samarra, Halaf ve Hasuna olarak gösterilir. Bu kentlerin tek ortak yönleri ilk konutların bu kentlerde ortaya çıkmasıdır. Çünkü her kentin kültürel yapısı da mimari tarzı da kentten kente farklılık gösterir. Buna karşın eski Mezopotamya da öne çıkan ilk iki kültür kuzeyde Halaf ve güneyde Ubaid kültürleridir denilebilir.

Bölgenin bir sonraki evresi **"Uruk dönemi"** olarak anılmaktadır. Bu dönemde güneydeki kentler büyük oranda gelişmiştir. Bu gelişmeler sadece kültürel planda değil aynı zamanda teknolojik planda olmuştur. Uruk kenti, dönemi karakterize eden kent olarak, bir örnek konumdadır. Sulu tarımın geliştiği bu dönemde, madencilik ve teknoloji dallarında da ortaya çıkan gelişmeler kentlerin genel durumunu yükseltmiştir. Uruk kentinin ünlü Mezopotamya kahramanı Gılgamış'ın evi olduğu da söylencelerde yer alır. Bu dönemde ticaret büyük oranda gelişmiş ve Mezopotamya'nın o dönemde bilinen sınırları içerisinde yoğun bir ticaret ağı oluşmuştur. Ayrıca Anadolu ile yapılan ticaret, Anadolu halklarının kültürünü de Mezopotamya'ya, sınırlı anlamda da olsa taşımıştır. Bu dönemin sonlarında yazı geliştirilmiş ve kayıt tutumu da başlamıştır. Ancak gerek bu dönemde gerekse daha sonra, bölgenin güneyindeki bu gelişmelerin bölgenin kuzeyine geçmesi uzun zaman almıştır

Mezopotamya'da yaşayan kavimler arasında ilk öne çıkanlar Sümerlerdir. Kökenleri belirsizdir ve bilinen en eski uygar halklardandır. Sümerlerden başka, M.Ö. III. bin yılın başlangıcından itibaren Suriye çöllerinden gelmiş göçebe ve Sami kökenli Babilliler, M.Ö.2000'lere doğru Amoritler, M.Ö.1000'lere doğru Aramiler ve Milattan sonra da Araplar bölgeye yerleşmişlerdir. [904] Yazı, dil, din, büyü ve mitolojilere ilk olarak Sümerlerde rastlanır. Bu dönemde Mezopotamya'da 18'i biraz büyükçe olmak üzere 35 şehir

[904] Friedrich, Kayıp Yazılar ve Diller, sh.46

ve kasaba vardır. Kiş, Nippur, Lagaş, Eridu, Ur ve Uruk kentleri bunlara örnek olarak gösterilmektedir. **"İ.Ö.üçüncü binde Sümer, bütün ülkeye hâkim olmak isteyen ve bu yüzden birbirleriyle devamlı çatışan şehir devletlerinden oluşmuştu. Bunlardan en önemli olanı Kiş'di."**[905] Lagaş Kralı Ur-Nanşe de yaptırdığı binalarla ünlüdür. Kral Urukagina da ilk yazılı reformları ile bilinir. [906]

Açıkça söylemek gerekir ki; 19. yüzyıla kadar Sümerler bütünüyle unutulmuş bir uygarlıktı. Sümerler hakkındaki ilk bulgu bugünkü Karsabatt'da oldu ve Botta adında bir Fransız M.Ö.8. yüzyılda Asur Kralı II. Sargon'a başkentlik yapmış olan Dur-Saru-Kin'i keşfetti. Bundan bir süre sonra İngiliz Layard Ninova harabelerini buldu. Ninova'da yapılan kazılar sonucunda saray ve tapınakların yanısıra Asurbanipal'in Kütüphanesi de ortaya çıktı. Bu kütüphanede 30 bin kil tablet vardı. **"İngiliz Rawlinson ise daha 1835 yılında İran'ın Behisran bölgesine bir kaya anıt bulmuştu. Bu kayanın üstünde üç ayrı dilde kazınmış yazılar vardı. Rawlinson bu yazıları dikkatle kopyaladı ve 1846'da üç yazıyı da deşifre etti. Bunlardan biri Asur ve Babil'in Sümerlerden aldığı eski Akat çivi yazısıydı. Tabletler deşifre edildikçe Mezopotamya'da en azından M.Ö.2400'lere kadar uzanan eski uygarlıklar olduğu düşüncesi gelişti ve sonunda 1869 yılında Oppert ilk kez Sümer uygarlığı tezini öne sürdü."**[907] Ne var ki bu tez Ortodoks bilim çevreleri tarafından kabul edilmedi. Ama yol açılmış ve bulgular birbiri ardına gelmeye başlamıştı. Önce Lagaş, sonra Nippur, Ur ve Eridu kentleri bulundu. Bunlar eski Sümer kentleriydi. Böylece Sümerlerin bu bölgedeki ilk uygarlık olduğu kesinleşmiş oldu. M.Ö. 2400-2350 yıllarında Sümerlerin düşüşe geçtiği, Akatların yükselişe geçtiği söylenebilir.

Sümerlerin aksine Akatlar Sami kökenli bir topluluktur. Sümerler döneminde Mezopotamya'ya göçen bu topluluk Sümer kültürünü de benimsemiştir. Sümerler sonrasında Mezopotamya'nın lideri konumuna gelen bu halk, Mezopotamya'daki medeni gelişimin de öncüsü olmuştur. Ayrıca daha sonra Mezopotamya'da güçlü bir

[905] Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh.26, Türk Tarih Kurumu

[906] Tarihin bilinen en eski yazılı kanun metni olan Sümer-**Urukagina** yasasında, ölüm vergisi ve mezar töreni kuralları önemli bir yer tutar.

[907] Yalçın İlter, Kayıp Tarih, sh.239. Aykırı Araştırma, İst. Şubat 2004

konuma ulaşacak olan ve yine Sami kökenli Asur ve Babil halklarına da öncülük etmişlerdir. Akatlar Mezopotamya'ya; Sümerlerden farklı olarak, kent Krallıklarını değil, ***dünya*** Krallığı kavramını getirmiştir. Bölgenin merkezi bir idare eline geçmesi de ilk kez Akatlar döneminde olmuştur. Akat hanedanının kurucusu Kral Sargon'dur. Agade adı verilen bir başkent kurduğu da bilinmektedir.

Daha sonraki dönemlerde Akatların yönetimindeki zayıflıklar nedeniyle, birçok kentin eski yönetici hanedanı yönetimi tekrar ellerine geçirdikleri gözlenir. Bu kentlerden öne çıkanı Ur kenti ve yöneticisi 3. Ur Hanedanıdır. Bu Hanedan Akatların izinden giderek bütün bölgeyi kontrol altına almak istemiş ve yaklaşık 100 yıl kadar (MÖ 2100-MÖ 2000) süren bir dönemde Ur kenti Mezopotamya'nın en büyük siyasi gücü olmuştur. Dönemlerinin sonu yoğun göçler ve çevre toplulukların saldırıları ile gelmiş ve yönetimleri zayıflamıştır. Ur Sülalesinin yönetiminin sonu aynı zamanda Sümerlerin Mezopotamya'daki yönetimlerinin sonu demektir. Daha sonra Sümer kökenli olmayan kavim ve sülalelerin bölgeye egemen olduğu görülür. Yine de bu dönem kültürel, dini ve mimari açıdan medeni gelişime büyük oranda katkıda bulunmuştur.

Ur hanedanının çöküşünden sonra kuzeyde büyük bir siyasi güç olarak Asur, güneyde ise din ve kültür merkezi olarak Babil öne çıkmıştır. Aynı zamanda 2. bin yılın erken dönemlerinde bölgeye gelen Hurriler ve Amurlular (veya *Amoritler*) bölgenin gerek nüfus gerekse kültürel yapısını büyük oranda etkilemiş, daha sonraki siyasi olaylarda da etkili olmuşlardır. İkinci bin yılın başlarında yükselen kavimlerden biri Asurlulardır. Özellikle oluşturdukları geniş ticaret ağı onların Mezopotamya kültürünü farklı bölgelere yaymasına ve farklı kültürleri de Mezopotamya'ya taşımasına neden olmuştur. Anadolu'ya yazının gelmesi de yine bu dönemdeki Asurlu tüccarlar sayesinde olmuştur. Diğer yükselen kavim ise güneyde Babil'dir. Amurru kökenli olan Eski Babil sülalesi, 5. Kral Hammurabi ile dönemin diğer Krallıkları üzerinde egemenlik kurmuştur. Bu sıralarda Anadolu'da Eski Hitit Devleti fetihlere başlamış ve sonunda Hitit Kralı I.Murşili M.Ö. 1595 yılında Babil'in egemenliğine son vermiştir Daha sonraki dönemlerde Kassitler öne çıkmış, Anadolu'daki Hititler güçlenmiş, Hurriler Mitannilerin önderliğinde yeni bir siyasi güç oluşturmuşlardır. Yaklaşık iki yüzyıl

süren Mitanni-Hurri egemenliğinin zayıflaması Asurların yükselmesine olanak vermiş ve M.Ö. 13. yüzyılda Asur Kralı I.Salmanaser Mitanni-Hurri devletini sonlandırmış ve Asur egemenliğini kesin olarak başlatmıştır. Fakat bu Asur egemenliği de yoğun göç dalgaları sebebiyle zayıflamıştır. M.Ö. 9. yüzyılın başında kuzeyde Asur'un tekrar yükselmesine kadar bölge karışık bir dönem geçirmiştir. Bu zamana kadar Mezopotamya ve çevresinde birçok yeni devlet ve kavim ortaya çıkmıştır. M.Ö. 9. yüzyıldan yaklaşık M.Ö. 5. yüzyıla kadar süren Asur yönetimine "**Yeni Asur Krallığı**" adı verilir. Bu dönemde yoğun bir yayılma politikası benimsenmiş, her Kral sayısız sefer yapmıştır. Yine de güney Mezopotamya'da Babil egemenliğini sürdürebilmiştir. Babil dışında Urartular ve Medler de bağımsız birer güç olarak konumlarını korumuşlardır. II. Sargon ve sonrasında Asur'un konumu daha da yükselmiş; Asur birçok Krallığı egemenliği altına aldığı gibi Mısır'a yapılan büyük seferlerle Mısır'ı da yağmalamıştır. Yeni Asur Krallığı'nın en geniş olduğu dönemde Medler ve Babilliler, İskitlerle birleşerek Asur'a savaş açmış ve sonunda Asur'un yıkılmasına neden olmuştur.

Yeni Asur Krallığı sonrası dönemde Babil yükselişe geçmiş ve Yeni Babil olarak anılan bir dönem başlamıştır. Yeni Babil, Asur'un bütün topraklarına egemen olduğu gibi çevre Krallıklara birçok sefer düzenlemiştir. Bu sıralarda Medler de Urartu devletine son vermiştir. M.Ö.539 yılında Perslerin Babil'i ele geçirmesiyle Yeni Babil'de son bulmuş ve Eski Mezopotamya tarihi de böylece sona ermiştir. Bu dönem ve sonrasında Persler bütün Mezopotamya'nın hâkimi olmuşlardır.

Bölgenin kısa tarihçesi budur ve görüldüğü gibi çeşitli uygarlıklar tarafından kurulan ve bir süre yaşatılan farklı kültürlerden oluşan bir tarihçedir. Bunun yanında bölgenin bir de dil gerçeği vardır. Çünkü Mezopotamya sürekli olarak büyük oranda göç almış, birçok kavme ev sahipliği yapmıştır. Mezopotamya'nın en yaygın dillerinin Sümerce ve Akatça olduğu söylenebilir. Ancak bunlardan Sümerce ne Hint-Avrupa ve ne de Sami kökenli bir dildir.[908] Sü-

[908] Sümerlerin Sami bir toplum olmadıkları ve doğudan geldikleri artık kesin olarak bilinmektedir. Sümerolog M.İ.Çığ'a göre Sümerlerde Türkler gibi Orta Asya'dan gelmişlerdir.Çığ, yeni bir açıklamasında Türkler ile Sümerler arasında "Kan bağı" ol-

merce; diğer Mezopotamya dillerinden çok farklı olarak Ural-Altay dil grubuna bağlıdır. Yapılan çalışmalarla Sümerce ve Türkçede ortak olan birçok söz tespit edilmiştir (dingir-tengri, kabkagag-kap kacak gibi). Bugün Sümerce bu dil gruplarından ayrı bir dil olarak ele alınır. Akatça ise, Akatların dilidir ve Sami kökenlidir. Daha sonraki dönemlerde kullanılan Babilce ve Asurca da Sami kökenli dillerdi.

Bunların dışında Hurrilerin Mezopotamya'ya girişi ve daha sonra Mitannilerin liderliğinde önemli bir siyasi konuma gelmeleriyle Hurrice dili de, en azından bir dönem için, Mezopotamya'nın önemli dillerinden biri sayılmıştır. Bu dile dair pek bilgi yoktur ama yine de Urartuca ile aynı kökenden geldiği bilinmektedir. Sümerce gibi diğer dillerden farklı özellikler taşıyan bir Mezopotamya dili de Elamca'dır.

Bölgenin bu tarih, kültür ve dil kalabalığı; bu bölgede bulunan tabletlerin hepsini birden kapsayacak şekilde **"Mezopotamya metinleri"** adı altında toplanmasına hiçbir şekilde izin vermez. Çünkü bu durumda M.Ö. 3000'li yıllardan kalan bir Sümer metni de Mezopotamya metnidir, M.Ö. 600 yılından kalan bir Babil metni de... Üstelik biri Ural_Altay dil grubundan diğeri Sami dil grubundandır. Bu durumda **"Mezopotamya metinleri"** gibi genel bir kavram ne bir bilgi notu ne de dipnot açıklaması olarak kullanılamaz. Bir Mezopotamya metni bu amaçla kullanılacaksa bunun hangi metin olduğu açıkça belirtilmelidir. Aksi durumda sadece **"Mezopotamya metinleri"** gibi bir bilgi notu sadece "**olmayan**" kaynaklara işaret eder.

Farklı zamanlarda, farklı yerlerde, farklı kültürlerin, farklı dillerde yazmış oldukları ve uzun bir süre toprak altında kalmış, kırılmış, dağılmış bu kil tabletlerin hepsine birden Z.Sitchin ve benzerlerinin yaptığı gibi "**Mezopotamya metinleri**" adı altında yalancı tanıklığa davet eder ve bununla da kalmaz yalanlarınıza da ortak ederseniz dünyanın her yerinde bunun adı şarlatanlık olur.

duğunu belirtmektedir.Çığ bu görüşünün gerekçesi olarak da iki dil arasındaki benzerlikleri göstermektedir.Buna göre Alım-Alımlı, Bab-Baba, es-es(esmekten) Gim-Kim, İb-İp, Kıya-kıyı, ulu-ulu, kuşu-koşu gibi kelimeler her iki dilde de aynıdır.Vatan Gazetesi, 16.10.2006 Devrim Semiray

POPÜLER BİLİMİN ELEŞTİRİSİ

Bu bölüme başlarken önce bir itirazımızı belirtmemiz ve bir konuya açıklama getirmemiz gerekiyor. Ortodoks bilimin tavrı konusundaki görüşlerimizi ilgili bölümde vurguladığımız için bu konuyu kısa tutacağız. Günümüzde gerek bilim adamlarının gerekse diğer araştırmacıların; hem kaçınamadıkları hem de kabul edemedikleri büyük bir yanlışları vardır. Bu büyük yanlış; eldeki tarihsel bir bulguya, sözgelimi 5000 yaşında olan bir Sümer belgesine, çağımızın modern insanının birikimlerini yüklemelerinden kaynaklanmaktadır. Özellikle arkeologlar ve tarihçiler için geçerli olan böyle bir durumda; bilim adamı elindeki malzeme için, biraz sonra açıklayacağımız gibi önce bir senaryo kurmak zorundadır. Roger Levin; böyle bir senaryonun, oldukça belirsiz kanıtlar üzerine modern insanın kavramlarını yüklemekten başka bir şey olmadığını söyler.[909]

Konuyu biraz açalım: Bir dairenin 360 derece, bir günün 24 saat, bir saatin 60 dakika, bir dakikanın 60 saniye olduğu bilgisi; bir modern insan kavramıdır. Bir bilim adamı, elindeki malzemeye iradesi dışında, bu bilgilerle bakar. Bu durumda elindeki malzeme de bu bilgiyi çağrıştıran ipuçları da varsa, kuracağı senaryo bu bilgileri de içeren bir senaryo olacaktır. Levin'in söylemek istediği de tam olarak işte bu; "**oldukça belirsiz kanıtlar üzerine**" bu kavramların yüklenmesi olayıdır. Oysa bilim adamının elindeki malzeme gerçekten bu bilgileri içeren bir malzeme olsaydı ama; bilim adamı bu sözünü ettiğimiz modern insan kavramlarından yoksun olsaydı, malzeme de gerçekten var olan bu bilgi, senaryoya hiç yansımayacaktı ya da bambaşka bir şekilde yansıyacaktı. Buna canlı bir örnek vermek gerekirse; Pi sayısını bilmeyen bir bilim adamına, Babil tabletlerinde hiçbir şekilde Pi sayısını bulduramazsınız.

Bunun doğal sonucu ise günümüzde bilim adamlarının ellerinin oldukça "**iyimser**" varsayımlarla dolu olmasıdır. Bu iyimser varsayımların doğal sonucu da; aslında var olmayan bu kavramların yüklenmesi sonucu ortaya çıkan "**uygarlıklardır.**" Sözgelimi bu-

[909] R.Levin, Modern İnsanın Kökeni, sh.235

gün bilim adamlarının elindeki iyimser varsayımlarla üretilen Maya uygarlığı tam bir şehir efsanesidir. Daha sonraki bölümlerde bu konuyu ayrıca ele alacak ve kanıtlarımızı ortaya koyacağız. Sümer uygarlığının durumu da aşağı yukarı bu şekildedir. Sümerlerin yerleşik bir toplum olmanın bütün avantajlarını kullanarak; çağdaşlarına göre ileri bir toplum oluşturduğu doğrudur ancak; biraz sonra ele alacağımız gibi, Sümerlerin "**uygarlığın**" hangi basamaklarında kaldığının da vurgulanması gerekir. Üstelik bilim adamlarının büyük bir çoğunluğu Sümer adının, pek çok sayıda küçük, bağımsız kent devletlerinden oluşan bir ülkeye verildiğini ve bunların yalnızca soy birliği nedeniyle bu ad altında birleşmiş olduklarını unutmuş gibidirler.[910] Bu bilim adamlarına hatırlatılması gereken konuların başında Sümerlerin uygarlık kuran bir imparatorluk ya da bir devlet olmadıklarıdır. Üstelik kendi aralarında bir birlik bile oluşturamamışlardır. Üstüne üstlük hemen hepsi küçük kent devletçikleri şeklinde yaşamış ve ölmüşlerdir. Mezopotamya bölgesine "dünya Devleti" kavramını getirenler Sümerlerin halefi ve mirasçısı olan Akatlardır.

Bu konuda sıkıntı yaratan bir diğer konu da "**yazı**" sorunudur. Yazı, bir topluluğun hacmi ve zenginlikleri "**ciddi bir kütleye**" ulaştığında ortaya çıkar. Bu durumda hesap yapmak ve bunun için bir numaralama sistemi keşfetmek gerekir. Rakamlardan sonra yazı ortaya çıkar. Messadie'nin de dediği gibi; "**Yazı kullanılabilir hale geldiğinde düşünceler incelik kazanır.**"[911] Sümerlerin yazıyı bulduğu ve kullandığı inkâr edilemez bir gerçektir. Ancak "**yazı**"yı bulmak; bir toplumun hemen okuyup yazmaya başlaması demek değildir. Herşeyden önce bu "**yazı**"nın gelişimini tamamlaması gerekir ki; bu da yüzlerce yıl demektir. Üstelik eski toplumlarda bu yazıyı kullanabilen insanların iki elin parmaklarının sayısını geçtiği de oldukça kuşkuludur. Ama günümüz insanı ve bir kısım bilim adamı; "**yazıyı bilen toplum**" ifadesinden herkesin okuyup yazabildiği gibi bir şey anlama eğilimindedir. Oysa Mezopotamya'nın eski toplumlarında yazı; elit tabakanın tamamının da değil, sadece

[910] Johannes Friedrich, Kayıp Yazılar ve Diller, Sh.47, Arkeoloji ve Sanat Yayınları-2000, İstanbul

[911] Messadie, Şeytanın Genel Tarihi, sh.356

bir kısmının kullanabildiği bir araçtır. Hiçbir zaman da toplumda herkesin yararlandığı bir araç olamamıştır. Bu nedenle de "**Eski çağlarda pek az kişi okuma yazma bildiğinden yazı, genellikle hükümet işleri ya da dini törenler gibi özel amaçlar için kullanılıyordu.**"[912] Ama bundan daha da önemli olan bilgi, "**Bu özel temeller yıkıldığında yazının da ortadan kalkması gerektiğinin**" tespit edilmiş olmasıdır.[913] Hiyeroglif ve çivi yazısının ortadan kalkmış olmasının nedeni de yazının bu özel temellerinin, yani hükümet işlerinde ve dini törenlerde yazıyı kullananların ortadan kalkmış olmasıdır. Oysa toplumun kendisi yerli yerinde durmaktadır. Yok olan sadece yazıyı kullananlar ve sonuç olarak ta yazının kendisidir. Bunun en belirgin kanıtlarından birisi de Mısır hiyeroglif yazısıdır. Mısır'ı oluşturan toplum yerli yerinde durmaktadır ama Mısır'ın hiyeroglif yazısı uzun zaman önce ortadan kalkmıştır.

Benzer bir örneği Sümerler içinde verebiliriz. Dilbilimci J.Friedrich'in tespitlerine göre; "**Şimdiye değin bilinen diller arasında hiçbiriyle kesin bir akrabalığı olmayan Sümerce, daha Hammurabi zamanından az sonra yaşayan bir dil olmaktan çıkmıştır.**"[914]

Kaldı ki; bir uygarlık için en az yazı kadar bilinmesi gereken bir başka konu da hesaplamadır. Yukarıda sözünü ettiğimiz iyimser varsayımlar bize Sümerlerin altmışlı bir temele sahip bir hesaplama sistemleri olduğunu söylerler. Buna inanmak zordur ve bu zorluğun birden çok nedeni vardır. Bunlardan biri; on sayısına dayanan desimal sistemin; "**İnsan anatomisinin rastlantısal bir özelliğine dayalı yapay bir aritmetik ilkesinden türemiş olmasıdır.**"[915]

Bu konuyu biraz açalım çünkü bundan sonra söyleyeceklerimiz gerçekten önemli şeylerdir. Bilindiği gibi insanların bir elinde beş parmak bulunmaktadır. İki elde bulunan parmak sayısı ise ondur ve sayı insan anatomisinin rastlantısal bir özelliğidir. Bu özellik sayesinde insanlar on sayısına dayalı bir hesaplama sistemi türetmişler-

[912] Bilim ve Teknik Dergisi, Tübitak, sayı:430, Eylül-2003
[913] Bilim ve Teknik Dergisi, Tübitak, sayı:430, Eylül-2003
[914] Johannes Friedrich, Kayıp Yazılar ve Diller, sh.91, Arkeoloji ve Sanat Yayınları-2000, İstanbul
[915] R.Osserman, Evrenin Şiiri, sh.111

dir. Yani R.Osserman'ın da söylediği gibi; **"İnsanlar dünyaya ellerinde dörder parmakla gelmiş olsalardı"** hiç kuşkusuz on yerine sekiz tabanlı bir sayı sistemi geliştirmiş olacaktık; bu da bizi, zamanı on yıllarla değil "sekiz-yıllara" ve yüzyıl yerine de sekiz kere sekiz yıllara, yani 64 yıllık birimlere bölmeye götürecekti. On parmağımızdan esinlenen bütün bu "desimal" sayı sistemiyle ondan türeyen yılları on yıl, yüzyıl, bin yıllara göre gruplama âdetimiz bir düzenleyici ilke olarak kullanışlı gelmiştir.[916]

Osserman'ın bu söylediklerinden sonra Sümerlerin altmışlı hesaplama sistemi daha da anlaşılmaz olmaktadır. Ama bu kadar da değildir; çünkü popüler bilimin ve buna dayalı iyimser varsayımlar Sümerlerin, altmış ve onun 3600 ve 216.000 gibi bol sıfırlı katlarını kullanarak hesaplamalar yaptıklarını söyler. Oysa Sümerlerin **"sıfır"** rakamını bilmediği tartışılmaz bir gerçektir. Bu nedenle de Sümerlerin sözgelimi; **"59 rakamını yazmak için 1'i simgeleyen işaretten 59 tane yazmaları gerekmektedir."**[917] Mardukçu B.Eldem'in yazdığına göre ise, daha sonraki zamanlarda bir bileşik sistem geliştirmişlerdir ama; yine 59 rakamını yazmak için **"Bu bileşik sistemde de artık on sayısını belirten beş işaretin yanına, 1'i simgeleyen dokuz işaret yazmak yeterli olacaktır."**[918] Yani 59 rakamını yazabilmek için Sümerlerin altmışlı hesap sisteminde 59 işarete ihtiyaçları vardır. Daha sonra mecburen on'lu sistemin işin içine katılmasıyla sistemin sulandırılmasına rağmen; Eldem'in ifadesiyle **"bir hayli basitleştirilmiş olan"** bu yeni sistemde de aynı rakamın yazılması için 14 işarete ihtiyaçları vardır.[919] Bu konuda doğruları söylemekten çekinmeyen Matematik uzmanı G. Ifrah'ın yazdığına göre ise Sümerlerin **"3599 sayısını yazmak için 26 rakamı işe karıştırmaları gerekiyordu."**[920]

Bu bilgilerin ışığı altında Sümerlerin hangi hesaplamaları yapabildikleri de son derece de tartışmalı bir konudur. Bu da bizi bilim adamlarının elinde bulunan "iyimser" varsayımların yeniden sor-

[916] R. Osserman, Evrenin Şiiri, sh.111-112
[917] B.Eldem, Marduk'la Randevu, sh.476
[918] B.Eldem, Marduk'la Randevu, sh.477
[919] B.Eldem, Marduk'la Randevu, sh.477
[920] Georges Ifrah, Çakıl taşlarından Babil Kulesine, sh.30, Tübitak Bilim Kitapları, Şubat-2004, 12.basım

gulanması gerektiği sonucuna götürür. Çünkü yukarıdan beri söyleyegeldiğimiz; antik buluntulara **"modern insan kavramlarını"** yüklemenin bir sonucu olarak; D.Ruelle gibi bir bilim adamının **"O kadar ki yalnız Pi sayısını değil, dik açılı üçgenin özelliklerini de biliyorlardı. Astronomi de gözleme dayalı ilk bilgileri ve bir dairenin 360 dereceye, bir günün 24 saate, bir saatin 60 dakikaya ve bir dakikanın 60 saniyeye bölünmesini Sümer uygarlığının mirasçısı olan eski Babillilere borçluyuz."** diye yazabilmesine yol açmaktadır.[921] Ama Sümerler gibi Babilliler de **"sıfır"**ı bilmedikleri için **"1082 ve 182 sayılarını aynı şekilde yazıyorlardı."**[922] Sıfırı bilmeyen bir toplumun daireyi 360 dereceye bölebildiğine inanmak kolay değildir. Tıpkı Sümerlerde Şar sözcüğünün 3600 sayısını belirttiğine inanmanın da zor olduğu gibi. Siz bırakın bu sıfırlı sayıları, çok değil, bundan sadece iki bin yıl önceki atalarımızın beş rengi bildikleri bile kuşkuludur. Messadıe Ksenof'un gökkuşağının sadece üç renkten oluştuğunu söylediğini yazar. Ünlü Aristoteles de sarı, kırmızı ve mor renklerden oluşan üç renkli gökkuşağından söz eder. Bitmedi, Homeros da denizin şarap rengi olduğunu yazmıştır.[923]

Bu konuda bilinmesi gereken bir diğer husus ta **"tarihlendirme"** yöntemleri ve sorunlarıdır. Bu konuda sözü fazla uzatmayalım ve sahibine teslim edelim: Konunun uzmanı olan *R.Levin* aynen şunları yazar: **"Araştırmacıların elinde fosillerin ya da aletlerin yaşının belirlenmesinde yararlanabilecekleri iki yöntem vardır: Doğrudan yöntem ve dolaylı yöntem. Doğrudan yöntem, nesnelerin yaşının dolaysız biçimde saptanmasına yarar; bu nedenle eninde sonunda yeğlenen seçenektir. Ancak burada iki ayrı sorun var. Birincisi, çok eski fosillerle, taş araç ve gereçlerin doğrudan tarihlendirilmesine yönelik bir yöntem şimdilik yoktur. İkincisi, karbon-14 ve elektron spin rezonans gibi kimi yöntemler salt dişlere ya da genç fosillere uygulanabilmektedir."**[924] Bunlar bir uzmanın sözleridir ve bu sözlerden sonra bizim anladı-

[921] D.Ruelle. Rastlantı ve Kaos, sh.65, Tübitak Bilim Kitapları-1994, Ankara.

[922] Georges Ifrah, Çakıl taşlarından Babil Kulesine, sh.30, Tübitak Bilim Kitapları, Şubat-2004, 12.basım

[923] Messadıe, Şeytanın Genel Tarihi, sh.161

[924] R.Levin, Modern İnsanın Kökeni, sh.102, Tübitak Bilim Kitapları, 10.Basım, Aralık-2000

ğımız; birkaç istisna dışında bilim adamlarının ellerinde bulunan bütün tarihlendirmelerin "iyimser varsayımlardan" ibaret olduğudur. Örneğin bundan 530 milyon yıl önce olduğunu iddia ettikleri "**Cambrien patlaması**" gibi.

İtirazlarımızın ana başlıklarının temel noktalarının dayanağı olan bu kısa bilgi notlarından sonra şimdi Sümerlere dönebiliriz. Bölgenin tarihi gelişimi konusuna da kısaca temas ettiğimize göre; şimdi bu Mezopotamya metinleri konusuna daha yakından bakabiliriz: Bu metinler birbirleriyle çağdaş olmayan, farklı kültürlerin eseri olan Sümer, Akat, Babil, Asur, Elam gibi eski toplumlardan günümüze kadar ulaşabilen kil tabletlerdir. Bunların çok büyük bir kısmı da sanıldığı gibi tarihi kayıtlar değil, daha çok farklı kültürlerin destanları, mitolojik hikâyeleri, mektupları, ticari kayıtları ve ilahilerle dualar gibi farklı konulardaki kayıtlardır. Kısacası "**Mezopotamya metinleri**" denilen şeyler bu bölgede yapılan ve yapılmakta olan arkeolojik kazılarla toprak altından çıkarılmış kil tabletler topluluğudur. "**Güneşte kurutulmuş bu tabletler, ekseriya kırık parçalar halinde yerden çıkarılır, öyle ki, bir konunun yazıldığı tablete ait bazı kısımlar bu parçalar içinde bulunur.**"[925]

Yumuşak kil tabletler üzerine Çivi yazısıyla yazılmış olan bu tabletlerin çoğunluğu, yazıları silinmiş, bir kısmı okunamayacak kadar hasarlı tabletlerdir. Birçoğu kırılmış ve bu kırık parçalardan bir kısmı da kaybolmuştur. Kaybolmayan kırık parçalardan birçoğu da çeşitli parçalar halinde farklı ülkeler arasında dağılmış durumdadır. "**Bu parçalardan bir metni tamamlayabilmek için kaynak olan malzemenin yayınlanması gereklidir. Bunun için de ekseriya ince ufacık yazılmış yüzlerce tablet ve parçanın kopya edilmesi lazımdır ki, o da bıktırıp usandıran ve zaman harcatan bir iştir.**"[926] Büyük çoğunluğu Akatça yazılmış olan bu tabletler, Akat çivi yazısının hecelerden oluşması ve her işaretin ayrı bir heceye karşılık olması nedeniyle okunması da kolay olmayan tabletlerdir. Çünkü başta Sümerce olmak üzere bütün bu eski diller "**Ölü dil**"lerdir

[925] N.Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh.XVII
[926] N.Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh.XVII

İşte bu ölü dillerle yazılmış bu tablet parçaları yapılan kazılarla toprak altından çıkartılır, temizlenir, tasnif edilir ve mümkünse parçaları biraraya getirilerek okunmaya çalışılır. Ancak sorun bu kadarla bitmez. Çünkü sözgelimi iyi durunda olduğu kabul edilen Gılgamış Destanı'nın üçüncü tabletinde tam 115 satır eksik ve boşluk olduğu gibi, Enkidu'ya hitaben ***"yurda dön ve Kralı bize teslim et"*** cümlesinden sonra tabletin gerisi kırık olduğu için okunamaz. Bu durumda eğer dördüncü tablet elde mevcutsa ve okunabilir durumdaysa, bilim adamları 3. ve 4. tablet arasındaki bu boşluğu kendi yorumları ya da tahminleri ile doldurmaya çalışırlar. Üstelik herbirinin yorumu ya da tahmini de diğerinden farklıdır. Roger Levin Modern İnsanın Kökeni adındaki kitabında bunu şöyle vurgular: **"Kimi arkeologlar için aynı kanıtları inceledikten sonra tam anlamıyla zıt yargılara varmak, bilim sosyolojisi ile onun metodolojisinde olduğu kadar, ayrı bir sorundur."**[927]

Tarihçi İlber Ortaylı da bu tespite şu katkıyı yapar: "**Tarihçi topladığı verileri yazarken, bir edebiyatçı, bir yazın adamıdır. Burada topladığı malzemeyi adeta tuvalini istediği şekillerle renklerle dolduran bir ressam gibi yansıtır. Mesela ilmi ve ciddi çalışan üç tarihçiye aynı konuyu verip, " üçünüz de Osmanlı Celali isyanlarını yazacaksınız" diyor ve üçünün de önüne aynı vesikaları, yani arşivlerdeki mühimme kayıtlarını, vilayetlerdeki şeriyye sicillerini, name-i hümayunları veya başka kayıtları koyuyorsunuz, onlar da okuyorlar. Emin olunuz, sonunda çizilen üç resim birbirinden çok farklı olacaktır."**[928]

Sümerolog N.Kramer de Sümer tabletlerinin durumu ve Gılgamış Destanı konusunda şu açıklamayı yapar: "**Üst kısmı kırılmış altı sütunlu bir tabletin alt kısmında yazılıdır. Tabletin yalnız alt kısmı bulunduğu için biz tahminen 37 satırlık bir açıklıktan sonra başlandığı için efsanenin baş kısmının nasıl olduğunu bilmiyoruz. Anlaşılmaya başlanan kısımdan sonra tekrar bir 37 satırlık kırık daha vardır. Okunabilen bölümden sonra bir 37 satırlık kırık daha vardır. Tufan olacağını bildiren bir bö-**

[927] Roger Levin, Modern İnsanın Kökeni, sh.206, Tübitak Bilim Kitapları, 10.Basım, Aralık-2000

[928] İlber Ortaylı, Son İmparatorluk Osmanlı, sh.24

lümden sonra 40 satırlık bir açık daha vardır. Tufan anlatıldıktan sonra 39 satırlık bir kırık daha vardır. Tufan bittikten ve Ziusuda cennete alındıktan sonra 39 satırlık yer gene kırıktır. Bu nedenle destanın nasıl bittiği bilinmez."[929]

Sorun bu kadar da değildir. Çünkü Sümer dili dilbilim açısından da henüz tam olarak çözülememiştir. Messadıe, John Bottero'dan yaptığı bir alıntı da bu konuda aynen şunları yazar: "**Bilinen ilkyazı (*Sümerce*) bilinen tüm diğer dillerden ya da dilbilimsel ailelerden. Tecrit edilmiş bir dildeydi ve Tibet dili Fransızcadan ne kadar farklıysa (*Sümerce de)* Akat dilinden o kadar farklıydı."**[930] Bu farklılığın temel nedeni ise daha önce vurgulamış olduğumuz gibi, bölgedeki diğer dillerin aksine Sümercenin Sami dillerden biri olmamasıdır. Ancak buna karşın bölgede Sümerlerden sonra gelen toplumlar; dilleri kendi dillerinden oldukça farklı olan Sümerlerden ve onların kültür temellerinden beslenmek durumundadırlar. Yine Bottero bunun için şu tespiti yapar: "**Oldukça yaygın olan bazı yanılsamalara rağmen, Yakın ve Ortadoğu'nun antik dilleri hala dikenli bir alandır."**[931] Bu nedenle de Sümerologlar arasında; başta Sümerce "Me" sözcüğü ve kader tabletleri olmak üzere yüzlerce kritik terime yönelik büyük anlaşmazlıklar vardır.

Ünlü Sümerolog N. Kramer Sümer kil tabletlerini çözümleyen ve bu işe büyük emek veren bilim adamlarından[932] **biridir. Ancak bilim adamları da gökten inmezler ve onlar da ait oldukları toplumların değerleri ve kültürüyle yetişen normal insanlardır. Bu özellikleri nedeniyle de yoruma dayalı olarak ortaya konulan senaryoların hepsi** "Olsa olsa böyledir" **mantığına dayanan ve yorumcunun kendine göre** "doğru" **olduğunu varsaydığı bir yorumdan daha öteye gidemez.** "Üstelik bu kişisel yorumun yazarın eğitiminden, çevresinden, kültür dairesinden ve mensup olduğu dinin telkinlerinden etkilenmemesi de olanaksızdır."[933] **Bu nedenle de Batılı araştırmacılar Sümerce bir keli-**

[929] Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh.128-132
[930] G.Messadıe, Şeytanın Genel Tarihi, sh.58
[931] G.Messadıe, Şeytanın Genel Tarihi, sh.158
[932] Yalçın İlter, Kayıp Tarih, sh.21
[933] Y.İlter, Kayıp Tarih, sh.21

meyi çözerken ya da bu konuda bir yorum yaparken ortalama bir Hıristiyan gibi davrandıkları için; yorumları da istemeseler de taraflı olmaktan kurtulamamaktadır. Bu da ortaya yeni yorum farklılıkları çıkarmakta ve zaten zor olan konuyu daha da zorlaştırmaktadır. Bu, sanıldığından çok daha önemli bir konudur ve özellikle Batılı bilim adamlarının yorumlarında, Batı merkezli uygarlıkların egemen ideolojisi olan Judeo-Hıristiyanlığın bu bilim adamları üzerindeki amansız baskısı hiçbir zaman unutulmamalıdır.

Bunun en güzel örneği Leonard Woolley'de görülür. Amatör bir arkeolog olan Woolley bir İngiliz'dir. Sümer tabletlerinde insanlar için "**karabaşlı**" ya da "**kara kafalı**" şeklinde bir tanım görünce, buradan Sümerlerin "**siyah saçlı bir halk**" olduğu sonucuna ulaşmıştır. Çünkü bunun Orta Asya toplumlarında "**ayırt edici renklerden**" kaynaklandığını anlayamamıştır. Herkesin herşeyi bilmesi elbette beklenemez bu nedenle de Woolley'e söyleyecek bir sözümüz yoktur. Ama bu "**karabaşlı**" tanımını yorumlayan bir Türk tarihçisi olsaydı, bunun siyah saçlı bir halkı tanımlamadığını, eski Türk toplumlarında "**Kara budun**" denilen tanımla eş anlamlı bir sözcük olduğunu hiç kuşkusuz hemen anlayacaktı.

"Gözönüne almacak bir noktada, yüzyıl önce, ne bu eski günler, ne de Sümerler hakkında hiçbir şeyin bilinmemesiydi. Arkeologlar, geçen yüzyıl içinde Ortadoğu'nun Mezopotamya olarak bilinen yerinde, bazı kazılara başlamışlardı ama onlar Sümerleri değil, Asur ve Babillileri arıyorlardı. Bu kavimler ve onların uygarlıkları hakkında Yunan ve İsrail kaynaklarında bir hayli bilgi vardı. Buna karşılık Sümer ve Sümerlilere ait en ufak bir bilgi yoktu. Elde olan kaynaklarda onlardan hiçbir iz bulunmuyordu. Sümer ismi, iki bin yıldan daha önce insanların belleğinden ve aklından tamamıyla silinmişti."[934]

İnsanların belleğinden silinen yalnızca Sümerlerin ismi değildi. Ardılları olan Sami dillerin aksine Ural-Altay dil grubuna bağlı olduğunu daha önce de vurgulamış olduğumuz Sümer dili de bütünüyle unutulmuş ve kaybolmuştu. Dilbilimcileri özellikle uğraştı-

[934] Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh.XVI

ran konulardan biri de bu olmuştur. Ünlü Sümerolog N.Kramer bu konuda şunları söyler:

"Çok eskiden ölmüş olan Sümer dili ve grameri geçen yüzyıl içinde bilim adamlarının yaptığı çalışmalarla oldukça bilinmektedir. Fakat bir de sözlük meselesi var. Kelimelerin anlamları (kelimelere anlam verme) konusunda Sümerolog tekrar tekrar kendi kuyruğunu kovalar durur. Ekseriya kelimenin anlamı metnin gelişine göre tahmin edilir. Fakat diğer taraftan metnin anlaşılması da kelimenin manasına bağlıdır. Oldukça karışık bir iş."[935]

Kramer'in yetkinlikle ifade ettiği bu karışıklık öyle bir durumdadır ki, Sümerlerin yalnızca "**Me**" kelimesine tam olarak 68 ayrı anlam yüklenmiştir.[936] Bunlardan birincisi "**Beylik**", 25."**Fahişelik**", sonuncusu ise "**Çalgı**"dır. **Bütün ömrünü** bu işe vermiş bir bilim adamı olan Kramer eserinin 71. sayfasında "İnsanlığın ilk yaratılışa ve evrene ait yorumları" başlığı altında Enlil ve Ninnil'le ilgili bazı bilgiler verdikten sonra büyük bir dürüstlükle şunları söyler. **"Yalnız şunu belirtmek isterim ki, bazı satırların manaları hala tam belirli değil ve bu kısım ilerdeki çalışmalarda değişebilir."**[937]

Sümerler ve Sümerce konusunda bir başka sorun da Mezopotamya'da yapılan kazılarla ortaya çıkartılan bu kil tabletlerin dünyanın dört bir yanına dağılmış olmasıdır. Sayıları binlerle ifade edilen bu tabletlerin çoğu henüz deşifre edilmiş olmadığı gibi, çeşitli ülkelerin arkeoloji grupları arasında bir koordinasyonda söz konusu olmadığından güçlüklerde sürüp gitmektedir. Ama Kramer'in de açıkça belirtmiş olduğu gibi, çeviri konusunda yaşanmakta olan bu güçlük ve belirsizlik başta Z.Sitchin ve Andrew Collins olmak üzere bu konuda kaynak bile gösteremeyen şarlatanların işine yaramaktadır.

Bu konuda belirtilmesi gereken bir başka konuda Sümerlerin bizden en az beş bin yıl önce yaşamiş bir toplum olduğudur. En ilkel biçimde tarımla uğraşan, ilkel aletleri kullanan ve ilkel bir hayat tarzı sürdüren bu insanların zor durumlarda sığınabilecek bir güç

[935] Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh.XIX
[936] Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh.82
[937] Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh.71

aramaları, bu olağanüstü güç, hiçbir zaman yardımlarına koşmamış olsa bile, anlaşılabilir bir olgudur. Derme çatma evciklerin duvarları hiçbir zaman yeterince güçlü olmadığı gibi, bu evcikleri çevreleyen duvarlarda hiçbir zaman onları düşmandan koruyabilecek kadar sağlam ve güvenilir olmamıştı. Daha sonra başka kentlerin de sağlam surlarıyla anılması gibi Gılgamış'ın kenti çevreleyen sağlam surlarla övünmesi de bu nedenle olsa gerektir.

Üstelik bu köyler ya da kentler iki büyük nehrin arasına kurulmuştu. Her yağmur mevsiminde bu nehirler taşabilir, binbir zorlukla işledikleri tarlaları yok edebilir, sel suları derme çatma evleri içindekilerle birlikte alıp götürebilirdi. Dolayısıyla hem hayatları hem de emekleri pamuk ipliğiyle de olsa tek umutları olan kendi icat ettikleri Tanrılara bağlıydı. Örneğin su Tanrısı yeterince memnun edilebilirse nehirler taşmayabilirdi. Bereket Tanrısı ekinleri bereketli kılabilir, yeterince memnun edilmiş olan köyün koruyucu Tanrısı onları düşmanlardan koruyabilirdi.

Bu nedenlerle de çağdaşları olan bütün topluluklar gibi onlarda ihtiyaç duydukları her konuda bir Tanrı icat etmek zorunda kaldılar. Mesela Lagaş ile Umma kentleri arasındaki sınırın hakça belirlenmesi Tanrıların işiydi. Saban kullanmayı insana Tanrılar öğretmişti. Bu nedenle de Sümerler de kazma ve çapayı icat eden Tanrı Enlil'dir.

Bütün eski toplumlarda olduğu gibi Sümerlerde de bir Tanrı herşeyden önce güçlü ve etkili bir Tanrı olmalıdır. En önemlisi ise "**ölümsüz**" olmasıdır. Çünkü aksi takdirde onun ölümünden sonra herşey karmakarışık olacak ve dünyanın sonu gelecektir. Bu nedenle de sürekli olarak Tanrı üretilir. Ama bu Tanrıların hepsinin aynı derecede önemli veya aynı düzeyde olmaları da mümkün değildir. Çünkü kazma veya tuğla kalıbından sorumlu olan Tanrı ile Güneş Tanrısı elbette ki bir tutulamaz. Hendeklerden sorumlu Tanrı ile dünyayı idare eden Tanrı'nın da aynı seviyede olmaları beklenemez. Dolayısıyla tıpkı insanlar gibi onlarında panteonda bir düzeni ve hiyerarşiyi sağlayacak bir başı, bir Kralı olmalıdır. Bu nedenle de Sümer Tanrıları başına buyruk Tanrılar değil, başlarında bir Kralları olan bir topluluktur. İnsan Krallar gibi Tanrı Krala da bir Kraliçe gerekeceği için bir de Ana Tanrıçaya ihtiyaç vardır.

Sümer Tanrıları arasında yapılan en dikkat çekici ayrım; yaratıcı olan ve olmayan Tanrılar arasında yapılmış olan ayrımdır. Bu ayrım Eski Ahit'e de aynen geçmiştir. Rab Tanrı insan yaratabilir ama kabilenin içinde yaşayan Tanrı'nın yani Yahve'nin yaratıcı bir özelliği yoktur. Sümerlerde bir yaratıcı Tanrı'nın yaratma tekniği de açıkça tespit edilmiştir. Buna göre bir yaratıcı Tanrı'nın yapması gereken iş, bir plân ortaya koymak, kelimeyi söylemek ve ismi anmaktan ibarettir ve bunun çok basit bir mantığı vardır. Çünkü eğer bir insan Kral ağzından çıkan bir sözle, bir emirle, her istediğini elde edebiliyorsa, dünyayı idare eden ölümsüz Tanrıların ağızlarından çıkacak bir sözle, bir emirle çok daha fazlasını elde edebilmeleri gerekir.

Bu konuda bir bilgi notu olarak belirtelim ki; gerçekten ilginç bir şekilde bütün bir tufan ve Âdem'le Havva hikâyesinin alındığı Mezopotamya metinlerinde **"İlk günah"** olayı ile ilgili bilgi yoktur. Eski Ahit'te bilginin bir günah kaynağı olarak gösterilmesinin aksine Mezopotamya Tanrıları bilgiyi sakınmazlar ve hatta insanoğlu için tarım aletleri bile yaratırlar. Bu nedenle de insanlık tarihinde ilk kez olarak Mezopotamya'da Tanrılar insanlara hizmet edeceklerdir.[938] Yahudi Peygamberleri ise tam olarak algılayamadıkları bu "hizmet etme" işinin iyice suyunu çıkartacaklar ve Tanrı'ya "düşmanın üzerine taş atma" gibi görevler vermekten çekinmeyeceklerdir.

Zaten Tanrılar konusunda Sümerlerin de kafaları biraz karışık gibi görünmektedir.[939] Sözgelimi Tanrı Enlil ırmakta bir kayığın içinde Tanrıça Ninlil'e tecavüz edince kentten kovulur. Burada dikkat edilmesi gereken nokta kentten kovulanın bir Tanrı olmasıdır. Sümerler kentten kovulan bu Hava Tanrısı Enlil için **"Parlak gözlü bey", "Baba Enlil", "Enlil Baba" emirleri geri döndürülemeyen "Bey"** gibi hitaplar kullanırlar.[940] Benzer bir şekilde Tanrıça

[938] Messadie, Şeytanın Genel Tarihi, sh.163

[939] Bu karışıklık Sümerlerden değil çevirilerden de kaynaklanmış olabilir. Örneğin Bilim adamları Sümerce "Dingir" kelimesine "Tanrı" karşılığını vermekte ve öyle okumaktadırlar. Eğer Dingir kelimesinin tam karşılığı Tanrı değil de buna yakın başka bir sözcük ise, seyreyleyin siz gümbürtüyü. Bu söylediğimiz diğer kritik kelimeler içinde geçerlidir.

[940] Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh.70-219

İnanna'ya bir bahçıvan tarafından tecavüz edilir.[941] Buna kızan Tanrıça nehirlerin suyunu kana dönüştürür.[942] Üstelik de metindeki adı "**Kutsal Fahişe**"dir.[943] Gök Tanrısı An, yüzyıllar boyunca Sümer'de en büyük Tanrı olarak saygı gördükten sonra zamanla eski şöhretini kaybedecek ve Panteonda bir gölge haline gelecektir. Tanrıların ölümsüz olduklarına inanılmasına rağmen bu Tanrılar yeri gelince; Apsu ve Tiamat örneklerinde olduğu gibi, ölümcül derecede hastalanabilmekte, ölmekte ya da öldürülebilmektedirler. Ay Tanrısı bir kayık ile gezmekte, buna karşılık Güneş Tanrısı yerine göre arabayla veya yaya olarak gezmektedir.[944] Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür

Dinsel kaynak olarak en eski yazılı metin olan Eski Ahit'ten sonra arkeolojik kaynak olarak "**Mezopotamya metinlerinin**" durumu da yukarıda anlatıldığı gibidir. Konuyu Sümerolog Kramer'in verdiği bir bilgi notu ile bağlayalım: **"Sümer'de tarih yazıcılığı yoktur. Sümer edebiyatçıları efsane, destan, ilahi, ağıt, atasözleri ve hikâyeler gibi edebi türler yazmışlardır."**[945]

ENUMA ELİŞ

Enuma Eliş olarak bilinen metin 1845 tarihinde Ninova'da yapılan kazılar sırasında bulunmuştur. Yedi kil tablet üzerine çivi yazısıyla kazılmış ve iddia edildiği gibi Sümerce değil eski bir Sami dili olan Akatça yazılmıştır ve Sümerce tam bir kopyası yoktur. Bazı bilim adamlarının belirttiğine göre **"Babilliler Sümerlerin geleneksel söylencesini almışlar ve onu, yeni ulusal, dini ve siyasi amaçlarla kullanmak üzere yeniden şekillendirmişlerdir."**[946] En iyi durumda bulunan tabletler M.Ö.7. yüzyıla ait olan ve Asur Kralı

[941] Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh.58
[942] Tevrat'taki Nil nehrinin kana dönüşmesi olayının aslı da bu Sümer hikâyesidir.
[943] Sümer şairlerine göre Tanrıça İnanca, toplumun süsü, Sümerin neşesidir. Ay Tanrısı Nanna'nın kızıdır. Akatlarda İştar, Musevilerde Astarte, Yunanda Afrodit, Roma'da Venüs adlarını taşıyarak yüzyıllar boyu çeşitli toplumların efsanelerinde yaşamıştır. Venüs yıldızını temsil eder. Güzelliğin, çekiciliğin, sevginin, hırsın, kavganın, önderliğin, kırmazlığın ve en önemlisi bereket ve çoğalmanın simgesidir.
[944] Abraham'ın yanına gelen Rab Tanrı'nın da yayan gezdiğini hatırlayalım.
[945] Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh. 31
[946] Rosenberg, Dünya Mitolojisi, sh.243

Asurbanipal'in özel kütüphanesine ait olduğu sanılan tabletlerdir.

İ.Ö. 1728-1686 yılları arasında Babil Kralı olan Hammurabi-'nin ünlü yasalar topluluğunun girişinde Enuma Eliş'ten şöyle söz edilir:

"Tanrıların Kralı Enum ile göklerin ve yeryüzünün efendisi Enlu'in Marduk'u Tanrılar arasında üstün kıldıkları ve sonunda Babil'i dünya devletleri arasında üstün kıldıkları zaman (ve beni) Tanrıdan korkan Hammurabi'yi seçtikleri zaman"[947]

Hammurabi yasalarının İ.Ö. 17. yüzyıla ait olduğunu bildiğimize göre Enuma Eliş'in bundan daha eski bir döneme ait olduğunu da düşünebiliriz.[948] Birçok kaynak bize Enuma Eliş'in sözlü gelenekten geldiğini işaret etmektedir. Bu da bizi yazının da daha öncesine götürür ama bu konuda elimizde bir bilgi yoktur. Ancak yazının var olduğu dönemlerde bile ezberden okunması sözlü gelenekten geldiğinin en büyük kanıtıdır.

Bu konuda bir tartışmaya girmeden önce Enuma Eliş'in ne olduğuna dair bir karar vermemiz gerekiyor. Soru şudur: Nedir Enuma Eliş? İddia edildiği gibi bir Yaratılış destanı mı, bir efsane mi, bir mit mi ya da başka bir şey mi?

Hiçbiri değildir. Enuma Eliş, eski Babil'de her yıl sonbaharın başlangıcını simgeleyen on günlük yeni yıl kutlamalarının bir parçası olarak ezberden okunan ve bütünüyle Babil Tanrısı Marduk'un yüceltilmesine yönelik bir "**İlahi**"dir. Yazılış formunun düz metin değil şiirsel formda olması da bunu doğrular. Yazarı ya da yazanları bilinmez, büyük olasılıkla anonimdir. Dinleyenlerin "**hûşu**" içinde olduklarının ayrıca vurgulanması, müzikal bir formu olduğunu kanıtlar. Bu nedenlerle de ne bir destan ne bir efsane ne de bir mit olmadığı açıkça ortadadır.

Bunun yanısıra on günlük yeni yıl kutlamalarının bir parçası olması da kutlamaların içinde dinsel bir motif olarak bulunduğunu gösterir Çünkü bu kutlamalar ve tatil, "**Evrendeki düzenin yeniden kurulması, hayatın yenilenmesi ve gelecek yıl için tüm insanla-**

[947] www.superturk.org./babil

[948] Hammurabi babasının Marduk olduğu ile de övünür. Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh.218

rın kaderlerinin "belirlenmesini" vurgulayan ciddi bir olaydır."[949] Üstelik bunun her yıl tekrarlanması da Enuma Eliş'in kendi başına bir destan ya da mit olmadığını da açıkça ortaya koyar. Kutlamaların bir parçası olarak her yıl ezberden okunan ve **"hûşu"** içinde dinlenen bu ilahinin okunuşu ile yalnızca Babil'in Tanrısı Marduk değil Marduk tapınağının bulunduğu Babil kenti de ve dolayısıyla Krallık da yüceltilmiş olur.

Witcombe de bu konuda şunları yazar: **"Altı bin yıl önce Sümerler, yazısı olmayan her toplum gibi, yaşanılmış gerçek tarihlerini yeni nesillere ilahiler yoluyla aktarıyorlardı. Yalnızca yazılı hale getirilmesinden sonra değil, fakat sözlü olarak ortaya çıkışından itibaren bu tarih aktarım biçiminin, binlerce yılın törpüsü altında aşınmış olması kendiliğinden anlaşılır. Bu oluşum içinde, tarih anlatımındaki olaylar örgüsü ve kavramların içerikleri de değişmiş olmalıdır."**[950]

Peki bir Babil ilahisi nasıl olur da bir destan üstelik de bir **"Yaratılış Destanı"** olur? Şimdi de bu konuda bazı bilgi notları sunalım.

Enuma Eliş'in 1845'de Ninova'da yapılan kazılarda bulunduğunu belirtmiştik. Ama o zaman bunların içeriğinin ne olduğu henüz bilinmiyordu. Bilinen Asurbanipal'in kütüphanesinin yıkıntıları içinde iyi durumda olan yedi kil tabletin bulunduğu idi. Bu tabletlerin deşifre edilmesi doğal olarak biraz zaman aldı. Bu Akatça tabletler ilk olarak George Smith tarafından birleştirildi ve yayınlandı. Böylece bu Akatça tabletlerde yazılı olan hikâyenin; hayret edilecek ölçüde Eski Ahit'teki yaratılış hikâyesine benzediği ortaya çıktı. Benzeyiş o kadar açıktı ki yedi kil tablet bile Kutsal Kitap'ta anlatıldığı biçimde, Tanrı'nın altı gün dünyayı yaratmak için uğraştıktan sonra yedinci gün dinlenmesine benzer şekilde yedinci tablet de Tanrıların yüceltilmesine ayrılmıştı.

Buraya kadar olanlarda Judeo-Hıristiyan dünyasının uğramış olduğu büyük şok dışında fazla bir şey yoktu. Ama bu konuda bir makale yayınlayan L.W.King makalesinin adını **"Yaratılışın Yedi Tableti"** koyunca konu birdenbire karıştı. Çünkü King'in sözünü ettiği Eski Ahit'teki yaratılış hikâyesiydi ve bütünüyle bu hikâye

[949] Rosenberg, Dünya Mitolojisi, sh.242
[950] Witcombe, a.g.m.

kastediliyordu ama; Judeo-Hıristiyan kültür yapılarından kaynaklanan nedenlerle; bazıları bunu Babil'in yaratılış hikâyesi olarak anlamayı ve anlatmayı tercih ettiler. Aynı düşünce biçimine göre; Eski Ahit ne de olsa kutsal bir kitaptı. Dolayısıyla bu Kutsal Kitap bir Babil ilahisinden bir **"Yaratılış hikâyesi"** yürütmüş olamazdı. Ama kil tabletlerde ortadaydı ve şüphe götürmez bir biçimde çok eski bir tarihe aittiler. Üstelik Hammurabi yasalarının giriş bölümündeki kayıt da bunun kanıtıydı. Yani **"Onlar bizden yürütmüştür."**de denilemiyordu.

Böylece kendi halinde bir Babil ilahisi "Sümer Yaratılış Destanı" olup çıktı. Çünkü yine Judeo-Hıristiyan ideolojinin beyinlerine nakşetmiş olduğu şekilde **"Bütün kötülüklerin anası olan Babilliler"** böyle bir yaratılış destanı yazamazlardı. Dolayısıyla büyük bir başarıyla Babil ilahisi olmaktan çıkartıp bir Sümer Yaratılış destanına dönüştürdükleri bu destan da olsa olsa Urlu Abraham'ın yakın akrabaları olan Sümerlilerin eserleri olabilirdi.

Bu durumda da Kramer'in şu çok önemli sözlerine kulak vermek zorundadırlar. **"Mitoloji anlatanlar, esas amaçları, Tanrıları ve onların yaptıklarını yüceltmek ve övmek olan yazarlar ve şairlerdir. Filozoflardan ayrıcalıkları, kozmik ve dinsel hakikatlerin aranmasına hiç ilgi göstermemeleridir. Onlar o sıra geçerli olan dinsel kavramların ve uygulamaların başlangıcı ve ortaya çıkışları hakkında hiç kafalarını yormadan kabul etmişlerdir. Onların amacı bu kavram ve uygulamalarının biri veya birkaçını eğlenceli, çekici, esinletici bir tür tarzında hikâye etmekti. Onların ilk ilgisi heyecan yaratacak bir hikâye söylemektir. Bunun için esas edebi araçları mantık ve neden değil, hayal ve fantezi idi."**[951]

Bir Sümerolog'un kaleminden çıkan bu satırların bize anlattığı; Sümer metinleri başta olmak üzere Mezopotamya metinlerinin güvenilir ve ciddiye alınır kaynaklar olamayacağıdır. Ama Kramer'in yazdıkları bu kadar da değildir. Çünkü **"Bu şairler bir hikâyeyi söylerken, araştırıcı bir düşünce ve sebebe uymayan, örnek aldıkları insanlarla ilgili olaylar ve onları harekete getiren ne-**

[951] Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh.66

denleri icat etmekten çekinmemişlerdir."[952] Bu sözlerde Sümer metinlerinin tarihsel kayıt olarak güvenilirlik ve geçerlilik derecesini daha da aşağıya çekerek neredeyse hiç mertebesine indirir.

Yahudi Peygamberleri gibi Sümer şairlerinin de kötü bir huyları vardır. Eski Yahudi Peygamberleri para kazanmak için nasıl "Bir düş gördüm, bir düş" diye bağırarak halkın arasına dalıyorlarsa; **"Sümer şairleri de mitoloji ve destan anlatışlarında, konu ile bir ilgisi olmasa bile, evvela evrene ait bilgilerle başlarlar."**[953] Enuma Eliş de bunun kanıtlarından biridir.

Şimdi **"Yaratılışın Yedi Tableti"** gibi iddialı bir isim takılan ve Eski Ahit'ten uzak tutmak amacıyla öyle tanıtılmasına özel bir dikkat gösterilen bu Babil ilahisine yakından bir bakalım, ne yazıyor ve ne anlatıyor? Bir yaratılış mı başka bir şey mi?

"Yukarıda, adı yokken göğün daha

Aşağıda yerin daha adı yokken
Babaları Okyanusdan
Anaları Ti-amat kargaşasına
Sular karışıp bir oluyordu"

Böyle başlar Enuma Eliş. Enuma Eliş zaten "**yukarıda**" demek olduğundan adını da buradan alır ama bu çevirene göre:

"Vaktiyle, yukarıda

Gökyüzünde
Gökyüzünde iken
Başlangıçta, göklerde
Bir zamanlar, yukarıda"

Ve benzer biçimlerde yazılabilmektedir. Ama biz Z.Sitchin ve Burak Eldem gibi iyi derecede Sümerce bilmediğimiz ve üstelik eski Yakındoğu dillerine de "vakıf" olmadığımız için Şeytanın sayısını da, 3600 yıllık yörünge hesaplarını da orijinal kaynaklardan okuyamıyoruz. Bu nedenle de Enuma Eliş'in ilk iki dizesini yeniden alacağız.

[952] Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh.66-67
[953] Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh.67

"Yukarıda, adı yokken göğün daha
Aşağıda, yerin daha adı yokken.
Babaları Okyanusdan
Anaları Ti-amat kargaşasına
Sular karışıp bir oluyordu"

Ve şimdi de soralım: Siz bu dizelerin neresinde bir "yaratılış" ya da "yaratma" eylemi görüyorsunuz? Bu nasıl bir yaratılış destanıdır ki yaratmaktan söz etmez? Üstelik de yaratılması gereken **"sular"** var olmakla kalmaz, birbirine karışırlar.

Buradan kutsal kitaba geçelim ve Eski Ahit'in yaratılış kitabının ilk satırlarına bir bakalım.

"Başlangıçta Tanrılar yeri ve göğü yarattı.
Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu.
Engin karanlıklarla kaplıydı
Tanrı'nın ruhu suyun üzerinde dalgalanıyordu"

Günümüzde ilkokul kitaplarında okutulan "yeryüzü şekilleri" ne takılmayın. Onun bir önemi yok. Asıl dikkat edeceğiniz konu, herşeyi yaratan Tanrı'nın neyi yaratmadığıdır. Yani yeri göğü yaratan Tanrı'nın yaratmadığı şeyin ne olduğudur. Sorunun cevabı Enuma Eliş'tedir.

"Babaları Okyanustan
Anaları Ti-amat'ın kargaşasına
Sular akıp bir oluyordu."

Kutsal kitabın yaratılış bölümünde yeri, göğü yaratan ve daha sonra da herşeyi yaratacak olan Tanrı, "su"yu yaratmamıştır. Üstelik Tanrı'nın ruhu da yaratmadığı bu suların üzerinde dalgalanmaktadır. Burada "Tanrı'nın ruhu" gibi bir şeyin başlı başına bir **"ayıp"** olup olmadığını tartışacak değiliz. Ama suyun neden yaratılmadığını tartışabiliriz. Su yaratılmamıştır, çünkü kutsal kitabın "esinlendiği" orijinal kaynakta da su yaratılmamıştır. Başlangıçtan beri vardır. O kadar vardır ki **"sular akıp bir olmaktadır".**

Ne var ki asıl dikkat etmemiz gereken ve bundan da önemli bir konu daha vardır ve Kutsal Kitaptaki yerin ve göğün yaratılması olayı da bir kopya hatasına benzemektedir. Çünkü Kutsal kitaba esin

kaynağı olan Enuma Eliş; hiçbir şekilde bir "**yaratılıştan**" söz etmez. Onun söylediği başka bir şeydir. Enuma Eliş'te söylenen şey, yerin ve göğün var olduğu ama henüz adlandırılmadığıdır. Gök yaratılmamıştır, vardır ama henüz adlandırılmamıştır. Yer yaratılmamıştır, vardır ama o da henüz isimlendirilmemiştir. Sular da yaratılmamıştır, vardır sadece isimlendirilmiştir.

Enuma Eliş devam eder:

"Saptandı sonra Tanrılar
Lah-mu ve La-ha-mu seçildi ardından
Zaman akıp gidiyordu durmadan
Belirlendi sonra Sar-ki ve Sar-an
Günleri düzeltip ayarladılar."

Açıkça görüldüğü gibi, yeri ve göğü yaratması gereken Tanrılar bütün bu olaylardan sonra saptanmıştır. Üstelik, Tanrılarda yaratılmamış, sadece saptanmışlardır. Yani adları konmuştur. Enuma Eliş çok açık bir şekilde yaratmaktan değil, ad vermekten, isimlendirmekten söz etmektedir. N.S.Kramer Gılgamış destanının girişinde bulunan şu mısralara da dikkat çeker.

"Gök, yerden ayrıldıktan sonra
Yer, gökten ayrıldıktan sonra
İnsanın adı konduktan sonra
An, göğü alıp götürdükten sonra
Enlil yeri alıp götürdükten sonra"

Bu dizelerde de Tanrılar yeri göğü yaratan olarak değil, gök ve yer birbirinden ayrıldıktan sonra onları alıp götürenlerdir. Gök ve yer birbirinden ayrılmış, daha sonra insanın adı konmuş ve daha sonra da An (Gök Tanrısı) göğü, Enlil (Su Tanrısı) yeri alıp götürmüşlerdir. Buna Gök ve yer Tanrılarının belirlenmesi de diyebiliriz. Gök Tanrısı olarak An, yer Tanrısı olarak da Enlil saptanmış ve adlandırılmışlardır.

Adlandırmak, isimlendirmek, bir şeyi adıyla çağırmak yalnızca "var olan" bir şey için söz konusu olabilir. Slav dilinde bunu tam olarak karşılayan bir terim vardır. Rusça da birine Türkçe ve İngilizce de olduğu gibi "**Adın ne?**" diye bir soru soramazsınız. Bunun

için kullanılan soru, **"Seni nasıl çağırıyorlar?"** şeklindedir.[954] Dolayısıyla bir varlıktan söz edersiniz. O zaten vardır ama siz onun nasıl çağırıldığını bilmiyorsunuzdur.

Her dikkatli okuyucu Enuma Eliş'in bir yaratılıştan değil ama çok eski bir zamandan söz etmek istediğini anlar. Bu o kadar eski bir zamandır ki yer, gök, su vardır ama henüz Tanrılar bile ortada yoktur.

"Ne otlaklar yaratılmıştı henüz
Ne de sazlıklar.
Hiçbir Tanrı bilinmiyordu.
Ne adları söylenmişti ne de kaderleri çizilmişti."

Yaratılmamış, adları söylenmemiş, kaderleri çizilmemiş Tanrıların neyi nasıl yarattığı Z.Sitchin gibi Yahudi Peygamberlerinin ilgi alanı olabilir sadece. Ama biz de bu bağlamda bir tespit yapabiliriz. Çünkü bu durum çok ilginç bir şekilde; Âdem'in dünya üzerindeki varlıkları adlandırması olgusuyla birebir örtüşmektedir. Anlaşılan Yahudi Peygamberleri bu konuda bile Enuma Eliş'e başvurmuşlardır.

Enuma Eliş'in açılış dizeleri Z. Sitchin'e göre şöyledir:

"Yükseklerde gök henüz isimlendirilmemişken
Ve aşağıda sağlam zemin (dünya) çağrılmamışken"[955]

Burak Eldem'e göre;

"Yükseklerdeyken, ne cennetin (göklerin) adı konmuştu daha
Ne de aşağıdaki dünyaya bir ad verilmişti."[956]

Orijinal kaynağa göre ise;

"Yukarıda, adı yokken göğün daha
Aşağıda, yerin daha adı yokken." şeklindedir. Bu üç ifadeyi nere-

[954] Kak tebe zavud
[955] Sitchin, 12.Gezegen, sh.227
[956] B.Eldem, Marduk'la Randevu, sh.81

sinden alırsanız alın, neresinden anlarsanız anlayın, gök ve yer vardır ama isimlendirilmemiştir. Dolayısıyla da bir "yaratma" ya da "yaratılış" eylemi yoktur. Bir şeyler yarattığı iddia edilen ama dördüncü nesil bir Tanrı olan Marduk'un bir şeyler yaratması da zaten mümkün değildir. Açıkça görüldüğü gibi Enuma Eliş bir yaratılıştan söz etmez. Mitoloji bilgileri kıt olan modern zamanların Yahudi Peygamberleri bunu bir yaratılış destanı olarak algılamış ve öyle de anlatmışlardır. Çünkü kutsal kitabı korumak adına yapılması gereken de budur.

Farkında olmadıkları konu Tevrat'taki yaratılış yorumunun yanlış ve eksik olmasının nedeninin de bu kopyalama hatası olmasıdır. Yahudi Peygamberlerini sadakatle izleyen ve zaten Eski Ahit'in etkisi altında olan Judeo-Hıristiyan Avrupalılarda bunu aynen devam ettirmişlerdir.

Burak Eldem için okuduğunu anlamıyor diyemeyiz ama her iki yazarında Enuma Eliş'ten bir yaratılış destanı çıkarmaları anlaşılır gibi değildir. Sitchin için Kutsal Kitap ve ideolojisi adına; yalan söylemekte dâhil, herşey mübah olduğundan bu eleştirimiz daha çok B.Eldem için geçerlidir. Kendisine ait olan ifade de "cenneti" nereden bulup çıkardığını gözardı edersek; Z.Sitchin'in altı kitaplık bir dünya tarihi yazdığını alkışlayarak belirtir ama Sitchin'in aslında bir dünya tarihi değil, altı ciltlik bir Yahudi propagandası yazdığının farkına varan ender insanlardan biridir Burak Eldem.

Enuma Eliş bu kadardan ibaret değildir elbette. İlerleyen bölümlerde Baba Apsu tatlı suların efendisi olur. Ana Tiamat tuzlu suların yöneticisi olur. Onların oğlu Mummu ortaya çıkar. Daha sonra Anşar ve Kişar doğarlar ve zamanla göklerin Tanrısı olacak olan Anu'nun ana babası olurlar. Anu da evlenir ve Ea'nın babası olur. Ea da onlardan daha akıllı ve güçlü olduğu için, üstelikte sihir kullanmasını bildiğinden hem babasını hem de büyükbabasını geçerek yeryüzü Tanrısı olur.

Zamanla aile daha da genişler ve yeni genç Tanrılar doğarlar ama bu genç Tanrılar başlarına buyruk gürültücü varlıklardır. Taşkınlıklar ana Kraliçe Tiamat'ı gücendirir. Baba Apsu'dan onlarla konuşmasını ister ama genç Tanrılar Apsu'yu dikkate almazlar. Apsu, Tiamat ve Sisler Tanrısı Mummu sorunu konuşmak üzere biraraya

gelirler. Apsu, "Tanrıların davranışına tahammül edemiyorum. Gece gündüz hiç durmadan yaygara yapıyorlar ve hiç uyuyamıyorum. Umutsuzca huzura ve sessizliğe ihtiyacım var. Eğer ricalarımı dinlemezlerse gürültülerini, yapabileceğim tek şekilde yani onları yok ederek durdurmak zorunda kalacağım" der.[957]

Açıkça görüldüğü gibi Apsu'nun bu sözleri de Tufan için gösterilen gerekçe ile neredeyse birebir olarak aynıdır. Ama kocasının bu sözleri Ana Kraliçe Tiamat'ı çok üzer. "Apsu, yine de çözümün çok zalimce. Kendi yarattığımız çocukları mı yok edeceğiz." diye itiraz eder. Ama genç Tanrılar bu konuşmayı öğrenirler Haberi ilk duyduklarında ağlaşırlar ve daha sonra çaresizce susarlar. Ama en zekileri olan Ea, sihir bildiği için Apsu'yu derin bir uykuya daldıracak ve Mummu'yu da güçsüz düşürecek bir büyü okur. Daha sonra Apsu'nun başındaki tacı alarak kendi başına yerleştirir. Krallık simgelerini aldıktan sonra da Apsu'yu öldürür.

Daha sonra Ea, Apsu'nun tatlı suları üzerine yerleşir ve karısı Damkina ile huzur içinde yaşar. Marduk adında bir oğlu olunca onu görünüş ve güç bakımında diğer bütün Tanrılardan üstün olacak şekilde "çifte Tanrı" yapar Böylece Marduk'un dört gözü ve dört kulağı olur.

Ama bu arada Ana Kraliçe Tiamat, kocası Apsu'nun öcünü almaya karar vermiştir. Kingu'nun önderliğinde diğer genç Tanrılar da onu desteklerler. Tiamat yenilmez silahlar olarak canavar yılanlar yaratır ve görenlerin dehşetten ölmeleri için onların başına ışık haleleri takar. Kingu'yu da bunların başına kumandan olarak atar. Marduk Tiamat'a, "Neden böyle kötü bir savaş başlattın? Kendi çocuklarına saldırıyorsun. Onları sevmiyor musun?" diyerek Tiamat'ı teke tek bir savaşa çağırır. Bu savaşta Marduk, yayıyla Tiamat'ı vurur ve kalbini parçalayarak Tiamat'ı öldürür.[958]

Z.Sitchin denilen masalcı da bu Babil ilahisinden 12.Gezegen adında bir başka masal çıkartarak insanlara satar.

Enuma Eliş konusunu bir uzmanın sözleriyle bitirelim: Mitoloji uzmanı Rosenberg'e göre, "Marduk hikâyesi, yeni, erkek egemen-

[957] Rosenberg, Dünya Mitolojisi, sh.246
[958] Rosenberg, Dünya Mitolojisi, sh.246-254

liğine dayanan, ataerkil bir dinin, kadınların egemen olduğu anaerkil bir din üzerindeki zaferidir. Büyük Tanrıça ya da Ana Tanrıça olan ve bütün temel Tanrılara hayat veren Tiamat, artık Tanrıların düşmanı haline gelmiştir. Eskiden iyi Tanrılara hayat vermişken şimdi canavarlara ve şeytanlara hayat vermektedir. Geçmişte kocası ve çocuklarından daha güçlüyken, şimdi güçlü sihirlerine karşı bağışıklığı olan yeni bir Tanrı'ya yenik düşmüştür."[959]

İnsanlığın elinde bulunan en eski yazılı dinsel metinlerden sonra, onlardan da daha eski tarihlere ait olan Sümer ve Bâbil metinleri içindeki zaman yolculuğumuz da burada sona eriyor. Şimdi artık buraya kadar olan anlattıklarımızı değerlendirebilir ve bunlardan bir sonuç çıkartabiliriz.

Elde ettiğimiz sonuçlardan birincisi; Sümer-Babil metinlerinin perişan ve darmadağınık bir durumda olduğu gerçeğidir. Bu perişanlığın en önemli nedenlerinden birisi; Sümer dili konusunda bir mutabakatın olmamasıdır. İkincisi, bu mutabakat yokluğu nedeniyle her türlü yanlış yoruma açık olması ve üçüncüsü de Sümerlerde bir tarih yazıcılığının olmamasıdır.

Bunlara ek olarak; Sümer-Babil toplumlarının ne kadar kil tablet yazdığı, bu yazılan tabletlerin ne kadarının bulunduğu, bulunanların ne kadarının çıkartılabildiği, çıkarılanların ne kadarının okunabildiği, okunabilenlerin ne kadarının yayınlandığı, yayınlananların ne kadarının tarafsız ve doğru yorumlar olduğu gibi soru işaretlerinin var olduğunu da ayrı bir bilgi notu olarak belirtmekte fayda vardır.

En eski yazılı dinsel metin olan Eski Ahit hakkındaki görüşlerimizi daha önce vurgulamıştık. Ek olarak şunları da söyleyebiliriz. Zaten yukarıda sözünü ettiğimiz durumdaki Sümer-Babil metinlerinden beslenen Eski Ahit, mevcut haliyle, icatlarla ve uydurmalarla dolu bir çelişkiler yumağıdır. Beslendiği kaynak olan Sümer-Babil metinlerinin bütün sıkıntı ve sorunlarını, üstelik de yanlış yorumlarla ve kopya hatalarıyla kendi içine katmış olduğundan, Sümer-Babil metinleri için söylemiş olduğumuz herşey Eski Ahit içinde geçerlidir.

[959] Rosenberg, Dünya Mitolojisi, sh.253

Bütün bu nedenlerle hiçbir tarihi gerçeklik içermediği gibi, bilinçli olarak kendi dışında bulunabilecek gerçek kırıntılarını da ortadan kaldırmaya ve ipuçlarını da yok etmeye çalışır. Mısır'dan çıkış ve Eriha kenti gibi olaylar bu tutumunun açık örnekleridir. Anlattığı hiçbir olayın bir tek tanığı bile yoktur. Bütün bu nedenlerle bırakın güvenilir olmayı, kaynak olarak bile kabul edilemeyeceği açıktır.

Sonucu tek bir cümle ile özetleyebiliriz. İnsanoğlunun elinde bulunan en eski dinsel ve tarihsel yazılı metinler hiçbir şekilde güvenilir kaynaklar değildir.

GÖKYÜZÜ'NÜN SÖYLEDİKLERİ

Tarihin tozlu koridorlarında yaptığımız bu uzun yolculukta bir mum ışığına rastlayamadıysak bu bizim kabahatimiz değildir elbette. Çünkü eldeki mevcut malzeme bu kadardır. Kil tabletler yerine "Kadim Mezopotamya metinleri" Eski Ahit yerine "Kitab-ı Mukaddes" diyerek bu malzemeyi çoğaltamazsınız.

Bu durumda artık tarihin karanlık dehlizlerinden çıkarak gözlerimizi gökyüzüne çevirmenin vakti gelmiştir. Yerin altında bulamadıklarımızı yerin üstünde arama çabamızda gökyüzü bize yardımcı olabilir. Çünkü gökyüzü yeryüzünden çok daha yaşlı ve daha bilgedir. Ancak bunu yapabilmek için bazı ön bilgilere ihtiyacımız olacaktır. Şimdi oldukça kısa olarak bu bilgilere birlikte bir göz atalım.

BODE YASASI

Bugün Güneş Sistemi'ni gösteren herhangi bir çizime baktığımız zaman, Mars ile Jüpiter arasında geniş bir boşluk olduğunu görürüz. **"Kepler'in aklı da daha o zamanlar bu boşluğa takılmış ve bu bölgenin boş olmayacağından kuşkulanmıştı. Hatta şöyle yazacak kadar ileri de gitmişti. "Ben Mars ile Jüpiter arasına bir gezegen yerleştiriyorum."** dediğini yazar R.Moore."[960]

Daha sonra yapılan gözlemlerden elde edilen sonuçlarda bir nokta-

[960] Moore, Gezegenler Kılavuzu. Sh.129

da birleşiyordu. Buna göre, Güneş Sistemindeki gezegenlerin dağılımında tam bir düzen vardı ve her gezegenin yörüngesi bir önceki gezegenin yörüngesinden tam olarak yüzde yetmiş beş daha genişti. Yani ilk gezegen olan Merkür'ü saymazsak, ikinci gezegen olan Venüs'ün yörüngesi Merkür'ün yörüngesinden yüzde 75 daha genişti. Bir sonraki gezegen olan dünyanın yörüngesi de Venüs'ün yörüngesinden yüzde 75 daha genişti ve bu böyle devam edip gidiyordu. Ama Mars'ın yörüngesinden yüzde 75 daha geniş olan bir yörüngede olması gereken bir sonraki gezegen yerinde yoktu.

1786-1825 yılları arasında Berlin Rasathanesi Başkanı olan Johann Elert Bode; 1772 yılında bu konuyu yeniden gündeme getirdi. Gezegenlerin Güneş'e olan uzaklıklarının basit bir matematik diziye dayanması gerektiğini ileri süren Bode'nin oluşturduğu dizi şöyledir.

Önce 0 ve 3 rakamlarını alırsınız. Sonra 3 sayısından başlayarak sonraki her sayının iki katını alırsınız. Ortaya 0, 3, 6, 12, 24, 48, 96 gibi bir sıralama çıkar. Sonra bu sayılara sihirli bir sayı eklersiniz. Bu sihirli rakam 4'dür.Ortaya çıkan sıralama şu şekilde olur.

4, 7, 10, 16, 28, 52, 100, 196 v.d.

Şimdi bu diziye göre, dünyanın Güneş'e olan uzaklığını 10 olarak kabul edersek, bu dizinin diğer gezegenlerin Güneş'e olan uzaklılarını neredeyse tam olarak verdiğini görebilirsiniz.

Gezegen	Bode Yasasına göre uzaklık	Ölçülen gerçek uzaklık
Merkür	4	3,9
Venüs	77,2	-
Dünya	10	-
Mars	16	15,2
(Asteroit Kuşağı)	28	28
Jüpiter	52	52

Satürn	100	95,4
Uranüs	196	191,8
Neptün	?	300,7
Pluto	388	394,4

Aslında bu bağlantıyı bulan Bode değil, Titius adında başka bir Alman'dır. Ama bu bağıntıyı meşhur eden Bode olduğu için bugün de Titius'a haksızlık etme pahasına da olsa "Bode Yasası" olarak bilinmektedir.

Burada önemle belirtmeliyiz ki; bu bağıntının kurulduğu yıl 1772'dir.Yani Güneş Sisteminin en dıştaki gezegenleri olan Uranüs, Neptün ve Pluto'nun henüz bilinmediği bir tarihtir. Çünkü bu üç gezegen çıplak gözle görülemeyen dış gezegenlerdir.

Bode Yasasına dikkatle bakan herkes, 28 sayısına karşılık gelen yerde bir gezegen olmadığını fark eder.[961] Buna karşılık Bode Yasasının açıklanmasından 9 yıl sonra bulunan Uranüs gezegeni, dizi de olması gereken yere yani 196 sayısının olduğu yere tam olarak oturunca, deyim yerindeyse Bode Yasası kendi kendini kanıtlamış oldu. Bunun da tek bir anlamı vardı. O da dizide 28 sayısına karşılık gelen yerin boş olmaması ve orada da bir gezegen olması gerektiği idi. Hem Bode Yasası hem de yüzde 75 daha geniş bir yörünge öngören hesaplar 28 sayısının karşılığı olan yerde bir gezegen olduğunu söylüyordu.

Bunun üzerine gökbilimciler uzayın o bölgesini daha dikkatle araştırmaya başladılar ve sonuç gecikmedi. Çünkü nereye bakmaları gerektiğini tam olarak biliyorlardı.1801 yılının ilk gününde Sicilya'daki Palermo Gözlemevi'nin müdürü olan Guissepe Piazzi, söz konusu olan bölgede "Ceres" adını verdiği bir gökcismi keşfetti. Sicilya'nın koruyucu Tanrıçasının adını taşıyan Ceres'in uzaklığı

[961] Kesin olarak bir kanıt yok ama burada oluşmakta olan bir gezegenin Jüpiter'in çok güçlü çekim etkisiyle parçalanmış olabileceği gibi buradaki maddenin biraraya gelip bir gezegen oluşturmayı başaramadığı da düşünülebilir. Burada oluşmuş olan bir gezegenin sonradan patladığı şeklinde ki görüşler ise gök mekaniğine ters düşen spekülasyonlardan başka bir şey değildir.

27,7 birim olarak ölçülmüştü ve Bode Yasasında 28 olarak belirtilen yerine neredeyse tam olarak oturuyordu. Bode Yasası bir kere daha kendini kanıtlamıştı.

Ceres'in keşfini diğerleri izledi.1802'de Olbers'in bulduğu küçük gezegenden sonra 1804'de Karl Harding, Juno'yu; 1807'de yine Olbers, Vesta'yı keşfettiler.[962] Bugün Asteroit Kuşağı adını verdiğimiz bu bölgede kırk binden fazla minik gezegen ya da gökcismi olduğunu biliyoruz.

Bu durumda Güneş Sistemi içinde Bode Yasasına aykırılık gösteren tek gezegen Neptün'dür. Bunun nedeni ise Neptün'ün olması gereken yerde; orada olmaması gereken hatta hiç hesapta olmayan Pluto'nun olmasıdır.

Bu durumu nasıl açıklayabiliriz? Çünkü Pluto bizim Ayımızdan bile daha küçük olan ve hiçbir şekilde gezegen özellikleri taşımayan; üstelik de orada olmaması gereken bir gökcismidir. Bu haliyle Neptün gibi bir dev gezegen üzerinde baskı uygulayarak onu yerinden etmiş olamaz. Ama Neptün'ün olması gereken yerde Pluto'nun bulunduğu da bir gerçektir. Yıllardan beri yapılan ölçümlerde bu konuda bir ölçüm hatası olasılığını neredeyse sıfırlamıştır.

Durum böyle olunca bazı çevreler Bode Yasasının kesin olmadığını bile söylediler. "Bazıları da Bode Yasasının belli bir uzaklığa kadar geçerli olduğunu ancak bu noktadan sonra kesinlik taşımadığını belirttiler."[963] Ama 1992'den sonra yapılan yeni bir keşif bu şüphelerin yersiz olduğunu ortaya koydu. Daha önce Güneş Sistemi dışındaki ilk gezegenleri bulan gökbilimci olan Alex Wolszczan; aynı uzak dış sistemin dördüncü ve en küçük gezegenini keşfetti. Bu gezegen Başak Takımyıldızı bölgesinde, dünyadan 1500 ışık yılı uzaklıktaki bir nötron yıldızının etrafında dolanıyordu.

Hızla dönen bu nötron yıldızının (atarca) çevresinde dönen ve daha önce keşfedilen ilk üç gezegenin yıldızlarından uzaklığının, Merkür, Venüs ve dünyanın Güneş'e olan uzaklıkları ile neredeyse tam

[962] Moore, Gezegenler Kılavuzu, sh.131
[963] Y.İlter, Kayıp Tarih, sh55

orantılı olduğu zaten bulunmuştu. Yani Bode Yasasında öngörüldüğü gibi 4, 7 ve 10 birim oranlarında olduğu biliniyordu. Yeni keşfedilen dördüncü gezegenin de kendi yıldızına uzaklığı, bizim sistemimizdeki Asteroit Kuşağının Güneş'e olan uzaklığı ile tam orantılıdır. Yani 28 birim olarak saptanmıştır.

Wolszczan'a göre, bu gezegenler aynı zamanda dünya benzeri gezegenlerin oluşmasının çok özel koşullara bağlı bulunduğunu, dolayısıyla bunların (yani dünya benzeri gezegenlerin) ender bulunan cisimler oldukları mesajını vermektedir.[964]

Sonuç şudur: Eğer hem normal bir Güneş hem de uzak bir nötron yıldızının gezegenleri, Bode Yasasının öngördüğü aynı kurala uyuyorsa, bunun "**evrensel bir yasa**" olduğunu kabul etmek durumundayız. Bunun da bir tek anlamı vardır: Güneş Sistemi, gezegenlerinin birbirlerine ve Güneş'e olan uzaklıklarını evrensel kurallara göre düzenlemiş, yörünge genişliklerini titiz bir şekilde belirlemiş ve kendi düzenini kurmuştur. Bu düzen milyarlarca yıldan beri devam etmekte ve korunmaktadır. O halde bu evrensel yasalara göre belirlenmiş düzen içinde hiçbir serseri gezegenin yeri yoktur ve olamaz.

KUYRUKLU YILDIZLAR

Birkaç kilometre çapında bir buz yığınının takla atarak size doğru geldiğini düşünürseniz, bir Kuyruklu Yıldızın neye benzediğini anlayabilirsiniz. Bunların büyük bir çoğunluğu Pluto'nun yörünge sınırından daha içeriye giremezler. Ama gökbilimcilerin söylediğine göre "**zaman zaman**" bir yıldız geçişi Kuyruklu Yıldızların bölgesinde bir dalgalanmaya neden olur ve bunun sonucunda bir Kuyruklu Yıldız kendisini hayli eliptik bir yörüngede Güneş'e doğru yol alırken bulabilir. Bu yolculuğu sırasında Jüpiter'le Mars arasında bir yerde ısınmaya başlar. Güneş atmosferinden dışarıya doğru üflenen madde yani Güneş rüzgârı gaz, buz ve toz parçacıklarını Kuyruklu Yıldızın arkasına doğru yığar ve böylece Kuyruklu Yıldızın kuyruğu oluşur. Bu noktadan sonra Kuyruklu Yıldız görünür hale gelmeye başlar.

[964] www.biltek.tubitak.gov.tr

Buzlu çekirdek çok küçüktür. Mesela en çok bilinen Halley Kuyruklu Yıldızının boyutları 15x10x10 kilometre kadardır. Ancak bu çekirdeği çevreleyen kuyruk milyonlarca kilometre uzunluğunda olabilir. Son derece seyreltik bir yapıya sahip olan bu kuyruk ne kadar büyük olursa olsun bir tehlike oluşturmaz. Zaten Güneş çevresinde her dönüşünde büyük miktarda madde kaybettiği için sonunda kaybolup gidecektir.

Bilindiği gibi Neptün ötesinde Güneş'in çekim gücü oldukça zayıftır. Bu nedenle Güneş, Kuyruklu Yıldızları kendisine doğru çekemez. O zaman bütün çağların en muhteşem buluşu devreye girer. Çağlar üstü olan bu muhteşem buluşun adı "**olsa olsa**" teorisidir. Bu teori devreye girince Güneş'in çekemediği bu Kuyruklu Yıldızlar; "zaman zaman" geçen bir yıldızın aracılığı ile Güneş'e doğru gönderilir.

Moore'ye göre Güneş'e doğru yollanan bir Kuyruklu Yıldızın başına çok çeşitli işler gelebilir. "**Güneş'in etrafında bir tur atıp, binlerce yıl tekrar görünmemek üzere Oort bulutuna geri dönebilir.1914'de görülen Delevar Kuyruklu Yıldızı buna bir örnektir. Çünkü Delevar'ın dolanım süresi 24 milyon yıl olarak hesaplanmıştır. Yani bir gün eğer geri dönecek olursa dünya üzerinde başka bir uygarlık bulabilir. Ama belki de dünyayı bile bulamaz.**"[965]

1979'da görülen Howard, Kooman-Michelo Kuyruklu Yıldızı gibi Güneş'e çarparak yok olabilir.1957'de görülen iki kuyruklu Arend-Roland gibi geri dönmemek üzere Güneş Sistemini terk edebilir. Ya da bir gezegen tarafından yakalanarak (ki bu genelde Jüpiter olur) daha kısa bir süreli bir yörüngeye oturabilir. Kısa dolanım süreli Kuyruklu Yıldızlar bu kadar çabuk kayboldukları na göre Oort bulutundan sürekli bir yeni Kuyruklu Yıldız çıkışı oluyor demektir.[966]

Kuyruklu Yıldızların hızları ile ilgili bir çalışma yapan Fred. L.Whipple bu konuda şunları söyler. "**Eğer Kuyruklu Yıldızların boşluktan gelişini görüyorsak onların saniyede sadece 0,8 kilometreden daha hızlı uçmalarını beklememiz gerekir. Ama**

[965] R.Moore, Gezegenler Kılavuzu, sh.228
[966] Moore, Gezegenler Kılavuzu, sh.229

onlar böyle bir şey yapmamaktadır." Whipple'nin bu konudaki son kararı ise şudur. "**Birkaç istisna dışında Kuyruklu Yıldızlar Güneş ailesine aittir.**"

Oort Bulutu kanımızca yeniden sorgulanması gereken bir varsayımdır. Çünkü kendi içinde yeterince tutarlı görünmemektedir. Sözgelimi bir trilyon civarında Kuyruklu Yıldız içerdiği söylenen Kuyruklu Yıldız kümesinin; mevcut olandan çok daha fazla Kuyruklu Yıldız üretmesi gerekir. Ama böyle bir gözlem yoktur. "**1995 yılı itibarıyla 875 Kuyruklu Yıldız kataloglanmış ve yörüngeleri kabaca da olsa hesaplanmıştır. Bunlardan 184 tanesi periyodik yani yörüngeleri 200 yıldan az olan Kuyruklu Yıldızlardır.**" **Ayrıca "1983 yılında fırlatılan IRAS uydusu kızılötesi dalga boylarında gökyüzünü on ay süreyle incelemiş ve ancak birkaç Kuyruklu Yıldız bulabilmiştir.**"[967]

1988 yılında başta Boston Üniversitesi'nden Andrew Theokas olmak üzere gökbilimciler Oort bulutunu sorgulamaya başladılar. Karşı çıktıkları temel konu Oort bulutunun boyutunun ve şeklinin yeniden gözden geçirilmesi noktasında odaklanıyordu. Ayrıca Oort Bulutu'nun kökeni ve yıldızlararası uzaydan gelen yeni Kuyruklu Yıldızlar içerip içermediği konuları da yeniden açıldı. Theokos, alternatif bir fikir olarak Mark Bailey'in; "**çoğu Kuyruklu Yıldızların nispeten Güneş'e yakın gezegenlerin hemen ötesinde kaldıklarını**" görüşünü önerdi. Sizde bunun altını çizin çünkü ileride çok lazım olacaktır.

Kuyruklu Yıldızlar puslu cisimlerdir. Donuk bir ışıkla parlarlar ve çoğu zaman düzgün olmayan bir şekilleri vardır. "**İnsanlar gökyüzüne baktığı ilk günlerden beri orada olmuşlardır ama özellikleri yakın zamana kadar açıklanamamıştır.**" der Asimov.[968] Eski gökbilimciler bunların atmosferik bir olay olduğunu sanıyorlardı. Çünkü gezegenlerin düzenli ve tahmin edilebilir hareketlerine karşı Kuyruklu Yıldızlar olur olmaz zamanlarda ortaya çıktıklarından felaket habercileri gibi algılanmışlardır. Eski zamanlar bu gibi görüşlere ait binlerce masalla doludur.

"İlk olarak 1577'de Danimarkalı astronom Tycho Brahe bunların

[967] Yıldızların Altında, sh.10
[968] Asimov, İnsanlığın Geleceği, sh. 147, Cep kitapları-1984

dış uzayda bulunduğunu ve gezegenlerin etrafında döndüklerini söylemiştir."[969] Bundan neredeyse 130 yıl sonra 1705'te Edmund Halley ilk olarak bir Kuyruklu Yıldızın yörüngesini hesaplamayı başarmıştır. Bu nedenle de bir Kuyruklu Yıldız şimdi onun adını taşımaktadır. Halley Kuyruklu Yıldızı gezegenler gibi daireye yakın bir yörünge değil, dış merkezliliği çok yüksek elips bir yörünge üzerinde hareket eder. Yörüngesinin bir ucu Güneş'e oldukça yakınken diğer ucu bilinen gezegenlerin çok daha ötesine ulaşır.

Bazı gökbilimciler Kuyruklu Yıldızların yıldızlararası uzaydan geldiklerini iddia ederler ama bu doğru değildir. Çünkü eğer öyle olsaydı şimdi sahip oldukları hızdan çok daha yüksek bir hızla hareket etmeleri gerekirdi. Genel kabul, Kuyruklu Yıldızların Güneş Sistemi'nin asli unsurları olduğu ve sistem oluşurken ya da oluştuktan sonra **"arta kalan"** parçaları temsil ettiği yönündedir. Bu görüşün birinci kısmı doğru ama ikinci bölümü yanlıştır. Kuyruklu Yıldızlar Güneş Sisteminin asli unsurlarıdır ama artık parçalardan oluşmuş olamazlar. Çünkü eğer öyle olsaydı küçük gezegenler oluşurken de artık maddenin Kuyruklu Yıldızları oluşturması gerekirdi. Böyle bir durumda da ortalık Kuyruklu Yıldızlarla kaynıyor olmalıydı. Ancak hem böyle bir gözlem yoktur hem de bunun tersine bir durum vardır. Ayrıca da Kuyruklu Yıldızların neden Jüpiter ötesinde bir yörünge merkezi oluşturdukları bu görüşle açıklanamaz.

Gökbilimcilerin asıl açıklamaları gereken konu, Kuyruklu Yıldızların neden çoğunlukla şekilsiz bir çekirdeğe sahip oldukları ve neden hepsinin bol miktarda **"su"** içermekte olduğudur. Söz konusu şekilsiz çekirdekler ne sistem oluşurken ne de bundan sonraki evrede "arta kalan" maddenin oluşturduğu **"doğal"** bir yapı olamaz. Karla ya da Zeyna ya da başka bir cüce gezegen için bunlar söylenebilir. Çünkü göreceli olarak çok küçük olmalarına rağmen şekilleri yuvarlak yani küre biçimindedir. Ama şekilsiz çekirdeklere sahip Kuyruklu Yıldızlar için böyle bir açıklama yetersiz kalmaktadır. Kaldı ki Kuyruklu Yıldızların içerdiği bol miktarda su da zaten böyle bir açıklamayı geçersiz kılar.

Bilim adamları ilgisiz konularla uğraşa dursunlar, bu Kuyruklu

[969] Asimov, İnsanlığın Geleceği, sh. 147, Cep kitapları-1984

Yıldızlar bir zamanlar su ve oksijen içeren çok daha büyük bir yapının parçaları olmalıdırlar. Bunun açıklaması da Güneş Sisteminin oluşumunu tetikleyen bir Süpernova Patlamasının ardında yatıyor olabilir.

Aslında konumuzun dışında olmakla birlikte üç beş kelimeyle dokunmadan geçemeyeceğimiz Sorun şudur: Oort bulutunda bir trilyona yakın donmuş Kuyruklu Yıldız var. Ya da diyelim ki Oort bulutu yok ama Bailey'in dediği gibi "**gezegenlerin hemen ötesinde**" varsayalım ki bir milyar donmuş Kuyruklu Yıldız var.

"Bilim bize diyor ki; "**zaman zaman yakınlardan geçen bir yıldız" kütle çekim etkisiyle bunlardan bir ya da birkaçını Güneş'e doğru gönderiyor.** Böylece biz de bir ya da birkaç Kuyruklu Yıldız edinmiş oluyoruz. Sonra bu Kuyruklu Yıldızların başına daha önce belirttiğimiz gibi şu ya da bu türlü işler geliyor." Buraya kadar sorun yok ama bu "zaman zaman " yakından geçen bir yıldız ve bu yıldızın tedirgin ederek Güneş'e doğru gönderdiği Kuyruklu Yıldız açıklaması kendi içinde bir çelişki içermekte. Üstelik kaynakların neredeyse tamamı sanki sözleşmiş gibi aynı sözcükleri kullanmakta.[970]

Çelişki de şu: Bilim bize yıllardan beri **"Güneş'e en yakın yıldız Alfa Centauri'dir. Bize olan uzaklığı da 4,3 ışık yılıdır."** demekte. Eğer bu doğruysa ve bu bir bilimsel gerçek ise; bu "**zaman zaman yakınlardan geçen bir yıldız**" ne demektir? Sözgelimi bu zaman zaman sözü periyodik bir etkiyi mi ifade ediyor? Çünkü M.R. Robinson "**Parlak Kuyruklu Yıldızlar aşağı yukarı on yılda bir ortaya çıkar.**" demekte.[971] Eğer böyle ise belirli aralıklarla bir Kuyruklu Yıldız şenliğine tanık olmamız gerekir ama böyle bir gözlem yok.

Yok, eğer bu "zaman zaman ifadesi bir rastlantıyı ifade ediyorsa; yani "bazen" kelimesi yerine kullanılıyorsa, bu yakın geçen yıldız neden sadece bir veya birkaç Kuyruklu Yıldızı Güneş'e doğru gönderiyor? Sonuçta bir trilyon ya da birkaç milyar Kuyruklu Yıldızdan ve yaklaşık olarak Güneş büyüklüğünde bir yıldızdan söz

[970] Zaman zaman yakınlardan geçen bir yıldız, Yıldızların Altında, sh.5-6
"Zaman zaman yakınlardan geçen bir yıldız" Asimov, sh.148
[971] M.R.Robinson, Yıldızların Altında, sh.56, Tübitak Bilim Kitapları

etmekte değil miyiz? Bu durumda zaman zaman yakınlardan geçen bir yıldız bir ya da birkaç değil, binlerce Kuyruklu Yıldızı etkileyerek Güneş'e doğru yollamalıdır. Ama böyle bir gözlem de yok.

Bundan daha da önemli olan soru ise şudur: Bu zaman zaman yakınlardan geçen yıldız hangi yıldızdır? Tekrar edelim. Bilim bize diyor ki; "**En yakın yıldız 4,3 ışık yılı uzaktadır.**" Bu 40 trilyon kilometre ya da 270.000 AB demektir. Bu uzaklıktan Alfa Centauri, bırakın o Kuyruklu Yıldızları etkileyerek Güneş'e doğru göndermeyi, bize selam bile gönderemez. Üstelik Asimov'un hesaplarına göre **"35.000 yıl sonra bize en yakın olduğu zaman bile üç ışık yılı ötemizden geçip gidecektir."**[972]

Soru: Güneş Sisteminin burnunun dibinde bizim bilmediğimiz başka yıldızlar mı var? Varsa neden göremiyoruz? Sonuç olarak bir yıldız ışık saçan ve parlayan bir gökcismi değil midir? Sistemin burnunun dibinden ışıklar saçarak geçen bir yıldızın, anlı şanlı gökbilimcilerinin kapısının önünden davullar çalarak geçen bir fener alayından ne farkı vardır?

HALLEY KUYRUKLU YILDIZI

Yazılı tarih boyunca Halley'in her 76 yılda bir kere ziyaretimize geldiğini biliyoruz. M.R. Robinson'un belirttiğine göre; Çin'de gökbilimciler İ.Ö. 240 yılından itibaren Halley'in her görünüşünü kaydetmiştir. İ.Ö.467 yılındaki geçişi sırasında da Halley'i görmüş olabilirler ama bu kayıtlarda yoktur.[973]

1682 yılında Edmund Halley bu Kuyruklu Yıldızın yörüngesini hesaplayarak periyodun 76 yıl olduğunu bulmuştur. Halley'in ölümünden sonra onun hesapladığı tarihte Halley yeniden görülünce, bu Newton'un kütle çekim kuvveti kuramının kanıtlanması olmuştur.

Halley Kuyruklu Yıldızı Güneş Sistemi'nin en dış ve uzak bölgelerinden gelerek Güneş'e doğru yaklaşan, parlak bir baş ve uzun bir kuyruktan ibaret yüzlerce Kuyruklu Yıldızdan biridir. Kuyruklu

[972] Asimov, İnsanlığın Geleceği, sh.114
[973] Robinson, Yıldızların Altında, sh.6, Tübitak Bilim Kitapları

Yıldızların yörüngeleri özellikle Jüpiter tarafından etkilendiğinden, Kuyruklu Yıldızların ne zaman geri döneceklerinin bilinmesi çok ta kolay bir iş değildir. "Yakın geçmişte kaybolup giden kısa dolanım süreli birçok Kuyruklu Yıldız yok olmuştur. Yörüngesini 6,5 yılda tamamlayan Biela Kuyruklu Yıldızı 1846'da ikiye ayrılmış ve 1852 yılından sonra bir daha görülmemiştir. Dolanım süresi 62 yıl olan Westphal Kuyruklu Yıldızı da 1913'teki dönüşünden sonra kaybolmuş ve 1975 yılında geri gelmemiştir. Bronsen Kuyruklu Yıldızı da kayıplardan biridir. Beş dönüşünde izlenmiş olan Kuyruklu Yıldız 1879'dan beri görülmemiştir."[974]

Halley, Güneş'in yakınından her geçişinde üç yüz milyon ton madde kaybeder. Bu da Halley'in henüz çok genç olduğuna işaret eder. Çünkü şu an bulunduğu yörüngede çok uzun bir zamandır dönüp duruyor olsaydı, sahip olduğu maddenin tümünü kaybetmiş olabilirdi. Halley de diğer Kuyruklu Yıldızlar gibi kaya, toz ve buzdan oluşmuştur. Boyutları 15x10x10 kilometre civarında olmasına karşın Güneş'in yanından her geçişinde kaybettiği madde kadar küçülecek ve bu durum Halley yok oluncaya kadar sürecektir. Sonunda ya merkezindeki küçük kayalık kısım kalacak ya da toz ve çakıl parçaları halinde kendi yörüngesine dağılacaktır.

Dünya bu Kuyruklu Yıldız kalıntıları içinden geçerken bu toz parçacıkları sürekli olarak atmosfere çarpmakta ve yeryüzüne çökmektedir. Çoğu mikroskobik boyutlardadır ama gözle görülebilecek kadar büyük olanları da vardır. Bunlar yere doğru düşerken atmosfer tarafından buharlaştırılırlar ve böylece sizlerde bunu "yıldız yağmuru" olarak izlersiniz.

Yeryüzüne çöken bu maddeler öylesine çoktur ki **"Yapılan tahminlere göre bundan dolayı dünyanın kütlesi her yıl yüz bin ton artmaktadır. Bu rakam biraz büyük gibi görünse de dört milyar yıl içinde toplanan miktar yeryüzü kütlesinin on milyonda birinden daha da azdır."**[975]

[974] P.Moore, Gezegenler Kılavuzu, sh.229, Tübitak Bilim Kitapları.
[975] Asimov, İnsanlığın Geleceği, sh.151

ÇARPIŞMA

Bir arkeolog şurada burada kazılar yaparak bir şeyler bulabilir. Bir tarihçi taş dikitlerde ya da eski papirüslerde işine yarayacak bazı kayıtlar bulabilir. Bir antropolog, orada bulduğu bir çene kemiği üzerinde derin düşüncelere dalmışken şurada da bir kafatası bulabilir. Sonuç olarak ellerinde somut yani elle tutulabilen bir şeyler vardır.

Gökbilimciler ise bilimin diğer disiplinleri içinde en talihsiz olanlardan biridir. Çünkü hedef çok uzak, bilgi çok kıt, malzeme yetersiz, teknoloji ise bütün gelişmelere rağmen çok da yardımcı değildir. Bu durumda doğal olarak gökbilimcilerin ellerindeki tek malzeme **"Çarpışma"** varsayımıdır. **"Yakın geçiş"** de bu çarpışma varsayımının biraz yumuşatılmış biçimidir. Neden derseniz, bir çarpışma teorisi, çarpışan cisimlerin yok olması gibi talihsiz bir olasılıkta içerir. Ama bir yakın geçiş, bir çarpışmadan çok daha mantıklı, çok daha az riskli ve çok daha açıklanabilir bir olaydır.

Sözgelimi siz; ***"Uzaklardan gelen bir yıldız Güneş'e çarptı ve dağılan madde gezegenleri oluşturdu."*** derseniz, ne Güneş'e çarpan cismin ne olduğunu açıklayabilirsiniz ve ne de Güneş'in hala nasıl parlamakta olduğunu. Ama eğer siz, ***"Uzaklardan gelen bir yıldız Güneş'in yakınından geçti ve karşılıklı çekim güçlerinin etkileşmesiyle her iki yıldız da bir gezegen sistemine sahip oldu."*** derseniz, yapmanız gereken tek şey " Yakın geçişi gerçekleştiren diğer yıldıza ne oldu?" sorusuna yanıt bulmak olacaktır ki bu da son derece basittir. ***"Uzaklardan geldi ve uzaklara gitti."***

Anlaşıldığı gibi çarpışma tehlikeli bir konu, yakın geçiş ise daha az riskli bir olaydır. Yakın geçmişte bu gibi teoriler çok fazla üretilmiş ama kalıcı olamamışlardır. Çünkü bütün bu söylenenlere karşın iki büyük gökcisminin ne çarpışmaları ve ne de yakın geçişleri sık görülen bir olay olmadığı gibi, gerçekleşme olasılığı da çok düşük olaylardır.

Bu konuda bilmeniz gereken ilk şey, uzayın oldukça seyrek dağılımlı bir yapıya sahip olduğudur. Normal bir yıldız olan Güneş'in çapı 1.392.000 kilometre kadardır. Uzayın bu seyrek dağılımı içinde **"Güneşi bir tenis topu büyüklüğünde kabul edersek; Güneş'e en yakın ikinci tenis topu 1500 kilometre uzakta olacak-**

tır. Bu da dünyanın en büyük stadyumunda iki karasineğin birbirine çarpması olasılığına orantılıdır. Ama bu olasılık bile yıldızların birbirlerine çarpışmasından ya da başka türlü bir yakın ilişki kurabilmesinden çok daha yüksek bir olasılıktır. Çünkü bir galaksi içinde yer alan yıldızların aralarındaki uzaklıklar ortalama on ışık yılı ya da başka bir deyişle bir yıldızın çapının yüz milyon katı kadardır."[976]

Samanyolu Galaksisi'nin bizim bulunduğumuz bölgesinde yani eteklerinde, yıldızlararası ortalama uzaklık 7,6 ışık yılı, yıldızların birbirine göre ortalama hızı da belki de saniyede yüz kilometre kadardır. "**Işık yıllarını kilometreye indirgeyelim ve yıldızları da bu indirgemeye orantılı olarak 1/10 milimetre çapında kabul edelim. Kum zerreciklerine benzeyecek olan bu küçücük yıldızlar birbirlerinden 7,6 kilometre uzaklıkta olarak dağılacaklardır.**[977] Yıldızları simgeleyen bu kum zerrelerini yine indirgememize orantılı olarak yılda 30 santim hızla hareket edeceklerdir. Orta büyüklükte bir şehirde gelişigüzel doğrultularda, yılda 30 santim hızla hareket eden 14 kum taneciğinin birbirleriyle çarpışma olasılığının ne olduğunu düşünürseniz konuyu da anlamış olursunuz.

Yapılan tahminlere göre evrenin on beş milyar yıllık tarihi boyunca, galaksinin eteklerinde iki yıldızın birbirine yakınlaşması ihtimali beş milyonda birdir. Ünlü gökbilimci Asimov, bu konuda şunları söyler; "**Bize en yakın yıldız olan Alfa Centauri, bizden 4,3 ışık yılı uzaklıktadır ve orta bir hızla bize doğru yaklaşmaktadır. Ancak dosdoğru üstümüze gelmemekte, biraz yana doğru kaymaktadır. Sonunda bizden üç ışık yılı uzaklıkta iken yanımızdan geçip gidecektir. Ama diyelim ki dosdoğru üstümüze geliyor. Alfa Centauri'nin bize göre saniyede 37 kilometrelik bir hızla hareket ettiğini düşünecek olursak, bundan 35 bin yıl sonra Güneş Sistemimizden geçecektir. Yine diyelim ki Alfa Centauri, tam bize doğru nişan aldı ama tutturamadı. Yani Güneş'in merkezini hedef aldı ama kenarını tutturdu. Bu durumda 35 bin yıl sonra 180 milyar kilometre uzağımızdan**

[976] Asimov, İnsanlığın Geleceği, sh.85
[977] Asimov, İnsanlığın Geleceği, sh.87

geçip gidecektir ki bu mesafe Güneş'in en uzak gezegeni olan Pluto'nun Güneşten uzaklığının 30 katıdır. Bu durumda bize sadece parlak bir yıldız olarak görünecektir."[978]

Ünlü gökbilimci Carl Sagan'a göre de durum bundan farklı değildir. "Bir avuç kumda yaklaşık on bin kum tanesi vardır. Gökyüzünün açık olduğu bir gecede çıplak gözle görebildiğimiz yıldızlar var olan yıldızların çok küçük bir bölümüdür. Geceleyin gördüklerimiz bize en yakın yıldızlardır. Oysa yaklaşık bir hesapla evrendeki yıldızların sayısı, yeryüzündeki tüm kumsallarda bulunan kum tanelerinin sayısından daha çoktur."[979]

Konuyu biraz daha basitleştirmek için ölçeklerimizi biraz daha küçültelim ve **"Dünya ile Güneş arasındaki mesafeyi yani yaklaşık 150 milyon kilometreyi 2,5 santim olarak kabul edelim. Bu durumda bile bize en yakın yıldız olan Proxima**[980] **bizden 6,5 kilometre daha uzakta olacaktır."**[981]

Yalnız büyük yıldızlar değil onlardan çok daha küçük olan gök cisimleri için de aynı durum söz konusudur. **"Arizona Üniversitesi'nden John Giorgini ve ekibi, çapları on kilometreyi geçen 7196 asteroitin yörünge verileri üzerinde yapmış oldukları araştırmada, 1950 D adını verdikleri bir asteroitin, 16 Mart 2880 tarihinde üç yüzde bir ihtimalle dünyaya çarpabileceğini açıklamışlardır."**[982] Görüldüğü gibi küçük bir gökcismi olan bir asteroitin bile dünyaya çarpması son derece küçük bir olasılıktır

Ancak küçükte olsa bile dünyaya çarpma riski olan birçok irili ufaklı gökcismi daha vardır ve bu nedenle yürütülen bir araştırma programı da vardır.[983]Bu program (Near Earth Object Program) çerçevesinde yaklaşık 4000 gökcismi gözetim altında bulundurulu-yor ve bunların çarpma riskleri de veriliyor. Buna göre, dünyaya çarpma riski en yüksek gökcismi olarak 2003 QQ47 görülmektedir.

---

[978] Asimov, İnsanlığın Geleceği, sh.87

[979] Carl Sagan, Kozmos, sh.135

[980] Proxima- Alfa Centauri. Bir yıldız sistemidir. İki yıldız birbirinin etrafında dolanırlar. Proxima da bu çiftin çevresinde biraz daha mesafeli bir yörüngede dolanır. Proxima, kelime anlamı olarak " en yakın" demektir.

[981] P.Moore, Gezegenler Kılavuzu, sh. 3

[982] Hürriyet Bilim Eki, 22.4.2002

[983] http://neo.jpl.nasa.gov/

Ancak bu risk 909 binde bir gibi bir olasılıktır ve Milli Piyangodan büyük ikramiye çıkması gibi sıfıra çok yakın bir ihtimaldir. Bu program çerçevesinde, dünyanın çok yakınından geçen bir küçük gezegen de 15 Mart 2004 tarihinde NASA tarafından tespit edilmiştir. 2004 FH adı verilen bu küçük gezegen, yaklaşık 30 metre çapmdaydı ve 18 Mart 2004 gece yarısında dünya yüzeyinden 43.000 km uzaklıktan geçti. Bu uzaklık televizyon uydularının yörüngesinden yaklaşık 7.000 km kadar uzaktadır ve Bu da, dünyanın çapının 3,4 katı kadar bir uzaklığa denk gelir. Bu minik gökcismi, küçük bir teleskop veya iyi bir el dürbünüyle bile izlenebildi

Tübitak Ulusal Gözlemevi Müdürü Prof.Dr. Orhan Gölbaşı'nın verdiği bilgilere göre; TÜBİTAK Ulusal Gözlemevi'nde de küçük gezegen gözlemleri yapılıyor. Bunlardan biri olan 2002 NY4O, 15 Ağustos 2002 tarihinde TUG'da gözlendi.[984] Yukarıda sunduğumuz bütün bu bilgiler, dünyaya çarpma riski olan birçok gökcisminin bulunduğunu gösteriyor. Ancak bugüne kadar tespit edilenlerin çarpma riski sıfır düzeyinde

Asimov'dan bir bilgi notuyla konuyu sonlandıralım.

"Önümüzdeki bir trilyon yıl boyunca, bir yıldızın Güneş'e yakın yaklaşmada bulunma şansı seksen binde birdir. Bununla birlikte bu seksen binde bir olasılık tek tek yıldızlar için geçerlidir. Eğer bir gün bir küresel küme ile karşılaşırsak ve Güneş bu kümenin içine dalsaydı, bu durumda bile bireysel yıldızlarla çarpışma olasılığımız bir trilyonda bir olacaktı."[985]

GEZEGEN X Mİ, X. GEZEGEN Mİ?

Güneş Sisteminin Kurulu bir düzeni olduğunu, bu düzenin çok uzun bir zamandan beri korunduğunu ve bu düzen içinde icat edilen gök cisimlerine yer olmadığını gördük. Şimdi artık Gezegen X konusuna da bir göz atmamız ve bu konuya bir açıklama getirmemiz gerekiyor.

Bilindiği gibi, teleskopların olmadığı eski zamanlarda Güneş Sis-

[984] Bu gezegenle ilgili gözlem verilerine ve animasyona (http://www.tug.tubitak.gov.tr) adresinden ulaşılabilir.

[985] Asimov, İnsanlığın Geleceği, sh.88

teminin gezegenlerinden sadece beş tanesi biliniyordu. Çünkü çıplak gözle görülebilen gezegenler bunlardı. Güneş ve ayı da bunlara eklediğimiz zaman bu sayı yediye çıkıyordu ve yedi, mükemmel bir sayıydı. Hem yeteri kadar mistik bir sayıydı hem de haftanın günlerini isimlendirmek için tam olarak yetiyordu. Üstelik günlerin adlarına kaynaklık eden yedi gökcismiyle de mükemmel olarak uyuşuyordu.[986]

1781 yılında İngiliz William Herschel Uranüs'ü keşfettiği zaman bu düzen bozuldu. İlginçtir ama Herschel bir müzisyendi ve astronomi ile hobi olarak ilgileniyordu. Bulduğu yeni gezegene İngiltere Kralı III.George'nin şerefine **"George Yıldızı"** adının verilmesini istedi ama Herschel'in bu keşfine en ufak bir katkısı olmayan Ortodoks bilim çevreleri; bu fikirden hiç de hoşlanmadıklarını çeşitli biçimlerde yükselen homurtularla belli edince, yeni gezegenin adı, göğü temsil eden Tanrı'nın anısına Uranüs oldu.

Uranüs'ün bir özelliği de Bode Yasasında öngörülen yerine gayet güzel oturmasıydı. Gezegen Güneş etrafındaki bir dönüşünü 84 yılda tamamlıyordu ve Güneşten uzaklığı da 2.867.000 km idi. Bode Yasasında öngörülen 196 birim uzaklığa karşı, 191,8 birim olan gerçek uzaklığıyla neredeyse tam bir uyum sağlıyordu.

Ancak Uranüs beraberinde bazı problemlerde getirdi. Çünkü yörüngesinde gökbilimcileri rahatsız eden bazı düzensizlikler vardı. Üstelik de bu düzensizlikler eldeki bilgilerle açıklanamıyordu. 1834'de bir papaz olan T.J.Hussey durup dururken ortaya bir fikir attı. Hussey, **"Bilmediğimiz bir gezegen Uranüs'ü etkiliyor olamaz mı?"** diye soruyordu.[987]

Papaz Hussey böyle işlerle uğraşacağına çoğu din adamının ve özellikle bizimkilerin yaptığı gibi gidip cemaatine vaaz vermekle meşgul olsaydı belki de gezegen X diye bir problemde olmayacak-

[986] Pazar-Sunday-Sun
Pazartesi-Monday- Moon
Salı- Mardi-Mars
Çarşamba-Menredi-Merkür
Perşembe- Jeudi-Jüpiter
Cuma-Vendredi- Venüs
Cumartesi- Saturday-Satürn

[987] Moore, Gezegenler Kılavuzu, sh.203

tı. Ne var ki Hussey'in haklı olabileceği düşünüldü ve bu düşüncede gezegen X araştırmalarının başlamasına yol açtı.

Tam da burada ve hemen bir saptama yapmak zorundayız. Gezegen X'teki **"X"** işareti Romen rakamlarındaki **"10"** sayısı değil, **"İks ışın"** diye olunan İngilizcedeki **"X"** harfidir. Bir özelliği de **"Bilinmeyeni"** temsil etmesidir. Hepiniz bunu okul yıllarınızdaki o bıktırıcı teoremlerden hatırlarsınız. İşte bu gezegen X deyimi de hiçbir şekilde onuncu gezegeni değil, bilinmeyen gezegeni ifade eder. Gezegen X, Uranüs'ün yörüngesini etkiliyor olabileceği düşüncesiyle bilim adamlarının aradığı **"varlığı muhtemel"** bir gökcismi, X gezegen yani "Onuncu Gezegen" ise hayal tacirlerinin özellikle bu kavramın içine katmaya çalıştıkları bütünüyle hayal ürünü bir masal kahramanıdır.

Bilim adamlarının, Uranüs örneğinde olduğu gibi **"Bu yörünge düzensizliğinin nedeni henüz bilmediğimiz bir gökcismi olabilir mi?"** düşüncesiyle başlattığı araştırmalar, sansasyondan geçinenler tarafından **"Bilim dünyası X. gezegeni arıyor."** şeklinde takdim edilmektedir. Bu konudaki en küçük bir gelişme, sözgelimi küçük bir asteroit bulunması bile yine aynı şekilde **"X. gezegen bulundu."** haberlerine konu olmaktadır. Oysa gökbilimcilerin aradığı özellikle o sıralarda henüz yedinci gezegendir.

Uranüs'ün yörüngesindeki bu düzensizliği açıklamak isteyen gökbilimcilerin arasında olan ve Manş denizinin iki ayrı yakasında yaşayan iki ayrı gökbilimciden biri İngiliz J.C.Adams, diğeri de Fransız Le Verrier idi. Birbirlerinden tamamen habersiz olarak çalışmalarını bu konu üzerinde yoğunlaştırdılar ve çalışmalarını da neredeyse aynı zamanda sonuçlandırdılar. Ama İngiliz Adams'ın bulduğu sonuçlar bürokrasiye takılırken, Le Verrier'in yaptığı matematiksel çalışma tam da yerine, Berlin Gözlemevi'nden Johann Galle'nin eline ulaşmıştı. Galle, daha gözlem yaptığı ilk gecede aranan gezegeni tam da Verrier'in belirttiği yerde buldu.

Bu keşfin en önemli tarafı, hem Adams'ın hem de Le Verrier'in çalışmalarının bütünüyle kâğıt kalemle yapılan masa başı çalışmalar olmasıydı. Yani hiçbir gözleme dayalı olmayan tamamen matematiksel çalışmalardı.

Gezegen X yani Güneş Sisteminin yedinci gezegeni bulunmuş ve

yeni gezegene **"Neptün"** adı verilmişti. Dünya da sayılınca şimdi Güneş Sisteminde sekiz gezegen vardı ve Güneş Sistemi bir kere daha tamamlanmış gibi görünüyordu. Uranüs'ün sapmaları açıklanmış, eski gözlemler yerli yerine oturmuş ve bütün düzensizlikler ortadan kalkmıştı.

Ne var ki bu düzenli ve mutlu günler çok uzun sürmedi. Çünkü **"Çok yavaş ve belli belirsiz biçimde dış devler tekrar yollarından çıkmaya başladılar."**[988] Gökbilimcilerin dikkati bir kere daha Güneş Sisteminin derinliklerine doğru çevrildi. Soru aynıydı. **"Uzaklarda bir yerlerde henüz bilmediğimiz bir başka gezegen X olabilir mi?"**

Çalışmalar yeniden bu yöne kaydırıldı. Neptün 1846 yılında keşfedilmişti. Çeşitli bilim adamları yıllarca bu konu üzerinde çalıştılar. Çeşitli varsayımlar üretildi ve gökyüzünün çeşitli bölgeleri büyük bir dikkatle tarandı. Gittikçe gelişen teleskoplarla gökyüzü uzun yıllar boyunca sabırla gözlendi. Sonuç olumsuzdu, hiçbir şey bulunamadı, yeni bir gezegen yoktu.

Bu çalışmalar tam 84 yıl boyunca; ta ki Flagslaff Gözlemevi Müdürü V.M. Slipher 1930 yılında yeni bir keşif yapıncaya kadar devam etti. **"23 ve 29 Ocak 1930 tarihlerinde çekilen fotoğraflarda, beklenen hızda, beklenen mesafeyi kat etmiş bulanık bir nokta görünüyordu."**[989] Gökbilimciler ellerindeki verileri tekrar tekrar kontrol ettikten sonra yeni bir gezegen bulduklarını açıkladılar. Bu yeni gezegene Pluto adı verildi.

Gezegen X, bir kere daha bulunmuş ve Güneş Sistemi bir kere daha düzene kavuşmuştu ve şimdi artık Güneş Sisteminde dokuz gezegen vardı. Ama durumun böyle olmadığı çok çabuk anlaşıldı. Çünkü yeni gezegen Pluto'nun çok garip bir yörüngesi vardı. Günberi noktasında dünyaya Neptün'den daha çok yaklaşabiliyordu ve dolanım süresinin büyük bir bölümünde de daha uzaklarda oluyordu.

Ancak gerçek sorun Pluto'nun yörüngesi de değil, beklenenden çok daha küçük ve soluk oluşuydu."Pluto, gerçekten de küçükse ve

[988] Moore, Gezegenler Kılavuzu, sh.215
[989] Moore, Gezegenler Kılavuzu, sh.217

normal bir maddeden oluşuyorsa, Uranüs ve Neptün'ün yörüngelerini etkileyebilecek kadar yoğun olamazdı. Yıllarca süren gözlemler sonucu Pluto'nun çapı 2323 km olarak belirlenince bu durum daha da gerçeklik kazandı. Üstelik 1211 km çapıyla kendisinin neredeyse yarısı kadar büyüklükte bir de uydusu olan Pluto kesinlikle aranan ve beklenen gezegen olamazdı. **"Bu durumda Pluto herkesin aradığı gezegen değildi. Gerçek X gezegeni hala keşfedilmeyi bekliyordu."**[990]

Çalışmalar yeniden hız kazandı ve bu arada Pickering'in Gezegen X fikri 1950'lerde K.Schutte tarafından yeniden gündeme getirildi. Bu Pickering, tezi gerektirdikçe gezegen patlatmasıyla ünlü olan Pickering'dir. Buna göre söz konusu gezegen 11 milyar km uzaklıktaydı. Ancak Schutte'nin belirlediği alanda yapılan fotoğraf çalışmaları bir sonuç vermedi. Daha sonra Rus bilim adamı H. Chebolarev'in 1972 ve 1975 yıllarında yaptığı araştırmalarda aynı şekilde başarısızlıkla sonuçlandı.

1972 yılında California Üniversitesinden J.A.Brafy'nin Halley Kuyruklu Yıldızının gezegen X tarafından tedirgin edildiği iddiası büyük bir heyecan yarattı. Brady gezegenin kadrinin yani görünür parlaklığının 13 veya 14 olduğunu söylüyordu ki bu yaklaşık Pluto'nun parlaklığı kadardır. Ama Brady bu gezegen X'in Satürn'den üç kat daha büyük olduğunu ve Güneş'in etrafında 464 yıl gibi bir sürede, üstelik de diğer gezegenlere ters olan bir yörüngede döndüğünü de söylüyordu. Belirlediği nokta gökyüzünün kuzeyinde yer alan Koltuk takımyıldızı içinde bir yerdi ama ileri sürdüğü görüş kendi içinde tutarsızdı. İlk olarak Satürn'ün üç katı büyüklük ciddi bir büyüklüktür. Bu yaklaşık olarak dünyadan 12 kere daha büyük bir gezegenden söz etmek demektir. İkinci olarak Pluto'nun parlaklığında ama dünyadan 12 kere daha büyük bir gezegenin bırakın aranmayı, gökyüzünde **"ben buradayım"** diye ışıl ışıl parlaması gerekir. Üçüncü olarak da Brady'nin belirttiği 464 yıllık yörüngenin Pluto'dan bir sonraki yörünge olması gerekir ki bu da yukarıdaki eleştirimizi doğrulayan bir husustur.

Zaten arama sonuçları da olumsuz çıktı ve Brady'nin belirlediği yerde bir şey bulunamadı ama daha sonra bu konuda yapılan araştırmalar bundan daha da kötü olan bir sonuca ulaştı. **"Çünkü**

[990] Moore, Gezegenler Kılavuzu, sh.221

Brady'nin hesaplarının pek de güvenilir olmadığı ortaya çıkmıştı. Zaten doğru olsaydı bu seferde ters yönde hareket eden büyük bir gezegen gökbilimcileri ciddi sorunlarla başbaşa bırakacaktı." der[991] Moore.

Normal bir gezegen olmadığı anlaşılan Pluto'nun bulunuşunu yok sayarsak 1846'dan beri yani neredeyse 150 yıl boyunca yapılan gezegen X araştırmaları böylece sonuçsuz kalınca, bilim adamları gezegen X'in Uranüs ve Neptün üzerindeki olası etkileri konusunu tekrar gözden geçirmeye başladılar. Bu konudaki en ayrıntılı hesapları ABD Deniz Gözlemevi'nden Robert Harrington ve California Jetli İtme Laboratuarından James Anderson yaptılar. Uranüs'ün tedirginliklerini inceleyen Harrington; söz konusu gezegenin dünyadan iki ya da üç kat daha büyük olduğunu, dolanım süresinin 600 yıl olduğunu, Güneşten uzaklığının da 9,5 milyar km olduğunu iddia etmiştir.

Ancak hesaplarında hem Uranüs'ü hem de Neptün'ü gözönünde bulunduran Anderson, ciddi tedirginliklerin 1810 ile 1910 tarihleri arasında görüldüğünü ve o zamandan beri herşeyin normal gittiği sonucuna varmıştır. Yani Anderson'a göre 1910 tarihinden bu yana hem Uranüs'ün hem de Neptün'ün yörüngelerinde bir tedirginlik yoktur.

Bu açıklama bize iki şey söyler. Bunlardan birincisi daha önceleri var olduğu söylenen yörünge tedirginliklerinin aslında hiç var olmadığı; bilim adamlarının ellerindeki yetersiz malzemenin doğal bir sonucu olarak yanlış ölçümler yaptığıdır. İkincisi ise daha önceleri varsa bile 1910 yılından sonra bu tedirginliklerin ortadan kalkmış olduğudur.

Ancak birinci olasılık daha yüksek gibi durmaktadır. Çünkü 1846'da Neptün'ün keşfinden bu yana geçen 160 yıl boyunca gökyüzünün büyükçe bir bölümü taranmıştır. Pluto'yu keşfeden Touhaug, gökyüzünün yüzde 70'lik kadar bir kısmının haritasını çıkarmış ve 17. kadre kadar tüm cisimleri de işaretlemiştir. Zamanla daha da gelişen teknolojik olanaklar ve hatta uzaya yerleştirilen teleskoplara rağmen gezegen X'in hala bulunamamış olması da bunu doğrulamaktadır.

Ayrıca bu araştırmaların bir kolu da şu anda Güneş Sisteminin dı-

[991] Moore, Gezegenler Kılavuzu, sh.223

şına çıkmak üzere olan dört uzay sondası üzerinden yapılmaktadır. Bu uzay araçlarının şimdi nerede olduklarını tam olarak biliyoruz. Bunlardan 1977'de fırlatılan Voyager-1 Güneş Sisteminin sınırlarından çıkmak üzeredir. Güneş'ten yaklaşık 15 milyar km uzaklıkta, elektro-manyetik fırtınaların yoğun olduğu bilinen bu bölge, Güneş'in etkisinin kaybolduğu ve "Bitiş şoku" olarak bilinen yıldızlararası boşluğun başlangıcı olarak tanımlanmaktadır. Voyager-1'in 80KB'lik bilgisayar hafızasından alınan veriler aracın bitiş şokunu atlattığını ve yıldızlararası boşluğun başlangıcı olan "Heliosherat" denilen sınıra girmiş olduğunu göstermektedir.[992] Eğer gezegen X menzilleri içinde olsaydı etkilerini fark etmek kaçınılmaz olurdu. Ama şu ana kadar böyle bir şeyle karşılaşılmadı. Bu da gezegen X 'in var olmadığını destekleyen bir başka olgudur. Çünkü eğer Güneş Sistemi içinde gezegen boyutlarında bir cisim olsaydı bundan mutlaka haberimiz olurdu. Zaten gökbilimciler bırakınız X.gezegeni henüz 9. gezegeni bile bulabilmiş değillerdir.

Konuyu P.Moore'nin şu sözleriyle noktalayalım: **"Pluto'nun durumu tam bir bilmece. Gezegene benzemiyor; normal bir asteroit de değil; gezegenimsi olduğundan ise biz emin değiliz."**[993]

Bu kitabın son düzeltmeleri yapılırken; Çek Cumhuriyetinin başkenti Prag'da toplanan Uluslararası Astronomi Birliği'nin üç bin üyesi yeni bir gezegen tanımı konusunda ortak bir karara vardılar. Bu yeni gezegen tanımına göre, Pluto, gezegen sınıfından çıkartılarak **" cüce"** gezegenler grubuna dahil edildi. Buna göre artık Pluto da Zeyna, Sedna ve benzerleriyle birlikte **"Neptün Ötesi Cisim"**lerden biri sayılacak.[994]

Bu durumda artık Güneş Sisteminde sekiz gezegen var demektir.

---

[992] Voyager 1 ve 2, 1977 yılında Jüpiter, Satürn, Uranüs, Neptün ve Pluto gezegenlerinin ötesine geçerek, bilgi toplamak için uzaya gönderilmişti. NASA'daki bilim adamları, uzay aracının en az 2020 yılına kadar dünyaya bilgi göndermeyi sürdürecek kadar yakıta sahip olduğunu bildiriyorlar.California Teknoloji Kurumu'ndaki Voyager projesinde çalışan bilim adamlarından Edward Stone, NASA'da düzenlediği basın toplantısında, **"Yeterli elektrik gücümüz var. Eğer uzay aracındaki hiçbir şey bozulmazsa, 2020'ye kadar görevine devam edebilir."** dedi. Voyager en yakın yıldıza 40,300 yılda ulaşacaktır. Çünkü saniyede 36 km gibi uzay için çok düşük bir hızla ilerlemektedir...
http://www.spaceflightnow.com/news/n0608/20voyager1/
www.geocities.com/CapeCanaveral

[993] P.Moore, Gezegenler Kılavuzu,sh.225

[994] 25.08.2006 Akşam ve diğer gazeteler.

GEZEGENLERİN ÖTESİNDE

NEPTÜN ÖTESİ CİSİMLER

Pluto'nun aranan gezegen olmadığı sonunda anlaşıldı ama gezegen X 'i arayan gökbilimcilerin çabaları da bütünüyle boşa gitmedi. Çünkü gezegen X yoktu ama gökyüzünün bu bölgesi bütünüyle boş da değildi. Dolayısıyla gezegen X yerine küçüklü büyüklü bir sürü gökcismi keşfettiler. Böylece Neptün ve Pluto'nun Güneş Sisteminin sınırlarını oluşturmadıkları da anlaşılmış oldu. Bu da Güneş Sisteminin sınırlarının nerede bittiği sorusunu gündeme getirdi. Ancak bu tartışmaya girmeden önce Neptün ötesi cisim, Kuiper kuşağı ve Oort bulutu yeni kavram ve olgulara da kısaca bir göz atmamız gerekiyor.

Güneş Sisteminde Pluto gibi yörüngesinin bir kısmı ya da Karla gibi tamamı Neptün'ün yörüngesi dışında kalan gök cisimlerinin var olduğunu artık biliyoruz. Bunlara cüce gezegenler de denilir. Bu cüce gezegenlerin bulunuşunu da daha önce sözünü ettiğimiz gibi, gezegen X araştırmalarına borçluyuz. Yine daha önce söz ettiğimiz Uranüs ve Neptün'ün bugün artık doğru olmadığını bildiğimiz yörünge tedirginlikleri sorunu olmasaydı; tamamlanmış ve düzgün işleyen bir sistem içinde kimse bir gezegen X araştırmasına gerek duymayacaktı.

Kısaca Neptün Ötesi Cisimler ya da TNO (Trans-Neptunion Objekt) oldukça yeni bir kavramdır. Daha önce varlığından şüphe edilen Kuiper Kuşağı ile Oort Bulutu gibi gruplanmalar içinde toplanan "kuramsal" gök cisimlerinden ilkinin 1992 yılında keşfedilmesi; bunun ardından yenilerinin bulunması ve bu cisimlerin kendi içinde tutarlı bir grup oluşturduğunun anlaşılması üzerine yaygınlaşmış olan bir kavramdır.

İlk olarak 1992'de Havai'deki teleskopu kullanan iki astronom, Pluto'nun yörüngesi dışında yeni bir cisim saptadılar. Ama bu yanlış alarmdı; çünkü 1992 QB1 adı verilen bu gökcismi yalnızca 200 km çapında küçük bir kaya parçasıydı. Smiley adı verilen bu cisimden sonra 1993'de ikinci minik gezegen Karla bulundu. Karla,

Güneşten dünya-Güneş uzaklığının 38 ile 56 katı uzaklıkta yer alan 320 km çapında, kırmızı buzdan oluşmuş minicik bir gezegendir.

Gerçek bir gezegen olmasalar da Smiley ve Karla'nın bulunuşu önemlidir. Çünkü bu minik gezegenler bulunmadan çok daha önce Hollandalı astronom Kuiper daha 1951 yılında Güneş Sisteminin dış bölgelerinde çok sayıda küçük buzlu cisim içeren bir kuşak olabileceğini ileri sürmüştü. Ama aslında bundan ilk bahseden Kuiper'de değil, daha 1931 yılında bundan söz eden Leonard'dı. Bu tarihin Pluto'nun bulunuşu ile aynı olduğunu da ayrıca vurgulamak gerekir. Leonard bu görüşünü 1943'de teorik olarak tanımlamıştır ama bu teori 1951 yılında Kuiper tarafından geliştirilmiştir. Smiley ve Karla'nın bulunuşu işte bu nedenle önemlidir. Çünkü Kuiper'in o güne kadar kuşku ile bakılan kuramı böylece kanıtlanmış oluyordu. Aynı nedenle de buna Kuiper Kuşağı adı verildi ve Smiley ile Karla da bu kuşağın ilk üyeleri oldular. 2005 yılı itibarıyla bu bölgede bulunan cisimlerin sayısı 800'ün üzerine çıkmıştır.

Bunlardan biri olan ve 2003'de bulunan Sedna izlemekte olduğu son derece eliptik yörünge ile Kuiper kuşağı sınırları dışına taşan tek örnektir. Sedna, günberi noktasında 75 AB, gün öte noktasında 200 AB olan muhteşem bir elips yörüngeye sahiptir. 1750 km olarak ölçülen çapı ve eksi 240 derece olan sıcaklığı ile donmuş bir gökcismidir. Güneş'e, Oort Bulutu'nun öngörülen uzaklığından on kat daha yakın olması da bir başka özelliğidir.[995]

29 Temmuz 2005'de Uluslararası Astronomi Birliği'ni (IAU) tarafından yapılan 8577 sayılı açıklama dünya basım tarafından büyük bir ilgiyle karşılandı. Bu ilginin nedeni, Neptün ötesinde bulunan üç yeni gökcisminden birinin Pluto'dan daha büyük olabileceğinin belirtilmesiydi. Sansasyon peşinde koşan Medya bu haberi yine **"Onuncu gezegen bulundu."** şeklinde yaydı ama yine yanlış alarm verilmişti.2003 UB 313 olarak kodlanan ve daha sonra Zeyna adı verilen bu yeni gezegende diğerleri gibi cüceydi.

Zeyna, günberi noktasında Güneş'e 38 AB kadar yaklaşan, günöte noktası ise 98 AB olarak ölçülen bir minik gezegendir.[996]Güneş et-

[995] www.biltek.tubitak.gov.
[996] Pluto için bu uzaklık yaklaşık 40 AB'dir

rafındaki bir dolanımını 557 yılda tamamlar ve çapı 2700 km kadardır. Eğer bu ilk ölçümler doğru ise Pluto'dan biraz daha büyük demektir. Çünkü sözünü ettiğimiz büyüklükler kesin olmayan tahmini büyüklüklerdir. Bunlardan 2003 EL 61'in birisi 170 km diğeri 310 km çapında iki de uydusu vardır. Zeyna'nın da 350 km çapında minik bir uydusu vardır. Zeyna hariç hepsi de Pluto'dan daha küçüktür ve anlaşılan Kuiper kuşağı gerçekten de öngörüldüğü gibi küçük buzlu cisimlerle doludur.[997]

Kuiper kuşağının konumuz açısından çok büyük bir önemi vardır. Neptün'ün daha ötelerinde bulunan ve varlığı artık kesin olarak bilinen bu minik gezegenler kuşağının varlığı bize oralarda bir yerlerde normal bir gezegen boyutlarında bir gökcisminin var olması olasılığının olmadığını kesin olarak bildirir. Çünkü eğer oralarda bir yerlerde normal büyüklükte bir gezegen olsaydı; çekim yasaları gereği bu minik gezegenler orada olamazlardı.

OORT BULUTU

Kuiper kuşağı için tıpkı asteroid kuşağı gibi gezegenlerle aynı yörüngesel düzlemdedir diyebiliriz.Ama Kuiper kuşağından Oort bulutuna doğru gittikçe; bu düzlemden sapmaların gittikçe arttığı ve sonunda Güneş Sistemini bir zar gibi saran Kuyruklu Yıldızlar kümesine ulaşırsınız.Oort bulutu Güneş'in etrafında dönen ve Güneş Sistemini bir küre biçiminde kuşatan donmuş Kuyruklu Yıldızlar kümesidir.

Bunun neye benzediğini bilmek istiyorsanız, saydam bir futbol topunun tam ortasına Güneş Sistemini temsil eden bir bilardo topu yerleştirin. Futbol topunun iç yüzeyine de bir trilyon civarında donmuş Kuyruklu Yıldız serpiştirin. Neredeyse birebir ölçülerde bir Güneş Sistemi ve Oort bulutu görüntüsü elde edersiniz.

---

[997] Ayın çapının 3475 km olduğunu bir köşeye kaydedersek bu minik gezegenlerin bazılarının büyüklükleri şöyledir.
2002 LM 60-1260 km
2003 VB 12-1750 km
2003 EL 61-1380 km
2003 FY 9-1600 km
2003 UB 313-2700 km

Bu Kuyruklu Yıldızların en beri ölçeğinin 50 AB, en öte ölçeğinin ise 100 bin AB civarında düşünülüyor. Doğal olarak bu uzaklıklar Güneş merkezli uzaklıklardır. En yakın yıldızın da 270 bin AB uzağımızda olduğunu göz önünde bulundurursanız, bu 100 bin AB uzaklık için Güneş Sisteminin sınırlarıdır diyebilirsiniz.

Oort Bulutu'ndan ilk olarak yine 1932 gibi gerçekten çok erken bir tarihte söz eden Ernst Opik'tir. Ancak bu kuram 1950'li yıllarda Hollandalı gökbilimci Jan Oort tarafından geliştirilmiştir. Elindeki bilgileri birleştiren Jan Oort, Güneş Sisteminin çevresinde, Güneşten her yönde 50 AB uzaklıkta, uzun dönemli Kuyruklu Yıldızların kaynağını oluşturan cisimlerle dolu çok büyük ve küresel bir bulut olduğu kanısına vardı. Bu nedenle de bu görüş günümüzde Oort Bulutu olarak anılmaktadır.

Oort'un düşüncesine göre; Kuyruklu Yıldızların yörüngeleri onlardan hiçbirinin dış uzaydan gelmediğini göstermektedir. Buna ek olarak uzun dönemli Kuyruklu Yıldızların yörüngelerinin Güneşten en uzak noktası 50 bin AB civarında hesaplanıyordu. Ayrıca uzun dönemli Kuyruklu Yıldızlar gezegenler bölgesine herhangi bir yönden de girebilmektedir. Bu Kuyruklu Yıldızların yörüngelerinin, gezegenlerin ve özellikle Jüpiter'in çekim alanından etkilenerek değişmesi ve hatta onların 50 bin AB'den daha uzağa ya da yıldızlararası boşluğa atılması gerekiyordu. **"Çünkü uzun dönemli Kuyruklu Yıldızların gözlemlenen yörüngeleri büyük çoğunluğunun gezegenler bölgesine ilk defa geldiklerini göstermektedir."**[998]

Bu görüşe göre, yörüngelerindeki düzensizlikler ve kendi aralarındaki çarpışmalar nedeniyle bu Kuyruklu Yıldızların bir kısmı Güneşten ancak 50 bin AB uzaklığa kadar gelebilirler. Bu uzaklık, Jüpiter'in Güneş'e olan uzaklığının tam olarak on bin katıdır. Arada bir geçen yıldızların bu Kuyruklu Yıldızları düzensizleştirdiği ve onları Güneş'e doğru yolladığı düşünülmektedir.

Yukarıdaki açıklamalardan da anlaşıldığı gibi, Gökyüzü, yeryüzünden çok daha düzenli, çok daha güvenli ve çok daha bilgedir. Bunun temel nedenini yeryüzündeki "aracı sınıf"ın " hiç değilse

[998] www.catamaranvega.com

şimdilik" gökyüzünde olmaması şeklinde açıklayabiliriz. Ancak bu konuda söylenilmesi gereken başka şeyler de vardır ve bunların ilk sırasında; aracı sınıfın insanoğluna verdiği zararları yetersiz bularak, durumdan vazife çıkaran felaketçi esnafı gelmektedir.

Tam da burada ve hemen belirtmemiz gerekir ki felaket tezi ve felaketçilik aynı şeyler değildir. Felaket tezi bazı bilim adamlarının fosil kayıtlarında açıkça görülen bazı rahatsız edici düzensizlikleri dünya üzerinde meydana gelmiş olan bazı felaketlerle açıklamaya çalışmalarından kaynaklanan bir görüştür. 18 ve 19. yüzyıllarda görülen bu varsayımın kurucusu ünlü Fransız Paleontologu Baron Georges Cuvier'dir.[999] Doğaüstü ya da dünyadışı etmenlerden kaynaklanan bazı felaketlerin birtakım canlı türlerinin yok olmasına neden olduğunu söyleyerek; düzgüncü diye adlandırılan Darwinci bilimin açıklayamadığı olayları bu yeni yaklaşımla açıklamaya çalışır. Felaketçilik ise bundan farklı bir şeydir ve bizim felaketçilikten kastımız; Tam donanımlı bir korku ve dehşet filmini andıran Yuhanna'nın vahyi benzeri senaryolardan oluşan uçuk kaçık gariplikliklerdir.

FELAKETÇİLİK

Ortodoks bilim çevreleri 1959 yılında Darwin'in "Türlerin Kökeni" adındaki kitabının yüzüncü yılını kutluyorlardı. O günlerde klasik Darwinizmle genetik bilimindeki gelişmeleri birleştiren ve adına büyük bir pişkinlikle "**Yeni Darwinizm**" denilen bir tür sentez moda olmuştu. Ateşle suyu birleştirmeyi başarmış olan değerli bilim adamları; yüzlerce yıldan beri süregelen felaketçi-düzgüncü çekişmesinin düzgüncüler yani Darwinciler tarafından kazanılmış olduğunu kabul ediyorlardı. Bu yeni Darwinizm'de de tıpkı eskisi gibi; karşı çıkılması olanaksız olan bilimsel bir tabuydu.

Yalçın İlter bu konuda şunları yazar. **Aslında Aristo'dan bu yana "dünyadışı etkenler" düşüncesi çoğuna ters geliyordu. Çünkü dünyadışı ya da doğaüstü olaylar, "Tanrı" kavramını çağrıştırdığı için mekanik sistemin egemen olduğu dönemlerde kabul edilemeyecek bir düşüncedir. Örneğin daha 1986 yılında**

[999] Paleontolog Georges Cuvier. 1769-1832

Richard Dawkins şöyle der: "18 ve 19. yüzyıllarda öne sürülen felaketçilik tezi, fosil kayıtlarında görülen bazı rahatsız edici bulguları bir çeşit yaratıcılıkla birleştirme çabalarıdır."[1000]

Klasik bilim çevreleri şimdiki insan türünün birkaç yüz bin yıllık bir geçmişi olduğunu, tüm proto insan türlerini buna dahil etsek bile, insan geçmişinin dört milyon yıldan daha öteye gitmeyeceğini söyler. Bu ifadeden açıkça anlaşılacağı gibi, proto insan türlerini bir yana koyacak olursak, klasik bilimin insanlığa biçtiği geçmiş ancak birkaç yüz bin yıldan ibarettir.

Şimdi bakalım efsaneler, destanlar, mitler ve tarihi kayıtlar bu konuda bize neler anlatıyor.

Mitolojiler sık sık dünya üzerindeki hayatı bütünüyle yok eden ya da yok edecek olan doğal afetlerden söz ederler bize. Bunlar çok büyük bir olasılıkla anlatılan felaketin binde biri bile olmayan küçük boyutlu afetlerin abartılması sonucu ortaya çıkmışlardır. Tufan hikâyesi bunun tipik bir örneği olabilir. Çünkü abartmasalar; zaten ne efsane, ne mitoloji ne de başka bir şey olabilirlerdi. Abartma ve bire bin katma bu tür hikâyelerin temel özelliğidir.

İ.Ö.6. yüzyılda Anaksimenes ve Anaksimender, yine İ.Ö.5. yüzyılda Diyojen başta olmak üzere birçok kişi, dünyanın zaman zaman yok olup daha sonra yeniden yaratıldığı şeklinde hikâyeler anlatırlar. Heroklitos, dünyanın her 10.800 yılda bir yanarak yok olduğunu söyler. Aristarkus 2484 yılında yangın-tufan karışımı bir felaketle yok olacağını iddia eder. Hesiod, dört çağın üçüncüsünün bronz çağı olduğunu ve bunu Tanrı Zeus'un yok ettiğini, yeni gelen insanların bronzla birlikte demir kullandığını, ancak onlarında yok olduğunu ve onların yerine beşinci çağın yani demir çağı insanlarının geldiğini yazar.

Hintlilerin Kutsal Kitaplarında da bundan önce dört çağın geçtiğini, hepsinin de yangın-tufan ve kasırga felaketleriyle sona erdiğini, şimdi yaşadığımız çağın beşinci çağ olduğunu yazarlar. Mandeizmin kutsal kitabı Zend Avesta ise yedi çağ olduğunu söylemekte ve Bahman Yest bu çağlara biner yıllık süreler vermektedir.

Çinlilere göre ise şimdiye kadar on çağ geçmiştir Bu dünyanın ya-

[1000] Yalçın Liter, Kayıp Tarih, sh.36, Aykırı Araştırma Yayınları, Şubat-2004, İstanbul

ratılışından Konfiçyüs'e kadar geçen süredir. Yok olmalar, "**Büyük yıl**" denilen aralıklarla olur. İran kökenli Bundahis adındaki Kutsal Kitap'ta ise; dünya çağ sonuna geldiğinde kötü bir ruhun gökyüzünde belirdiğini ve dünyaya karşı büyük bir karanlıklar savaşı başlattığını yazmaktadır. Polinezya yerlileri dünyanın dokuz kere yok olduğuna ve her seferinde yeni bir gök geldiğine inanırlar. Bu dokuz kere yok olma İzlanda efsanelerinde de vardır.

Yahudi efsanelerinde de dünyanın yedi kere yaratıldığından söz edilir. Buna göre yaratılan ilk dünya "**İlahi plana**" uymamış ve tam altı kere "**revize**" edilmiştir. Yahudi efsanelerine göre halen yedinci dünyada yaşamaktayız.

Mayalar ise günümüze kadar dört çağ geçmiş olduğuna ve halen beşinci çağda yaşamakta olduğumuzu söylerler. Ancak Mayalar çağ yerine "**Güneş**"adını kullanırlar. Buna göre önceki dört çağ; Su Güneşi, Deprem Güneşi, Tayfun Güneşi ve Ateş Güneşidir. Bu isimler o çağı sona erdiren felaketin cinsini gösterir.

Budistlerin Vishuddu Maga adındaki kitaplarına göre ise üç çeşit yok olma vardır. Su'dan, ateş'ten, rüzgâr'dan ve tufan felaketinden sonra dünya, uzun süre karanlıkta kalmış sonra ikinci Güneş gelmiştir. Bu çağda dünya çok ısınmış ve beşinci çağda denizler kurumuştur. Altıncı Güneşte dünya dumanla dolmuş ve yedinci Güneş bütün dünyayı yakan bir yangınla gelmiştir.[1001]

Bütün bunlardan ne anlamalıyız? Çok eski zamanlardan bu yana dünya üzerinde sürekli olarak felaketlerin olageldiğini ve bunun bir şekilde insan hafızasına kayıt edilerek, oradan da dinlere ve Kutsal Kitaplara sızmış olduğunu mu? Ya da bütün bunların "aracı sınıf" tarafından uydurularak insanları etkilemekte kullandığını mı? Yoksa çok eski zamanlarda olmuş bazı yerel olayların insanoğlu tarafından büyütülerek destanlaştırıldığını mı?

Bunlardan ikinci seçenek daha güçlü olasılıklara sahip gibi görünmektedir ama; tapınakların karanlık koridorlarında karanlık kafalar tarafından üretildikleri için kanıtlanması olası değildir. Buna karşılık üçüncü seçenek daha kolaydır ve açıklanabilir. Sözgelimi bir

[1001] Yalçın İlter, Kayıp Tarih, sh.39-40, Aykırı Araştırma Yayınları, Şubat-2004, İstanbul

nehir kenarında sazdan samandan kurulmuş bir köyde yaşayan eski insanlar; köylerini yok eden yerel ve küçük bir sel baskınını, sonraki nesillere bir tufan olarak anlatmış olabilirler. Bunda anlaşılamayacak bir şey de yoktur. Bugün bizim küçük bir su baskını dediğimiz şey, onlar için gerçek bir tufan olmalıdır. Günlerce yağan bir yağmur, ardından gelen bir sel, yok olan bir köy, selin götürdüğü hayvanlar, kaybolan insanlar. Bundan iyi "tufan" mı olur?

Günümüzde de geniş alanlarda etkili olan su baskınlarını ve birkaç metre yükselen sular yüzünden evlerinin çatısına sığınan insanları sık sık görmekteyiz. Aradaki fark, bizim artık bunlara "tufan" değil, su baskını dememizdir. Amerika'yı perişan eden El Nino kasırgasını hatırlarsanız ne demek istediğimizi daha iyi anlarsınız.

Benzer bir örnek ateşle ya da yangınla yok olan bir dünya içinde verilebilir. Mesela, bir orman içinde kurulu olan bir köyün içinde yaşayan insanların; basit bir orman yangını olayını ve bu yangının sonucunda köylerinin, hayvanlarının ve kaçamayan insanların yanmasını "dünyanın yanarak yok olması" şeklinde değerlendirmelerinde garipsenecek bir şey yoktur. Güçlü kasırgalar bugün bile etkili olmaktadır. Bu ve benzeri örnekleri sayısız ölçüde çoğaltabiliriz ama bu bizim hemen bir karara varmamızı kolaylaştırmaz.

Yine de çok genel bir değerlendirme ile bütün bunları, küçük bir kısmında yine küçük gerçeklik kırıntıları bulunan hayal ürünleri olarak niteleyebiliriz. Yanarak yok olan dünyalar, birbirlerini izleyen felaket çağları ve benzerleri, bugünkü bilgilerimiz ışığında çok da inanılabilir hikâyeler değillerdir. Çünkü dünyanın ne yanarak yok olması ve bundan sonra yeniden kurulması sanıldığı kadar kolay işler değildir. Hele de 10.400 yılı ya da birkaç çağı tek tek sayabilen insanlar ortada yoksa.

Üstelik de bu yanarak yok olmaların ve yeniden kurulmaların çoğu da dünyanın dışında başka aktörlere de gereksinim duyan hikâyelerdir. Özellikle de periyodik olanları. Bu nedenle de 5 bin yıl ve altındaki bütün periyodik felaket hikâyelerini hemen çöpe atabilirsiniz Bu sınırın üstündeki periyotlarda tekrarlanan yok olma ve yaratılmalar ise, Bronz çağını yok eden Tanrı Zeus ne kadar gerçekse o kadar gerçektirler.

Bunların dışında kalan ve yukarıda açıklamaya çalıştığımız bir de

modern felaketçiler vardır. Mitolojileri ve efsaneleri üreten ilk çağ insanlarından daha donanımlı oldukları için ileri sürdükleri felaketlerde yangın, sel ve tufan gibi doğal nedenler değil, bunlardan daha karmaşık bir yapıya sahip olan hikâyelerdir. Üstelik bu felaket teorisyenlerinin içinde bazıları bilim adamı olması gereken üniversite mensupları da vardır.

Bunun nedenlerinden birisi, Eski Ahit ve İncil'de anlatılan olayların yakın zamanlara kadar "**Tanrı'nın sözü**" olarak kabul edilmesi ve bu kabulünde "**kesin**" olmasıdır. Çünkü koca koca bilim adamları olsalar da bu insanlarda Musevi-Hıristiyan kültürlerinin "**eğitiminden**" geçmiş olan ve çoğunluğu Pazar günleri kiliseye giden normal insanlardır. Bu nedenle de bu insanların olaylara bizden çok daha farklı bir açıdan baktıklarını bilmemiz ve anlamamız gerekir. Bu gerçekten önemli ve ihmal edilmemesi gereken bir konudur. Roger Lewin bu konuda şunları yazar: "**Batılı aydınların dünya görüşü dinsel bir temele dayanıyordu. Herhangi bir canlı türünün soyunun tükenebileceği görüşünü ileri sürmek Tanrı'nın kendi yarattıklarına yönelik esirgeyiciliğinin sorgulanması olarak görülüyordu.**"[1002] İlerleyen bölümlerde bu sözleri yeterince hatırlayacaksınız.

Zaman geçtikçe ve bilim geliştikçe, İ.Ö.üçüncü bin yıldan yeni olmamak üzere bilinmeyen bir tarihte herşeyi yok eden bir tufan düşüncesinin, bazı gelişmeleri açıklamakta yetersiz kaldığı ortaya çıktı. Bunun üzerine belirli aralıklarla başka felaketlerin de meydana gelmiş olabileceği düşünüldü. Çünkü tek başına tufan; birçok şeyi açıklamakta yetersiz kalıyordu. Mesela İsviçreli bir Doğa bilimci olan Charles Bonnet bulunan fosillerin bir zamanlar yaşayan ama sonradan bir felaket sonucu ölmüş olan türlerin kalıntıları olduğu düşüncesini ortaya attı. Bonnet'e göre Nuh tufanı düzenli bir şekilde oluşan bu felaketlerin en sonuncusu idi.

"**Yerkürenin tarihi yıllarca art arda oluşan jeolojik dönemlerin Tanrısal müdahaleler sonucu oluşan felaketleri yansıttığı yo-**

[1002] R.Levin, Modern İnsanın Kökeni, Yerkürenin tarihi üstüne görüşler. Bu durumda; "**Herhangi bir canlı türünün soyunun tükenebileceği görüşünü ileri sürmek Tanrı'nın kendi yarattıklarına yönelik esirgeyiciliğinin sorgulanması olarak görülüyorsa" bütün canlıların soyunu tüketmeye yönelik Nuh Tufanı neyin sorgulanması olarak görülmektedir?**

rumuna dayalı katastrofizm varsayımıyla açıklanmıştı.[1003] **Herbir felaket tüm canlıların yok olması, yerlerine yenilerinin gelmesiyle sonuçlanıyordu. Bu kuramın yaratıcısı ünlü bir Fransız Paleontoloğu olan Baron Georges Cuvier(1769-1832) idi ve bu kuram Avrupa Anakarasındaki bilim adamlarınca da destekleniyordu."**[1004] Cuvier, geçmişte bir değil iki tufan olduğunu ileri sürmüştür. Felaketçilik olarak bilinen "**Bu kuram, bilimsel gözlemi Kutsal Kitap'taki yaratılış öyküsüyle bağdaştırdığı için Avrupalı aydınlarca sıcak karşılanmış ve benimsenmişti.**"[1005]Ancak Jeoloji bilimi ilerledikçe ve fosil buluntular çoğaldıkça kimi türlerin yok olmasıyla sonuçlanan daha başka anlık değişiklikler saptandı. Sonuçta söz konusu değişikliklerin ikiden çok afet sonucunda ortaya çıkmış olduğu kanısı oluştu.

Fransız Georges Cuvier bu konuyu daha da geliştirdi. Cuvier sonuncusu tufan olan dört büyük felaketin meydana gelmiş olduğuna ve bunun fosilleri açıklayabileceğini belirtti. Ne var ki bu iyi bir karar değildi. Çünkü bulunan fosillerin sayısı arttıkça bunları açıklayabilmek için daha fazla felakete ihtiyaç duyulmaktaydı. "**Sonunda Cuiver'in öğrencisi olan Alcide D'orbigny, en az 27 felaketin meydana gelmiş olması gerektiğine karar verdi.**"[1006] Çünkü elde bulunan fosillerin mevcudiyeti en az bu kadar felaket gerektirmekteydi.

Felaketçilik görüşünün önde gelen savunucularından Adam Sedwick'e göre ise (1785-1873) Çağlar boyu yeni kabileler yalnızca öncekilerin torunları olarak değil, bir yaratıcının işe karıştığının yeni ve canlı kanıtları olarak ortaya çıkmıştır. Buna göre dünya tarihi, Eski Ahit'te anlatıldığı gibi, tek bir yaratılış olgusu yerine, bir yaratılış zinciri bağlamında değerlendirilmelidir.

Sözünü ettiğimiz felaketçilerden birisi de Viyana Üniversitesi'nden Edith ve Alexander Tollmann çiftidir. Bu çift de İ.Ö.7500 yıllarında bir Kuyruklu Yıldızın dünyaya çarptığını ileri sürmüşlerdir. "**Tollmannlara göre bu Kuyruklu Yıldız çarpmadan önce yedi**

[1003] Katostrofizm: Felaketçilik
[1004] R.Levin, Modern İnsanın Kökeni, sh.49
[1005] R.Levin, Modern İnsanın Kökeni, sh.50
[1006] Asimov, İnsanlığın Geleceği, sh.179

parçaya bölünmüş ve yeryüzünün yedi ayrı noktasına çarpmıştır. Bu yedi parçanın altısı denize düşmüş bir tanesi de karaya çarpmıştır. Bunun doğal sonucu olarak büyük tsunami dalgaları olmuş, darbelerin şok dalgaları sonucu depremler meydana gelmiş olmalı, oluşan depremler yanardağ patlamalarına sebep olmalı, kısaca dünya üzerinde büyük bir felaket meydana gelmiş olmalıdır."[1007]

Sonuç olarak; bu felaketler zinciri dünya üzerinde var olmuş olması gereken bir uygarlığı mahvetmiş olmalı, bu felaketlerden her nasılsa kurtulabilmiş birkaç kişi de sonraki kuşakların bilge kişileri olmuş olmalıdırlar

Açıkça görüldüğü gibi **"olsa olsa böyledir"**ekolüne ait olan bu görüşün bilim tarihine bir katkısı olmaması bir yana, akademisyen değil diye yerden yere vurulan Daniken, bu akademisyen çiftten çok daha ilginç hikâyeler yazmaktadır.

Bu gruba mensup olan Paul La Violette ise işi biraz daha büyütmüş ve galaksi merkezinde bir enerji odağı olduğunu; bu bölgede zaman zaman yoğun faaliyetler olduğunu ve bunun sonucunda yayılan aşırı enerji yüklü kozmik parçacıkların dünya üzerindeki felaketleri tetiklediğini öne sürmüştür. Yazara göre Galaksi merkezinde periyodik bir patlama dönemi vardır ve bu patlama yaklaşık on bin yılda bir kere gerçekleşmekte ve yoğun bir kozmik ışın rüzgârı yaymaktadır. Son buz çağının sonlarına doğru Güneş Sistemi böyle bir kozmik ışın bombardımanı altında kalmış, binlerce yıl biriken kozmik toz bulutu Güneş ışıklarının yayılmasını engellemiş ve dünyanın iklimini büyük ölçüde değiştirmiştir

Violetta'nın buz çağının sonuna doğru neden bir toz bulutuna ihtiyaç duyduğu pek anlaşılır gibi değildir. Ama söz konusu toz bulutunu buzul çağının başına yerleştirmiş olsaydı daha inandırıcı olabilirdi. Zaten Violetta da kendi görüşlerine pek güvenmediğinden olsa gerek o da benzerleri gibi sık sık mitolojik referanslara başvurmaktadır.

Chicago Üniversite'sinden David Kump ve Jack Sepkovsky'in varsayımına göre ise Cambrien patlamasından bu yana yalnız beş bü-

[1007] Yalçın İlter, Kayıp Tarih, sh.37

yük felaket olmakla kalmamış; bunun yanısıra çok sayıda mini felaketlerde olmuştur. **"Olsa olsa"** teorisinin bu yeni temsilcilerine göre bu felaketler belirli sıklıkta olmaktadır. Buna göre yaklaşık 26 milyon yılda bir yaşam türlerinde azalmaya yol açan bir şeyler olmaktadır. Yine bu ikilinin hesaplarına ve açıklamalarına göre, biz şu anda bu 26 milyon yıllık son dönemin tam ortasındayız. Yani yeni bir felaket 13 milyon yıl sonra. Peki 13 milyon yıl önce ne oldu sorusunun ise elbette bir yanıtı yoktur. Bundan 13 milyon yıl sonra ise nasıl olsa hiçkimse bu iki değerli bilim adamının adını bile hatırlamayacaktır.

Neden 26 milyon yıl sorusunun ise bir cevabı vardır. Bu yanıt, dünyanın yörüngesinin her 26 milyon yılda bir felaketler yağdıran bir gökcismi ile kesiştiği şeklinde, Sitchin'in 3600 yıllık yörünge açıklaması gibi garip ve temelsiz bir açıklamadır. Yani bunlara göre her 26 milyon yılda bir dünyamız ne olduğu bilinmeyen bir gökcisminden gelen darbelere maruz kalmaktadır. Bu darbelerde evrim zincirinin gelişmesini etkileyecek ve kimi türlerin yok olmasına, kimi türlerin ise gelişmesine yol açacaktır. Yani olsa olsa böyle olmuştur ve böyle olacaktır.

Ne var ki Z.Sitchin'den daha erken davrandıkları anlaşılan bu bilim adamları da tıpkı Sitchin gibi gök mekaniğinden habersiz olsalar gerektir. Sitchin'in 12.Gezegen masalının öncülü gibi görünen bu görüşün hiçbir mantığı ve dayanağı yoktur. İlk olarak ellerinde bulunan veriler yetersizdir ve şurada burada bulunan birkaç fosilden bu hikaye çıkmaz.

İkinci olarak ise bir bilgi notu sunmamız gerekmektedir. "dünya güneş çevresinde saniyede 30 kilometre hızla dolanır." [1008] Bu saatte 107 bin kilometrelik bir hız demektir. Dünyanın Güneş etrafındaki yörünge dolanımı ise 365 günden birazcık fazladır. 26 milyon yıllık bir dünya yörüngesi olmadığına göre, bu yörüngeyle kesişebilecek bir gökcismi de olamaz. Bu durumda bu iki değerli bilim adamı **"olsa olsa"** dünyanın değil de Güneş'in yörüngesinden bahsetmek istiyor olabilirler. Eğer öyleyse, **"Güneş Sistemi gök adanın dönmesiyle birlikte saniyede 220 kilometre hızla sürükle-**

[1008] S.Weinberg, İlk Üç Dakika, sh.27

nir."[1009] Bu durumda Güneş Samanyolu Galaksisinin merkezi etrafındaki bir yörünge dönüşünü yaklaşık olarak 240 milyon yılda tamamlar. Eğer Güneş bu yörünge dolanımını 26 milyon yılda bir tamamlasa idi bu iki bilim adamı birazcık ta olsa haklı olabilirlerdi. Ne var ki; Güneş, gezegenlerini de kendisiyle birlikte sürükleyerek bir yörünge üzerinde ilerlemektedir. Bu durumda yörüngesi üzerinde bulunan herhangi bir noktaya tekrar gelebilmesi için 26 değil, 240 milyon yıl gerekecektir. Bu durumda ise herhangi bir gökcismi ile yörünge kesişmesi 26 değil, 240 milyon yılda bir gerçekleşebilir. Bunun gerçekleşmesinin daha başka şartları de vardır ama onları şimdilik yok sayıyoruz.

Soruna bir başka açıdan bakalım. Bir gökcismi nasıl dünyaya darbeler indirebilir ya da dünya üzerinde birtakım felaketlere nasıl sebep olabilir? Yakın geçişleri, atmosferik sürtüşmeleri, Marduk gibi çok öteden geçecek saçmalıkları bir tarafa bırakacak olursak; bunun en etkili yolu doğrudan ve kafa kafaya çarpışmadır. Eğer böyle ise soruyu değiştirelim ve bir gökcismi dünyaya çarparsa ne olur? diye soralım. Ne olacağı doğrudan doğruya çarpacak olan cismin kütlesine, büyüklüğüne ve yoğunluğuna bağlıdır. Eğer çok küçükse gökyüzünde "**kayan yıldız**" şenlikleri izlersiniz. Biraz daha büyükse yeryüzüne ulaşma şansı vardır ama sahip olduğu maddenin çok büyük bir kısmı atmosferimiz tarafından buharlaştırılacağı için ciddi bir zarar vermesi söz konusu değildir.

Eğer daha büyükse ve yeteri kadar büyük bir kütle ile yeryüzüne ulaşabilirse ve de suya düşmezse, çarptığı yerde bir krater oluşturacaktır. Dünya üzerinde zaten bu çarpmaların neden olduğu küçüklü büyüklü bir sürü krater vardır. Mesela 50 km çapındaki Silian krateri ile çapı yüz km'ye ulaşan Manicauga kraterlerini bunlara örnek olarak verebiliriz. Bu da çapı 100 km'ye kadar olan gök cisimlerinin dünyaya çarpmasının, dünyanın yok olmasına neden olmadığının kesin kanıtını oluşturur. Üstelik de bu kraterlere neden olan çarpmalar çok büyük bir olasılıkla Güneş Sistemi'nin ve dolayısıyla dünyanın geçmişte kalan o deli dolu gençlik çağlarına ait olsalar gerektir. Mesela "**Şimdi Meksika körfezinin altında bulunan Chixculup krateri bir toplu yok oluşla ilişkilendirilir.**

[1009] S.Weinberg, İlk Üç Dakika, sh.27

Buna göre 65 milyon yıl önce meydana gelen bu olayda Kuzey Amerika kıtasına çarpan bir asteroit, küresel yangınlara, sel baskınlarına ve atmosferin toz ve dumanla kaplanmasına yol açarak, başta Dinozorlar olmak üzere kara ve deniz canlılarının büyük bölümünün ortadan kalkmasına neden olmuştu."[1010] Ne var ki bu varsayım da daha önce vurgulamış olduğumuz "Olsa olsa böyledir." düşüncesinin bir ürünüdür. Çünkü bilim adamları Dinozorların tarih sahnesinden çekilmelerine başka bir açıklama getirememektedir.

İnsanlığın tanık olduğu tek çarpma olayı, Sibirya'da olduğu iddia edilen Tunguzga patlamasıdır ama ne kadar tuhaftır ki bu patlamanın birçok tanığı olmasına karşın, bu kere de çarpmanın gerçekleştiği bölgede bu çarpmanın meydana getirmiş olması gereken bir krater bulunamamıştır.

Konuyu uzatmayalım ve sorumuzu "bir futbol sahası büyüklüğünde" bir gökcismi dünyaya çarparsa ne olur? şekline indirgeyelim. Bildiğimiz normal maddeden oluşuyorsa ve eğer suya düşerse çok önemli bir şey olmaz. Bir yerleşim biriminin üstüne düşerse o yerleşim birimini yok edebilir. Boş bir araziye düşerse bir krater açar. Çarpmanın etkisiyle havaya fırlayan büyükçe parçalar dünyanın yerçekimi gücüyle hemen geriye döndürülür ama toz zerrecikleri bir süre havada asılı kalır. Eğer yeterli miktarda bir toz bulutu oluşturabilirse; bu toz bulutu yine çarpmanın şiddetine bağlı olarak atmosferin bir kısmını kaplayabilir ve Güneş ışıklarının geçmesini engelleyebilir. Bunun sonucu da bölgesel bir alacakaranlık oluşmasına neden olabilir. Peki bunun sonucunda ne olur diye sorarsanız önemli hiçbir şey olmaz. Şansınız varsa birkaç gün harika gün batımları seyredersiniz. Doğrudan etkisi ise yazlık evinizde birkaç gün ya da haftanın çok bulutlu geçmesinin bahçeniz üzerindeki etkisi ne ise, bu toz bulutunun dünya üzerindeki etkisi de o kadar olur. Zaten oluştuğu andan itibaren yere çökmeye başlayacak ve bir süre sonra da dağılıp gidecektir.

Felaketçilerin söylediklerinin tam tersine dünya, sanıldığı kadar kolay yok olabilecek bir gezegen değildir. Dünya "**6378 kilometre çapında bir küredir. Ağırlığı yaklaşık olarak 6x10 üzeri 21**

[1010] Bilim ve Teknik, Tübitak, sayı:428, Temmuz-2003

tondur. Güneş'e ortalama 150 milyon kilometre uzaklıktaki bir eliptik yörünge üzerinde saniyede 29,8 yani saatte 107.000 kilometre hızla hareket eder."[1011] Sonuç olarak "Dikkat, kırılacak eşya" etiketini hak etmemektedir. Yaklaşık beş milyar yıldan beri yaşamakta oluşu da bunun en açık kanıtını oluşturur. Unutmayalım ki; **"Ancak 60 milyar tane Halley Kuyruklu Yıldızını biraraya getirerek dünyanın kütlesine eşit bir kütle elde edebilirsiniz."**[1012] Halley'in boyutları ise yaklaşık olarak 10x10x15 kilometre kadardır.

Böylece küçük gökcismi çarpmaları da bir yana bırakılınca, felaketçilerin elinde kalan felaket unsurlarından biri de volkan patlamalarıdır. İnsanlık tarihi boyunca birçok volkan patlamasına tanıklık edilmiştir. Dünya üzerinde yaklaşık 500 etkin (veya uykuda) ve binlerce sönmüş yanardağ vardır. "**Sönmemiş yanardağlar üç çeşit madde püskürtür. Bunlardan birincisi lav veya erimiş kayadır. İkinci olarak büyük miktarda buhar, CO_2, nitrojen ve pis kokulu duman püskürtür. Üçüncü olarak da, bu uçucu maddeler yüzeye çıkma yolları ararken üstlerini örten kayalar parçalayıp kilometrelerce uzağa fırlatır."**[1013]

Thera ve Vezüv patlamaları biraz daha erken tarihlere aittir ama Doğu Hint adalarından biri olan Krakatoa yanardağının patlama tarihi 1883 gibi yakın bir tarihtir. Son zamanların en şiddetli yanardağ patlaması olan bu patlamada volkandan püsküren gaz ve toz bulutları atmosfere yayılmış, oluşan Tsunami dalgaları yakın kıyılara zarar vermiştir. Bu konuda bir rapor hazırlayan Symans "**dünyanın her yerinde Güneş'in doğuşu ve batışı görkemli renklere boyandı."diye** yazar.

Bilim adamlarının yanısıra eksantrik fikirlere sahip bazı yazarlara da sermaye olan bir volkan patlaması da İ.Ö.16 ya da 17. yüzyıllarda gerçekleştiği sanılan, Girit'in kuzeyindeki Thera adasında patlayan Santorini yanardağıdır. Felaketçilere göre bu patlama adayı bir çukura dönüştürmekle kalmamış, yaklaşık 10 km^3 taş toprak, atmosferi kaplamış, oluşan tsunami dalgaları ve deprem halka-

[1011] Y.İlter, Kayıp Tarih, sh.13
[1012] P.Moore, Gezegenler Kılavuzu, sh.228
[1013] John Lenian, Bilim İş Başında, sh. 138

ları o zamanlar Akdeniz'e hakim olan Minos uygarlığının sonu olmuş ve bunun yerini Mikos uygarlığı almıştır. Daha da eksantrik olan bazıları da bu patlamayı Atlantis'in batışıyla ilişkilendirirler.

Bir tek yanardağ patlamasından bu kadar malzeme çıkarmak, uygarlıklar batırıp medeniyetler doğurtmak elbette ki yetenek gerektiren bir iştir. Ama gelin biz size bu işin Türkçesini söyleyelim. Bir yanardağ patlaması adı üstünde bir yanardağ patlamasıdır.Elbette çevresine bir zarar verir ve Vezüv örneğinde olduğu gibi yakınında bulunan bir yerleşim birimini yok edebilir.Ancak bir yanardağ patlaması ansızın olmaz ve gelişini günlerce önceden haber verir.Üstelik bir yanardağ patlamasının dünya ölçeğinde felaketler yaratması da olası değildir.Bugüne kadar dünya üzerinde binlerce yanardağ patlaması olmuş ama dünya bundan çok ciddi bir zarar görmemiştir..

Bir örnekle açalım: dünyayı bir portakal gibi düşünürseniz eğer; portakalın kabuğu üzerindeki herhangi bir kabartı bir yanardağı temsil edebilir. Bu kabartıların herhangi birinden püsküreçek olan madde, o portakala ne kadar zarar verebilirse, bir yanardağ patlaması da dünyaya o kadar zarar verebilir. Gerisi felaket tellallığından başka bir şey değildir.

Bu örnekleri yüzlerce kez çoğaltabiliriz.Atlantis'ten tutun da Mu uygarlığına, Lemurya uygarlığından Santorini patlamasına kadar binlerce hikaye vardır.Kimileri Nemessis adını verdikleri ikinci bir Güneş keşfetmiş, kimileri Mars gezegeninde piramitler bulmuştur. Pickering Güneş Sistemi içinde bir gezegen patlatmış, teorisi için bu patlama yetmeyince bir gezegen daha patlatmıştır. Teorisi bu haliyle bile itirazlara neden olunca, üçüncü bir gezegen daha patlatmıştır. Bu üç patlatma da teoriyi açıklamaya yeterli olmayınca; dördüncü bir gezegen daha patlatmakta bir sakınca görmemiştir. Üstelik de akademisyen ve astronomdur.

DÜNYADIŞI HAYAT

Felaket tellallarının dünya hakkındaki fantezilerinden biri de dünyadışı hayat adını verdikleri komplo teorileridir. Bu fantezilere göre dünyadışında gelişmiş bir uygarlığın temsilcisi olan uzaylı bir

ırk dünyayı istila edecek ve böylece insan ırkını yok edebilecekleri gibi ellerindeki gelişmiş silahlarla dünyayı da yok edeceklerdir. İnsanoğlu emeklemeye başladığı günlerden beri gökyüzüne ilgi duyduğu için her zaman dikkat çeken geçerli bir konudur bu. Hemen belirtelim ki; bu konuda üretilen fantezileri kesin çizgilerle bilim-kurgudan ayırmamız gerekir. Çünkü bilim-kurgu sanıldığından çok daha ciddi bir uğraştır ve bilime öncülük eder. Felaket tellallarının bu konuda ortaya koyabildikleri ise Marduk benzeri türlü çeşitli fantezilerden oluşan içi boş hikâyelerdir. Bu nedenle de adı bile yanlış konulmuş ve öylece kalmıştır. Çünkü dünyadışı hayat başka, dünyadışı zekâ başka bir şeydir. Evren içinde zekâdan yoksun milyonlarca hayat barındırıyor olabilir ama insanoğlunun korkması gereken bu zararsız hayat biçimleri değil dünyadışı zekâ olmalıdır.

Böyle bir fantezinin olmazsa olmaz koşulu dünyadışında bir yerlerde ve dünyadakinden çok daha önceki bir zamanda hayatın başlamış ve devam etmiş olmasıdır. Bunun nasıl bir hayat formu olduğu konusunda hiçbir bilgi, öneri ya da tahmin yoktur. Kaldı ki dinsel metinlerin Âdem ile Havva hikâyelerini bir yana bırakacak olursak yeryüzünde hayatın nasıl başladığı konusunda da hiçbir bilgimiz yoktur ve büyük olasılıkla da hiçbir zaman olmayacaktır. Hayat ve zaman evrenin en büyük sırlarındandır. Üstelik bilindiği gibi hayat konusunda insanoğlunun elindeki tek malzeme Darwin teorisinden ibarettir ve adı üstünde yalnızca bir teoridir. Üstelik Darwin 19. yüzyıl ortalarında teorisini ortaya attığında, yaşamın kökeninden, yani ilk canlı hücrelerin nasıl var olduğundan hiç söz etmemiştir. Üstüne üstlük **CANSIZ MADDE + ZAMAN= MİLYONLARCA KOMPLEKS CANLI TÜRÜ** şeklinde formüle edilebileceğimiz bu teori; hayatın başlamasını tesadüflere bağlayan ve bu nedenle de kesinlikle bilimsel olmayan bir temele dayanır.

Böylece dünyada hayatın nasıl başladığını açıklayamayan değerli bilim adamları; dünya üzerindeki hayatın dışarıdan ithal edildiği yani dış uzaydan dünyaya geldiği ya da getirildiği şeklinde en az Darwin'inki kadar temelsiz başka görüşlerde ileri sürmüşlerdir. Fred Hoyle ve Chandra Wicramasinghe bu iddiayı ortaya atan bilim adamları arasında en tanınmışlarıdır. Bu iki bilim adamı birlikte kurguladıkları bir senaryoda, uzayda canlılık için "tohumlama" yapan bir güç olduğunu ileri sürmüşlerdir. Hoyle-Wicramasing-

he'nin ortak senaryosuna göre bu tohumlar uzay boşluğunda yer alan gaz veya toz bulutları veya bir göktaşı ile taşınarak yeryüzüne ulaşmış ve burada hayatı başlatmış olmalıdırlar. Bu saygın bilim adamlarının uzay boşluğunda yer alan gaz ve toz bulutlarının mutlak sıfırdan sadece üç derece daha yüksek olduğunu bilmediklerini ne düşünebiliriz, ne de söyleyebiliriz. Bu bilim adamlarının böyle bir teoriyi ortaya atmalarının tek nedeni Darwin'in kuramının hayat konusunda hiçbir şeyi açıklayamaması ama buna karşılık bilim dünyasının bu teorinin yerine koyacak başka bir şey bulamamasıdır. Çünkü mutlak sıfır noktası, yani -273°C maddenin moleküllerinin hiç hareket edemediği bir ortam anlamına gelir. Uzay boşluğunda yer alan gaz ve toz bulutları ise bu mutlak sıfır noktasından sadece üç derece daha sıcak yani -270°C'dir ve bu kadar soğuk bir ortamda ne hayat tohumlarının ne de başka bir şeyin yaşayabilmesi olanaklı değildir. Öte yandan, mutlak sıfır sıcaklığı (0 Kelvin ya da -273.15°C), bir cismin sahip olabileceği en düşük sıcaklık anlamına geldiğinden ve bir cismin soğuması çevresine ısı vermesiyle mümkün olduğu için, cisim en düşük enerjiye sahip olduğu anda 0 Kelvin sıcaklığına erişmiş demektir. Artık bu noktadaki bir cismi daha da soğutmak mümkün değildir. Dikkat etmemiz gereken nokta, en düşük sıcaklığın en düşük hareket değil, sadece en düşük enerji anlamına gelmesidir.[1014] Bu sıcaklık evrenin "donma" derecesidir ve uzay boşluğundaki sıcaklığın zaman içinde sadece üç derece daha düşmesi halinde bütün evren ya da bildiğimiz evren donacaktır. Bilim bunu söyler ama buna rağmen DNA'nın varlığını ortaya çıkaran çalışmasıyla ünlenerek Nobel ödülü kazanan Francis Crick de yaşamın kaynağını uzayda arayan bilim adamlarındandır. Crick yeryüzünde hayatın tesadüflerle başladığı şekildeki açıklamanın bilimsel bir yönü olmadığını fark etmiş, fakat bu sefer de yeryüzündeki canlılığın "dünyadışı" akıllı varlıklar tarafından başlatılmış olduğunu iddia etmiştir. Burada ilginç olan; her ikisi de Nobel ödülü sahibi olan bu bilim adamlarından Fred Hoyle'nin ast-

[1014] Mutlak sıfır sıcaklığındaki bir metalin neden sıfır dirence sahip olduğunu açıklayabiliriz. Atomların titreşimlerinden kaynaklanan direncin temel nedeni, akım taşıyan elektronların atomlara "çarparak" hareket yönlerini değiştirmesi. Bu çarpışmalar ne kadar fazlaysa ve ne kadar büyük oranda yön değiştiriyorsa direnç o kadar büyük olur. Çünkü, metalin içinden geçmeye çalışan elektronların sadece küçük bir kısmı metali boydan boya geçebilir.

ronom ve biyomatematikçi, Francis Crick'in ise moleküler biyolog olmasıdır. Açıkça görüldüğü gibi hayatın uzaydan geldiği fikri bilim dünyasının önemli isimlerini de etkilemiştir ve bu etkilenmenin nedeni yukarıda vurgulamış olduğumuz gibi yeryüzünde hayatın başlaması konusunda elde bulunan tek teori olan Darwin teorisinin hayatın nasıl başladığını açıklayamamasına karşılık; bilim dünyasının bunun yerine konulabilecek yeni bir kuram ortaya koyamamış olmasıdır.

Uzayda yer alan cisim ve maddelerin yeryüzüne yaşam taşıdıkları tezinin temsilcileri bu bilim adamlarıyla sınırlı değildir ama bu tezi savunanlar böyle bir sürecin bugün niçin yaşanmadığına da açıklama getirebilmelidirler. Çünkü dünyamıza yönelik göktaşı bombardımanı bugün de devam etmektedir ve bu cisimlerin araştırılması "tohumlama" tezini doğrulayabilecek bir bulgu ortaya koymamaktadır. Bu konuda bugüne kadar yapılan tüm araştırmaların ortaya koyduğu gerçek bu cisimlerde bazı çok basit organik maddeler dışında canlılıkta yer alan herhangi bir karmaşık molekülün saptanmadığıdır. Buna rağmen günümüzde hayatın başlangıcını konu alan çeşitli yazı ve tartışmalarda bu mesele sıklıkla gündeme gelebilmektedir. Ancak böyle bir görüş elbette dünya üzerinde hayatın nasıl başladığını açıklar ama bu sorunu çözmediği gibi üstelik bu konuyu bir adım daha geriye götürür. Çünkü bu durumda önemli olan dünyada hayatın nasıl başladığı değil, geldiği yerde hayatın kendisinin nasıl ortaya çıktığıdır ve değerli bilim adamlarının henüz farkında olmadıkları konu da budur. Üstelik bunu söyleyebilmek için insanın evrenin ne olduğundan habersiz olması gerekir. Evren; olmuş olan ya da olan veya olacak olan herşey demektir. Bu nedenle Yunanca bir sözcük olan Kozmos da düzen içinde bir evren demektir ve karmaşa anlamına gelen kaos sözcüğünün karşıtıdır.

İnsan, türünün evrendeki tek örneği midir ya da başka bir deyişle Evrende dünyadışında bir yerde zekâ sahibi bir hayat var mıdır? Başka yıldızlardan gözümüzle görebileceğimiz örnekler gelmediği sürece bu soruya verilen yanıt, «Evet, dünyamız, üzerinde insan yaşayan tek gezegendir!» şeklinde geçerli ve inandırıcı bir cevap olacaktır. Ancak bu soruya verilebilecek yanıt yukarıda açıklamaya çalıştığımız gibi **"Neden olmasın?"** şeklinde bir yaklaşım içeriyor-

sa bu da değerlendirilmesi gereken bir görüş olur. Bu değerlendirmeyi ise ancak bugün var olan bilimsel bilgiyi yeniden gözden geçirerek yapabiliriz.

Günümüz biliminin bize söylediğine göre yıldızlararası boşlukta gaz, toz ve organik madde bulutları yer almaktadır. Yıldızlarda büyük bir bölümü hidrojenden oluşan bu yıldızlararası gaz ve tozun yoğunlaşması sonucu oluşurlar. Bir yıldız kelimenin tam anlamıyla; basit hidrojen atomlarının daha ağır atomlara dönüştürüldüğü gerçek bir kozmik mutfaktır. Hayatın başlaması için uygun koşulları taşımayan bu ilk nesil yıldızlardan bazıları, yani yeterince büyük olanlar, kendi kozmik mutfaklarında hayatın başlaması için gerekli olan karmaşık elementleri oluşturmaya koyulurlar. Bu, yapılarındaki hidrojeni yakarak oluşturdukları kimyasal tepkimeler sonucunda, basit elementlerin daha karmaşık elementlere dönüştürülmesi şeklinde olur. Bu da sebepsiz bir davranış değildir, çünkü bu tepkimeleri sağlayacak kadar yüksek bir ısı ve yüksek basınçlar yalnızca bu yıldızların içlerinde vardır.[1015] Bilimin söylediğine göre; **"Sıcaklık birkaç milyon dereceye ulaştığında hidrojen yanmaya başlar. Dört hidrojen atomu birleşerek bir helyum atomu oluşturur ve büyük miktarda enerji açığa çıkar. Bu süreç milyonlarca yıl sürer. Hidrojen azaldıkça geri kalan atomlar kütle çekiminin etkisiyle birbirlerine daha çok yaklaşır ve ek bir enerji açığa çıkar. Sıcaklık yaklaşık yüz milyon dereceye ulaştığında, helyum atomları üçer üçer birleşerek karbon atomlarını oluşturur. Başka helyum atomları da eklenerek oksijen ve kalsiyuma kadar bir dizi başka elementi meydana getirir."**[1016]

Küçük bir yıldız, örneğin Güneş söz konusu olduğunda bu işlem çok yavaş gerçekleşir. Hidrojen tamamen tüketildiğinde Güneş de soğuyarak bir demir yığınına dönüşecektir. Ama büyük bir yıldız için sözünü ettiğimiz kimyasal tepkimeler öyle şiddetli olabilir ki çekirdek çok daha kısa bir zamanda demire dönüşebilir. Bu büyük değişiklik şiddetli bir patlamaya yol açar ve yıldız bundan sonra Süpernova olarak bilinir.

[1015] Sagan, Kozmos, sh.245
[1016] John Lenihan, Bilim İş Başında, sh.144, Tübitak Bilim Kitapları-1998, Ankara

Süpernova olabilecek kadar büyük bir yıldız, kendi kozmik mutfağında hayatın oluşumu için **"vazgeçilemez"** olan daha karmaşık ve ağır elementleri ürettikten sonra, hayatının son aşamasında bir Süpernova Patlaması gerçekleştirir ve bütün ömrü boyunca hazırlamış olduğu ağır atomları uzayın dört bir yanına saçar.[1017] İnsanlık, yazılı tarih içinde Samanyolu'nda üç tane Süpernova Patlaması gözlemiştir. Bunların ilki 1054 yılında, ikincisi 1572 yılında ve üçüncüsü de 1604 yılında gözlenmiştir. Bunların yanısıra son yıllarda gelişmiş teleskoplarla uzak galaksilerde de çok sayıda başka süpernova gözlemi yapılmıştır. Bu Süpernova Patlamaları, evrenin birçok yerinde yeni yıldız oluşumlarının hala devam ettiğini gösteren kanıtlardır. Bir Süpernova Patlaması insan aklının kolayca kavrayamayacağı muhteşem bir patlamadır. Belli bir galakside bir Süpernova Patlamasına ortalama olarak yüzyılda bir rastlanır. Tipik bir galaksinin on milyar yılı bulan hayatı süresince yüz milyon civarında Süpernova Patlaması olur. Bu sayı çok gibi görünse de öyle değildir. Çünkü Galaksinin hayatına ortalaması binde bir civarında olur.

Süpernovaların bir özelliği de sadece belirli bir büyüklükte olan **'tek'** yıldızlarda söz konusu olmasıdır. Evrende bol miktarda bulunan çift yıldızlar bir Süpernova Patlaması oluşturamazlar. Şu ya da bu şekilde ölür giderler. Ama gücünü silikon tepkimesinden alan bir Süpernova Patlaması, oluşturduğu basınç dalgalarıyla uzayın herhangi bir yerinde henüz gaz ve toz bulutundan ibaret ama yoğunlaşmakta olan yıldız oluşumlarını da tetikler. Sisler arasından bizim adına Güneş dediğimiz bir yıldız ortaya çıkar ve çocukluk çağının ilk ışıklarıyla birlikte o da kendi sistemini ya da düzenini oluşturmaya başlar. Kendisi de ışıyan bir yıldız olduğundan neredeyse bütünüyle hidrojen ve helyumdan oluşan dev bir gaz topudur ama yakınlarında patlayan süpernovanın kendi kozmik mutfaklarında üretmiş olduğu elementler; bu çocuk yıldızın oluşturacağı sistem içerisinde yerlerini alacaklardır. Bu sistem içerisinde hayat

[1017] Atom sözcüğü Yunanca "bölünemez" anlamına gelen bir sözcükten türetilmiştir. Şimdi biliyoruz ki bu doğru değildir. Çünkü atomlar parçalanabilir ve bu yüzden elementler gerçek anlamda temel parçacık değillerdir. Element, yalnızca tek bir tür atomdan meydana gelmiş olan maddedir. Maddenin Yapı taşı, Tübitak Bilim Kitapları, sh.7, Ankara-1996

başlar ya da başlamaz. Ama sistemin kendi içerisinde hayatın başlaması için gerekli olan karmaşık yapılı atomlar; artık var olmayan bir yıldızın kozmik mutfağında üretildiği biçimlerde var olmaya devam edecekler ve sonsuz bir sabırla kozmosun kendilerine bir şans vermesini bekleyeceklerdir.

Bilimsel görüşe göre bugün adına süpernova dediğimiz bu kozmik mutfaklardan birisinin patlaması sonucunda oluşan basınç dalgası yıldızlararası gaz ve toz bulutlarını sıkıştırmış ve Güneş Sisteminin yoğunlaşmasına neden olmuştur. Bilimin söylediğine göre Güneş varlığını kazanınca mor ötesi ışınlar dünya atmosferine yayılmış, bu ışınların sıcaklığı atmosferde şimşek çakmalarına yol açmış ve bu enerji kaynakları yeryüzünde hayatın başlamasını sağlayan karmaşık organik molekülleri kıvılcımlamıştır. Bu görüşe göre yeryüzünde hayat bütünüyle Güneş ışıklarına dayanmaktadır. Bu nedenle de insanların bitkilerden geçinen parazitler olduğunu söyleyen Carl Sagan muhteşem bir ifadeyle "**Çiftlik dediğiniz şey, bitkiler aracılığı ile Güneş ışığı hasadından ibarettir.**"[1018] der ve ilave eder: "Ben Carl Sagan adında su, kalsiyum ve organik moleküllerin toplamıyım. Siz de öylesiniz, yalnız adınız başka."[1019]

Darwin için söylediklerimiz hepsi bu bilimsel görüş içinde geçerlidir. Üstelik bu bilimsel görüş kendi içinde birden fazla çelişkiyi de barındırmaktadır. Bunlardan birincisi cansız madde + şimşekler = karmaşık canlı türleri şeklinde özetleyebileceğimiz garip bir denkleme dayanır. Hiçbir şekilde bilimsel olmadığı gibi bilimin içine rastlantıyı sokması açısından da eleştiriye açık bir görüştür. İkinci çelişki ise bundan çok daha vahim sonuçlara gebedir ve doğrudan cansız maddenin hayatı içinde barındırdığını; uygun koşullarda bu cansız maddeden hayat fışkırdığı gibi tehlikeli bir söyleme yataklık yapmaktadır. Bu bilimsel görüşten hareket edecek olursak Evrenin yaratılışından; başka bir söylemle Büyük Patlamadan sonra oluşan ilk nesil yıldızlarda hayatın olmaması gerektiğini net bir biçimde söyleyebiliriz. Hatta belki ikinci nesil yıldızlarda da hayat yoktu. Bu da bize açıkça hayatın ancak birinci ya da ikinci nesil yıldızların mirasçısı olan üçüncü nesil yıldızlarda başlamış olabileceğini

[1018] Carl Sagan, Kozmos, Altın Kitaplar, 1982
[1019] C.Sagan, Kozmos, önsöz

söyler. Bu söylediklerimizin açık kanıtı ise bilimin hayatın başlaması için gerekli gördüğü ağır atom türlerinin birinci nesil yıldızlarda bulunmayışıdır. Bu da bilimsel görüşün cansız madde+şimşekler= karmaşık canlı türleri denklemini geçersiz kılmaya yeterlidir. Çünkü yeryüzündeki hayatın temelinde yatan ve hücrenin kimyasal yapısını kontrol eden proteinlerle kalıtsal talimatları taşıyan nükleik asitlerden oluşan moleküllerdir.

Bu bilimsel görüş aynı zamanda bize hayatın başlaması için gerekli koşulların neler olduğunu da söyler. Buna göre olmazsa olmaz koşullardan birisi uygun yakınlıkta bir Güneş yani yıldızdır. İkincisi bizimki gibi karbona dayalı bir yaşam biçiminin sürdürülmesine izin verecek olan elverişli koşulları içerecek bir gezegen yani dünyadır. Üçüncüsü de bu gezegende karbona dayalı bir hayat biçimi için var olması gereken su, kalsiyum ve organik moleküllerdir. Gezegenimizde tüm canlılar organik moleküllerden oluşur ve organik moleküller başrolü karbon atomunun oynadığı karmaşık mikroskobik yapılardır.[1020] Hayatın başlaması için bilimsel görüşün olmazsa olmaz dediği koşullar bunlardır ama yukarıdaki "**uygun uzaklıkta bir Güneş**" koşulu da eleştiriye açıktır. Çünkü bundan yaklaşık beş milyar yıl önce Güneş'in oluştuğu ve çevresine ışık saçmaya başladığı zamanlarda şimdiki kadar sıcak olmadığı da bilinmektedir. Yakıtı azaldıkça termo-nükleer tepkimeler daha da hızlandığı için bugünkü sıcaklığına ulaşmıştır. Bu durumda Güneş'in ilk zamanlarında dünyanın Güneş'e "**uygun uzaklıkta**" olamayacağı açıktır. Yine aynı nedenle Güneş'in ilk zamanlarında uygun uzaklıktaki gezegenin de önce Merkür sonra Venüs olduğu düşünülebilir. Bunun sonucu olarak hayatın dünyadan önce Merkür ya da Venüs'te başlamış olması gerekmektedir. Üstelik zaman içinde Güneş biraz daha ısındıktan sonra da "uygun uzaklıktaki" gezegen yine dünya değil Mars olacaktır ya da olmalıdır. Üstelik Mars'ta bir miktar su bulunduğu da bilgilerimiz arasındadır.

Bilimsel görüşe karşı olan temel itirazlarımızı böylece yaptığımıza göre şimdi hayatın başlaması için olmazsa olmaz koşullara bir bakalım. Basitçe söyleyecek olursak hayatın başlaması için bize ge-

[1020] Yaşamın fiziksel yapıtaşı **karbondur**. Sembolü : C. Atom No: 6, Atom Ağırlığı: **12.0107 g/mol**

rekenler bir yıldız, bir gezegen ve organik moleküllerdir. Gökyüzünde yıldızdan daha bol bir şey yoktur. Astronomlar bulutsuz bir gecede çıplak gözle 4500 yıldız görülebileceğini söylerler. Küçük bir gözlem evi teleskopu bu sayıyı iki milyona çıkarabilir. Modern yansıtıcı teleskoplarca, Samanyolu'nu oluşturan milyarlarca yıldızın ışığını gözlemciye getirebilecek güce sahiptir. Astronom Harlow Shapley, teleskoplarımızın görüş alanı içinde yaklaşık olarak yüz kentrilyon (100.000.000.000.000.000.000) yıldız bulunduğunu ve bunların binde birinde gezegenler sistemi bulunduğunu tahmin ediyor. Bu durumda gezegen sistemi olan yıldız sayısının yüz katrilyon olduğunu söyleyebiliriz. Bu tahminin temelinden hareketle, söz konusu yıldızların binde birinde yaşam için gerekli koşullar olduğunu kabul edersek, elde edeceğimiz yıldız sayısı yüz trilyon olur. Peki, bunların kaçında hayata uygun atmosfer var? Binde birinde mi? Öyleyse yaklaşık olarak yüz milyar gezegen hayat için gerekli atmosferi taşıyor demektir. Daha ileri giderek, bunların binde birinde hayatın ortaya çıktığını düşünürsek, şu anda üstünde yaşam olan 100 milyon gezegen olması gerektiği ortaya çıkar. Bu hesaplar, günümüzün tekniğiyle yapılan teleskopların gösterdiği yıldızlar temel alınarak yapılmıştır.

Biyokimyacı Dr. S. Miller'in varsayımını izlediğimizde ise hayatın ve yaşam için gerekli koşulların, birtakım başka gezegenlerde daha çabuk gelişmiş olabileceğini de düşünmek zorunda kalırız. Çünkü bu varsayımı kabul edersek, 100.000 gezegende, bizimkinden daha gelişmiş uygarlıkların bulunduğunu da kabul etmemiz gerekir. Stefan H. Dole'ye göre ise gereken boyutlardaki bir yıldız, gereken kütlede, gereken uzaklıkta ve gereken süratle dönen bir gezegene sahip olabilir. Dole akla yakın hesaplamalardan sonra Samanyolu Galaksisinde bu şartları taşıyan gezegen sayısının 600 milyon civarında olduğunu ve bunlardan herbirinde canlıların bulunduğu sonucuna da varmıştır. Yine Dole'nin hesaplarına göre, eğer bu gezegenler galaksi içinde düzgün olarak dağılmışlarsa, bize en yakını 27 ışık yılı uzaklıktadır ve dünyaya yüz ışık yılı uzaklıkta bir çevrede toplam olarak 50 tane yaşanabilir gezegen vardır.[1021]

Bu konudaki daha ayrıntılı bir hesaplamayı da Cornell Üniversite-

[1021] A.Sally Landsburg, Tanrıların Sırları, sh.23. Altın Kitaplar, Mart-1974

sinden Frank Drake yapar. Drake'nin denklemin önemli olan yönü yıldız ve gezegen astronomisinden organik kimyaya, evrimsel biyolojiden tarihe, siyasetten anormal psikolojiye kadar her alanı içermesidir. Bu denklemde:

N- Samanyolu Galaksisindeki yıldız sayısı

fp- Gezegen sistemi bulunan yıldızların oranı

ne- Belirli bir sistemde çevresel koşullar açısından yaşanmaya elverişli gezegen sayısı

fl- Hayatın başladığı ve yaşanmaya elverişli gezegenlerin oranı

fi- Akıllı canlılara ait hayat şekillerinin geliştiği gezegenler

fc- Haberleşebilecek teknik düzeydeki uygarlıkların geliştiği gezegenler

fl- Bir gezegenin ömrünü teknik uygarlığın süslediği ortalama süre olarak alınır ve denklem şöyle kurulur:

N=N.fpneflfifcfL

Bu denklemde yaklaşık olarak bilinen tek şey Samanyolu'ndaki yıldız sayısıdır ve bu rakam 400 milyar olarak kabul edilir. Diğer değerler bütünüyle tahminidir. Frank Drake bu denkleme yerleştirdiği rakamlarla Samanyolu Galaksisinde üzerinde hayat bulunan gezegen sayısını yüz milyon olarak hesaplamıştır.[1022] Siz daha farklı tahminlerde bulunarak ve bu rakamları kendinize göre düşünerek daha fazla ya da daha az sayıda gezegen sayısına ulaşabilirsiniz. Carl Sagan bu denklemdeki yaşanabilir gezegenlerin en yakın olanının iki yüz ışık yılı uzaklıkta bulunması gerektiğini belirtir.

Bu örneklerden de açıkça anlaşıldığı gibi bu konuda söylenilenlerin hepsi değişik tahminlere dayanan olasılık hesaplarından başka bir şey değildir. Üstelikte bu hesaplamaların önünde çok ciddi olmazlar vardır. Bunlardan birincisi evrenin ve galaksilerin akıl almaz genişlikleridir. Yapılan hesaplara göre evrende herbiri yüz milyar yıldızdan oluşan yüz milyar Galaksi vardır. Bunlardan biri olan bizim Samanyolu galaksimiz, çok daha büyük bir yıldızlar sis-

[1022] C.Sagan, Kozmos, sh.325-330

teminin küçük bir parçasıdır. Bu sistem yirmiye yakın galaksiden oluşur ve yarıçapı bir buçuk milyon ışık yılıdır.[1023] Bu haliyle bile evrendeki dev galaksilerin yanında son derece mütevazı bir büyüklüğe sahiptir. Örneğin Samanyolu'nun çekim gücünün etkisi altında saniyede 600 kilometre gibi bir hızla ilerlemekte olduğu Başak (Virgo) galaksisi topluluğunun bir ya da iki milyar ışık yılı büyüklüğünde olduğu sanılmaktadır.[1024] Samanyolu bir yandan saniyede 600 kilometrelik bir hızla Başak Galaksisine doğru ilerlemekte iken diğer yandan kendi etrafında da dönmekte ve bir dönüşünü 250 milyon yılda tamamlamaktadır. Bugün adına Nebula denilen bulutsu yıldızların bize uzaklığının sekiz milyar ışık yılı olduğunu düşünür ve bu bilgiye Andromeda takımyıldızındaki en yakın sarmal galaksinin bize uzaklığının iki milyon ışık yılı olduğu bilgisini ekleyecek olursak evrenin genişliği hakkında bir fikir sahibi oluruz. Evrenden kendi galaksimiz olan Samanyolu Galaksisine dönecek olursak; Güneşimizin Samanyolu Galaksisinin merkezine olan uzaklığının otuz bin ışık yılı olduğunu belirtmemiz yeterli olacaktır. Bu bağlamda ışığın saniyede 300 bin kilometre hızla hareket ettiğini, bu hızıyla dünyanın çevresini bir saniyede yedi kere dolaşabildiğini ama bu hızıyla bile Güneşten dünyaya ulaşmasının sekiz dakika sürdüğü bilgisini de yeniden hatırlatalım.

Olmazların ikincisi evrenin bu genişliğinden kaynaklanan uzaklıklardır. Yukarıda verdiğimiz örneklerde hesaplanan en yakın yaşanabilen gezegen için belirtilen 27 ışık yılı uzaklık ve dünyaya yüz ışık yılı uzaklıkta bulunduğu söylenilen diğer yaşanılabilir gezegenler için verilen yüz ışık yılı gibi uzaklıklar gelişmiş uygarlıklar için bile oldukça ciddi mesafelerdir. Dünyayla yakın bir temas için önce bu uzaklıkların aşılması gerektiği düşünülürse sözü edilen yaşanabilir gezegenlerinde gerçekten var olsalar bile bir anlamı kalmayacaktır. Konuyu şöyle bir örnekle açalım: İnsanoğlunun yaptı-

[1023] 1 ışık yılı, ışığın bir yılda aldığı yoldur ve 300.000 x 60 x 60 x 24 x 365 = 9.460.800.000.000 kilometreye eşittir.

[1024] Başak Galaksileri topluluğu bugünkü görünüşüyle bile en zengin galaksi topluluğudur. Sarmal, eliptik ve düzgünlükten uzak galaksileriyle bir mücevher kutusu gibi görünür. Bugünkü tahminlere göre saniyede 600 km'lik bir hızla Başak Galaksisine doğru yol almakta olan Samanyolu Başak galaksi topluluğuna ancak on milyar yıl sonra ulaşabilecektir. Ancak burada söylenilmesi gereken; Hubble'in ünlü kırmızıya kayma kuramına göre Başak galaksisinin de bizden uzaklaşması gerektiğidir.

ğı en hızlı araç olan Voyager ışık hızının on binde biri kadar bir hıza sahiptir. Buna karşılık Voyager'in on yılda aldığı yolu basit bir TV programı birkaç saatte alır. Bir TV programı yayını bittiği andan itibaren birkaç saat içinde Voyager'i Güneş Sisteminin sınırlarında yakalar ve onu geçerek yıldızlara doğru yönelir. Dünyadaki TV yayınlarının 1926 yılında başladığını kabul edecek olursak ilk TV yayınları şu anda 82 ışık yılı kadar bir uzaklığa ulaşmış demektir. Eğer Dole'nin dediği gibi 27 ışık yılı uzaklıkta zeki bir hayatın temsilcileri olsaydı çoktan bu yayınları almış ve bize hiç değilse radyo dalgalarıyla ulaşmış olmaları gerekirdi. Ya da bizden daha eski bir Uygarlığa sahip olan dünyadışı bir zekânın yaptığı TV yayınlarının çoktan bize ulaşmış olması gerekirdi.

Bu konudaki önemli sorunlardan bir başkası da kozmosta yer alan herşeyin büyük hızlarla hareket halinde olmasıdır. Bu nedenle dünya durağan bir gezegen değildir ve yüksek bir hızla uzayda yer değiştirmektedir. Çünkü Güneş Samanyolu galaksisinin merkezi etrafında saniyede 200 km gibi bir hızla dönerken gezegenlerini de birlikte sürüklemektedir. Bu harekete bağlı olarak dünyada saniyede iki yüz km'lik bir hızla uzay içindeki yerini değiştirmektedir. Bu da uzayda belirli bir yörünge üzerinde bir günde 17 milyon 280 bin km'lik bir yer değiştirme hareketi demektir.[1025] Çünkü günlük 17 milyon 280 bin km'lik bir hızla uzay içinde hareket eden dünya; diğer taraftan da Güneş'in çevresinde dönmek için saatte **107.200 km'lik bir hızla ilerlemektedir.** Bu da Güneş'in etrafında günlük 2.572.800 km'lik bir hızla yer değiştirmek demektir. Çünkü **dünyanın yörünge hızı da** sabit değildir. Güneş'e yaklaştığı dönemlerde dünyanın yörünge hızı artar, uzaklaştığı dönemlerde ise yörünge hızı azalır

Bundan çıkan sonuç ise birkaç yıl önce dünyanın koordinatlarını tespit ederek olası bir ziyarete hazırlanan uzaylı bir zekânın; aradan geçen birkaç yıldan sonra dünyanın yerini bulmasının hiç te kolay olmayacağıdır. Kaldı ki kendi gezegenleri de hareket halinde olması gerektiğinden kendi koordinatları da değişmiş olacak ve dünyayı

[1025] Bilim adamlarının söylediklerinde göre şimdiye kadar Güneş bu yörünge üzerinde yaklaşık yirmi kere dönmüş olmalıdır. Bu hesabın temelinde Güneş'in yaşının beş milyar yıl olduğu ve Güneş'in Samanyolu galaksisinin merkezi etrafındaki bir tur dönüşünün 250 milyon yıl olduğu tahminleri vardır.

ziyaret planları daha da zorlaşacaktır. Ayrıca yukarıda vurgulamış olduğumuz gibi Güneş gezegenleri de beraberinde sürükleyerek saniyede 200 km'lik bir hızla Galaksi merkezi etrafındaki yörüngesinde hareket halinde olduğundan; dünyayı ziyaret etmek isteyen uzaylı bir zekâ herşeyden önce saniyede 200 km'nin çok üstünde bir hıza sahip olmadıkça dünyaya yetişebilmesi de söz konusu değildir.

Olmazların bir diğeri de bütün teknolojik olanaklarımıza rağmen Güneş Sistemi dışında şimdiye kadar gerçek bir gezegen gözlemi yapılamamış olmasıdır. Yıldızların güçlü ışıklarının gezegenleri varsa bile onların gözlemlenmesini zorlaştırdığı doğrudur ve bu nedenle de keşfedildiği söylenilen gezegenlerin hiçbiri gerçekte gözlenmemiştir. Keşfedildiği söylenilen gezegenlerin varlığı, bağlı oldukları yıldıza yaptıkları kütle çekimsel etkiden çıkarsanmaktadır. Kullanılan yöntem Newton yasalarıdır ve sonuçlar sadece matematikseldir ama söylenilen görünmeyen bir gezegenin yörüngesinin belirlenmekle kalmayıp onun kütlesinin ve yıldızdan uzaklığının da tahmin edilebildiğidir.[1026]

Bu konuda söylenmesi gerekenlerden biri de gözlenilebilen evrendeki yıldızların büyük bir çoğunluğunun birbirinin etrafında dönen ikili yıldız sistemine sahip olmalarıdır. Bnary denilen bu ikili yıldız sistemlerinin gezegenleri yoktur. Olsa bile böyle bir yıldız sisteminde gezegen ya da gezegenler her iki yıldızın çevresinde dönmeleri gerektiğinden sahip olacakları garip yörüngeler bu gezegenlerde hayatın ne başlamasına ve ne de gelişmesine olanak tanımayacaktır.

Ama bu konuda asıl söylenmesi gereken yukarıda sunmuş olduğumuz tahmin ve hesaplamalarda Güneş ve dünyanın tipik örnekler olarak kabul edilmesidir. Bu gerçekten çok önemli bir konudur çünkü yapılan bütün bu olasılık hesapları Güneş ve dünyanın tipik örnekler olduğu düşüncesinden hareket eden görüşlerdir. Güneş Sistemi ve dünya tipik değil de "**özel**" bir örnek ise zaten yukarıda yapılan hesaplamalar da tahminlerde, olasılıklar da temellerinden yıkılıp gideceklerdir. Kaldı ki bu görüşlere temel olan çağdaş kozmolojinin bütünü ve özellikle de genişleyen bir evrenle Büyük Patlama da dâhil olmak üzere; uzak galaksilerin ışımasından elde edi-

[1026] Robert Osserman, Evrenin Şiiri, sh.7, Tübitak yayınları, Ekim-2005

len kırmızıya dönüş olgusunun Doppler etkisinden ileri geldiği temeline yaslanmaktadır. Bu kuramın bir şekilde eksik ya da doğru olmadığının anlaşılması durumunda bilimin elindeki bütün çağdaş kozmoloji de çökmeye mahkûmdur.

Bize göre ise ister dünyada başlamış olsun isterse dış uzaydan ithal edilmiş olsun hayatın bilgiyle bir ilgisi olmalıdır. Çünkü en basit canlının bile yaşayabilmek ve kendisini yeniden üretebilmek için belli bir bilgi birikimine ihtiyacı vardır. Konuyu şöyle açalım; bugün itibarıyla sahip olduğumuz bilgiye göre; bilgi biriminin ölçeği BİT'tir. Bir bitlik bilgi ise belirli bir soruya evet ya da hayır yanıtının verilmesiyle oluşur. Bu durumda bir virüsün yaşaması için ihtiyaç duyduğu bilgi yaklaşık olarak on bin bit kadardır ve kabaca bir hesapla bir kitap sayfasındaki bilgi kadardır. Bir virüs bu bilgiye sahip olmadan başka organizmaları hasta edemediği gibi kendini yeniden üretme becerisini de gösteremez. Açıkça görüldüğü gibi bir asalak olan virüs için bile bilgi yaşamsal bir gerekliliktir.

Virüs gibi asalak olmayan ve yaşamak için çalışmak zorunda olan bir bakteri ise bir virüsün sahip olduğu bilginin yüz bin katı kadar bir bilgiye sahip olmak zorundadır. Çünkü yapılan araştırmalara göre bir bakteri yaşayabilmek için yaklaşık olarak bir milyon bit civarında bir bilgiyi kullanmak zorundadır. Bakterinin ihtiyaç duyduğu bu bilgi ise yaklaşık olarak yüz kitap sayfasındaki bilgi kadardır. Tek hücreli bir Amip ise DNA'sında var olan 400 milyon bitlik bilgi birikiminin yanısıra yeni bir Amip üretebilmek için herbiri 500 sayfalık seksen cilt kitaba sığacak kadar bilgiyi karıştırmak zorundadır. Görüldüğü gibi en basit yapılı tek hücreli bir organizma bile en mükemmel cep saatinden daha karmaşık bir makinedir. Evrim Teorisine yürekten bağlı olan Carl Sagan bile bu konuda şunları yazar: **"Ne var ki saatlerin parçaları kendiliğinden biraraya gelmedikleri gibi, dedelerimizin saatleri de küçük aşamalarla kendiliklerinden bugünkü saatlere dönüşmezler. Saatin bir yapımcısı vardır. Atomlarla moleküllerin böylesine hayret verici karmaşıklıkta ve düzgün işleyişte organizmalar yaratmak üzere her nasılsa kendiliklerinden biraraya gelmelerine ihtimal verilmiyordu."**[1027]

Örneğimizi biraz büyütecek olursak bir Balinanın yaşayabilmesi

[1027] Carl Sagan, Kozmos, sh.43

için beş milyar bit kadar bir bilgi birikimine ihtiyacı vardır. Bu bilgi Balinanın genlerinde ve beyninde birikmiştir. Genetik bilgi beslenme, planktonu yağa çevirme ve dalış sırasında nefesi tutma gibi durumları kapsar. Beynindeki bilgi yani öğrenilebilen bilgi ise annesinin kim olduğunu bilme ya da dinlemekte olduğu şarkının anlamını kavrama gibi durumları içerir. Tipik bir Balina şarkısı 15 dakika ile bir saat arasıdır ve bazen bir şarkının her haliyle aynen tekrarlandığı bilinmektedir. Okyanus araştırmacısı Roger Payne iki yunus balığının dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar; 20 hertz dalga boyu üzerinden birbirleriyle haberleşebileceklerini saptamıştır.

Yetişkin bir insanında tıpkı Balinalar gibi beş milyar bit kadar bilgi birikimine ihtiyacı vardır. Hücrelerimizin herbirindeki bilgilerin toplamı olan hayat ansiklopedimizin bilgi birikimi 1000 kitap cildini dolduracak kadardır. Bir insan bedenindeki yüz trilyon hücrenin herbiri sizi bugünkü durumunuza getirmeye yönelik komple bir kütüphaneye sahiptir. İnsan vücudundaki her hücre, tek bir hücrenin birbiri ardına bölünmesiyle meydana gelir. Bütün bunları meydana getiren o bir tek hücre ise ana babanız tarafından üretilen tohumdur. O hücrenin her bölünüşünde sizin siz olmanızı sağlayan birçok embriyolojik aşamada ilk genetik bilgi ciltlerinin birer kopyası büyük bir sadakatle tekrarlanır durur. Bir insan bedenindeki atom sayısının tutarı ise yaklaşık olarak 10 üzeri 28'dir ve bu miktarı yazmak için bir sayısının sağına 28 tane sıfır eklemek gerekir. Bir insanın DNA'sında yazılı olan bilgi birikiminin toplamı ise normal konuşma dili temel alınarak hesaplandığında yaklaşık yüz kitap cildi tutarında bilgi demektir.[1028]

Açıkça görüldüğü gibi gerekli bilgiye sahip olmadan hayatın başlayabilmesi söz konusu değildir ve bir şekilde başlamış olsa bile; virüs örneğinde belirtmiş olduğumuz gibi yaşamak için gerekli bilgiye sahip olmadan hayatın kendini sürdürebilme olanağı da yoktur. Bütün bu anlattıklarımızdan artık şu sonucu çıkarabiliriz: Hayatın temeli bilgiye dayalıdır ve bu durumda hayat= bilgi diyebiliriz ama anlaşıldığı kadarıyla bilgi hayattan da önce gelmektedir. Çünkü bilgi olmadan hayatın olamayacağı bu kadar açık seçik bir

[1028] Carl Sagan, Kozmos, sh.53

bilgiyse eğer; artık hayatın nerede ve nasıl başladığını değil; bilginin nerede ve nasıl ortaya çıktığının tartışılması gerektiği açıktır.

Yukarıda örneklerini vermiş olduğumuz bu felaketçi esnafının son temsilcileri ise başta Velikovsky olmak üzere, Z.Sitchin ve onun Türkiye temsilcisi olan Burak Eldem'dir. Çünkü bunlardan son ikisi geleceğe dair felaket teorileri üretmektedirler. Geçmiş için üretilen felaket teorilerinden çok kısa da olsa söz ettik. Bunlara eklememiz gereken bir bilgi notunu da hemen belirtelim: Bu felaket teorileri başlangıçta; bilimin içinde düzgüncü-felaketçi görüşlerin bir çatışmasıydı. Yozlaşması ve para kazandıran bir meslek haline gelmesi, gerçekten ironik bir biçimde felaketçilerin düzgüncüler karşısında uğradığı kesin yenilgi sonrasında olmuştur. Bunun bir nedeni de geçmişte olagelmiş felaket senaryolarının kimsenin fazla ilgisini çekmemesi ve dolayısıyla "gelir getirici" bir iş olmadığının anlaşılmasıdır. Buna karşın geleceğe dönük felaket senaryoları; üstelik de yakın geleceği ilgilendiren müjdelerse, ciddi bir gelir her zaman söz konusudur. Bu ciddi getiri söz konusu olduğu sürece; kaçınılmaz olarak yeni felaket senaryoları üretilecek ve satılacaktır.

Ancak burada söz konusu olan ve gerçekten gözardı edilen; bu senaryoların üretilmesi ve satılmasından çok; bu senaryoların insanlar üzerinde yaptığı psikolojik ve sosyal tahribatlardır. Bu tahribat artık saklanamaz bir hale gelmiş ve sonunda dillendirilmeye başlanmıştır.[1029] Üstelik de geleceğe dönük bir senaryo; sadece bu özelliği nedeniyle bile; önce kanıttan, sonra mantıktan ve nihayetinde etikten yoksun olmaya mahkûm olduğu halde.

İşte bu nedenle çalışmamızın bu son bölümlerini yukarıda sözünü ettiğimiz bu modern falcılara ayıracağız. Bu değerli yapıtların içinde **"kanıt"**ı zaten aramıyoruz. **"Mantık"** ise arasak da bulamayacağımız bir olgudur ama; hiç değilse **"etik"** var mı yok mu ona bakabiliriz.

Bu bölüm için son söz: Galileo'nun **"Ben ne yapayım, dönüyor işte!"** dediği dünya; bütün bu felaket tellallarına rağmen yaklaşık beş milyar yıldan beri sağ ve salim olarak dönmeye devam etmektedir.

[1029] Tempo Dergisi, Tutkun Akbaş'ın yazısı, 21.10.04

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TANRI'NIN YAKIN DOSTLARI

Bu bölüme başlarken sizlere "Tanrı'nın yakın dostlarını" kısaca da olsa tanıtmamız gerekiyor. Aslında siz onları bu çalışmanın başından beri tanıyorsunuz ama biz yine de tanıtalım. Çünkü değerli insanlardır.

Elinde bir kalem olan ve kendini bir Yahudi Peygamberi olarak gören bir yazıcı, sanıldığından çok daha ilginç olabilecek işlerin altına imza atabilir. Çünkü elindeki kalemin ucunu sivriltip yazmaya başladığı zaman ne söyleyeceği de, nerede duracağı da kestirilemez. O artık aklına esen herşeyi yazabilir. Bu yazma işlemi sırasında lazım oldukça ne gibi icatlarda bulunacağı, bu icatları ne kadar abartacağı ve neyi ne kadar uyduracağı tahmin bile edilemez. Bu konularda onu bağlayan herhangi bir etik değer olmadığı gibi, söylemlerinin sınırı konusunda da bir endişesi yoktur.

Böyle bir yazıcının düş gücü sınırsız, icat yeteneği sonsuz, uydurma gücü ise bunlarında üzerindedir. Üstelik Tanrı vergisi bu yeteneklerini sonuna kadar kullanmaya da kararlıdır. Çünkü düş gücüyle icat yeteneğini en çok kullanan yazıcının en iyi Yahudi Peygamberi olacağı gibi bir saplantısı vardır. Bunun nedenlerinden birisi; Babil sürgününden sonra hiç yoktan yeni bir Eski Ahit yazabilmiş olan Ezra'nın, İsrailoğulları tarafından "**Allah'ın oğlu**" ünvanı ile şereflendirilmiş olması olabilir.

Bu nedenle o artık sıradan bir insan değil, bir ilahi varlık, bir melek, bir Nefilimdir. Hata yapması kanunla yasaklanmış olan Roma'daki Kardinal onun yanına bile yaklaşamaz. Çünkü o bir Yahudi olarak sadece Tanrı'nın oğlu değil; aynı zamanda Peygamber olarak Tanrı'nın yakın bir dostudur da. Bu çifte **ayrıcalığın sağladığı olanaklarla sadece Tanrıyla sohbet etmekle kalmaz; "Tan-**

rı'yı gördüler, sonra yiyip içtiler." örneğinde olduğu gibi birlikte yemeğe de katılabilir.[1030] Tanrıyla olan bu yakın dostluğu sayesinde yalnızca Tanrı'nın ne istediğini bilmekle kalmaz, Tanrı'nın "**aklından geçenleri**" de bilir. Üstelik bu konuda "**Tanrı şöyle düşündü**" ve sonra "**Aklından böyle geçirdi.**" diye yazabilecek cürete de sahiptir. Bir Yahudi Peygamberi için son derece olağan olan bu yakınlığı Roma'daki Kardinal hayal bile edemez.

Sahip olduğu bu ayrıcalık ve sınırsız güç ona aklına esen herşeyi söyleyebilme yetkisi de tanıdığından, Kadeş savaşı sırasında Hitit ordusunun karşısına yirmi bin asker çıkartabilen Mısır'dan tam olarak 603.550 adeti eli silahlı savaşçı yiğitlerden oluşan 4-5 milyonluk bir nüfus çıkartabilir. Bununla da yetinmez ve bu 4-5 milyonluk nüfusu tam kırk yıl boyunca çölde dolaştırabilir. Nasıl olsa yakın dostu olan Tanrı bu kırk yıl boyunca halkı için gökten ekmek yağdıracaktır. Bununla da kalmayacak ve gerekirse su bulacak, gerekirse halkı için savaşa da gidecektir. Bu savaşlardan birinde düşmanın üstüne iri iri taşlar atacak, düşmanın üstüne dolu yağdıracak, bir başka savaşta ise düşmanın üstüne eşek arısı göndermek zorunda kalacaktır. Açıkça görüldüğü gibi, bir Yahudi Peygamberiyle yakın dost olmak İsrail'in Tanrısı için bile kolay olmayan zahmetli bir iştir.

Kadın ve karpuz yaratmak ve sonra bu kadını eşeğe dönüştürüp üstüne binerek çarşıya gitmek sadece sınırlı güçleri olan bazı basit Hahamlar içindir. Oysa bir Yahudi Peygamberi elindeki kalemle cennetin sınırlarını bile çizebilir. Gerçi bu sınır Asurluları cennete komşu yapmaktadır ama bu o kadar da önemli değildir. Çünkü o şimdi Midyanlılardan ganimet olarak alınan tam 808 bin hayvanla, "**erkekle yatmamış**" 32 bin genç kızı saymakla meşguldür. Daha sonra da Süleyman'ın esenlik kurbanı olarak Tanrı'ya sunduğu 22 bin sığırla 120 bin davarı saymakla uğraşacaktır. Üstelik bundan sonra da Süleyman'ın sarayının günlük ihtiyacı olan 12 ton un ile 30 sığır ve 100 tane koyun temin etmesi gerekmektedir. Çünkü Süleyman'ın 700 tanesi "**Kral kızı**" olan karıları ve 300 cariyesi yemek beklemektedir. Burada ünlü Süleyman'ın ünlü sarayının uzunluğu 45 metre, genişliği ise 13 metre olan genişçe bir apartman dai-

[1030] Çıkış 24:11

resi kadar olmasının hiçbir önemi yoktur. Sonuç olarak bu sarayın ihtiyaçlarının karşılanması gerekmektedir. Üstelik daha sonra Eyüp'ün 4 bin koyunu, 3 bin devesi, 500 çift öküzü, 500 çift eşeği ve pek çok kölesi sayılmayı beklemektedir.[1031] Daha sonra da gidip Yahuda'nın 400 bin kişilik seçme savaşçısından oluşan ordusunun; İsrail'in 800 bin kişilik ordusuyla savaşına tanıklık edecektir.

Bu konudaki örnekleri daha da çoğaltabiliriz ama bu konuyu uzatmaktan başka bir işe yaramaz. Çünkü Messadıe ve daha başka birçok araştırmacı tarafından psikopatolojik bir hal olarak izah edilen bu garipsi haller, aslında bu kişilerin cahil kitlelere, en etkin şekilde hitap edebilme imkânlarını da verir. Bunun yolu da uyuşturucu kullanmaktan geçer çünkü; iyi bir Peygamber de olsa insan sürekli olarak düş göremez. Bu durumda iyi bir Yahudi Peygamberinin önünde iki seçenek vardır. Bunlardan birincisi; düş görmeseniz de görmüş gibi yapmak; yani uydurmak, ikincisi ise düş görmenizi sağlayacak bazı maddelere başvurmaktır. Bunlardan ikinci seçenek daha uygundur. Çünkü bu uyarıcı maddeler iyi bir Yahudi Peygamberinin söylemesi gereken bütün saçmalıkları hiç çekinmeden söyleyebilmesine olanak tanır.[1032]

Bu durumda bir Yahudi Peygamberi istediği kadar uydurabilir ve bu uydurmalarla hem güç hem para kazanabilir. Çünkü büyük bir çoğunluk hiç sorgulamadan bunları kabul edecektir. Bu uydurmalara inanmayan ve sorgulamaya kalkışan birkaç "**putperest**" ise, eğer çok istiyorlarsa gitsin Süleyman'ın karılarını saysınlar.[1033] Yahudi Peygamberlerinin temel mantığı budur.

İşte bu uyarıcı maddeler sayesinde böylesine muhteşem bir hayalgücüne ve uydurma yeteneğine sahip olan Yahudi Peygamberleri zaman geçip teknoloji ilerleyince koyun ve keçi saymayı bırakarak gezegenlere de el atacaktır. Bunlardan birisi; hiç olmayan bir Kızıldeniz geçişini sağlamak amacıyla önce Jüpiter'den bir gezegen

---

[1031] Eyüp, 1:3

[1032] Meselâ Nehemya bir gün halk içinde dolaşırken Babil için bir beddua yazıp Fırat nehrine atar. Bu cahil halk tarafından Babil'in yakında batacağının bir işareti olarak yorumlanır. İşaya ise, (uyuşturucu etkisi altında olduğu bir gün) sokaklarda tamamen çıplak olarak dolaşır. İşaya'nın bu sokaklarda çırılçıplak dolaşması da; İsrael devleti eğer Asurlulara karşı gelirse, durumun İşaya'nın görüntüsüne benzeyeceği şeklinde yorumlanır.

[1033] Yahudiler için Yahudi olmayan herkes putperest olarak kabul edilmektedir.

doğurtacak, sonra bu yeni doğmuş gezegenle dünyanın yörüngesinin kesişmesini temin edecek, böylece gezegenler arası bir yakın geçiş sonucu Kızıldeniz'i ikiye ayırarak Musa ve İsrail kavminin sağ salim karşıya geçmesini sağlamayı da başaracaktır. Ama asıl başarıyı bir savaş sırasında İsraillilerin kötü bir duruma düşmeleri sırasında Yeşu'nun; **"Ey Güneş dur Givon üzerinde ve Ay sende Apsalon vadisinde!"** diye acı acı haykırması üzerine, Venüs gezegenini yeniden yörüngesinden çıkarıp, dünyanın yörüngesiyle kesişmesini yeniden sağlayarak dünyanın dönüşünü yirmi saat süreyle durdurduğu zaman gösterecektir.

Sondan bir önceki marifeti ise bir Babil ilahisinden bir gezegen yaratmayı başarabilmiş olmasıdır. Üstelik bu gezegen sıradan bir gezegen de değildir. Tıpkı Kızıldeniz'in her 2500 yılda bir kere kendiliğinden ve muntazaman ikiye ayrılması gibi, Marduk adındaki bu hayali gezegende her 3600 yılda bir kere dünya yakınlarına gelmekte ve bize Tanrılar getirip götürmektedir. Bu Tanrılar da dünyada boş boş oturmamakta ve dünyadan altın çıkarıp kendi gezegenlerine taşımaktan vakit buldukları sıralarda **"İnsan"**da yaratmaktadırlar. Üstelik bu işi seri imalata kadar da ilerletmişlerdir. Bilinmeyen bir nedenle sembolü bir **"Haç"** işareti olan bu yabancı gezegenin normal sakinleri olan Tanrılar; sondan bir önceki gelişlerinde gökten bir Krallık indirmiş ve epeyce ince eleyip sık dokuduktan sonra, **"Davut'un soyunu"** seçerek bu Krallığı onlara vermiştir. Bütün bunları başarmak kolay bir iş değildir. Çünkü böylece Tanrıların seçtiği kavim olan İsraillilerin gelecekte dünyaya hükmedecek olan **"Büyük Yahudi Krallığının"** temelinde Tanrıların **(Tanrı'nın değil)** seçimi ve onayının var olduğu açıkça kanıtlanmış olmaktadır.

Buradaki tek sorun dünya üzerinde bir sürü gelişmiş ve yerleşik uygarlık varken; Tanrıların gelecekte kurulacak bir büyük dünya krallığı için neden keçi peşinde koşan göçebe bir kavmi seçmiş olduklarıdır.

Açıkça görüldüğü gibi eski Yahudi Peygamberlerinin bütün özellikleri hiç eksilmeden ve hatta zamanla daha da artarak günümüze kadar gelmiş bulunmaktadır. Bu sevindirici bir olaydır. Üzücü olan ise artık rüya tabirciliği, remilcilik ve falcılığın yanısıra kitap yazmaya da başlamalarıdır.

Bu saptamayı yaptıktan sonra şimdi artık modern zamanların Yahudi Peygamberlerine geçebiliriz. Ancak bunların sayısı neredeyse sınırsız olduğundan biz sadece çok başarılı iki isim üzerinde duracağız. Bunlardan biri Çarpışan dünyalar isimli ünlü kitabın yazarı olan Emmanuel Velikovsky'dir. İkincisi de "Alternatif Dünya Tarihi" veya "Dünya Güncesi" gibi isimlerle anılan eserlerin sahibi ünlü yazar Zecharia Sitchin olacaktır. Z.Sitchin üzerinde durmamızın nedeni ise ünlü yazarın izinden giden Burak Eldem'in yazdığı "Marduk'la Randevu" isimli kitap nedeniyle bu konunun yeniden gündeme getirilmiş olmasıdır.

EMMANUEL VELİKOVSKY

Emmanuel Velikovsky 1895 yılında Rusya'da doğmuş bir Yahudi'dir. Moskova Üniversitesi'ndeki Psikiyatri eğitimini 1921'de tamamlamış ve daha sonra Berlin'e yerleşmiş ama yaptığı iş doktorluk değil, "Scripta Üniversitatis" adında monografiler yayınlayarak Yahudi bilim adamlarını tanıtmaya çalışmak olmuştur. Doğal destekçileri arasında kendisi de bir Yahudi olan Einstein da vardır ve yazılarıyla Velikovsky'nin çalışmalarına "katkı"da bulunmaktadır. Berlin'den sonra Filistin'e yerleşmiş ama bir süre sonra Viyana'ya gitmiştir. Sonunda Amerika'ya yerleşecektir.

Tıpkı Z.Sitchin gibi kendisini inançlı bir Yahudi olarak tanıtan Velikovsky'nin Amerika'da yaptığı çalışmalar Yahudilik propagandasından başka bir şey değildir. Bunun içinde Eski Ahit'te yazılı olan Yahudilerin Mısır'dan Çıkış Hikâyesini **"ilahi"** sebeplere dayandırmak istemiş ve hiç olmamış olduğunu kanıtlarıyla birlikte ortaya koyduğumuz Mısır'dan Çıkış Hikâyesini göksel nedenlerle ilişkilendirmeye çalışmıştır.

Bizde pek bilinmez ama Velikovsky'nin akıl hocası da ünlü Edmund Halley'dir. Halley, Nuh tufanını **"Bir Kuyruklu Yıldızın rastlantısal şoku"** ile açıklamak isteyen ve **"Tarihi bir olayı, mistik olmayan bir yoldan, bir komet müdahalesi ile açıklamaya çalışan ilk insandır."**[1034] Halley'in yolundan giden Velikovsky'nin 1950 yılında yayınladığı **"Çarpışan dünyalar"** adındaki kitap

[1034] Carl Sagan, Kozmos,sh.115, Altın Kitaplar-1982, İstanbul

da işte bu çalışmaların bir ürünüdür.[1035] Bu kitapta, tüm Mısır'dan Çıkış Hikâyesinin doğru olduğunu, tüm belaların dünyaya çarpan bir Kuyruklu Yıldız sonucunda gerçekleştiğini yazar. Kuyrukluyıldızdan gelen tozun, suları kırmızıya dönüştürdüğünü, kuyrukluyıldızın yerçekimsel manyetik alanının, denizi ikiye ayırdığını, depremleri tetikleyerek felaketlere sebep olduğunu açıklamaya çalışır.

"Geniş halk kitlelerine hitap etmek üzere" hazırlanan bu kitap; Eski Ahitle ilgili bölümde belirtmiş olduğumuz Yahudi Peygamberlerinin sınırsız hayalgücü ve bunun da üstünde olan uydurma yeteneklerinin şaheser bir örneğidir. Üstelik de eski Yahudi Peygamberlerinin bu üstün yeteneklerinin hiçbir eksilme olmadan Velikovsky ve Sitchin gibi torunlarına da geçtiğinin bir kanıtıdır. Zaten hikâye de size çok tanıdık gelecektir.

Sitchin gibi Velikovsky'nin de bütün gayreti Eski Ahit'i doğrulamak içindir. Bütün bu gayretler aslında Eski Ahit'in doğrulanmaya ihtiyacı olan ve Sitchin'in deyimiyle "**savunulamaz**" bir kitap olduğunu da gösterir. Belki de bu nedenle Yahudi Peygamberleri Eski Ahit'i doğrulamak için herşeyi yaparlar. Bunlara yalan söylemek ve saçma sapan hikâyeler uydurmak ta dahildir.

Modern zamanların Yahudi Peygamberlerinden biri olan Velikovsky, ilk iş olarak Jüpiter gezegenini patlatmaya çalışır. Niyeti bu patlamadan bir gezegen elde etmektir. Çünkü Sitchin gibi dışarıdan bir gezegen ithal etmeyi akıl edememiştir. Giriştiği bu zorlu uğraşı sonunda Jüpiter gezegenini patlatır ve bu patlamadan nur topu gibi bir gezegen olan Venüs'ü elde eder. Hemen hemen bütünüyle hidrojenden oluşan Jüpiter'in bu işe uygun enerji kaynaklarının olmamasının Velikovsky için bir önemi yoktur. Üstelik neredeyse bütünüyle hidrojenden oluşan Jüpiter'den doğan Venüs'ün nasıl olup ta kayalık ve madeni bir yapıya sahip olduğu sorusu da bir önem taşımaz.[1036] Bunlardan daha da önemlisi, Jüpiter gibi bir dev patlarsa Güneş Sisteminin ne gibi felaketler yaşayacağı da Velikovsky için bir sorun oluşturmaz.

İşte yeni doğan ve alev alev yanan bu Venüs gezegeni, kendisine yerleşecek bir yer ararken karşısına dünya çıkar ve çarpışmalarına

[1035] Worlds in Collision

[1036] Venüs metal bir çekirdeğin üzerinde kayalık bir mantoya sahip olan bir gezegendir.

ramak kalır ama çarpışmazlar. Çünkü eğer çarpışsalar hikâye daha baştan batacaktır. Bunun yerine bir "**yakın geçiş**"le yetinirler. Ama bu yakın geçiş, her ne demekse "**atmosferik sürtüşmelere**" neden olmuştur. Bu sürtüşmeler dünya üzerinde birtakım felaketlere neden olur. Doğal olarak bu felaketlerden en çok etkilenen Mısır'daki kötü adam yani Firavun ve Mısırlılar olacaktır. Sonunda bu felaketler nedeniyle Kızıldeniz ikiye ayrılacak, Musa ve İsrailoğulları sağ ve salim olarak karşıya geçecek ve kurtulacaklardır. Musa ve İsrailoğullarını kovalayan kötü adamlar da boğulup gideceklerdir. Üstelik Velikovsky'ye göre bu felaketler dünyanın çeşitli yerlerinde izlenmiş ve çeşitli kaynaklarca kaydedilmiştir.

Bu felaketlerin yeryüzünün nerelerinde izlendiği, kim ya da kimler tarafından izlendiği, hangi kayıtlara geçirildiği ve bu kayıtların nerede olduğunu sormanın hiçbir anlamı olmadığını artık bilmekteyiz. Zaten bu hikâye için Velikovsky'nin çok sağlam ve güçlü bir kanıtı daha vardır. Çünkü Yunan mitolojisinde "**birden bire gökyüzünde beliren Tanrıça Athena'nın Venüs gezegeni olması ve Tanrı Zeus'un yani Jüpiter'in başından fırlamış olduğu**" açıkça yazılmaktadır.

İşte bu sağlam kanıta dayanarak Jüpiter'in başından fırlayan Venüs dünya üzerinde bazı felaketlere neden olarak Kızıldeniz'i ikiye ayırır. Musa ve İsraillilerin sağ ve salim olarak karşıya geçmelerini sağladıktan sonra gidip Güneş çevresindeki yerine yerleşir. Aradan biraz zaman geçer ve İsrail kavmi bütünüyle uydurulmuş yeni bir savaşa girer; savaşı kazanabilmeleri için tek çare günün biraz uzamasıdır. Bu nedenle Yeşu Peygamber "**Dur ey Güneş Givon üzerinde. Ve Ay sen de Ayalan (Apsalon mu sf. 190) vadisinde**" diye acı acı haykırmaktadır.[1037] Eski Ahit bu durumu aynen şöyle anlatır: "**Rab Amorluları İsrailliler önünde şaşkına çevirdi. İsrailliler de onları Givon'da büyük bir bozguna uğrattılar. Beythoron'a çıkan yol boyunca Azeka ve Makkeda'ya dek kovalayıp öldürdüler. Rab İsraillilerden kaçan Amorluların üzerine Beythoron'dan Azeka'ya inen yol boyunca gökten iri iri dolu yağdırdı. Yağan dolunun altında can verenler, İsraillilerin kılıçla öldürdüklerinden daha çoktu. Rab'bin Amorluları İsra-**

[1037] Yeşu, 10:12

illilerin önünde bozguna uğrattığı gün Yeşu halkın önünde Rab'be şöyle seslendi:

Dur, ey Güneş. Givon üzerinde

Ve Ay, sen de Ayalon vadisi'nde.

Halk düşmanlarından öcünü alıncaya dek Güneş durdu, ay da yerinde kaldı.Güneş yaklaşık bir gün boyunca göğün ortasında durdu, batmakta gecikti. Ne bundan önce, ne de sonra Rab'bin bir insanın dileğini işittiği o günkü gibi bir gün olmamıştır. Çünkü Rab İsrailden yana savaştı."[1038]

Hemen belirtelim ki Eski Ahit'in yeni tercümelerinde "Rabbin gökten iri iri dolu yağdırması" eski tercümelerde **"iri iri taş yağdırdığı"** şeklindedir. Ve aynen şöyle anlatılır: **"İsraelliler "Tanrı ve hizmetkârı Yeoşua için" çığlığı ile savaşa girdiler. Kenanlılar tam bir karmaşa içinde silahlarını yere atarak batıya doğru kaçtılar. Burada onları yeni bir felaket bekliyordu. Bet-oron'a doğru kaçarken, geçidin üst ve alt uzantıları arasında taş ve kaya yağmuruna tutuldular. Bu taşların boyları bir insanın fırlatabileceği ağırlığın çok üstündeydi."**[1039]

Anlatılan bu hikâyeye göre bu durumda Venüs'ün yapması gereken iş, dünyanın bir süre durmasını sağlayarak günün uzamasını temin etmektir. Yeni gezegen bu zor görevini başarıyla yerine getirir ve dünyanın dönmesini durdurur. Böylece gün uzayınca İsrailoğulları savaşı kazanır. Zaten anlaşılan gezegen, Yeşu'nun acı acı haykırmalarını duyduğu için koşa koşa gelmiştir. Arada yanlışlıkla olsa gerek; dünyanın ekseni üzerinde yana yatmasına ve bunun sonucu olarak "insanlığın sonu" demek olan kutupların yer değiştirmesine de neden olacaktır. Ama savaş durumlarında böyle küçük kazalar ve aksilikler olacaktır elbette.[1040]

[1038] Yeşu, 10:14

[1039] www.seviyon.com/seviyon_post.asp

[1040] Zecharia Sitchin ustası, ırkdaşı ve meslektaşı Velikovsky'nin bu uydurmalarını desteklemek için aynı tarihte dünyanın öbür tarafında yani Amerika'da Güneş'in doğmasının yirmi saat kadar geciktiğine dair kanıtlar bulduğunu ve bu kanıtların Maya kayıtlarında yazılı olduğunu söyler. Kolayca tahmin edileceği gibi bu kanıtlar bulunamamıştır. Tubitak'tan Dr. Varol Keskin Maya kaynaklarında böyle bir bilginin bulunmadığını sözünü ettiğimiz makalesinde açıkça bildirir.

Gezegenler arasında meydana gelen bu türlü yakın geçişler bir çarpışma kadar tehlikeli işlerdir. Hem dünyanın manyetik kutupları, hem dünyanın kendi ekseni etrafındaki dönüşünü ve hem de dönme hızı üzerinde güçlü etkilerde bulunur. Bu da dünya üzerinde gerçekten çok büyük felaketlere neden olabilecek ve küçümsenemeyecek etkilerdir.[1041]

Kutuplar yer değiştirince savaşı kazanan kahraman İsrailoğullarının nasıl hayatta kalabileceği gibi önemsiz soruların ise elbette ki sorulmaması gerekir. Zaten hikâyenin bu ikinci kısmının da güçlü ve sağlam bir kanıtı vardır: Yunan mitolojisindeki Homeros'un İlyada Destanı.

Bu arada hızını alamaz ve Mısır'dan çıktıktan sonra 40 yıl boyunca çölde dolaşan İsrail kavmine, Tanrı'nın gökten ekmek yağdırması olayını da bu yakın geçişe bağlar. Velikovsky'ye göre; Venüs'ün kuyruğunun dünya atmosferi ile tepkimeye girmesi sonucu karbonhidrat oluşmuş ve bu karbonhidratlar da gökten ekmek olarak düşmüştür. Ama yine yalan söylemekte ve açıkça hile yapmaktadır. Çünkü böyle bir etkileşim gerçekten olmuş olsa bile; sonuç olarak karbonhidrat değil, hidrokarbon bileşimleri oluşturabilir. Velikovsky olası hidrokarbon bileşiklerini, karbonhidrat olarak değiştirmiştir. Gerçi bu ifade Kutsal Kitap'ta; **"Size gökten ekmek yağdıracağım."** diyen ve bu sözünü tutmak için kırk yıl boyunca gökten ekmek yağdıran İsrail Tanrısını yalancı çıkarmakta ve gökten ekmek yağdıranın Tanrı değil; Venüs gezegeni olduğunu da belirtmektedir ama İnançlı Yahudi Velikovsky için bu da önemli değildir.

Velikovsky'ye göre, volkanik bir dağ olan Sina dağı tam o sırada patlamış ve gündüz duman, gece ışık şeklinde İsrail kavmine yol göstermiştir. Dolayısıyla İnandığı kitap olan Eski Ahit'te yazıldığı şekliyle, "**Gece gündüz ilerlemeleri için, Rab gündüzün bir bulut sütunu içinde yol göstererek, geceleyin bir ateş sütunu içinde ışık vererek onlara öncülük ediyordu.**"[1042] ayetini de yok sa-

[1041] M.Ö. 14. yüzyılda dünyanın döndüğü biliniyor muydu sorusu yanıtsız kalmaya mahkûmdur.

[1042] Mısır'dan çıkış, 13:21

yarak hem yol gösteren Tanrı'yı hem de bunu yazan kutsal kitabı inkar etmektedir.[1043]

Zaten Jüpiter'den bir Kuyruklu Yıldız elde etmek kendi fikri değildir. Bu düşünce, Fransız gökbilimci ve matematikçisi Kont Louis Lagrange, İngiliz gökbilimci Richard Proetar ve Velikovsky'nin çağdaşı olan Rus gökbilimci Vsekhsvuyatsky gibi gökbilimcilerin Kuyruklu Yıldızların Jüpiter gezegeninden kaynaklandığına ilişkin teorilerine dayanmaktadır Buna ek olarak, kitabın bütün temelini de İpuwer papirüsünde yazılanlar oluşturur Mısır'ın eski hanedan dönemine ait bu papirüs 1828 yılında bulunmuş ve halen Hollanda'nın Leiden Müzesi'nde sergilenmektedir. Akademisyenler birtakım felaketlerden bahseden bu papirüsün bir bilmece veya kehanet olduğunu düşünmektedirler. Üstelikte Velikovsky'nin bilmediği bir şey daha vardır. İpuwer papirüsü Velikovsky'nin sözünü ettiği zamandan çok daha öncesine Mısır'da altıncı hanedan zamanında yani İ.Ö.2375-2181 yıllarına ait bir metindir. [1044]

Velikovsky'nin bu kitabı bilim dünyasında gerçek anlamda küçük bir kıyamet kopmasına neden oldu. Bilim adamlarının tepkilerinin şiddeti, kitap da ileri sürülen görüşlerin saçmalığı ile doğru orantılı idi. Çünkü Eski Ahit'i doğrulamak adına uydurulan bütün bu saçmalıkların yalnızca bilimle değil, bilinen ve kayıt altına alınan hiçbir tarihsel bulguyla da uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Örneğin Velikovsky'nin Jüpiter'i patlatarak elde ettiği Venüs gezegeni çok daha eski Mezopotamya kayıtlarında bile vardı. Ayrıca Velikovsky'nin Venüs'e yaptırdığı hareketlerin Gök mekaniğine bütünüyle aykırı bir seri manevralardan oluşması da gökbilimciler için kabul edilemez bir şeydi. Ne kadar doğrudur bilinmez ama bilim adamlarının bu tepkisinin kitabın yayınlanmasına bir süre engel olduğu da söylenir.

Bizde de Velikovsky'nin bu görüşlerine katılan ünlü bir yazar vardır. Marduk'la Randevu isimli kitabın yazarı olan Burak Eldem bu konuda şunları yazar: **"dünyanın farklı yerlerinde 'kutuplaşma-savaş-ölüm' yeniden doğma temaları vurgulanarak anlatılan mitler, bu sıradışı olayın Venüs'ün yörünge değiştirmesiyle so-**

[1043] Buradaki "Sütun" sonradan düzeltilmiştir. Eski tercümelerde "direk" şeklindedir.
[1044] G.Messadie, Şeytanın Genel Tarihi, sh.543

nuçlandığına dair ipuçları sunar. Böyle büyük ve güçlü bir karşılaşmayı, ancak bir tek gökcismi gerçekleştirebilir. Varlığı ile kuşkular her geçen gün azalmaya başlayan efsanevi Onuncu gezegen."[1045]

Eldem, var olduğunu iddia ettiği mitlerin hangileri olduğunu belirtmez. Çünkü yokturlar. Carl Sagan'ın belirttiğine göre o sıralarda **"Volkanların patlaması ya da sel baskınlarının sık tekrarlanışına ilişkin görüşü doğru çıkaracak jeolojik kanıt yoktur."**[1046] Üstelik B.Eldem de bunu bilmektedir. Çünkü Sagan'ın sözünü ettiğimiz kitabının aynı sayfasından alıntılar yapmış ama işine gelmediği için bu cümleyi görmezden gelmiştir.

Ayrıca Eldem'in bu yazdıkları okuyucusunun zekâsına hakaret etmekten başka bir şey değildir. Bunu Velikovsky'nin görüşlerine katıldığı için değil, kendi tezine ters düştüğü için söylemekteyiz. Nedir Eldem'in teorisi? İ.Ö. 1649 yılında Marduk dünyaya yaklaştı bu nedenle Thera volkanı patladı.dünyada doğal felaketler meydana geldi ve bu felaketler İsrail kavminin Mısır'dan çıkışını tetikledi..Bu olayların olduğu yıl da M.Ö.1649 yılıdır. Marduk'un 3661 yıllık yörüngesini bu tarihin üzerine eklersek; demek ki Marduk'un yeniden geleceği yıl da 2012'dir.

Peki Eski Ahit'te iddia edilen Venüs'ün dünyayı durdurması olayı ne zaman olmuştur? İsrailoğulları Kenan ülkesine yerleşmeye başladıktan sonra ve Yeşu zamanında. Yani genel kabule göre İ.Ö. 13. yüzyılda. Bundan çıkan sonuç ise şudur: Eğer Marduk varsa, ya M.Ö.1649 yılında gelmemiştir ya da M.Ö.13. yüzyılda Yeşu zamanında gelmiştir. Bunun ikisi birden doğru olamayacağına göre birisi yanlıştır. Kaldı ki Eldem'in verdiği tarihleri birebir doğru kabul etsek bile bu sonuç değişmemektedir. Thera'nın patlamasıyla İsrail kavminin Kenan'a yerleşmesi arasında ciddi bir zaman farkı vardır.

Üstelik şu sözlerde Burak Eldem'e aittir: **"Mezopotamya yazıtlarında Venüs'ten söz edilmektedir. Bu yazıtlar Velikovsky'nin Venüs'ün Komet'ten (Kuyruklu Yıldız) bir gezegene dönüştüğünü söylediği tarihten öncesine rastlar. Bir hayli eliptik yörüngeli bir cismin, bugün dairesel biçime çok yakın olan Ve-**

[1045] Eldem, Marduk'la Randevu, sh.424
[1046] Carl Sagan, Kozmos, sh.115

nüs'ün yörüngesine öyle çabuk geçmesi olanak dışıdır."[1047] Eldem'in bu iki farklı ifadesi arasında ise sadece altı sayfa vardır. Altı sayfa önce "Venüs'ün yörünge değiştirdiğini ve bunu ancak onuncu gezegenin yani Marduk'un yapabileceğini" söyleyen yazar; altı sayfa sonra da "bunun olamayacağını" söylemektedir.[1048] Bunun adı ya ne yaptığını bilmemek ya da okuyucuyu aptal yerine koymaktır.

"Venüs'ten ilk defa İ.Ö. 3000 yıllarında söz edilir. Eski Mısırlılar Venüs'e "Vennü-Hesiri" yani Osiris'in kuşu adını vermişlerdir. Babil'de ise Anadid olarak adlandırılmıştır."[1049] Yani Venüs yaklaşık 5 bin yıldan beri bilinmekte ve yörüngesinde dolaşmaktadır. Bilinmesini de doğal olarak parlaklığına borçludur. Günümüze ulaşan en eski gökbilimsel belge olan ve İ.Ö. 7. yüzyıla ait olduğu sanılan Ammisadıga tabletinde; İ.Ö. 1700-1400 yılları arasında, Babillilerin yaptıkları Venüs gözlemlerinden de söz edilir. Eski Yunan'da Sabahyıldızı olarak görüldüğünde Phosphoros, akşam yıldızı olarak görüldüğünde ise Hesperus olmak üzere iki ayrı adı vardı. Çünkü bilge Grekler bu ikisinin ayrı gezegenler olduğunu sanıyorlardı. İlk çağ dünyası bu iki gezegenin aynı gökcismi olduğunu Pisagor sayesinde öğrenebilmiştir. Türklerde Gök Göbeği, Çivi, Gök Çivisi, Kırgızlarda Demirkazık, Moğol ve Tunguzlarda Altın Direk, Roma Astrolojisi'nde Lucifer olarak bilinir. Halk arasındaki adı Çolpan veyahut Çoban Yıldızı'dır.Dolayısıyla da Velikovsky'nin bu konuda bütün söyledikleri; Eski Ahit'i doğrulamak çabasıyla uydurduğu saçmalıklardır.

Bizim merak ettiğimiz konu bütün bunların nasıl olabildiği değildir. Koskoca bir Mısır'dan Çıkış Hikâyesini uydurma yetenek ve becerisine sahip Yahudi Peygamberlerinin; Velikovsky ve Sitchin gibi yetenekli torunları da elbette onlardan aşağı kalmayacaklardır. Elinde kalem olan bir Yahudi Peygamberinin hayalgücünün sınırsızlığını yakından bildiğimiz için bütün bu olup bitenleri de sorgulamıyoruz.

Bu hikâyenin sahibi, yazarı ve mucidi olan Velikovsky "geniş halk

[1047] Eldem, Marduk'la Randevu, sh.430
[1048] Eldem, Marduk'la Randevu, sh.424 ve 430
[1049] A.Avedisyan, Evrende En Büyük Sır, sh.124, Sümer Yayınevi

kitlelerine hitap ettiği için" çok konuşulan bu değerli eserinden sonra, bunun gibi üç değerli eser daha yazmış, birçok konferans vermiş ve gerçekten verimli bir ülke olan Amerika'da görevini yapmış mutlu bir Yahudi olarak 1979'da atalarına kavuşmuştur.

Velikovsky ölerek atalarına kavuşmuştur ama arkasında da bir soru bırakmıştır. Soru şudur: Neden neredeyse bütün Yahudi yazarları Kızıldeniz geçişini doğrulamaya çalışırlar? Neden bu konuda bu kadar çok kitap yazar, bu kadar çok film yaparlar? Neden gelip gelip Kızıldeniz'de araştırmalar yaparlar? Yapmakla da kalmaz, olmayan bir Kızıldeniz geçişinin, olmayan Firavununun, olmayan ordusunun, olmayan savaş arabalarının, olmayan tekerleklerini bulurlar? Bulmakla da kalmaz dünya basınında haber yaparlar?

Bizim asıl merak ettiğimiz ve gerçekten öğrenmek istediğimiz bir tek konu vardır. O da hani şu durdurdukları dünya vardı ya; işte onu nasıl tekrar döndürdükleridir.

"**Üfürmüş**" olabilirler mi?

ZECHARİA SİTCHİN

1960'ların sonlarında yeni bir isim ortaya çıktı. Erich Von Daniken. Esin kaynağının Velikovsky'nin tarzı olduğu açıktı ama herhangi bir propaganda yapmadığı gibi bütünüyle de uydurmuyordu. Somut şeyler göstererek "**Bu ne?**" diye soruyordu. Üstelik Eski Ahit gibi sonsuza yakın bir malzeme deposu da elinin altındaydı. Özellikle de Hezekiel'in kitabı. Vardığı sonuçlar ne kadar havadan olursa olsun iyi bir araştırmacıydı. Dünyayı geziyor, arayıp buluyor ve soruyordu. Kullandığı malzeme daha çok yeryüzünde bulunan çok eski yapılar ve Tevrat'ta yazılanlardı. Eski Ahit'in Hezekiel kitabında bulunan metinleri inceliyor, teknisyenlere de incelettiriyor ve bunlardan yola çıkarak bilinmeyen bir tarihte uzaydan gelenlerin dünyaya indiğini, insanlarla konuştuğunu, bazı izler bıraktıklarını iddia ediyordu.

İlk kitabı olan "**Tanrıların Arabaları**" bütün dünyada liste başı olmuştu. Türkçeye çevrildiği zamanda rekor sayıda baskı yapmış ve satış rekorları kırmıştı. Çünkü yeni şeyler söylüyor ve mesela Paskalya adasında bulunan dev heykelleri göstererek "**Bunları kim yaptı?**" diye soruyordu. Kitaplar birbirini izledi ve Daniken nere-

deyse yalnızca soru sorarak bir servet kazandı. Aslında doğru dürüst bir teorisi de yoktu. Sonunda kendini tekrar etmeye başladı çünkü eldeki malzemenin kıtlığı bunu kaçınılmaz kılıyordu.

Ne var ki yol açılmış, burnu hassas olan insanlar paranın kokusunu almışlardı. Daniken'i yüzlerce yazar ve ticaret erbabı izledi. Bermuda Şeytan Üçgeninden, Amerikalıların elinde esir bulunan uzaylılara kadar akla hayale gelmeyecek yüzlerce masal yazıldı ve satıldı.

İşte Zecharia Sitchin de bu hassas burunlu masalcılar kervanına katılan ticaret erbabı yazarlardan biridir. Velikovsky'nin bile, sözünü ettiğimiz değerli kitaplarla nasıl ünlü ve zengin olduğunu anlaması biraz zaman aldığı için olsa gerek; masalcılar kervanına katılması da biraz gecikmelidir.

Bu gecikmenin getirdiği telaşla, Velikovsky'nin teorisini olduğu gibi almış, bunun üzerine Daniken'in uzaylılarını eklemiş, bir başka saçmalık olan Satanist düşünce biçimini sonuna kadar kullanarak bu uzaylıları Tanrılaştırmıştır. Zaten Satanistlerle aynı tezi kullanmaktadır. Velikovsky'deki Homeros'un İlya da Destanı yerine Babil söylencesi Enuma Eliş'i, Tanrı Zeus'un yerine de Babil Tanrısı Marduk'u yerleştirince 12.Gezegen adındaki kitap neredeyse kendiliğinden ortaya çıkmıştır. Masalcılar kervanına gecikmenin getirdiği telaş bu kitabın her yerinde görülür. Zaten biraz sonra kanıtlayacağımız gibi herşeyden önce yazarın kendisi bile kitabından emin değildir.

Sitchin, ilginç bir kişiliktir. Örneğin kitapları başta olmak üzere hiçbir yerde doğru dürüst bir biyografisini bulamazsınız. Katıldığı söylenen bir iki konferans da olmasa böyle bir insanın yaşadığına dair bir iz bile yoktur. Kendi adını taşıyan internet sitesi de buna dâhildir ve internette küçük bir araştırma yapan herkes bunun böyle olduğunu görebilir.

Ama bu küçük araştırmayı yapan herkes, doğru dürüst bir biyografisi olmadığını belirttiğimiz Sitchin hakkında şunları da görebilir:

- Mezopotamya'daki bütün kazı alanlarında bulunmuş büyük usta.
- Bütün batı dillerinin yanısıra antik dillerin neredeyse hepsini çok iyi bilen büyük usta.

- Sitchin büyük bir bilim adamıdır ve dünyanın her yanında, akademik çevrelerde sevgi ve saygıyla anılır.
- Yaşamının otuz yılını Mezopotamya uygarlıklarına ait çivi yazısı ve tabletlerin deşifre edilmesine harcayan büyük usta.
- Daniken gibi bir amatöre kolayca sataşabilenler Sitchin gibi bir ustaya pervasızca yaklaşamıyor.
- Tevrat'ın gizemli bölümlerinin deşifresiyle birleştiren Sitchin usta
- İbrani teolog, Sümerolog, antik diller uzmanı
- Mitoloji uzman
- Yahudi yazar ve Sümerolog
- NASA'nın gizli danışmanı

Bütün bunlar bir tek internet sitesinden alınan örneklerdir.[1050] Doğru dürüst bir biyografisi olmayan bir yazar hakkında bu bilgilerin nasıl ve nereden öğrenildiği ya da bu bilgilerin kimler tarafından insanların kulaklarına üflendiği ayrı bir merak konusudur. Çünkü bu bilgilerin hangi kaynaklardan alındığı bilinmemekte ama **"Şeyh uçmaz, müridi uçurur."** atasözü için tam bir örnek oluşturmaktadır.

Zecharia Sitchin'in bir Yahudi olduğu dışında bu bilgilerin hiçbiri doğru değildir. Çünkü Z.Sitchin hakkında bilinenler Rusya'da doğup Filistin'de büyüdüğü ve Kudüs'te bir Ruhban okuluna gittiğinden ibarettir. Bu Ruhban okulunun ne adı bilinir ne de statüsü. Daha sonra Londra Üniversitesi'nde ekonomi tarihi okuduğu söylenir. Londra'dan sonra İsrail'e dönerek birkaç yıl gazetecilik yaptığı ve daha sonra Amerika'ya yerleştiği de bu söylentiler arasındadır. Ünlü yazar hakkında bilinenler bunlardan ibarettir. Bu bilgi de çeşitli kaynaklarda virgülüne kadar aynı olan ve tek el' den yazılıp dağıtıldığı açıkça belli olan İngilizce yazılmış birkaç satırdan ibarettir.[1051]

[1050] www.eksisozluk

[1051] www.siriusufo.responder.asphtlm; www.wikipedia.org/m/index www.ufoevidence.org; www.mustae.com/restricted/streams www.intertradion.com/contribulor

Açıkça görüldüğü gibi bazılarının "Alternatif Dünya Tarihi" dediği dokuz kitaplık bir Dünya Güncesi yazmış olan ünlü yazar nerdeyse kimliksiz diyebileceğimiz bir adamdır. Mesela nerede ve ne zaman doğduğu da bilinmez. Bir tek kaynak 1921 ya da 1922'de Azerbaycan'ın Bakü şehrinde doğmuş olduğunu "**ihtiyatla**" bildirir. Okuduğu iddia edilen Londra Üniversitesine gerçekten gidip gitmediği, bu okulu bitirip bitirmediği, İsrail'e ne zaman dönmüş olduğu da bir sırdır. İsrail'de ne kadar kaldığı ve hangi gazetede kaç yıl süreyle çalışmış olduğu da bilinmez. Bu süre bütün kaynaklarda "**for many years**" seklindedir. Amerika'ya ne zaman ve neden gittiği de bilinmez. Yine bütün kaynaklarda aynı olan "**He now lives and writes in Newyork.**"ifadesinden Newyork'ta yaşadığına dair doğruluğu bilinemeyen bir bilgi kırıntısı ediniriz.

Bütün bunlardan çıkan sonuç ise, Sitchin'in ne bir akademisyen ne de bir bilim adamı olduğudur. Ekonomi tarihi okuduğuna göre de ne bir teolog ne de bir Sümerolog'dur. Mezopotamya da hangi kazı alanlarında ne zaman ve hangi görevle bulunduğu da bilinmediğine göre bu konudaki uzmanlığı da bir hayal ürünü olsa gerektir. Antik diller uzmanlığı bir yana Sümerce bildiği bile şüphelidir. Böylesine kimliksiz bir adamın Yahudi olup olmadığı bile tartışmaya açıktır. Çünkü Yahudiliğin kutsal kitabı Eski Ahit'in; kendinden daha eski Mezopotamya metinlerinden derlendiğini ve "**savunulamaz**" bir kitap olduğunu yazan da bu Sitchin'dir. Şark kurnazlığıyla desteklenmiş bir bezirgân tavrıyla, işine gelen herşeyi kullanmakta bir sakınca görmez. Sitchin'e göre, hem Kutsal Kitap haklıdır hem de Darwin'in Evrim Teorisi. Oysa bilindiği gibi bu ikisinin biraraya gelebilmesi bile söz konusu değildir. Çünkü birisi yaratılışı diğeri evrimleşmeyi savunur. Yaratılışı ve evrimi birbirine karıştıran bu melez düşünce; bir tuhaflık anıtı olmakla kalmaz Sitchin açısından düpedüz inkârdır da. Çünkü eğer bilimsel gerçek olarak takdim ettiği Evrim Teorisini kabul ediyorsa yaratılışı anlatan Yahudi dinini kabul etmiyor demektir.

Buna rağmen bütün kitap boyunca akıl almaz bir ısrarla Yahudi propagandası yapmakla kalmaz, Sümer mirasını da Abraham aracılığı ile İsrail kavmine aktarma çabası gösterir. Bunun için de

Abraham'ın babasını eski bir Sümer şehri olan Ur'a yerleştirmekle kalmaz Abraham'ın babası Terah'ın "**Sümer Kraliyet ailesinden soylu bir Rahip olduğu**" yalanını da uydurarak yalanlarına bir yenisini katar. Bu kuyruklu yalana göre Abraham da Sümer Kraliyet ailesine mensup bir soylu olmaktadır. Dolayısıyla da Sümer'in kültür mirası da Abraham aracılığı ile İsrail kavmine geçmektedir. Bu miras nedeniyle de İsrail kavmi, Tanrı'nın seçmiş olduğu kavimdir.

İcat ve uydurmaları ile ünlü Yahudi Peygamberleri bile bu kadar ileri gitmemişlerdir. Bu nedenle de Sitchin'in inandığını varsaydığımız Eski Ahit böyle bir iddia da bulunmaz. İlgili bölümde de vurguladığımız gibi, Eski Ahit'te yazılan sadece Terah'ın "**Keldanilerin Ur şehrinden ayrılıp Harran'a gittiğidir.**"[1052] Yani Abraham'ın Sümer Kraliyet ailesinden soylu bir Rahip olduğundan Kutsal Kitap Eski Ahit'in bile haberi yoktur.

Bu durumda ya Kutsal Kitap doğru yazmamakta ya da Sitchin yalan söylemektedir.

Sitchin, Mezopotamya metinleri dediği kil tabletleri de işine geldiği gibi kullanmakta bir sakınca görmez. Bu nedenle çoğu zaman çevirileri saptırmakla kalmaz, işine gelmeyen bölümleri de görmezden gelerek yok sayar. Örneğin Enuma Eliş'i nasıl tanınamaz hale getirmiş olduğunu da görmüş bulunuyoruz. İşine geldiği gibi çarpıtarak yorumladığı bu Mezopotamya metinlerini üstelik de bu tanınamaz halleriyle "**mutlak doğru**" olarak sunar. Üstüne üstlük bunu yapmak için yalan da söyler. Bu yalanlarından biri de 12. Gezegen adındaki kitabında Sümer gök haritası diyerek sunduğu şeylerin kendi çiziktirdiği iki basit kroki olmasıdır.[1053]

Sitchin'in marifetleri bu kadar da değildir. Bir yandan Mezopotamya metinlerini birbirine karıştırırken bir yandan da Uzaydan, Güneş Sisteminden, gezegenlerden, yörüngelerden söz eden Sitchin; bütün bu konular hakkında son zamanlardaki bütün gelişmelerden habersizdir Kelimenin tam anlamı ile yüzyıl kadar gerilerde bir yerde takılıp kalmıştır. Bu takılıp kalmanın tanığı da 12.Gezegen adındaki kitabında sunduğu kaynakçadır. Bu kaynak-

[1052] Yaratılış. 11:31
[1053] Sitchin, 12.Gezegen, sh.229

çada gösterdiği eserlerin tam 37 tanesi 1940 yılı öncesine aittir. 9 tanesi ise 1800'lü yılların tarihini taşımaktadır.[1054]

İnanılacak gibi değildir ama adeta yeniden yazarak tanınamaz hale getirdiği Enuma Eliş için kullandığı kaynak Erich Ebeling'in 1939 tarihli Almanca tercümesidir. Mezopotamya metinleri için çok sık başvurduğu kaynaklar olan Leonard W.King'in The Assurian Language (Asurların dili) adındaki eseri1901 tarihli, The Seven Tablets of Creatin (Yaratılışın Yedi Tableti) 1902 tarihli, Babylonian Religion and Mithologia kitabı ise 1899 tarihlidir.

Sitchin'in Sümerler için gösterdiği kaynaklardan George A.Barton'un The Royal Inscription of Sumer and Akkad adlı eseri 1929, Edvard Chiera'nın Sumerian Religous Texts adlı eseri 1924, Charles F.Jean'ın La Religion Sumerienne kitabı 1931, Srephan Langdon'un Sumerion and Babylonian Psalma kitabı 1909, Tammuz and Isthar 1914, Enuma Elish, The Babylonian Epic of Creation 1923, A.H.Sayce'ın The Religion of The Babylonians kitabı 1888, George Smith'inThe Chaldean Account of Genesis kitabı 1888, Campbell R.Thompson'un Nineveh and Babylon kitabı 1900, François Dangın-Thureau'nun Les İnscriptions de Sumer et Akkad adındaki kitabı ise 1905 tarihlidir.

Bunlar Sitchin'in nerelerde takılıp kaldığını açıkça ortaya koyar ama bundan daha garip olanı bilimi ve gelişimi bunca geriden izleyen bir yazarın görüşlerinin insanlara "Alternatif Dünya Tarihi" veya "Dünya Güncesi" gibi isimler altında pazarlanmasıdır.

Bu konuyla ilgili olarak ünlü Sümerolog N.Kramer'in şu sözlerine yer vermemiz gerekir."**1950-80 yılları arasında 60'dan fazla çalışmam olmuştur. Bunlardan 12 kitap, bilimsel metin araştırmalarından çıkarılan sonuçları kapsamaktadır. Bu çalışmaları hazırlarken insanlığın yazılı tarihinde değerli sayılacak *"yeni ilkler"* meydana çıktı. Bunlar arasmdan çok önemli olan 12 tanesini bu kitabın 3. baskısına ekledim."**[1055]

Uzayla, gezegenlerle, yörüngelerle bir ilgisi olmayan bir Sümerolog olan Kramer'in bu sözleri neden Kramer'in bilim adamı;

[1054] Sitchin, 12.Gezegen, kaynakça
[1055] Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, 3.baskıya önsöz

Sitchin'in ise bir şarlatan olduğunu açıkça ortaya koyar. Konusundaki uzmanlığı tartışılmaz olan Kramer kitabı basıldıktan sonra bu konuda yeni bilgiler ve gelişmeler olduğunu bilim adamı duruşu ile belirtirken; bir ticaret erbabı olan Sitchin, Kozmik Tohum adındaki kitabında bırakın bir araştırmanın gerektirdiği dipnotlarını koymayı, kaynakça bile koymamıştır. Tanrı'nın yakın dostlarından birisi olduğu için kullandığı kaynaklar "**Rabbin sözü ile vaki olsalar** "gerektir. Bu nedenle de Sitchin kitabında dipnotlar kullanmaz ve hiçbir kaynak göstermez. Herhangi bir sayfadaki bir bilginin kaynağını bulamazsınız. Bunun gibi, Kadim Mezopotamya metni dediği bir metnin nereden alındığını dair bir bilgi de bulamazsınız. Dünya tarihinde böyle bir araştırma biçimi ya da metodu yoktur. Canı isterse ya da Yahudi propagandası yapmak amacıyla "**57. Mezmurda anlatıldığı gibi**" cinsinden bir açıklama yapar ama Mezmur dediği de Eski Ahit'te "Mezmurlar kitabı" olarak adlandırılan yerde, her Mezmurun başında hangi makam ve hangi sazlarla okunacağı belirtilen ilahi-şarkı karışımı şeylerdir. Yani "**Sağlam kaynaklardır.**"

Bu kadar da değildir. Ünlü yazar kitabında yararlandığı kaynaklar konusunda da yalan söyler. Bu yalanlardan birisini bir bilim adamı tespit etmiştir. Tübitak Ulusal Gözlemevi'nden Dr. Varol Keskin'in belirttiğine göre, Sitchin'in "**Maya uygarlığına atfettiği kaynakların Mayalarla bir ilgisi bulunamamıştır.**"[1056] **Yani Türkçe olarak söylemek gerekirse, Sitchin'in var olduğunu söylediği Maya kaynakları da uydurmadır.**

Bir antik diller uzmanı ve bir Sümerolog olduğu iddia edilen Sitchin'in Sümerceyi bildiği de son derecede kuşkuludur. Bunu da hemen örnekleyelim. Ünlü Sümerolog Sitchin 12. Gezegen kitabında Sümerce "**Me**" kelimesi hakkında aynen şunları yazar:

"ME'yi kaldırdın

ME'yi ellerinle bağladın

ME'yi topladın

ME'yi göğsüne iliştirdin

[1056] Dr.Varol Keskin. www.marduk2012.proboards30.com/index

Ey tüm ME'lerin Kraliçesi, ey parlak ışık

Elleri yedi ME'yi tutan"

Sonra bu ME'leri açıklamaya girişir." **Bilginler ME'lerden *'ilahi kudret nesneleri'* diye söz ederler. Edebi olarak bu terim "*göksel sularda yüzüş*" kavramından gelmektedir. İnanna onları, gök botundaki yolculukları için giyindiği "*göksel kıyafetin*" parçaları olarak tarif eder. Yani ME'ler dünyanın göklerinde olduğu kadar dış uzayda uçmak için giyilen özel bir giysinin parçalarıdır."**[1057]

Bu sözlerin tamamı uydurmadır. Bilginlerin böyle bir tanımları yoktur. Tanrıça İnanna'nın da böyle bir beyanı yoktur. Göksel sularda yüzüş kavramı da Sitchin'in uydurmasıdır. Bütün bunların kanıtı da yine Sitchin'in kitabındadır. Çünkü kitabının 150. sayfasında "**astronot giysisi**" dediği ME'ler; aynı kitabın 316. Sayfasında **"Astronot haberleşmelerinin alındığı ve gönderildiği bir yer"** olmuştur.[1058]

Üstelik bu da doğru değildir. Sitchin'in kitabın bir yerinde **"uzay giysisi"** bir yerinde **"astronot haberleşmelerinin yapıldığı yer"** olarak belirttiği ME, bunların hiçbiri değildir. Çünkü gerçek Sümerolog olan M.İlmiye Çığ; ME için şunları yazar: "**Bir tablet üzerinde 100'den fazla Me bulunmuşsa da bunların ancak 60 kadarı okunabilmiştir. Bu kelimenin anlamı bilinmiyor. Birbirlerine karşıt kavram ve nesneleri içeriyor gibi görünüyor. Kavga-barış, doğru-yanlış gibi.**"[1059]

Bir başka gerçek Sümerolog olan Kramer de ME için şunları yazar: **"Bu Sümerlerin Me kelimesinde nitelenen fakat asıl manasının ne olduğu anlaşılmayan bir kavramdır."**[1060]

Bu durumda sahte Sümerolog Sitchin'in Sümerce bilip bilmediğinin de sorgulanması gerektiği açıktır. Zaten kendisi de yukarıdaki cümlesinde **"Bilginler Me'lerden ilahi kudret nesneleri olarak söz ederler"** derken Sümerce bilgisini kimler olduğu bilinmeyen

[1057] Sitchin, 12.Gezegen, sh.316
[1058] Sitchin, 12. Gezegen, sh.316
[1059] http://turkoloji..edu.tr/GENEL/27.php
[1060] N.Kramer, Tarih Sümer'de başlar, sh.66

bilginlere dayandırmaktadır. Kaldı ki Sümerce biliyor olsa dahi; her Sümerce kelimeyi Me örneğinde olduğu gibi okuyorsa, bu durumdaki bir insanın başta Sümerce olmak üzere diğer ölü Mezopotamya dillerinden ne ölçüde sağlıklı tercümeler yapabileceği de açıklanmaya muhtaç bir konudur.

Üstelik Sitchin zaten okuyamadığı bu metinleri bilerek ve isteyerek birbirine de karıştırır. Sözgelimi "**Kadim Sümer metinlerinin bildirdiğine göre**" diye başladığı bir paragrafın üç cümlesi Enuma Eliş'ten, iki cümlesi Gılgamış destanından, iki tanesi ise Adapa efsanesinden alınmış, araya bir ya da iki cümleyi de kendisi eklemiştir. Oysa bunlar birbiriyle ilgisi olmayan metinlerdir. Üstüne üstlük aralarında yüzlerce yıllık fark bulunan değişik kültürlerin anlatılarıdır. Ancak bu durum ünlü yazar için bir sakınca oluşturmaz.

Sitchin, Sümerologların kitaplarından derleyerek kendi kitabına aldığı ve çoğu silindir mühürlerle kil tabletler üzerine resmedilmiş olan çizimlerde de resim analizi değil, açıkça kahve telvesinden fal bakıcılığı yapar. Sitchin'e göre bir resimde görülen üç insan figüründen biri Tanrıça İnanna, biri Tanrı Enki, diğeri de Tanrı Enlil'dir. Eğer eski Yahudi Peygamberlerine olduğu gibi kendisine de "Rabbin sözü vaki oldu ise bir diyeceğimiz yoktur ama; olmadı ise bunu nasıl bilebildiği ise gerçek bir bilmecedir. Çünkü sözgelimi resmin altıda böyle bir açıklama yoktur. Olması da imkânsızdır zaten. Binlerce yıl öncesine ait bir resimde kimin kim olduğu nasıl bilinebilir? Mesela Kramer'in kitabında "**Tarla sürme sahnesi**" olarak belirtilen bir resim için aynen şunları yazar: "**Nippur'da bulunan bir silindir mühürde, göklerde gözle görülen (haç sembolü ile gösterilen) On İkinci Gezegene huşu içinde bakan bir grup saban süren resmedilir.**"[1061] Oysa resimde ne on ikinci gezegen ne de bu gezegene huşu içinde bakanlar vardır. Resimde görülen çift süren ve kendi aralarında konuşan üç insandan ibarettir. Haç şeklinde resmedilen de Güneş'in ta kendisidir. Üstelik resimde "huşu içinde" bu Güneş'e doğru bakan da yoktur.

Bu da yetmezmiş gibi sözünü ettiği Marduk, Satanist inanç sisteminde Şeytan'ın yedi oğlundan biridir. Kitabında uzaylı bilge Tanrı diye takdim ettiği Enki de aynı inanç sisteminde Şeytan'ın ta

[1061] Sitchin. 12.Gezegen. sh.263

kendisidir ve Nefilimlerin başıdır. Aynı şekilde "**suların ve bilgeliğin efendisi**" olarak geçer. Satanistlerle Sitchin'in tezleri bile aynıdır. Satanistler de "**Tanrı, Homo Sapiens' i yarattı. Homo Sapiens, Enki' nin kreasyonudur. Dünyaya Enki ve Nefilimlerin adım attığı zaman Homo Erectus gezmekteydi. Nefilimlerin altını çıkaracak işçiye ihtiyacı vardı ve genetik manipülasyon ile Homo Sapiens yaratıldı.**" derler[1062].

Aynı nedenle Marduk'un son geçiş tarihi olarak belirlediği İ.Ö.200 yılında neler olduğu konusunda ne ilgisi ne bilgisi ne de bir fikri yoktur. Hâlbuki bu tarihten 3600 yıl önceki geçişi sırasında, bu geçişe "**Bütün dünya halkları tanıklık etmişti.**" Ama İ.Ö. 200 yılındaki geçiş için bir tek tanığı bile yoktur. Çünkü İ.Ö.3800 göreceli olarak çok eski bir tarihtir ve bu döneme ait yazılı kaynaklar yoktur. Bu nedenle de kurnaz bir Yahudi bezirgânı tavrıyla, istediğiniz kadar "**dünya halkını**" tanık olarak gösterebilirsiniz. Ama İ.Ö.200 yakın bir tarihtir ve bu döneme ait elde bol miktarda doküman mevcuttur. Bu nedenle de Marduk'un en son geçişi konusunda sessiz kalmak aynı bezirgân tavrıyla doğru bir seçimdir.

Sitchin hakkında bütün bu anlattıklarımızdan sonra artık şunu söyleyebiliriz: İnanılacak gibi değildir ama On İkinci gezegenin var olmadığını en iyi bilen de Sitchin'in kendisidir. Bu nedenle de ünlü yazar Sitchin Mezopotamya metinlerinden bulup çıkardığını iddia ettiği Marduk gezegenini, aynı kaynaklardan beslendikleri halde Orta Doğu'dan çıkan diğer inançlarda aramaz. Yine Mezopotamya metinlerinden kopya edildiğini bizzat kendisinin belirttiği ve Yahudi Peygamberlerinin metreslerinin adına kadar herşeyi yazan Kutsal Kitap Eski Ahit'in; Marduk'dan neden söz etmediğini de elbette ki ıskalayacaktır. Üstelik de inançlı bir Yahudi olduğu halde.

Zaten Sitchin'in On İkinci Gezegen kitabında da 12.gezegen yoktur. Bu kitap da Marduk da dâhil olmak üzere 12 değil, 10 gezegen vardır. Üstelik bunu söyleyen de Sitchin'in kendisidir. Hayali gezegen Marduk'un yaklaşmasından bahsederken aynen şunları ya-

[1062] www.habervitrini.com/hab63er.asp?id=144350

zar: **"On gökcismi onu bekliyordu. Yani Güneş ve diğer dokuz gezegen."**[1063]

İşte bu ve benzeri nedenlerle Sitchin'in **"Akademik çevrelerde sevgi ve saygı ile anılan büyük bilim adamı"** olduğu iddiası da **doğru** değildir ve bunun tanıklığını da kendisi yapar. Bu konuda da aynen şöyle yazmaktadır: **"Gökbilimcilerinin keşiflerini duyuran dergi olan *Scientific American* editörünün dikkatini, Ocak 1983'te Sümer silindir mührü üstündeki *"muammalı temsile"* çektim. Cevap olarak editör Dennis Flagan 27 Ocak 1983'te şu notu yazdı: *Anlattıklarınız fazlasıyla ilginç ve belki bunu yayınlayabiliriz. Scientific Amerikan* dergisinin *"fazlasıyla ilginç" bulduğu* ama hala yayınlamadığı."** [1064] İşte bu cümlelerde ünlü yazarımızın bırakın akademik çevrelerde sevgi saygı görmeyi, ikinci sınıf bir dergide bile dikkate alınmadığının kendi ağzından itirafıdır.

Bazı eleştirmenler Daniken'i kitaplarında daldan dala konmakla suçlarlar. Eğer bu bir eleştiri ise, Sitchin kitaplarında dala bile konmaz. Bütün kitap boyunca oradan oraya zıplar durur. Çünkü kitabında ileri sürdüğü konular hakkında kendisinin de ciddi kuşkuları vardır. Bunları ortaya çıkarmak için Sitchin'i kendi kitabı içinde de izleyeceğiz ama bu izleme bize hiç arzu etmediğimiz tekrarlar yaptıracaktır. Ancak bu tekrarlar bizden değil, yazarın kitap içinde oradan oraya zıplamasından kaynaklanmaktadır.12. Gezegen'in bilimsel açıdan var olamayacağını daha sonraki bölümde bilimsel dayanakları ile ortaya koyacağız. Ama şimdi Sitchin'i kitabı içinde biraz izleyelim çünkü 12.gezegenin var olmadığına dair bilgiler; 12. Gezegen kitabının içinde de mevcuttur.

BÜYÜKLERE MASALLAR

Yakın zamana kadar bir Babil söylencesi olan Enuma Eliş'i yeniden gündeme getiren Z.Sitchin'in 12.Gezegen isimli kitabının neredeyse bütünüyle Enuma Eliş'e yaslanması ve onun Türkiye'deki izleyicisi olan Burak Eldem'in Marduk'la Randevu adındaki kitabı

[1063] Sitchin, 12.Gezegen, sh.235
[1064] Sitchin, Kozmik Tohum, sh.71

olmuştur. Z.Sitchin yukarıda kısaca değinmeye çalıştığımız bu Babil ilahisinden önce bir yaratılış destanı elde eder. Sonra da kendi icadı olan bu yaratılış destanının kahramanlarını da Güneş Sistemi ve gezegenlerle özdeşleştirir. Sözgelimi ilahideki Kral Apsu'yu Güneş yapmıştır. Mummu ise durup dururken Merkür gezegeni olmuştur. İlahide Ea'nın öldürdüğü Kingu dünyanın Ay'ı olmuş, Ea da aniden Neptün gezegenine dönüşmüştür. Marduk'un öldürdüğü Tiamat yani Ana Kraliçe ise dünyanın ilk hali şeklini almıştır. Bu arada doğal olarak Ea'nın Apsu'yu yani Güneşi öldürmüş olduğunu da görmezden gelmek zorunda kalmıştır. Aynı nedenle Kingu'nun öldürülmesi olayını da sessizce geçiştirir. Ama yine de Ea'nın öldürmüş olduğu Güneş ve Sitchin'in Ay olduğunu belirttiği Kingu'nun nasıl olup da her gece tepemizde parladığı açıklanmaya muhtaç bir konudur.

Sitchin'in bu saçmalardan seçmeler dizisi böylece uzar gider. Bu kadarla kalsa iyidir ama Sitchin Güneş Sisteminin dışında bir de gezegen yaratır. Ne de olsa ustası, ırkdaşı ve meslektaşı Velikovsky'den gezegen yaratmanın "**masrafsız ve zahmetsiz**" bir iş olduğunu öğrenmiştir. Güneş Sisteminin dışında yaratılan bu gezegene Marduk adını verir. Bu hayali Marduk gezegenini daha sonra Güneş Sistemine getirecek ve Tiamat gezegeniyle çarpıştıracaktır. Bu çarpışma sonucu Tiamat gezegeni iki parçaya ayrılacak ve Sitchin bunun bir parçasıyla bugünkü dünya gezegenini oluşturacaktır. Tiamat'ın ordusu da ihmal edilmeyecek bu on canavarda kuyruklu bir yalan sonucunda Kuyruklu Yıldızları meydana getireceklerdir.

Sitchin'in saçmalıkları bu kadarla da sınırlı kalmaz ve bir zaman sonra bu Marduk gezegeninden birtakım Tanrılar dünyaya inerler. Sitchin'e göre Marduk'tan gelen bu Tanrılar tam 450 bin yıl dünyada kalırlar. Bunu yazabildiğine göre Sitchin de bu 450 bin yılı tek tek saymış olsa gerektir. Bu arada dünyaya indirdiği bu **600** Tanrı'yı Güney Afrika'ya altın madenlerinde çalışmaya gönderir ama bu **600** Tanrı 450 bin yıl boyunca bir türlü **601** olamayacaktır. Üstelik altın madenlerinde zor şartlar altında çalıştırılan bu Tanrıları daha büyük Tanrılara karşı isyan ettirir ve böylece dünya tarihindeki ilk grevi de büyük bir başarıyla gerçekleştirir.

Tanrıların bu isyan ve işi bırakma eyleminden sonra daha büyük

Tanrılar bir çözüm ararlar ve Tanrılara yakışmayan bir şekilde 450 bin yıl boyunca düşünemedikleri bir çare bulurlar. Bulunan çare madenlerde ve tarlalarda çalıştırılmak üzere insan imal edilmesidir. Daha büyük Tanrılar hemen harekete geçer ve birtakım genetik müdahalelerle ilk insanı imal etmekle kalmaz ve seri üretime de başlarlar. Bu seri üretim sonucu insanlar çoğalır ama insanlar çoğaldıktan sonra yaptıkları işler en büyük Tanrıların hoşuna gitmez. Sonuç olarak en büyük Tanrılar insanları yok etmeye karar verir ve tufanı yaratırlar. Böylece bütün canlılar ölür ama Tanrıların seçtiği Nuh ve ailesi hayatta kalırlar. Sitchin'in seçme saçmalardan oluşan masalı da böylece devam eder gider.

Konuyu bir tek cümle ile özetlemek gerekirse; Doğu dünyasının "Uçan Halı" masalları bile Alternatif Tarih yazarı Zecharia Sitchin'in yazdığı masallardan çok daha tutarlıdır.

MARDUK

"Uzay'ın genişliği içinde, Tanrılar yani gezegenler ortaya çıkacak, adlandırılacak, kaderleri yani yörüngeleri belirlenecektir." diye başlar masalına Sitchin [1065] Enuma Eliş adındaki Babil İlahisinden "uzayın genişliğini" nasıl bulup çıkarabildiği bir yana, gezegenlerin neden Tanrı olduğu bundan daha da anlaşılmazdır. Ama eski Yahudi Peygamberlerinin icat ve uydurma yeteneklerinin sınırlarını zorlamaya kararlı olan Sitchin şöyle devam eder: **"Başlangıçtan beri var olan Apsu, Mummu ve Tiamat vardır sadece. Demek ki Apsu Güneş'tir yani başlangıçtan beri var olandır. Ona en yakın Mummu'dur. Destanı anlatan Mummu'nun Apsu'nun güvenilir bir yardımcısı ve elçisi olduğunu açıkça anlatır. Daha ileride Tiamat vardır. Daha sonraları Marduk'un parçaladığı canavardır yani kayıp gezegen."**[1066]

Enuma Eliş bölümünde açıklamış olduğumuz gibi Babil söylencesinde Apsu, yer altı Tanrısı ve tatlı suların efendisi ve Ana Kraliçe Tiamat'ın kocasıdır. Üstelik de söylencede Ea tarafından öldürülmüştür. Görüldüğü gibi yapılmak istenen şey; bir Babil söylence-

[1065] Sitchin, 12.Gezegen, sh.228
[1066] Sitchin, 12.Gezegen, sh.229

sinden bir başka masal çıkarmak çabasından ibarettir. Şaşırtıcı olan ise inançlı bir Yahudi'nin bu sözlerinin Tarihi Materyalizmden güçlü izler taşımakta olmasıdır. Çünkü ***"Başlangıçtan beri var olmak"*** aynı zamanda **"yaratılmamış** "olmak demektir. Bu da anlatılan konuları desteklemek için yazarın sık sık başvurduğu **"Kitab-ı Mukaddes"**in; daha konuya giriş aşamasında bizzat yazar tarafından reddedilmesi anlamını taşır. Tarihi materyalizm tezlerinin bir kutsal kitabın verileri ile desteklenmek istenilmesi ise dünya üzerinde henüz örneği olmayan bir açıklama yöntemi olmakla kalmaz; bunu yapanın akıl sağlığı konusunda kuşkulara da yol açar.

"Destanı anlatanın" bütün bunlara tanık tutulması ise artık bu işin komedi yönünü oluşturmaktadır. Nereden bakarsanız bakın, bunun bir açıklaması olamaz. Çünkü anlaşıldığı kadarıyla yazarımız, Güneş Sisteminin bile henüz tam olarak oluşmamış olduğu bir zaman diliminden söz etmek istemektedir. Bugünkü bilgilerimizin ışığında yaklaşık beş milyar yıl önceki bir manzaraya bakıyoruz demektir. Sözü edilen zaman dilimi bırakınız destanı anlatanı, o insanın yaşaması gereken bir dünyanın bile henüz var olmadığı bir dönemdir.

Soru şudur: Henüz ortada bir dünya bile olmadığına göre, bu gözlemi yapan bir insan olamaz. Destanı anlatan Babilli hiç olamaz. Kitaptan anlaşıldığı kadarıyla Marduklıların da böyle bir beyanı yoktur. Peki, bu gözlemi kim yapmıştır? **"Mummu'nun Apsu-'nun güvenilir bir yardımcısı ve elçisi olduğunu"** kim söyleyebilir? Üstelik "destanı anlatan" bununla da kalmayacak ve diğer gezegenlerin ya da Tanrıların doğuşlarına da tanıklık edecektir. Ancak bir gezegenler sisteminin oluşması üç-beş yıl değil, yüz milyonlarca yıllık bir zamana gereksinim duyar. Üstelik de yüz milyonlarca yıl yaşayabilen ve ölümsüz olması gereken böyle bir gözlemcinin, sistemin bütün üyelerini görebilmesi de söz konusu değildir. Ama diyelim ki böyle bir gözlem yapılabildi ve bütün bu oluşumlar kayıt altına alındı. Peki, bu kayıtlar ya hikâye destanı anlatan Babilliye nasıl ulaştırılacaktır?

Sonuç olarak; böyle bir gözlem ancak masallarda yapılabilir. Bir masalda ancak başka bir masalın doğuşunu sağlayabilir. Nitekim Sitchin'in masalında da böylece **"Sonunda gezegenler oluşur, bir Güneş ve dokuz gezegenden oluşan Güneş Sistemi artık karşı-**

mızdadır."[1067] Tam da burada ve hemen sorulması gereken soru ise şudur: On gökcisminden oluşan bir sistemin, henüz on birinci gezegeni bile ortada yokken, on ikinci gezegen nereden çıkmıştır?

Yazarın sihirli bir dokunuşla Güneş Sistemi'ne dönüştürdüğü Babil Tanrılarından Apsu orijinal destanda öldürülmüş olan bir tanrıdır. Yazarımız ölü bir Tanrı'yı Güneş yapmıştır. Mummu ise kimi metinlerde Apsu ile Tiamat'ın oğlu, kimi metinlerde Sisler Tanrısı veya Sonsuzluk Tanrısıdır. Mummu da Merkür gezegeni yapılmıştır. Lahamu, Akat mitolojisinde Apsu ile Tiamat'ın ilk kızıdır; ikızkardeşi olan Lakmu ile evlenir ve Anşar'la Kişar adlarındaki çocukları olur. Sümer Tanrı listelerinde Lahamu ve Lahmu dişi ve erkek yılanlardır. Sitchin büyük bir pişkinlikle onları da Venüs ve Mars gezegenleri yapmıştır. Bu arada Anşar Satürn, Kişar ise Jüpiter gezegenleri olmuştur. Bu iki gezegenin evliliğinden ise Anu doğacaktır. An ya da Anum da denilen Anu, hem Gök Tanrısı hem de Savaş Tanrıçası olan İştar'ın kocasıdır. O da Uranüs gezegeni yapılmıştır. Anu ve İştar'ın evliliğinden Su Tanrısı Ea doğacak ve o da Sitchin tarafından Neptün gezegeni yapılacaktır. Ea, Enki adıyla da bilinir ve Ea da Marduk'un babası olacaktır.

Sitchin'in Pluto gezegeni yapacağı Gaga, gerçekten ilginç bir şekilde bu ailenin içinde yoktur. Üstelik de Sitchin bu aileden ihtiyacı olduğu kadar Tanrı almış, ailenin gerisini görmezden gelmiştir. Mesela Enki'nin kardeşi ve asıl güç sahibi olan Enlil bu listenin dışında kalmıştır. Tanrıça İştar da hem Anu'nun karısı hem de Ea'nın annesi olmasına rağmen listenin dışında kalmıştır.

Neden dışarıda kaldıkları sorusunun yanıtı ise Sitchin'e sadece 12 Tanrı gerekiyor olmasıdır. Peki, neden 12? Çünkü Yakup'un yani İsrael'in 12 oğlu vardır ve bu 12 oğul da 12 Yahudi kabilesini temsil ederler. Üstelik de 12 takımyıldıza işaret ederler. Üstüne üstlük İsa'nın da 12 havarisi vardır.

Güneş Sistemi oluştuktan sonra Sitchin'in kurgusu gereği olarak, gezegenler arasında huzursuzluklar ve kavgalar başlayacaktır. Çünkü sistemin dışında kalmış olan Marduk'un bir şekilde sistemin içine çekilmesi gerekmektedir. Bu nedenle Neptün Güneş'in

[1067] Sitchin, 12.Gezegen, sh.233

"ilksel suları üzerine bir lanet okur ve Güneş'in tacını çekip atmosferden oluşan pelerinini çıkardı. Apsu yenilmişti."[1068]

Yazar burada bir yanıltma çabası içinde, Apsu'nun sadece "**yenilmiş**" olduğunu belirterek alıntı yaptığı kaynakta Apsu'nun "**öldürülmüş**" olduğunu görmezden gelmektedir. Oysa daha sonra yapıldığını iddia ettiği " göksel savaşın" nedeninin; kocası Apsu'nun öldürülmesi üzerine Ana Kraliçe Tiamat'ın öç alma duygusundan kaynaklandığını bildiren de kendisidir. Bununla da kalmaz ve "**Mars ile Venüs gerçekten de Güneş ile Tiamat'ın arasında yer alırlar. Bu durumu Sümer gök haritasını izleyerek gösterebiliriz.**" diyerek aynı cümle içinde iki yalan birden söyler. Bu yalanlardan birincisi, "Demek ki Apsu Güneştir." diyerek kendisinin yaptığı bir tespiti yok sayması, ikincisi ise Sümer gök haritası dediği şeylerin kendi çiziktirdiği iki basit kroki olmasıdır.[1069] Üstelik daha sonra şöyle devam eder: "**Güneşi yaratıcılığından eden yani ek gezegenler oluşturmak için daha fazla enerji ve madde yayma sürecini durduran Tanrılar Güneş Sistemine geçici bir barış getirmişlerdir. Zafer Apsu'nun anlamını ve konumunu değiştirerek daha da vurgulandı. Bu sıfat artık Ea'nın evine uygulanacaktı.**"[1070]

Bunlar anlamsız ifadelerdir. "Güneş'in anlamını ve konumunu değiştirmek" ne demektir ve bunun nasıl uygulanabilir olduğu sorularının bir yanıtı olamaz. Üstelik bu durumda yeni sisteme neden Neptün sistemi değil de Güneş Sistemi denildiğinin de bir açıklaması yoktur. Cümlenin devamı ise bütün bunlardan de anlamsızdır. "**Herhangi bir ek gezegen, artık sadece yeni Apsu'dan yani derinden, en dıştaki gezegenin baktığı dış uzaydan gelebilirdi.**"[1071]

Okunması da anlaşılması da zor olan bu satırlardan sonra Sitchin zaten karışık olan konuyu biraz daha karıştırmak amacıyla olsa gerek, şunları da yazar: "**Mukadderat odasında, kaderlerin yerinde, bir Tanrı doğdu, Tanrıların en kudretlisi ve en akıllısı. De-**

[1068] Sitchin, 12.Gezegen, sh.234
[1069] Sitchin, 12.Gezegen, sh.230. 102 ve 103 no'lu şekiller
[1070] Sitchin, 12.Gezegen, sh.234
[1071] Sitchin, 12.Gezegen, sh.235

rin'in tam ortasında Marduk yaratıldı. Oyunculara yeni bir gök Tanrısı, yeni bir gezegen katılır. Derin de, dış uzayda, ona yörüngesel hareketin yani bir gezegenin "kaderinin" kendisine verildiği bir bölgede oluşmuştur.[1072] En dıştaki gezegen tarafından Güneş Sistemine çekilmiştir. Onu yakalayan Ea idi."[1073]

"***Derin'in tam ortası***" ne demektir, böyle bir şey olabilir mi gibi sorular yanıtsız kalmaya mahkûmdur. Ama böylece biz de yeni Apsu yani Güneş olarak neden Neptün gezegenin seçildiğini anlamış oluruz. Çünkü Sitchin'e ek gezegen ithal etme hakkına sahip bir gezegen gerekmektedir. İthal edilecek gezegende doğal olarak Marduk olacaktır. Ama bütün bu süslü ifadelerden bir şey daha anlarız. Sitchin ilkokul düzeyinde bile astronomi bilmemektedir. Bunu da aşağıdaki satırlarıyla kanıtlar.

"Niburu-Marduk zaten başlı başına görülecek bir manzaraydı. Göz alıcı, parıltılı, ulu, ilahi gibi kelimeler onu tarif etmek için kullanılan sıfatlardan bazıları."[1074]

Bu sıfatlar antik çağlarda bir şehrin koruyucu Tanrısı için hoş yakıştırmalar olabilir. Ama yazar Marduk diye bir gezegenden söz etmektedir ve bu gezegen için bunların hiçbirini söyleyebilmek mümkün değildir. Bütün bu laf kalabalığının bize anlattığı tek şey, ***"büyük usta Sitchin"***in gök mekaniği hakkında kulaktan dolma da olsa bir bilgisinin, ne de kütle çekim yasası hakkında bir fikrinin bulunmadığıdır.

Küçük bir bilgi notu olarak öncelikle belirtmemiz gereken şudur: Marduk eğer bir gezegense, ne göz alıcı, ne parlak, ne parıltılı olamaz. Dolayısıyla görülebilecek ne ***"başlı başına"*** ne de başka bir manzara da yoktur ve olamaz. Çünkü normal bir gezegenin görülebilmesi için birinci koşul; bu gezegenin Güneş gibi bir ışık kaynağının ışıklarını yansıtabilmesidir. Biz; Güneş Sisteminin gezegenlerini Güneş'in ışıklarını yansıttıkları için görebiliriz. Üstelik bu da göreceli olarak yakın olan gezegenler için geçerlidir. Aynı nedenle, çıplak gözle görebildiğimiz son gezegen Satürn'dür. Uranüs ve Neptün gibi daha uzak gezegenleri çıplak gözle görebilme

[1072] Bir gökcisminin merkezin etrafında dönmekte olduğu çizgi.
[1073] Sitchin, 12.Gezegen, sh. 235
[1074] Sitchin, 12.Gezegen, sh.236

şansımız yoktur. Bunlardan Neptün bize en uzak olan gezegendir. Neptün'ü göremezseniz ondan daha uzakta olan ve Güneş Sistemine yaklaşan bir gezegeni hiç göremezsiniz. Sümerler de göremez, Babilliler de göremez Sitchin de göremez. Bu durumda Neptün ötesi hayali bir gezegen için hiçkimse ne göz alıcı, ne parıltılı ne de ulu gibi sıfatlar yakıştıramaz.

Marduk'un bir ışık kaynağı varsa eğer, bu ancak kendi Güneşi olabilir ama bunun da "olmazları" vardır. Bunlardan birincisi; bu hayali gezegenin bağlı bulunduğu bir Güneş Sistemi varsa bile, bu bizden çok uzaklarda olmalıdır. Çünkü bize en yakın yıldızın yerini tam olarak biliyoruz. Bu Binary bir sistem olan Alfa Centauri'dir ve bu sistemin gezegenleri yoktur.[1075] İkinci olarak, yakınlarımızda başka bir Güneş Sistemi yoktur. Her iki halde de bırakın gezegenlerini, Güneşlerini bile göremeyiz. Bütün bu olmazları da bir yana bırakın, bu hayali gezegenin bağlı bulunduğu bir Güneş Sistemi varsa eğer, bu kere de bu gezegenin bizim Güneş Sistemine yaklaşabilmesi söz konusu olamaz.

Söylencede Ea'nın (Neptün) oğlu olarak bilinen Marduk'un, Sitchin'in arzuları doğrultusunda dış uzayda yaratılması konusunda da bir bilgi notu düşelim. Dış uzayda neredeyse her gün bir gezegen yaratılmaktadır ve bunda garipsenecek bir şey yoktur. Evrenin kendi kurallarının oluşturduğu bir işleyişin doğal sonuçları olarak, yıldızlarda gezegenler de doğarlar ve ölürler. Doğal olmayan dış uzayda yaratılan bu gezegenlerin Sitchin'in hayallerine uyarak başına buyruk davranmalarıdır. Sözgelimi, bizim Güneşimiz de kütle çekim gücüyle gezegenlerini etrafında tutmakta ve onlara yörüngesel bir hareket vermekte daha doğrusu bu yörüngesel hareketi sağlamaktadır. Bu nedenle de gezegenler başlarına buyruk davranmaz ve Güneş'in çevresinde belirli bir yörünge üzerinde hareket ederler.[1076] Yörüngesel hareket, adı üstünde bir merkezi güç etrafındaki harekettir. Tıpkı Neptün'ün merkezinde Güneş bulunan bir yörünge üzerinde hareket ediyor olması gibi; bütün Güneşlerin bütün gezegenleri, kendi merkezi güçleri olan kendi yıldızlarının etrafında hareket etmek zorundadırlar.

[1075] Binary: İki yıldızlı sistem. Alfa Century'de iki yıldız birbirinin etrafında dönerler.Üçüncü bir yıldız da onların etrafında döner.

[1076] Güneşten kastımız; bir gökcisminin bağlı bulunduğu merkezi yıldızdır.

Bu nedenle gökyüzünde serseri gezegen yoktur ve kütle çekim yasasına göre olmaması da gerekir. Çünkü her sistemde ilk doğanlar yıldızlardır. Gezegenler yıldızlardan daha sonra oluşurlar ve bu nedenle daha doğarken yıldıza bağlı olarak doğarlar. Aynı nedenle ister **"derinin tam ortasında"** isterse başka bir yerde doğsunlar, bir gezegen adı üstünde bir gezegendir ve adı ne olursa olsun bir merkezi güce bağlı olmak zorundadır. Bu merkezi güç de vurgulamış olduğumuz gibi gezegenin oluştuğu bölgede bulunan kendi yıldızıdır. Aynı nedenlerle yaratılan gezegene kendi yörüngesel hareketin verilmesini sağlayan da bu yörünge çemberinin merkezinde bulunan güç, yani kendi yıldızıdır.

Yazarın belirttiğine göre Marduk, **"Ona yörüngesel hareketin yani bir gezegenin "kaderinin" verildiği bir bölgede oluşmuştur."**[1077] Demek ki ona yörüngesel hareketi veren merkezi bir yıldızı vardır ve olmalıdır. Bu durumda bu hayali gezegenin Güneş Sistemine çekilmesi hiçbir şekilde mümkün olmadığı gibi, onun çekenin Neptün olması da hiçbir şekilde söz konusu bile olamaz. Çünkü Neptün'ün kendisi bir gezegen yani bir uydudur. Sitchin ona istediği kadar gezegen ithalat yetkisi verebilir ama Neptün'ün kütle çekim gücü; eğer varsa, ithal edilmek istenen gezegenin bağlı bulunduğu merkezi yıldızın kütle çekim gücüyle mukayese bile edilemez. **"Onu yakalayan Ea idi."** demek kolaydır ama bu ancak masallarda mümkündür.

Sonuç olarak ünlü yazarın teorisi daha başlamadan bitmiştir. Ama zaten Sitchin'in amacı da tez üretmek değil masal uydurmak olduğundan çalakalem masal yazmaya devam eder:

"Biçimi cezbediciydi, gözlerini kaldırışı pırıl pırıl

Gelişi Tanrısaldı, eski zamanlardaki gibi emreden

Yüceliği Tanrıların üstündeydi, hem de baştan aşağı.

Tanrıların en ulusuydu, boyu aşıyordu;

Azaları muazzamdı, fazlasıyla uzundu."[1078]

Atalarından kalan icat ve uydurma yeteneğini sonuna kadar kullanmaya kararlı olduğu bu satırlardan da anlaşılan Sitchin artık ipin

[1077] Sitchin, 12.Gezegen, sh.235
[1078] Sitchin, 12.Gezegen, sh.235

ucunu da kaçırmıştır. "**Gelişi Tanrısaldı, eski zamanlardaki gibi emreden**" ifadesini, yeni doğmuş bir gezegen için kullanabilmiş olması bunun işaretidir. Üstelik "**fazlasıyla uzun muazzam azaların**" bir gezegenin neresinde bulunduğu sorusu da bu tespitimizi doğrular. Ancak, biz bunları düşünürken "***büyük usta***" Sitchin hatasını anlamış; çoktan fikrini değiştirmiştir ve şimdi yazara göre "**Dış uzaydan çıkıp gelen Marduk hala yeni doğmuş bir gezegendi, ateş saçıyor ve radyasyon yayıyordu. Dudaklarını kıpırdatınca alevler çıkıyordu.**"[1079]

Böylece "eski zamanlardaki gibi emreden" gezegenin yeni doğmuş bir gezegen olduğunu bir kere daha doğrulamış olur. Ama asıl önemli olan Güneş Sistemi'ne yaklaşan Marduk'un bir gaz topu olduğunu bildirmesidir.

"**Marduk diğer gezegenlere yaklaşırken "Onlar Marduk'a ürkütücü şimşeklerini fırlattılar ve o ışıl ışıl oldu. On Tanrı'nın halesine büründü." Demek ki yaklaşması Güneş Sistemi'nin diğer üyelerinin elektrik ve diğer yayınımlarını alt üst etmişti. Buradaki tek bir kelime yaratılış destanının şifresini çözüşümüzü onaylıyor: On gökcismi onu bekliyordu; yani Güneş ve diğer dokuz gezegen.**"[1080]

Bu cümleleri on defa okusanız da "**şifreyi çözen bir tek kelimeyi**" bulmanız mümkün değildir. Çünkü yoktur. Sitchin bunları uydurmuştur. Bu cümleler yalnızca bir tek şeyi onaylar o da büyük ustanın bir masalcı olduğudur. Ama bu da önemli değildir. Çünkü "**On gökcismi onu bekliyordu; yani Güneş ve diğer dokuz gezegen.**"cümlesi; yukarıda da vurgulamış olduğumuz gibi, bize olabilecek en açık şekilde Marduk'un ancak onuncu gezegen olabileceğini bildirir, on ikinci değil.

"**Marduk o sırada çok eriyik bir halde olmalıdır. Ea/ Neptün'ün yanından geçerken kütle çekimi (Neptün'ün) sanki "ikinci bir başı varmış" gibi Marduk'un bir yanını şişirmeye başlar. Ancak bu geçişte Marduk'un hiçbir parçası kopmaz.**"[1081]

[1079] Sitchin, 12.Gezegen, sh.235
[1080] Sitchin, 12.Gezegen, sh.235
[1081] Sitchin, 12.Gezegen, sh.236

Acaba gerçekten öyle mi olmuştur? Çünkü şu satırlarda Sitchin'e aittir.

"Neptün'ün yanından geçerken, Marduk'un bir yanı "sanki ikinci bir başı varmışçasına" dışarı doğru şişmeye başladı. Acaba Neptün'ün ayı Triton olmak üzere kopan şişkinlik bu muydu? Bunu güçlü bir biçimde destekleyen bir unsur, Marduk'un Güneş Sistemine diğer gezegenlerin aksine geriye doğru saat yönünde girmiş olmasıdır."[1082]

Marduk'un Güneş Sistemine diğer gezegenlerin aksine bir yönde girmiş olduğu da Sitchin'in uydurmasıdır ama bizim için soru şudur: Neptün'ün yanından geçerken Marduk'tan bir parça kopmuş mudur, kopmamış mıdır?

Yanıt: Hem kopmuştur hem kopmamıştır[1083]

MARDUK GELİYOR

Umuyoruz ki durum anlaşılmıştır. Ancak yine bir bilgi notu olarak belirtelim ki; Sitchin'in burada Neptün'ün uydusu olan Triton'u, Marduk'tan kopan parça olarak nitelendirmesinin nedeni, Triton'un ters olan yörüngesidir. Triton bizim aydan da küçük olan bir uydudur.

Marduk'a dönecek olursak, Sitchin'e göre hayali gezegen artık yaklaşmaktadır. **Neptün ve Uranüs'ün yanından geçerken onlara kıvılcımlar ve yıldırımlar yolladı. Ya zaten çevresinde dönen kendi uyduları ile gelmişti ya da dış gezegenlerin kütle çekiminin sonucu olarak bazı uydular edinmişti. Kadim metinler onun "anlaşılması güç, mükemmel uzuvlarından" söz eder." Dördü gözleriydi onun, dördü kulakları".**[1084]

Bu satırlardan anlaşılan Sitchin'in Neptün ve Uranüs'ün iç gezegenler olduğunu sanmasıdır. Çünkü "dış gezegenlerin kütle çekim

[1082] Sitchin, Kozmik Tohum, sh.40

[1083] "Alternatif Dünya Tarihi" yazarı olarak takdim edilen Z.Sitchin'in doğru dürüst bir teorisi yoktur. Bunlar gibi dokuz kitap yazmış ve propaganda gücü ile satmıştır. Yazarın kendi kitaplarında tutarsız olduğunu ve yazdıkları hakkında bizzat kendisinin kuşkuları olduğunu daha önce de vurgulamıştık. Bu onlardan sadece biridir.

[1084] Sitchin, Kozmik tohum, sh.41

sonucu olarak bazı uydular edinmişti" dediği Marduk, kendisinin de belirttiği gibi henüz dış gezegenlerin yanındadır. Bu durumda yazarın hangi dış gezegenlerden söz ettiğini anlamak olanağı yoktur. Dördü kulaklarıydı onun, dördü gözleri" sözüyle de Marduk'a sekiz uydu birden armağan etmek istemektedir ama bu da olası değildir.

Şimdi bir an bu hayali gezegenin gerçekten var olduğunu düşünelim ve gerçekten Güneş Sistemine girdiğini varsayalım. Yine Sitchin'in verdiği bilgilere göre hareket edelim ve durumu incelemeye çalışalım. Sitchin'e göre "**ışıltılı, parıltılı, ulu, ilahi ve muhteşem**" gezegen Marduk, yine Sitchin'e göre Neptün'ün kütle çekim gücünden etkilenmiş ve ona Triton adında bir uydu hediye etmiştir. Bunun kanıtı da Triton'un ters yörüngesidir.[1085] Bu bilgi önemlidir. Çünkü istilacı gezegenin, Neptün'ün çekim gücüne karşı koyamadığını ve parçalanarak Neptün'e Triton büyüklüğünde bir uydu hediye ettiğini göstermektedir. Marduk'tan kopan parça ister Triton büyüklüğünde olsun, ister daha büyük ya da daha küçük. Bu büyüklüklerin çok fazla bir önemi yoktur. Önemli olan Neptün'ün bu parçayı koparabilmesidir. Çünkü bunu başarabilen güç, eğer gerçekten varsa, Sitchin'in "**dördü gözleriydi onun, dördü kulakları**" dediği sekiz uyduyu da kolayca yok etmiş olmalıdır. Buradan çıkarabileceğimiz sonuç ise, Neptün'e önemli bir parça kaptıran Marduk'un vurgulandığı gibi, "**ulu, ilahi, azaları muazzam**" bir gezegen olmadığına işaret eder. Bu da varsaymakta olduğumuz Marduk'un Neptün'den çok daha küçük bir gezegen olduğunu gösterir.

Konuyu biraz daha açmak adına bu bağlamda bir bilgi notu daha sunalım:

Dünyanınkini 1 olarak kabul ettiğimiz zaman Uranüs'ün çapı 3,98, Neptün'ün çapı ise 3,81'dir. Bu durumda her iki dış gezegenin dünyadan dört kat daha büyük olduğunu söyleyebiliriz. Ancak bilindiği gibi "çekim gücü" söz konusu olduğu zaman gezegenlerin çapı ya da büyüklükleri değil kütleleri önemlidir. Kütle söz konusu

[1085] Güneş Sisteminin gezegenleri Güneş'in etrafında dönerken saatin tersi yönünde, yani sağdan sola doğru hareket ederler. Yazarın ters yörüngeden kastı, saat yönünde yani soldan sağa bir harekettir.

olduğunda ise, yine dünyanın kütlesini 1 olarak kabul ettiğimizde, Uranüs'ün kütlesi 14,6, Neptün'ün kütlesi ise 17,2'dir.Yani kütle olarak Uranüs dünyadan yaklaşık 15 kat, Neptün ise 17 kat daha büyüktür. Bundan çıkan sonuç; Neptün ve Uranüs gibi iki devin yanından geçmeye kalkışmanın yabancı gök cisimleri için bazı tehlikeler arz ettiğidir. Üstelik onların arkasında da iki gerçek dev olan Satürn ve Jüpiter beklemektedir. Nitekim "**Marduk, Anu/Uranüs'ün bölgesine yaklaştığında madde parçaları kopmaya başlar ve Marduk'un dört uydusunun oluşmasıyla sonuçlanır.**"[1086]

Sitchin burada bir kurnazlık yapmış ve bilerek cümlenin içine bir belirsizlik katmıştır. Demek istediği Marduk'un Uranüs'ten dört uydu edindiğidir ama bunu açıkça yazamamaktadır. Çünkü Neptün'e uydu kaptıran Marduk'un Uranüs'ten madde parçaları koparıtarak uydu edinebilmesi söz konusu bile olamaz. Bu uydu meselesi daha fazla karışmadan bir bilgi notu daha verelim: Roche sınırı olarak bilinen bir kurala göre, bir gezegenden kopan madde parçaları, yaklaşık 10 bin kilometreden daha uzağa gidememişler ise kütle çekim gücü etkisiyle gezegene geri dönerler. Bu sınırı aşan madde parçaları ise gezegenin etrafında yörüngeye girerler. Bu tıpkı dünyanın yer çekimi gücü gibidir. Yapay uydular da bu kurala göre fırlatılırlar. Ancak civarda güçlü bir kütle çekim gücü varsa, on bin km sınırını aşan madde parçaları gezegenin etrafında yörüngeye girmek yerine, gezegenden daha güçlü bir çekim gücüne sahip olan bu egemen güce boyun eğer ve tabi olurlar. Sitchin'in bilmediği şey, Marduk'tan parça koparabilen bir gücün bu parçaları uydu olarak Marduk'a bırakmayacağı gerçeğidir. Tıpkı Neptün'ün Triton'u koparıp alması gibi.

Kaldı ki Marduk'un durumuna bakarsak eğer bu uyduların yanında olup olmamasının da bir önemi yoktur. Yapısından uydu olabilecek büyüklükte beş parça kaybeden bir gezegen henüz dağılıp gitmemiş ise, bu da bir mucize demektir.

Bu uydu konusunda Sitchin'in bir diğer açmazı da, Marduk'un henüz eriyik durumda yani bir gaz topu halinde olduğunu yazmasıdır. Bu durumda da Güneş Sisteminin eriyik halden çıkmış ve katılaş-

[1086] Sitchin, 12.Gezegen. sh.237

maya başlamış gezegenlerinin yanında fazla bir şansı da olamaz. Sonuç olarak Marduk ister yazarın belirttiği gibi sekiz uyduyla birlikte gelmiş olsun, isterse arada yeni uydular edinmiş olsun son durumunda yanında bir uydusu yok demektir.

Ancak biz bunları düşünürken yazar yine fikir değiştirmiştir ve Sitchin de bizim bu görüşümüzü doğrulamak ister gibi aynen şunları yazar: **"Marduk Uranüs'ün yanından geçerken daha fazla uydu oluştu. Uranüs'ten geçişi tarif eden metin "Anu dört rüzgâr çıkardı ve dindi" diye belirtir. Uranüs'ü yana yatıran çarpışma sırasında biçimlenmiş olan dört büyük Uranüs ayına açık bir gönderme."**[1087]

Uranüs'ü yana yatıran bir çarpışma icat etmek akım alabileceği bir iş değildir. Çünkü çarpışma icat edilmiştir ama bu çarpışmadan sorumlu olması gereken "suçlu" ortalarda yoktur. Sitchin'e göre bu çarpışmadan sorumlu olması gereken Marduk, sağ ve salim olarak esenlik içinde yoluna devam etmektedir. Bu durumda Uranüs'e çarparak onu yana yatıran gökcismi hangisidir. Böyle bir gökcismi ortalarda yoksa bu çarpışma nereden ve hangi nedenle icat edilmiştir. İcat edildi ise çarpan cisim neredediir? Bu sorunun bir cevabı olmadığı gibi, Uranüs'ten geçişi tarif eden bir metin de yoktur. Bu, bütünüyle Sitchin'in bir uydurmasıdır ve anlaşıldığı kadarıyla Sitchin atalarının yöntemlerini uygulamaya devam etmektedir. Ama anlaşılan biz bunları boşu boşuna yazmaya devam etmekteyiz. Çünkü büyük usta Sitchin bu arada yine fikir değiştirmiştir ve aynen şöyle yazmaktadır: **"Anu/Uranüs uzandı ve dörtkenarı biçimlendirdi... Rüzgârlar denilen dört uydu, böylece Marduk çevresinde hızlı bir yörüngeye fırlatıldılar."Kasırgalar gibi dönüyorlardı."**[1088]

Açıkça görüldüğü gibi yazarımız çarpışmayı iptal etmiş ve **"Uranüs'ün dört büyük ayını"** Marduk'a transfer etmiştir. Çünkü bu uyduların Tiamat'la karşılaştığı zaman Marduk'a lazım olacağı kafasına ancak dank etmiştir. "Kimsenin kolay kolay sataşamadığı büyük usta" Sitchin de tıpkı ataları gibi, lazım olunca kadından eşek yaratmak yerine, gerektikçe uydu yaratmaktadır. Gerçi bugün

[1087] Sitchin, Kozmik Tohum, sh. 41
[1088] Sitchin, 12.Gezegen, sh.236

de Uranüs'ün çevresinde dönüp duran dört büyük uydunun varlığı Sitchin'in bir yalancı olduğunu açıkça ortaya koymaktadır ama olay da bundan ibaret değildir.

Bütün bu fikir değiştirmeler, ıkınıp sıkınmalar ve laf kalabalığından anlaşılabilen; Marduk'un daha dış gezegenlerin yanından geçerken uydu büyüklüğünde beş parça kaybetmiş olduğudur. Bu durumdaki bir gezegenin çoktan parçalanıp dağılması gerekirdi ama Sitchin'in kurnazca bir planla çarpışmasını iptal ettiği Marduk hala yoluna devam etmektedir.

"Neptün ve Uranüs'ü geçen Marduk, Satürn ve Jüpiter'in muazzam kütle çekimine yaklaştığında gezegen sisteminin daha da içlerine doğru çekildi."[1089]

Bu ifadeden sonra bir şeyler söylemek gerçekten zor. Bunlar ne çelişki ile ne kendini inkâr etmekle ne de başka bir deyimle ifade edilebilecek bir durum değildir. Bu olsa olsa okuyucuyu aptal yerine koymak veya insanları kendisi gibi düşünce özürlü sanmak olabilir. Ama bu kadar da değildir. Masalın başındaki Apsu ile Ea'nın kavgasını hatırlayalım. Neptün Güneş'in üzerine lanetler okumuş, tacını almış, evrenin aslına sadık bir haritasını çizmiş, ek gezegen ithal etme hakkını elde etmiş, Güneş'in anlamını ve konumunu değiştirerek yeni Apsu olmuş ve bu sayede Marduk'u yakalamamış mıydı? Biz başka bir kitap mı okumakta idik? Ama anlaşılan bütün bunlar olmamış ya da biz herşeyi yanlış anlamışız. Çünkü ünlü yazar bütün bunlar hiç olmamış gibi davranmakta ve atalarından miras kalan büyük bir pişkinlikle Marduk'un **"Yolu daha da içeri Güneş Sisteminin merkezine, Tiamat'a doğru bükülür." diye yazabilmektedir.**[1090]

Marduk'un nereye çekildiği konusunda bir fikir sahibi olmamız için bu noktada bir bilgi notuna daha ihtiyacımız vardır. Jüpiter'e göre daha dışta olan Satürn, çapı dünyadan yaklaşık on kat daha büyük, kütle olarak ise dünyadan 95 kere daha büyük olan bir gezegendir. Başka bir deyişle Marduk'tan dört uydu koparan Uranüs'ten çap olarak 2,5, kütle olarak ise tam yedi kat daha büyüktür.

[1089] Sitchin, Kozmik Tohum, sh.43
[1090] Sitchin, 12.Gezegen, sh.236

Bu nedenle de Güneş Sisteminin en büyük ikinci uydusu olan Titan'a sahiptir.

Güneş Sisteminin gerçek devi olan Jüpiter ise, dünyadan 130 kat daha büyük, Uranüs'ten ise çap olarak üç kat, kütle olarak da 21 kere daha büyüktür. Ganymede adındaki uydusu Güneş Sisteminin en büyük uydusudur ve Merkür gezegeninden daha büyüktür. Gök cisimlerinin birbirlerini kütle çekim güçleri ile etkilediklerini yeniden hatırlayacak olursak; Marduk'un nasıl bir yere yaklaşmakta olduğunu da anlamış oluruz. İşte bu nedenle de **"Marduk Satürn yakınma" sanki çatışmadaymış gibi gelip durduğunda iki gezegen "dudaklarını öptüler."**[1091]

Sitchin'in ifadesi hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak kadar açıktır: **"Gelip durduğunda."** cümlenin devamı da bunu doğrular zaten. **"İki gezegen dudaklarını öptüler."** Anlaşılan odur ki Marduk bu iki dev gezegenin kütle çekim gücünden kurtulamamış ve "dudaklarından öpülecek" kadar yaklaşmak zorunda kalmıştır. Marduk için bu tehlikeli yaklaşımın bir tek sonucu vardır. **"Durmak."** Bu da bir tek şeyi ifade eder. Sitchin'in hayali gezegeni Satürn'ün uydusu haline gelmiştir.

Ama ne yazık ki Büyük usta Sitchin bizim gibi düşünmemektedir çünkü bu arada yine fikir değiştirmiştir. Ona göre Marduk'un durduğu falan yoktur ve yoluna devam etmektedir. Çünkü aynen şunları yazar: **"Marduk yoluna devam etmektedir ve yeni yörüngesi artı geriye döndürülemez biçimde eski gezegen Tiamat'a yönelmişti."**[1092]

Bunun nasıl olabildiği, durduğunu kendisinin yazdığı Marduk'un nasıl yeniden hareket edebildiği, hareket ettiyse bile Satürn ve Jüpiter'in yine kendisinin belirttiği "muazzam kütle çekim güçlerinden" kurtulmayı nasıl başarabildiği gibi açıklanması gereken çok ciddi soru ve sorunlar vardır ama büyük ustanın bu konularda ne bir bilgisi, ne bir fikri ve ne de bir açıklaması yoktur. Ustası, meslektaşı ve soydaşı olan Velikovsky'den gezegenlerin nasıl durdurulup sonra nasıl döndürüldükleri konusunda çok gizli bilgiler edin-

[1091] Sitchin, 12.Gezegen, sh.44
[1092] Sitchin, Kozmik Tohum

miş olsa gerektir ki; durmuş olan Marduk'u yeniden hareket ettirmeyi becerebilmiştir.

Yazar bununla da kalmaz ve Marduk'un rotasının neden başka bir yere değil de Tiamat'a doğru yönelmiş olduğuna da kendince bir açıklama getirmeye çalışır." **O sıralarda sistem özellikle Tiamat bölgesinde düzensizdi. Tiamat hem ötesindeki iki dev gezegen hem de kendisi ile Güneş arasındaki iki küçük gezegen tarafından birçok yöne çekilip durmaktaydı. Bunun sonucu ondan kopan ya da çevresinde toplaşan (bilginler tarafından Yaratılış destanı diye adlandırılan) metnin şiirsel diliyle "öfkeden kuduran" bir uydu "ordusu" idi. Bu uydular "kükreyen canavarlar" dehşete bürünmüş ve "halelerle taçlanmıştı."**[1093]

Burada merak konusu olan "O sıralarda sistemin özellikle Tiamat bölgesinde düzensiz olduğu" bilgisinin; eğer Sitchin'in görgü tanıklığına dayanmıyorsa, hangi kaynaktan alındığıdır. Böyle bir bilgi yoktur ve Sitchin bunu bütünüyle uydurmuştur. Ama daha sonra uydurduğunu da unutmuş ve yeniden uydurmaya başlamıştır. Çünkü Sitchin'e göre aslında öyle olmamış ama şöyle olmuştur: **"Yaklaşmakta olan büyük gezegenin (bu Marduk oluyor) kütle çekimi kısa bir süre sonra Tiamat'tan parçalar koparmaya başlar. Tam ortasından on bir "canavar" onun bedeninden " kendilerini ayıran" ve Tiamat'ın yanında giden" kükreyen, ileri atılan uydular yığını ortaya çıkar. Kendisini hızla gelen Marduk'la yüzleşmeye hazırlayan Tiamat "onları halelerle taçlandırdı", onlara "Tanrıların(gezegenlerin) görüşünü verdi."**[1094] Açıkça görüldüğü gibi yazar ilk ifadesinde Tiamat'ın uydular edinmesini etrafındaki diğer gezegenlerin etkilerine bağladığı halde ikinci ifadesinde Tiamat'ın uydularının sorumlusu olarak yaklaşmakta olan gezegen Marduk'u göstermektedir. Bu durumda ya Marduk'un yaklaşmasından önce Tiamat'ın uyduları yoktur ya da Tiamat'ın uyduları vardır ama bunların oluşmasında Marduk'un bir rolü yoktur. Sorun Sitchin'in bu iki ifadesinden hangisinin doğru olduğu noktasında düğümlenmektedir. Üçüncü ve daha güçlü olan olasılık ise, Sitchin'in bunların bütününü uydurmuş olmasıdır.

[1093] Sitchin, Kozmik tohum
[1094] Sitchin,12.Gezegen, sh.236-237

Yazarın şu sözleri de bunun kanıtıdır: **"Diğer gezegenlerin düzenliliği ve güvenliği için en tehlikelisi, neredeyse bir gezegen boyuna büyümüş ve kendi bağımsız kaderini yani Güneş çevresinde kendi yörüngesini elde etmek üzere olan büyük bir uydu idi. Tiamat "Onun için bir büyü yaptı, göksel Tanrılar arasında otursun diye onu yüceltti." Sümerce KİN-GU (Yüce elçi) diye adlandırılır."**[1095]

Yazarın Kin-Gu dediği Ay'dır ve görüldüğü gibi yazarın Tiamat'ın uyduları konusundaki tutarsızlığı, kararsızlığı ve şaşkınlığı sürmektedir. Ama bundan da önemli olanı Sitchin'in bütün bu garip açıklamalarına ek olarak yaptığı şu açıklamadır: **"Çatışma yaratan kütle çekimine tabi olan Tiamat'ın bu büyük uydusu Marduk'a doğru kaymaya başlar. İşte dış gezegenleri rahatsız eden şey Kin-Gu'ya bir kaderler tableti, yani kendine ait bir yörünge bahşedilmesidir."**[1096]

OLMADI, BAŞTAN!

İşte tam da bu noktada "Alternatif Dünya Tarihi" yazarı ve "Büyük Usta" Sitchin, büyük zıplamalarından birini daha gerçekleştirir. Çünkü buraya kadar olan yazdıklarını bir kere daha yok sayarak; yeni icatlarda bulunmak üzere bu konuyu yeniden yazmaya karar vermiştir.

Dolayısıyla siz de buraya kadar olan okuduklarınızı okunmamış ya da yok sayabilirsiniz. Çünkü Dünya Güncesi yazarı Sitchin yazdıklarından kendisi de bir şey anlamamış olsa gerektir ki konuyu yeniden ele almaya karar vermiş bulunmaktadır. Dünya tarihinde böyle bir gariplik yoktur.

"Tiamat'ın büyük uydusu Marduk'a doğru kaymaya başlar." Bunu gören Ea (Neptün) "*Tiamat'a yeni gezegenler doğurma hakkını kim verdi?*" diye sorar. Sorunu Anşar'a, dev Satürn'e götürür. Tiamat'ın tüm planlarını ona tekrarlar: *Bir meclis oluşturdu ve öfkeden ateş saçıyor... Eşsiz silahlar edindi, canavar Tanrılar doğurdu. Kin-Gu'yu yüceltti."* diyerek Tiamat'ı Sa-

[1095] Sitchin, Kozmik Tohum, sh.42
[1096] Sitchin,12.Gezegen, sh. 237

türn'e şikâyet eder. Bunları duyan Satürn Ea'ya yani kendisine şikâyete gelen Neptün'e başvurarak ona Kin-Gu'yu yenmeye gidip gitmeyeceğini sordu. Cevap tabletteki bir kırık yüzünden kayıptır."[1097]

Sitchin yine yalan söylemektedir. Çünkü orijinal metinde kırık falan yoktur ve aynen şöyle yazmaktadır: **"Ea, büyükbabasını hoşnut edebilmek için elinden geleni yaptı. Ancak Tiamat'ı ve kuvvetlerini görür görmez, kalbi dehşetle doldu ve onları karşılayacak cesareti kendinde bulamadı. Korkaklığından utanarak geri çekildi ve Anşar'a geri döndü."**[1098]

Ancak ünlü yazar için bunlar önemli şeyler değildir. Kendisinin geçen yüzyılda kalmış olduğunu zaten daha önce kanıtlarıyla vurgulamış olduğumuz için burada yeniden tekrarlamaya gerek yoktur ama bu durum bizim ne kadar haklı olduğumuzu da kanıtlamaktadır.

Büyük yazar **"Bunun üzerine Anşar Tiamat'a karşı durup duramayacağını öğrenmek için Anu'ya (Uranüs) başvurur ama Anu ona karşı koyamaz ve geri döner."** diye devam eder ama bu da doğru değildir[1099]. Çünkü doğrusu **"Anu da karşı koyacak cesareti gösteremedi. Ea gibi, Anu da utanç içinde geri döndü."** şeklindedir.[1100] Yazar, her zaman yaptığı gibi, işine gelmeyen şeyleri ya değiştirir ya da görmezden gelir. Bu nedenle de şunları yazar: **"Huzursuz göklerde bir çatışma büyümektedir. Tanrılar birer birer kenara çekilir. Öfkeli Tiamat'la kimse savaşmayacak mıdır?"** Ancak bu kadarla da kalmaz ve ister inanın ister inanmayın ama bir önceki bölümde **"Yeni yörüngesi artık geriye döndürülemez biçimde eski gezegen Tiamat'a yönelmişti."** dediğini unutmuştur. Bu kadar da değildir ve üstelik **"Marduk'un Tiamat'tan büyük parçalar koparttığını"** belirttiğini de ıskalamıştır. Üstüne üstlük Tiamat'ın büyük uydusu **"Kin-gu'nun Marduk'a doğru kaymaya başladığını"** yazdığını da hatırlamamaktadır. **"Marduk'un Tiamat'ın yakınlarında olduğunu"** defa-

[1097] Sitchin,12.Gezegen
[1098] Rosenberg, Dünya Mitolojisi, sh.249
[1099] Sitchin, 12.Gezegen
[1100] Rosenberg, Dünya Mitolojisi, sh.249

larca vurgulayan ünlü yazara göre bunların hiçbiri olmamıştır. Çünkü yazara bakılacak olursa Marduk Güneş Sistemine henüz girmek üzeredir. Buyurun okuyun.

"Bu gelişmeler olurken Neptün ve Uranüs'ü geçen Marduk, artık Anşar'a (Satürn) ve onun geniş halkalarına yaklaşmaktadır. Bu Anşar'a bir fikir verir, kudretli olan intikamcımız olmalı; savaşta kurnaz olan Marduk, kahraman!

Satürn'ün halkalarına ulaşan Marduk cevaplar: Eğer gerçekten de intikamcınız olarak Tiamat'ı yenecek, yaşamlarınızı kurtaracaksam, kaderimi üstün kılacak bir meclis toplayın hele."[1101]

Bir önceki bölümde iç gezegenlere doğru çekilip Tiamat'a yönlenen ve ondan uydular kopartan Marduk, bir başka Marduk olsa gerektir. Çünkü yazarın belirttiğine göre yeni bir Marduk daha dış gezegenleri geçmek üzeredir. Pazarlığa kalkıştığı Satürn de ilk gelen Marduk'u durdurarak dudaklarından öpen Satürn'dür. Ama Sitchin bunu yok saymaktadır ve büyük olasılıkla unutmuş olsa gerektir.

Sitchin'e göre bu yeni durum üzerine Satürn danışmanı ve elçisi Gaga gezegenine emirler yağdırarak onu diğer gezegenlerle görüşmeye gönderir. Gaga onları bu konuda karar vermeleri için sıkıştırır ve gezegenler Marduk'a **"Git ve onun yaşamına son ver."** derler.[1102] Gerçi bu elçi gezegen Gaga ilk gelen Marduk tarafından yerinden atılmış ve geniş bir elips çizdikten sonra Pluto gezegeni olarak şimdiki yerine yerleşmişti. Yani iki yerde birden bulunamayacağına göre artık Satürn'ün yanında olmaması gerekir. Ama Sitchin için bunlar önemli değildir. Çünkü "Tanrılar Marduk'un kaderini kararlaştırırlar; birleşik kütle çekimleri Marduk'un yörüngesini sadece tek yöne, bir savaşa Tiamat ile çarpışmaya gidebilecek biçimde saptamıştır. **"Marduk bir savaşçıya yakışır biçimde kendisini çeşitli silahlarla donatmış, bir yay yapmış... Ona bir ok eklemiş... Önüne yıldırımlar oturtmuştur. Ve Tiamat'ı saracak bir ağ yaptı. Ama Marduk'un başlıca silahları uydularıydı. Marduk yanından geçerken Uranüs'ün sağladığı dört**

[1101] Sitchin, 12.Gezegen, sh.239
[1102] Sitchin, 12.Gezegen, sh. 239

rüzgârdı. Artık devlerin yani Satürn ve Jüpiter'in yanından geçen Marduk üç uydu daha doğurur. Kötü rüzgâr, kasırga ve dengi olmayan rüzgâr."[1103]

Uranüs'ün sağladığı dört uydunun Marduk'un değil, Uranüs'ün yanında kaldığını **"Satürn'ün dört büyük ayına açık bir gönderme"** ifadesiyle bildiren de aynı yazardır. Dolayısıyla bugün de Uranüs'ün etrafında dolanan bu dört uydunun nasıl Marduk'un başlıca silahları olduğunu anlamak mümkün değildir. Söz konusu uyduları bir Uranüs'e bir Marduk'a mal etmek doğru bir yaklaşım olmadığı gibi; ataları olan Yahudi Peygamberlerinin lazım oldukça kadın ve karpuz yaratmasına benzer şekilde, gerektikçe uydu imal etmekte etik bir davranış değildir. **"Satürn ve Jüpiter'in yanından geçerken doğdular."** masalıyla Marduk'un yanına üç uydu daha katmak kolaydır ama bunu yazdığınız zaman; bir gezegenin doğurduğu uydular kadar kütle kaybedeceğini ve dolayısıyla **"dağılma"** noktasına geleceğini bilmiyorsunuz demektir.

Bu konuda küçük bir bilgi notu verelim: Yeteri kadar bir kütleye sahip olan bir gökcismi, başka bir gökcismi üzerinde kütle çekim gücü uygulamaya başlarsa, o cismin güç uygulanan kısmı, bu gücü uygulayan cisme doğru çekilir. Mesela ayın kütle çekim gücü dünyada ancak gelgitlere neden olabilir. Dünyanın kütle çekim gücü de ayı ancak yörüngede tutabilir. Bir gökcisminin diğer bir gökcisminden parça koparabilmesi için ise iki gökcismi arasında orantısız güç bulunması gerekir ki, biri diğerinden parça koparabilsin. Bu elbette olayın basit bir anlatımıdır çünkü bir gökcisminin diğerinden parça koparması bir hamur topağından parça koparmaya benzemez. Kendisinden bir parça kopartılan hamur topağına bir şey olmaz ama kendisinden bir parça koparılan bir gökcisminin bütün yerçekimsel dengeleri alt üst olur ve eğer o anda dağılıp gitmemişse eski dengelerini yeniden oluşturabilmesi için ciddi bir zaman ölçüsü gerekecektir.

Yazar bundan sonra kendi deyimiyle bir "Göksel savaş" anlatmaya koyulur. Uzayın boşluğunda **"Yıldırımlar çakar, yalazlı alevler fışkırır, Marduk yaşlı gezegene "ilahi şimşekler" yollar. Genişlemekte olan yarıkların birine, Marduk baş uydularından biri-**

[1103] Sitchin, 12.Gezegen, sh.241

ni, "kötü rüzgâr" adındakini fırlatır. Bu Tiamat'ın "göbeğini yarar", içini parçalar, kalbini ayırır. Marduk, Tiamat'ı ikiye ayırmanın ve "yaşamını söndürmesinin" yanısıra, bu ilk karşılaşma onun çevresinde dönen Kingu dışındaki bütün aycıkların kaderini de belirledi. Marduk'un ağına, manyetik ve yerçekimi gücüne yakalandılar. "Parçalandılar, kırıldılar", Tiamat çetesinin üyeleri önceki rotalarından kurtuldu ve ters yönde yeni yörüngelerine girmeye zorlandılar. Korkudan titreyerek sırtlarını döndüler. İşte Kuyruklu Yıldızlar böyle yaratıldılar."

Böylece biz de Tiamat'ın on aycığından koca bir Kuyruklu Yıldız kuşağının nasıl icat ve imal edildiği konusunda kuyruklu bir yalanın nasıl söyleneceğini öğrenmiş oluyoruz ama asıl açıklanması gereken bu göksel savaş sırasında ilk gelen Marduk'un nerede olduğu ve ters dönmeyen bol miktardaki Kuyruklu Yıldızın nasıl yaratılmış olduğudur.

"Tiamat'ı yenen Marduk yeni "kaderi" üstünde yol almaya başladı. Güneş'in çevresinde dönen Marduk uzak uzaya doğru yoluna devam etti Ama artık sonsuz kadar Güneş çevresinde bir yörüngeye yakalandığından, geri dönmek zorundaydı. Geriye dönüşünde Neptün onu selamlamak için oradaydı ve Satürn zaferini kutladı. Bu yeni yörünge onu savaş sahnesine geri getirdi. Bağladığı Tiamat'a geri döndü. Efendi onun cansız bedenini seyretmek için durakladı. Canavarı ikiye ayırmayı maharetle planlamıştı. Sonra, bir midye gibi onu ikiye ayırdı.

Bu yaratma eylemi ile "gök" son haline ulaştı ve dünya ile ayın yaratılması başladı. İlk olarak yeni darbeler Tiamat'ı "iki"ye ayırdı. Üst kısmına "kafatasına" Marduk'un güney rüzgârı denilen uydusu çarptı; darbe onu ve Kingu'yu "bilinmeyen yerlere" daha önce hiçbir gezegenin olmadığı yepyeni bir yörüngeye sürükledi dünya ve ayımız yaratılmıştı. Tiamat'ın diğer yarısı darbelerle un ufak edildi. Bu alt kısmı "kuyruğu" göklerde bir "bilezik" olsun diye "birarada" dövüldü. Böylece "Büyük Şerit" Asteroit Kuşağı yaratıldı."[1104]

[1104] Sitchin, Kozmik Tohum, sh.46

Daha önce de vurgulamış olduğumuz gibi Büyük usta Zecharia Sitchin; astronomi bilgisinin ilkokul düzeyinde bile olmadığım bu yazdıklarıyla bir kere daha kanıtlamış olmaktadır. Çünkü daha birinci Marduk'un gelişi sırasında Tiamat'ın katı bir kabuğa sahip olduğunu ünlü yazarımızdan öğrenmiş bulunmaktayız. Bu bilgimiz ikinci Marduk'un gelişiyle de doğrulanmış ve daha sonra Marduk'un Tiamat'ı iki parçaya ayırmasıyla kesinleşmiş bulunmaktadır. Bu durumda "**katılaşmış bir gezegenin**" iki parçasından birinin; yeni bir yörüngeye fırlatılarak şimdiki "**yuvarlak**" dünyamızı oluşturması ancak Sitchin gibi masalcıların masallarında mümkün olabilir. Çünkü çok iyi bilinmektedir ki; gök cisimleri ancak henüz sıcak bir gaz topu oldukları sırada "**küre**" şeklini alabilirler. Soğumuş ve kabuk bağlamış bir gökcismi, herhangi bir etkileşim sonucu şekil değiştirirse, artık bir daha "**küre**" şeklini alamaz. Bu söz konusu bile değildir.

Dünyamızın bugünkü yuvarlak şekli, onun henüz bir gaz topu olduğu zamanlardan bu yana yavaşça soğuyarak şimdiki şeklini aldığının ve bu soğuyarak katılaşma sürecinde başına bir şey gelmediğinin kanıtı olarak orta yerde dururken ve bu bilgiye ilkokul çocukları bile sahipken, bu tür masalların anlatılabilmesi oldukça düşündürücüdür. Üstelik bundan kötüsü de vardır çünkü büyük usta masalına devam etmektedir.

"Gezegenler için "istasyonlar inşa eden" Marduk kendisi için iki "mekân" yaptı. Biri, kadim metinlerde Asteroit Kuşağına verilen isimle "Gökkubbe"de; diğeri ise "Büyük/uzak mekân" ya da E.şarra adını taşır. Modern gökbilimciler bu iki gezegensel konuma Hadid noktası (*yörüngenin Güneş'e en yakın noktası*) ve Apoje (*yörüngenin Güneş'e en uzak noktası*) olarak adlandırırlar. Bu 12.Gezegen de biraraya getirilen kanıtlardan çıkardığımız gibi tamamlanması 3600 dünya yılı süren bir yörüngedir."[1105]

Hemen belirtelimki kadim metinlerin Asteroit Kuşağına Gökkubbe adını verdikleri bütünüyle yalandır. Çıplak gözle görülmesi mümkün olmayan Asteroit Kuşağı daha önce de anlatmış olduğumuz gibi ancak 1801 yılında tespit edilebilmiştir. Üstelik cehaletin böy-

[1105] Sitchin, Kozmik Tohum, sh.48

lesi ancak tahsil ile mümkün olabilir çünkü; gezegenler Hadid ve Apoje noktalarını kendileri tayin etmezler. Bu onların yörüngesel hızları ile bağlı bulundukları Güneş'in kütle çekim gücü arasında kurulan bir denge sonucunda oluşur. Bir örnek vermek gerekirse, dünya kendi yörüngesinde ilerlerken Güneş'e en uzak olduğu noktada onu geri döndüren Güneş'in kütle çekim gücüdür. Yani dünyanın kendisi geri dönmeye karar vermez; Güneş'in kütle çekim gücü, onu buna mecbur eder. Eğer bu en uzak noktada Güneş'in çekim gücü onu geri döndürmek için yeterli olmasaydı, dünya yıldızlararası uzaya doğru hareketine devam ederek uzayda kaybolurdu.

3600 yıl süren yörünge konusu da yazarın bir uydurmasıdır. İcat ettiği gezegen hayali olduğu için bu gezegenin Apoje yani Güneş'e en uzak noktasını kendisi de bilmemektedir. Bu nokta bilinmediğine göre böyle bir yörünge hesaplaması da yapılamaz. Yapan da uyduruyor demektir. Ancak bundan daha da önemli olan konu; Sitchin'in belirttiği gibi Marduk'un yörüngesinin Güneş'e en yakın noktasının Asteroit Kuşağı olmasıdır. Çünkü böyle bir yörünge Marduk'un Asteroit Kuşağından daha içeriye girmesini yasaklar.

Ama biz yine de Sitchin tarafından **"biraraya getirilen kanıtlara"** da bir bakalım. Sitchin diyor ki, **"Mezopotamya ve Ahit kaynakları 12.Gezegenin yörünge döneminin 3600 yıl olduğuna dair güçlü kaynaklar sunmaktadır."**[1106]

Sitchin yine yalan söylemektedir. Özellikle de Eski Ahit konusunda. Çünkü Eski Ahit'te bu konuyla ilgili bir tek kelime bile yoktur. Olsaydı zaten dünyayı ayağa kaldırırlardı. Ama Sitchin'in ırkçılık damarı kabarmış ve Eski Ahit'i de işe karıştırmadan edememiştir. Mezopotamya kaynaklarındaki güçlü kaynaklara bakacak olursak orada da bir şey yoktur ama Sitchin yine de uydurmaya çalışır. Buna göre **"3600 sayısı Sümerce büyük daire olarak yazılır. Gezegenin sıfatı olan "şar" (en üstün hükümdar) aynı zamanda**[1107] **"mükemmel bir çember", "tamamlanmış devir" anlamına da gelir. Aynı zamanda 3600 rakamı anlamındadır. Ve bu üç**

[1106] Sitchin, 12.gezegen, sh.266
[1107] Sitchin, 12.Gezegen, sh.266-267

terimin tanımı, yani gezegen/yörünge/3600 sadece bir rastlantı olamaz."[1108]

Bu bilimsel açıklamanın gezegenin sıfatının **" şar"** olduğunu belirten kısmı doğru değildir. Bu yetmezmiş gibi üstelik **"mükemmel çember"** inde konuyla ilgisi yoktur. Üstüne üstlük hayali gezegenin hayali yörüngesinin **"uzun ve basık bir elips"** olduğu da yazar tarafından bildirilmektedir. Tamamlanmış devirin durumu da aynıdır. Elde kalan tek bilgi 3600 sayısının Sümerce daire biçiminde yazıldığıdır. Sümerlerin "sıfır" rakamını bilmediklerini, dolayısıyla böyle bir hesap yapamayacakları bilgisini de bunların üzerine eklersek Sitchin'in elinde kanıt falan olmadığı da kendiliğinden ortaya çıkacaktır. Bu durumda **"gezegen/yörünge/3600"** üçlemesi de söz konusu değildir. Açıkça görüldüğü gibi Eski Ahit kaynaklarından bahseden de yoktur.

Sitchin'in var dediği güçlü kanıtlar ortalarda yoksa bunun bir tek anlamı vardır. Bütün bunları Sitchin uydurmuştur. Üstelik bütün bu uydurmalarda sebepsiz değildir. Çünkü bu hikâyede Marduk'a 3600 yıllık bir yörünge biçilmesinin bir tek nedeni vardır. O da İ.Ö. 3800 ve İ.Ö. 200 yıllarının elde edilmesidir. İ.Ö.3800 yılı Sitchin'e; Yahudi takviminin M.Ö. 3750 yıllarında başlatılması için gereklidir. İ.Ö.200 yılı da Romalılara karşı son Yahudi isyanının bu tarihlerde gerçekleşmesi için. Yani Sitchin'in vermek istediği mesaj şudur: M.Ö. 3800'de gelen Marduk Sümerler aracılığı ile İsrail kavmine "seçilmişlik" vererek uygarlığı ve Yahudi takvimini başlatmış; bundan 3600 yıl sonra M.Ö. 200 yılındaki gelişiyle de Yahudi isyanının başlatılmasına destek sağlamıştır. Yukarıda açıklamış olduğumuz çemberler, daireler, sıfırlar ve şarlar zorlamayla icat edilmiş **"hiçbir zaman var olmayan kanıtlar"**dır.

Zaten Sitchin'in kendisi de bu güçlü kanıtlara inanmadığından olsa gerek; şunları da yazar: *"Kuyruklu Yıldızlar hakkında alternatif bir fikir olarak Manchester Üniversitesi'nden Mark Bailey'in çoğu Kuyruklu Yıldızların"* **nispeten Güneş'e yakın gezegenlerin yörüngelerinin hemen ötesinde kaldıklarını** *"önermesini gösteri-*

[1108] Sitchin, 12.Gezegen, sh.267

yor. Acaba bu, **Marduk'un "uzak Mekânı"nın bulunduğu yer mi diye merak ediyor insan"**[1109]

Yine hemen belirtelim ki; Sitchin'in merak ettiği şey hayali gezegen Marduk'un Apoje noktasının, yani Güneş'e en uzak olduğu noktanın nerede bulunduğudur. Peki, neden merak ediyor? Çünkü kendisi de bilmiyor Biz bilgilendirelim: Bailey'in belirttiği yer Pluto'nun bir adım ötesidir. Yaklaşık 400 yıllık bir yörünge uzunluğuna işaret eder. Bu da sadece Sitchin'in 3600 yıllık elips yörüngesini çöp sepetine atmakla kalmaz; Marduk'un uzak mekânı konusu yani Apoje konusunu da kapatır. Yakın mekân meselesini de yine biz açıklığa kavuşturalım: Asteroit Kuşağı Sitchin'in iddia ettiği gibi Marduk'un Hadid, yani Güneş'e en yakın noktası olamaz. Bunun sözü bile edilemez. Çünkü eğer olsaydı, Marduk'un milyarlarca yıldan beri milyonlarca kere bu noktadan gelip geçmiş olması gerekirdi. Marduk'un bu geçişleri gerçek olsaydı, bugün Asteroit Kuşağının olduğu yerde bir tek asteroitin bile kalmaması gerekirdi. Yani tek başına Asteroit Kuşağının varlığı bile, oluştuğu zamandan bu yana ne Marduk'un ve ne de başka bir gezegenin bu bölgeden geçmediğinin bir kanıtını oluşturmaktadır.

Bütün bu açıklamalarımıza karşı Sitchin, bu kadarla kalmaz ve olmayacak bir şekilde dünya halklarını da Marduk'un periyodik gelişlerine yalancı tanıklık etmeye çağırır. Ancak bunu yaparken de çoktan beri ağzında gevelediği baklayı da çıkarır. **"İbrani yazıtlarındaki Rab'bin günü beklentisi (Bunlar Yeni Ahit'teki Göklerin Krallığının gelmesi beklentisine dayanır.) demek ki dünya halklarının gerçek deneyimine dayanmaktadır: Krallık Gezegeni'nin dünya yakınlarında dönemsel dönüşlerine tanık oluşlarına."**[1110]

Sitchin sonunda ağzında gevelediği baklayı çıkarmıştır. Rab'bin günü beklentisi ortaya çıktığına göre artık **"Hangi Krallık?"** diye sorabiliriz. **Davut'un Krallığı mı?** Daha da açalım konuyu. Krallık gezegeni Marduk mudur? Bunca laf kalabalığının, bunca ıkınıp sıkınmanın, bunca eveleyip gevelemenin ardında yatan gerçek, Marduk'un Yahuda'nın Krallık gezegeni olarak seçilmesinden mi

[1109] Sitchin, Kozmik tohum, sh.85
[1110] Sitchin, 12.Gezegen, sh.265

kaynaklanmaktadır? Eski Ahit'teki **"Rab'bin günü beklentisi"** ile Yeni Ahit'teki **"Göklerin Krallığının gelmesi"** beklentisi Marduk'u mu beklemektedir? Bir adım daha ilerisi: Yahudiler ve Hıristiyanlar Marduk gezegenin de yaşayan uzaylı Tanrılara mı inanmaktadırlar? Bu uzaylı Tanrılar dünyaya gelerek Armegeddon'u (kıyamet savaşı) başlatacak olanlar mıdır? Yeryüzünde bütün insanları öldürerek Davut'un Krallığını kuracak ve Yahudilere armağan edecek olanlar bu uzaylılar mıdır? Bir adım daha ilerisi: İsa da Musa da hikâye midir? Marduk'u ve uzaylı Tanrıları perdeleyen masal kahramanları mıdırlar? Bir adım daha atalım: Marduk, İsrail'in Tanrısı Yahve'nin yaşadığı gezegen midir?[1111]

Daha sonra dönmek üzere buraya bir nokta koyalım ve başka bir soru soralım: Krallık Gezegeni'nin dünya yakınlarında dönüşüne tanık olan dünya halkları kimlerdir? Bu kadar büyük bir yalan nasıl söylenebilir?

"Kadim Mezopotamyalılar" ve Sitchin'in **"kadim ataları"** da dâhil olmak üzere, "Krallık Gezegeni'nin dünya yakınlarında dönüşüne" tanık olan bırakın dünya halklarını, bir tek halk bile yoktur. Çünkü bu iddianın sahibi olan masalcı Sitchin kendi elleriyle Marduk'un sondan bir önceki gelişini M.Ö.3800 yılına yerleştirmektedir.[1112] Hayali gezegenin 3600 yıllık bir yörüngesi olduğuna göre; bundan bir önceki geçişi M.Ö. 7400 yılları civarı, ondan bir önceki gelişi yine M.Ö.11.000 yılları civarıdır. Üstelik Sitchin bu tarihe bir de tufan yerleştirir. Ondan bir önceki gelişi ise M.Ö. 14.600 yılları olacaktır ve bu böylece devam eder gider.

Bu tarihlerde dünya üzerinde hangi dünya halkları vardır ki; Krallık Gezegeni'nin dünya yakınındaki dönüşüne tanıklık edebilsinler? M.Ö. 3800 yıllarında Sümerler bile henüz ortalarda yokturlar. Sitchin'in icatçı ataları ise bundan çok daha sonra tarih sahnesine çıkmışlardır. Yani onlarında bir şey uydurabilmeleri söz konusu değildir. Peki, bu durumda hangi dünya halkları bu **"Kraliyet Ge-**

[1111] Sitchin'in böyle düşündüğüne dair güçlü ipuçları vardır. Örneğin;
" Niburu hadid noktasına vardığında
Tanrılar huzur verecek;
Belalar ortadan kalkacak
Karışıklıklar çözülecek" gibi garip şeyler de yazar. 12.Gezegen, sh.261

[1112] Sitchin, 12.Gezegen, sh.272

zegeni'nin dünya yakınında periyodik dönüşlerine tanıklık etmiştir? Zaten şu "periyodik dönüşlere tanıklık" bile başlı başına bir çelişkidir. Neden derseniz Sitchin'e göre bu hayali gezegen 3600 yılda bir dünya yakınlarına gelmektedir. Şanslı ve uzun ömürlü bir insan ancak beş bin yıl yaşarsa Marduk'un gelişini sadece bir kere görebilecektir. Bu durumda hangi halk hangi periyodik dönüşlere tanıklık edebilecektir?

Gene de biz diyelim ki, o tarihlerde bile çok uzun ömürlü dünya halkları vardı ve işi gücü bırakmışlar "Marduk ne zaman görünecek?" diye gökyüzüne bakıp duruyorlardı. Bu durumda bile bir şey görmeleri mümkün değildir. Bunun da nedenleri vardır. Güneş Sisteminin dev gezegeni Jüpiter'i hepimiz biliyoruz. Mars'tan sonra dünyaya en yakın ikinci dış gezegendir. Hacimsel büyüklüğü dünyanın tam olarak 1300 katıdır ve zaten görünür parlaklığını da esas olarak bu büyüklüğüne borçludur. Biz bu büyüklüğü sayesinde Jüpiter'i görebiliriz ama mesela Jüpiter'in gerçekten çok büyük olan dört uydusunu göremeyiz. Üstelik bu dört büyük uydudan biri olan Ganymede, Merkür gezegeninden daha büyüktür.[1113] Ama biz Ganymede'yi çıplak gözle göremeyiz. Peki bu uzun ömürlü dünya halkları Mars'la Jüpiter arasındaki bir yerden gelip geçecek olan ne olduğu belirsiz bir gezegeni görebilirler mi?

Göremezler ve göremedikleri bir şeye de tanıklık edemezler. Ama buna rağmen bu insanları var olmayan bir şeye yalancı tanık tutarsanız; sizin de bir yalancı olduğunuz ortaya çıkar. Zaten Sitchin'in kendisi de bütün bunları uydurduğunu unutacak ve daha sonra **"Marduk'un Enki'nin büyük oğlu olduğunu, Babil'den sürüldüğünü, Hitit ülkesinde 24 yıl sürgünde yaşadığını, daha sonra Babil'i ele geçirmek için yanında oğlu Nabu ile birlikte geri döndüğünü ve Nippur yakınlarında Ninurta, Nergal ikilisi ile savaştığını da"** yazacaktır.[1114]

Üstelik 12 Gezegen kitabında bu yalancılığı kanıtlayan bol miktarda malzeme de vardır. Bunlardan biri Mars'la Jüpiter arasından yani bugünkü Asteroit Kuşağının bulunduğu yerden geçmesi planlanan hayali bir gezegenin bu kadar uzaktan dünya üzerinde nasıl

[1113] P.Moore, Gezegenler Kılavuzu, sh.165
[1114] Y.İliter, Kayıp Tarih, sh.312

olup da felaketlere neden olabileceğidir. Üstelik yalnızca felaketlere sebep olmakla da kalmaz bu gelişlerden birinde mesela; M.Ö.11.000 yılında bir de tufan yaratır ama; Marduk bundan sonraki gelişlerinde herhangi bir tufana neden olmayacaktır. Bu kadar da değildir çünkü Sitchin'in Marduk'un göksel geçişlerine tanık gösterdiği bu insanlar; Marduk'tan belalar, felaketler, tufanlar değil, tam tersine bolluk ve bereket beklemektedir. İşin garip tarafı bunları söyleyenin de Marduk'un felaketlere neden olduğunu, hatta bir keresinde tufanı yarattığını yazan Sitchin olmasıdır.

"Jüpiter durağından başlayarak

Gezegenin parlaklığı artmaya başlar.

Ve Yengeç burcunda Niburu haline gelecektir.

Akkad bollukla dolacak,

Akkad Kralı güçlenecektir.

Niburu sona geldiğinde...

Diyar güven içinde yaşayacak,

Saldırgan Krallar barış yapacak,

Tanrılar duaları kabul edecek."tir.[1115]

Bu arada ve tam da bu noktada ünlü yazarımız **Sitchin** büyük sıçramalarından birini daha yapar ve tufandan önceki dünya üzerinde hüküm süren on hükümdarın Krallık sürelerinden söz açmaya başlar. Tanığı da Babilli tarihçi Beressus'dur ama bu tanığın hiçbir kitabı günümüze ulaşmamıştır. Beressus'tan naklen yazan A.Polyhistor'un yazdığına göre, "**İkinci kitap Kaldeli on Kralın tarihidir ve herbirinin toplam 120 şer ya da 432 bin yıl süren saltanatı tufan zamanına dek varır.**"[1116]

Önce bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamazsınız ama 432 bin yıl meselesi bağlantıyı kurmanızı sağlar. Çünkü bu 432 bin yıllık süre Sitchin'in Anunnakilerin dünyaya geliş tarihi olarak belirlediği süredir. Sitchin'e göre tufandan önceki on Kral 432 bin yıl hüküm sürdülerse demek ki Anunnakiler dünyaya 432 bin yıl önce

[1115] Sitchin, 12.Gezegen, sh.261
[1116] Sitchin, 12. Gezegen, sh. 267

gelmişlerdir. Yani bu on Kral dünyalı değil, uzaylıdır. Sitchin için Tufandan önce bu on Kralın gerçekten yaşayıp yaşamadığının ve bu 432 bin yılın nasıl sayılabildiğinin bir önemi yoktur. Bu kadar uzun ömürlü insanlar olamayacağına göre bu 432 bin yılı sayan da Tanrı ya da Tanrılar olmalıdır. Sitchin kendince bu konuyu sulandırmaya çalışır ve şöyle yazar: **"Yıl dediğiniz nedir ki? Bizim yılımız dünyanın Güneş çevresindeki bir yörüngeyi tamamlaması için geçen süredir. Yaşam dünya üzerinde, gezegenimiz zaten Güneş çevresinde dönüyorken geliştiği için, dünya üzerindeki yaşam bu yörüngenin uzunluğu ile şekillenmiştir. Hatta Ay'ınki gibi çok daha küçük bir yörünge süresi ya da gün-gece dönümü bile neredeyse dünya üzerindeki tüm yaşamı etkilemektedir. Bu kadar çok yıl yaşarız. Çünkü biyolojik saatlerimiz dünyanın Güneş çevresinde bu kadar çok dönmesine göre ayarlanmıştır."**[1117]

Zamanın ölçülmesi hakkındaki bu garip açıklama dünya tarihine geçmesi gereken bir açıklamadır. Çünkü bir tek kelimesi bile doğru değildir. Üstelik büyük ustanın cehaletin hangi zirvelerinde gezinmekte olduğunun başka bir kanıtıdır. Çünkü biz herhangi bir nedenle değil, zamanı böyle ölçtüğümüz için bu kadar yıl yaşarız. Sözgelimi ayları gün, yılları ay olarak ölçse idik; şimdiki zaman ölçümüze göre 70 yaşında olan bir insana 70x12=840 yaşında diyebilirdik. Doğal olarak bunun tersi de doğrudur. Yine sözgelimi biz zamanı ölçerken " beş bahar bir yıl eder " şeklinde bir zaman ölçüsüne sahip olsaydık, misaldeki insanımız da 70/5= 14 yaşında olacaktı.

Dolayısıyla hem bizim hem de eğer varlarsa Anunnakilerin ne kadar yaşadığı, zamanı ne ile ve nasıl ölçtüğümüze bağlıdır. Ama Sitchin yanlışında ısrar etmeye kararlıdır. **"Ya bizim inandığımız gibi Güneş çevresindeki yörüngeleri 3600 yıl sürüyorsa? O zaman bizim 3600 yılımız onların takviminde sadece bir yıla ve yaşamlarında da sadece bir yıla karşılık gelecektir. Sümerliler ve Berossus tarafından bildirilen Krallık görev süreleri ne efsanevi ne de fantastiktir."**[1118]

[1117] Sitchin, 12.Gezegen, sh. 270
[1118] Sitchin, 12.Gezegen, sh. 270

Ama biz bu sayılarla uğraşırken birden fark ederiz ki, ortada ne on Kral, ne 120 şar ve ne de 432 bin yıl vardır. Üstelik tanığımız da Sitchin'in kendisidir. Tufandan önce yaşayan Kralların listesini Ünlü yazarın 12.Gezegen kitabından aynen alıyoruz.

1-Alulim: 8x3600=28.800 yıl

2-Alalgar: 10x3600=36.000 yıl

3-Enmenluanna: 12x3600=43.200 yıl

4-Enmengalanna:8x3600= 28.800 yıl

5-Dumuzi: 10x3600=36.000 yıl

6-Ensipazianna: 8x3600 =28.800 yıl

7-Enmenduranna:6x3600 =21.600 yıl

8-Ubartatu: 5x3600 =18.000 yıl

Toplam 8 Kral, 67 şar, 241.200 yıl

Açıkça görüldüğü gibi 10 değil 8 Kral, 120 değil 67 şar, 432 bin yıl değil 241.200 yıl vardır.[1119] Sitchin bu listeyi 120 şar ya da 432 bin yıla tamamlamak istiyorsa, 53 şar yani 190.800 yıl Krallık yapması gereken iki hükümdar daha bulmak zorundadır.

Yukarıdaki listenin bir başka önemi daha vardır. Yalnızca Sitchin'in 432 bin yıllık Anunnaki hikâyesini çöpe atmakla kalmaz, başlangıçtan tufana kadar hüküm sürdükleri bildirilen bu Krallar listesinde Anu, Enki, Enlil gibi Sitchin'in var olduğunu iddia ettiği hiçbir Anunnakinin de adı yoktur.

Ancak bunların hiçbiri Sitchin 'i durdurmaya yetmez. Çünkü bu arada bir Asur stelasında yedi noktalı bir sembol görmüş ve kendisine Tanrı'nın sözü vaki olduğu için olsa gerek, bunun Enlil'in göksel sembolü olduğunu düşünmeye başlamıştır. Ama bunun için bir kanıta ihtiyacı vardır ve uydurması da uzun sürmez. **"Güneş Sistemine dışarıdan yaklaşan birisi için karşılaşılacak ilk gezegen Pluto olurdu, ikincisi Neptün üçüncüsü ise Uranüs; dünya değil. Dördüncü Satürn olurdu, beşinci Jüpiter, altıncısı ise Mars. Ve dünya yedinci olurdu."**[1120]

[1119] Sitchin, 12.Gezegen, sh.268-269
[1120] Sitchin, 12.Gezegen, sh.281

Ünlü yazar Sitchin'in astronomi bilgisinin kıt olduğunu daha önce vurgulamıştık. Bu ifade de ne kadar doğru söylediğimizin bir kanıtıdır. Çünkü Güneş Sistemi ilkokul kitaplarında çocuklar anlayabilsin diye böyle çizilir ama gerçekte gezegenler böyle tespih taneleri gibi sıralanmazlar. Gezegenler Güneş etrafındaki yörüngeleri üzerinde değişik hızlarla hareket ederken, herhangi bir anda kendi yörüngelerinin herhangi bir noktasında bulunabilirler. Sitchin'in bilmediği anlaşılan bir diğer konu da iç gezegenlerin hızlı, dış gezegenlerin ise yavaş döndüğüdür. Mesela dünya Güneş çevresindeki bir dönüşünü bir yılda tamamlarken; bu sayı Jüpiter için yaklaşık 12 yıl, Neptün için otuz yıldır. Bu nedenle de belirli bir anda diyelim ki, birisi dışarıdan Güneş Sistemine yaklaştığı anda, Pluto Güneş'in öbür tarafında bulunabilir ya da daha alakasız başka bir yerde de bulunabilir. Bilindiği gibi biraz basık olan yörüngesi nedeniyle zaman zaman Neptün'ün yörüngesinden daha içeriye de girebilmekte ve bir süre sekizinci gezegen olmaktadır. Bu durumda en dış gezegen olan Neptün de Güneş'in öbür tarafında bulunabilir. Satürn Güneş'in öbür tarafına gidiş yolunda iken Jüpiter dönüş yolunda olabilir. Diğer gezegenlerde yörüngelerinin herhangi bir noktasında bulunabilirler. Yani belirli bir anda dışarıdan Güneş Sistemine yaklaşan birisi, ilk gezegen olarak dünyayı da görebilir başka bir gezegeni de. Üstelik bu da doğrudan doğruya o sırada dışarıdan gelen birisinin Güneş Sistemine hangi yönden yaklaştığına bağlıdır.

Alternatif tarih yazarı bunları bilmediği için "**Dışarıdan sayılarak dünyanın yedinci gezegen olduğunu sadece Nefilimler bilebilirdi. Sekizinci gezegen olan Venüs sekiz köşeli bir yıldız çizilir ve o da gezegeni Venüs olan Tanrıça İştar'ı temsil eder.**" diye yazar.[1121] Üstelik bununla da kalmaz ve "**Bizim vardığımız sonuç; Marduk'un geçidindeki yedi durağın, Nefilimlerin kendi gezegenlerinden dünyaya yaptıkları uzay yolculuğunu temsil etmekte olduğudur.**" diyerek okurunu da aptal yerine koyar.[1122] Çünkü Sitchin ısrarla belirtir ki; Marduk'un yörüngesinin enberi yani Hadid noktası Jüpiter'le Mars arasında bugünkü Asteroit Kuşağının bulunduğu yerdedir. Yani Marduk gezegeni ancak Jüpiter'i

[1121] Sitchin, 12.Gezegen, sh.282
[1122] Sitchin, 12.Gezegen, sh.286

geçebilir. Bu durumda gezegenler Sitchin'in sandığı gibi tespih taneleri halinde dizilseler bile Marduk'un yedi durağı olamaz çünkü Jüpiter dışarıdan sayıldığında beşinci gezegendir. Açıkça görüldüğü gibi Sitchin'in bu yazdıkları koskocaman bir saçmalıktan başka bir şey değildir.

Ne var ki biz bununla uğraşırken Sitchin yeni bir zıplama daha gerçekleştirmiş ve gezegenlerin isimleriyle oynamaya başlamıştır. Buna göre, önce Gaga, sonra Us.mi (yol gösteren) olan Pluto, bu kere de Şu. pa yani Şu'nun gözleyicisi olmuştur. Çünkü hangisi olduğu bilinmeyen bir astronomi metni(!) Şu. pa gezegeninin **"İlahi Enlil'in diyar için kader belirlediği yer, yani uzay aracının komutanı olan Tanrı'nın dünya gezegeni ve Sümer diyarı için doğru rotayı saptadığı yer olduğunu"** bildirmektedir.[1123]

Pluto gezegeninin yanında Sümer diyarı için rota belirlemek ne demektir pek anlaşılamaz ama; bu hikâyenin başından beri Ea olarak önemli roller yüklenen Neptün'ün ani bir kararla **İRU** yani çember olması daha da anlaşılmazdır. Üstelik yine Sitchin'in bildirdiğine göre **İRU** bir başka listede bataklık bitkileri anlamına gelen **Hum. Ba** adıyla geçmektedir. Marduk'un büyük babası Anu olarak bildiğimiz Uranüs gezegeni de bu arada Kabkab **Şamama** olmuştur ama bir başka Sümer listesi de onu **Enti. Maşşiğ** olarak adlandırmaktadır. Satürn de artık Anşar adıyla anılmaktan sıkılmış olsa gerekir ki; büyük tahripçi anlamına gelen Targallu adını almıştır ama bir başka Sümer listesinde dürüstlük silahı anlamına gelen Kak. **Si. Di** ve adalet için öldüren demek olan **Si. Mu. Ta** olarak da bilinmektedir. Başta Kişar olarak takdim edilen Jüpiter de adını değiştirmiş ve **"uzay giysilerinin bağlandığı yerdeki büyük şey"** anlamında **Sag. Me. Gar** adını edinmiştir. Ancak Parlak olan anlamına gelen **Bar. Baru** ve göklerdeki gerçek rehber demek olan Sib. **Zi. An. Na** diye de bilinmektedir. Nefilimler bu noktada **me**'lerini yani uzay giysilerini giymektedirler.

Bütün bu laf ve isim kalabalığı içinde bir uzay yolculuğuna çıkan Nefilimlerin neden uzay giysilerini yolculuğa çıktıkları zaman değil de Jüpiter'in yanında giydikleri de pek anlaşılır olmamakla birlikte uzaylı Tanrıların Jüpiter'e **"uzay giysilerinin bağlandığı**

[1123] Sitchin, 12.Gezegen, sh.289

yerdeki büyük şey" adını vermeleri bundan daha da ilginç olmaktadır. Çünkü biz dünyalı cahiller sadece Jüpiter adını vermekle cehaletimizi ortaya koymaktayız. Bizim önerimiz bundan sonra Jüpiter'in adının "**Marduklu Tanrıların yanından geçerken uzay giysilerini bağladığı kırmızı büyük şey**" olarak değiştirilmesi ve aynı zamanda "**göklerdeki gerçek rehber olan parlak büyük şey**" olarak anılmasının da kabul edilmesidir.

Bir diğer dileğimiz de bu Marduk gezegeninde yaşayanların Uzaylı mı, Tanrı mı, Nefilim mi, Anunnaki mi ya da başka bir şey mi olduğuna artık karar verilmesidir.

Sitchin'in uydurduğu uzaylılarda yazarın cehaletinden kaynaklanan nedenlerle bilgi ve teknoloji fakiri garip yaratıklardır. İşte bu nedenle uzay yolculuğu yapabilirler ama karaya inişi beceremedikleri için "**Su geçirmez bir kapsül içinde suya iniş yaparlar.**"[1124] Bilindiği gibi bu iniş şekli dünyada 1960'lı yıllarda uygulanan ve bütünüyle teknolojik yetersizlikten kaynaklanan bir yöntemdir. Bu yıllarda takılıp kalmış olan Sitchin'in aklı bu kadarına erdiği için kapsülü karşılamakla görevli olan botlar ve helikopterlerin yerine de "**suya inen kapsüllere yol göstermek için balık gibi giyinenleri**" de uydurur.

"Umman denizine inen, dünya üzerindeki ilk zeki varlıklar sonra Mezopotamya'ya doğru ilerlediler. Orada ilk yerleşimlerini kurdular. Oraya E.Ri. du (pek çok uzakta kurulan ev) adını verdiler. Ne kadar uygun bir ad!"[1125]

Ad uygun olabilir ama masal uygun değildir ve üstelik Satanist inanç sisteminden yürütülmüştür. Dünya üzerindeki ilk zeki varlıklar bu kapsülden çıkanlarsa, bu uzay kapsülüne yol göstermek için balık gibi giyinenler kimlerdir sorusunun da açıklanması gerekmektedir. Buna rağmen Sitchin sonunda "**Krallığı gökten indirmeyi**" başarmıştır. Burada tek sorun "**gökten inen bu Krallığın bir halkının olmayışı**" gibi görünse de, bundan ibaret değildir. Çünkü bırakın Krallığın halkını dünya üzerinde henüz insan bile yoktur. Gökten inen bu Krallığın halksız Kralı olarak da Enki seçilmiştir ama ne kadar gariptir ki; bu kere de Sitchin'in verdiği tu-

[1124] Sitchin. 12.Gezegen. sh.306
[1125] Sitchin, 12.Gezegen, sh.308

fandan önceki zamanlarda hüküm süren Krallar listesinde Enki'nin adı yoktur.

Bu uzaylı Tanrılar; ne uzaylı ne de Tanrı olmayan cahil dünyalıların şimdiden kullandığı elektronik yön bulma aygıtlarından habersiz oldukları için, iniş kalkışlarda Ağrı dağını kerteriz olarak alırlar. Ama Basra körfezi kıyısındaki kalkış alanından kuş uçuşu bin km uzakta olan Ağrı dağını nasıl görebildikleri ise tam bir bilmecedir. Büyük bir olasılıkla kalkıştan sonra önce Ağrı dağını arayıp bulmak için epeyce bir çaba göstermekte ve ancak Ağrı dağını bulduktan sonra kendilerine bir rota çizebilmektedirler.

Bu uzaylı Tanrılar inşaat tekniklerini ve malzemelerini de bilmedikleri için Sitchin'in yazdığına göre **"Sazlardan ve tahtadan masif yapılar inşa ederler."** Aynı şekilde ne dürbünleri ne teleskopları ve ne de bu konuda bir fikirleri yoktur. Bu nedenle de yıldızları gözlemek için zigguratlar inşa ederler. Çünkü G.Martiny adında birisi" **Zigguratların göksel gözlemler için nasıl uygun olduğunu ve Esagila'nın en üst basamağının (pluto gezegeni olarak tanımladığımız) Şu. Pa gezegenine doğru yönlendirilmiş olduğunu göstermiştir."**[1126]

Durum artık tam bir komediye dönüşmektedir. Çünkü bu iddiaya göre Sitchin bir gezegenin sabit bir yıldız değil, adı üstünde bir "gezen" olduğunun bile farkında değil demektir. Sabit bir yapı olan bir zigguratın Şu. Pa gezegenine doğru yönlenebilmesi için yerinde fırıl fırıl dönmesi gerekecektir. Ama Sitchin bunun bile farkında değildir ve saçmalamaya devam eder:" **Tüm zigguratlar köşeleri tam olarak kuzeyi gösterecek biçimde yerleştirildiği için bu, iniş için yaklaşmakta olan bir uzay aracının zigguratların belirli kenarlarını uçuş yolu boyunca izleyebileceği ve Sippor'a zorluk çekmeden ulaşabileceği anlamına gelmektedir."**[1127]

Uçuş yolu boyunca Zigguratların belirli kenarlarını izleyerek Sippor'a iniş yapabilen uzaylı Tanrılar ancak Sitchin gibi birisinin akıl edebileceği bir düşüncedir ama aynı zekâ zigguratların dört köşeli yapılar olduğunu düşünememiştir. Dolayısıyla bir ziggurat köşeleri tam olarak kuzeyi gösterecek şekilde yerleştirilemez. Üs-

[1126] Sitchin, 12.Gezegen, sh.331
[1127] Sitchin, 12.Gezegen, sh.31

telik de eğer bir köşeleri kuzeyi gösterecek şekilde yerleştirilmiş iseler; "**uçuş yolu boyunca zigguratların belirli kenarlarını izleyen uzaylılar kolayca Sippor'a ulaşmak**" yerine kolayca kaybolup gideceklerdir. Çünkü bir köşesi tam olarak kuzeyi gösteren bir zigguratın belirli kenarları tam olarak Sippor'u değil, güneydoğu ya da güneybatıyı gösterecektir.

Ne var ki ünlü yazar büyük bir pişkinlikle bu saçmalıklardan kendine övünme payı bile çıkarır. **"Konuya bizim "uzay" yorumlarımız ile yaklaşmamış olan bilginler bile ister istemez zigguratların, Tanrı'nın mekânını "yükseğe yükselen" bir bina olarak göstermekten daha fazla amaç taşımadığı sonucuna varmışlardır.**

Hâlbuki biz bu yapıların gerçek işlevinin Göklerdeki Tanrıları, dünyadaki ölümlülere değil, Tanrılara bağlamak olduğunu göstermiş olduk."

Bu bozuk ifadeden bir anlam çıkarmak kolay değildir ama anlaşıldığı kadarıyla dünyadaki Tanrılar bu yapıların üzerine çıkıp göklerdeki Tanrılara el sallamaktadırlar. Ünlü yazarımız bu kadar zahmete girip yerdeki Tanrılara bir sürü zigguratlar yaptıracağına; bu uzaylı gariplerin eline bir dürbün vermeyi akıl edebilse idi, bu tartışmalara da gerek kalmayacaktı. Nitekim daha önce Tufandan kurtulan "**yedi katlı dönüp yuvarlanan denizaltının**" kaptanı olan Utanapiştim'e bir miktar "**muşamba**" vererek yardımcı olmuştu.

Sitchin sonunda bu uzaylı Tanrılara şehirler kurdurmak aşamasına kadar gelmiştir ama sayılar söz konusu olduğunda ataları gibi uçtuğu için Enki ve onun uzaylı grubundan söz ederken yine olanaksız tarihlerden bahsetmeye başlar. Sitchin'e göre Enki ve ilk Nefilim grubunun dünyada kaldığı süre sekiz şar yani 28.800 yıldır. Enlil de Nippur'u inşa ederken Larsa'da altışar yani 21.600 yıl kalmıştır Ancak yine unuttuğu bir şey vardır ve o da dünya üzerinde henüz insan türünün yaşamadığıdır. Bu durumda bu şehirler kimler için inşa edilmektedir ve bu kentlerin inşaatlarında kimler çalışmaktadır. Vurgulamış olduğumuz gibi bunlar insanlar olamaz. Sitchin'in uzaylıları da olamaz çünkü ilk Nefilim grubu çok küçük bir gruptur. Ayrıca bu 28.800 yılı kimlerin saydığı da merak konu-

su olmaya devam etmektedir ama bundan da ilginç olan Enlil'in Nippur'u kurarken Larsa'da neden 21.600 yıl kaldığıdır. Bir kent kurmak bu kadar uzun mu sürmüştür ya da kurulan bir kent bu kadar uzun zaman nasıl ayakta kalmıştır? Ama Sitchin'in bunun için bir kılıf hazırlamıştır bile: **"Tanrıların şehirlerinin orijinal halleri de, kalıntıları da bir daha asla görülemez; daha sonraları dünyayı süpüren tufan yüzünden hepsi yıkılıp gitmiştir. Ama onlar hakkında çok şey öğrenebiliriz çünkü Mezopotamya Krallarının kutsal görevi, bu kutsal bölgeleri kesinlikle aynı yere ve orijinal plana göre sürekli tekrar inşa etmekti."**[1128]

Bunun Türkçesi şudur: Tanrıların şehirleri tufan yüzünden yıkılıp gitmiştir ama bu şehirlerin orijinal planlarına bir şey olmamıştır. Tanrıların yaptığı kentleri silip süpüren ve dünya üzerinde birkaç kişiden başka canlı bırakmayan tufandan kurtulan bu orijinal planlar; daha sonra Mezopotamya Kralları tarafından bulunmuş, bunların Tanrıların kentlerinin orijinal planları olduğu anlaşılmış ve aslına uygun olarak yeniden inşa edilmiştir. Üstelik inşa edilenler de kentler bile değil, her ne demekse **"kutsal bölgelerdir"**. Bu artık insanları aptal yerine koymakta değil, daha başka bir şeydir. Tanrıların yaptığı şehirler yıkılıp gitmiştir ama mesela M.Ö.4500'lere tarihlenen ve insanların yaptığı Mersin kalesi dimdik ayaktadır.[1129]

Küçük bir bilgi notu: Tufan gerçekten olduysa bile var olan herşeyi yok etmemiştir. Sular çekildikten sonra eski yapılar, harabe halinde olsalar bile meydana çıkmış olmalıdırlar. Tufandan önceki eski zamanlardan kalma tabletleri okuyabildiğini söyleyen Asur Kralının sözleri de bu görüşü doğrular. Çünkü Asurbanipal bu konuda aynen şunları söyler:**"Sümerce yazılmış olan çetrefilli tabletleri bile okuyabilirim. Tufandan önceki günlerin taş yontularındaki muammalı sözleri anlıyorum."**[1130]Üstelik bu bilgi Sitchin'in kitabında da vardır. Bu durumda ya Asur Kralı yalan söylemektedir ya da Sitchin.

[1128] Sitchin. 12.Gezegen. sh.323
[1129] Seton Lyold, Türkiye'nin Tarihi, Tübitak Bilim Kitapları, sh.IV. zaman dilimi-1997
[1130] Sitchin, 12.Gezegen, sh.34

TARİHTE İLK GREV

Sitchin'in iddiasına göre uzaylı Tanrılar dünyaya tam olarak 432.000 yıl önce gelmişlerdir. Geliş nedenleri ise dünyadaki değerli altın madenleridir. Çünkü gezegenlerinin atmosferi, için bir miktar altına ihtiyaçları vardır. Uzaylı bir uygarlığın neden daha nadir bulunan daha değerli madenlere değil de altına ihtiyaçları olduğu Sitchin'inde büyük atası Abraham gibi malvarlığına büyük önem veren bir Yahudi olmasıyla açıklanabilir.

Sitchin bu altın ihtiyacı nedeniyle dünyaya parça parça da olsa 600 Anunnaki indirir ve bunların bir bölümünü Afrika'ya altın madenlerinde çalışmaya gönderir. Uzaylı Tanrıların elindeki teknoloji harikası alet ise her nedense kazma bile değil de baltadır. Bu nedenle Tanrıların oraya ağaç kesmek için mi altın çıkarmak için mi gittikleri de açık değildir. Uzaylı Tanrılar Sitchin'in hesabıyla tam 40 dönem boyunca yani 144.000 yıl toz toprak içinde madenlerde çalışırlar. Bu uzaylı Tanrıların teknolojik birikimleri neredeyse hiç düzeyinde olduğundan Sitchin'in yazdığına göre bu 144.000 yıl boyunca **"Kille karışık yemek yeyip, tozla kirlenmiş su içerler."** Bu 144.000 sayısı da rastgele bir sayı olmayıp maksatlı olarak seçilmiştir.[1131] dünya üzerinde henüz insan bulunmadığına göre tarım da başlamamış olacağına göre bu 144.000 yıl boyunca **"kille karışık"** olsa da ne yedikleri konusunda bir açıklamaya ihtiyaç vardır ama hem uzaylı hem Tanrı olduklarına göre neden yiyip-içme ihtiyacı duydukları bundan daha da anlaşılmazdır. İsrail kavmi kandi-

[1131] Kille karışık yemek yiyerek tozla kirlenmiş su içmek, İsrail kavminin Mısır'da eziyet gördükleri ve köle gibi çalıştırıldıkları zamanlara bir göndermedir. 144.000 sayısı ise doğrudan İsrail kavminin 12 oymağına ve Kıyamet savaşı Armegeddon'a işaret eder. İncil'in Vahiy bölümünde şu şekilde anlatılır. " **Ve gördüm ve işte Kuzu Sion dağı üzerinde durmakta ve onunla beraber alınları üzerinde onun ismi yazılmış olan yüz kırk dört bin kişi vardı ve tahtın önünde ve dört canlı mahlûkun ve ihtiyarların önünde sanki yeni bir ilâhi terennüm ediyorlar ve yeryüzünden satın alınmış olan yüz kırk dört bin kişiden başka kimse o ilâhiyi öğrenemez. Kadınlarla lekelenmemiş olanlar bunlardır çünkü masumdurlar.**" Bahsedilen yüz kırk dört bin kişi ARMAGEDDON'un mutlaka galip gelecek olan muzaffer askerleridirler. Sayıları yüz kırk dört bin olarak belirtilmiş olan bu insanlar her nedense yeryüzünde sadece bir tek kavmin mensuplarıdır ve bu kavim tahmin edileceği üzere İsrail Kavmidir. Buna göre İsrail kavminin 12 oymağından seçilmiş olan 12'şer bin kişiden oluşan 144.000 asker Kıyamet savaşından zaferlerle ayrılacaklardır. İncil bunlar için "mühürlenmiş" deyimini kullanır.

linde yakması için Tanrılarına -bozuk da olsa- zeytinyağı sağlıyordu ama bunlara yakacak verebilecek olan insanlar da ortalık da yoktur. Yani durum oldukça karışıktır.

Bu uzaylı Tanrılar 144.000 yıl boyunca altın madenlerinde çalıştıklarına göre ölümsüz olsalar gerektir ama bütün bu zaman boyunca sayıları bir tane bile artmaz. Bu da üreme konusunda bazı sıkıntıları olduğuna işaret eder. Sonunda Sitchin tarihteki ilk grevi gerçekleştirir ve Anunnakileri isyan ettirir. **"Tanrılar onun (elebaşının) sözlerine uydu. Aletlerini yaktılar; baltalarını ateşe attılar. Tünellerdeki madencilik Tanrısını rahatsız ettiler."**[1132]

Daha küçük Tanrıların daha büyük Tanrılara karşı bir isyan başlatması üzerine daha büyük Tanrılar bir **"Lulu"**, bir ilkel işçi yaratmaya karar verirler. Bu ilkel işçiler Anunnakilerin yerine çalışacak ve böylece Tanrıların çalışmasına gerek kalmayacaktır. Mutlu bir rastlantı sonucu **"Tanrıların Ebesi"** bilge Mami de yakınlarda bulunduğundan ona haber gönderirler ve **"Sen doğum Tanrıçasısın, işçiler yarat! Bir ilkel işçi yarat, boyunduruğu o taksın, Tanrıların işini işçiler yapsın." derler.**[1133] Gerçi bu sözlerden altın madenlerinde çalışan Tanrılara boyunduruk takılmış olduğu anlamı da çıkarılarak; boyunduruklu bir Tanrı'nın nasıl bir Tanrı olduğu sorulabilir ama **"Mami, Tanrıların annesi, Ana Tanrıça, Ea'nın hazırlanmasına yardım ettiği karışımdan "İnsanı" biçimlendirmeye koyuldu. Ana Tanrıça sürekli ilahiler okunurken çalışmaya devam etti. Sonra zaferle bağırdı. "Yarattım! Onu ellerimle yaptım!"**

Anunnakiler bu açıklamayı neşeyle, coşkuyla karşılar. Birlikte koştular ve onun ayaklarını öptüler."[1134]

Bu satırları okuduktan sonra haklı olarak uzaylı Tanrıların ilkel işçiyi yaratmış olduğunu ve artık boyunduruklu Tanrıların çalışmak zorunda olmadıklarını düşünüyorsanız fena halde yanılıyorsunuz demektir. Çünkü ünlü yazara göre böyle bir şey olmamıştır. **"Yarattım! Onu ellerimle yaptım."** diye zafer çığlıkları atan Tanrıların ebesi Mami de onun ayaklarını öpen Anunnakiler de sizin haya-

[1132] Sitchin, 12.Gezegen, sh.354
[1133] Sitchin, 12.Gezegen, sh.356
[1134] Sitchin, 12.Gezegen, sh.357

linizin ürünüdür. Zira bu arada Sitchin yeni bir proje geliştirmiştir ve bu yeni projeye göre; ilkel işçi yaratmak isteyen Tanrılara karşı Enki **"Cevap verdi: Adını söylediğiniz yaratık, Mevcuttur!"** ve ekledi: **Zaten mevcut olan yaratığın üstünde Tanrıların suretini tutturun."**[1135]

Görüldüğü gibi yeni hikâyede Mami de, Ea'nın hazırlanmasına yardım ettiği karışımda, sevinç içinde bağrışan Anunnakiler de ortalarda yoktur. Sitchin yeni senaryosunu gururla takdim eder: **"İşte bulmacanın cevabı: Nefilimler, insanı yoktan "var etmemiştir" var olan bir yaratığı almışlar ve "Tanrıların suretini tutturmak" için üstünde oynamışlardır."**[1136] Sitchin'in bu yeni kurgusuna göre; **"İnsan evrimin ürünüdür ama modern insan, yani homo-sapiens "Tanrıların" ürünüdür. Çünkü yaklaşık 300 bin yıl önce Nefilimler maymun adamı aldılar ve üstünde kendi suretlerini ve benzeyişlerini yerleştirdiler. Evrim ve insanın yaratılışını anlatan Yakındoğu masalları birbiriyle hiç de çelişmezler. Aksine birbirlerini açıklamakta ve tamamlamaktadır.**[1137]

Bu parlak buluşuyla birbirine taban tabana zıt olan evrim ve yaratılışı birleştirme becerisini de göstermiş olan Sitchin'in sözünü etmeye çalıştığı "yaratık" Gılgamış'ın yakın dostu olan Enkidu'dur. Gılgamış Destanına göre **"Tanrıların babası Anu, Tanrıça Ninti'den Gılgamış'a eşit ölçülerde, güçlü bir insan yaratmasını ister ve Ana Kraliçe Nintu, kafasında bir insan tasarlar ve onu Anu biçiminde yarattı. Ellerini yıkadı ve bir tutam çamur aldı, düşündüğü gibi şekil verdi ve Uruk'tan üç günlük mesafeye, geniş ve yeşil bir düzlüğe fırlattı. Enkidu tamamen yetişmiş bir insan olarak doğdu. Gövdesi, birbirine karışmış uzun tüylerle kaplı olduğundan bir insan olduğu kadar bazı yönlerden bir hayvan gibi de görülüyordu."**[1138]

Gılgamış Destanında daha sonra Enkidu için **"Saçlarını kesti, gövdesini yağladı, geleneksel insan kıyafetleri giydi. Gerçekten bir insan olmuştu ve genç bir soylu gibi görünüyordu."** diye

[1135] Sitchin, 12.Gezegen, sh.363
[1136] Sitchin, 12.Gezegen, sh.363
[1137] Sitchin, 12.Gezegen, sh.363
[1138] Donna Rosenberg, Dünya Mitolojisi, sh.282, İmge Kitabevi, İstanbul-2000, 2.basım

yazar.[1139] Üstelik daha sonra Gılgamış'ın en yakın dostu olmuştur. Destanda iyi silah kullanan, iyi konuşan biridir ve sonunda hastalanarak ölmüştür. Ama Sitchin için bunlar önemsiz ayrıntılardır ve bu nedenle de destanın işine gelen bir bölümünü alarak gerisini yok sayar. **"Ama sonunda mükemmel insan başarıldı. Enki onu Adapa diye adlandırdı, İncil ise Âdem, bizim bilginlerimiz ise Homo Sapiens diye."**[1140]

Şimdi siz yine haklı olarak sonunda ilkel işçinin yaratılmış olduğunu düşünüyorsanız; yine fena halde yanılıyorsunuz demektir. Çünkü bunların hiçbiri olmamıştır ve siz yine hayal görmüşsünüzdür. Ünlü yazar ya konuyu yazdığını unutmuş ya da aklına başka bir parlak fikir gelmiştir. Çünkü masalına devam etmektedir. **"Bir insan biçimlendirmeye çağrılan Ana Tanrıça *"Ellerini yıkadı, kili kopardı, onu step de karıştırdı."* Enki'nin bilimsel know-how vermesi için nasıl çağırıldığını anlatan bir metin, *"Tanrılar için hizmetkârlar biçimlendirme"* görevini yerine getirmekte büyük bir sorun görmediğini belirtir. *"Yapılabilir!"* diye ilan eder. Sonra Ana Tanrıçaya bu talimatı verir. *"Bu yuvarlak olana kadar kili karıştır ve yuvarlak bir şekil ver. Kili doğru hale getirecek iyi, bilen genç Tanrılar sağlayacağım."***[1141]

Bunun üzerine Enki, Ana Tanrıça ve 14 doğum Tanrıçası toplanır. Ea kili onun önünde temizledi; ilahiler söylemeye devam etti. Ninti kilden 14 parça kopardı, yedisini sağa koydu, yedisini sola koydu. Ana Tanrıça bu kil parçalarını onların rahimlerinin içine karışık kili koyar. Ninti ayları sayar. Belirlenen onuncu ayda çağırdılar. Rahimde olan fırladı. Coşkuya kapılan Ana Tanrıça çığlık attı. "Yarattım! Onu ellerimle yaptım."[1142]

Bu Ana Tanrıça Ninti, Gılgamış destanında Enkidu'yu yaratan Tanrıça Ninti'dir. Ama sonunda Sitchin birkaç aşamalı bir şekilde de olsa Tanrılara insan yarattırmayı başarmış ve sonuç olarak 14 Tanrıça yedisi erkek yedisi kız olan 14 çocuk doğurarak seri üreti-

[1139] Donna Rosenberg, Dünya Mitolojisi, sh.286
[1140] Sitchin, 12.Gezegen, sh.371
[1141] Sitchin, 12.Gezegen, sh.372
[1142] Sitchin, 12.Gezegen, sh.379

me de geçmişlerdir. Ancak akıllarda birkaç soruyu da seslendirmek gerekir. Dişi cinsinin de var olduğunu Sitchin vasıtasıyla öğrenmiş olduğumuz bu Anunnakiler; bu kadar aptallar mıdır ki dünyada kaldıkları 430 bin yıl boyunca çoğalmayı akıl edememişlerdir. Sürekli ilahiler söylediklerine göre inançlı Tanrılardır ve bu da onlarında bir Tanrısı olduğuna işaret etmektedir ama hiç adı geçmez. Birkaç yüzyıllık ölümlü insan uygarlıkları bile arkalarında bazı eserler bırakırken; bu kadar uzun bir zaman dünyada kalan uzaylı bir uygarlığa sahip ölümsüz Tanrılar neden bir tek iz bile bırakmamışlardır? Üstelik Sitchin'in bildirdiği seri üretimin sonuçları da ortalarda yoktur. Bilinen tek sonuç Aden bahçesindeki Âdem'dir ama onun da ne kadar gerçek olduğu oldukça tartışmalıdır.

Yazar birden bu konuya da bir nokta koyar ve yine ani bir dönüşle yıldızlararası yaşam konusunu açar. **"Gezegenler arası uzayda "yüzen" canlı madde molekülleri bulundu ve yaşamın sadece belirli atmosfer ve ısı şartları altında var olabileceği inancı yıkıldı. Dahası canlı organizmaların kullanabileceği tek enerji ve ısı kaynağının Güneş'in ışımaları olduğu fikri de terk edildi. Uzay aracı Pioneer 10 Jüpiter'in Güneşten bu kadar uzak olmasına rağmen kendi enerji ve ısı kaynakları olması gerekecek kadar sıcak olduğunu keşfetti."**[1143]

Bunlar Sitchin'in Marduk konusuna bilimsellik katmak için yazdığı iddialı açıklamalar ve kesin hükümlerdir Ancak hiçbiri doğru değildir ve Sitchin yine konuyu çarpıtmaya çalışmaktadır. Çünkü temel sorun, herhangi bir yerde canlı madde moleküllerinin bulunup bulunmaması değil, bu canlı madde moleküllerinin **"yeşerebileceği"** belirli atmosfer ve ısı şartlarının var olmasıdır. Bunlar bugün bizim bildiğimiz karbona dayalı hayat biçiminin olmazsa olmaz şartlarıdır.

Jüpiter'in kendi enerji ve ısı kaynakları olduğu da doğru değildir. Jüpiter Güneşten aldığı enerjinin 1,7 katı kadar daha fazlasını yaymaktadır ama bunun **"gezegenin henüz yeterince soğumamış olmasından kaynaklandığı da"** uzun zamandan beri bilinmektedir.[1144]

[1143] Sitchin, 12.Gezegen, sh.273
[1144] P.Moore, Gezegenler Kılavuzu, sh.152-153

Aslına bakacak olursanız bunlar Sitchin'in gelmek istediği konunun ön hazırlıklarıdır. Yazar ilgisiz gibi görünen bir konuda doğru olmayan bilgileri doğru gibi sunarak okuyucuyu yeni bir masala hazırlamaktadır. Yeni masalda şudur: **"Derinliklerinde radyoaktif element bolluğu olan bir gezegen sadece kendi ısısını üretmekle kalmaz aynı zamanda bir hayli volkanik faaliyet de içerir. Eğer bir gezegen güçlü bir kütle çekimi uygulayabilecek kadar büyükse, atmosferini sürekli olarak tutabilecektir. Böyle bir atmosferde bir sera etkisi yaratır. Gezegeni dış uzayın soğuğundan koruyacak ve kendi ısısının uzaya dağılmasını önleyecektir."**[1145]

"Kraliyet Gezegeni" için altyapı oluşturmaya yönelik olan bu açıklamalar yazarın yeterince donanımlı olmamasından kaynaklanan yanıltıcı ve eksik bilgilerdir. Çünkü derinliklerinde radyo aktif elementler olan bir gezegen elbette ki bir miktar ısı üretebilecektir. Ne var ki bu ısının miktarı, **"derinliklerinde"** ne kadar radyoaktif element bulunduğu sorusuyla doğrudan ilgilidir. Uzayın soğukluğu göz önüne alındığında, derinliklerinde radyoaktif element bolluğu olan bir gezegen kendi ısısını eksi 20 dereceye de yükseltebilir, artı 300 dereceye de. Bunun bir önemi yoktur, önemli olan **"yaşanabilir bir ısı aralığı"** üretip üretemeyeceğidir. Ama kendi ısısını kendi üreten bir gezegen için dünya benzeri **"yaşanabilir"** bir ısı aralığı mümkün değildir.

Bunun yanısıra bir de "bir hayli volkanik faaliyet" sorunu vardır. Bilindiği gibi volkanik faaliyetler oksijen üretmedikleri gibi, bunun tersine karbondioksit başta olmak üzere nitrojen ve diğerleri gibi solunmasında zarar olan gazlar üretirler. Ama sanıyoruz ki Sitchin bunları gözardı ederek muhtemelen "bir hayli volkanik faaliyetin" yaratabileceği gaz ve toz bulutunun sağlayabileceği bir "sera etkisinden" söz etmek istemektedir. Ancak yine yanılmaktadır çünkü bu türlü bir sera etkisi yakından tanıdığımız bir gezegende fazlasıyla **"mevcuttur."** Üstelik bu sera etkisinin yaratılmasında derinliklerinde bulunan radyo aktif element bolluğunun da bir katkısı olmamıştır. Söz konusu olan sera etkisi nedeniyle; Adı Venüs olan bu gezegenin yüzey sıcaklığı 480 derece civarındadır. Üstelik Ve-

[1145] Sitchin, 12.gezegen, sh.273

nüs atmosferini tutabilecek kadar büyük bir gezegendir ve dış uzayın soğukluğundan da hiçbir şekilde etkilenmemektedir. Dahası bunun için bir gayret de göstermemektedir.

Ancak biz bir an için " **derinliklerinde radyoaktif element bolluğu**" olan bir gezegenin, yaşanabilir bir ısı aralığı ürettiğini ve bir hayli volkanik faaliyetin sağladığı sera etkisiyle bu ısı aralığını korumakta olduğunu varsayalım. Sitchin'in "**bilgi fukaralığından**" kaynaklanan donanım eksikliği bu gezegenin her noktasında görülecektir. Bunlardan birisi bu yapıda bir gezegenin solunabilecek oksijeni nereden bulacağıdır. Diyelim ki bir şekilde oksijeni bulduk. Bu gezegende yaşaması gereken canlıların sürekli olarak atmosfere saldıkları karbondioksit ne olacaktır. Tam da bu noktada bu hayali gezegenin Sitchin'in dediği gibi yemyeşil olduğunu da kabul edelim. Peki, bu bitki örtüsünü, bu karbondioksiti dünyada olduğu gibi oksijene dönüştüremez mi?

Tabi dönüştürür; eğer biraz önce hiç de lazım olmayan Güneş ışımaları var ise.

Sitchin'in varsayımının sorunları bu kadarla bitmez. Kendi ısısını kendisi üreten yani Güneş ışımalarının olmadığı böyle bir gezegende bitki örtüsü nasıl var olabilecektir. Böyle bir gezegende mevsimler nasıl elde edilecektir? Mevsimlerin olmadığı bir gezegende hangi tarım yapılabilecektir? Diyelim ki yapıldı; bu gezegende kar ve yağmur nasıl yağdırılacaktır? Eğer kar ve yağmur yağdırılamıyorsa nehirler ve akarsular hangi suyla akacaklardır? Gezegende yaşayanların içme suyu nasıl elde edilecek ve tarım alanları hangi suyla sulanacaktır? Diyelim ki bunlar da bir şekilde temin edildi. Bu gezegende gece-gündüz olayı nasıl sağlanacaktır; zaman nasıl ölçülecektir?

Bu soruları istediğiniz kadar çoğaltabilirsiniz. Sitchin'in bir fantezisinden ibaret olan bu gezegenin var olabilmesi hiçbir şekilde olanaklı değildir. Ancak yazarımız için bunlar her zaman olduğu gibi önemsiz ayrıntılardır. Çünkü hemen yeni bir genelleme yapmakla kalmaz, bilim adamlarını da bu fanteziye tanık tutmaya çalışarak şunları yazar: **"Bilim adamları ayrıca şu beklenmedik sonuca da vardılar: Yaşam dış gezegenlerde evrimleşmiş olabilmekle kalmaz, muhtemelen zaten orada evrimleşmiştir."**

Bu ifadeden bir şey anlaşılması kolay değildir ama asıl sorun bu bilim adamlarının kimler olduğudur. Sitchin her zaman olduğu gibi isim vermez ama biz bunu tahmin edebiliriz. Sitchin'in atıfta bulunmak istediği konu 1796'da Laplace tarafından ortaya atılmış olan ilk Bulutsu varsayımıdır. En yaşlı gezegenlerin dış gezegenler olduğunu ileri süren bu varsayımın Güneş'e en yakın olan gezegenlerinde en genç gezegenler olduğunu söylemekteydi. Bu nedenle de hayat eski gezegenlerde başlamış ve evrimleşmiş olmalıydı. Ancak **"Matematikçilerin yaptıkları acımasız saldırılar sonucu, Bulutsu varsayımı geçen yüzyılın sonlarında bilimsel çöplükteki yerini almıştır."**[1146] Ama geçen yüzyılda kalmış olduğunu daha önce de vurgulamış olduğumuz ünlü yazarın bundan haberi olmadığı için ya da işine böyle geldiği için bunları **"Bilim adamlarının vardıkları sonuç"** diye yazabilmektedir. Böylece neden isim vermediği de anlaşılır hale gelmektedir. Buraya eklememiz gereken bir bilgi notu da Mars'tan sonra daha ilk gezegen olan Jüpiter'in soğumasını henüz tamamlayamamış bir gezegen olmakla kalmadığı, üstelik de tam olarak katılaşmamış gazımsı bir gezegen olduğudur.[1147] Bırakın yaşamın evrimleşmesini, başlaması için bile uygun şartlara sahip değildir.

Ancak yazar bunlara hiç aldırış etmez ve daha hala **"Bilim adamları yaşamın ağır kimyasal bileşimleri olan gezegenler üstünde değil de Güneş Sisteminin dış uçlarında evrimleştiği sonucuna vardılar. Kırmızımsı, parıldayan bir gezegen, On ikinci gezegen kendi iç ısısını üreterek ve yayarak yaşam kimyası için gereken malzemeleri kendi atmosferinden sağlayarak, Güneş Sisteminin bu dış uçlarından çıkıp tam ortamıza geldi."** diyerek düş görmeye devam eder.[1148]

Bu noktadan sonra Sitchin'in yukarıdaki sözleri neden inatla geveleyip durduğu da ortaya çıkar. Bu hikâye artık saçmalamak boyutunu da aşmış, başka bir şeye dönüşmüştür. Çünkü yukarıdaki ön hazırlıklardan sonra ünlü yazar şimdi şunları yazmaktadır:

"Önceden kararlaştırılan bir tohumlama yoktu, bunu yerine

[1146] Patrick Moore, Gezegenler Kılavuzu, sh.11
[1147] Patrick Moore, Gezegenler Kılavuzu, sh.152
[1148] Sitchin, 12.Gezegen, sh.274-275

göksel bir çarpışma oldu. Üstünde yaşam olan bir gezegen, yani onikinci gezegen ve uyduları Tiamat ile çarpıştılar ve bir yarısından dünyayı "yaratarak" onu ikiye ayırdılar.

Bu çarpışma sırasında On ikinci gezegenin yaşam taşıyan toprağı ve havası dünyayı tohumladı ve bu kadar erken ortaya çıkışları başka türlü açıklanamayan biyolojik ve karmaşık ilk yaşam biçimlerini ona verdi."[1149]

Hatırlayacağınız gibi şu sözler de aynı ünlü yazara aittir." **Ama iki gezegen çarpışmadı, bu büyük astronomik öneme sahip bir durumdur."**[1150] **"Marduk hala yeni doğmuş bir gezegendi, ateş saçıyor ve radyasyon yayıyordu."**[1151] **"Marduk o sırada hala çok eriyik bir halde olmalıdır."**[1152] Eriyik halde olduğunu bizzat kendisinin yazdığı bir gezegene; **"yaşam taşıyan toprak ve hava"** ilave etmekte ancak alternatif tarih yazarı Sitchin'in düşünebileceği bir saçmalıktır.

Dünya ile çarpışan 12. gezegen ve uydularına ne olduğu sorusunu sormaya bile gerek yoktur. Çünkü bu noktadan sonra Sitchin'in ve 12.gezegen kitabının eleştirisel bir değeri kalmamıştır. Ancak belirtmemiz gereken ciddi bir konu daha vardır. Çünkü Sitchin bu konuda şunları da yazmaktadır. Dikkatle okumanız gerekir:

"Modern bilim Güneş Sisteminin evrendeki diğer herşey gibi ilksel bir gazımsı buluttan biçimlendiğini kabul etmektedir. Bu gaz bulutu sürekli hareket halindeydi ve Samanyolu Galaksi'si etrafında dolanmaktaydı ve kendi yerçekimi merkezi etrafında da dönmekteydi. Bulut soğurken yavaşça yayıldı; merkezi yavaşça bir yıldız haline geldi ve bu dönen gazımsı madde diskinden de gezegenler oluştu. Bundan dolayı Güneş Sisteminin her parçasının hareketi, ilksel bulutun saat yönünün tersine olan orijinal yönünü korudu. Gezegenler Güneş çevresinde, orijinal Nebula (galaksi) ile aynı yönde dönmektedir. Onların uyduları ya da ayları da; dolayısıyla biraraya gelip birleşmeyen ya da Kuyruklu Yıldızlar ve asteroitler gibi cisimlerin par-

[1149] Sitchin, 12.Gezegen, sh.276
[1150] Sitchin, 12.Gezegen, sh.272
[1151] Sitchin, 12.Gezegen, sh.235
[1152] Sitchin, 12.Gezegen, sh.236

çalanmasından oluşan süprüntülerde... Herşey saat yönünün tersine gitmeyi SÜRDÜRMELİDİR. Herşey aynı zamanda ekliptik denilen orijinal diskin düzleminde KALMAYA DA DEVAM ETMELİDİR.[1153]

Niburu/Marduk, BUNLARIN HİÇBİRİNE UYMAZ. YÖRÜNGESİ GERİYE DOĞRUDUR; TERS YÖNDE, SAAT YÖNÜNDEDİR."[1154]

Yazarın ve kitabının eleştirisel bir değeri olmadığını vurgulamıştık zaten. Ancak bu satırlardan sonra akıl sağlığının da sorgulanması gerekir. Çünkü açıkça "**yapay ve yönetilebilir** "bir gezegenden bahsetmektedir.

Bu gezegende kolayca tahmin edilebileceği gibi Sitchin'in ağzında geveleyip durduğu "**Kraliyet Gezegeni**"dir. "**İbrani yazıtlarındaki Rab'bin günü beklentisini, Yeni Ahit'teki Göklerin Krallığının gelmesi beklentisini gerçekleştirecek olan gezegendir.**"[1155] Buna göre bu gezegendeki Tanrılar dünyada Armageddon savaşını başlatacak ve bunun için ölmüş Yahudileri yeniden diriliteceklerdir. İsrail kavminin 12 oymağından 12' şer bin kişiden oluşan bu 144 bin asker ARMAGEDDON'un mutlaka galip gelecek olan muzaffer askerleridirler. Hıristiyanların İncili de bunlar için "mühürlenmiş" deyimini kullanır. Bu savaş sırasında yeryüzündeki bütün insanlar öldürülecek ve Tanrılar " **Davut'un Krallığını**" yeniden kurarak "**seçilmiş kavim**" İsraillilere hediye edeceklerdir.

İşte "alternatif tarih yazarı" olan "büyük usta"nın Dünya Güncesi budur!

BİLİMİN IŞIĞINDA MARDUK

Mardukla ilgili olarak buraya kadar olan anlattıklarımız; Sitchin'in 12. Gezegen adındaki kitabında var olan çelişkilerin ortaya konmasından ibarettir. Bu kadarı bile Marduk ya da Niburu ya da 12. Gezegen diye bir şeyin var olmadığını; bu konuda yazılanların bir

[1153] Sitchin; Kozmik Tohum, sh.81

[1154] Çok büyük bir olasılıkla Sitchin, bu sözleriyle yapay bir gezegenden ya da yönlendirilebilen bir cisimden söz etmektedir. Ama bu da yukarıdaki tespitimizi değiştiremez. Ancak üzerinde ayrıca durulması gereken bir konudur.

[1155] Sitchin, 12.Gezegen, sh.265

gerçeklik taşımadığını kanıtlamıştır. Ancak bu konuya bir de bilimsel açıdan bakmak ve bu konuda bilimin ne dediğini belirtmekte de fayda vardır.

Bu konuya da Marduk'un ismi ile başlayalım. Prof. M.İ. Çığ bu konuda şunları yazar: "**Hammurabi yasalarında ve Enuma Eliş'de anlatılan biçimiyle, tarihçilerin erken Sümer dönemlerine kadar uzanmasına karşılık "Marduk" okunuşlu Tanrı'yı, eski Sümer-Akat tabletlerinde, şu andaki bilgiler ölçüsünde "Marduk" ses değerleriyle bulamıyoruz.**"[1156]

İlginç bir şekilde Sümer-Akat tarihinin birçok izini bulduğumuz ve tıpkı Enuma Eliş gibi eski kaynaklardan beslenen Eski Ahit, Hammurabi'nin tanımladığı ve erken Sümer dönemlerinden itibaren var görünen Marduk sesiyle aktarılan bir Tanrı'ya yer vermez."[1157]

Bu nedenle olsa gerek Sümerolog Ravlinson da Marduk ismini "**Mirrikh**" (Merodach) şeklinde okur ve Babillilerin Mars gezegenine Merodach adını verdiklerini ama Arapların Mars'a Mirrikh dediklerini yazar[1158] "Merodak aynı zamanda Marduk'un İbrani dilindeki karşılığıdır."[1159] Marduk'un Sümerce karşılığı ise "A-Marutu" biçimindedir.Buradan hareketle Güneş'in danası ya da Güneş'in oğlu gibi yorumlara ulaşılabilir.[1160] G.Messadıe de bu konuda aynen şunları yazar; "**İbranilerin Merodach'ı Babil şehrinin ve ardından tüm Babil İmparatorluğunun vasisi olan ve yargı ve ilkbahar ışığı Tanrısı da olan Marduk, simgeleri bizim Jüpiter dediğimiz yıldız ve ejderha yılan Mussus-su'dur.**"[1161] Marduk okunuşlu bir isme ilk kez Hammurabi'nin kanun metinlerinde rastlarız.Bu isim Bugün bizim Amoritler olarak bildiğimiz ama erken Sümer dönemlerinde Martu olarak yer alarak "**Martu toprakları**" şeklinde adlandırılan ve Sümerlerin batı toprakları anlamında ifade edilen bir isimdir. Gerçekten de Babil metinlerindeki

[1156] Sonraki tarihlerde yer alan Marduk-zeri (-1046/-1033), Marduk-sapik-zeri (-1080/-1068) gibi Merodak isimli Krallardan bahsetmiyoruz)
[1157] M.İ.Çığ, Bereket Kültü ve Mabed Fahişeliği, www.turkleronline.com
[1158] www.home.arcor.de
[1159] B.Eldem, Marduk'la Randevu sh.509
[1160] Safa Kaçmaz, www.kaynak.net.Anadolu arkeolojisi.
[1161] Gerald Messadıe, Şeytanın Genel Tarihi, sh.161,Kabalcı Yayınevi-1999

Marduk; Sümer dilinde "A-Mar-Utu" şeklinde yazılmaktadır. Buradaki "**Utu**" ise Babil Güneş Tanrısı Şamaş'ın karşılığıdır. Bu durumda Marduk; kelimesi kelimesine "Güneş'in Oğlu" demektir. Büyük oğul olduğuna göre de Sümerce doğru yazılımı "**En-A-Mar-Utu**" olmalıdır. Büyük olasılıkla Yahudiler bunu Namrud ya da Nemrut (Nimrud) olarak okuyarak öyle de aktarmışlardır.Bu durumda da Marduk; zalimliği ve gaddarlığıyla ünlü Nemrut'dan başkası değildir. Çok büyük bir olasılıkla da Sümerce "**A-Mar-Utu**" şeklinde yazılan sözcüğün A harfinin düşmesi sonucu "Martuk" ya da Marduk şekline dönüşmüştür. Kutsal Kitap'ta Merodach şeklinde yer alan bu isim "Mardok" olarak okunabilir. Sembolü de "**Bağ beli**" anlamına gelen "Mer-doğ"dur. Bu bilgilere göre Marduk'un bırakınız kendisini, adı bile yoktur ya da bilinmemektedir.

Zaten Sümerlerde "**Marduk**" diye bir Tanrı da yoktur.Görüldüğü gibi Hammurabi döneminde Marduk olarak okunan Tanrı'nın Sümercesi de Niburu değil Amar-Utu'dur. Sitchin'in Marduk olarak takdim ettiği Niburu'nun anlamının ise "**Geçiş gezegeni**" ya da daha doğru bir ifadeyle "**Gelip geçen gezegen**" olduğu söylenmektedir.[1162] Bu da söz konusu gezegenin sıkça görüldüğünü ve sürekli gelip geçen bir gezegen olduğunun açık bir ifadesidir. Çünkü "Geçiş Gezegeni" ya da "Gelip Geçen Gezegen" adı bile, insanların bu geçişlere oldukça sık tanık olduklarını göstermektedir. İnsanlar ancak bu geçişlerini gözlemledikleri bir gezegene böyle bir isim verebilirler.

Buna karşın 3600 yıllık bir yörüngeye sahip olduğu söylenen bir gezegeni, herbiri yüzyıllık ortalama bir ömür süresi hesabıyla her 36 kuşakta bir insan görebilecektir. Bu da bize iki şeyi anlatır. Bunlardan birincisi; tekrar görülebilmesi için 36 insan neslinin geçmesi gereken bir gezegene "**Geçiş Gezegeni**" denilemeyeceği;

[1162] Niburu'nun "geçiş gezegeni" anlamına geldiği yönünde bizim ciddi kuşkularımız vardır. Bunlardan birisi Niburu'nun Sümercede "feribot" anlamına geldiğini söyleyen ve Jüpiter gezegenine atıfta bulunduğunu yazan bir elektronik belgedir. http://www.turksnl.net/columns/print.php?id=175
Ancak başka kaynaklardan doğrulayamadığımız için bu bilgiyi kaynak olarak kullanamıyoruz. Ayrıca Sümerce bir metinde "**meridyen**" kelimesinin kullanılabilmiş olduğuna da inanmıyoruz. Bu da büyük olasılıkla Sitchin'in bir uydurmasıdır.

"gelip geçen" bir gezegen hiç denilemeyeceği; böyle bir iddiada bulunan insanın da sağlıklı düşünme yeteneğinden yoksun olduğudur. Çünkü binlerce yıl ve kuşaklar boyu görünmeyen bir gezegene **"geçiş gezegeni"** adını vermek normal insanların değil, hayal tacirlerinin yapabilecekleri bir düzenbazlıktır. Üstelik Sitchin'in kişiliğinden kaynaklanan nedenlerle **"Mantık"** örgüsünden de yoksundur. Bu mantıksızlığın boyutları ise inanılacak gibi değildir ve ancak akıl sağlığı yerinde olmayan birine işaret etmektedir.

Konuyu biraz açalım: Sümerlerin Marduk'a **"Geçiş gezegeni"** anlamına gelen **"Niburu"** adını verdikleri iddiası bir komediden ibarettir. Çünkü Sitchin'in uydurduğu Marduk gezegeni; yine Sitchin'e göre, sondan bir önceki geçişini İ.Ö.3800 yılında yapmıştır. Marduk'un son geçişi ise yine Sitchin'in belirttiği tarihe göre İ.Ö. 200 yılı veya yıllarıdır. Peki bu durumda Sümerler Marduk ya da Niburu gezegenini görmüş olabilirler mi? Elbette ki Hayır! Çünkü Sümerlerin Mezopotamya'ya geliş tarihleri yaklaşık olarak İ.Ö.3250 yıllarında olmuştur. Mardukçu B.Eldem de Marduk adındaki kitabın da **"Kramer'den yaptığımız alıntılarda da vurguladığımız gibi Sümerler bölgeye ancak İ.Ö.3250 dolaylarında gelmişlerdir."** diyerek bu gerçeğe tanıklık eder.[1163]

Bu durumda Sümerler Mezopotamya bölgesine Marduk'un sondan bir önceki geçiş tarihinden 550 yıl sonra gelmiş demektir. Dolayısıyla da Marduk'un ne kendisini ve ne de geçişini görmüş olamazlar.Sümerler bu bölgede yaklaşık olarak 1000 yıl kadar yaşamışlar ve İ.Ö.2200'lü yıllarda yıkılıp gitmişler ve tarih sahnesinden çekilmişlerdir. Marduk'un son geçiş tarihi Sitchin'in iddiasına göre İ.Ö.200 yılı olduğuna göre; Sümerler bu tarihten yaklaşık 2000 yıl önce yok olup gitmişlerdir. Yani Sümerler hiçbir şekilde Marduk'u görmüş olamazlar. Aynı durum B.Eldem'in verdiği tarihler için de geçerlidir. Eldem'in belirlediği son geçiş tarihi olan İ.Ö. 1650 yıllarında Sümerlerin tarih sahnesinde çekilmelerinin üzerinden yaklaşık 600 yıl geçmişti.

Sonuç olarak; her iki durumda da Sümerlerin bu gezegeni görebilmeleri olanaksızdır.Dolayısıyla hiçbir şekilde görme şansları olmayan bir gezegene ne Niburu ne "Geçiş gezegeni" ne de başka bir

[1163] B.Eldem, Marduk'la Randevu, sh.269

ad vermeleri söz konusu bile değildir. Aynı durum Babilliler içinde geçerlidir. İ.Ö.3800 yılındaki geçiş sırasında Babil şehri bile ortada yoktu. İ.Ö.200'deki geçiş sırasında ise Babilliler ortalarda yoktu.Çünkü çoktan yıkılıp gitmişlerdi. Yani ne Sümerlerin ne de Babillilerin Sitchin'in Niburu/Marduk gezegenini görebilme olanakları olmamıştır. Bu durumda hayatları boyunca hiç görmedikleri bir gezegene neden şu ya da bu adı vermelerinin mantıksızlığı ortadadır.

Yeniden Niburu'ya dönecek olursak; bu kelime dilbilimciler tarafından "**Ortayı ele geçiren**" ya da "**Ortadan geçen**" olarak çevrilmiştir. Daha önce vurgulamış olduğumuz gibi, "**Geçiş gezegeni**" bütünüyle Sitchin'in uydurmasıdır. Ancak buna karşı da bir başka Marduk'çunun; yani B.Eldem'in ciddi itirazları vardır. Bu konuda Eldem şunları yazar: "**Sözcük, Sümer dilinde temel olarak iki parçadan oluşuyor. NİB ve RU. Birinci hece, yani NİB de temel olarak iki ayrı küçük "hececik"in bileşimi. Nİ hecesi korku ve saygı, İB hecesi de "kızmak" anlamına geliyor. John Hallaron'un çoğu araştırmacıya ışık tutan "Sümerian Lexicon" adlı yapıtında bu iki hece, "Nİ+İB" bileşimiyle "NİB" biçimini alıyor ve doğrudan doğruya spesifik bir hayvanı nitelemekte kullanılıyor. Leopar' ikinci hece, yani "RU" ise, yine Hallaron'un verdiği karşılığa göre "başıyla darbe vurmak, tos atmak" gibi bir anlama sahip.**"[1164] Bu açıklamaya göre Niburu kelimesinin karşılığı: "**Başıyla vuran Leopar**" ya da "**tos vuran Leopar**" gibi bir anlama sahip.

Başka bir Mardukçunun bu yazdıklarından sonra "**Geçiş gezegeni**"nin Sitchin'in bir uydurması olduğu da bir kere daha kanıtlanmış olmaktadır.

İkincisi ise; sık sık gelip geçen bu Niburu gezegeninin, Ravlinson'unda belirttiği gibi ve özellikle kızıla çalan rengi nedeniyle Mars gezegeni olabileceğidir. Bunları doğrulayan bir kayıt Mezopotamya kayıtlarında mevcuttur. Buna göre "**Marduk ortaya çıktığında Umanpauddu'dur. İki saat yükseldiğinde Sagmigar olur. Meridyen geçişi yaparken de Niburu olur.**"[1165] Bu tanım

[1164] B.Eldem, Marduk'la Randevu, sh.598
[1165] Sitchin, 12. Gezegen, sh. 261

ancak; yeryüzünden rahatlıkla gözlenebilen ve saatlik hareketi kolaylıkla izlenebilen yakın gezegenlerden birisi için yapılabir. 3600 yılda bir gelen ve üstelik Mars'dan daha ötede bir noktadan geçecek olan bir gezegen için değil.

Bu bağlamda Sümerce "**Şar**" sözcüğünün de iddia edildiği gibi Niburu'nun yörüngesi olan 3600 sayısını temsil ettiği de bütünüyle Sitchin'in uydurmasıdır. Şar sözcüğü Babilli tarihçi Berossus'un; uzun yaşam süreleriyle nedeniyle efsane kabul edilen hükümdarların listesinde, bu hükümdarların yönetim süresini yıl olarak değil şar olarak vermesiyle ortaya çıkmıştır. Berossus bir Kraldan sözederken sözgelimi "10 şar hüküm sürmüştür" der. 36 bin yıl hüküm sürdü demez. Üstelik daha önce de vurgulamış olduğumuz gibi, Berossus'un hiçbir eseri günümüze ulaşmamıştır. Bu eserler hakkında bildiklerimiz Judeo-Hıristiyan tarihçilerin bu kitaplardan yaptıkları alıntılardan ibarettir.Sıfırı bilmeyen Sümerlilere altmış tabanlı bir sayı sistemi yakıştırarak; altmış ve onun katları olan 60x60=3600, 60x3600=216.000 gibi bol sıfırlı hesaplar yaptıran deha sahipleri bir şarı da 3600 yıl olarak hesaplamayı başarabilmişlerdir. Sonuç toplam olarak 432 bin yıl gibi akıldışı bir sürede hükümdarlık yapan on Kral olmuştur. Oysa kendi önerdikleri açımlamada bile rakamlar 1, 10, 60 olarak açılmış bulunmaktadır ve bunların birbirleri yerine kullanılmasıyla farklı süreler elde edilebilir. Bu durumda okuyucular ya bu rakamları yanlış okumuşlar ya da yanlış yansıtmışlar demektir. Yukarıdaki bol sıfırlı rakamlarda bunun kanıtıdır.

Zaten şar sözcüğü 3600 yıllık bir süreyi değil, Krallığı yani **Taçı** temsil etmektedir. Sümerlerle aynı kültüre sahip olan Babil'de bu anlamda kullanılır. Bunun içinde yine Mardukçu Eldem gibi yanlı birini tanık tutalım: **"Diğer yandan Babil'de şar sözcüğü "Kral" anlamını da verecek biçimde kullanılmış ve İ.Ö.2300 dolaylarında Akat'ın efsanevi hükümdarı olan Sargon' da adını bu sözcükten almıştır: Sharru-Kin, yani "Adil Kral"**[1166] Akatça olan bu isim aynı zamanda "**Büyük Kral**" ya da **Krallar Kralı** gibi bir anlamda taşır. Ser-kan şeklinde erkek ismi olarak Türkçeye de girmiştir.

[1166] B.Elden, Marduk'la Randevu, sh.478

Burada Eski Türklerin bu sözcüğü "şehir ya da şehir devleti" anlamında kullandıklarını da belirtelim. Eski Sümer'de antik Nemrut başı insan şeklindeki aslanlı-kanatlı heykelin bulunduğu yer olarak adı geçen Dur-Sharru; Dor Şehri demektir. Osmanlı döneminde de "Akıncılar, Avrupa şarlarını bastılar" şeklinde şehir anlamında kullanılmıştır. Bugün bile şar, şehir demektir ve örneğin Karaşar köyünün adı Karaşehir anlamına gelir.[1167]

Sümerlerin Pluto gezegenini bildikleri de doğru değildir ve bütünüyle uydurmadır. Gezegenlerin Güneş çevresinde dönemsel hareketler yaptıkları yönündeki bilgilerimiz Kopernik, Galileo ve Kepler gibi bilim adamlarının çabaları ve bulguları sonucunda ancak son 400 yılda doğru olarak anlayıp hesaba dökebildiğimiz konulardır. Güneş, Ay ve gezegenler arasındaki farkları anlayabilmemiz de belirli bir süreçten geçip gelmiştir. Sümerler ve Babilliler yaşadıkları tarihin erken dönemlerinde; Güneş etrafında 3600 yıl gibi oldukça uzun bir yörüngeye sahip bir gezegen olduğunu söylemek için yeterli bir bilgi birikimi olduğunu söylemek abesle iştigal etmekten başka bir şey değildir.

Sümerlerin çiftçi bir toplum oldukları konusunda yeterli bilgimiz vardır. Zaten astronomi ile ilgilenenler de Sümerliler değil Babillilerdir. Onlarda bütün eski toplumlar gibi Güneş'in dünya etrafında döndüğüne inanıyorlardı. Dolayısıyla ne Sümerlerin ne de Babillilerin böyle bir gözlemi yoktur ve olması da söz konusu değildir. Zaten bizler gibi özel eğitim almamış insanlara; önce dünyanın döndüğünü kabul ettiremezsiniz sonra da dünyanın Güneş'in etrafında döndüğünü.

R.Osserman bu konuda şunları yazar: **"dünya insanlarının çoğu, düz bir evren tasarımı içinde düşünmeye devam etmektedir. Tıpkı günlük deneyimlerimizin bizi dünyanın eğri veya kıvrımlı değil de düz veya düzlemsel olduğu fikrine götürmesi gibi, çevremizdeki dünyayı algılayış biçimimiz de uzayı düz ya da "Euklides uzayı" olarak düşünmemize neden olmaktadır."**[1168]

Bu konuyla ilgili bir bilgi notu: Sümerolog Kramer'in bildirdiğine

[1167] Şarkışla, Akçaşar, Yenişar gibi.

[1168] Robert Osserman, Evrenin Şiiri, Sh.111. Tübitak Bilim Kitapları, 5.Basım, Ekim-2005

göre; "**Sümerler, yeri düz bir daire şeklinde, göğü de alttan ve üstten yekpare bir kubbe ile sınırlandırılmış bir boşluk olarak kabul ediyorlardı. Bu gök kubbenin ne gibi bir maddeden oluştuğu belli değil, yalnız kalay için " Gök madeni" denilmesinden belki de bunu kalay olarak düşündüklerini çıkarabiliriz.**"[1169]

Bu kadar da değildir. Yine Kramer'in yazdığına göre; "**Sümerlere göre evren dört ana bölümden oluşuyor. Sümerlerin oturduğu yer bunların güney bölümü. Sümer'in hemen kuzeyi ise Uri. Sümerin batısında ve güneybatısında Fırat ile Akdeniz arasında Martu ve Arabistan bulunuyor.**"[1170] Yani Sümerlerin bırakın gezegenler hakkında sahip oldukları söylenen ayrıntılı bilgileri; Sümerlerin Evreni bile güneyde Basra körfezi ile batıda Akdeniz'e kadar uzanan bölgeden ibarettir. Üstelik de bütün bunları Sümerlerin bıraktıkları kayıtlardan öğreniyoruz. Aynı nedenlerle de Sümerler ne Çin'i ne de Hindistan'ı bilmezler. Bilmezler çünkü evrenleri yukarıda Kramer tarafından sınırları çizilmiş olan bir evrendir.

Marduk için olmazlardan biri de kendisine biçilen yörüngesidir. Bu hayali gezegen için Mardukçuların belirlediği hayali yörünge o kadar basık bir yörüngedir ki; en öte noktasında Pluto'dan 53 AB daha uzaklığa çıkabilmekte, en beri noktası civarında ise Mars ile Jüpiter arasında yer alan Asteroit Kuşağına kadar gelebilmektedir. Pluto'nun Güneş'e olan ortalama uzaklığının 40 AB civarında olduğunu düşünürseniz; ne kadar basık bir yörüngeden söz edildiğini anlarsınız. Oysa bu tür eliptik yörüngelerin en önemli özellikleri kararsız oluşlarıdır. Bu kararsızlığında yalnızca iki sonucu olabilir ve zaman içinde ya dünyanınkine benzeyen dairesel bir yörünge şeklini alır ya da daha da basıklaşan bir yörünge sonucu uzayın derinliklerinde kaybolup gider. Yani hiçbir şekilde tekrar tekrar Mars'la Jüpiter arasından geçip durmaz.

Marduk'un yörüngesi hakkındaki bir başka olumsuzluk ta Mardukçuların belirttiği bu basık yörüngenin Kuyruklu Yıldız yörüngelerine benzemesindedir. Bu tür yörüngelerin Güneş etrafındaki dolanım periyodu çok uzun olduğu için cismin yörünge hızı

[1169] N. Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, sh.63
[1170] Kramer, Tarih Sümer'de Başlar,sh.201

da çok düşük olur. Dolayısıyla bu kadar yavaş dolanan bir gökcisminin Güneş'e fazla yaklaşması kendi yörüngesi tarafından yasaklanmış demektir.Aksi halde bir önceki gelişinde Güneş'e düşmesi kaçınılamaz bir son olurdu.Yani bu dolanım hızı ile eğer gerçekten varolsaydı bile Marduk'un dünyaya yaklaşması olasılığı gökbilim kurallarına göre yasaklanmıştır.

Bu konuda daha somut bir bilgi notu verelim: Pluto, Güneşten yaklaşık 39,5 AB uzaklıktaki bir yörünge üzerinde saniyede 4,7 km'lik bir hızla hareket eder.[1171] Bu hızıyla Güneş etrafındaki dolanım süresi ise 248 yıldır. Hayali gezegen Marduk'un da benzer bir hızla hareket ettiğini varsayacak olursak; saniyede 5 km'lik bir hız ve 3600 yıllık bir yörünge hesabıyla Pluto'nun yörüngesinden 14 kat daha geniş bir yörünge elde ederiz. Bu da hayali gezegeni Güneşten 560 AB uzaklıktaki bir yörüngeye oturtur ki; bu da olanaksız bir yörüngedir.

Çanakkale Üniversitesi Astrofizik Uzmanı olan M.Emin Özel'in yaptığı hesaplara göre; Güneş'e yaklaşma döneminde olan Marduk eğer Jüpiter büyüklüğünde ve yansıtma özelliginde bir gezegen ise, Marduk'un parlaklığı yaklaşık 10. kadirden bir parlaklık olacaktır ki, bu da 20 cm.lik bir teleskopla bile kolayca görülebilecek bir sönüklüktür. Bu hesabı daha sönük ve Güneşten 1,5 AB uzaklık-taki Mars gezegeni cinsinden tekrarlarsak, ortalama parlaklığı 2. kadir civarında olan Mars'a göre Marduk'un yaklaşık 14. kadir civarında olması gerekir ki, bu da 30-40 cm çaplı teleskoplarla rutin olarak ulaşılabilen bir parlaklıktır.Ayrıca hızla dünyaya doğru yaklaşmakta olan bir cisim, neden olacağı Doppler kayması etkisi nedeniyle hemen fark edilecek ve Güneş Sisteminin küçük cisim-leri konusunda çalışmalar yapan grupların yürüttüğü programlara takılması kaçınılmaz olacaktır.[1172] Ki zaten bu grupların çalışmala-rının asıl amacı da Güneş Sistemi içinde dünya ile çarpışma potan-siyeline sahip asteroit, meteor, Kuyruklu Yıldız gibi gökcisimlerini takip etmektir.

Hayali gezegen Marduk bundan sadece beş yıl sonra dünya üzerinde felaketlere sahip olacaksa çoktan burnumuzun dibine gelmiş

[1171] Yörünge hızı; Cismin birim zamanda yörüngesi üzerinde aldığı yol
[1172] Prof. M.Emin Özel, www.alternatifforum

olmalıydı. Çünkü beş yıl, iddia edilen 3600 yıllık periyodun binde bir kadar küçük bir kesiridir ve bu durumda çoktan Güneş Sistemi içine girmiş olması ve göklerde görünür bir hale gelmiş olması gerekirdi. Kaldı ki kızıl ötesi teleskoplar ve mesela şu anda uzayda olan ve üstelik HST'den daha güçlü algılayıcılarla donatılmış durumdaki Splitzer teleskopu, Güneş Sistemi civarında 240 AB uzaklıkta herhangi bir kahverengi cüceyi bile derhal göre-bilecek güçtedir.

Tübitak'tan Dr. Varol Keskin bu konuda şunları yazar: "**Günümüzdeki gözlem araçlarına bakıldığında, bunların, yalnızca içinde bulunduğumuz gökada (galaksi) değil, komşu gökadalardaki yıldızları bile tek tek saptayıp gözleyebilecek kapasitelere sahip olduğunu söyleyebiliriz. Bu gözlemlerin bir bölümü yeryüzündeki gözlemevlerinde yapılırken, bir bölümü de, bu amaçla dünyadışına yerleştirilmiş, Hubble Uzay Teleskobu gibi, insansız, otomatik gözlemevleri ile yapılmaktadır. İnsanlığın elinde böyle gözlemsel olanaklar varken ve kendi içinde bulunduğu Güneş Sisteminin çok çok ötesindeki sönük cisimleri bile gözleyebilme olanağı varken, Marduk gibi, bu sözünü ettiğimiz cisimlere göre bize en uzakta bulunduğu zaman bile yakın sayılabilecek bir gökcisminin, çekimsel ve gözlemsel olarak şimdiye dek gözlenmesi gerekirdi. Bugün, özellikle soğuk gökcisimlerinin özelliklerinin belirlenmesi için, kırmızı öte dalga boylarına duyarlı gözlem araçları kullanılmaktadır ve bu dalgaboyları, gözümüzün gördüğü görsel bölge dalgaboylarına göre, çeşitli, göreli olarak yoğun ortamlardan bile geçebildiği için, görsel bölge teleskoplarıyla görülemeyen, uzaydaki inanılmaz büyüklük ve yoğunluktaki gaz ve toz bulutlarının içlerinde gömülü olan soğuk cisimleri bile gözleyip, onların özelliklerini belirleyebilmekteyiz. Elimizde böyle olanaklar varken, Marduk'ta şimdiye dek keşfedilebilirdi. Hatta özellikle aranmasa bile, göreli olarak bize yakın olduğu için gözlenebilirdi. Hele ki, iddia edildiği gibi 2012 yılında Güneş'e en yakın konumda olacaksa, zaten bize en uzak konumda olduğu uzaklığa göre, oldukça yakınlara gelmiş olmalıdır. Gökyüzünde gözle**

görülemese bile, şu anda uzayın derinliklerini taramakta olan birçok teleskoptan birine, görüntüsü mutlaka takılırdı." [1173]

Florida Ün. Astronomi Böl.: **Astronomi** Prof.Alister W.Graham da 2004 yılında yaptığı bir açıklamada; **"2012'de dünyaya çarpacak ya da yanımızdan geçecek bir gezegen olsa, şu an bile çıplak gözle görülmesi gerekir." demektedir.**[1174] **Harvard Üniversitesi** Astrofizik Profesörü Al Cameron'un açıklaması ise biraz daha ilginçtir. **"Astronomi dünyasından bir sürü insan, son teknoloji ile sürekli gökyüzünü tarıyoruz da biz niye görmüyoruz?"**[1175]

KADİM BİR DÜZENBAZ

12. Gezegen adındaki bu kitap ve Sitchin'in daha sonra yazdığı bütün kitapların bir tek amacı vardır. Musevi inançlarının propagandasını yapmak ve Eski Ahit'in doğruluğunu kanıtlamak. Böylece Yahudileri Sümerlerin tarihi mirasçısı yaparak Yahudi kavminin Tanrı tarafından seçilmiş bir halk olduğu masalına destek sağlamak.[1176]

Bunun için kurnazca bir plan yapar ve bütünüyle kendi icadı olan hayali gezegen Marduk'un geçiş tarihini M.Ö. 3800 yıllarına yerleştirir. Bu elbette rastgele seçilmiş bir tarih değildir çünkü geleneksel Yahudi takvimi de M.Ö.3760 yılından başlamaktadır. Sitchin bu nedenle hem Marduk'un yörünge geçişini hem Sümerlerin tarihi yükselişini ve hem de Yahudi takviminin başlangıcını aynı tarihlere yerleştirir. Bundan amacı Sümerlerin Tanrılardan aldığı kültür birikimini doğrudan İsrail kavmine aktararak İsrail kavmini Sümerlerin mirasçısı yapmaktır. Aynı nedenle Sümerlerle aynı kültüre sahip olan ve Sümerlerin gerçek mirasçısı olması gereken Babillileri de onlardan sonra gelen Asurluları da yok sayar. Oysa **"Kadim Mezopotamya metinleri"** adı altında toplu halde kullandığı kaynakların içinde bol miktarda Babil ve Asur kaynakları da vardır. Ama bunların adını bile anmaz. Bunun da bir sebebi vardır

[1173] http://marduk2012.proboards30.com
[1174] http://www.turkla.com/yazar.php?mid=297&yid=Yazan Betül Yamaner
[1175] http://www.turkla.com/yazar.php?mid=297&yid=
[1176] Hıristiyanların Türkiyede bedava İncil dağıtarak yaptıkları propagandayı Yahudiler bir de üstüne para kazanarak yapmaktadır. Farkları da bu olsa gerektir.

çünkü Asurlular M.Ö. sekizinci yüzyılda kuzeydeki İsrail Krallığını yıkmışlar; Babilliler ise M.Ö. 6. yüzyılda güneydeki Yahuda Krallığını yıkmakla kalmamış, Yahve'nin tapınağını da yerle bir ederek Yahudileri Babil'e sürgüne götürmüşlerdir. Aynı nedenlerle Hıristiyanların kutsal kitabi olan İncil'de bile Babil **"Bütün Fahişeliklerin Anası"**dır.

Bütün bunları yaparken; Babil gibi bir uygarlık dururken Sümerlerin mirasının neden keçi sürüleri peşinde koşan göçebe bir kavime verilmesi gerektiğini elbette açıklayamaz. Üstelik tarihlerle de epeyce oynanmıştır. Sümerlerin bölgeye geliş tarihlerinin M.Ö. 3800 değil, 3200 yılları olduğu neredeyse kesin olarak bilinmektedir. Yahudilerin geleneksel Nippur takvimi de elbette ki Sümerlerin bölgeye gelişlerinden daha sonra M.Ö. 3100 yılları civarında başlamıştır ve bu tarih arkeolojik bulgularla da kanıtlanmıştır. Zaten Sümerlerin kültürel yükselişleri ise bu tarihten çok daha sonra M.Ö. 2500 yılları civarı olmalıdır. Sümerlerin tarih sahnesinden ani çekilişleri ise M.Ö. 2200-2100 yıllarıdır. Yani Sitchin'in planı bütünüyle **"uydurulmuş"** tarihlerden oluşur. Ancak Sitchin bunu bile kullanmaya çalışır ve Abraham'ın babası Terah'ın Sümerlerin kenti Nippur'dan soylu bir Rahip olduğu yalanını da uydurur. Bu öylesine bir kuyruklu yalandır ki; Eski Ahit'te bile dayanağı yoktur. Aslen Nippurlu olan Abraham'ın babası Terah'ın Sümerlerin Ur kentinden hareket ettiği yalanı ise Abraham'ın bir Sümerli olduğunu ispatlamaya yöneliktir. Böylece Sitchin Sümer mirasının Yahudi kavmine aktarılmasını Abraham üzerinden gerçekleştirmeye çalışır.

Aynı nedenle Abraham'ın karıştığı söylenen "Krallar savaşını" da tam olarak M.Ö. 2048 yılına yerleştirir. Peki, bu tarihi kulağına kim üflemiştir? Elbette ki Yahudi Peygamberleri. Çünkü Yahudi din adamları da bu savaşın tarihini M.Ö.2048 yılı olarak tespit ve tayin etmişlerdir. Sonraki kitaplarında Sitchin; bu savaşın **"Enki'nin oğlu Marduk'un isyanı yüzünden başlayan Tanrısal bir savaş olduğu"** yalanını da uyduracaktır. Gerçi bu yalan 12. Gezegen adındaki kitabın bütünüyle inkâr edilmesi demektir ama Sitchin bununla da kalmaz ve Sodom ve Gomore kentlerinin Anunnakiler arasında yapılan bir savaşta nükleer silah kullanılarak yok edildiği yalanını da uydurur. Abraham'ı da bu savaşların merkezine yerleştirerek Tanrı'nın arkadaşı yapar

Eski Ahit'i doğrulama ve tanıtma adına sık sık Tevrat'tan alıntılar yaparak kitabın içine ayetler serpiştirmekle kalmaz ve adına mezmur denilen Yahudi ilahilerini bile kanıt niyetine konuya dâhil eder. Yine aynı nedenle Yahudi Peygamberlerinin kehanetlerini bile "Amos Peygamberin de dediği gibi" ya da "Eyüp Peygamberin kehanetine göre" gibi garip cümlelerle iddialarına destek yapmaya çalışır. Oysa Eski Ahit'i **"savunulamaz"** bulan ve Mezopotamya kaynaklarından yürütüldüğünü yazan da kendisidir.

Sitchin'in kitaplarının ne bilimsellikle ne bilimsel araştırma ile ve hatta ne de mantıkla uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Kullandığı kaynaklardan bazıları uydurulmuştur bazıları ise hiç mevcut değildir. Gösterdiği tarihler ya doğru değildir ya da bütünüyle saptırılmıştır. Bazı konular açıkça diğer yazar ve araştırmacıların çalışmalarından yürütülmüştür. Bütün bu düzenbazlıkları kitabın içinde yeterince kanıtlamış bulunuyoruz.

Sonuç olarak ortada bir teori falan da yoktur. "Alternatif Dünya Tarihi" ya da "Dünya Güncesi" gibi iddialı isimlerde kitapların propagandasına yönelik yakıştırmalardan başka bir şey değildir. Sitchin'in bir tek amacı vardır ve o da Eski Ahit'in doğruluğunu kanıtlamak; Musevi inancının propagandasını yapmak ve İsrail kavminin Tanrılar tarafından "seçilmiş" bir kavim olduğu iddiasına destek vermektir.

Bundan ötesi insanların anlama ve algılama sorunlarıdır.[1177]

2012: MARDUK YILI

Marduk konusunun ne kadar büyük bir masal olduğu artık anlaşılmış olsa gerektir. Zaten daha önce vurgulamış olduğumuz gibi bunun bir masal olduğunu en iyi bilen de yazarın kendisidir. Bu nedenle de akıl edebildiği ne kadar yalan varsa yazdıktan ve Eski Ahit'in bol bol propagandasını yaptıktan sonra; Marduk'un son ge-

[1177] "12. Gezegen Marduk'u 'meşhur eden' ünlü Rus araştırmacı-yazar Zecharia Sitchin, SABAH'a konuştu. **Gezegenin 2010'lu yıllarda dünyaya yaklaştığında büyük bir felaket yaşanacağını söyleyen Sitchin**, "Balık burcu çağı bittiğinde, Marduk kapımıza dayanmış olacak. Daha önce geldiğinde Nuh Tufanı yaşanmıştı" diye konuştu. "Sabah Gazetesi,06.04.2005 Konuşan Nazlı Güven (Bu konuşma 3600 yıllık yörünge başta olmak üzere bütün Marduk hikâyesinin iflasıdır.)

çişini M.Ö. 200 yılına ayarlayarak sessiz sedasız bir son geçişle konuyu kapatır. Sitchin'in bu kurnazca planına göre Marduk'un yeniden geleceği tarih M.S.3400 yılına denk gelecektir. O zamana kadar da Sitchin çoktan atalarına kavuşmuş olacağından, bırakın hesap sormayı, adını hatırlayan bile hatırlayan olmayacaktır.

Marduk meselesini Türkiye gündemine getiren ise Burak Eldem adında bir yazar olmuştur. Burak Eldem "Marduk'la Randevu" adını verdiği bu kitabında Sitchin'in masalını güncellemekten öteye bir şey yapmamıştır. Doğrusunu söylemek gerekirse Eldem'in kitabı "emek-yoğun" bir çalışmadır ama bu emekli kitaba yazık eden de yine kendisi olmuştur. Çünkü yazdıkları; inandıkları değildir. Bu yüzden de hem aklı hem kitabı epeyce dağınıktır. Mesela bütün kitabı boyunca Musa'nın adının kökeni hakkında bir karar veremez. Sözgelimi Velikovsky'nin görüşlerine katılmakla kendi tezine zarar verdiğinin farkına varmaz. Bu konuyu daha önce açıkladığımız için yeniden tekrar etmeyeceğiz. Sitchin'in ne kadar koyu bir ırkçılık propagandası yaptığının farkında olan ender insanlardan biridir ama yine de Sitchin'i yeterince sorgulamaz. Üstelik Marduk masalını neredeyse aynen kabul eder. Oysa bunun doğru olmadığını kendisi de bilmektedir. Yine sözgelimi Marduk oradan birkaç kere bile geçmiş olsa; Asteroit Kuşağının var olmaması gerektiğini B.Eldem bilmez mi? Bilir elbette. Yine bunun gibi verilen tarihler itibarıyla; Sümerlerin Niburu/Marduk'u bir kere bile görmelerinin olanaksız olduğunu, dolayısıyla da hiç görmedikleri bir gökcismine şu ya da bu ismi vermiş olmalarının mantıksızlığının bilincinde olması gerekmez mi? Elbette gerekir ve üstelik Eldem de bunun farkındadır.

Yine bunun gibi Sümerlerin "sıfır"ı bilmediklerini de bilmektedir. Üstelik **"Mezopotamya'da sıfır uzun süre bilinmedi."** diyerek bunu ifade de eder. Ama buna karşın Sümer rakamlarında Marduk'un yörüngesini de aramaya devam eder.

Kitap da bunun gibi garip bir durum daha vardır. Abram konusundan bahsederken Tanrı'nın önce Abram'ın yanına geldiğini, Eski Ahit'in Tanrı ve yanındakiler için **"üç adam"** dediğini atlar ve doğrudan Sodom'a iki meleğin Lut'la karşılaşması konusuna geçer.[1178] Tevrat'ın **"üç adam"** olarak ifade ettiği Tanrı ve yanındaki

[1178] B.Eldem, Marduk'la Randevu, sh.129

iki kişinin Abram'ın sofrasına oturmaları ve süt-ayran eşliğinde buzağı yemeleri görmezden gelinecek bir olay mıdır? Ya da bir yazar böyle bir konuyu isteyerek atlar mı diye soralım sorumuzu.

İşte bu Burak Eldem; Sitchin'in bu saçma masalını almış; 3600 yıllık yörüngeyi 3661 olarak değiştirmiş, önce Marduk'un geleceği zamanı 2012 yılı olarak tespit etmiş ve sonra bu tarihten 3661 yıl geriye giderek tarihte olmuş olması gereken felaketleri aramaya başlamıştır. 2012 yılı elbette ticari olarak yani kitabın satması için seçilmiş bir tarihtir ama bundan 3661 yıl geriye gidince de dünya üzerinde meydana gelmiş felaketleri bulamadığı için tarihlerle oynamaya başlar. 2012 yılından 3661 yıl geriye gittiğiniz zaman M.Ö.1649 tarihini elde edersiniz. Burak Eldem de bütün tezini dayandırdığı bu tarihi Thera yanardağının patladığı tarih olarak tespit eder. Bu tezini güçlendirmek için de Yahudilerin Mısır'dan çıkış hikâyelerinde Mısır'ın başına geldiği iddia edilen felaketleri Thera'nın patlamasıyla ilişkilendirmeye çalışır. Bu nedenle de o dönemde Doğu Akdeniz de başlayan bir deprem dalgasının bütün dünyayı sarstığını; tsunamilerin bütün Akdeniz'i vurduğunu, daha sonra da Thera yanardağının patlayarak daha da büyük felaketlere yol açtığını belirtir. Eldem'e göre dünya çapında olan bu felaketler o kadar büyük olmuştur ki; merkezi Krallıklar çökmüş, orduları dağılmıştır. Thera'nın patlamasıyla tıpkı efsanelerde (yani Eski Ahit'te) anlatıldığı gibi, nehirler kırmızı akmış, hayvanlar ölmüş, tarım alanları ışıksızlık yüzünden çürümüştür. Bütün bu nedenlerle güçsüz düşen imparatorluklar çapulcu kabilelerin yağma ve işgallerine karşı koyamamıştır. Mısır'da göçebe yağmacılar gittikten sonra da "**yoksul kitleler**" yönetime el koymuş ve tarihçilerin "Hiksos Devri" dedikleri dönem başlamıştır.

Doğal olarak bütün bu felaketlerin nedeni de M.Ö.1649'da dünyaya çok yaklaşmış olan Marduk'tur. Marduk'un dünya üzerindeki etkisi öyle büyük olmuştur ki; dünya 20 saat kadar durmuş ve sonra yeniden dönmeye başlamıştır.

Bütün bu anlatılanların içinde bir tek doğru vardır ve o da Santorini Adasındaki Thera yanardağının bilinmeyen bir tarihte gerçekten patlamış olduğu. Ancak bu patlamanın da tarihi 1649 değildir.

Aslına bakarsanız zaten bu fikirlerde Eldem'e değil, Michael

Baillie'ye aittir.[1179] Bir Palaoekolog olan Michael Baillie ağaç halkaları üzerinde yaptığı çalışmalarla ünlüdür ve ağaç halkaları üzerinde yorumlar yaparak son beş bin yılın iklim değişikliklerini inceler.[1180] Baillie'ye göre, özellikle İrlanda'nın yaşlı meşeleri ve dünyanın çeşitli yerlerindeki ağaçlarda bulunan dar halkalar, dünyadaki bazı iklimsel afetlere işaret etmektedir. Bu iklimsel değişikliklerin dört tanesi milattan önceki yıllarda bir tanesi ise M.S.526-545 yıllarında meydana gelmiştir.[1181]

Baillie ağaç halkaları üzerindeki bu iklimsel değişimleri belirledikten sonra belli başlı tarihi olaylarda bu izleri aramaya başlar. Eski Ahit'te yer alan tufan hikâyesi, Mısır'ın başına geldiği iddia edilen felaketler, Davut'un Krallığının sonlarında görülen kıtlık ve Britanya'daki karanlık çağlar başlıca ilgi alanlarıdır. İ.Ö.1628 yılında olduğunu sandığı anormalliğin Thera patlamasıyla ilişkili olduğunu düşünen Baillie bunun Mısır'da Orta Krallığın devrilmesi, Nil vadisine Hiksosların girmesi ve İ.Ö.1250 yıllarına yerleştirdiği Tufanla da ilişkilendirilebileceğine inanmaktadır. Ancak Baillie de bu çapta felaketlerin yalnızca yanardağ patlamaları ile açıklanamayacağını da anlar ve sonunda bunların nedeninin başka bir şey olabileceğini düşünmeye başlar. Ulaştığı sonuç ise bu çapta felaketlerin ancak bir Kuyruklu Yıldız çarpması ya da çarpmaları sonrasında olabileceğidir.

Thera patlaması için öngörülen sayısız tarihlerden biri de M.Ö. 1600 tarihidir ve tahminin sahipleri de bataklık ağaçları üzerinde radyo karbon testi yöntemiyle çalışan uzmanlardır. Baillie bunun Mısır'da Orta Krallığın devrilmesi, Hiksosların Nil vadisine girmesi ve tufan hikâyesi ile ilişkilendirilebileceğini söyler. Eski Ahit'te yazılı olduğu gibi İsrail kavmine "**Gündüzün bir bulut direğinde ve geceleyin ateş direğinde**" yol gösteren şeyin Tanrı değil de 800 km uzaklıktaki Thera volkan patlaması olduğunu ileri süren İan Wilson'dan da alıntı yapan Baillie; bunun M.Ö.1628 yılında Thera patlamasına ilişkin bir görgü tanıklığı ifadesi olabileceği düşüncesini ortaya atar. Ama bunu yaparken de Mısır'ın kuzeybatısında ve

[1179] İlginç bir şekilde Eldem Baillie'den söz etmez. Kitabın kaynakçasında da yoktur.
[1180] Dendrokonoloji: Ağaç gövdelerinin kesitlerini inceleyerek tarih saptama yöntemi.
[1181] Baillie'nin M.Ö.yıllara tarihlediği felaketler M.Ö.2354-2345 /M.Ö.1628-1623/ M.Ö.1159-1141/M.Ö.208-204'dür

800 km uzakta olan bir yanardağ patlamasının doğuya doğru giden İsrail kavmine nasıl yol gösterebileceğini dikkate almamıştır.

Ancak bilim adamları Thera patlaması için M.Ö.1628 tarihini kabul etmezler. Literatürde en eskisi M.Ö.1450 olmak üzere[1182] 17.yüzyılın sonlarına kadar uzanan yüzlerce tarih vardır.[1183] Tübitak'ın bu konuda açıkladığı en yeni bilgiye göre de; **"ABD'nin Correll Üniversitesinde ağaç halkaları ve tohumların radyo karbon yöntemiyle incelendiği bir çalışma; Santorini volkanik patlamasının düşünülenden yüzyıl kadar önce gerçekleştiğini ortaya çıkarmış durumda"** denilmektedir.[1184] Bu durumda Thera patlaması M.Ö.17. yüzyılın sonlarına ya da M.Ö.18. yüzyıl başlarına yerleştiriliyor demektir. Ama bu tarih Asimov'a göre M.Ö.1470'dir.[1185] Sonuç olarak bu patlamanın tarihi yaklaşık 200-300 yıllık bir zaman aralığı içinde herhangi bir tarih olabilir.

Aslında Thera patlaması daha çok batık kıta Atlantis ile ilişkilendirilen bir konudur. I.Asimov bu konuda şunları yazar: **"Mısırlılar bu patlamanın kayıtlarını tutmuşlardı, bir olasılıkla Yunanlılar bin yıl sonra bu patlamayı bu kayıtlardan öğrendiler ve öyküyü çarpıttılar. Platon (M.Ö.427-347) bunu Atlas Okyanusuna yerleştirdi ve adına Atlantis dedi."**[1186]

Mısır'daki tarihi metinlerle yapılan karşılaştırmalı kronolojilerde de felaketin tarihi M.Ö.1500 olarak tespit edilmiştir ve genel kabul gören bir tarihlendirmedir. Ancak Baillie ileri sürdüğü bu M.Ö.1628 tarihine İrlanda ve Çin gibi uzak ülkelerdeki olayları da bağlamak ister ve gerek volkanik faaliyetlerin gerekse sismik olayları tetikleyen şeyin bir Kuyruklu Yıldız olduğu konusunda ısrar eder. Gerekçe olarak ileri sürdüğü şey de Eski Ahit'te İsrail kavminin Mısır'dan çıkışıyla Süleyman tapınağının yapılması arasında geçen sürenin 480 yıl olduğu şeklindeki zaten doğru olmayan iddiadır.

Ancak Thera için belirtilen bu patlama tarihlerinin hiçbiri Eldem'in

[1182] Lenihan: Bilim İş Başında.
[1183] www.nationalgeografiic.com
[1184] www.biltek. tubitak.gov.tr.
[1185] Asimov; İnsanlığın Geleceği, sh.103
[1186] I.Asimov, İnsanlığın Geleceği, sh. 193

işine gelmez. 2012-3661=-1649 olduğundan yazara gereken tarih mutlak olarak İ.Ö.1649 yılıdır. İşte bu noktada bütün tezini kendi fikirleri gibi kullandığı Baillie'den ayrılarak tarihlerle oynamaya başlar. Eldem'e göre Eski Ahit'te verilen bu 480 yıllık süre kesin bir tarih olarak kabul edilemez. Çünkü Judeo-Hıristiyan din bilimcileri Süleyman tapınağının yapıldığı tarih olarak İ.Ö.930 yılı civarını işaret etmekte ve Eldem de bu tarihi doğru olarak kabul etmektedir. Oysa Süleyman tapınağı konusu Yahudi Peygamberlerinin bir uydurmasıdır ve bu tapınak hiçbir zaman yapılmamıştır. Üstelik bu tapınağın yerine yapıldığı söylenilen ikinci tapınağın gerçekten yapıldığı da oldukça kuşkuludur.

Bu söylediklerimizi bir sonraki çalışmamızda kanıtlarıyla birlikte ortaya koyacağız ama biz yeniden Eldem'e dönecek olursak; Süleyman tapınağı için İ.Ö.930 yılını kabul eder ve sözü edilen 480 yıllık süreyi bu tarihe eklerseniz elde edeceğiniz sonuç M.Ö.1410 yılı veya civarı olacaktır. Bu durumda da M.Ö.1410 artı 3661 yıllık yeni yörünge hesabıyla Marduk'un geri geleceği tarih M.S.2251 yılı veya civarı olacaktır ki; bu durumda Eldem'in Marduk'la Randevu adındaki kitabının satış şansı da sıfırdan daha fazla olmayacaktır. Çünkü iki tarih arasında 240 yıl kadar bir zaman farkı olacak ve 240 yıl sonra dünyaya yaklaşarak felaketler yağdıracak olan bir hayali gezegen de kimsenin umurunda bile olmayacaktır. Bu da tek başına Eldem'in iddialarının değilse bile ünlü ve varlıklı bir yazar olma ümitlerinin sonu demektir.

İşte bu durumda yapılacak yegâne iş tarihlerle oynamaktır. Bu nedenle de aynen şöyle yazar Eldem. **"Krallar kitabında sözü edilen 480 yıllık sürecin kelimesi kelimesine rakamsal değer olarak kabul edilecek bir veri olmadığından Çıkışla Süleyman arasında daha uzun bir zaman olduğunu düşünüyorum."**[1187] Bu düşüncenin gerekçesi ise şudur: **"Eğer geçerliliğinden kuşku duyulan bir belgedeki tarihler inandırıcı görünmüyorsa verilen süreden daha kısa değil; daha uzun zaman dilimlerinin denenmesinin çok daha mantıklı olduğunu düşünüyorum."**[1188]

Bizde bunların gerçekten de çok talihsiz ifadeler olduğunu düşü-

[1187] Burak Eldem; Marduk'la Randevu, sh.76
[1188] Eldem, Marduk'la Randevu, sh.76

nüyoruz. İsrail kavminin Mısır'dan çıkışı sırasında uydurulan felaketlerden bahsederken ve hatta bu felaketleri iddianıza dayanak yaparken geçerliliğinden kuşku duymadığınız bir belgeyi; işinize gelmeyen bir tarih kullandığı zaman "**geçerliliğinden kuşku duyulan bir belge**" olarak nitelemek en azından "**etik**" bir davranış değildir. Üstelik sergilenmek istenen aydın duruşuna da hiç yakışmaz. Ama bu konuyu fazla uzatmayacağız. Sorun şudur: Eldem, ne kadar "**daha uzun**" bir zaman dilimi düşünmektedir? İşte bunun cevabı yoktur. Çünkü Marduk'un yazarı da Sitchin gibi konuyu orta yerinde kesmiş ve Eriha kentinin İsrail kavmi tarafından yağmalanması olayına geçmiştir. "**Eriha'da yapılan araştırmalarda elde edilen ilk buluntu İbranilerin Eriha'yı almasının işareti sayılması bilimselliğe yakışmayacak bir deneme – yanılma çabasını çağrıştırmaktan öteye gidemeyecektir.**" şeklinde garip bir cümle kurduktan sonra devam eder. "**Eriha'nın İ.Ö. 1600 dolaylarında fethedilmiş olması, en akla yakın seçenek gibi görünüyor.**"[1189]

Hesap yine basittir. Biraz önce "**geçerliliğinden kuşku duyulan belgeden**" artık kuşku duyulmamakta ve bu "**belge**"nin sözünü ettiği çölde gezintiyle geçirilen 40 yıl da hesaba katılmakta ve böylece yine M.Ö.1640' lı yıllar elde edilmektedir. "**Dolaylarında**" kelimesi de size artı eksi bir on yıl daha kazandırdığından M.Ö.1649 tarihini bir kere daha elde edersiniz. Ancak açıkça görüldüğü gibi bu tarih, hiçbir dayanağı olmayan, herhangi bir bilgi ya da belgeye dayanmayan bir tarihtir. Bunu tanığı da Burak Eldem'in kendisidir çünkü bu tarihin tek dayanağı Eldem'in sözlerinde ifade bulan "**en akla yakın seçenek**" olmasıdır.

Bu durumda "**Akla en yakın seçenek gibi görünen**" bir tarih üzerine kesin tarihler içeren bir felaket teorisi kurulabilir mi sorusunun muhatabı da elbette ki B.Eldem olmalıdır.

GELDİ Mİ GELECEK Mİ?

Thera yanardağının patlama tarihinin üzerinde böylesine durmamızın nedeni bu tarihin sanıldığından çok daha önemli olmasıdır. Çünkü dünya üzerinde böylesi felaketlere neden olabilecek olan bu

[1189] Eldem; Marduk'la Randevu, sh.77

hayali gezegenin varlığını bir an için de olsa kabul edecek olursak; Eldem'in nasıl bir açmaz içinde çırpındığını da anlamış olursunuz. Diyelim ki Marduk gerçekten var ve yine diyelim ki gerçekten 3661 yıllık bir yörüngesi de var. Ve yine diyelim ki her gelişinde dünya üzerinde birtakım felaketlere neden olmakta Ve yine diyelim ki bir önceki gelişinde Thera yanardağının patlamasına ve bu patlamayla tetiklenen bir dizi felakete neden oldu.

Bu durumda Thera'nın patlama tarihi daha önce genel kabul gördüğünü vurgulamış olduğumuz M.Ö. 1500 tarihi ise, Marduk'un geri dönüş tarihi 2012 değil 2161 yılı olacaktır. Baillie'nin iddia ettiği gibi bu tarih M.Ö.1628 yılı ise bu durumda 2033 yılında geri gelmesi gerekecektir. Tübitak'ın verdiği bilgiye göre ise 1970 yılında habersizce gelmiş ve gitmiş demektir. Zaten Eldem de kitabının sonlarına doğru Baillie'nin 1628 yılına geri döner ama bu defa da Marduk'a 20 yıllık bir yaklaşma süresi tanıyarak yeniden 1649 tarihini elde eder. Üstelik şu sözler de B.Eldem'e aittir: **"Bu anlamda hemen şunu belirtmek lâzım: İklim değişikleriyle ilgili somut, elle tutulur verilere ulaşmak kolay değil. Bilim adamları düzenli olarak ölçüm yapılan, düzenli olarak inceleme yapılan son 150-200 yıllık dilim içinde değerlendirme yapıyorlar daha çok. Teknolojinin de zaten atmosferdeki değişiklikleri izleyecek seviyeye gelmesi, son 100-200 yıllık dilim içinde oluyor."**[1190] Büyük bir çelişkiden başka bir şey olmayan bu sözlerden sonra İ.Ö. 1628 tarihindeki iklim değişikliklerinin nasıl saptandığını da Eldem'in açıklaması gerekir.

Doğal olarak Marduk'un yaklaşma sürecinin neden 20 yıl olduğu konusunda Eldem'den başka hiçkimsenin bir bilgisi yoktur. Kendisi de açıklamaz zaten.

Eldem'in sözünü ettiği dünya çapındaki felaketleri destekleyen herhangi bir kayıt da yoktur. Hâlbuki B.Eldem kitabında dünya çapında gerçekleştiğini iddia ettiği bu felaketlerin bazı uygarlıkları ya tümüyle yok ettiği ya da çapulcu kabilelere dahi karşı koyamayacak kadar zayıf düşürdüğünü ve hatta bazı uygarlıklarında o sıralarda kurulduğunu iddia etmektedir. Bu durumda sözü edilen felaketler bütün dünyayı derinden etkilemiş ve uzunca bir zaman de-

[1190] http://2012.burakeldem.com/content/view/137/61/

vam etmiş olmalıdır. Bunu doğal bir sonucu olarak da ortaya çıkmış olan köklü değişiklikler bütün uygarlıklar tarafından olmasa bile bazıları tarafından mutlaka kaydedilmiş olmalıdır. Ama bu konuda bir tek belge ya da kayıt bile yoktur. Bu tarihten çok daha eski zamanlara ait olan bilgi ve belgeleri gelecek kuşaklara aktarabilmeyi başarabilmiş olan eski uygarlıkların bu dünya çapındaki felaketlerden hiçbir şekilde söz etmemesi de B.Eldem'in bu felaketleri uydurmuş olduğunu ortaya koyar. Zaten kendisi de "**günümüze kadar gelen yazılı belgelerde, bu dönemle ilgili, hemen hemen hiç kayıt bulunmadığını**" itiraf eder ve aynen şunları yazar: "**M.Ö.1650'den başlayıp aşağı yukarı 100-110 yıl kadarlık bir zaman dilimine ilişkin elimizde kayıt ya da belge yok. Çok enteresan bir şey, dönemin büyük devletlerinin hiçbirinin bu konuda kaydı yok. O dönemde Bronz Çağı'nın oturmuş, zamanın ölçülerine göre süper devletlerinin olduğunu biliyoruz. Akad-Babil sonrası imparatorluğunun, Mısır uygarlığının, Hindistan'da Harappa uygarlığının, Ege adalarında ve Türkiye'nin batı kıyılarında Minos uygarlığının izleri var. Bunların hepsi o dönemin son derece gelişmiş toplumsal yapıları, özellikle Mısır kayıt tutmaya çok önem veren bir uygarlık. Söz konusu döneme ilişkin hiçbir kayda rastlamıyoruz.**"[1191] Bunun da bir tek açıklaması vardır: Eğer rastlayamıyor ama var olduğunu yazıyorsanız icat ediyorsunuz demektir.

Aslında bu volkan patlamalarını ilk uyduran da Eldem değil Velikovsky'dir. Eldem bu konuda da Velikovsky'den esinlenmiş olsa gerektir. Carl Sagan'ın bu konuda "**hiçbir jeolojik kanıt bulunmadığı**" şeklindeki görüşlerini daha önce belirttiğimiz için tekrar etmemize gerek yoktur ama bütün bu felaketlerin B.Eldem'in ticari kaygıları için icat edilmiş olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Elbette bu rahatlığımızı sağlayan belgelerde vardır. Mesela Eldem'in Thera patlamasının sonuçlarını çok abartmış olduğu gibi. Çünkü "**Gündüzleri Güneş geceleri ay görünmedi uzun süre. Tarım alanları ışıksızlıktan çürüdü, volkanik kış denilen değişimler yaşandı.**" gibi iddialarının hiçbiri doğru değildir. Bu konuda sırtını dayamış olduğu Eski Ahit dışında elinde hiçbir kayıt yok-

[1191] http://2012.burakeldem.com/content/view/137/61/

tur ve üstelik Eski Ahit'te de bunlar kısa süreli felaketlerdir. Eldem'in **"Tarım alanları ışıksızlıktan çürüdü"** şeklindeki iddiasını Eski Ahit şu şekilde yalanlar: **"Rab Musa'ya, "Elini göğe doğru uzat." dedi. "Mısır'ı hissedilebilir bir karanlık kaplasın." Musa elini göğe doğru uzattı, Mısır üç gün koyu karanlığa gömüldü. Üç gün boyunca kimse kimseyi göremez oldu. Yalnız İsrâillilerin yaşadığı yerler aydınlıktı."**[1192] Yazarımıza göre bazen güvenilir bir kaynak bazen de **"kuşku duyulan bir metin"** olan Yahudilerin kutsal kitabı açıkça **"üç gün"** demektedir. Bu üç gün içinde tarlaların nasıl ışıksızlıktan çürüyeceği ise artık B.Eldem'in sorunudur.

Eldem'in Maya, Mısır, Sümer, Harappa ve Minos gibi eski uygarlıkların kayıtlarında var olduğunu söylediği Marduk gezegeni bu tarihi kayıtların hiçbirinde yoktur. Siz bırakın Harappa gibi uygarlıkları; Mesela Asurluların kayıtlarının neresinde vardır? Var ise hangi isimle adlandırılmıştır? Hitit kayıtlarının neresinde vardır? Hangi isimle anılmaktadır? Böyle bütün eski uygarlıkların bildiği ve kayıtlarına geçirdiği Marduk'u, sözgelimi Mısırlılar neden bilmemektedir? Hepsinden daha önemlisi Yahudi Peygamberlerinin metreslerinin adına kadar herşeyi yazan Kutsal Kitap'ta neden bir tek kelime olarak bile yoktur?

B.Eldem de bunları söylemekle ustası Z.Sitchin'in yöntemlerini takip etmekte yani Türkçesi; uydurmaktadır. Yine bunu gibi Mısır'da otorite boşluğunu fırsat bilen ve zaten yönetimden hoşnut olmayan **" yoksul kitlelerin"** Mısır'da Krallığa el koydukları söylemleri de kendi Marksist kökeninden kaynaklanan bir ütopyadan başka bir şey değildir.

Ancak B.Eldem bizimle aynı fikirde değildir ve bu nedenle şunları da yazar: **"Zecharia Sitchin'in çabalarıyla tarihsel izleri su yüzüne çıkan onuncu gezegen Niburu/Marduk, astronomların yarım yüzyıla yakındır ısrarla aradıkları "Gezegen X" den başka bir şey değildir. Pluto'nun diğer gezegenlere oranla farklı eğime sahip, basık ve uzun bir yörünge izlemesi gibi, Niburu/Marduk da çok büyük ve aykırı bir yörüngeyle Güneş'in çevresinde tur atmaktadır. Güneş Sistemimize her yak-**

[1192] Tevrat Mısır'dan Çıkış, 10:21

laştığında ciddi doğal afetlere neden olan bu dört uydulu devin, baştan beri izini sürdüğümüz, İ.Ö.1650'lerde tüm dünyada yaşanan ve Exodus (*Eski Ahit'te Mısır'dan Çıkış*) kitabına esin kaynağı olan zincirleme felaketlerin doğrudan sorumlusu olduğunu düşünüyorum."[1193]

Eldem için bunlarda talihsiz ifadelerdir. Çünkü Eldem'in böyle bir düşünceye sahip olması için gereken koşullar ortalarda yoktur. Eldem de bu bilgileri nereden aldığını elbette ki yazmaz. Ama eğer Niburu/Marduk gerçekten var olsaydı; çok büyük ve aykırı bir yörüngeyle Güneş'in etrafında döndüğüne dair gerçek bir bilgi kırıntısı olsaydı, dört uydulu bir dev olduğu konusunda en küçük bir tanıklık olsaydı, Güneş Sistemine her yaklaştığında ciddi doğal afetlere neden olduğu konusunda küçücükte olsa bir iz olsaydı, Eldem bu düşüncesinde haklı olabilirdi. Ancak gerçek böyle değildir. Çünkü şu sözlerde ne yazık ki yine B.Eldem'e aittir: **"Taş ve kayadan oluşan bildiğimiz anlamda bir gezegen de olmayabilir. Mars, dünya, Merkür ve Venüs gibi bir gezegen de olmayabilir; Jüpiter, Satürn gibi gaz devirli bir gezegen de olmayabilir; tabiî böyle bir şey de olabilir, ama olmayabilir de. Bir Kuyruklu Yıldız olabilir. Bu; yakıtını yitirmiş, "Kahverengi Cüce" denilen, ama yoğun kitleye sahip bir yıldız olabilir. Sonuçta yakın geçişi büyük tehlikeler yaratan bir gökcisminden bahsediyoruz."**[1194]

Eldem'in bu sözleri için çok şey söylenebilir. Çünkü bu sözler söz konusu hayali gezegen hakkında bizzat yazarın kendisinin de hiçbir bilgisi olmadığını açıkça ortaya koymaktadır. Burada merak konusu olan; hakkında hiçbir şey bilinmeyen bir gezegenin **"basık ve uzun"** bir yörüngeye sahip olduğunun nereden ve nasıl bilindiğidir. Hakkında hiçbir şey bilinmeyen bir gezegenin; **"dört uydulu bir dev"** olduğu bilgisi nasıl ve nereden edinilmiştir? Hakkında hiçbir şey bilinmeyen bir gezegenin uyduları hakkında bilgi sahibi olmak nasıl bir şeydir? Bu konuda Eldem'in yanıt veremeyeceği daha birçok soru sorulabilir. Çünkü anlaşıldığı kadarıyla hakkında hiçbir şey bilinmeyen bu gezegenin tek bilinen şeyi yörüngesidir.

[1193] Eldem, Marduk'la Randevu, sh.287
[1194] http://2012.burakeldem.com/content/view/137/61/

Tekrar etme pahasına bunları daha önce anlattık. Üstelik de yazar sözlerine "**Eğer İ.Ö.1650'lerde olanların sorumlusu Niburu'ysa ve eğer bu gezegenin yörüngesi gerçekten 3600 yıl dolaylarında sürüyorsa**" ifadesi ile devam eder ki; gerçekten talihsiz bir ifadedir.[1195] Çünkü hem 1650'li yıllar gibi net olmayan bir bilgiden 2012 yılı gibi kesin bir sonuç elde edilemez hem de felaketlerin sorumlusunun gerçekten Niburu olup olmadığı hakkında yazarında bir bilgiye sahip olmadığını ortaya koyar.

Bu bilgisizliğin kanıtı da yine Eldem'in kitabında vardır. Çünkü Eldem 2012 yılında geleceğini neredeyse garanti ettiği Marduk için şunları da yazar: "**İ.Ö. 5310'da, 1649'da dünyaya yakın geçmiştir ve 2012'de bir kere daha sistemimizde belirecektir.**"[1196] 2012'de sistemimizde belirecek olan Marduk'un dünyaya ne zaman yaklaşacağı konusunda da şu bilgileri verir: "**Gezegen dünyadan farkedilir hale geldikten sonra etkileri de hissedilmeye başlanacak ve bu dönem 20 yıl kadar sürecektir.**"[1197] Yazar böylece Marduk'un gelişini de 2032 yılına ertelemiş olmaktadır ama bunun farkında değildir.

Bu kadar da değildir; yine bir an için diyelim ki bunların hepsi doğru. Gelmesi beklenen hayali gezegenin geçmesi gereken yer bugün Mars'la Jüpiter arasında bulunan Asteroit Kuşağı'nın bulunduğu yerdir. Asteroit Kuşağıyla dünya arasında Mars diye bir gezegen vardır. Göreceli olarak dünyaya yakın ve parlak olduğu için de insanoğlunun binlerce yıldan beri bildiği ve gördüğü bir gezegendir. Üstelik Mars'ın büyüklüğü dünyanınkinin yarısı kadardır. Niburu/Marduk eğer gerçekten varsa önce bu gezegene büyük zararlar vermeli ve hatta yörüngesinden atmasa bile Mars'ın yörüngesini çok ciddi bir biçimde etkilemelidir. Ancak böyle bir bilgi de yoktur, böyle bir gözlemde. Sorun şudur: Burak Eldem bunu bilmez mi?

Kaldı ki; bu kadar uzaktan geçecek olan bir hayali gezegenin dünyayı nasıl etkileyebileceği de Eldem'in açıklaması gereken bir konu olmaktadır. Siz bırakın 3661 yıllık döngüleri bir yana. Milyar-

[1195] Eldem, Marduk'la Randevu, sh.287
[1196] Eldem, Marduk'la Randevu, sh.435
[1197] Eldem, Marduk'la Randevu, sh.482

larca yıl içinde Marduk o bölgeden bir tek kere bile geçmiş olsaydı; bugün o bölgede Asteroit Kuşağı diye bir şey mevcut olamazdı. Daha önce de vurgulamış olduğumuz gibi tek başına Asteroit Kuşağının varlığı bile; oluştuğu günden bu yana o bölgeden yalnız Marduk'un değil, başka bir gökcisminin de geçmediğinin somut bir kanıtıdır. O zaman sorun şudur: Çok gizli olmasa bile çok eski kaynaklara ve bilgilere ve hatta Mayaların "Güneş çağlarına" ulaşabilen yazarlar bu açık bilgiye neden ulaşamazlar?

MAYA TAKVİMİ

Söz Maya takviminden açılmışken bu konuya da bir açıklık getirelim. Herşeyden önce açıkça belirtelim ki; Maya uygarlığı da Maya takvimi konusu da tam bir şehir efsanesidir. Eldem'in bu konuyu çok önemsemesi ve en büyük dayanaklarından biri olarak ileri sürmesi Maya takviminin son "Güneş Çağı"nın 2012'de sona ereceği" gibi aslı olmayan bir iddiaya dayanır.[1198] Bu konuyu daha sonra ayrıntılı olarak inceleyeceğiz ama önce Maya takviminin ne olduğuna bakalım.

Bu konuda yazılanlara göre, Mayalar zamanı ölçmede daha hassas hesaplara ulaşabilmek amacıyla birden fazla döngüden yararlanmışlardır. Bunlar oldukça karışık bir sistem oluştururlar ve bu döngülerden birincisi "Kutsal takvim" olarak bilinir. Buna göre 20'şer günlük 13 aydan oluşan ve "**Tzolkin**" (Gün sayımı) denilen 13 rakam ve 20 ismin oluşturduğu kombinasyonlar içeren 260 günlük bir döngüdür.

"**Haab**" adını taşıyan bir ikinci takvim bizim bugün kullandığımız takvime benzer ve yine 20'şer günlük 18 aydan oluşur. "**Uinal**" olarak adlandırılan bu 20 günlük ayların toplamı 360 gün yapar ve Maya zaman ölçümünde buna "**Tun**" adı verilir. Normal Güneş yılı için gerekli olan 5 artık gün, beş Tanrı'nın adıyla "**Tun**"a eklenir ve 365 günlük bir döngü elde edilir. Ancak iki takvimde aynı "**sıfır noktası**"nda başladığında daha ilk döngüden sonra ritimlerinin tutmayacağı da ortadadır. Bu nedenle her iki döngünün gün sayıları

[1198] Mayalar; İ.Ö.300 ve İ.S.900 yılları arasında günümüzde Orta Amerika ve Meksika sınırları içinde kalan topraklarda yaşamış olan bir toplumdur.

tam olarak 52 Güneş yılı sonrasında eşitlenebilir ve Tzolkin ile Haab'ın bitişleri aynı güne denk gelir. Mayalar bugünü fazlasıyla önemserler. 52 yıllık her dönem sonu Mayalar için **"dünyanın sona erebileceği"** bir kıyamet kâbusuna eşittir.

Ne var ki Mayaların zaman ölçümleri bu kombinasyonlarla da bitmez. Sürekli olarak 13 ve 20 rakamlarının çarpımlarını kullanarak daha büyük birimlere ulaşırlar.[1199]Maya hesap sisteminde bir üst birim 20 Tun'dan oluşan yeni bir ölçüdür ve sistemdeki adı **"Katun"**dur. Ama Mayaların zaman hesapları Katunla da bitmez. 20 Katun yani 400 Tun ya da 144.bin günden oluşan bir birimleri daha vardır ve buna da **"Baktun"** adını verirler. 13 baktun ise Mayaların **" uzun sayım"** dedikleri bir birimi oluşturur ki bu da 1.872.000 güne yani 5125,36 Güneş yılı yani Mayaların deyimiyle **"Güneş Çağı"**dır. İlgili bölümde daha önce vurgulamış olduğumuz gibi Maya inancında daha önce çeşitli felaketlerle sona eren 4 Güneş çağı geçmiştir ve içinde bulunduğumuz beşinci Güneş çağı da 2012 yılında sona erecektir.[1200]

Sorunlar, spekülasyonlar ve aldatmacalarda bu noktada başlar. Bunun da birden çok nedeni vardır. Bu nedenlerden birincisi; Mayalar tarih sahnesinden çekildikleri tarih İ.S. 900'lü, bir diğer iddiaya göre de 1200'lü yıllar olmasına rağmen İspanyolların bu bölgeye gelişlerinin İ.S. 1500'lü yıllar olmasıdır. Yani İspanyollar Maya toplumu ile karşılaşmamışlardır bile. Bir olasılıkla İspanyolların Mayalar olarak tanımladığı insanlar Maya bile değildi. Bu konuda Messadıe şunları yazar: **"Aslında Maya uygarlığında daha geç bir aşama olan Yucatan'daki Maya dinini bilmekteyiz."**[1201] "Maya uygarlığı 19.yüzyılda Amerikalı diplomat John.L.Stephens, Meksika ve Guatemala'daki keşiflerinin açıklamalı hikâyesini yayımlayınca keşfedildi."[1202] Ancak Mayalar konusunda ciddi denilebilecek araştırmalar 1950'li yıllar gibi çok geç bir tarihte başlamıştır.

[1199] Bunun nedeni Mayaların yüksek matematik bilgisi değil. Bedenimizdeki büyük eklemlerin ve Ay'ın evrelerinin sayısının 13, El ve ayak parmaklarımız sayısının 20 adet olmasıdır.

[1200] Mayaların 22 adet takvimleri olduğu bilinmektedir.

[1201] G.Messadıe, Şeytanın Genel Tarihi, sh.360

[1202] G.Messadıe, Şeytanın Genel Tarihi, sh.361

İkinci neden Mayalardan geriye hemen hemen hiçbir şey kalmamasıdır. Bugün elde bulunan malzemenin bir takvim olup olmadığı bile tartışmaya açıktır. Üstelik Maya takvimi olarak nitelenen tam 22 adet takvim olduğu da söylenir.

Üçüncü ve en önemli neden ise; Maya tarihinde "**Başlangıç**" olarak belirlenmiş olan noktayı bilemez isek yukarıda anlattığımız takvimlerin hesaplamalarının da hiçbir anlamı yoktur. Bizim bugün kullanmakta olduğumuz Gregoryen Takvimde başlangıç noktası İsa'nın doğduğu yıl olarak varsayılan "**bir**" yılıdır.[1203] Üstelik de bu bile doğru değildir. Çünkü İsa'nın doğum yılı kesinlikle bilinmemektedir. Bu konuda İncil'inde kabul ettiğine göre; İsa'nın doğumu Roma tarafından Kudüs yönetimine atanan ve İ.Ö. 4 yılında ölen Herod'un hükümdarlığının son yıllarına tarihlenir.[1204] Bu son yıllar sözcüğü bize İ.Ö. 4 yılı ile 14 yılı arasında bir tarih verir. Yani aslında "bir" yılı da doğru bir tarih değildir. Ama biz bu bir yılını başlangıç noktası olarak kabul eder ve bundan öncesini de bundan sonrasını da buna göre hesaplarız.[1205] Mayalarda da kendi takvimlerinin başladığı bir "**sıfır**" noktası, bir başlangıç anı olmalıdır. Biz Mayaların bu sıfır noktasının bizim kullanmakta olduğumuz takvimin hangi gününe denk geldiğini bilemediğimize göre böyle bir hesaplamayı yapmamızda hem anlamsız hem de olanaksızdır.

Maya takvimi için sorun bu kadar da değildir. Çünkü Mayaların bu karışık takvim hesaplarının içinden çıkılamayan bir diğer yönü de bu hesaplamaların bugün bizim yaptığımız gibi "**soldan sağa doğru yatay**" olarak değil de "**aşağıdan yukarıya dikey**" olarak yapılmış ve yazılmış olmasıdır. Oysa günümüzde bu hesapları kullanmak isteyenler zorunlu olarak soldan sağa doğru azalan bir düzene göre yazmak ve sıralamak durumundadırlar. Üstelik sayılar arasına nokta koymak zorundadırlar ve üstüne üstlük bu hesapların hepsini "**gün**" cinsinden yapmak durumundadırlar. Bu durumda ise

[1203] Takvimler, Sümer ve Mısır 'dan başlayarak günümüze kadar değişerek gelmiştir. Batıda kullanılan Miladi Takvimler Julian ve Gregoryan olmak üzere iki türlüdür. 1582 yılında Julian Takvimi Papa 13. Gregor tarafından düzenlenmiş ve 1 Ocak yılbaşı olarak Kabul görmüştür

[1204] Matta, 2:1 ve Luka; 1:5

[1205] İsa'nın ne zaman doğduğu bilinmediğinden bu tarih bütünüyle varsayımdır.

Mayaların bütün hesaplamalarının yanlış anlaşılmış olma olasılığı gözardı edilemeyecek kadar yüksektir.

Bu yanlış anlaşılma olasılığını destekleyen önemli unsurlardan birisi Maya yazısının kendisidir. Çünkü bugün Maya yazısı olarak dayatılan yazı; bildiğiniz yazı değil, bütünüyle resimli simgelere dayanan kendine özgü bir yazı türüdür. Mayaların kullandığı yazı daha çok ideogramlar halinde işlenmiş resimlerdir ve okunmaları bir düşünce oyunudur. Üstelik bu resim-simgeden ibaret yazının Mayalara ait olduğu da kesin bir bilgi değildir. Çok büyük bir olasılıkla Mayalardan daha eski bir topluluğa aittir. Dahası bu resim-simgelerin çok küçük bir bölümü deşifre edilebilmiştir ya da deşifre edildiği sanılmaktadır.

Cizvit papazı Landa'nın yerlilerin ellerinde bulunan yazılı belgeleri toplayıp yaktığı ve bu nedenle Mayalardan geriye pek bir şey kalmadığı yazılır durur ama; belli başlı Maya simgelerini kendi çizimleriyle bir günlükte toplayarak insanlığa kazandıran da papaz Landa'nın ta kendisidir. .Diego de Landa, 1550'lerin ortasında Maya şehirlerinin kalıntılarını gezmiş olan bir Fransisken misyoneriydi. Landa, Maya sembollerini harflere çevirmek için bazı ilkel girişimlerde de bulunmuştur. Daha sonraları bunların doğru olmadığı ortaya çıkmıştır ama konunun uzmanları doğru iz üzerinde olduğunu da söylerler. Mayalara ait olduğu düşünülen belgelerin çok az olmasının asıl nedeni ise bunların tropik iklimin özelliklerine dayanabilecek maddelerden olmamasıdır. "Mayalar kauçuk solüsyona batırılmış yabani incir yaprakları üzerine yazılmış yazılar bırakmışlardır."[1206] Elde bulunan malzemenin azlığının temel nedeni budur. Bu malzemede bugün bulundukları yerin adlarıyla anılan ve kodeks olarak bilinen yazılardır.[1207] "Bu yazılar da sonradan verilmiş olan adlarıyla Trono, Barbonikus, Kortesianus, Vatikanus, Chilam, Balam, Dresden ve Perez kodeksleridir."[1208]

Bunlardan Chilam ve Balam Jaguarlar olarak bilinen bir grup rahibin 19. yüzyılda Latin alfabesiyle kaleme aldıkları yazılardır. Ma-

[1206] Avedisyan, Evrende En Büyük Sır, Sümer Yayınevi, İstanbul

[1207] Kodeks: Ilâçların formüllerini gösteren resmî kitap demektir ama üzerinde yazı olan gibi genel bir ifadeye kadar gider.

[1208] Avedisyan, Evrende En Büyük Sır, sh.54

yalara atfedilen ünlü "Popol Vuh" destanı da yine 19. yüzyılda ve yine Latin alfabesiyle yazılmıştır. Kaynakları 19. yüzyılda yaşayan ve üstelik Mayalı olmayan yerlilerin anımsayabildikleridir. Dolayısıyla her ikisinin de ne kadarının özgün hatıralar olduğu ne kadarının sonradan ekleme olduğu ne bilinebilir ve ne de söylenebilir. Sorun; **"Mayaların çöküşüne tarihlenen eldeki belgelerin önceki yüzyıllar hakkında bilgi vermemesidir. Diğer neden, Avrupa etkisinin bu yazılı metinleri değiştirip değiştirmediği sorunudur. Çünkü bu yazılı metinler Latincedir."** diye yazar Messadie.[1209]

Latince yazılanlar çıkartılınca elde kalanlar birkaç kodeksten ibarettir. Zaten "Maya panteonu hakkındaki bilgilerimiz Dresden kodeksine dayanır. Teolojiyi ele alan ve bilgi bakımından zengin olması gereken Paris'teki Persianus kodeksi sonuçlar çıkarmaya elvermeyecek kadar eksiktir."[1210]

"Morley ve Thompson'ın sunduğu Maya görüntüsü dağıldıktan sonra; çevirmenler, bir anıttan diğerine koşturup yazıları çevirdikçe, askeri stratejilerin, kanlı savaşların, savaş esirlerine zalimce davranışların ayrıntılı bir biçimde anlatıldığını gördüler. Thompsen'in sunduğu Mayaların barışçı, aydın Rahip yöneticileri yerini kana susamış savaşçı yöneticilere bırakmıştı "[1211] M.Kırıkkanat, Bernard Werber'den yaptığı bir alıntıda şunları yazar: **"Eğer bir kavga çıkacaksa, kavgacıların hepsi önceden bildikleri için kavga çıkarıyorlardı. Resmi ve uyulması zorunlu takvim, işledikçe güçlenen bir sistemdi. Savaşlar önceden biliniyor, hatta betimleniyordu. Kimin yenip, kimin yenileceği belliydi. Maya astrologları er meydanında kaç yaralı, kaç ölü olacağını bile belirtiyorlardı. Eğer ölü sayısı öngörülenle çakışmazsa, tutsaklar kurban edilerek tutturuluyordu."**[1212]

İnsan kurban etme törenlerinde Rahiplerin de içinde bulunduğu iki önemli görev ve iki önemli Rahip grubu vardı. Bunlardan Chaclar, kurbanı tören sırasında tutan yaşlı Rahipler, naconlar da kurbanın

[1209] G.Messadie, Şeytanın Genel Tarihi, sh.360
[1210] G.Messadie, Şeytanın Genel Tarihi, sh.361
[1211] http://www.pboard.org/print.php?threadid=37970&page
[1212] http://www.radikal.com.tr/haber.php?haberno=112086&tarih=04/04/2004 Mine Kırıkkanat

henüz atmakta olan kalbini çıkaran Rahiplerdi. Maya Tanrılarının büyük çoğunluğu sürüngendir ve hem iyi hem de kötü yanları vardır. **"Çok sayıda Tanrı'ya tapan Mayalılar, top oyunlarını Tanrılar için gerçekleştiriyorlardı. Bu dini merasimler genelde insanların Tanrı'ya kurban edilmesiyle son bulurdu. Yani Mayalıların top oyunları bir anlamda ölüm kalım meselesiydi oyuncular için."**[1213] Bu konudaki tek tartışma, kazanan oyuncuların mı yoksa kaybeden oyuncuların mı kurban edildiğidir. Uzmanların fikir birliği içinde oldukları görüş ise; Mayaların hayatının savaş üzerine kurulu olduğudur. Spordan dine kadar herşey işkence ve kurban törenleri düzenlemek için bir vesile oluşturmaktaydı. Meksikalı Antropolog Carlos Naverette Mayalarla ilgilenenler için bunun bir şok olduğunu söyler.

Maya dünyası Cennet, yeryüzü ve yeraltı dünyası olmak üzere üç katmandan oluşur: Gökyüzü, timsah benzeri bir canavar tarafından temsil edilir. Bu kozmik canavar, aşağıda yeryüzünde yaşayan soylu kurbanlarının üstüne doğaüstü kanını akıtarak yağmur yağdırır. Yeraltı dünyasına bazen Xibalba adı verilse de asıl Maya inanışında Xibalba, Maya Krallarının trans halindeyken geçtikleri diğer dünyayla benzeşen gizemli bir yerdir." Jaguar aynı zamanda, 'en güçlü Tanrılara eşlik eden ruh'tur. Ayrıca, yeryüzünün de Tanrısıdır. Hem gece hem de gündüz avlanır. Kartal ise yeryüzünün en yırtıcı hayvanıdır. Bu nedenle yeryüzü Tanrısı olarak bilinir. Sinekkuşu ise Tanrılara tapınma törenleri sırasında kan akıtılmasıyla ilişkilendirilir. Yarasa, bilinmezi, geceyi ve karanlığı simgeler. Kaplumbağa, yağmur ve Mısır Tanrısının betimidir.

"Maya hiyeroglif işaretlerinden birçoğunun anlamı bilinmiyor. Bu işaretler tahta tavanlar ya da ağaç kirişler üzerine, sunaklar alınlıklar, duvarlar üzerine ve özellikle mezar taşları üzerine kazılıp işlenmişti."[1214] Aslına bakılırsa, bugün korunan Maya dokümanlarının çoğu, belge parçacıklarıdır. Ama asıl anlaşılama-

[1213] www.haberarsivi.com
[1214] www.geocities.com/belgarathus999/maya/maya4.htm

yan konu hepsi üç ya da dört kodeks ve bazı belge parçacıklarından Mayalar hakkında bu kadar bilginin nasıl elde edilebildiğidir.[1215]

Bütün bunlar bize açıkça şunu anlatır: "Muhteşem" olduğu iddia edilen Maya uygarlığı kendilerinden binlerce yıl önce yaşamış olan Sümer medeniyeti kadar bile olamamıştır.[1216] Siz bırakın Maya uygarlığını bir yana; Mayalardan daha sonra kurulan ve İspanyolların kanlı saldırısına kadar Amerika'nın en görkemli uygarlığı olan İnkalar bile **"yazısı olmayan tek büyük uygarlık"** olarak tarihe geçmiştir.[1217] Gerçekten de "İnkaların yazılı hiçbir tarihleri yoktur."[1218] Üstelik de Mayaların kullandığı yirmili rakam sistemi yerine İnkalar ondalık sistemi kullanmışlardır.[1219]

Bütün bunlara ek olarak; Mayaların öncülü oldukları iddia edilen Olmekler; tarihin hiçbir safhasında var olmamışlardır. Olmek ismi bile Batılı araştırmacılar tarafından uydurulmuştur. Bu konuda **"Olmeklerin nereden geldiklerini bilmediğimiz gibi nasıl yok olduklarını da bilmiyoruz. İ.Ö.IV. yüzyıla doğru aniden ortadan yok olmuşlardır."** diye yazar Messadie.[1220] Ne dilleri, ne etnik kökenleriyle ilgili hiçbir bilgi yoktur. Bu konuda bütün yazılanlar; yapılan bütün yorumlar, verilen bütün tarihler yorumlara dayalı varsayımlardan ibarettir.[1221] Kanıt mı istiyorsunuz? Buyurun bu kanıtı da Maya uygarlığı savunucusu B.Eldem'in kitabından verelim: **"Meso-Amerika uygarlıklarının tarihi bugünkü tahminlere göre 3000 yıl olarak değerlendiriliyor.(İ.Ö.1500 yıllarından başlayarak yaklaşık İ.S.1500 yıllarına kadar) Elimizde, tüm bu zaman diliminin sadece onda birlik bir dönemine ait yazılı belge vardır. (İ.S.1200'den itibaren) Bunlar İspanyollar**

[1215] Burada Sümerler bölümünün başında bulunuan "iyimser" varsayımlar konusunu yeniden hatırlatmak zorundayız.

[1216] Mayaların ünlü "Popol Vuh "adlı büyük destanları bile 19. yüzyılda Latin alfebesi kullanılarak yazılmıştır. "Chilam Balam" da Jaguarlar diye bilinen bir grub rahibin geç zamanlarda yazdıkları bir eserdir.

[1217] Bilim ve Teknik, Tübitak, sayı:428, Temmuz-2003

[1218] Landsburg, a.g.e. sh.40

[1219] Landsburg, Tanrıların Sırları, sh.41

[1220] G.Messadie, Şeytanın Genel Tarihi, sh.358

[1221] Bilim ve Teknik, Tübitak, sayı:428, Temmuz-2003

zamanında yazılan metinler ve kızıl derili resim yazılarıdır."[1222]

Bu şu demektir: Mayalar hakkında elimizde hiçbir şey yok. Olanlar da Mayalara ait değil! Çünkü İ.S. 1500'lerde Mayaların tarih sahnesinden çekilmesinin üzerinden yüzlerce yıl geçmiştir. En iyimser tahminler bile Mayaların çöküş tarihini İ.S. 1200 yılları olarak verir. O zaman sorulması gereken soru; hangi Maya uygarlığından söz edildiğidir. Yazılı belge yok, başkaca bir bilgi yok ama Maya uygarlığı var. Hem de ciltler dolusu.

Tarihçi İlber Ortaylı bu konuda şunları söyler: **"Bu işin bilginleri, uzmanları genellikle tarihi yazılı vesikayla başlatıyorlar. Yani bir toplumu incelemeye başlamak için yazılı belge olması gerekiyor. "Biz o yazılı belge aracılığıyla, yaşayan insanlarla, mazidekilerle diyalog kuruyoruz." diyorlar. Bu çok doğru bir yaklaşım."**[1223]

Sonuç olarak ve Türkçe söylemek gerekirse; Maya Uygarlığı ve bu uygarlığın üstün astronomi bilgisi bütünüyle varsayımlara dayanmaktadır. Yukarıda yazdıklarımızdan da açıkça anlaşılacağı üzere, Mayaların bu hesaplamaları yapmış olabilecekleri son derece kuşkuludur. Bunun en açık kanıtı da Maya sayılarıdır. Çok basit olan bu sayıların birden ona kadar yazılışı şöyledir

0	**=**	**1**
00	**=**	**2**
000	**=**	**3**
0000	**=**	**4**
-	**=**	**5**
-0	**=**	**6**
-00	**=**	**7**
-000	**=**	**8**
-0000	**=**	**9**
--	**=**	**10**

Bu derecede ilkel bir sayılama sistemi ile hiçbir hesaplama yapılamaz. Böyle bir toplumun bu hesaplamaları yapabilme olanağı sıfır-

[1222] B.Eldem. Marduk'la Randevu, sh.292. W.Kickeberg'den naklen
[1223] İlber Ortaylı, Son İmparatorluk Osmanlı, sh.2, Timaş Yayınları, 2006,

dan daha fazla değildir. Bu düşüncemizi destekleyen çok güçlü kanıtlarda vardır. Bu kanıtların birini de özellikle Mayaların Güneş çağları hesaplarından yola çıkarak 2012 yılını dünyanın sonu ilan eden Maya Uygarlığı savunucularından B.Eldem'in kitabından bir alıntı yaparak sunalım: "**Olmekler ve Mayalar saban kullanmamışlar, bu nedenle tarımla ilgili birtakım sorunlar yaşamışlardır; karmaşık alaşımlar elde etmeyi içeren hiçbir madencilik çalışması bu toplumlarda karşımıza çıkmaz. Çünkü demiri bile işlememişlerdir henüz; atın evcilleştirilmesi bir yana, bu hayvanın Orta Amerika kültürlerinde yeri bile yoktur; tekerlek icat edilmemiş, yelkenli tekne yapılmamıştır.**"[1224]

İşte yere göğe sığdırılamayan Maya Uygarlığı budur!

İ.Ö. 3113 YILININ 13 AĞUSTOS GÜNÜ

Bu "Güneş Çağı" hesaplamaları için tanık olarak gösterilen Azteklerin durumu ise bundan daha da ümitsizdir. Çünkü Azteklerin Güneş çağı hesapları birbiriyle eşit bile değildir. Mesela Aztekler de Birinci Güneş 4008 yıl sürmüş ve çağın sonu suyla gelmiştir. İkinci Güneş 4010 yıl sürmüş ve çağın sonunu rüzgâr getirmiştir. Ama bir kayanın üstünde duran bir adamla bir kadın bu yıkımdan kurtulmuş ve üçüncü Güneş çağını başlatmıştır.[1225] Azteklere göre üçüncü Güneş çağı 4081 yıl sürmüş ve dünya ateşle yok edilmiştir. Dördüncü Güneş çağı 5026 yıl sürmüş ve insanlar çağın sonunda açlıktan, ateşten ve kan yağmurundan ölmüşlerdir. Azteklere göre de içinde bulunduğumuz "Beşinci Güneş" son çağdır. Açıkça görüldüğü gibi hepsi de birbirinden farklı sayılar içeren bu hesaplamalardan bir sonuç elde edilemez.

Bütün bu anlattıklarımıza karşı spekülatörlerin, şarlatanların ve tahmincilerin ellerinde olan ise Erich Thompson'un 1950'li yıllarda yaptığı bir çalışmadır. Carnegie Enstütüsü'nden J. Eric Thompson ve Slyvanus Morley, 1950'li yıllarda bu bölgede incelemeler yapmışlar ve oldukça garip sonuçlara ulaşmışlardır. Bu ikilinin ulaştığı sonuçlara göre; bölgede bulunan kentler, yaşamak için de-

[1224] B.Eldem, Marduk'la Randevu, sh. 337
[1225] Bu durum Adem ile Havva hikâyesinin daha eski bir versiyonu gibi görülmektedir.

ğil dinsel ayinler için yapılmıştı. Yazıtlarda astronomi ve takvim çalışmaları yer alıyor, tarihi olaylar, çiftçilik yöntemleri ve tarımdan bahsedilmiyordu.

Sonunda Eric Thompson hangileri olduğu bilinmeyen tarihsel olaylar ve arkeolojik verilerden yola çıkarak kendine göre bir hesaplama yaptı. Bu hesaplamanın sonuçlarına göre; içinde bulunduğumuz beşinci çağ; İ.Ö. 3113 yılının 13 Ağustos günü başlamış olup 23.12.2012 günü büyük depremlerle sona erecektir. Başlangıç ve bitiş tarihleri arasında geçen zaman tam olarak 5125 yıl, 4 ay ve 10 gündür. Maya takvimi konusunda bütün yazılıp çizilenler Thompson'un bu temelsiz iddiasına dayanır. Bu iddianın da M.S. 1654 yılında İrlanda'da Başpiskopos Armaghlı James Ussher'in **"Tevrat'ın Tekvin kitabının açılış dizelerinden de yararlanarak yaptığı hesaplar sonucunda, dünyanın yaratıldığı kesin tarihin *M.Ö. 4004 yılının 26 Ekim* günü, sabah saat dokuz"** olduğunu açıklamasından hiçbir farkı yoktur.[1226] Üstelik Piskopos'un elinde yalan yanlışta olsa birtakım belgeler vardı. Thompson'un elinde onlarda yoktur.

Burak Eldem bu hesaplamanın bütün dünyada genel kabul gördüğünü yazar ama ne yazık ki bu da doğru değildir. İlk olarak 5125 yıl, 4 ay ve 10 günlük beşinci çağ hesaplaması da bütünüyle E.Thompson'un tespit ettiği bir süredir. İkinci olarak; dikkat edilmesi gereken nokta bu tarihlendirmenin yetersiz verilere dayanan bir tahmin olmasıdır. Tekrar pahasına vurgulayalım: Mayaların hesaplamaları doğru olsa bile; sıfır noktası bilinmediği ve bu sıfır noktasının bugün kullanılan Gregoryen takvimde hangi güne denk geldiği bilinemediği sürece bu hesaplamaları yapabilme olanağı yoktur. Dolayısıyla bütün bunların hiçbir anlamı ve geçerliliği yoktur.[1227]

[1226] Yalçın İlter, Kayıp Tarih,sh.22

[1227] Eski Yunan takviminde 12 ay vardı ve her ay ortalama 29.5 gündü, yıl ise 354 gün. Sezar, Roma takvimini önce 355 güne çıkarttı. Ama hesap yanlışları yüzünden M.Ö. 46'ya rastlayan yıl 445 güne uzadı. Sezar'ın takvimi Avrupa'da tam 1,627 yıl kullanıldı. Ancak takvim "gerçek yıl"ı hesaplayamıyor, geri kalıyordu. Bunu gidermek için dört yılda bir artık yıl ekleniyor, ancak bu kez de 128 yılda bir 1 gün ileri gidiyordu. Takvimin, "gerçek zamanı" hesaplayamamasının nedeni basitti: Romen rakamlarında 0 rakamı ve kavramı olmadığı gibi, bugünkü anlamda kesir de yoktu. Bizans İmparatoru Konstantin, iktidarının 25. yılında M.S. 325'te Jülyen

Bu anlamsızlığın çok açık bir ifadesi de sözü edilen takvimin yaklaşık olarak 26.000 yıllık bir zamanı içermekte oluşudur. İlk dört Güneş çağını gözardı etsek bile içinde bulunduğumuz ve 2012 yılında felaketlerle son bulacağı ileri sürülen son Güneş çağının başlangıç tarihinin İ.Ö.3113 yılının 13 Ağustos günü olduğu ileri sürülmektedir. Bu tarih; bir takvimin başlangıç tarihi olarak seçildiğine göre de önemli bir olaya işaret ediyor olmalıdır. Bu tarihte hangi önemli olayın olduğunu elbette bilmiyoruz ama bildiğimiz bir şey vardır. O da bu takvimi başlattıkları iddia edilen Mayalar da onların öncülü olduğu ileri sürülen Olmekler de bu tarihte henüz dünya sahnesinde yokturlar. M.S. 100 yıllarına kadar Maya ismiyle bilinen bir uygarlık olmamasına karşın, bu uygarlığın takvimlerini M.Ö. 3114'de başlatmış oldukları iddiası çokta anlamlı değildir.

Çünkü daha uygun seçeneklerin olmadığı bir ortamda, Thompson ve Morley'in fikirleri Maya araştırmalarına egemen olmaya devam etmiştir ama bu durum 1970'lere kadar sürebilmiştir. Bu tarihten sonra yapılan araştırmalar Maya uygarlığı ile ilgili akademik görüşü tamamen değiştirmiştir. Thompson olmasaydı, Maya uygarlığı konusu belki de yıllar, hatta on yıllar öncesinden çözülürdü. Ama Mayalar konusunda Thompson o kadar büyük bir etkiye sahipti ki, akademisyenler Diego de Landa'nın çalışmasını büyük ölçüde gözden uzak tutmuşlardı.

"İspanyol misyonerleriyle nemli tropikal iklimin yıkıcı etkilerinden sadece dört kitap kurtulabildi. En sonunda, bunlardan biri Berlin Ulusal Kütüphanesi'ne ulaştı. II. Dünya Savaşı'nın sonunda, kütüphane alevler içindeyken, bu kitap da az kalsın kül olacaktı. Bereket, Yuri Knosorov adlı bir Sovyet askeri, kitabı kurtarıp, yanında ülkesine götürdü. Orada, Thompson'nn aydın despotizminden uzakta kalan Knosorov kitap üzerinde çalışmaya başladı. 1952'de, şifreyi çözdüğünü ilan etti: Maya yazıtı ne (Landa'nın sandığı gibi) sırf harflerden ne de (Thompson'un sandığı gibi) sırf rakam ve resimlerden oluşuyordu. Doğrusu, bunun işaret ve sözcüklerin bir karışımı oldu-

takvimine bazı eklemeler yaptı: Ayı dört haftaya böldü. Pazar'ı kutsal gün saydı. Noel için sabit bir gün saptadı.Bu eklemeler çıkarmalar ve düzeltmeler devam edip gitti. Çünkü daha1200 yılına gelindiğinde Jülyen takvimi 10 gün geride kalmıştı. **Yani Maya takvimi doğru olsa bile Gregoryan takvim doğru değildir.**

ğuydu. Durumun anlaşılmasından sonra diğer akademisyenler yavaş yavaş Thompson'u sorgulamaya ve Knosorov'un sezgilerini ciddiye almaya başladılar. Thompson 1975'te öldüğünde, Maya gramerinin ve sözdiziminin genel ilkeleri artık anlaşılmıştı."[1228] Yani kısaca ve Türkçe söylemek gerekirse bütün bu hesaplamaları yapan ve Maya takvimi spekülasyonlarına yol açan Thompson bırakın takvim hesaplamaları yapmayı Maya dilini bile okuyamamıştı.

Sonuç olarak söylemek gerekirse; Maya veya Aztek uygarlıkları hakkında edindiğimiz bilgi, gerçeği değil de bu bilgileri insanlığa aktaranların kendi düşüncelerine uygun hale getirilmiş farklı yorumlamaları içermektedir. Bunu da bir örnekle açalım: Mayaların dünyanın sonu ile ilgili saptamaları Maya kenti olduğu söylenilen Palanque'deki Yazıt Tapınağı'nda bulunan bir mezar taşının kapağındaki şifrenin çözümlenmesi ile öğrenilmiştir. Şimdi bu ilginç çözümlemeye bir göz atalım: Bu mezar taşının kapağının üzerinde şerit motifleri vardı. Bu şerit motifleri yan yana getirilerek dikkatle incelendiğinde bir Jaguar ve bunun üzerinde de bir Yarasa sembolünün olduğu anlaşıldı ve bu iki sembol şu şekilde yorumlandı: Mayaların mitolojik yazıtlarında Jaguar beşinci çağı temsil eder. O halde içinde bulunduğumuz çağ beşinci çağdır. Yarasa ise olsa olsa ölümü sembolize etmektedir. Demek ki beşinci çağ ölümle sona erecektir. Kapağın üzerinde açık bir şekilde görülen "Güneş Haçı"nın üzerindeki ilikler ise olsa olsa Güneş'in manyetik iliklerini temsil etmektedir. Demek ki bu da Mayaların gizli mesajıdır. O halde ölümle sona erecek olan beşinci çağın sonunda yaşanacak trajedinin sebebi Güneş'te meydana gelecek olan manyetik değişimlerdir! Karar: Beşinci Güneş çağı Güneşten gelecek büyük felaketlerle sona erecektir!

Alın size Maya takvimi.

TAKVİM Mİ YILDIZ FALI MI?

Buraya kadar olan anlattıklarımız Eldem'in kitabında 2012 tarihi için kanıt olarak gösterdiği takvim içindir. Ancak son zamanlarda

[1228] http://www.pboard.org/print.php?threadid=37970&page=1

yapılan araştırmaların sonuçlarına göre Maya takvimi dedikleri şey; bir takvim bile değil bildiğiniz yıldız falıdır. Maya takvimi üzerinde yıllarca süren bir araştırma yapan İsveçli astrofizikçi Carl Johan Colleman'a göre; **"Maya takviminin temel özelliği, astronomik bir takvim olmaması"**dır. Colleman'a göre **"Maya takvimi kozmostan birbiri ardına gelen, evreni ve insanoğlunu etkileyen enerjileri tasvir eder. Bu enerjiler değiştikçe insan bilincinde de değişiklikler meydana gelir. Maya takvimini özel yapan ve insanların ilgisini çeken de budur. Maya takviminde her günün ayrı bir özelliği var. Ve herkes bu farklı özelliği olan günlerden birinde dünyaya geliyor. Çok kısaca, her güne bir sembol ve bir numara hâkim oluyor. Doğdunuz güne hâkim olan özellik tüm kaderinizi şekillendiriyor. Bu da birçok kişinin ilgi gösterdiği Maya takviminin astrolojik yönünü oluşturuyor."**[1229] Üstelik bu takvimin içinde **"alt dünyalar (underworlds) ve üst dünyalar (heavens)" bulunmaktadır. Buna göre 9 alt dünya, 13 sayısının 20'nin üstelleri ile çarpılmasıyla oluşan logaritmik bir yapıya sahiptir."**

Colleman'ın bu açıklamasına göre, bugüne kadar Maya takvimi ile ilgili olarak bütün yazılanlar yanlış demektir. Çünkü bu konuda yazılanlarda, yapılan hesaplamalarda Maya takviminin astronomik bir takvim olduğu varsayımından kaynaklanmıştır. Maya takvimi astronomik değil, astrolojik bir takvim ya da daha doğru bir deyimle astrolojik semboller ise yukarıda sözü edilen Güneş çağları da, bu çağları sona erdiren bir felaketle yok olmalarda artık hiçbir önemi kalmayan anlamsız varsayımlar demektir.

"Bu takvimde uzun çağlar yer almakla birlikte, kişinin karakter özelliklerini şekillendiren beş temel döngü bulunuyor. Bunlar 20 ayrı günden oluşan gün burçlar (Imix-ejderha, Ik-hava, Akbal-gece, Kan-mısır, Chicchan-yılan, Cimi-baykuş, Manik-geyik, Lamat-tavşan, Muluc-su, Oc-köpek, Chuen-maymun, Eb-diş, Ben-saz, Ix-jaguar, Men-kartal, Cib-akbaba, Caban-güç, Etz'nab-bıçak, Cauac-fırtına, Ahau-yönetici), 13 günden oluşan 20 bölümlük trekanalar, dokuz günlük gece yöneticileri, 52 yıllık döngülerden oluşan yıllar ve Venüs döngülerinden dört ana dönem. Aynı zamanda yukarıda saydığımız 20 burç

[1229] http://www.ktuvakfi.org.tr/kt7.htm

kendi içlerinde beş seviyeden oluşan dört yöne ayrılmış durumda. Bu burçların sıralaması rastgele olmaktan çok doğanın kendi ifade ediş sıralamasına karşılık geliyor."[1230]

M.Kırıkkanat, Bernard Werber'in, 'İzafi ve Mutlak Bilgi Ansiklopedisi'nden yaptığı bir alıntıda şunları yazar: "**Maya uygarlığında, her çocuk resmen uymak zorunda olduğu bir astroloji takvimiyle doğardı. Dünyaya geliş gününe göre ayrıntılı bir hayat yolu çizilen çocuk, takvimde öngörülen olayları, öngörülen tarihlerde yaşardı. Kendisine daha beşikteyken söylenen bir şarkı biçiminde öğretilen bu takvimi ezberler, ne zaman hangi işi yapacağını, kaç yaşında ve kiminle evleneceğini, başına bir kaza geleceği tarihi ve hatta ne zaman öleceğini bilirdi. Şarkılı takvimler, Mayaların hayatını kolaylaştırıyordu. Tesadüfe yer yoktu. Astrologlar, her insan hayatını başından sonuna denetliyorlardı. Herkes herşeyi önceden bildiği gibi, benzerininkini de biliyordu."**[1231]

Yine Colleman'ın yazdığına göre Maya takvimi "**kehânetsel**" bir takvimdir. "**Mayalılar bilincin döngüler izleyerek evrildiğini ve bu döngülerin aynı zamanda insanlığın evrimine de kılavuzluk yaptığını keşfetmişlerdi. Maya Takvimi birbirini izleyen zaman devrelerini bilinç ile bağlantılı olarak açıklar ve bu yüzden de kehanetsel bir takvimdir. Buradan yola çıkarak gelecek ve geçmişle ilgili öğrenecek çok şey vardır. İnsanoğlu teknolojik, politik, ekonomik ve ruhsal olarak evrilen bir varlıktır. Maya takvimi sayesinde bütün insanlık evrimi anlaşılabilir."**[1232]

Buraya kadar yazdıklarımızdan şu sonucu çıkartabiliriz: Maya takvimi denilen şey; evrensel enerjilerin nasıl aktığını açıkladığı sanılan bir kılavuzdur. Bu enerjiler bizim bilincimizi çok derinden etkiler ve Maya astrolojisini anladığımızda bu etkileri de anlamak mümkündür. Bu akış ile uyum haline girmek ise yaşamı daha iyi anlamlandırmamızı, kendimizi ve yaşam amacımızı daha iyi tanımamızı sağlar. Yani özetle ve Türkçe olarak söyleyecek olursak; bildiğiniz yıldız falıdır. Çünkü Maya astrolojisinde 20 burç vardır

[1230] http://www.milliyet.com.tr/2007/04/11/pazar/yazhakan.html
[1231] http://www.radikal.com.tr/haber.php?haberno=112086&tarih=04/04/2004
[1232] http://calleman.com/

ve bunlar gün ve gün birbirini takip eder. Yani her gün başka bir burç tarafından yönetilir. Ayrıca her günün 1 - 13 arasında bir sayısı vardır ve bu da 20 x 13 = 260 farklı burç kombinasyonu olduğunu gösterir. Bu 260 farklı kişilik kombinasyonu demektir. Doğum günümüze göre bu 260 kombinasyondan birine sahip oluruz. Doğum günümüzden itibaren her 260 günde bir bu Tzolkin (Zolkiin) doğum günümüzü kutlarız.

Bu durumda B.Eldem'in Maya takvimi hesaplamaları da zaten bir anlam ifade etmemektedir. Kaldı ki doğru olsaydı bile Eldem'in yaptığı hesapta yanlıştır. Çünkü Maya takviminin bugün kullandığımız takvime çevrilirken M.Ö. 1'den M.S. 1'e geçilmiş ve aradaki sıfır atlanmıştır. Buna göre de doğru hesabın 2012 değil, 2014 olması gerekmektedir.[1233]

Asıl düşündürücü olan ise B.Eldem'in kitabındaki şu satırlardır. **"Birincisi, Niburu/Marduk'un, Maya çağlarının ilki (yani "insanlık tarihinin başlangıcı")olan "Birinci Güneş"in başlangıcında yörünge geçişi yapmış olması gibi çarpıcı bir sonuç çıkar ortaya. Yani onuncu gezegen, bu hesaba göre, Mezopotamya'da olduğu gibi, Orta Amerika'da da "zamanların başlatıcısı"dır.**

İkincisi, bu buluşmanın sağlanması için, 5 Maya çağının ve 7 Niburu yörünge sürecinin geçmesi gerekmiştir ki, her iki sayıda, sırasıyla Orta Amerika ve Mezopotamya kültürlerinde belirgin öneme sahiptir. Mayalar için bunun anlamı, söz konusu buluşmayı sağlayan büyük dönemin, insanlık çağlarının tamamını kapsamasıdır. Mezopotamya'daysa 7 rakamının kozmik bir öneme sahip olduğunu biliyoruz. Yaratılış Destanı 7 tablet üzerine yazılmıştır. Marduk'un yolculuğu "7 istasyondan" geçer, zigguratlar, 7 katlı yapılardır."[1234]

7 rakamının kozmik öneme sahip olduğunu göstermek için Marduk'un yolculuğunun 7 istasyondan geçirilmesi komedisini bir yana bırakacak olursak; yazarımızın Marduk'unun 7 yörünge geçişine karşılık elinde sadece 5 Maya çağı bulunduğu komedisine ulaşı-

[1233] Bunun nedeni Julien takvimim yeniden düzenlenmesi ve Milattan önce ve sonra olarak ikiye ayrılması sırasında Avrupalıların "sıfır" rakamını bilmemesidir. M.S. 500 - 560 arasında yaşayan Dionysus Exiguus takvimi düzenlerken İsa'nın doğum yılını sıfır değil de "bir" olarak kabul etmiştir.

[1234] B.Eldem, Marduk'la Randevu, sh.327

rız. Ama yazarın takdirle karşılanması gereken asıl büyük marifeti 5125 yıllık Maya çağlarıyla 3661 yıllık yörünge geçişlerini bağdaştırma başarısını gösterebilmiş olmasıdır. [1235] Yani felaketler getiren Marduk yedi kere gelmiş ama sadece dört felaket olmuştur. Beşinci felakette 2012 yılında olacaktır. Tepe üstü duruyor gibi görünen bu görüşü düzeltmek için ya Marduk beş kere gelmeli ya felaketlerle biten çağlar yediye çıkarılmalıdır. Ama en doğrusu Marduk'un yörünge geçişlerini 5125 yıla ayarlamaktır.

Burada net olarak anlaşılamayan bir başka konu da İ.Ö.3114 yılında başlayıp İ.S.2012 yılında sona erecek bir Maya çağının; İ.Ö. 1649 yılında son geçişini yapmış olan ve İ.S.2012'de yeniden gelmesi beklenen Marduk'la ne gibi bir ilgisi olduğudur.

Mayalar konusunu da yine Burak Eldem'den çok anlamlı bir alıntıyla kapatalım: **"Maya kültüründe, onuncu gezegenin varlığından söz eden bir metne rastlamıyoruz."**[1236]

MODERN ÜFÜRÜKÇÜLÜK

Bu noktadan sonra Sitchin'in 12.Gezegen kitabı gibi Eldem'in "Marduk'la Randevu" adındaki kitabının ciddi bir eleştirisel değeri kalmamıştır; ama Sitchin-Eldem ikilisinin çevresinde toplanmış olan bir de "üfürükçüler" grubu vardır. Sitchin'le Eldem'in uydurdukları yetmiyormuş gibi bu üfürükçü grubu da neredeyse günlük olarak uydurdukları yalanları rengârenk balonlar halinde Marduk masalının içine katmaktadırlar. Bunlara da kısa bir açıklama getirmek gerekmektedir.

Bu yalanlardan biri yine Sitchin tarafından uydurulan ve daha son-

[1235] Daha önce Eldem'e destek veren ve hatta kitabın önsözünü de yazan Engin Ardıç Star Gazetesinin 13.Nisan 2004 tarihli yazısında **"Maya takvimi, bizim takvimle 23 Aralık 2012 günü 'bitiyor'. Bu çağın sonu' diyorlar. Bunu, kafayı meskalinle bulmuş bir Rahip de uydurmuş olabilir, takvimi bizim sistemimize çeviren Profesör Eric Thompson hesap hatası da yapmış olabilir"**demekte ve şunları yazmaktadır: **"Konunun özünün özünün özü, kısaca şu: 1972 yılında, Amerikalı astronomlar, en uç gezegen olan Pluton'un yörüngesindeki düzensizliği incelerken, tamamen kağıt üzerinde hesap yaparak, sistemde bizim bilmediğimiz bir gezegen daha olduğu kanısına vardılar. (Bugün bu da kanıtlandı: Minicik Semna ve Quaora gezegenleri.)"**

[1236] B.Eldem, Marduk'la Randevu, sh.327

ra Mardukçular tarafından bir resimle de desteklenen; NASA'nın 1983 yılında IRAS kızılötesi uydusu aracılığı ile Marduk'u görüntülediği yalanıdır. Bu yalan; Ruslarında bu gezegeni "Norlock projesi" çerçevesinde tespit ettiği şeklinde bir başka kuyruklu yalanla desteklenmektedir. Bunların hiçbiri doğru değildir. **"1983 yılında fırlatılan IRAS uydusu kızılötesi dalga boylarında gökyüzünü on ay süreyle incelemiş ve ancak birkaç Kuyruklu Yıldız bulabilmiştir."**[1237]

1983 yılında NASA'nın görüntülediği şey uzak bir galaksidir. Bu yalanı desteklemek amacıyla kullanılan resim ise 1997 yılında Hubble teleskopu ile çekilen Jüpiter'in uydusu İo'nun resmidir. Yani yalanın uydurulması ile İo'nun resminin çekilmesi ya da böyle bir resmin var olduğu iddiası arasında 14 yıllık bir zaman vardır. Daha açıkçası bu iddia ortaya atıldığında, söz konusu resim henüz çekilmemişti. Yani önce yalan uydurulmuş ve bundan 14 yıl sonra da bu yalanı destekleyen resim icat edilmiştir. Ruslarında bırakın Marduk gezegenini tespit etmeyi, Norlock projesi adında bir projeleri bile olmamıştır. Bu yalanı uyduranın kaynağı da bildiklerini dünya ile paylaşmaya karar veren ve **"adının açıklanmasını istemeyen bir Rus bilim adamı"**dır. Kaldı ki 1983 yılında görüntülenen bir gezegenin; üstelikte bize doğru yaklaştığı halde ve aradan 25 yıl geçtikten ve atmosfer dışına teleskoplar yerleştirildikten sonra bile yeniden görülememiş olması bunun doğru olmadığının en açık kanıtıdır.

Amerikalıların bunu bildiği ama dünya kamuoyundan sakladığı şeklinde uydurmalarda vardır. Bazıları Amerika'nın Irak'ı işgalini de bu konu ile ilişkilendirmekte ve Amerika'nın Marduk gelmeden yeni düzeni kurmak için acele ettiğini bile yazabilmektedir. Mantıktan nasibini alamayanlar da daha da ileri giderek "Türk Genelkurmayının bedelli askerliği istememesini" bile Marduk konusuna bağlamaktadır.[1238] Bunlara söylenecek tek bir şey vardır. Teleskop yalnız Amerikalılar da mı var? Ruslar, Japonlar, İngilizler ve Fransızlar ve hatta Türk bilim adamları da mı bilgi saklıyorlar. Hem de Tübitak Ulusal Gözlemevi'nde küçük gezegen gözlemleri yapılır-

[1237] Yıldızların Altında, sh.10
[1238] Engin Ardıç, Star Gazetesi, 13 Nisan 2004

ken... Binlerce amatör gökbilimci sürekli olarak gökyüzünü tararken ve üstelik Kuyruklu Yıldız keşifleri bile yaparken...

Asıl komplo teorisi söylenilen büyüklükte bir gökcisminin nasıl saklanabileceğidir.

Sümerlerin Niburu'yu bildikleri ve yörüngesinden haberdar oldukları da doğru değildir. İlgili bölümde bu konu hakkında bilgi vermiştik ama önemli olduğu için tekrar edelim. Sümerler tarımla uğraşan çiftçi bir toplumdu. Daha önce de vurgulamış olduğumuz gibi; Bırakın Niburu'yu, gezegenleri, Güneş Sistemini, astronomiyi; "**sıfır**" rakamını bile bilmiyorlardı. Matematik uzmanı G. Ifrah'ın yazdığına göre "**3599 sayısını yazmak için 26 rakamı işe karıştırmaları gerekiyordu.**"[1239] Zaten astronomide gelişme gösterende Sümerler değil Babillilerdi. Ama onlarda "sıfır"ı bilmedikleri için "**1082 ve 182 sayılarını aynı şekilde yazıyorlardı.**"[1240] Bu kadar da değildir; Mısırlılarda uzun bir zaman boyunca sıfırı bilmezler. Asurlularda bilmezler diğer Mezopotamya toplumları da. Bütün bu toplumların ne Güneş Sistemi ne de Niburu hakkında hiçbir bilgileri yoktur. Bu konuda söylenenlerin bütünü uydurmadır.[1241] Üstelik siz bırakın bu eski toplumları; İ.S. 11. yüzyıla kadar

---

[1239] Georges Ifrah, Çakıl taşlarından Babil Kulesine, sh.30, Tübitak Bilim Kitapları, Şubat-2004, 12.basım.

[1240] http://www.biltek.tubitak.gov.tr/. Yazan: Nilüfer Karadağ

[1241] Sıfır Rakamının Kronolojik Gelişimi şöyledir

M.Ö. 3000 yılları: Eski Mısırlılar, onluk sistemi bilmediklerinden, sıfır anlamını ifade eden bir sembol (işaret) kullanmamışlardır. M.Ö. 700-500 yılları: Mezopotamyalılar, sadece astronomi metinlerinde, sıfır anlamına gelecek, özel bir işareti sürekli olarak kullanmışlardır.

M.S. 2. yüzyıl: Eski Yunan'da, Batlamyos'un astronomi metinlerinde, Yunan alfabesinde görülen, içi boş anlamını ifade eden "0" şeklinde bir harf kullanmışlardır. Ancak, matematiklerinde, bu harfi (işareti) kullanmadıklarını, kaynaklar açık olarak belirtmektedir.

M.S. 400 yılları: Eski Hint Dünyasında, ilk defa, bugünkü ifadeyle sıfır anlamına gelen, "0" ve "." şeklinde işaret (sembol) görülmeye başlamıştır.

M.S. 632: Eski Hint alimi Brahmagupta'nın astronomi ile ilgili olan Siddhanta adlı eserinde, dokuz ayrı ve sıfır rakamı ile hesap yapmayı gösteren kaideler belirtilmiştir.

M.S. 830: İslam Dünyasının önde gelen matematik alimi Harezmi tarafından, dokuz ayrı rakam dahil sıfır rakamı ile birlikte aritmetik işlemlerin nasıl yapılacağı açık olarak gösterilmiştir.

M.S. 1100 yılları: Avrupa matematik Dünyasında, yaygın olarak kullanılmaya başlar.

uygar Avrupa bile sıfırı bilmemektedir. İ.S. 830 yılında İslam dünyasının önde gelen bilginlerinden Harezmî; dokuz ayrı rakam dâhil sıfır rakamı ile birlikte aritmetik işlemlerin nasıl yapılacağını açıkça gösterinceye kadar sıfır rakamı bilinmezliğini korumuştur. Uygar Avrupa'nın bu kavramı anlaması ve yaygın olarak kullanmaya başlaması ise ancak İ.S.12. yüzyılda mümkün olabilmiştir.[1242] Bu söylediğimizin tartışılamaz sonucu şudur: Beş bin yıl kadar olduğu söylenilen yazılı tarihin ilk dört bin yılı boyunca; insanlık Matematiğin temel kavramı olan sıfır kavramından habersiz yaşamıştır. Sıfırı bilmeyen bu toplumlara karmaşık hesaplamalar yaptıramazsınız. Üstelik kesirli sayıları da henüz bu konunun dışında tutmaktayız.

Bu kitabın en başından beri söylediğimiz ve yukarıda verdiğimiz örnekten de anlaşıldığı gibi sorun; insanların bu tür konulara yaklaşımından kaynaklanmaktadır. Bunun da en temel göstergesi; tarihin en eski felaket senaryosundan günümüze kadar hiçbir felaket senaryosu gerçekleşmediği halde insanların yine de bu senaryolara inanmak eğiliminde olmasıdır. Bu konuda çok yakın geçmişten birkaç örnek vererek bu konuyu da, bu kitabı da sonlandıralım:

5 Mayıs 2000 Gezegen Dizilmesi. Bu konu da özellikle ABD'de birçok "araştırmacı-yazar" için geçim kaynağı oldu. Bunlardan bazıları, 5 Mayıs 2000 tarihinde 9 gezegenin bir doğrultuda dizilmesi sonucunda, kütle çekimi nedeniyle 13 şiddetinde deprem olacağı, Afrika kıtasının Avrupa kıtasının üzerine geleceği ve milyarlarca insanın öleceğini iddia ettiler. Sonuçta, 5 Mayıs 2000 tarihinde hiçbir olağandışı gelişme yaşanmadı; ancak bu konuda kitap yazan ve Web sayfası açarak felaket tellallığına soyunan kişiler büyük

[1242] Sıfır rakamını ilk Avrupa'ya getiren kişinin İtalyan Matematikçi Leonardo Pisana olduğu da söylenir. Tüccar babası Bonnaccio ile birlikte uzun yıllar Doğu toplumlarını gezen Pisano, 1202 tarihinde yayınladığı "Liber abaci" isimli kitabında sıfır kullanarak yazılı hesap yapmanın tekniklerini anlatıyordu. Pisano, Arapça "sıfır" kelimesine benzer yeni bir sözcük aramış ve bir rüzgar adı olan" zephrum"u önermişti. Bı isim daha sonra "zefiro" ve son olarak "zero" adıyla yerleşti Üstelik bundan sonra bile sıfır; uygar Avrupa tarafından "**barbarların icadı** "olarak anılmış ve 1299 Floransa tarihli bir kararnamede, İtalyan Floransa kambiyo loncalarının, Arap rakamlarını, özellikle de "sıfır"ı kullanmayı yasaklamıştır. Üstüne üstlük; Kararın altına da küçük bir not düşülmüş: "**Bu çok yaygın olmayan rakamın, Arap ülkeleri dışında kullanımı, ticarette çok büyük kargaşaya yol açabilir**..."

paralar kazandılar.

27 Ağustos 2003 Mars Yakınlaşması sırasında bu konu da depremle ilişkilendirildi. Yeni felaket senaryoları yazıldı. Sonuçta yine hiçbir şey olmadı ama bazıları bu konudan da para kazandılar.

17 Aralık 2000'de ulusal basın büyük bir sorumsuzlukla; Rus bilim adamlarının dev bir göktaşının "yarın" dünyaya çarpacağını bildirdiğini belirterek insanları bir kere daha korkuttu.[1243] **Haber şöyleydi: "Kıyamet Yarın. Bilim adamlarından korkunç iddia... Rusya'nın saygın kuruluşlarından bilim adamları dev bir göktaşının yarın dünyaya çarpacağını öne sürdüler. Bilim adamlarına göre, dünyanın tamamı ya da birçok ülke yarın yok olacak."** 18 Aralık 2000 tarihinde kıyamet kopmayınca, haberin devamı şöyle oldu: Pardon Yanlış Yapmışız... Rus bilim adamları çark etti: yanlış yapmışız, kıyamet 2060'da...[1244]

31 Mayıs 2003 cumartesi Marduk'un en büyük şekli ile dünyanın her yerinden gözlenebileceği; Kızılkuyruğunun açıkça görüleceği, Marduk'un etrafındaki uydularında gözlenebileceği, bununla birlikte "volkanların patlayacağı", Hindistan'ı sel götüreceği, büyük depremler olacağı, böyle bir dizi felaketle birlikte tüm düzenin değişeceği, dünya nüfusunun yüzde doksanın yok olacak gibi söylenceler dolaştırıldı. Ama bazı düzenbazların para kazanması dışında hiçbir şey olmadı.

29 Mart 2006 tarihindeki tam Güneş Tutulması nedeniyle de deprem söylentileri ortaya çıktı. Doğal olarak yine deprem olmadı ama olan Türk turizmine oldu.

6 Haziran 2006 tarihinin Katoliklere göre şeytanın sayısı olduğu iddia edildi ve o "uğursuz tarihte" büyük felaketlerin meydana geleceği söylentileriyle insanlar yine korkutuldu. Ama yine bir şey olmadı. Bu arada bazılarına göre 2003 yılında gelmesi gereken Marduk yine gelmeyince; yeni geliş tarihi Burak Eldem tarafından 2012 ile 2032 arasındaki ileri bir tarihe ertelendi.

Açıkça görüldüğü gibi bu tür senaryo yazarlarının bir tek amacı vardır: Para kazanmak. Dolayısıyla bu senaryo sahipleri; insanlar

[1243] Türk basını hiçbir şekilde "ulusal" değildir.
[1244] Prof.Dr. Orhan Gölbaşı, Bilim ve Teknik Dergisi, Sayı.438, Mayıs-2004

hiçbir akıl ve mantık süzgecinden geçirmeden; bu senaryolara inandığı ya da korktuğu sürece, daha çok senaryo üretecek ve daha çok para kazanacaklardır. Zecharia Sitchin gibi bir masalcının; 12.Gezegen adındaki saçmalardan seçmeler kitabının Türkiye'de dokuz baskı yapmış olması da bu söylediklerimizin açık bir kanıtıdır.

Bu durum bize, insanların her zaman bir şeylere inanmaya eğilimli olduğunu gösterir. Bu inanma eğilimimin önde gelen tercihlerinden birisinin "Hurafeler" olması; çokta şaşılacak bir şey değildir. Bugün Anadolu'da genç kızların "dileklerinin gerçekleşmesi için" ağaç dallarına çaput parçaları bağlamalarını göz önünde bulundurursanız ne demek istediğimizi anlarsınız. Ne var ki genç kızların bu davranışları saflıklarından kaynaklanan "masum" ve hatta biraz da sevimli inançlardır. Elbette isteyen istediğine inanabilir ama Marduk gibi bir masala inanmakta ortalama bir insan için "hiçbir özürle" açıklanabilir bir olgu değildir.

Daha önce de vurgulamış olduğumuz gibi; bundan sonrası insanların anlama ve algılama sorunudur.

Cahit Doğan

3 Ağustos 2007

KAYNAKÇA

A.Avedisyan, Evrende En Büyük Sır, , Sümer Yayınevi
A.S.Landsburg, Tanrıların Sırları, Altın Kitaplar, Mart-1974
Burak Eldem, Marduk'la Randevu, s.269.İnkılâp Kitapevi,İst.2003
Carl Sagan. Kozmos. Altın Kitaplar,İst.1982
David Ruelle. Rastlantı Ve Kaos. Tübitak Bilim Kitapları.Ank.1994.
Donna Rosenberg, Dünya Mitolojisi, sh.282. İmge Kitapevi,İst.2000, 2.basım
Erich Von Daniken, Kıyamet Günü, s.23
Erich Von Daniken, Tanrıların Stratejisi, Cep Kitapları, Ekim-1983
G.Basalla. Bilim Ve Teknoloji. Tübitak Bilim Kitapları.Ank.1995
Georges Ifrah, Çakıl taşlarından Babil Kulesine. Tübitak Bilim kitapları. Şubat 2004. 12.basım
Gerald Messadıe, Musa, Doğan Kitapçılık,2004
Gerald Messadıe, Şeytanın Genel Tarihi, ,Kabalcı Yayınevi, 1999
Gerard Hooft. Maddenin Son Yapıtaşları. sh.9 Tübitak Bilim Yayınları.'.Basım, Ekim 2000
Geza Vermes, Ölüdeniz Parşömenleri, Çev. Nurfer Çelebioğlu. Nokta Kitap, Mart-2005
Hayrettin Örs, Musa ve Yahudilik. Remzi Kitapevi.İst.1999
İlber Ortaylı, Son İmparatorluk Osmanlı, Timaş Yayınları, 2006
İlber Ortaylı, Son İmparatorluk Osmanlı, Timaş Yayınları, 2006,
İlhan Arsel, Tevrat ve İncil'in Eleştirisi, Kaynak Yayınları,2001
İncil,
İsaac Asimov, İnsanlığın Geleceği, Cep kitapları,1984.
Johannes Friedrich, Kayıp Yazılar ve Diller, Arkeoloji ve Sanat Yayınları, 2000-İst.
John Lenihan. Bilim İş Başında. Tübitak Bilim Kitapları.Ank.1998.
Joseph Silk, Evrenin Kısa Tarihi. Tübitak Bilim Kitapları Ank.1995
Kutsal Kitap, Kitabı mukaddes şirketi,3.basım, Mart 2003
M.İlmiye Çığ, Bereket Kültü ve Mabet Fahişeliği, Kaynak Yayınları,2007
M.İlmiye Çığ, İbrahim Peygamber, Kaynak Yayınları, Kasım, 2006, Altıncı basım
M.İlmiye Çığ, Uygarlığın Kökeni Sümerliler-1,Kaynak Yayınları,2007
M.İlmiye Çığ. Bereket kültü ve Mabet Fahişeliği, sah.78, Kaynak Yayınları
M.R. Robinson. Yıldızların Altında. Tübitak Bilim Kitapları.
Muharrem Tarakçı. Kitabı Mukaddes'i Kim Yazdı. Kabalcı Yayınevi.İst.2005
Patrick Moore. Gezegenler Kılavuzu, Tübitak Bilim Kitapları.Ank.2000
Prof. Sedat Alp. Hitit Çağında Anadolu. Tübitak Bilim Kitapları. Ocak,2005, .basım
Richard S.Westfall, Modern Bilimin Oluşumu,s37.Tübitak Bilim Kitaplar.Ank.200

Robert Osserman. Evrenin Şiiri. Sh.123.<Tübitak Bilim Yayınları. 5.basım. Ekim 2005
Roger Lewin. Modern İnsanın Kökeni, Tübitak Bilim Kitapları. 10.Basım, Aralık-2000
S.N.Kramer. Tarih Sümer'de Başlar. Türk Tarih Kurumu
Seton Lloyd. Türkiye'nin Tarihi. Tübitak Bilim Kitapları.2003,20.basım
Siyonizm ve Irkçılık" Ankara Üniversitesi Siy. Bilg. Fak. Yay.
Silvia Browne. Dünya'nın Sırları ve Gizemleri. GOA Basım Yayım.2006
Soner Yalçın, Efendi,
Steven Weinberg. İlk üç Dakika. Tübitak Bilim kitapları.13.Basım. Haziran 2001
Stuart Atkinson. Astronomi, Tübitak yayınları. 16.Basım. Nisan-2001
Yalçın İlter, Kayıp Tarih, sh.239. Aykırı Araştırma. İst. Şubat 2004
Zecharia Sitchin, 12.Gezegen
Zecharia Sitchin, Kozmik Tohum

SÜRELİ YAYINLAR

Akşam Gazetesi, 25.08.2006
Bilim ve Teknik Dergisi, Sayı.438, Mayıs-2004
Bilim ve Teknik Dergisi, Tübitak, Sayı:430, Eylül-2003
Bilim ve Teknik, Tübitak, sayı:428, Temmuz-2003
Hürriyet Bilim eki.22.4.2002
L.C. E.Witcombe. Evrensel kültür Dergisi
Sabah gazetesi, 5.12.2006
Sabah Gazetesi,22.10.2004 Fatih Altaylı,
Tutkun Akbaş. Tempo Dergisi. 21.10.04

ELEKTRONİK BELGELER

www.2012.burakeldem.com/content/view/137/61/
www.antalyaincilkilisesi.com
www.arastiralim.com/?p=2254
www.biltek.tubitak.gov
www.evrenselkultur.com
www.hristiyan.net/mcdowell/14.htm
www.hürriyetim.com.tr/arşiv, Murat Bardakçı
www.İncil.com
www.kutsalkitaplar.net
www.milliyet.com.tr/2007/04/11/pazar/yazhakan.html
www.tenth.org.fileadmin
www.turkleronline.com
www.viewzone.com/abraham.html
www.viewzone.com/matlock.html

İNDEKS

A

Âdem ile Havva, 6, 78, 91, 95, 198, 199, 202, 203, 209, 211, 215, 216, 217, 220, 221, 398
Afrika, 200, 233, 248, 291, 436, 472, 523
Ağrı Dağı, 253
Alfa Centauri, 369, 370, 373, 374
Alfa Proxima, 26
Allah'ın oğlu, 413
Andromeda, 29, 407
Ankara, 4
aracı sınıf, 14
Aracı sınıf, 19
Aristoteles, 41, 42, 342
ARMAGEDDON, 472, 481
Asser'in kızı Sara, 91, 93, 94
Asteroit Kuşağı, 362, 364, 456, 457, 458, 460, 504, 505
astroloji, 36, 38, 39, 518
astronomi, 22, 37, 39, 43, 320, 376, 441, 457, 466, 467, 487, 512, 514, 522
Asur Krallığı, 336

B

Babil Kralı Nabonidus, 261
Babil Kralı Nabukadnezar, 190, 194, 310
Babil sürgünü, 61, 62, 72, 294, 329
Big Bang, 27
Bode Yasası, 6, 363, 364
Burak Eldem, 40, 45, 190, 200, 201, 226, 354, 357, 358, 412, 417, 422, 423, 435, 494, 495, 498, 499, 505, 514, 520, 525, 526
Burçlar kuşağı, 38
Büyük İskender, 10, 259
Büyük Patlama, 24, 27, 28, 30, 409

C

Cambrien patlaması, 48, 343
Cambrien Patlaması, 23
Carl Sagan, 30, 33, 374, 403, 406, 410, 411, 417, 423, 501, 526
Carlos Naverette, 510
Cinsel temaslar, 20

D

Darwin, 24, 45, 46, 386, 398, 403, 428
David Ruelle, 21, 22, 33, 526
Davut'un oğlu Süleyman, 197
Dr. Varol Keskin, 420, 431, 490
Dr.Richard Andree, 241

E

Edgar Dacque, 226
Edith ve Alexander Tollmann, 391
Edmund Halley, 368, 370
Edward Wilson, 16
Elliot Friedmann, 62
En eski İbrani Metinleri, 87
En-A-Mar-Utu, 483
Enuma Eliş, 6, 55, 59, 205, 230, 236, 350, 351, 352, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 426, 429, 430, 433, 435, 437, 482
Erich Thompson, 513
Eriha'nın yağmalanması, 191
Eski Mısır, 18, 38, 104, 105, 119, 132, 139
Evrim Teorisi, 24, 45, 428
Exodus, 97, 144, 503

F

falcılık, 36, 38
Filist Kralı Abimelek, 297
Filistin, 101, 111, 145, 146, 172, 176, 181, 284, 289, 293, 312, 320, 417, 427
Flavius Josephus, 132

G

Galileo, 26, 42, 43, 412
Gat Kralı Akiş, 83
geometri, 22, 43, 252
George Smith, 55, 352, 430
Gerald Messadie, 104, 109, 482, 526
Gılgamış destanı, 66, 236, 239
Gılgamış Destanı, 235, 344
Goşen bölgesi, 141, 142, 147, 149

Güneş Sistemi, 26, 32, 361, 364, 365, 368, 370, 378, 381, 384, 392, 393, 394, 397, 409, 436, 438, 439, 440, 442, 444, 466, 489, 490, 522

H

Hammurabi, 66, 274, 308, 335, 351, 353, 482, 483
Harran kentleri, 244, 297
Herbert Livingston, 68
Herodot, 145
Hitit Kralı, 261, 274, 335
Hitit ordusu, 131
Hitler, 35, 226
Hor Dağı, 166

İ

İlber Ortaylı, 145, 147, 344, 512, 526
İlk Ata Abraham, 6
İsaac Asimov, 48, 244, 526
İshak'ın karısı Rebeka, 121, 289
İsrail Kralı Saul, 82
İsrail Tanrısı Yahve, 19, 95
İzmir, 4

J

Judeo-Hıristiyan, 65, 142, 145, 149, 152, 182, 200, 253, 274, 279, 352, 353, 358, 486, 498

K

Klasik Yunan, 27
Kuantum kuramı, 26
Kumran Tomarları, 85

L

Lilith, 6, 11, 49, 211, 213, 219, 220, 221, 328

M

M.İ. Çığ, 115, 119, 211, 217, 238, 287, 482
Maya takvimi, 505, 507, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520
Mezopotamya, 6, 15, 22, 47, 54, 55, 56, 59, 66, 96, 101, 211, 219, 222, 224, 225, 226, 239, 240, 241, 243, 244, 248, 250, 255, 259, 262, 263, 298, 304, 307, 330, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 339, 343, 346, 347, 349, 350, 353, 361, 422, 423, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 433, 434, 458, 468, 471, 484, 485, 491, 493, 494, 519, 522
Mezopotamya metinleri, 337, 343
Mezopotamya Tanrıları, 349
Mısır Firavunu Şeşong, 189
Mısır'dan Çıkış Hikâyesi, 107
Mitokondriyal Havva, 24
Moav Kralı Eglon, 192
Moses Mendelson, 67, 164
Muhteşem Süleyman, 189
Musa ile Harun'un Soy Kütüğü, 108

N

NASA, 375, 381, 427, 521
Neodertal insan, 24
Niburu/Marduk, 481, 485, 494, 502, 503, 504, 519
Nippur takvimi, 492
Nuh tufanı, 244, 390
Nuh'un gemisi, 231, 234, 238, 242
Nuh'un oğulları, 256

O

On Emir, 60, 67, 71, 76, 156, 164, 174, 218
Onuncu Gezegen, 377
Orta Krallığın devrilmesi, 496
Ortadoğu kökenli Tanrı, 20

Ö

öfkeli bir Tanrı, 14, 15
Ölüdeniz Yazmaları, 5, 85, 86, 87, 89, 98, 109

P

Pentateuch, 68, 69, 108
Pi_Atum, 100, 139, 140
Popol Vuh, 509, 511
Prof. Phyllis Trible, 205
Prof. Sedat Alp, 132, 133, 526

R

Robert Cooper, 252
Roger Levin, 338, 344

S

Samanyolu Galaksisi, 28, 32, 373
Samiriye Tevratı, 65

Sargon, 106, 107, 115, 116, 132, 201, 310, 334, 335, 336, 486
Sina Dağı, 116, 118, 139, 164
Sina Yarımadası, 153, 172
Sodom ve Gomore, 94, 95, 226, 246, 273, 275, 282, 284, 293, 492
Stefan H. Dole, 405
Sudan ve Etyopya, 200
Süleyman Tapınağı, 189
Süleyman'ın Tapınağı, 97
Sümer kâhinleri, 19
Sümer uygarlığı, 10, 22, 334
Süpernova Patlaması, 31, 32, 402
Süryaniler, 306, 307

Ş

Şemseddin Sami, 260

T

Talmut, 69, 70, 71, 72, 76, 85, 108, 109, 220, 227, 257, 266, 285, 295, 296
Tanrı ile Musa, 109, 117
Tanrı Marduk, 40
Tanrı ve insan, 13
Tanrı'nın oğlu İsa, 20
Tapınma ritüelleri, 17
Tarsus, 246
TÜBİTAK, 183, 375
Tübitak Ulusal Gözlemevi, 375, 431, 522
Türlerin Kökeni, 386

U

uçan daire, 35
UFO, 35, 91
Ural_Altay, 337
Urfa ve Harran, 244, 259, 293, 297
Ur-Urfa-Ur el Keldayin, 265

V

Velikovsky, 6, 129, 158, 234, 321, 412, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 436, 450, 494, 501
Vishuddu Maga, 388

Y

Yahuda, 16, 53, 74, 75, 178, 179, 181, 184, 187, 190, 194, 210, 228, 301, 302, 303, 309, 311, 322, 327, 415, 460, 492
Yahudi Peygamberleri, 14, 89, 112, 121, 122, 124, 132, 163, 196, 221, 224, 229, 232, 234, 235, 238, 245, 246, 249, 250, 255, 264, 266, 273, 304, 308, 312, 316, 318, 321, 349, 354, 357, 358, 415, 418, 429, 492
Yahudi takvimi, 97, 491
Yakup oğulları, 141
Yakup ve 12 oğlu, 175
Yakup'un oğlu Yusuf, 83
Yaratılış hikâyesi, 353
Yaratılışın Kalde Yorumu, 55
Yaratılışın Yedi Tableti, 55, 352, 354, 430
Yeni Darwinizm, 386

Z

Z.Sitchin, 40, 51, 54, 81, 225, 234, 239, 264, 283, 337, 347, 354, 357, 358, 359, 393, 412, 417, 427, 435, 445, 502
Zecharia Sitchin, 6, 51, 55, 216, 230, 238, 321, 326, 417, 420, 426, 427, 437, 457, 493, 502, 525, 527
Zerdüşt, 5, 47, 213, 219
Zodyak, 38

OZAN YAYINCILIK LTD.

Yayın listesi

YAKINTARİH

İBO/İbrahim Kaypakkaya /Turhan FEYİZOĞLU
SİNAN / Nurhak Dağlarından Sonsuzluğa / Turhan FEYİZOĞLU
DENİZ / Bir isyancının izleri / Turhan FEYİZOĞLU
MAHİR / On'lann Öyküsü / Turhan FEYİZOĞLU
YILMAZ GÜNEY/ Bir Çirkin Kral / Turhan FEYİZOĞLU
FIRTINALI YILLARDA ÜLKÜCÜ HAREKET /Turhan FEYİZOĞLU
FKF/FİKİR KULÜPLERİ FEDERASYONU /Turhan FEYİZOĞLU
GENÇLİK LİDERLERİ KONUŞUYOR /Turhan FEYİZOĞLU
DEVRİM HAVARİLERİ /Fikret BABUŞ
12 MART'TAN 12 EYLUL'E /Halim DEMİR
BEN NAZIM HİKMET /Halim DEMİR
ESKİ TUFEKLER'IN SONBAHARI /Emin KARACA
12 EYLÜL'ÜN ARKA BAHÇESİNDE /Emin KARACA
DEVRİM BİZE YAKIŞIRDI /Zeki KIRDEMİR/Gerilla Zeki
AŞKİLE ÇIKMIŞTIK YOLA /FİKRET BABUŞ
FİLİSTİN FEDAİLERİ /A.Kadir YAŞARGÜN
UMUTLARIMIZ YARIDA KALDI /A.Kadir YAŞARGÜN
DİRENİŞ / 12 Mart ve Sonrası / Abdulkadir YAŞARGÜN
1 MAYIS 1977 / Türkiye Devrimcilerinin İki 1 Mayıs Belgeseli / Nail GÜRELİ
İKİ ADALI / Hüseyin Cevahir-Ulaş Bardakçı / Turhan FEYİZOGLU
MUSTAFA SUPHİ / Türk Ocağı'ndan Türkiye Kom. Partisi'ne / T. FEYİZOGLU

DİNBİLİM

HRİSTİYANLIĞIMIZDAKİ PUTPERESTLİK / Arthur WEIGALL
TANRI'DAN İNSANLARA-AKLINIZI KULLANIN /İlhami SADIK
İNCİL'İ KİM YAZDI /Mehmet U. SAKİOGLU
TEVRAT'I KİM YAZDI /Mehmet U. SAKİOGLU
İSA HAÇTA ÖLDÜ MÜ? /Mehmet U. SAKİOĞLU
DA VİNCİ FENOMENİ /Mehmet U. SAKİOĞLU
BEN BİR MİSYONERDİM / İlker ÇINAR
MESAJ (Kuran Çevirisi) /(Gözden Geçirilmiş 3.Baskı)/Edip YÜKSEL

ÜZERİNDE 1 9 VAR /Edip YÜKSEL
İSLAMİ REFORM İÇİN MANİFESTO / Dr.Edip YÜKSEL
TÜRKÇE KURAN ÇEVİRİLERİNDEKİ HATALAR / Edip YÜKSEL
TAKANLAR VE TAKILANLAR / Edip YÜKSEL
MÜSLÜMAN DİN ADAMLARINA 19 SORU /(3.Baskı)/Edip YÜKSEL
HIRİSTİYAN DİN ADAMLARINA 19 SORU /(3.Baskı)/Edip YÜKSEL
DEVLET/DEMOKRASİ/OLİGARŞİ/TEOKRASİ / Edip YÜKSEL
İLGİNÇ SORULAR /(10.Baskı)/Edip YÜKSEL
MOR MEKTUPLAR /Edip YÜKSEL
ASAL TARTİŞMA /Edip YÜKSEL
KURAN'IN ŞİF. VE MUKATTAA HARFLERİNİN ÇÖZ./Aydın GÜNDOĞDU
KURAN'IN SIRADAN BİR İNSANA DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ /İlhami SADIK
AYETLERİN İNİŞ SIRASINA GÖRE KURAN ÇEVİRİSİ / A.ABDULLAHOĞLU
KİTAB-I MUKADDES ÜZERİNE BİR ÇALIŞMA / Yusuf ULUCAN
PAPALIK TARİHİ / Dr. Halim IŞIK
DİNLER TARİHİ / Sergei Aleksandrovich TOKAREV
DABBETÜL ARZ VE MESİH İSA / Şinasi HÜNER
MONOTEİST DÜŞÜNCELER / Cumhur Erentürk
KURAN AÇISINDAN EVRİM TEORİSİ / Kaan Göktaş
KONULARINA GÖRE KURAN ÇEVİRİSİ / Prof. Dr. Ömer Dumlu
UYGARLIKLAR TARİHİ
A'dan Z'ye MISIR / Ali NARÇIN
A'dan Z'ye SÜMER / Ali NARÇIN
A'dan Z'ye ASUR / Ali NARÇIN
SİNEMA
AH MARILYN /Turhan FEYİZOĞLU
GÜNCEL
SİYONİSTLER'İN NİHAİ DÜNYA DÜZENİ /Robert H. WILLIAMS
DR. MICHAEL HIGGER'IN YAHUDİ ÜTOPYASI / Editoryal Çalışma
Ben Bir Misyonerdim / ŞİFRE ÇOZULDU /İlker ÇINAR
TÜRKİYE'DE ÇİNGENE OLMAK /Mustafa AKSU
İSRAİL'İN GAP SENARYOSU /Hasan TAŞKIN

İTTİHAT TERAKKİ /Halim DEMİR

Doktorların Büyük Sırrı / KANSER CİNAYETLERİ / Yaşar GÖREN

OSMANLI'DAN GÜNÜMÜZE GÖÇ VE İSKÂN /Fikret BABUŞ

AVRUPA'DA MÜLTECİ OLMAK /Suat O. ŞENOCAK

İNSAN YAĞMURU/Nazım ALPMAN

ROMAN

ŞEYH BEDRETTİN /İsyancı Bir Sufinin Darağacı Yolculuğu/Durali YILMAZ

ÇERAĞ UYANACAK MI? /Durali YILMAZ

DENEME

LEYLAK ZAMANLARI / Hasan Hüseyin DEMİREL

BİRLİKTELİĞİN FARKINDALIĞI / Sabri GÜLAL

BUSHÇAĞI YAZILARI / Mustafa K. ERDEMOL

SAHİ SİZ HANGİ TARAFTAYDINIZ? /Turgay OLCAYTO

ARAŞTIRMA

ROMAN KAVRAMI VE TÜRK ROMANININ DOĞUŞU /Durali YILMAZ

Milim Milim Bilim / ON NOKTA OTUZ UÇ /Reşit AŞÇIOGLU

ÇİNGENELER (2.Baskı)/Nazım ALPMAN

İNTİHAR /İrfan ÖZEN

İŞ BULMAK İÇİN NE YAPMALI /Hasan LATİF

SICAK NOKTA ORTA ASYA /Bahaddin YAZICI

01 ENJEKTÖR /Aysu ŞUBEN

OYUN BİTTİ /Yaşar GÖREN

KÖLE KIYISINDAN İNSAN BIYOGRAFİLERİ /Mustafa OLPAK

Cemal Süreyya Şiirinde KADIN VE EROTİZM / Özgür ÖZMERAL

TÜRKİYE MASONLARININ TARİHİ /Halim DEMİR

MİLLİ MÜCADELE / Halim Demir

BELGE

SON KABADAYININ ATEŞLE İMTİHANI /Mustafa DEMİR

BECO DEPREMİ /Mustafa DEMİR

ÜZGÜNÜM AMA PİŞMAN DEĞİLİM /Mustafa DEMİR

SAYIN: DÜNDAR KILIÇ /Mustafa DEMİR

FELSEFE

ŞEHRİN DÜNYASINDAN-DÜNYANIN ŞEHRİNE /Muhammed HATEMİ

ANI/GÖZLEM

BEN BİR HEMŞİREYİM... Melek Değil İnsanım / Burçin UTKU

GAZETECİLERİN ŞAKASI OLMAZ /Nazım ALPMAN

SIRÇA KÖŞKÜN KIRIK CAMLARI /Dr. Sadık ÖZEN

DOKTORUN SEYİR DEFTERİ /Dr. Sadık ÖZEN

ZAMAN TÜNELİNDE BİR DOKTOR /Dr. Sadık ÖZEN

SEVGİNİN DORUĞUNDAKİLER /Dr. Sadık ÖZEN

YANIT /Dr. Sadık ÖZEN

MİLLİYETSİZ AYDINLAR/Dr.Sadık ÖZEN/

YOZLAŞMA / Dr. Sadık ÖZEN

İşkence Edilen Emniyet Hekiminden / İBRET / Erdoğan YAĞIZ

SİNAN'IN KARA KİTABI/Sinan KARA

SÖYLEŞİM / Mustafa ERKAN

BABIALİ KİTAPLIĞI

Babıali Kitaplığı'ndan yayınlanan Kitaplarımız

ARAŞTIRMA

DOĞU KARADENİZ'DE ETNİK YAPILANMALAR VE PONTUS / Haşim ALBAYRAK

1. Dünya savaşı'nda Doğu Karadeniz Muharebesi ve OF DİRENİŞİ / H. ALBAYRAK

TARİHTEN 40 TANIK / Mahmut ANAR

ŞİİR HAYATLARI / Cafer YILDIRIM

ŞAMANDAN ŞAİRE TÜRKLERDE ŞİİR / Cafer YILDIRIM

ÇÜRÜME / Mehmet DURAN

GÜNCE

SALNAME / Harun TANER

MAVİLERE SALDIM UMUTLARI / İkbal KAYNAR

YEDİ İKLİM DÖRT BUCAK / Ahmet OKER

ÖYKÜ

DÜNDEKİ YARINLAR / Vahit KAYA

ŞAMİRAM'IN USTALARI / Muhammet ÇAKIRAL

BURUK BİR GULUŞ /Haşim KAFKAS

PARPUDAR BABA / Adnan GÜNDÜZ

DOKSANYEDİ KADISI / Kaya DEMİRAL

YENİ BİR MAVİ / Rabia SOLAK

ROMAN

BAL SÖYLE / Tülin ERBAŞ

ÜSKÜDAR /Tülin ERBAŞ

GÜLİSTAN /Tülin ERBAŞ

GÖÇ ŞARKILARI /Tülin ERBAŞ

ANKİ/Macit BEKSAÇ

ÖNCE ÖĞRETMENİM /Adnan GÜNDÜZ

SONBAHAR KORKUSU / Fecrin Nur ÖNGÖREN

KARANLIK / Yılmaz SEVER

SIRLAR GÖMÜLMEYİ REDDEDER/ Yüksel AYAYDIN

GERÇEKLER BİLİNİR SIRLAR İSE ASLA / Dr. Çağatay ÜSTÜN

ZANNETTİĞİNİZ GİBİ DEĞİL /Atila DUMAN

TÖRE /Rüçhan ALTUĞ

DAĞLARIM DAHA GÜZEL /Reşit YAMAN

YARINLAR DAHA AYDINLIK / Atila Duman

AY VURULDU / Hüseyin Eren

YALNIZIN GÜNCESİ / Haluk Öz

GECE / Bir Güneydoğu Masalı / Melih Yılmaz

YARALI HAYATLAR / Fecrin Nur ÖNGÖREN

PALAMUTTA KARINCA VAR / Yüksel YOKOLMA

ŞİİR
BU KERVAN BÖYLE GİDER / Yusuf DEMİR
ANAYASSO / Şemsi BELLİ
CUDİ/ Şemsi BELLİ
YİYİN PEZEVENKLER YİYİN / Şemsi BELLİ
POZİTİF OLUMSUZLUKLAR / Orhan SÜREYYA
BİR SEVDA HAMALI /Tahsin DUMAN
ADINI VERMEK İÇİN / Fatih GÖKMEN
ATEŞ DEĞİRMENİ / Ali NARÇIN
DIŞIMDAKİ BEN / Ali NARÇIN
SEVDALANMAK / Bahrem YILDIZ
ŞİİR ŞAİRİN SOLUĞUDUR /Taşkın AŞAN
YİTİK ZAMAN IŞIĞI / Dursun ÖZDEN
NAMLULAR ÇİÇEK AÇMAZ ZULMÜN ELİNDE /Bahrem YILDIZ
VEDA CİNAYETLERİ / Sabri DEVECİ
YİTİK DÜŞLER /Vahit KAYA
AT ARABASI / M.Rakım ÇOĞAL
TAHTEREVALLİ /A.Necmettin ÇANGA
YURTSUZ SEVDA / Cafer YILDIRIM

CAHİT DOĞAN DOYAR

ZAMANIN GERÇEK TARİHİ

Çağdaş bilimin; eski Babillilerin "sıfır rakamını" bilmediği gibi açık bir gerçeği yok sayarak, "Bir dairenin 360 dereceye, bir günün 24 saate, bir saatin 60 dakikaya ve bir dakikanın 60 saniyeye bölünmesini Sümer uygarlığının mirasçısı olan eski Babillilere borçluyuz." şeklindeki sunuşu, bilim eliyle ve bilimi kullanarak cehaleti kutsama örneklerinden sadece biridir.

Bazı çağdaş bilim misyonerlerinin cehaleti kutsama ritüellerine çok sayıda başka örnekler de verilebilir. Örneğin; muhteşem Maya uygarlığı, şehir efsanesinden başka birşey değildir ve bu uygarlık, insanoğlunun en basit buluşlarından biri olan tekerlekten bile habersizdir. Bu efsanenin başka bir sürümü olarak bilinen Sümer uygarlığı ise, bilinen tarihleri boyunca bir devlet yapılanması bile oluşturamamış; ömürlerini birbirleriyle savaşan şehir devletçikleri olarak tamamladıktan sonra tarih sahnesinden silinip gitmişlerdir.

Batı kültürünün temellerini oluşturduğu iddia edilen Yunan uygarlığının durumu ise bunlardan da acıklıdır ve aslında Yunan uygarlığının temeltaşlarını oluşturduğu söylenilen kişilerden Aristarkus ve Pitagoras Sisamlı, Thales ve Anaksimender Miletoslu, (Aydın-Söke) Hipokrat İstanköylü, Homeros İzmirli, Ptolemy İskenderiyeli, Arşimet Sicilyalı, İyonyalı olarak takdim edilen Anaksagoras İzmir-Urlalıdır.

Ezbere bildiğimizi sandığımız tarihsel kavramların ve olayların detaylı bir şekilde incelendiği bu kitap, tarihe ve zamana dair bildiklerinizi gözden geçirmenizi sağlayacak önemli bir kaynak olacaktır.

ISBN 9944-143-28-8
9 789944 143288

KİTAP
SKB 0566520 VDA

Web: www.ozanyayincilik.com